PETER V. BRETT

Bro
Siz

İBLİS
DÖNGÜSÜ
IV

KAFATASI TAHTI

epsilon®

George R. R. Martin ile Robert Jordan'ın ihtişamlı geleneğini sürdüren Sunday Times'ın çok satan yazarı Peter V. Brett, büyük beğeni toplayan İblis Döngüsü'ne Kafatası Tahtı ile devam ediyor.

Krasia'nın Kafatası Tahtı sahipsiz kalmıştır. Ölen generaller ve iblis prenslerin kafataslarından yapılan taht, kadim ve güçlü bir sihir barındıran ve nüvelikleri uzakta tutan yüce bir iktidar sembolüdür. O tahtın tepesinden, Ahmann Jardir'in dünyayı fethetmesi, birbirlerinden kopan halkları bir araya getirip iblis savaşını sonsuza kadar bitirecek bir ordu kurması gerekmektedir.

Ama Dövmeli Adam, Arlen Bales buna engel olur ve onur meselesi yapıp reddedemeyeceğini bildiği bir düelloyla Jardir'e meydan okur. Yenilgi riskini almaktansa, Arlen ikisini de bir uçurumdan aşağı atıp dünyayı kurtarıcısız bırakır ve Thesa'nın Özgür Şehirleri'ni parçalamakla tehdit eden bir iktidar mücadelesi başlatır.

Güneyde, Jardir'in ilk eşi Inevera, oğullarının birbirlerini öldürmelerine ve tahtta hak iddia etmelerini sağlayacak bir şan peşinde koşarken insanların iç savaşa sürüklenmelerine engel olmanın bir yolunu bulmak zorundadır.

Kuzeyde Leesha Kâğıt ile Rojer Han çok geç olmadan Krasialılara karşı Angiers ile Miln düklükleri arasında bir ittifak kurulması için çaba göstermektedirler.

Zengin ve korunmasız, fethedilmeye müsait Lakton düklüğü çapraz ateş arasında kalmıştır.

Bu sırada, nüvelikler giderek güçlenmektedir ve Arlen ile Jardir yokken onları durduracak kadar güçlü biri olmayabilir.

Kayıp adamların kaderi hakkında bir şeyler bilen tek kişi Renna Bales'tir ama o da ortadan kaybolur…

ISBN 978-605-173-266-4

₺40

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

KAFATASI TAHTI

PETER V. BRETT

KAFATASI TAHTI

Orjinal Adı: The Skull Throne
Yazarı: Peter V. Brett
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Emirhan Burak Aydın
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Mart 2017

ISBN: 978-605-173-266-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2015 Peter V. Brett

Türkçe Yayın Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt: GD Ofset
Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi
A Blok, 4. Kat, No: 407
İkitelli OSB, Başakşehir - İstanbul
Tel: (212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90
Sertifika No: 32211

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KAFATASI TAHTI

PETER V. BRETT

Çeviri: Kübra Tekneci

epsilon®

Laura'ya

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmış olabilirim ama –hangi formatta okuyor olursanız olun– sabırları ve tamamlanan eser üzerindeki sıkı çalışmaları sayesinde size ulaşmasını sağlayan ve övgüyü hak eden insanlar var.

İlgisi sayesinde düzenli olarak mola verip içinde bulunduğum anın tadını çıkarmamı sağlayan ve dünyayı farklı şekilde görmeme yardım eden kusursuz kızım Cassie. Metin editörleri ve düzeltmenleri farkında olmadan işlerinin büyük bir bölümünü yapan annem. Temsilcim, sahip olduğum en detaycı editör Joshua ve Jabberwocky Literary'deki müthiş ekibi ve onların uluslarası bağlantıları.

Bütün taslakları okuyan ve bütün denemeleri anlayan Myke Cole. Okumak için her zaman vakit ayıran Jay ile Amelia.

Aklımı kaçırmamam için sandığından çok daha fazlasını yapan asistanım Meg.

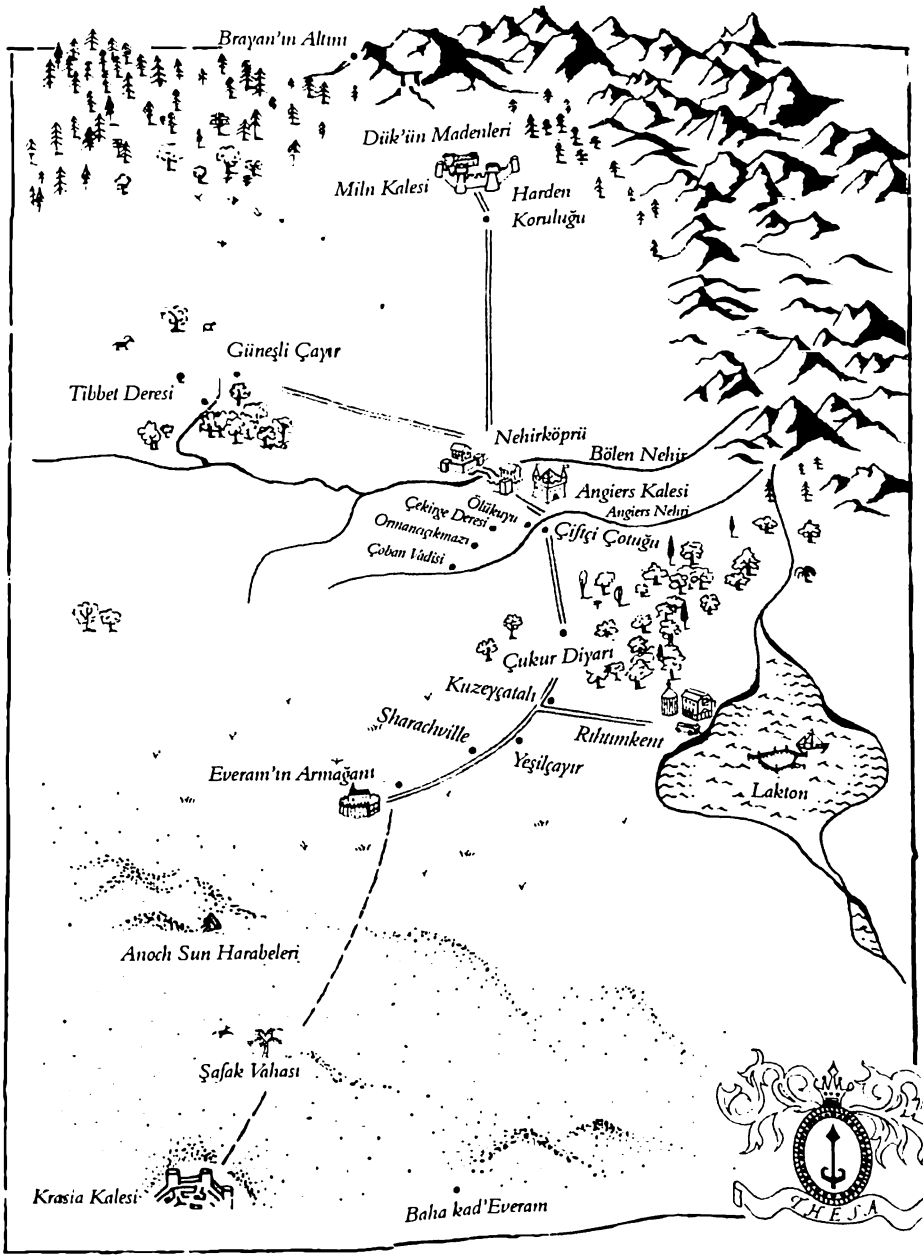
Karakterlerimi yansıtma becerisi sayesinde bana zihnimden fırlamışlar gibi hissettiren Larry Rostant. Muhafazaları tasarlayan Lauren K. Cannon ve yeni yazar fotoğrafımda düzgün görünmemi sağlayan Karsten Moran.

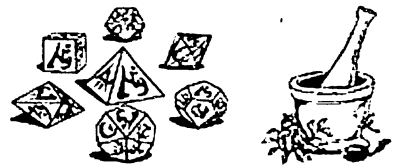
Bana büyükbabamın anlattığı bir hikâyeyi dinliyormuş gibi hissettiren sesli anlatıcılarım, Pete Bradbury, Colin Mace ve prodüksiyonlarıyla her şeyi canlandıran GraphicAudio ekibi.

Dünyanın farklı köşelerindeki yayıncılarım, bana hep inanan editörler ve perde arkasında çıkardıkları işle beni hak ettiğimden daha muhteşem gösteren küçük tasarım, editöryal, üretim ve pazarlama ekibi ordusu ve özellikle de Herkül gibi çaba harcayan çevirmenlerim.

Kahve. Sen benim gerçek dostumsun.

Ama her şeyden çok, her an yanımda olup –hem kişisel hem mesleki– desteğini ve değerli tavsiyelerini esirgemeyen Lauren Greene'e teşekkür ederim. En çok da, hayatta nasıl muhteşem ve başarılı olunacağına örnek olduğun için teşekkür ederim.

Brayan'ın Altını
Dük'ün Madenleri
Miln Kalesi
Harden Korulığı
Güneşli Çayır
Tibbet Deresi
Nehirköprii
Bölen Nehir
Angiers Kalesi
Angiers Nehri
Çekinge Deresi
Ölükuyu
Ormancıkmazı
Çoban Vâdisi
Çiftçi Çotuğu
Çukur Diyarı
Kuzeyçatalı
Sharachville
Rıhtımkent
Yeşilçayır
Everam'ın Armağanı
Lakton
Anoch Sun Harabeleri
Şafak Vâhası
Krasia Kalesi
Baha kad'Everam
THESA

ÖNDEYİŞ

KAZANAN YOK

SONBAHAR D.S. 333

"Hayır!" Inevera uzanıp sadece boş havayı yakalarken, Par'chin eşiyle birlikte uçurumdan aşağı düştü.

Ve beraberlerinde insan ırkının bütün umudunu götürdüler.

Dövüş çemberinin diğer tarafında, Leesha Kâğıt da benzer bir şekilde haykırdı. İki taraf da sarp kayalığın kenarına koşup savaşçıları yutan karanlığa bakarken *Domin Sharum*'un katı ritüel kuralları unutuldu.

Everam'ın ışığı sayesinde, Inevera karanlıkta kalsa bile her şeyi gündüz kadar net görebiliyordu, dünya sihrin akışıyla tanımlanıyordu. Ama sihir, hayatın olduğu yere çekilirdi ve burada, aşağıda çorak toprak ve taştan başka pek bir şey yoktu. Bir dakika öncesine kadar güneş gibi parlayan iki adam, yüzeye sızarak ortamı kuşatan sihrin donuk ışığında kaybolmuşlardı.

Inevera küpesini çevirdi, içindeki *hora* parçası kocasının kulağındaki eşine bağlıydı ama hiçbir şey duyamadı. Erişiminin dışında olabilirdi ya da düşüş sırasında kırılmıştı.

Ya da duyabileceğim bir şey yok. Soğuk bir dağ esintisi çıkarken ürpertisini bastırdı.

Inevera uçurumun kenarında toplanan diğerlerine baktı, ifadelerini inceleyip yüzlerinde ihanete dair herhangi bir belirti, içlerinden birinin bunun olacağını bildiğine dair bir işaret aradı. Taktığı muhafazalı elektrum paralardan yapılan taç, ruhları kocasının Kaji Tacı'yla okuduğu kadar akıcı bir şekilde okumasına imkan tanımıyordu ama hisleri okuma yeteneği giderek güçleniyordu. Grubun afalladığı ortadaydı. Her birinin yaşadığı şaşkınlığın derecesi farklıydı ama bu sonucu hiçbirinin beklemediği açıktı.

Her zaman bir şeyler gizleyen küstah yalancı Abban bile dehşete düşmüş görünüyordu. Inevera ile azılı düşmanlardı, ikisi de bir diğerini alt etmeye çalışıyordu ama Ahmann'ı şerefsiz bir *khaffit*'in sevebileceği kadar çok seviyordu ve eğer ölürse, herkesten çok şey kaybedecekti.

Kaji Mızrağı'yla çölden geldiği gece Par'chin'in yüzündeki saf ifadeyi hatırlayan Inevera, *Par'chin'in çayına zehir katmalıydım*, diye içinden geçirdi. *Zehre daldırılmış bir iğneyi ona batırmalıydım.* Alagai'sharak*'tan önce uyurken yastığının içine bir engerek yılanı koymalıydım. Hakarete uğradığımı iddia edip onu kendi ellerimle öldürmeliydim. Ahmann'a bırakmak yerine elimden ne geliyorsa yapmalıydım. Onun yüreği cinayet işleyemeyecek ve ihanet edemeyecek kadar dürüsttü, Ala'nın kaderi muallakta olsa bile.*

Gideli birkaç saniye olmasına rağmen, şimdiden ondan geçmiş zamanda bahsediyordu.

"Onları bulmalıyız." Jayan yanı başında durmasına rağmen, Inevera'nın en büyük oğlunun sesi kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi.

"Evet," diye ona katıldı Inevera, aklından bir sürü düşünce geçiyordu, "ama karanlıkta çok zor olacak." Şimdiden, taş iblislerinin derin gümbürtüsüyle birlikte rüzgâr iblislerinin çığlıkları kayalıklarda yankılanıyordu. "Bize rehberlik etmesi için *hora*'ya danışacağım."

Rojer ve Gared'i omuzlarıyla kenara itip yüzüstü yere uzanıp bacaklarını uçurumun kenarından aşağı sarkıtırken, "Bunu beklemektense nüveye giderim," dedi Par'chin'in *Jiwah Ka*'sı.

"Renna!" Leesha onu bileğinden yakalamaya çalıştı ama Renna çok hızlıydı ve çok geçmeden uzanabileceği mesafeden uzaklaştı.

Genç kadın sihirle parlıyordu. Par'chin kadar parlak değildi ama daha önce hiç kimsede görmediği kadar parlaktı. El ve ayak parmaklarıyla bir iblisin pençeleri gibi uçurumun cephesini kavradı ve tutunabileceği katlar yaratmak için taşı çatlattı.

Inevera, Shanjat'a döndü. "Onu takip et. İzlediğin yola işaret koy."

Neyse ki Shanjat uçuruma bakarken aurasında dolaşan korkuyu belli etmedi. "Emredersiniz, Damajah." Göğsüne yumruğunu yerleştirdi, mızrağıyla kalkanını sırtından indirip yüz üstü yere yattı ve uçurumun kenarından sallanıp dikkatle tutunarak aşağı indi.

Inevera bu görevin onu aşıp aşmayacağını merak etti. Shanjat'ın gücü hiçbir erkekten az değildi ama bu gece hiç iblis öldürmemişti ve Renna am'Bales'in elleriyle tutunarak aşağı inmesini sağlayan insani olmayan güce sahip değildi.

Ama *kai'Sharum* onu şaşırttı, Par'chin'in karısının tutunmak için yarattığı çatlakların çoğunu kullanarak ilerlerken belki de kendisi bile bu duruma şaşırdı. Çok geçmeden o da loş ışıkta kayboldu.

"Kemiklerine danışacaksan, bunu şimdi yap, böylece aramaya başlayabiliriz," dedi Leesha Kâğıt.

Inevera yeşil topraklı sürtüğe baktı ve sakin ifadesini bozmakla tehdit eden hırlama arzusunu bastırdı. Elbette Leesha, Inevera'nın zarlarına danıştığını görmek istiyordu. Kehanet muhafazalarını öğrenmeyi istediğine hiç şüphesi yoktu. Sanki Inevera'dan yeterince bilgi çalmamış gibi.

Diğerlerinin hiçbiri bilmiyordu, ama zarlar Inevera'ya Leesha'nın karnında Ahmann'ın çocuğunu taşıdığını ve Inevera'nın inşa ettiği her şeyi yıkmakla tehdit ettiğini söylemişti. Inevera bıçağını çekip bebeği karnından çıkararak hiç başlamadan sorunu bitirme isteğini güçlükle bastırdı. Ona engel olamazlardı. Yeşil topraklılar güçlüydü ama Inevera'nın oğulları ve iki *Damaji sharusahk* ustasıyla boy ölçüşemezlerdi.

Nefes alıp sakinleşti. Inevera bütün sinirini ve korkusunu kadına yüklemek istiyordu, ama adamların gururlu aptallar olmaları Leesha Kâğıt'ın suçu değildi. Par'chin'i meydan okumaktan vazgeçirmeye çalıştığından hiç şüphesi yoktu, tıpkı Inevera'nın Ahmann'ı bu meydan okumayı kabul etmekten vazgeçirmeye çalıştığı gibi.

Belki bu mücadele kaçınılmazdı. Belik de Ala iki Kurtarıcı'nın olmasını kaldıramazdı. Ama şimdi bir tane bile Kurtarıcı yoktu ve bu daha kötüydü.

Ahmann olmadan, Krasia ittifakı bozulurdu, *Damaji*ler ağız dalaşı yapan savaş beylerine dönüşürdü. Ahmann'ın dama oğullarını öldürür, sonra birbirlerine düşman olur ve Sharak Ka'yla birlikte uçuruma düşerlerdi.

Inevera, Ahmann'ın yükselişine en büyük engeli oluşturan ve en değerli yol göstericilerinden biri olan Majah kabilesinden Damaji Aleverak'a baktı. Shar'Dama Ka'ya sadakatinden şüphe yoktu ama bu oğlu Aleveran'ın ayağını kaydırıp yerine geçmemesi için Ahmann'ın Majah oğlu Maji'yi öldürmesine engel değildi.

Bir vâris yine de kabileleri birleştirebilirdi, ama kim? Inevera'nın zarları oğullarından hiçbirinin bu göreve hazır olmadığını söylemişti ama onlar bu şekilde görmezlerdi ve ele geçirdikleri geçici iktidardan vazgeçmezlerdi. Jayan ile Asome her zaman rakip olmuşlardı ve güçlü müttefikler ikisine de hücum ederdi. *Damaji*ler halkını bölmezse bile, oğulları bunu onların yerine yapabilirdi.

Inevera hiçbir şey demeden sözde Kurtarıcı'ların birkaç dakika öncesine kadar savaştıkları çembere doğru ilerledi. İki adamın da kanı yerde kalmıştı, diz çöküp ellerini kanın olduğu yere bastırarak ıslattı ve zarları eline alıp salladı. Krasialılar etrafında bir daire oluşturup yeşil topraklıları uzakta tuttular.

Bir iblis prensinin kemiklerinden oyulan ve elektrumla kaplı olan Inevera'nın zarları ilk Damajah'nın zamanından beri bir *dama'ting*'in taşıdığı en güçlü zarlardı. Güçle zonkluyor ve karanlıkta göz alıcı bir şekilde parlıyorlardı. Zarları attı ve kehanet muhafazaları parlayarak zarları doğal olmayan bir şekilde durdurup yorumlaması için bir sembol dizilişi oluşturdular. Birçok kişiye anlamsız gelebilirdi. *Dama'ting*ler bile zarların nasıl yorumlanması gerektiği üzerine tartışmaya girerdi ama Inevera onları parşömendeki kelimeler kadar kolayca okuyabiliyordu. Çalkantılı ve karışık yıllar boyunca ona rehberlik etmişlerdi, ama her zaman olduğu gibi belli belirsiz bir yanıt verip içini çok az rahatlattılar.

– *Kazanan yok.* –

Bu ne anlama geliyordu? Düşüş ikisini de öldürmüş müydü?

Aşağıda mücadele hâlâ devam ediyor muydu? Zihninde yüzlerce soru vardı ve zarları tekrar attı, ama beklediği gibi, ortaya çıkan diziliş değişmedi.

"Ee?" diye sordu Kuzeyli fahişe. "Ne diyorlar?"

Inevera sert bir karşılık vermemek için kendini tuttu, ağzından çıkacak sözlerin çok önemli olduğunu biliyordu. En sonunda, etrafındaki hırslı zihinleri kendisinden uzakta tutmak için doğruyu –en azından çoğunu– söylemenin en iyisi olduğuna karar verdi.

"Kazanan yok," dedi. "Savaş aşağıda devam ediyor ve nasıl biteceğini ancak Everam bilir. Onları bir an önce bulmalıyız."

Dağdan aşağı inmeleri saatler sürdü. Karanlık onları yavaşlatmadı –bu seçkin grubun bütün üyeleri sihrin parıltısı sayesinde görebiliyorlardı– ama patika artık kaya ve taş iblisleriyle doluydu ve dağ yamacına kusursuz bir şekilde karışıyorlardı. Rüzgâr iblisleri çığlık atarak gökyüzünde daireler çiziyordu.

Rojer enstrümanını aldı ve tellerinden *Kara Ay Şarkısı*'nın hüzünlü melodisi yükselerek *alagai*'ı uzakta tuttu. Amanvah sesiyle ona eşlik etti ve *hora* büyüsüyle güçlenen müzikleri geceyi doldurdu. Merkezini kırılacak kadar bükmekle tehdit eden çaresizlik veren rüzgâra rağmen Inevera kızının becerisiyle gurur duydu.

Etrafları Jessum'un oğlunun tuhaf sihrinin korumasına sarılıyken, *alagai*'dan korunuyor ama ağır ilerliyorlardı. Inevera kemerindeki elektrum değneğini alıp kocasının yanına koşarken yoluna çıkan iblisleri hızla püskürtmek için sabırsızlanıyordu ama Kuzeylilerin değneğin gücünü görmelerini istemiyordu, ayrıca bu daha çok *alagai* çekerdi. Böyle yapmak yerine, Ahmann ile Par'chin unutulmuş bir vadide kan kaybından ölebilecek olsalar bile, Rojer'in belirlediği hıza ayak uydurmak zorunda kaldı.

Inevera kafasını iki yana sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştı. Ahmann, Everam'ın seçilmişiydi. Everam'ın, en çok ihtiyaç duyduğu anda Shar'Dama Ka'sına bir mucize vereceğine güvenmeliydi.

Ahmann yaşıyordu. Yaşıyor olmalıydı.

Leesha sessizce yol alıyordu, Thamos bile onu rahatsız edecek kadar aptal değildi. Kont sık sık onun yatağını paylaşmış olabilirdi ama Leesha, onu Arlen'i... Ya da Ahmann'ı sevdiği kadar sevmiyordu. Dövüşmelerini izlerken yüreği parçalanmıştı.

Arlen'in fazlasıyla avantajı var gibi görünüyordu ve Leesha'nın seçme şansı olsaydı, farklı bir seçim yapmazdı. Ama Arlen'in işkence görmüş ruhu son günlerde bir tür huzur bulmuştu ve Ahmann'ı boyun eğmeye zorlayıp savaşı ölüm olmadan bitireceğini ummuştu.

Ahmann, Arlen'e Kaji Mızrağı'nı sapladığında Leesha haykırmıştı, dünyada ona zarar verebilecek tek silah bu olabilirdi. O anda mücadele yön değiştirmişti ve Leesha'nın Ahmann'a olan kızgınlığı onu ilk kez nefrete dönüşmekle tehdit etmişti.

Ama Arlen kaybetmektense ikisini birden uçurumdan yuvarlayınca, Ahmann'ın gözden kaybolmasını izlerken Leesha'nın midesi burkulmuştu. Karnındaki çocuk sekiz haftalık bile değildi, ama babası karanlığa düşerken tekmelediğine yemin edebilirdi.

Leesha'nın Arlen'le karşılaştığından beri geçen bir yıl içinde adamın gücü giderek artmıştı. Bazen yapamayacağı hiçbir şey yok gibi görünüyordu ve Leesha bile onun Kurtarıcı olup olmadığını merak ediyordu. Arlen sise dönüşerek kendini darbelerden koruyabiliyordu. Ahmann bunu yapamıyordu.

Ama Arlen'in bile sınırları vardı ve Ahmann kimsenin beklemediği şekilde onları sınamıştı. Leesha birkaç hafta önce Arlen'i Çukur'un yassı taşları üzerinde kırıklar içinde bırakan düşüşü net bir şekilde hatırlıyordu, kafatası masaya çarpan haşlanmış yumurta gibi çatlamıştı.

Keşke Renna peşlerinden koşmasaydı. Kadın, Arlen'in planları hakkında bir şeyler biliyordu. Söylediğinden daha çoğunu.

Dağın dibine varmadan çok önce geri döndüler, iki ordunun gözcüleri tarafından izlenen geçitten uzak durdular. Savaş kaçınılmaz olabilirdi ama iki taraf da bu gece başlamasını istemiyordu.

Dağ patikaları kıvrılıp ikiye ayrılıyordu. Inevera birçok kez hangi yolu seçmeleri gerektiğini zarlara danışmak zorunda kaldı, diğerleri sabırsızlıkla beklerken yerde diz çöküp zarlarını atıyordu. Leesha kadının karmakarışık sembollerde ne gördüğünü bilmeyi çok istiyordu ama kehanetlerinin gücünden şüphe etmemesi gerektiğini biliyordu.

Shanjat'ın bıraktığı ilk işaretleri bulduklarında gün doğmak üzereydi. Inevera hızını artırdı ve diğerleri onu takip ettiler, ufuk morumsu bir renge bürünürken patikada hızla ilerlediler.

Dağın eteğinde konuşlanan Gözcüler tarafından fark edilmemişlerdi, ama Inevera'nın korumaları Ashia ve Shanvah fark ettirmeden yamaçta tırmanıp sessizce onlara katılmışlardı. Yeşil topraklı prens onlara baktı ama kadın olduklarını anlayınca umursamazca kafasını salladı.

En sonunda Renna ile Shanjat'a rastladılar, beklerken ikili temkinli bir şekilde birbirlerini süzüyordu. Shanjat hemen Inevera'nın karşısına geçip yumruğunu göğsüne koyarak onu selamladı. "Patika burada sona eriyor, Damajah."

Atlarından inip savaşçıyı insan boyundaki göçüğün olduğu noktaya doğru takip ettiler, toprak ve parçalanan taşlar darbenin ne kadar şiddetli olduğunu gözler önüne seriyordu. Yere kan saçılmıştı ama ayak izleri ya da devam eden bir mücadele olduğunu gösteren hiçbir iz yoktu.

"Patikayı takip ettin mi?" diye sordu Inevera.

Shanjat kafasını evet anlamında salladı. "Buranın yakınlarında sona eriyor. Fazla uzaklaşmadan önce talimatlarınızı beklemenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Renna?" dedi Leesha.

Par'chin'in *Jiwah Ka*'sı donuk gözlerle kanlı kratere bakıyordu, güçlü aurası okunaksızdı. Uyuşmuş bir şekilde kafasını evet anlamında salladı. "Saatlerdir bölgede daireler çiziyordu. Sanki kanatlandılar."

"Bir rüzgâr iblisi tarafından alınıp götürüldüklerini mi söylüyorsun?" diye tahminde bulundu Wonda.

Renna omuzlarını silkti. "Sanırım bu mümkün ama inanması zor."

Inevera onaylayarak kafasını salladı. "İstemediği sürece hiçbir iblis, kutsal eşime dokunamaz."

"Peki ya mızrak?" diye sordu Jayan. Inevera üzüntüyle ona baktı. En büyük oğlunun babasından ziyade kutsal silahı önemsemesine hiç şaşırmadı, ama yine de üzüldü. En azından, Asome düşüncelerini kendine saklayacak kadar nazikti.

Shanjat kafasını iki yana salladı. "Kutsal silahtan hiçbir iz yok, Sharum Ka."

"Taze kan var," dedi Inevera ufka bakarak. Gün doğmasına bir-

kaç dakika kalmıştı ama son kez zarlara danışabilirdi. *Hora* kesesine uzandı ve kraterin kenarında diz çökmeye giderken zarları o kadar sıkı bir şekilde kavradı ki, kenarları acı verici bir şekilde eline battı.

Normalde hassas zarları şafak öncesi ışığına maruz bırakmazdı. Güneş ışığı doğrudan vurduğunda iblis kemiklerini yok edebilirdi, doğrudan vurmayan ışık bile kalıcı hasara neden olabilirdi. Ama zarları kapladığı elektrum onları en parlak güneşten bile koruyordu. Kaji Mızrağı gibi gücü ışıkta hızla tükenebilirdi ama gece olduğunda tekrar enerjiyle yüklenebilirlerdi.

Uzanırken eli titredi. Devam etmeden önce sakinleşmek için birkaç saniye nefes almaya ihtiyacı vardı, bu gece kocasının kanına ikinci kez dokunuyor ve onu kaderini öğrenmek için kullanıyordu.

"Her şeyin yaratıcısı, Kutsal Everam, bana savaşçılar, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, ve Arlen asu Jeph am'Bales am'Brook hakkında bilgi ver. Sana yalvarıyorum, bana başlarına ne geldiğini ve ne geleceğini göster."

Güç parmaklarında zonkladı ve zarları atıp dizilişlerine dikkatle baktı.

Olan ya da olmuş şeyler sorulduğunda, zarlar –gizemli olsa da– katı bir kesinlikle konuşurlardı. Ama gelecek sürekli değişirdi, alınan her kararla kumları farklı yöne eserdi. Zarlar çöldeki tabelalar gibi ipuçları verirdi , ama ne kadar ileri bakılırsa, yollar o kadar çok sapardı ve en sonunda kum tepelerinde kaybolurdunuz.

Ahmann'ın geleceği her zaman değişkenlikle doluydu. İnsanlığın kaderini taşıdığı ve utanç içinde öldüğü gelecekler. Onun en sık *alagai* pençesinde öleceğini görmüştü Inevera, ama sırtından bıçaklanacağını, kalbine mızrak darbesi alarak öleceğini de görmüştü. Onun için canını verenleri ve ona ihanet etmek isteyenleri de.

O yolların çoğu artık kapanmıştı. Her ne olduysa Ahmann yakında dönmeyecekti, belki de hiç dönmeyecekti. Bu düşünce Inevera'nın içinde kıvrılarak ilerleyen bir korkuya sebep oldu.

Diğerleri nefeslerini tutup sözlerini duymayı beklediler ve Inevera halkının kaderinin onlara bağlı olduğunu biliyordu. Yıllar önce zarların ona söylediklerini hatırlıyordu:

– *Kurtarıcı doğmaz. Yapılır.* –

Ahmann ona geri dönmezse, Inevera başka bir Kurtarıcı yapacaktı.

Aşkını bekleyen sayısız kadere baktı ve birini diğerlerinden ayırdı. Uygun bir vâris bulunana kadar güce sahip olmasına izin veren tek kader.

"Kurtarıcı ulaşamayacağımız bir noktaya geçti," dedi Inevera en sonunda. "Uçuruma doğru bir iblisi takip ediyor."

"Demek Par'chin bir iblismiş," dedi Ashan.

Zarlar böyle bir şey söylememişti, ama Inevera kafasını salladı. "Öyle görünüyor."

Gared yere tükürdü. "'Kurtarıcı' demiş. 'Shar'Dama Ka' dememiş."

Damaji ona döndü ve onu bir böceğe bakar gibi süzüp ezmeye değip değmeyeceğini düşündü. "İkisi aynı şey."

Bu kez Wonda yere tükürdü. "Nüvelikler gibi."

Jayan öne çıktı, ona vurmak için yumruğu kaldırdı ama Renna Tanner ikisinin arasına girdi. Tenindeki muhafazalar parladı ve Inevera'nın düşüncesizce davranan en büyük oğlu bile ona meydan okumaktan vazgeçti. Tahta geçmesine ikna etmesi gereken adamların önünde bir kadın tarafından dayak yemek onun için hiç iyi olmazdı.

Jayan annesine döndü. "Peki mızrak?" diye sordu.

"Kayboldu," dedi Inevera. "Everam istediğinde tekrar bulunacak, daha önce değil."

"Vaz mı geçeceğiz?" diye sordu Asome. "Babamı kaderine mi terk edeceğiz?"

"Elbette, hayır." Inevera, Shanjat'a döndü. "Yolu tekrar bul ve iz sür. Çimenlerin her izini ve her yerinden oynayan çakıl taşını takip et. Bin yıl sürse bile, Kurtarıcı ya da kaderi hakkında güvenilir bir haber olmadan geri dönme."

"Emredersiniz, Damajah." Shanjat göğsünü yumrukladı.

Inevera, Shanvah'a döndü. "Babanla git. Yolculuğunda ona itaat et ve onu koru. Onun amacı senin amacın."

Genç kadın sessizce başını eğdi. Ashia omzunu sıktı ve göz göze geldiler, sonra baba-kız uzaklaştılar.

Leesha, Wonda'ya döndü. "Sen de etrafa bak ama bir saat içinde geri dön."

Wonda sırıttı ve Inevera'nın içinin kıskançlıkla dolmasına ne-

den olan bir özgüven sergiledi. "Saçlarıma ak düşene kadar avlanmayı düşünmüyorum. Kurtarıcılar gelir ve giderler ama göreceksiniz, o geri dönecek." Bir dakika sonra o da gitti.

"Ben de gidiyorum," dedi Renna ama Leesha onu kolundan yakaladı.

Kadın ona dik dik baktı. Leesha hemen kolunu bıraktı ama geri çekilmedi. "Bir süre kal, lütfen."

Kuzeyliler bile Par'chin ve kadınından korkuyorlar, diye içinden geçirdi Inevera, iki kadın baş başa konuşmaya giderken bu bilgiyi bir kenara not aldı.

"Ashan, benimle yürü," dedi *Damaji*'ye bakarak. Diğerleri şaşkınlıkla kalırken, ikisi uzaklaştılar.

"Gittiğine inanamıyorum," dedi Ashan boş bir sesle. Ahmann ile yirmi yılı aşkın bir süredir kardeş gibilerdi. Ahmann'ın Shar'Dama Ka'ya yükselişini destekleyen ilk *dama* o olmuş ve kutsallığına sorgusuzca inanmıştı. "Rüya gibi geliyor."

Inevera lafı dolandırmadı. "Andrah olarak Kafatası Tahtı'na geçmelisin. Savaş çıkarmadan ve kocamın geri dönüşü aleyhinde kullanmadan bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Ashan kafasını iki yana salladı. "Böyle düşünüyorsan yanılıyorsun, Damajah."

"Shar'Dama Ka'nın isteği böyleydi," diye ona hatırlattı Inevera. "İkimizin önünde yemin ettin."

"Kara Ay'da herkesin gözü önünde ölürse, yerine geçeceğime söz vermiştim," dedi Ashan, "unutulmuş bir dağ yamacında bir yeşil topraklı tarafından öldürülürse değil. Jayan ya da Asome tahta çıkmalı."

"Sana oğullarının bu yükü üstlenmek için hazır olmadıklarını söyledi," dedi Inevera. "Son iki hafta içinde bunun değiştiğini mi sanıyorsun? Oğullarım kurnaz ama henüz akıllı değiller. Zarlar taht için rekabet ederken Everam'ın Armağanı'nı parçalayacaklarını öngördü, içlerinden biri kanlı basamaklardan tırmanıp tahta otururşa, babasının dönüşünde tahttan kalkmayı reddedecek."

"Dönerse," diye dikkatini çekti Ashan.

"Dönecek," dedi Inevera. "Muhtemelen bütün Nüveyle birlikte. Döndüğünde, çağrısına yanıt vermesi için Ala'nın bütün ordu-

larına ihtiyacı olacak ve kontrolü sağlamak için oğullarını öldürmeye ne vakti ne de arzusu olacak."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Ashan. "Hiçbir zaman güce imrenmedim."

"Bu *inevera*," dedi ona. "Neden hoşlanıp hoşlanmadığının önemi yok ve Everam'ın karşısındaki alçakgönüllülüğün yüzünden o kişi sen olmalısın."

"Çabuk ol," dedi Renna, Leesha onu kenara çekerken. "Seni beklerken yeterince vakit kaybettim. Arlen oralarda bir yerde ve onu bulmalıyım."

"İblis pisliği," diye çıkıştı Leesha. "Seni çok iyi tanıdığımı söyleyemem Renna Bales ama kocan hâlâ kayıp olsaydı beni on saniye bile beklemeyeceğini bilecek kadar tanıyorum. Sen ve Arlen bunu planladınız. Nereye gitti? Ahmann'a ne yaptı?"

"Bana yalancı mı diyorsun?" diye hırladı Renna. Kaşları çatıldı ve yumruklarını sıktı.

Her nedense kabadayılık etmesi Leesha'nın tahmininden daha emin olmasına neden oldu. Kadının ona vuracağını sanmıyordu ama elinde kör edici tozdan biraz vardı ve gerekirse onu kullanacaktı.

"Lütfen," dedi sesinin sakin çıkmasına özen göstererek. "Bir şey biliyorsan söyle. Bana güvenebileceğine dair Yaratıcı'ya yemin ederim."

Renna bunun üzerine biraz sakinleşti, elleri rahatladı ama avuçlarını havaya kaldırdı. "İstersen ceplerimi ara ama hiçbir yanıt bulamazsın."

"Renna," dedi Leesha sakinliğini korumakta zorlanarak, "kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum. Benden hoşlanmak için hiçbir sebebin yok ama bu bir oyun değil. Sır tutarak herkesi tehlikeye atıyorsun."

Renna kahkaha attı. "Hem suçlu hem güçlü." Bir adım geri çekilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde Leesha'nın göğsünü dürttü. "Karnında çöl iblisinin bebeğini taşıyan sensin. Sence bu insanları tehlikeye atmıyor mu?"

Leesha yüzünün buz gibi olduğunu hissetti, ama sessizliğinin

tahminini doğrulamaması için karşı çıktı. "Sana bu saçmalığı kim söyledi?"

"Sen," dedi Renna. "Mısır tarlasının diğer ucunda kanatlarını çırpan bir kelebeği bile duyabiliyorum. Arlen de. İkimiz de Jardir'e söylediklerini duyduk. Onun çocuğunu taşıyorsun ve kontu çocuğun ondan olduğunu sanması için oyuna getireceksin."

Bu yeterince doğruydu. Annesinin saçma planını Leesha aptalca uygulamıştı. Oyunun çocuk doğduktan sonra sürme ihtimali düşüktü ama Krasialılar çocuğu almaya gelmeden önce –kaçmak ya da saklanmak– hazırlanmak için yedi ayı olacaktı.

"Ahmann'a ne olduğunu öğrenmem için daha geçerli bir sebep," dedi Leesha sesindeki yalvarırcasına tondan nefret ederek.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Renna. "Aramayla geçirecek vaktimizi harcıyoruz."

Leesha yenilgiyi kabul edip kafasını salladı. "Lütfen Thamos'a söyleme," dedi. "Ona zamanı geldiğinde söyleyeceğim, söz veriyorum. Ama henüz değil, Krasia ordusunun yarısı birkaç kilometre ötedeyken olmaz."

Renna burnundan güldü. "Aptal değilim. Senin gibi otacılar nasıl hamile kalıyorlar? Aptal bir Tanner bile nasıl düşük yapacağını bilir."

Leesha bakışlarını yere çevirdi, Renna'nın dikkatli gözlerine bakamıyordu. "Aynı soruyu ben de kendime sordum." Omuzlarını silkti. "Tarih ebeveynleri daha iyisini bilen insanlarla dolu."

"Tarihi sormadım," dedi Renna. "Çukur'un en zeki kadınının kafasında beyin yerine neden tahta taşıdığını sordum. Kimse sana bebeklerin nasıl olduğunu anlatmadı mı?"

Leesha dişlerini göstererek karşılık verdi. Kadın haklıydı, ama onu yargılamaya hakkı yoktu. "Bana sırrını söylemezsen, sana sırlarım konusunda güvenmek için hiçbir sebebim olmaz." Eliyle vadiyi işaret etti. "Git. Gözden kaybolana kadar Arlen'i arıyormuş gibi yap, sonra da onunla buluş. Sana engel olmayacağım."

Renna gülümsedi. "Sanki olabilirmiş gibi konuşuyorsun." Bulanıklaştı ve sonra kayboldu.

Neden beni rahatsız etmesine izin verdim? diye içinden geçirdi Leesha ama parmakları karnına doğru kaydı ve nedenini çok iyi biliyordu.

Çünkü Renna haklıydı.

Leesha, Ahmann'ı ilk kez öptüğünde couzi içtiği için sarhoştu. O gün öğleden sonra onunla birlikte olmayı planlamamıştı ama ona sahip olmaya kalktığında Ahmann'a karşı koymamıştı. Aptal gibi evlenmeden önce içine boşalmayacağını düşünmüştü ama Krasialılar bir erkeğin döllerini boşa harcamasını günah olarak görürlerdi. Hızını artırdığını ve homurdanmaya başladığını hissetmişti, geri çekilebilirdi. Ama Leesha da bunu istemişti. Bir erkeğin içinde titreyip boşalmasını, riskin nüveliğe kadar yolu vardı. Kendi kreşendosuna kadar tadını çıkardığı bir heyecandı.

O gece pomm çayı hazırlayacaktı, ama aksine Inevera'nın Gözcüleri tarafından kaçırıldı ve gece Damajah'nın yanında bir zihin iblisiyle savaşarak son buldu. Leesha ertesi gün iki doz aldı ve o zamandan beri her birlikte olduklarında çaydan içti ama akıl hocası Bruna, "Bazen ne yaparsan yap, güçlü bir çocuk hayatta kalmanın bir yolunu bulur," derdi.

Inevera, Ashan'ın karşısında duran yeşil topraklı prens Thamos'u süzdü. İri yarı bir adamdı, uzun boylu ve kaslıydı, ama yine de zarifti. Bir savaşçı gibi hareket ediyordu.

"Sanırım adamlarının vadiyi aramalarını isteyeceksin," dedi.

Ashan kafasını salladı. "Ve sen de kendi adamlarının aramaya çıkmalarını isteyeceksin."

Thomas kafasını sallayarak karşılık verdi. "İkimiz de yüz adam gönderelim mi?"

"Beş yüz," dedi Ashan, "*Domin Sharum*'un ateşkesi geçerli olacak." Inevera, prensin çenesinin kasıldığını fark etti. Beş yüz adam Krasialılar için hiçbir şeydi, Kurtarıcı'nın ordusunun çok küçük bir bölümüydü. Ama bu sayı Thamos'un riske atmak isteyeceğinden çok daha fazlaydı.

Yine de prensin kabul etmekten başka şansı yoktu ve en sonunda razı oldu. "Savaşçılarının barışı koruyacaklarını nereden bileceğim? İhtiyacımız olan en son şey bu vadinin bir savaş alanına dönmesi."

"Savaşçılarım gündüz bile peçelerini indirmeyecek," dedi Ashan. "İtaatsızlık etmeye cesaret edemezler. Beni asıl endişelendiren senin adamların. Bir yanlış anlama yüzünden canlarının yandığını görmeyi istemem."

Bunun üzerine prens dişlerini gösterdi. "Bana kalırsa yeterince kişi incinecek. Yüzlerini saklamaları barışı nasıl kesinleştirsin? Yüzü gizli bir adam misillemeden korkmaz."

Ashan kafasını iki yana salladı. "Siz vahşilerin bunca zamandır geceleri hayatta kalmanız bir mucize. Erkekler onlara yanlış yapanların yüzünü hatırlar ve bu düşmanlıkları kenara itmek zordur. Geceleri peçe takarız, böylece herkes kan davalarını unutup kardeş olarak savaşabilir. Adamların yüzlerini örterse, Everam'ın lanetlediği bu vadide daha fazla kan dökülmez."

"Pekâlâ," dedi prens. "Anlaştık." Fazla eğilmeden kısa bir selam verip düzinelerce kez ondan daha iyi olan adama olabildiğince az saygı gösterdi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Diğer yeşil topraklılar onu izlediler.

"Kuzeyliler saygısızlıklarının bedelini ödeyecekler," dedi Jayan.

"Belki," dedi Inevera, "ama bugün değil. Everam'ın armağanına dönmeliyiz ve bunu yaparken hızlı olmalıyız."

1. BÖLÜM

AV

SONBAHAR D.S. 333

Jardir uyandığında güneş batıyordu, zihni pusluydu. Birçok yastık yerine kocaman tek bir yastığın olduğu bir Kuzeyli yatağındaydı. Yatak örtüleri sertti, alıştığı ipeklere hiç benzemiyordu. Oda daire biçimindeydi ve her tarafında muhafazalı pencereler vardı. Bir tür kuleydi. Yabani topraklar alacakaranlığa doğru uzanıyordu ama hiçbir şeyi tanımıyordu.

Ala aşkına, neredeyim?

Kıpırdayınca her tarafına ağrı saplandı ama ağrı eski bir dosttu, onu kabullenip unuttu. Oturur pozisyona geçince kaskatı bacakları birbirine sürtündü. Battaniyeyi kenara itti. Kalçasından ayağına kadar alçı içindeydi. Kırmızı, mor ve sarı renkteki şiş ayak parmakları uçlarından çıkıyordu, yakın ama ulaşılmazlardı. Acıya aldırmayıp test edercesine parmaklarını hareket ettirdi ve onu ödüllendiren hafif seğirmeden memnun oldu.

Çocukken kırılan kolu ve iyileşmesini beklediği haftalar boyunca çaresizliği aklına geldi.

Hemen tacını almak için komodine uzandı. Gündüz bile, kırık kemikleri iyileştirecek kadar sihir barındırıyordu, özellikle de yerine oturanları.

Eli boş havayla karşılaştı. Jardir dönüp durumu kavrayana kadar uzunca bir süre baktı. Yıllardır tacından ve mızrağından hiç ayrılmamıştı, ama ikisi de ortada yoktu.

Anıları zihnine hücum etti. Par'chin'le dağın tepesinde yaptığı savaşı hatırladı. O hamle yaparken, Jeph'in oğlunun dumana dönüşmesini ve bir saniye sonra tekrar katılaşıp insani olmayan bir güçle mızrağın gövdesinden tutarak elinden almasını hatırladı.

Ve sonra Par'chin dönüp sanki çiğnenmiş bir kavun kabuğundan farksızmış gibi onu uçurumdan aşağı atmıştı.

Jardir çatlayan dudaklarını ıslattı. Ağzı kurumuş ve idrar torbası dolmuştu ama iki ihtiyacı da düşünülmüştü. Yatağının yanında tatlı su vardı ve biraz çaba harcayarak araştırmacı parmaklarının yatağının altında bulduğu lazımlığı kullandı.

Göğsü sıkıca sarılıydı, hareket ederken kaburgaları gıcırdıyordu. Sargıların üzerinde ince bir sabahlık giymişti, taba rengi olduğunu fark etti. Muhtemelen Par'chin'in espri anlayışıydı.

Kapı yoktu, sadece odaya çıkan bir merdiven vardı, mevcut durumu düşünüldüğünde hapishane parmaklıkları kadar etkiliydi. Başka çıkış yoktu ve basamaklar devam etmiyordu. Bir kulenin tepesindeydi. Odada çok eşya vardı. Yatağının yanında küçük bir masa. Tek bir sandalye.

Merdivenlerden bir ses geldi. Jardir durup dinledi. Tacı ve mızrağı olmayabilirdi ama yıllardır onlar aracılığıyla sihir özümsemek bedenini Everam'ın görüntüsünde bir ölümlünün olabileceği kadar yeniden oluşturmuştu. Bir şahinin gözlerine, bir kurdun burnuna ve bir yarasanın kulaklarına sahipti.

"Onunla baş edebileceğinden emin misin?" diye sordu Par'chin'in İlk Eşi. "O uçurumda seni öldüreceğini sandım."

"Endişelenme, Ren," dedi Par'chin. "Mızrağı olmadan bana zarar veremez."

"Gündüz verebilir," dedi Renna.

"İki bacağı kırıkken, veremez," dedi Par'chin. "Bunu halledebilirim, Ren. Gerçekten."

Göreceğiz, Par'chin.

Jeph'in oğlu *jiwah*'ının itirazlarını öperek geçiştirirken dudaklarının şapladığını duydu. "Çukur'a dönüp ortalığa göz kulak olma-

na ihtiyacım var. Kimse şüphelenmeden."

"Leesha Kâğıt şimdiden şüpheleniyor," dedi Renna. "Tahminlerin de hiç de haksız sayılmaz."

"Tahmin olarak kaldıkları sürece önemi yok," dedi Par'chin. "Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, dikkat çekmemeye özen göster."

Renna kısa bir kahkaha attı. "Pekâlâ, bu sorun olmaz. Tükürmeyi istemeye zorlamak gibi."

"Bununla fazla vakit kaybetme," dedi Par'chin. "Çukur'u korumana ihtiyacım var ama göze batmamaya çalış. Halkı güçlendir ama yükü taşımalarına izin ver. Elimden geldiğince sisle kayıp geleceğim, ama sadece seni görmek için. Hayatta olduğumu senden başka kimse bilmemeli."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Renna. "Bir kadın ve kocası bu şekilde ayrı kalmamalı."

Par'chin içini çekti. "Yapabileceğim hiçbir şey yok, Ren. Varımı yoğumu buna yatırdım. Kaybedemem. Yakında görüşürüz."

"Evet," dedi Renna. "Seni seviyorum, Arlen Bales."

"Seni seviyorum, Renna Bales," dedi Par'chin. Tekrar öpüştüler ve Jardir kuleden aşağı inerken onların hızlı adımlarını duydu. Ancak o sırada Par'chin yukarı tırmanmaya başladı.

Bir an Jardir uyuyormuş gibi yapmayı düşündü. Belki bir şeyler öğrenebilirdi; ya da şaşkınlığa sebep olabilirdi.

Kafasını iki yana salladı. *Ben Shar'Dama Ka'yım. Saklanmak bana yakışmaz. Par'chin'in gözlerinin içine bakıp tanıdığım adamdan geriye ne kaldığını göreceğim.*

Doğrulup bacaklarındaki şiddetli ağrıya göğüs gerdi. Par'chin içeri girerken yüzü sakindi. Üzerinde ilk karşılaştıklarında olduğu gibi sade giysiler vardı, soluk beyaz bir gömlek, yıpranmış bir kot pantolon ve omzuna asılı deri bir çanta. Ayakları çıplaktı, pantolonunun katladığı paçalarından ve gömleğinin sıvadığı kollarından tenine dövme yaptığı muhafazalar görünüyordu. Kum rengi saçlarını kazımıştı ve Jardir'in hatırladığı yüzü onca dövmenin altında neredeyse tanınmaz haldeydi.

Tacı olmasa da, Jardir o sembollerin gücünü sezebiliyordu, ama gücün ağır bir bedeli vardı. Par'chin bir erkekten ziyade mu-

hafazaların olduğu kutsal parşömenlerinden birinin bir sayfasına benziyordu.

"Kendine ne yaptın, eski dostum?" Bu sözleri yüksek sesle söylemek istememişti ama bir şey onu buna itti.

"Yaptıklarından sonra bana bu şekilde hitap edecek kadar küstahsın demek," dedi Par'chin. "Bunu kendime ben yapmadım. Bunu bana *sen* yaptın."

"*Ben mi yaptım?*" diye sordu Jardir. "Mürekkebi alıp bedenini onunla kirlettim mi?"

Par'chin kafasını iki yana salladı. "Beni çölde silahsız ve yardımsız ölüme terk ettin, *alagai*'ın beni almasına izin vermektense nüveyi boylayacağımı biliyordun. Muhafazalamam için bana bıraktığın tek şey bedenimdi."

Bu sözlerle birlikte, Jardir'in Par'chin'in çölde nasıl hayatta kaldığına dair soruları yanıtlanmış oldu. Zihninde arkadaşının çölde yapayalnız, susuz ve çıplak elleriyle *alagai*'yı öldürürken kan içindeki halini gördü.

Görkemliydi.

Evejah kanunları dövme yapmayı yasaklamıştı ama yasakladığı birçok şeyi Jardir Sharak Ka'nın hatrına serbest bırakmıştı. Par'chin'i kınamak istedi ama adamın dürüst sözleri karşısında boğazı kasıldı.

Jardir içine bir şüphe düşerken ürperdi. Hiçbir şey olmamıştı, bunu Everam istemişti. Par'chin'in hayatta kalıp onunla tekrar karşılaşması *inevera*'ydı. Zarlar ikisinin de Kurtarıcı olabileceğini söylemişti. Jardir hayatını bu unvana layık olmaya çalışarak geçirmişti. Başarılarıyla gurur duyuyordu ama *ajin'pal*'ının, cesur yabancının Everam'ın gözünde daha onurlu *olabileceğini* inkâr edemezdi.

"Anlamadığın ritüellerde yer alıyorsun Par'chin," dedi. "*Domin Sharum* ölüme kadardır ve zafer senindi. Neden zaferini ilan edip İlk Savaş'ın başındaki yerini almadın?"

Par'chin içini çekti. "Ölümünde zafer yok, Ahmann."

"O halde Kurtarıcı olduğumu kabul ediyorsun, değil mi?" diye sordu Jardir. "Eğer öyleyse mızrağımla tacımı geri ver, başını yere yasla ve bu iş bitsin. Her şeyi unuturuz ve bir kez daha yan yana Nie'yle yüzleşiriz."

Par'chin burnundan güldü. Çantasını masaya koyup içine uzandı. Kaji Tacı artan karanlığa rağmen parladı, dokuz değerli taşı ışıl ışıldı. Jardir parçanın onda uyandırdığı arzuyu inkâr edemezdi. Bacakları onu taşıyabilseydi, tacı almak için atılırdı.

"Taç burada." Par'chin sivri tacı bir çocuğun çember oyuncağıymış gibi parmağında çevirdi. "Ama mızrak senin değil. Sana vermeye karar vermediğim sürece. Bacakların alçıda olmasaydı bile, asla bulamayacağın bir yere gizli."

"Kutsal parçalar birbirlerine aittir," dedi Jardir.

Par'chin tekrar içini çekti. "Hiçbir şey kutsal değil Ahmann. Sana daha önce de Cennet'in yalan olduğunu söylemiştim. Bu sözlerim yüzünden beni öldürmekle tehdit ettin ama bu dediklerimin doğru olmadığı anlamına gelmiyor."

Jardir karşılık vermek üzere ağzını açtı, kızgın sözcükler dilinin ucuna kadar geldi ama Par'chin dönen tacı sıkıca tutup havaya kaldırarak ona engel oldu. Bu sırada tenindeki muhafazalar hafifçe zonkladı ve taçtakiler parlamaya başladı.

"Bu," dedi Par'chin taca bakarak, "gümüş ve altın karışımıyla kaplı zihin iblisi kafatası ve dokuz boynuzdan oluşan ince bir bant. Muhafaza zanaatının bir başyapıtı, o kadar."

Gülümsedi. "Tıpkı senin küpenin olduğu gibi."

Jardir irkilip elini bir zamanlar alyansının deldiği boş kulak memesine götürdü. "Tahtımın yanı sıra ilk eşimi çalacağını mı kastediyorsun?"

Par'chin kahkaha attı, Jardir'in yıllardır duymadığı içten bir sesti. Özlediğini inkâr edemeyeceği bir ses.

"Hangisinin daha büyük bir yük olacağından emin değilim," dedi Par'chin. "İkisini de istemiyorum. Bir karım var ve halkım için bir eş fazlasıyla yeterli."

Jardir dudaklarında bir gülümseme hissetti ve onu saklamadı. "Değerli bir *Jiivah Ka* hep destek hem de yüktür, Par'chin. Daha iyi erkekler olmamız için bizi zorlarlar ve bu mücadele hiç bitmez."

Par'chin kafasını evet anlamında salladı. "Doğru söylüyorsun."

"O halde neden yüzüğümü çaldın?" diye sordu Jardir.

"Sadece sen çatımın altındayken, onu saklayacağım," dedi Par'chin. "Yardım çağırmana izin veremem."

"Öyle mi?" dedi Jardir.

Par'chin kafasını eğerek ona baktı ve Jardir tıpkı taç görüşüne sahip olduğunda yaptığı gibi Jeph'in oğlunun bakışlarının ruhuna eriştiğini hissetti. Par'chin taç kafasına takılı değilken bunu nasıl yapabiliyordu?

"Haberin yok," dedi Par'chin bir süre sonra. Kahkaha attı. "Kendi karın seni gizlice dinlerken bana evlilik tavsiyesi veriyorsun!"

Sesindeki alay Jardir'i kızdırdı ve yüzünün sakin kalmasını istemesine rağmen kaşları çatıldı. "Bu ne demek oluyor?"

Par'chin cebinden küpeyi çıkardı. Ucunda narin bir muhafazalı topun sallandığı basit bir altın halka küpeydi. "Burada kırık bir iblis kemiği parçası var, diğer eşi ise karının kulağında. Yaptığın her şeyi duymasını sağlıyor."

Birden Jardir için birçok gizem aydınlandı. Karısının her planını ve sırrını nasıl bildiği. Bildiklerinin çoğu zarlardan geliyordu, ama *alagai hora* genellikle bilmece gibi konuşurdu. Kurnaz Inevera'nın sadece zarlara danışmakla kalmayacağını bilmesi gerekirdi.

"O halde, beni kaçırdığını biliyor?" diye sordu Jardir.

Par'chin kafasını iki yana salladı. "Gücünü engelledim. İşimiz bitmeden seni burada bulamaz."

Jardir kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne işi? Bana itaat etmeyeceksin ve ben de sana itaat etmeyeceğim. Beş yıl önce Labirent'te bulduğumuz çıkmazda duruyoruz."

Par'chin onaylayarak kafasını salladı. "Beni o zaman öldüremedin ve bu beni dünyaya bakış açımı değiştirmeye zorladı. Sana da aynı şeyi sunuyorum." Bunun üzerine, tacı ona doğru fırlattı.

Jardir içgüdüsel bir şekilde tacı yakaladı. "Neden bana geri veriyorsun? Bu yaralarımı iyileştirmez mi? Gücümü kazandığımda beni zaptetmekte zorlanabilirsin."

Par'chin omuzlarını silkti. "Mızrak olmadan gideceğini sanmıyorum ama her halükarda tacın gücünü tükettim. Nüve'den yayılan sihrin çok azı bu kadar yükseğe taşıyor," dedi ve elini sallayarak odanın her tarafını saran pencereleri gösterdi, "ve güneş bu odayı her sabah temizliyor. Sana taç görüşünü verecek ama güç toplayana kadar başka bir ayrıcalığı olmayacak."

"O halde neden bana geri veriyorsun?" diye sordu Jardir tekrar.

"Biraz konuşabileceğimizi düşünmüştüm," dedi Par'chin. "Ve bu arada auramı görmeni istiyorum. Ruhumda yazan sözlerimin dürüstlüğünü, inançlarımın gücünü görmeni istiyorum. Belki o zaman anlarsın."

"Neyi anlayacağım?" diye sordu Jardir. "Cennet'in bir yalan olduğunu mu? Ruhunda yazan hiçbir şey beni buna ikna edemez, Par'chin." Yine de tacı kafasına taktı. Taç görüşü sayesinde kararan oda anında canlandı ve Jardir rahat bir nefes aldı, Kaji tarafından görme yetisi geri verilen Evejah'daki kör adam gibiydi.

Pencerelerden bir dakika öncesine kadar gölgeler ve belirsiz şekillerden ibaret olan arazi Ala'dan yayılan sihirle aydınlanıp keskin bir şekilde belirginleşti. Bütün yaşayan varlıkların merkezinde bir güç kıvılcımı vardı ve Jardir ağaçların gövdelerinin, onlara tutunan yosunun, dallarında ve kabuklarında yaşayan bütün hayvanların parlayan gücünü görebiliyordu. Ovalardaki çimenlerin ve en çok da arazilere dadanan ve rüzgârda süzülen iblislerin içinden geçiyordu. Fener gibi parlayan *alagai*, avlanmak ve öldürmek için içinde ilkel bir arzu uyandırıyordu.

Par'chin'in uyardığı gibi, hücresi daha loştu. Kulenin duvarlarında, cam pencerelere oyulan muhafazalara doğru çekilen ince güç filizleri yükseldi. Yanıp sönerek canlanarak *alagai*'a karşı bir kalkan oluşturdular.

Ama oda loş olmasına rağmen, Par'chin bir iblisten daha parlaktı. O kadar parlaktı ki, Jardir'in ona bakmakta zorlanması gerekirdi. Ama zorlanmıyordu. Aksine, sihir görkemliydi, yoğun ve baştan çıkarıcıydı. Jardir tacının içinden uzanıp sihrinin bir tutamını kendine çekmeye çalıştı. Par'chin'in çekimi hissedeceği kadar değil, sadece iyileşmesini hızlandıracak kadar. Havada tütsü dumanı gibi bir tutam güç Jardir'e doğru kıvrılarak ilerledi.

Par'chin kaşlarını kazımıştı ama sol gözünün üzerindeki muhafazalar bariz bir şekilde yükseldi. Aurası değişti ama sinirden ziyade neşeli olduğunu gösteriyordu. "Haha. Git, kendi gücünü bul." Anında sihrin akışı yön değiştirdi ve tekrar Par'chin'e doğru çekildi.

Jardir yüz ifadesinin sakin kalmasına özen gösterdi ama bunun

bir şeyi değiştireceğini sanmıyordu. Par'chin haklıydı. Adamın aurasını okuyabiliyordu, her hissini görebiliyordu ve eski dostu için de aynı şeyin geçerli olduğundan hiç şüphesi yoktu. Par'chin sakin ve dengeliydi, Jardir'e zarar vermek gibi bir amacı yoktu. İçinde aldatmaca yoktu. Sadece temkinlilik ve Jardir'in sözlerini adilce değerlendirmeyeceğine dair bir endişe vardı.

"Bana neden burada olduğumu tekrar söyle Par'chin," dedi Jardir. "Amacın her zaman söylediğin gibi dünyayı *alagai*'dan temizlemekse neden bana karşı çıkıyorsun? Hayalini gerçekleştirmeye çok yakınım."

"Sandığın kadar yakın değilsin," dedi Par'chin. "Ve bunu yapma şeklin beni tiksindiriyor. İnsanlığı boğarak ve tehdit ederek kurtuluşuna götürmeye çalışıyor ama bedelini umursamıyorsun. Siz Krasialıların siyah ve beyaz giyinmeyi sevdiğinizi biliyorum ama dünya o kadar basit değil. Renkler var ve grinin birçok tonu var."

"Aptal değilim Par'chin," dedi Jardir.

"Bazen bundan emin olamıyorum," dedi Par'chin, aurası ona katılıyordu. Birçok şey öğrettiği ve her zaman saygı duyduğu eski dostunun onu böylesine hiçe sayması çok acıydı.

"Öyleyse neden beni öldürüp mızrağı ve tacı almadın?" diye sordu Jardir. "Tanıklar şerefleri üzerine söz verirdi. Halkım seni Kurtarıcı olarak kabul eder ve Sharak Ka'da sana itaat ederdi."

Öfke Par'chin'in sakin aurasında kontrolden çıkmış bir yangın gibi dolaştı. "Hâlâ anlamıyorsun," diye bağırdı. "Ben lanet olası Kurtarıcı değilim! Kurtarıcı bütün insanlığın birleşmesi, birinin bütün insanlığı temsil etmesi değil. Everam uzayın karalığına karşı koyan gökyüzündeki bir dev değil, sadece bir fikre verdiğimiz bir isim."

Jardir dudaklarını birbirine bastırdı, kutsal değerlere saygısızlık ettiği için Par'chin'in aurasının parladığını gördüğünü biliyordu. Yıllar önce, tekrar bu şekilde konuştuğunu duyarsa Par'chin'i öldüreceğine söz vermişti. Par'chin'in aurası şimdi bunu denemesi için ona meydan okuyordu.

Jardir'in aklını çeldi. Tacın gücünü Par'chin'e karşı tam olarak sınamamıştı ama kafasına takılıyken, artık göründüğü kadar çaresiz değildi.

Ama *ajin'pal*'ının aurasında onu durduran başka bir şey vardı. Par'chin saldırıya hazırdı ve aynı şekilde karşılık verecekti ama tepesinde bir görüntü belirdi, dünya yanarken *alagai* dans ediyordu.

Uzlaşmazlarsa, Jardir'in korktuğu şey gerçekleşecekti.

Jardir derin bir nefes alıp öfkesini kabullendi ve nefesini verirken ondan vazgeçti. Odanın diğer tarafında Par'chin yerinden kımıldamamıştı ama aurası mızrağını indiren bir *Sharum* gibi rahatladı.

"Ne önemi var," dedi Jardir en sonunda, "Everam'ın gökyüzündeki bir dev ya da gece dimdik durmamızı sağlayan şeref ve cesarete verdiğimiz isim olup olmamasının ne önemi var? Eğer insanlık birleşecekse bir lider olmalı."

"Asalaklara liderlik eden bir zihin iblisi gibi mi?" diye sordu Par'chin, Jardir'i mantıklı bir tuzağa düşürmeyi umarak.

"Aynen öyle," dedi Jardir. "*Alagai*'ın dünyası asla bizim dünyamızın bir gölgesi olmadı."

Par'chin kafasını evet anlamında salladı. "Evet, bir savaşta generaller olmalı, ama halklarına hizmet etmeliler, halkları onlara hizmet etmemeli."

Tek kaşını kaldırma sırası Jardir'deydi. "Halkıma hizmet etmediğimi mi düşünüyorsun, Par'chin? Ben halkım kan ağlayıp açlık çekerken tahtında oturan tombul Andrah değilim. Topraklarımda açlık yok. Suç yok. Ayrıca, güvende olmaları için bizzat gece savaşa gidiyorum."

Par'chin alaycı ve sert bir sesle kahkaha attı. Jardir gücenebilirdi ama Par'chin'in aurasındaki şüphe ona engel oldu.

"Bu yüzden önemi var," dedi Par'chin. "Çünkü bu saçmalıklara gerçekten inanıyorsun! Senin olmayan topraklara geldin, binlerce adamı öldürüp kadınlarına tecavüz ettin, çocuklarını esir aldın ve kutsal kitapları seninkinden biraz farklı olduğu için ruhunun temiz olduğunu sanıyorsun! İblisleri onlardan uzak tutuyor olabilirsin, ama doğranmayı bekleyen tavuklar, tilkileri onlardan uzak tutan kasaba Kurtarıcı demezler."

"Sharak Ka geliyor, Par'chin," dedi Jardir. "O tavukları kartal yaptım. Everam'ın Armağanı'nın erkekleri artık kadınlarını ve çocuklarını koruyor."

"Çukurlu erkekler de," dedi Par'chin. "Ama bunu birbirlerini öldürmeden yapıyorlar. Bir kadına bile tecavüz edilmedi. Hiçbir çocuk annesinin kollarından ayrılmadı. İblislerle savaşmak için onlardan birine dönüşmedik."

"Hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Jardir. "Bir iblis olduğumu mu?"

Par'chin gülümsedi. "Halkımın sana ne dediğini biliyor musun?"

Çölün iblisi. Jardir bu ismi birçok kez duymuştu, ama sadece Çukur'da bunu açıkça söylemeye cesaret edebiliyorlardı. Kafasını salladı.

"Halkın aptal, Par'chin, beni *alagai*'la aynı kefeye koyuyorsan sen de öylesin. Adam öldürmeyebilir ve tecavüz etmeyebilirsiniz, ama birlik oluşturmuş değilsiniz. Uçurum gözlerinin önünde açılıp Nie'nin ordusunu kusmaya hazırken bile Kuzeyli dükler güç uğruna ağız dalaşı edip çekişiyor. Ahlaki değerleriniz Nie'nin umurunda değil. Kimin masum kimin suçlu olduğu O'nun umurunda değil. Kendi *alagai*'ını bile umursamıyor. Amacı yeni bir başlangıç yapmak."

"Halkın ödünç alınmış süreyle yaşıyor, Par'chin. Sharak Ka gününe, zayıflığınız sebebiyle Nüve'ye et olacağınız güne karşı size ödünç verildi. O zaman savaşa hazır olmak için gerekirse binlerce adam öldürmüş olmayı dileyeceksin."

Par'chin üzüntüyle kafasını salladı. "At gözlüğü takmış bir at gibisin, Ahmann. İnançlarını destekleyen şeyleri görüyor ve geri kalanını görmezden geliyorsun. Nie'nin umurunda değil, çünkü lanet olası şey *yok*."

"Kelimeler bir şeyi yok etmez, Par'chin," dedi Jardir. "Kelimeler ne *alagai*'ı öldürür ne de Everam'ı yok eder. Çok geç olmadan Sharak Ka için kelimeler bizi birleştirmeye yetmez."

"Birlikten bahsediyorsun ama kelimenin anlamını anlamıyorsun," dedi Par'chin. "Senin birlik dediğin şeye ben hakimiyet diyorum. Kölelik."

"Bir amaca yönelik birlik, Par'chin," dedi Jardir. "Herkesin tek bir amaç uğruna çalışması. Ala'yı iblislerden temizlemek uğruna."

"Birliği korumak tek bir adama bağlıysa, birlik diye bir şeyin

olduğu söylenemez," dedi Par'chin. "Hepimiz ölümlüyüz."

"Getirdiğim birlik kolay kolay kenara itilemez," dedi Jardir.

"Öyle mi?" diye sordu Arlen. "Everam'ın Armağanı'na yaptığım ziyarette çok şey öğrendim, Ahmann. Kuzeyli dükler halkından daha üstün değiller. *Dama*'ların Jayan'a itaat etmez. *Sharum*ların Asome'ye itaat etmez. Erkeklerin hiçbiri Inevera'ya itaat etmez ve çok geçmeden *Damaji*lerin aynı masada yemek yedikleri adamları öldürmeye başlar. İç savaş çıkmadan tahta geçebilecek biri yok. Değerli birliğin kumdan bir saray gibi dağılmak üzere."

Jardir çenesinin kasıldığını hissetti. Sıktığı dişleri sızladı. Par'chin elbette haklıydı. Inevera akıllıydı ve bir süreliğine durumu idare edebilirdi ama uzun bir süre ortadan kaybolamazdı, yoksa güçlükle kurduğu ordusu Sharak Ka başlamadan kendini yok ederdi.

"Henüz ölmedim," dedi Jardir.

"Hayır, ama yakın bir zamanda geri dönmeyeceksin," dedi Par'chin.

"Göreceğiz, Par'chin." Bir anda Jardir taca uzanıp Par'chin'in sihrini olabildiğince çekti. Hazırlıksız yakalanan Par'chin'in aurası şokla patladı ve Jardir ödülü çekerken şekli değişti.

Güç Jardir'in bedenine hücum etti, kaslarını ve kemiklerini yeniden örüp onu güçlü kıldı. Göğsündeki sargılar esneyerek koptu ve bacaklarındaki alçılar parçalandı. Yatağından fırlayıp bir anda odanın öteki tarafına geçti.

Par'chin gardım zamanında aldı ama bu bir *Sharum* gardıydı, çünkü Sharik Hora'da eğitim almamıştı. Jardir rahatça etrafından dolaşıp onu boyun eğeceği şekilde tuttu. Nefes almaya çalışan Par'chin'in yüzü kızardı.

Ama tam o sırada, uçurumdaki dövüşte olduğu gibi Parchin sise dönüştü. Jardir direnişi sona erince dengesini yitirdi ama yere düşmeden Par'chin tekrar belirip Jardir'in sağ kolundan ve bacağından tutarak onu odanın diğer tarafına savurdu. Pencerelere o kadar sert bir şekilde çarptı ki, sihrin iyileştirdiği kemikleri çıtırdadı ama muhafazalı cam çatlamadı bile.

Muhafazaların yüzeyinde ince bir sihir akışı vardı ve Jardir içgüdüsel olarak onu çekti ve ağrıyı hissetmeden kemiklerini iyileştirmek için gücünü kullandı.

Par'chin odanın diğer tarafında gözden kaybolup daha yakında belirdi ama Jardir artık bu numarayı biliyordu. Sis belirmeye başlarken harekete geçti ve Par'chin'in muhtemel saldırısından kaçıp tekrar kaybolmadan iki sert darbe indirdi.

Birkaç saniye bu şekilde mücadele ettiler, Par'chin ortadan kaybolup Jardir gerçek bir hasar veremeden tekrar beliriyordu ama bu sırada ona vurarak karşılık veremiyordu.

"Nüve'yi boyla Ahmann," diye bağırdı. "Buna ayıracak vaktimiz yok!"

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Jardir doğru pozisyonu alarak. Odadaki tek sandalyeyi Par'chin'e savurdu ve tahmin ettiği gibi adam rahatlıkla kenara kaçabilecekken sise dönüştü.

Gücün seni tembelleştiriyor Par'chin, diye içinden geçirirken açık alanda merdivenlere doğru koştu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" diye uluyan Par'chin yeniden belirip havaya bir muhafaza çizdi. Jardir sihrin toplanıp ona doğru hücum ettiğini gördü, dev bir çekiç gibi onu merdivenlerden uzaklaştıracak bir darbeydi. Kenara kaçmaya fırsatı olmadığı için darbeyi kabullendi ve şoku olabildiğince özümsemek için gevşedi.

Ama darbe gelmedi. Kaji Tacı ısınıp aydınlandı ve gücü emdi. Hiç düşünmeden Jardir de havaya bir muhafaza çizdi ve gücü saf ısıdan oluşan bir oka dönüştürdü. Bir düzine ağaçlık iblisini köze dönüştürmeye yeterdi.

Par'chin elini havaya kaldırıp sihri tekrar kendine çekti. Gücü aniden tükenen Jardir sersemleyerek ona baktı.

"Bunu bütün gece yapabiliriz Ahmann," dedi Par'chin, kaybolup Jardir ve merdivenlerin arasında tekrar belirdi. "Yine de bu kuleden çıkamazsın."

Jardir kollarını göğsünde birleştirdi. "Sen bile beni sonsuza kadar tutamazsın. Güneş doğacak ve iblis hilelerin ve *hora* büyüsü seni başarısız kılacak."

Par'chin ellerini iki yana açtı. "Buna gerek kalmayacak. Gün doğduğunda, kendi rızanla burada kalacaksın."

Jardir neredeyse kahkaha atacaktı, ama bir kez daha Par'chin'in aurası ona engel oldu. Buna inanıyordu. Az sonra söyleyecekleri Jardir'i ikna etmezse, başka hiçbir şeyin etmeyeceğine inanıyordu.

"Beni buraya neden getirdin, Par'chin?" diye sordu son kez.

"Sana gerçek düşmanını hatırlatmak için," dedi Par'chin. "Ve yardımını istemek için."

"Neden sana yardım edeyim?" diye sordu Jardir.

"Çünkü," dedi Par'chin, "bir zihin iblisi yakalayıp onu bizi Nüve'ye götürmeye zorlayacağız. Savaşı *alagai*'a götürmemizin zamanı geldi."

2. BÖLÜM

VAKUM

SONBAHAR D.S. 333

Krasia kampına geri döndüklerinde Inevera hiç vakit kaybetmedi. Ashan sessizce aramaya gidecek savaşçıları seçerken ve diğerlerine çadırları sökmelerini emrederken, Abban'ı Shar'Dama Ka çadırındaki özel kabul odasına çağırdı.

Şimdiden *Sharum*lar Kurtarıcı'nın neden onlarla birlikte dönmediğini sorgulamaya başlamışlardı. Dövüş ya da aniden sonlanması hakkında resmi bir açıklama yapılmamıştı. Ama çok yakında haber yayılacaktı ve hırslı olanlar kocasının yokluğundan faydalanmaya çalışacaklardı. Kurnaz olanlar bugün için planlar yapmışlardı ve aramanın boşa olduğu anlaşılır anlaşılmaz vakit kaybetmeden harekete geçeceklerdi.

Abban'ın bunu bildiği belliydi, etrafı *kha'Sharum* savaşçılarıyla sarılı bir şekilde çadıra yaklaştı. *Dal'Sharum*lar hâlâ taba rengi cüppeler giyen savaşçılarını küçümsüyordu ama Inevera'nın Abban'm yerleşkesine gönderdiği hadım casuslar ölü bulunmuştu ve bu *khaffit*in savaşçılarının becerileri hakkında çok şey söylüyordu. O da silahları ve ekipmanlarının güçle parladığını ve kalitelerini gizlemek için yıpranmış deri ve boyayla özenle görünümlerini de-

giştirdiklerini görmüştü. Kalkanları ve muhafazalı camdan mızrak başları olan Kurtarıcı'nın Mızraklarının seçkin savaşçıları bile onlar kadar iyi silahlanmamıştı.

Giderek güçleniyorsun, khaffit. Inevera bu düşünceden hiç hoşlanmadı ama onu bir zamanlar olduğu kadar endişelendirmiyordu. Haftalar önce zarları ona Abban'ın kaderinin onunkiyle iç içe geçeceğini söylediğinde hiçbir şey anlamamıştı ama şimdi son derece açıktı. Onlar Ahmann'ın en yakınları, en güvenilir yol göstericileriydi ve birkaç saat öncesine kadar engin keyfi güçlerle dokunulmazlardı. Ama eşi gittiği için, bu gücün büyük bir bölümü buharlaşacaktı. Inevera'nın Ashan'ı göreve getirmek için hızlı ve dikkatli davranması gerekiyordu ama dizginler el değiştirdikten sonra insanları yöneten kendi sesi değil, onun sesi olacaktı. Ashan Ahmann kadar akıllı –ya da uysal– değildi.

Abban daha kötü bir konumdaydı. *Kha'Sharum*ları güçlü olsa da, düşmanları Ahmann'ın gazabından korkmayı bıraktıkları anda sakat tüccar bir gün daha yaşarsa kendini şanslı saymalıydı. Kısa bir süre öncesine kadar ölümünün onu çok mutlu edeceğini düşünüyordu. Ama şimdi ona ihtiyacı vardı. *Khaffit* Kurtarıcı'nın hazinesindeki her drakiyi, tahtın bütün borçlarını ve ambarlarındaki bütün tahıl taneciklerini biliyordu. Dahası, Ahmann *Damaji*'yle bile paylaşmadığı planlar ve sırlar hakkında ona güveniyordu. Birlik hareketleri. Savaş planları. Hedefler.

Kabul odasına topallayarak giren şişman *khaffit*'in gülümsemesi ona ihtiyacı olduğunu bildiğini gösteriyordu, Everam onu lanetlesin.

Abban'ın arkasında son haftalarda gölgesi olmaya başlayan iri yarı *kha'Sharum* koruması vardı. Kurtarıcı'nın çağrısına yanıt veren ilk kişilerden olan sağır adam. İçeri girmek için silahlarını bırakmıştı ama *khaffit*'in omzunun üzerinde beklerken yine de göz korkutucu görünüyordu. Değneğinden güç alırken bile Abban kısa bir adam değildi ama koruması ondan en az otuz santimetre daha uzundu.

"Baş başa konuşmak istedim, *khaffit*," dedi Inevera.

Abban deve uçlu bastonunu izin verdiği ölçüde eğildi. "Özür dilerim Damajah ama Ahmann olmadığı için *dal'Sharum*'un tas-

masını tutacak biri yok. Herhalde biraz temkinli olmamı reddetmezsiniz? Kulaksız bir taş kadar sağır ve sözlerimizi duymayacak."

"Konuşan kişinin dudaklarını okumayı biliyorsa," dedi Inevera, "sağır bir adam bile duyabilir."

Abban tekrar başını eğdi. "Bu doğru ama mütevazı hizmetkârım bu sanatı öğrenmiş olsa bile, Everam'a yemin ederim ki öğrenmedi, Damajah'ın peçesi buna engel olur."

Inevera ona inanıyordu, bu nadir bir şeydi. Kendi hadımları sırlarını korumak için dillerini feda etmişlerdi ve kulak misafiri olmayan ve entrikalarına ihanet edemeyecek bir adamın Abban için değerli olacağını biliyordu. Yine de, ortaya çok fazla şey dökmemesi en iyisiydi.

"Kapıyı kollayabilir," dedi Inevera ve dönüp kalçalarını sallayarak odanın diğer tarafındaki minderlere doğru gitti. Abban daha önce onu süzmeye hiç cesaret etmemişti ama artık Alımann olmadığına göre bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Bu kullanabileceği bir şey olurdu. Omzunun üzerinden baktı ama Abban ona bakmıyordu. Deve birkaç el işareti yaptı ve koruması cüssesine tezat sessiz bir zarafetle kapının yanına geçti.

Abban topallayarak Inevera'ya doğru gitti ve dikkatle karşısındaki minderlere yerleşti. Davetkâr gülümsemesini korudu ama gözlerinin korumasına kayması korkularını ele verdi. Dev aralarındaki mesafeyi katedemeden Inevera'nın onu öldürebileceğini biliyordu ve Kulaksız bile Damajah'a el kaldırmaktan korkardı. Inevera, kha'Sharumları yüzlerce biçimde öldürebilirdi, hatta gözlerden uzak olan korumaları Ashia, Micha ile Jarvah'a parmaklarını hafifçe oynatarak bile bunu başarabilirdi.

Aralarında gümüş bir çay tepsisi vardı ve demlikten hâlâ duman yükseliyordu. Inevera'nın başıyla verdiği işaret üzerine *khaffit* ikisine de çay döküp servis etti.

"Huzurunuza çağırarak bana şeref verdiniz, Damajah." Abban fincanını alıp arkasına yaslandı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Seni himayeme almayı teklif etmek için elbette," dedi Inevera.

Abban gerçekten şaşırmış görünüyordu ama elbette bu bir roldü. "Damajah ne zamandır zavallı, şerefsiz Abban'a böylesine değer veriyor?"

"Kocam sana değer veriyor," dedi Inevera, "ve geri döndüğünde öldüğünü öğrenirse çok üzülür. Yardımımı kabul ederek akıllılık etmiş olursun. Zarlar bana yardımım olmadan kısa bir süre içinde hayatının sona ereceğini söyledi. Oğullarım senden *Damaji*lerden daha çok nefret ediyor ve bu epey önemli bir şey. Ayrıca, Hasik'in onu kimin hadım bıraktığını unuttuğunu sanma."

Inevera sözlerinin *khaffit*'i konuşturacağını sanmıştı. Daha önce tehlikeyle karşı karşıya kaldığında korkaklığının kendisini belli ettiğini görmüştü. Ama Abban bunun pazarlık masası olduğunu biliyordu.

"O bir korkağın kalbine sahip," demişti Ahmann ona bir zamanlar, "ama pazarlık başladığında Abban'da *Sharum*ları bile utandıracak dayanıklılık var."

Abban gülümseyip kafasını salladı. "Öyle, Damajah. Ama sizin durumunuz da farksız. *Damaji*ler eşiniz olmadan yedi basamağın tepesinde oturmanıza ne kadar müsaade edecek? Kendilerinden yüksekte oturan bir kadın asla katlanamadıkları bir hakarettir."

Inevera çenesinin kasılmaya başladığını hissetti. Kocası hariç biri onunla bu şekilde konuşmaya cesaret etmeyeli ne kadar olmuştu? Üstelik bunları bir *khaffit*'ten duyuyordu. Diğer bacağını da kırmak istedi.

Ama bütün küstahlığına rağmen, sözlerinde haklıydı, o nedenle Inevera rüzgâr gibi üzerinden geçip gitmelerine izin verdi.

"İttifak kurmamız için daha büyük bir sebep," dedi. "Ahmann'ın emrettiği gibi birbirimize güvenmenin bir yolunu bulmalıyız, yoksa yakında ikimiz de yalnız yolda yürüyebiliriz."

"Ne istiyorsunuz?" dedi Abban.

"Kocama rapor verdiğin gibi bana da vereceksin," dedi Inevera. "*Damaji* konseyinde sunulmadan önce hesaplarını ve planlarını bana getir."

Abban tek kaşını kaldırdı. "Peki karşılığında ne alacağım?"

Inevera'nın gülümsemesi yüzündeki lavanta rengi şeffaf peçeden görülebiliyordu. "Söylediğim gibi, seni himayeme alacağım."

Abban kıkırdadı. "Beni affedin, Damajah ama emrinizde sahip olduğumdan daha az savaşçı var ve *Damaji*lerden ya da oğullarınızdan biri en sonunda benden kurtulmaya karar verirse beni korumak için yeterli olmazlar."

"Korku saçıyorum," dedi Inevera. "Oğullarım benden korkuyor. *Damaji*ler benden korkuyor."

"Sizden *korkuyorlardı*, evet," diye ona katıldı Abban, "Kafatası Tahtı'na yeni biri oturduğunda bu korku daha ne kadar sürecek?"

"Everam'ınki dışında hiçbir korku kesin değildir." Inevera zarlarını havaya kaldırdı. "Ahmann yokken, O'nun Ala'daki sesi benim."

"O ve üç drakiyle ancak bir sepet alabilirsiniz," dedi Abban.

Bu söz Krasia'da sık söylenirdi ama yine de Inevera'yı çok sinirlendirdi. Annesi pazarda başarılı bir sepet örücüsüydü. Everam'ın Armağanı'ndaki ticaretin yarısını kontrol eden Abban, hiç şüphesiz onunla anlaşmalar yapmış olmalıydı ama Inevera ailesinin bilinmemesi, siyasetten ve dünyasını yöneten entrikalardan uzak kalmaları için çok uğraşmıştı.

Bunlar öylesine sözler miydi, yoksa üstü kapalı tehditler miydi? İşe yarasın ya da yaramasın, Inevera ailesini korumak için Abban'ı öldürmekte hiç tereddüt etmezdi.

Inevera bir kez daha kocası gibi kadınların ve erkeklerin yüreklerinden geçenleri görebilmeyi diledi. Çadırın kalın bez duvarları hafifçe de olsa, *khaffit*'in aurasını görmesine imkan tanıyordu ama Ahmann'ın bir sayfadaki kelimeler kadar kolayca okuduğu belli belirsiz değişiklikler ve renk desenleri onun için hâlâ gizemini koruyordu.

"Bana kalırsa sözlerimin sandığından daha önemli olduğunu anlayacaksın," dedi Inevera.

"Konumunuzu güvenceye *alırsanız*," diye ona katıldı Abban. "Bunun için size neden yardım etmem gerektiğini tartışıyoruz. Kurtarıcı'mn sarayındaki her adam tam bir ahmak değil, Damajah. Ahmann varken sahip olduğum güce asla sahip olmayabilirim ama başka biriyle ittifak kurarsam da korunma imkanı bulabilirim."

"Sana sarayda kalıcı bir yer vereceğim," dedi Inevera. "Her anlaşmaya istediğin şekilde yön verip dipsiz ceplerini doldurmanın bir yolunu bulabileceksin."

"Bu daha iyi," dedi Abban, "ama Kurtarıcı'nın sarayında zaten casuslarım var. Sizin bile köklerini kazıyamayacağınız kadar çok."

"O kadar emin olma," dedi Inevera. "Ama pekâlâ. Sana karşı koyamayacağın bir teklifte bulunacağım."

"Öyle mi?" Bu fikir Abban'ın hoşuna gitmiş gibiydi. "Pazarda, bu sözler bir tehdit anlamına gelir ama sanırım göründüğüm kadar kolay sinmediğimi anlayacaksınız."

"Tehdit yok," dedi Inevera. "Göz korkutmak da yok." Gülümsedi. "En azından, baskı oluşturmak için değil. Anlaşma yaparsak sana bir sözüm olacak."

Abban sırıttı. "Bütün dikkatim sizde. Damajah kalbimin her şeyden çok neyi istediğini düşünüyor?"

"Bacağın," dedi Inevera.

"Ne olmuş?" diye karşılık verdi Abban.

"Bacağını iyileştirebilirim," dedi Inevera. "İstersen, hemen şimdi. Basit bir şey. Koltuk değneğini ateşe atıp iki ayağına basarak buradan çıkabilirsin." Ona göz kırptı. "Ama sinsi Abban'ı biraz tanıyorsam, içeri girdiğin gibi topallayarak dışarı çıkar ve herhangi bir kârın olmadıkça başka birinin bunu bilmesine asla izin vermezsin."

Khaffit'in yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Eğer bu kadar basitse, niye ilk kırıldığında *dama'ting* beni iyileştirmedi? Beni sakat bırakarak neden Kaji'ye bir savaşçıya mal oldular?"

"Çünkü iyileştirmek *hora* büyülerinin en pahalıya patlayanıdır," dedi Inevera. "O zaman büyülerimize güç veren *alagai* kemiklerinden bolca tedarik etmemizi sağlayan muhafazalı silahlarımız yoktu. Şimdi bile, saf hale getirilip işlemden geçmeleri gerekiyor, zor bir süreç." Parmağını çay fincanının kenarında gezdirdi. "Yıllar önce senin için zarlara danıştık, bu bedele değip değmeyeceğini görmek için. Ne söylediler biliyor musun?"

Abban içini çekti. "Benim bir savaşçı olmadığımı ve bu yatırıma karşılık çok az karşılık verebileceğimi."

Inevera kafasını evet anlamında salladı.

Abban kafasını iki yana salladı, hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı. "İstediğim bir şey bulduğunuz doğru. Yüreğimin bunu arzuladığını inkar edemem."

"O halde kabul et?" dedi Inevera.

Abban konuşmak istercesine derin bir nefes aldı ama aksine

nefesini tuttu. Bir süre sonra nefesini verirken sönüyor gibiydi. "Babam eskiden, *Hiçbir şeyi pazarlık masasında vazgeçemeyeceğin kadar sevme*, derdi. Sihrin her zaman bir bedeli olduğunu anlayacak kadar çok eski hikâye biliyorum ve o bedel göründüğünden de yüksek. Yirmi beş yıldır koltuk değneğimden destek alıyorum. O benim bir parçam. Teklifiniz için teşekkür ederim ama korkarım reddetmek zorundayım."

Inevera çileden çıkmak üzereydi ve bunu saklamaya gerek duymadı. "Sabrımı test ediyorsun, *khaffit*. İstediğin bir şey varsa, bir an önce söyle."

Abban'ın yüzünde beliren zafer kazanmışçasına ifade bu anı beklediğini gösteriyordu. "Sadece birkaç basit şey istiyorum, Damajah."

Inevera kıkırdadı. "Söz konusu sen olduğunda, hiçbir şeyin basit olmadığını öğrendim."

Abban kafasını eğdi. "Sizin için bu her şey demek. Öncelikle sunduğunuz koruma, vekillerimi de kapsamalı."

Inevera onaylayarak kafasını salladı. "Elbette. Çıkarlarıma ters düşecek bir şey yapmadıkları ya da Everam'a karşı affedilmez bir suç işlemedikleri sürece."

"Ve size karşı da korunmalıyım," diye devam etti Abban.

"Seni kendimden de mi koruyacağım?" diye sordu Inevera.

"İttifak kuracaksak," Inevera ona *hizmet* edeceğini söylemediğini fark etti, "o halde hayatım için endişe etmeden dilediğimi söyleyebilmeliyim. Duymak istemediğiniz şeyler olsa bile. Özellikle de o zaman."

Sana duymak istemediğin gerçekler söyleyecek, demişti zarları Inevera'ya bir kez annesi hakkında. Bu tür bir yol gösterici değerliydi. Doğrusu, başka türlü yol göstericiler işe yaramazdı.

"Pekâlâ," dedi, "ama tavsiyelerine uymamayı seçersem, ne olursa olsun kararlarımı destekleyeceksin."

"Damajah akıllıdır," dedi Abban. "Ona bedelleri sunduktan sonra pervasızca hareket etmeyecektir."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Inevera, bununla sınırlı kalmayacağını biliyordu.

Abban tekrar kıkırdayıp çay fincanlarını doldurdu. Yeleğinin iç

cebinden küçük bir şişe çıkarıp çayına biraz couzi ekledi. İçki Evejah kanunları tarafından yasaklandığı için Inevera bunun bir test olduğunu biliyordu. Bu hamlesini görmezden geldi. Couziden nefret ediyordu, erkekleri zayıf ve aptal ettiğini düşünüyordu ama halkının binlercesi cüppelerinin altında küçük şişeler saklıyorlardı.

Abban içkisini yudumladı. "Bazen sorularım olabilir." Gözleri belindeki hora kesesine kaydı. "Sadece zarlarınızın yanıt verebileceği sorular."

Inevera koruyucu bir şekilde keseyi tuttu. "*Alagai hora* erkeklerin soruları için değildir, *khaffit*."

"Ahmann her gün onlara soru sormuyor muydu?" diye sordu Abban.

"Ahmann Kurtarıcı'ydı," dedi Inevera ve kendine hakim oldu, "hâlâ Kurtarıcı. Zarlar ceplerini altınla dolduracak oyuncaklar değiller."

Abban başını eğdi. "Bunun farkındayım Damajah ve gelişigüzel bir şekilde sorular sormayacağıma dair sizi temin edebilirim. Ama sadakatimi istiyorsanız, bedeli bu."

Inevera arkasına yaslanıp düşündü. "Sihrin her zaman bir bedeli olduğunu söylemiştin. Zarlar da duymak istemediğimiz gerçekleri söyler."

"Başka bir gerçeğin değeri var mıdır?" diye sordu Abban.

"Sadece bir soru," dedi Inevera.

"En az on," dedi Abban.

Inevera kafasını salladı. "On bir *Damajin*in bile bir yılda sahip olduğu haktan fazla, *khaffit*. İki."

"İki soru hakkı benden istediğiniz şey için yeterli değil, Damajah," dedi Abban. "Belki altı tane yeterli olabilir..."

"Dört," dedi Inevera. "Ama bu lütfu gelişigüzel bir şekilde kullanmayacağına dair verdiğin sözü yerine getireceksin. Everam'ın bilgeliğini ufak tefek açgözlülükler ve rekabet için harcarsan, her yanıt sana bir parmağa mal olur."

"Ah, Damajah," dedi Abban, "açgözlülüğüm asla önemsiz değildir."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Inevera.

Abban kafasını iki yana salladı. "Hayır, Damajah, bir şey daha var."

Inevera tekrar kaşlarını çattı. Bu sanattı ama oldukça kolaydı. *Khaffit* onu sinirlendirmeyi bile deneyebilirdi. "Bu pazarlık değerini aşmaya başladı, Abban. Söyleyeceğini söyle ve bu iş bitsin."

Abban başını eğdi. "Oğullarım. Siyah cüppelerin onlardan alınmasını istiyorum."

Abban topallayarak kabul odasından çıkarken Krasia kampında bir kargaşa vardı. Inevera, Ashan'ın hızla ona doğru yaklaştığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Inevera.

Ashan onu selamladı. "Oğlun, Damajah. Jayan savaşçılara babasının ortadan kaybolduğunu söyledi. Sharum Ka geri döndüğümüzde Kafatası Tahtı'na onun oturacağı önceden belirlenmiş gibi davranıyor."

Inevera nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Bunu bekliyordu ama biraz daha zamanı olacağını ummuştu.

"Sharum Ka'ya kaybolan babasını bizzat aramasını emret ve kampla ilgilenmeleri için birkaç savaşçı bırak. Geri kalanımız bir an önce Everam'ın Armağanı'na dönmeliyiz. Bizi yavaşlatacak her şeyi geride bırakın."

Hayvanların gidebildiği kadar hızlı bir şekilde eve doğru yola koyuldular. Inevera güneş batar batmaz *Sharum*ları *alagai*'ı öldürmeye gönderdi ve güçle zengin irinlerini kullanarak gece boyunca yola devam edebilmeleri için atların ve develerin üzerine onları güçlendirecek dayanıklılık muhafazaları çizdi.

Hora sihrini bu kadar açık bir şekilde kullanmak bir riskti. Zeki olanlar *dama'ting*lerin asırlardır gizlediği sırların bir kısmını öğrenebilirlerdi ama elinden başka bir şey gelmiyordu. Zarlar bir an önce geri dönmesini tavsiye etmişti ve bunun bile yeterli olmayabileceği konusunda onu uyarmışlardı.

Yaklaşan günlerde sayısız görüş ayrılığı ve Ahmann'ın kabileler arasında kurduğu hassas huzuru tehdit edebilecek ve onları tekrar karışıklığa sürükleyecek bir mücadele olacaktı. Kurtarıcı'nın emriyle kaç anlaşmazlık kenara itilmiş ama kuyuları çalan ya da nesillerdir birbirlerinin kanını döken ailelerin kalplerinde canlı

kalmıştı?

Tedbirlerine rağmen Jayan ve Kurtarıcı'nın Mızrakları, Everam'ın Armağam'na onlardan önce ulaştı. Aptal çocuk aramayı erkenden bitirmiş ve savaşçılarıyla ülkeyi bir uçtan diğerine geçerken güçlü atların sınırlarını zorlamış olmalıydı. İrinle hayvanları güçlendirme taktiğini gece iblis öldüren savaşçılar da denemiş olabilirdi, *alagai*'ın kuvvetine aldırış etmeseler bile mızraklarındaki muhafazalar ve atlarının çelik nalları güç özümseyebilirdi.

Arkasını dönüp Inevera, Ashan, Aleverak ile Asome'nin diğer *Damaji*leri ve en güvendiği vekillerini topladığı taht odasına hışımla girdiklerini gören Jayan, "Anne!" diye şaşkınlıkla bağırdı.

Inevera'nın grubunu on *Damaji'ting*, Kaji kabilesinden Qeva ile Ahmann'ın diğer kabilelerden on bir eşi takip etti. Hepsi sadece Inevera'ya sadıktı. Ashan güçlü vekilleri Damas Havlan ile Shevali'nin gölgelerinde kaldı. Üçü de Sharik Hora'da Kurtarıcı'yla birlikte eğitim almıştı. Yokluğunda Kaji'nin adına konuşan Ashan'ın oğlu Asukaji diğer *Damaji*lerle birlikte bekledi.

Abban koltuk değneklerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde topallayarak taht odasına girdi ve karışıklık sırasında neredeyse hiç fark edilmedi. Korumasıyla birlikte gözlem yapmak için çaktırmadan karanlık bir duvar oyuğuna sokuldu.

Beraberindekilerle gelmesi iyi olmuştu. Jayan'ın *Damaji*leri kendi tarafına çekmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğu belliydi. Armağan'a döneli sadece birkaç saat olmuştu ve henüz Kafatası Tahtı'nın yedi basamağını tırmanacak kadar cesareti olmamıştı.

Kurtarıcı'nın iç konseyi ve en güçlü *Damaji*ler yokken, tahta çıksaydı bile yeterince hak iddia etmiş olmazdı ama açıkça şiddet göstermeden onu tahttan indirmek çok daha zor olurdu. Inevera bütün kusurlarına rağmen oğlunu seviyordu ama gücü bu kadar bariz bir şekilde edinmeye çalışırsa onu öldürmekte hiç tereddüt etmezdi. Ahmann taç görüşünü kullanabilmek ve Inevera'nın gündüz vakti *hora* sihrine erişimi olması için taht odasının büyük pencerelerine perdelerle örttürmüştü. Belindeki kemerden bir zihin iblisinin elektrumla kaplı ön kolu sallanıyordu, biriken enerji yüzünden sıcaktı.

"Benim için *Damaji*leri bir araya topladığın için teşekkür ede-

rim oğlum," dedi Inevera, şaşkın yüzüne aldırmadan yanından geçip basamaklardan çıkarak Kafatası Tahtı'nın yanında yastıklardan oluşan yataktaki her zamanki yerini aldı. Birkaç metre öteden bile görkemli taht zonkluyordu, belki de var olan en güçlü sihirli parçaydı. Aşağıda, kutsal adamlar ve kadınlar yüzyıllardır olduğu gibi toplandılar, *Damaji*ler tahtın sağına ve *Damaji'ting*ler soluna geçtiler. Inevera zamanında ulaştıkları için rahat bir nefes verdi ama mücadelenin henüz sona ermediğini biliyordu.

"Onurlu *Damaji*ler," dedi ve sesinin Everam'ın sözleri gibi odada yankılanması için bir parça muhafazalı mücevherden güç çekti. "Oğlumun, Shar'Dama Ka ve Everam'ın Kurtarıcısı yüce eşimin kaybolduğunu sizlere söylediğine hiç şüphem yok."

Odada Jayan'ın hikâyesini doğrularcasına bir uğultu oluştu. Ashan ile Aleverak kafalarını sallıyorlardı ama Jayan'ın tam olarak ne söylediğini öğrenene kadar herhangi bir detay vermeyecek kadar akıllıydılar.

"*Alagai hora*'ya danıştım," dedi Inevera bir süre sonra, gürültüye rağmen güçlenen sesini yükseltmeden duyurabiliyordu. Zarları havaya kaldırıp güçle parlamalarını istedi. "Zarlar bana Kurtarıcı'nın Nie'nin uçurumunun kenarına kadar bir iblisi takip ettiğini söyledi. Geri dönecek, dönüşü Sharak Ka'nın başlangıcını haber verecek."

Bunun üzerine odada tekrar uğultular yükseldi ve Inevera bir süre seslerin artmasına izin verdikten sonra sözlerine devam etti. "Ahmann'ın talimatlarına göre, yokluğunda Andrah olarak Kafatası Tahtı'na kayınbiraderi Ashan oturacak. Asukaji Kaji kabilesinin *Damaji'si* olacak. Shar'Dama Ka'nın dönüşünde, Ashan kürsünün dibinde onu karşılayacak ama unvanını koruyacak. Onun için yeni bir taht inşa edilecek."

Herkes aynı anda nefesini tuttu ama sadece bir ses şaşkınlıkla haykırdı.

"Ne?" diye bağırdı Jayan. Ahmann'ın aura okuma yeteneğine sahip olmasa bile, oğlunun etrafına yaydığı öfkeyi yanlış okuması imkânsızdı.

Inevera sessizce Ashan'ın yanında duran Asome'ye baktı ve onun aurasında da kaynayan öfkeyi gördü, ama ikinci oğlu bunu

belli etmeyecek kadar akıllıydı. Asome uzun zamandır Andrah rolü için yetiştiriliyordu ve kardeşi Mızrak Tahtı'na çıktığından beri gücenmişti ve birçok kez beyaz sarığı elde etmeye çalışmıştı.

"Bu saçmalık," diye bağırdı Jayan. "En büyük oğlu benim. Taht benim olmalı!" *Damaji*lerin bir kısmı ona katılırcasına mırıldandı ama en güçlüleri sessiz kalmayı seçti. Aleverak'ın çocuktan hoşlanmadığı herkes tarafından biliniyordu ama en güçlü üçüncü kabile olan Mehnding kabilesinden Damaji Enkaji açık açık taraf seçmemesiyle tanınırdı.

"Kafatası Tahtı düşüncesizce başkasına devredilebilecek gösterişli ama değersiz bir şey değil, oğlum," dedi Inevera. "O halkımızın umudu ve kurtuluşu ve sen sadece on dokuz yaşındasın, henüz onu hak etmiyorsun. Dilini tutmazsan, korkarım asla tahta geçemeyeceksin."

"Kurtarıcı'nın öz oğlunun es geçilmesini istediğini nereden bileceğiz?" diye sordu Khanjin kabilesinden Damaji Ichach. Ichach her zaman konseyin baş belası olmuştu ama Aleverak da dahil olmak üzere diğer *Damaji*lerin çoğu kafalarını salladı.

"Adil bir soru," dedi yaşlı vaiz, toplananlara hitap etmek için dönerek ama sözlerinin Inevera için olduğuna hiç şüphe yoktu. Ashan'ın tahta geçeceği ilan edildiği için *Damaji* konseyi kontrolünü bırakmıştı ve hiç kimse bu görevi üstlenen saygıdeğer Aleverak'a meydan okumaya cesaret edemedi. "Shar'Dama Ka bu sözleri açıkça söylemedi, bildiğimiz kadarıyla özel bir konuşma sırasında da söylemedi."

"Bana söyledi," dedi Ashan bir adım öne çıkarak. "Kara Ay'ın ilk gecesinde, Damajiler taht odasından çıkarken, kardeşim Alagai Ka'ya karşı düşerse, benden tahta geçmemi istedi. Everam'ın adı üzerine yemin ederim, yoksa Kurtarıcı beni ahirette cezalandırır."

"Yalan!" dedi Jayan. "Babam asla böyle bir şey söylemez, ayrıca kanıtın yok. Kendi hırsların için onun anısına ihanet ediyorsun."

Bunun üzerine Ashan'ın gözleri kararadı. Çocuğu doğduğundan beri tanıyordu ama daha önce Jayan ona karşı hiç bu kadar saygısızca konuşmaya cesaret edememişti. "Bunu tekrar söylersen, Kurtarıcı'nın kanından olup olmaman umurumda olmaz, seni öldürürüm çocuk. Ahmann benden bunu istediğinde senin

adına karşı çıktım ama şimdi haklı olduğunu görüyorum. Mızrak Tahtı'nın kürsüsü dört basamak yukarıda ve görüyorum ki, henüz oradan görünen manzaraya alışmamışsın. Kafatası Tahtı'nın yedi basamağı var, başını döndürür."

Jayan uluyarak mızrağını indirdi ve öldürmek arzusuyla Ashan'a doğru atıldı. Damajiler sakin bir ilgisizlikle onu izlediler, Jayan yaklaştığında harekete geçmeye hazırdılar.

Inevera sessizce küfretti. Dövüşü kim kazanırsa kazansın, ikisi de kaybedecekti ve onlarla birlikte halkı da kaybedecekti.

"Yeter!" diye bağırdı. *Hora* değneğini kaldırdı ve çevik parmaklarıyla üzerindeki muhafazaları harekete geçirip ileri atılarak iki adamın arasındaki mermer zemini paramparça eden bir sihir patlaması çağırdı.

Şok dalgasıyla Jayan ile Ashan'ın yanı sıra birkaç *Damaji*'nin de ayakları yerden kesildi. Toz çökerken, yere düşen taş parçalarının sesi dışında şaşkınlıkla karışık hayranlık dolu bir sessizlik vardı.

Inevera ayağa kalktı ve kasıtlı bir öfkeyle pelerinini düzeltti. Artık bütün gözler onun üzerindeydi. *Hora* sihri üzerine eğitim alan *Damaji'ting*ler sakinliklerini koruyorlardı, ama hiçbiri bu gösteriyle boy ölçüşemezdi. Kalın mermer zeminin ortasında artık bir adamı yutacak kadar büyük yanmış bir krater duruyordu.

Gözleri kocaman olan adamların ağızları açık kaldı. Sadece Ahmann bu tür bir güç sergilemişti ve hiç şüphesiz o gittikten sonra Inevera'nın gücünü çabucak görmezden gelmişlerdi.

Ama bu düşüncelerini yeniden gözden geçirmek zorundaydılar. Sadece Kara Ay'da surların üzerindeyken annesinin gücüne tanıklık eden Asome sakinliğini koruyordu. O da buz gibi gözlerle ve anlaşılmaz bir aurayla onu izliyordu.

"Ben Inevera'yım," dedi, güçlü sesi odada yankılandı. İsmin güçlü bir anlamı vardı, "Everam'ın iradesi" olarak tercüme ediliyordu. "Everam'ın Gelini ve Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji'nin *Jiwah Ka*'sıyım. Ben Damajah'ım, anlaşılan kocamın yokluğunda bunu unuttunuz. Ben de Ahmann'ın Damaji Ashan'a verdiği emre tanık oldum."

Hora değneğini yukarı kaldırıp elektruma işlenen muhafazaları tekrar harekete geçirdi, bu kez zararsız bir ışık oluşturdu. "Eğer burada

Ashan'ın tahta geçmesi emrime karşı çıkan biri varsa, öne çıksın. Geri kalanınız alnınızı yere koyarsanız, küstahlığınızı affedeceğim."

Odadaki bütün erkekler dizlerinin üzerine çöküp akıllıca alınlarını yere değdirdiler. Hâlâ planlar kurduklarına, bir kadının karşısında yere çökmenin getirdiği utanca öfkelendiklerine hiç şüphesi yoktu ama hiçbiri, Jayan bile böyle bir gösterinin ardından ona meydan okuyacak kadar aptal değildi.

Kadim Aleverak hariç. Diğerleri yere çökerken, yaşlı *Damaji* dimdik bir şekilde odanın ortasına yürüdü. Inevera belli etmenin içini çekti. *Damaji*'yi öldürmek istemiyordu ama Ahmann'ın onu yıllar önce öldürmesi gerekirdi. Belki de bu hatayı düzeltip Belina'nın en büyük oğlu Maji için tehdidi ortadan kaldırmanın vakti gelmişti.

Diğer kabileler tamamen itaatkârlardı. Sadece Aleverak, Ahmann'la mücadele etmiş ve hayatta kalmıştı. Yaşlı adam savaşta o kadar çok şeref kazanmıştı ki, Ahmann aptal gibi ona diğerlerini mahrum bıraktığı bir ödün vermişti.

O öldükten sonra, tek bir dövüşte Majah kabilesinin kontrolünü almak için Aleverak'ın vârisinin Ahmann'ın Majah oğluna meydan okumaya hakkı olacaktı.

Ahmann'ın Maji'nin büyüdüğünde çok iyi bir savaşçı olup dövüşü kazanacağını düşündüğüne hiç şüphesi yoktu, ama çocuk henüz on beş yaşındaydı. Aleverak'ın oğullarından herhangi biri onu rahatlıkla öldürebilirdi.

Aleverak selam verirken o kadar çok eğildi ki, sakalı neredeyse yere değecekti. Seksen yaşlarındaki bir adamın bu kadar çevik olması etkileyiciydi. Ahmann, Kafatası Tahtı'na çıkmak için mücadele verirken onun en büyük rakibi olduğu söyleniyordu. Ahmann *Damaji*'nin kolunu koparmıştı ama yine de yüreğine korku saçmaya yeterli olmamıştı. Sihir patlamasının da onu vazgeçirmekte başarısız olması pek şaşırtıcı değildi.

"Kutsal Damajah," diye söze başladı Aleverak, "lütfen sizin ve Kaji halkına ve *Damaji* konseyine şerefle ve saygınlıkla önderlik eden Damaji Ashan'ın sözlerinden şüphe ettiğim için özrümü bağışlayın." Hâlâ kürsünün dibinde duran Ashan'a baktı ve kafasını sallayarak karşılık verdiğini gördü.

"Alna mevki ilk yaratıldığından beri Andrah hiç tayin edilmedi," diye devam etti Aleverak. "Kutsal metinlerimize ve geleneklerimize ters düşüyor. Mücevherli sarığı takmak isteyenler tahtta hak sahibi olan diğer *Damaji*lerin meydan okuyuşuyla karşı karşıya kalmalı. Hoshkamin'in oğlunu çok iyi tanıyorum ve bunu unutmuş olduğunu sanmıyorum."

Ashan başını eğerek karşılık verdi. "Onurlu *Damaji* haklı. Shar'Dama Ka hiç tereddüt etmeden tahtta hak talep etmemi ve *Damaji*lerden herhangi biri *dama* oğullarını öldürmeden taht yolunda önüme çıkan kim olursa öldürmemi söylemişti."

Aleverak kafasını sallayıp döndü ve Inevera'nın gözlerinin içine baktı. Güç gösterisi sırasında bir an için cesaretini yitirse de kontrolünü geri kazanmıştı, aurası düz ve eşitti. "Sözlerinize ya da Kurtarıcı'nın emrine karşı çıkmıyorum Damajah ama kabileler yeni bir Andrah kabul edeceklerse, geleneklerimize saygı gösterilmeli."

Inevera konuşmak üzere ağzını açtı ama Ashan ondan önce konuştu. "Elbette, Damaji." Başını eğdi, sonra diğer *Damaji*lere döndü. Gelenekler en küçük kabilenin liderinden başlamak üzere her birinin sırayla ona meydan okuyabileceğini söylüyordu.

Inevera buna engel olmak istedi. Adamları zorlamak ve ona karşı gelemeyeceklerini görmelerini sağlamak istiyordu. Ama erkeklerin gururu bir yere kadar zorlanabilirdi. Ashan *Damaji*ler arasında en genç olandı ve kendi çapında bir *sharusahk* ustasıydı. Ahmann gibi hak ettiğini elde edeceğine güvenmeliydi.

*Damaji*ler Inevera'nın umurunda değildi, biri bile sebep oldukları sıkıntıya değmezdi. Yakında çoğundan kurtulacak ve kardeş-eşlerinin Ahmann'ın *dama* oğulları aracılığıyla kabileleri doğrudan kontrol etmelerine izin verecekti.

Onu tek endişelendiren Aleverak'tı ama *hora* sihri Maji'nin yaşlı *Damaji*'nin vârislerine karşı kazanmasını sağlayacaktı.

"Sharach kabilesinden Damaji Kevera," diye seslendi Ashan. "Mücevherli sarık için bana meydan okumak istiyor musun?"

Elleri yerde hâlâ dizlerinin üzerinde duran Kevera Ashan'ın gözlerine bakmak için topuklarının üzerinde doğruldu.

"Hayır, Damaji," dedi Kevera. "Sharach kabilesi Kurtarıcı'ya sadıktır ve eğer mücevherli sarığı senin almanı istediyse, yoluna çıkmayacağız."

Ashan kafasını salladı ve bir sonraki *Damaji*'ye seslendi ama yanıt aynıydı. Birçoğu siyah sarıkları aldıklarından beri yumuşamışlardı, Ashan'la boy ölçüşemezlerdi ve diğerleri hâlâ Alımanın'a sadıklardı, ya da en azından geri dönmesinden korkuyorlardı. Her adamın kendine göre bir sebebi vardı ama Ashan kabilelere sırasıyla sorarken, hiçbiri onunla yüzleşmeyi seçmedi.

Aleverak hariç. Tek kollu yaşlı vaiz hemen öne çıktı ve Ashan'la kürsünün basamaklarının arasına girdi ve bir *sharusahk* duruşuna geçti. Dizleri kırıktı, bir ayağı Ashan'a doğru duruyordu, diğeriyse bir adım gerisinde dikeydi. Tek kolunu avucu yukarı bakacak şekilde öne uzattı ve kaskatı tuttuğu parmaklarıyla Ashan'ın kalbini hedef aldı.

"Özür dilerim Damaji," dedi Ashan'a, "ama sadece en güçlü olan Kafatası Tahtı'na oturabilir."

Ashan yere kadar eğilerek selam verdi ve sonra dövüş duruşuna geçti. "Elbette Damaji. Meydan okuyarak beni onurlandırdın." Sonra hiç tereddüt etmeden saldırdı.

Ashan ona erişebileceği mesafeye gelince aniden durdu ve Aleverak'a ona karşı saldırıda bulunması için olabildiğince az imkan tanıdı. Yumrukları ve tekmeleri son derece hızlıydı ama Aleverak'ın tek eli o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sağa sola savururken iki eli varmış gibi görünüyordu. Onu yakalamaya çalıştı, yumrukların enerjisini bir fırlatışa dönüştürmek istedi ama Ashan bu hamlesini anlayacak kadar akıllıydı ve onu yakalamasına izin vermedi.

Inevera, *dama'ting*lerin arasında *sharusahk*'ın daha üstün bir formunu öğrendiği için *dama sharusahk* ile daha önce hiç ilgilenmemişti, ama istemeye istemeye de olsa adamların etkileyici olduklarını kabul etti. Auralarına bakılırsa, sıcak bir banyoda rahatlıyor olabilirlerdi.

Aleverak engerek yılanı gibi hareket ediyor, kafasını eğip Ashan'ın tekmelerinden kaçınıyordu. Bacağını savurarak döndü ve havaya doğru bir *dama'ting* için bile etkileyici olabilecek düz bir tekme attı. Ashan tekmenin menzilinden uzaklaşmaya çalıştı ama darbe o kadar beklenmedikti ki, çenesine isabet etti ve dengesini bozup bir adım geriye sendelemesine neden oldu.

Yaşlı *Damaji*, Ashan'ın bir anlık boşluğundan istifade etmek

için harekete geçerken Inevera gerginliğini nefesini vererek hafifletmeye çalıştı. Ashan'ın boğazını hedef alan *Damaji*'nin parmakları mızrak ucu gibiydi.

Ashan hamlesine tam zamanında karşılık verdi ve Aleverak karşı koyarsa, yaşlı adamın kolunu kıracak bir şekilde büktü.

Ama Aleverak karşı koymadı. Hatta onun bu hamlesini bekliyor gibiydi, Ashan'm gücünü kullanarak sıçrarken bacaklarını havada makas şekline soktu ve Ashan'ın boynuna doladı. Havada gövdesini büküp ağırlığını hamleye verince, Aleverak'ın boynunu kırmaması için Ashan'ın gevşeyip onu yere devirmesine izin vermekten başka seçeneği kalmadı.

Ama Ashan'm işi bitmemişti. Aleverak tepesinde yerden fırlarken, enerjiyi yukarı doğru bir yumruk savurmak için kullandı. Katı Aleverak bile böyle bir hamleye anında karşılık veremezdi, Ashan bacaklarını içeri sokup yerden güç alarak doğruldu ve iki ayağının üzerinde dengedeyken yüzünü bir kez daha *Damaji*'ye çevirdi.

Aleverak artık kızgındı. Inevera bunu görebiliyordu, aurasının yüzeyinde ince bir kırmızı tabaka çatlıyordu. Ama bu his onu ele geçirmedi. Enerjisi odaklanmıştı, hareketlerine yansıyor ve ona korkutucu bir güç ve hız veriyordu. Tek elini bıçak gibi kullanıyor *dama'ting*lerin kendi *sharusahk*larında kullandıkları baskı noktalarına dair şaşırtıcı bir bilgisi olduğunu gösteriyordu. Ashan omzuna sağ kolunu en az bir dakika boyunca uyuşturacak bir darbe aldı. Everam'm büyük planında uzun sayılmazdı ama dövüşte bir ömür kadar uzun bir süreydi.

Inevera tahta Aleverak çıkarsa ne kadar kontrolünün olacağını merak etmeye başladı.

Ama Ashan bir kez daha onu şaşırttı, Aleverak'la benzer bir duruşa geçip savunmaya odaklandı. İleri ve geri giden ayakları mermer zemini hızla dövüyordu, Aleverak'ı dans ettiriyordu ama yaşlı *Damaji*'ye ona karşı kullanabileceği serbest enerjiyi verecek tam saldırılardan her zaman kaçınıyordu. Aleverak tekrar tekrar ona doğru hamleler yaptı, ama Ashan her defasında elini savuşturup dansa ayak uydurdu. Aleverak'ın tekmelerinden kaçındı, ya da kalçaları, kaval kemikleri ve ön kollarıyla zahmetsizce onu engelledi.

Aurası sakin bir şekilde dövüşü sürdürdü ama en sonunda Aleverak yorulmaya başladı. Yaşlı *Damaji*'nin enerjisi tükendi ve hare-

ketleri yavaşlamaya başladı.

Tekrar öne çıktığında, Ashan'ın ayağına basıp onu yere sabitlemesine engel olacak kadar hızlı değildi. Aleverak sağ elini bıçak gibi savurdu ama Ashan onu bileğinden yakaladı ve kalçasını hızla çevirip dönme gücünden yararlanarak iyileşen koluyla göğsüne yıkıcı bir yumruk indirdi.

Aleverak nefesini tutup sendeledi ama Ashan kolunu kavrayıp rakibi kendine gelemeden birkaç yumruk daha ekledi ve *Damaji*'nin tek kolunun omuz eklemine parmaklarının sert boğumlarını indirdi. Aleverak'ın ayaklarını yerden kesip onu sertçe sırt üstü yere serdi. Mermer zemine çarparken çıkan ses odada yankılandı.

Aleverak sert gözlerle Ashan'a baktı. "Aferin, Andrah. Onurlu bir şekilde işimi bitir ve basamakların tepesindeki yerini al."

Ashan yaşlı *Damaji*'ye üzüntüyle baktı. "Seninle yüzleşmek bir şerefti, Damaji. *Sharusahk* ustaları arasındaki şanını hak ediyorsun. Ama gelenekler seni öldürmemi gerektirmiyor. Sadece seni yolumdan temizlememi gerektiriyor."

Arkasını dönmeye yeltendi, ama Aleverak'ın aurası parladı, kontrolünü kaybetmeye Inevera'nın hiç görmediği kadar yakındı. Titreyen parmaklarıyla Ashan'ın cüppesinin eteğini yakaladı.

"Maji hâlâ bidosunu giyiyor!" diye öksürdü Aleverak. "Beni öldür ve Aleveran'ın kara sarığı almasına izin ver. Kurtarıcı'nın oğluna zarar gelmez."

Bunun üzerine Ashan, Inevera'ya baktı. Baştan çıkarıcı bir teklifti. Maji, Ahmann'ın verdiği aptal sözden korunmuş olacaktı ama karşılığında Majah'ın on yıllarca hüküm sürebilecek genç bir *Damaji*'si olacaktı. Belli belirsizce kafasını iki yana salladı.

"Özür dilerim, Damaji," dedi Ashan ve cüppesini yaşlı adamın elinden kurtardı, "ama Kurtarıcı'nın hâlâ bu dünyada sana ihtiyacı var. Henüz yalnız yolda yürümenin zamanı gelmedi. Sarayda açık bir meydan okuma dışında Kurtarıcı'nın Majah oğluna bir zarar gelirse, sana olan saygım bütün erkek soyunu öldürmeme engel olmaz." Tekrar arkasını döndü ve Kafatası Tahtı'na çıkan yedi basamağı tırmandı.

Asome orada onunla buluşup yolunu kesti.

Inevera tısladı. Aptal çocuk yine ne yaptığını sanıyordu?

"Özür dilerim amca." Asome resmi bir *sharusahk* selamı verdi. "Bunun kişisel olmadığını anladığını umuyorum. Benim için bir baba gibi oldun ama Kurtarıcı'nın en büyük *dama* oğluyum ve sana meydan okumaya benim de hakkım var."

Ashan gerçekten şaşırmış görünüyordu ama ona itiraz etmedi. Selam vererek karşılık verdi. "Elbette, yeğenim. Onurun sonsuz. Ama kızımı dul ya da torunumu babasız bırakmayacağım. Senden kenara çekilmeni istiyorum."

Asome üzüntüyle kafasını iki yana salladı. "Ben de kuzenimi ve eşimi babasız bırakmayacağım. Halamı da eşsiz bırakmayacağım. Hakkından vazgeç ve tahta çıkmama izin ver."

Jayan ayağa fırladı. "Bu da ne! Tahta çıkmayı ben..."

"Sessizlik!" diye bağırdı Inevera. Bu kez sesini güçlendirmesine gerek yoktu, ses odada yankılandı. "Asome, beni dinle!"

Asome döndü ve Inevera'nın yastıklardan oluşan yatağının karşısında durmak için basamakları hızla çıktı. Tahtın yanından geçerken aurası parladı. Aç gözlülük müydü? Inevera bu bilgiyi aklının bir köşesine not ederken, yanındaki küçük kaidedeki cilalı taşlara dokunup muhafazaların bazılarını örterken diğerlerini ortaya çıkardı. Çok sayıda etkiyi kontrol etmek için *hora*'dan güç alan odanın etrafına yerleştirilen taşları kullanabilirdi ve şimdi sözlerini oğlundan başka kimsenin duymaması için yastıklarının etrafına bir sessizlik duvarı ördü.

"Bu aptalca talebinden vazgeçmelisin, oğlum," dedi Inevera. "Ashan seni öldürür." Asome'nin *sharusahk*'ını gördüğü için, bunun doğru olduğundan emin değildi ama genç adamı pohpohlamanın zamanı değildi.

"Bana inan, anne," dedi Asome. "Hayatım boyunca bu günü bekledim ve galip geleceğim."

"Galip gelemeyeceksin," dedi Inevera. "Çünkü meydan okumanı sürdüremeyeceksin. Everam'ın istediği bu değil. Babanın ve benim istediğimiz de bu değil."

"Everam tahta geçmemi istemiyorsa geçmem," dedi Asome. "Ama istiyorsa, o halde babam ve sen de bunu istemelisiniz."

"Bekle, oğlum," dedi Inevera. "Sana yalvarıyorum. Mücevherli sarığın hep senin olmasını istedik, ama henüz erken. Sarığı şimdi

alırsan, Jayan *Sharum*ları isyana kışkırtır."

"O zaman onu da öldürürüm," dedi Asome.

"Sharak Ka kapımıza dayanmışken iç savaş yönetmek zorunda kalırsın," dedi Inevera. "Hayır. Kardeşini öldürmene izin vermeyeceğim. Israr edersen, seni bizzat deviririm. Vazgeç, Ashan öldükten sonra tahta sen geçeceksin. Yemin ederim."

"Bunu şimdi ilan et," dedi Asome. "Toplanan herkesin önünde, yoksa söylediğin gibi beni devir. Gururumu başka hiçbir şey memnun etmez."

Inevera derin bir nefes alıp içini doldurmasına ve hislerini de yanına alarak dışarı akmasına izin verdi.

"Ashan öldükten sonra, Asome'nin mücevherli sarık için *Damaji*lere meydan okuma hakkı olacak."

Jayan'ın aurasında birçok duygu dolaştı. Öfkesi henüz geçmemişti ama şimdilik yatışmış görünüyordu. Küçük kardeşine kendisininkinden daha yüksekte duran bir taht için dövüşme fırsatı verilse ne yapacağını anlamak imkânsızdı. Ama Asome'ye karşı çıkıldığını görmek Jayan'ın her zaman hoşuna gitmişti. Ashan henüz kırk yaşında bile değildi ve Jayan'ın babasının tacında hak talep edene kadar Asome ve tahta çıkışı arasında duracaktı.

Mızrağını sertçe mermer zemine vurdu ve arkasını dönüp taht odasından çıktı. *Kai'Sharum*ları itaatkâr bir şekilde onu takip ederken, Inevera onlarda ve *Damaji*lerin çoğunda Kurtarıcı'nın en büyük oğlunun doğuştan kazandığı hakkının elinden alındığına dair bir inanç gördü. *Sharum*lar Jayan'a tapıyorlardı ve sayıları *dama*lardan oldukça üstündü. Jayan büyük bir tehlike olacaktı.

Ama şimdilik onunla ilgilenmişti ve Ashan Kafatası Tahtı'na oturmak için kürsüyü tırmanırken Inevera rüzgârın hafiflediğini hissetti. Toplanan yol göstericilere baktı ve Inevera'nın öğütlediği sözleri söyledi, ama isteksizce konuştuğunu görebiliyordu.

"Shar'Dama Ka için tahta göz kulak olmak bir şereftir, ismi şad olsun. Kurtarıcı'nın sarayı büyük ölçüde bıraktığı gibi kalacak, Aleverak konsey adına konuşacak ve *khaffit* Abban saray kâtibi ve geri hizmet ustası olarak kalacak. Daha önce de olduğu gibi, ona ve çıkarlarına engel olmaya ya da zarar vermeye kalkan kim olursa olsun, Kafatası Tahtı merhamet göstermeyecek."

★

Inevera Belina'ya hafifçe parmağıyla işaret etti ve Majah *Damaji'ting* Aleverak'ı iyileştirmek için *hora*'yla öne çıktı. Çok geçmeden *Damaji* titreyerek ayağa kalktı. Sersemliği yakında geçecek ve onu öncekinden daha güçlü kılacaktı. İlk hareketi Kafatası Tahtı'na eğilerek selam vermek oldu.

İtaatkârlığı her ne kadar tatmin edici olsa da, Ashan'ın gözlerini ona çevirerek bu sahnenin sona erip ermediğini sormasıyla kıyaslanamazdı. Inevera belli belirsizce kafasını salladı ve Ashan *Damaji*lere çekilebileceklerini söyledikten sonra, Asukaji ve Asome'nin yanı sıra yol göstericileri Havlan ve Shevali'nin yanına gitti.

"Küçük kız kardeşlerim," dedi Inevera ve *Damaji'ting*ler erkekler dışarı çıkarken taht odasında kalıp onunla görüşmek için kürsünün dibinde toplandılar.

"Her şeyi söylemediniz, Damajah. Zarlarım Ahmann'ın hiç dönmeyebileceğini söyledi." Belina sesinin sakin çıkmasına özen gösterdi ama aurası gergindi. *Damaji'ting*lerin çoğu ondan farksızdı. Sadece liderlerini değil, eşlerini de kaybetmişlerdi.

"Ne oldu? Gerçekten ne oldu?" diye sordu Qasha. Belina kadar disiplinli olmayan Sharach kabilesinin *Damaji'ting*'i sesinin tedirgin çıkmasına engel olamadı. Son kelimesi camda oluşan bir kusur gibi çatlayarak çıktı.

"Ahmann mızrağı aldıktan sonra gizlice Par'chin'in canını bağışlamış," dedi Inevera onaylamadığını belirten bir tonla. "Adam kurtulmuş ve ona *Domin Sharum* için meydan okudu."

Kadınlar bunun üzerine kendi aralarında konuşmaya başladılar. *Domin Sharum*'un kelime anlamı "iki savaşçı" demekti, üç bin yıl önce Kaji'nin ölüm saçan yarı kardeşi Majah'la yaptığı ilk ritüel düelloya verilen isimdi. Nie'nin Göğsü'nün tepesinde yedi gece ve gündüz dövüştükleri söylenirdi.

"Herhalde bu hikâyenin devamı olmalı," dedi Damaji'ting Qeva. "Herhangi bir adamın adil bir dövüşte Shar'Dama Ka'yı yenebileceğine inanmakta zorlanıyorum."

Diğer kadınlar da ona katıldıklarını belirttiler. Hayal edebildikleri hiçbir iblis ya da erkek Ahmann'a karşı duramazdı, özellikle de elinde Kaji Mızrağı varken.

"Par'chin tenini dövmeli muhafazalarla kaplamış," dedi Inevera. "Bunu tam olarak anlamıyorum ama semboller ona korkutucu güçler veriyordu, bir iblis gibi değildi. Ahmann dövüşte üstünlüğe sahipti ve kazanabilirdi, ama güneş batarken Par'chin uçurumdan yükselen bir *alagai* gibi sise dönüşmeye başladı ve Shar'Dama Ka'nın hamleleri ona isabet etmedi. Par'chin ikisini de uçurumdan aşağı attı ve bedenleri bulunamadı."

Bunun üzerine Qasha ağlamaya başladı. Shunjin kabilesinden Damaji'ting Justya onu teselli etmeye gitti, ama o da hıçkırmaya başladı. Yarım daire oluşturan kadınların hepsi ağlıyordu.

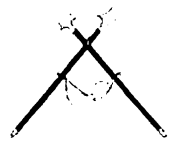
"Sessizlik!" diye tısladı Inevera, güçlü sesi hıçkırıkları bir kamçı gibi kesti. "Sizler ölen Sharumlar için gözyaşı şişelerine eğilerek yaş döken zavallı *dal'ting jiwah*lar değil, *Damaji'ting*lersiniz. Krasia bize muhtaç. Ahmann'ın geri döneceğine inanmalı ve geri dönüp başına geçene kadar imparatorluğuna sahip çıkmalıyız."

"Peki ya dönmezse?" diye sordu Damaji'ting Qeva, sözleri sakin bir esinti gibiydi. *Damaji'ting*ler arasında eşini kaybetmeyen tek oydu.

"O zaman uygun bir vâris bulunana kadar halkımızı bir arada tutacağız," dedi Inevera. "Şimdi, burada yapmamız gereken şeyi değiştirmiyor."

Kadınlara göz gezdirdi. "Ahmann'ın yokluğunda, vaizler gücümüzü tüketmeye çalışacaklar. *Damaji*lere sergilediğim sihri gördünüz. Her birinizin ihtiyaç duyma ihtimaline karşı bulundurduğunuz dövüş *hora*'nız var. Siz ve en güçlü *dama'ting*'iniz kendi güçlerinizi sergilemek için bahaneler bulmalısınız. Gücümüzü gizleme zamanı sona erdi."

Yarım daire oluşturan kadınlara baktı ve bir dakika öncesine kadar yaşlı olan yüzlerinde kararlı ifadeler gördü. "Bütün *nie'dama'ting*ler yeni *hora* büyüleri hazırlamakla görevlendirilmeliler ve hepsi cüppelerine Kuzeylilerin görünmezlik muhafazalarını işlemeli. Abban bu iş için her *dama'ting* sarayına altın iplik makaraları gönderecek. Gece dışarıda dolaşmamıza engel olmak isteyenleri görmezden geleceğiz. Erkekler size engel olmaya çalışırlarsa, onlara karşı koyun. Açıkça. Alagai öldürün. Ölmek üzere olan savaşçıları iyileştirin. Krasialı erkeklere hem erkekler hem de iblisler tarafından korkulması gereken bir güç olduğumuzu göstermeli ve ellerimizi kirletmekten korkmamalıyız."

3. BÖLÜM

ASHIA

SONBAHAR D.S. 333

Ashia kocası Kafatası Tahtı için babasıyla mücadele ederken kaskatı kesildi. Müdahale etmesi düşünülemezdi, ama kazanan kim olursa olsun, sonucun onu derinden etkileyeceğini inkar edemezdi.

Nefes alıp bir kez daha sakinleşmeye çalıştı. Bu *inevera*'ydı.

Hafifçe kımıldadı, Kafatası kürsüsünün sol tarafındaki nişte bulunduğu yerde duruşunu korumak için bazı kaslarını gevşetirken diğerlerini kastı ve el ve ayak parmaklarıyla kemerli tavandan destek aldı. Bu şekilde uzun bir süre durabilirdi, hatta tünediği yerden inmeden uyuyabilirdi.

Odanın diğer tarafında mızrak kardeşi Micha da karşı nişte onun gibi durmuş kemerli yolun tepesindeki süslü oyma işindeki küçük bir delikten sessizce izliyordu. Jarvah, davetsiz bir şekilde sadece Kurtarıcı ve Damajah'ın adım atabileceği Kafatası Tahtı'nın gerisindeki sütunun arkasında duruyordu.

Gölgelere bürünmüş *kai'Sharum'ting*ler nişlere sokulanlar için bile görünmezlerdi. Ama Damajah tehdit edilirse anında ortaya çıkabilir ve bir dizi keskin, muhafazalı cam fırlatabilirlerdi. İki nefes sonra, mızrakları ve kalkanları hazır bir şekilde o ve tehlikenin arasına girebilirlerdi.

*Kai'sharum'ting*ler ve sayıları giderek artan mızrak kardeşleri hareket halindeyken Damajah'ı açıkça koruyorlardı, ama Inevera mümkün olduğunca dikkat çekmemelerini tercih ediyordu.

En sonunda oturuma son verildi ve Damajah en güvendiği iki yol göstericisi Dama'ting Qeva ve kızı nie'Damaji'ting Melan'la yalnız kaldı.

Damajah parmaklarını hafifçe şıklattı ve Ashia ile Micha sessizce tünedikleri yerden indiler. Jarvah sütunların arkasından ortaya çıktı ve üçü birlikte Damajah'a odasına kadar eşlik ettiler.

Kurtarıcının *dal'ting* eşleri Thalaja ile Everalia serinletici içeceklerle bekliyorlardı. Gözleri kızları Micha ile Jarvah'a kaydı, ama Damajah'ı korurken *kai'Sharum'ting*lerle konuşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Her halükarda, söyleyebilecekleri pek bir şey yoktu.

"Banyo sizin için hazırlandı, Damajah," dedi Thalaja.

"Ve temiz ipekler serildi," diye ekledi Everalia.

Ashia, kutsal amcası iktidara gelmeden yıllar önce onları eş olarak almış olsa da, bu zayıf, yalakalık yapan kadınların Kurtarıcı'mn eşleri olduklarına hâlâ inanamıyordu. Bir zamanlar kadınların becerilerini ve güçlerini gizlediklerini düşünüyordu, tıpkı ona öğretildiği gibi.

Yıllar geçtikçe Ashia gerçeği görmeye başladı. Thalaja ile Everalia artık rahimleri işe yaramadığı için sadece sözde eşlerdi. Kurtarıcı'nın beyaz cüppeli eşleri için hizmetkârlardan başka bir şey değillerdi.

Ama inevera *için*, diye içinden geçirdi Ashia, *bu ben olabilirdim*.

"Yeni ipeklere ihtiyacım olacak," dedi Inevera. "Kurtarıcı... Yolculuk ediyor. O geri dönene kadar, sadece opak renkler giyeceğim." Kadınlar kafalarını sallayıp aceleyle itaat ettiler.

"Başka haberlerim de var." Inevera arkasını döndü ve önce Qeva ile Melan'ın gözlerinin içine baktı, sonra bakışlarını Ashia ve mızrak kardeşlerine çevirdi.

"Enkido öldü."

Ashia palmiye ağacını gözlerinin önüne getirdi ve üzerine doğru esen rüzgârda eğildi. Damajah'ı eğilerek selamladı. Bir adım gerisinde Micha ile Jarvah da onu izlediler. "Bize anlattığınız için te-

şekkür ederiz, Damajah." Sesi sakin ve ifadesizdi, gözlerini dikkatle yere çevirmişti ve sadece gözünün ucuyla görüyordu. "Onurlu bir şekilde ölüp ölmediğini sormayacağım, çünkü başka bir şekilde olması mümkün değil."

Inevera kafasını salladı. "Benden önce gelene hizmet etmek için dilini ve erkekliğini kesip *dama'ting sharusahk*'ının sırlarını öğrenmeden önce bile Enkido'nun onuru sonsuzdu."

Melan, Inevera'nın kendisinden önce gelenden, Qeva'nın annesi ve kendi büyükannesi Damaji'ting Kenevah'tan bahsetmesi üzerine biraz kasıldı. Damajah'ın kabilenin kadınlarının kontrolünü elde etmek için kadını boğarak öldürdüğü söyleniyordu. Qeva hiç tepki göstermedi.

"Enkido'yu Nie'nin prenslerinden birinin koruması olan bir *alagai* çocuğu öldürdü," diye devam etti Inevera. "Bu taklitçi iblisler, gerçek ya da hayali, her şekle girebiliyorlar. Kurtarıcı'yı onlardan biriyle büyük bir mücadele verirken izledim. Enkido görevini yaparken, Amanvah, Sikvah ve onurlu eşleri Jessum'un oğlunu korurken öldü. Kuzenleriniz onun fedakârlığı sayesinde yaşıyorlar."

Ashia başını eğdi, haberi kabullenmek için içini yumuşattı. "Bu taklitçi... Hâlâ yaşıyor mu?" Eğer yaşıyorsa, Nie'nin uçurumuna kadar gitmesi gerekse bile izini sürüp onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

Inevera kafasını iki yana salladı. "Amanvah ile Jessum'un oğlu yaratığı zayıflattılar ama pis canını alan Par'chin'in *Jiwah Ka*'sı oldu."

"Onurlu efendimizin başarısız olduğu yerde başarılı olduğuna göre gerçekten güçlü olmalı," dedi Ashia.

"Yolunuz kesişirse, ona karşı dikkatli olun," diye ona katıldı Damajah. "Neredeyse kocası kadar güçlü, ama korkarım ikisi de *alagai* sihrini çok fazla özümsemişler ve onunla birlikte gelen delilik bir parçaları olmuş."

Ashia ellerini birleştirdi, gözleri hâlâ yerdeydi. "Mızrak kardeşlerim ve ben Damajah'dan onun şerefine ve ölen efendimize yalnız yolda rehberlik etmesi için cennetin yedi katı adına yedi *alagai* öldürmek için gece dışarı çıkma izni istiyoruz."

Damajah parmaklarını hareket ettirdi. "Elbette. *Sharum*lara

yardım edin." Ashia'nın eli kusursuzca hareket etti ve tırnaklarına muhafazalar çizdi. Bakımlı kadınlar ve bazı *dama'ting*lerin tırnakları gibi uzun değillerdi. Enkido'nun öğrencilerinin tırnakları silahları daha iyi tutabilmeleri için savaşçılarınki gibi kısaydı, parmak yumrusunu geçmiyordu.

Ama Ashia'nın *alagai*'ı tırmalamasına gerek yoktu. Bunun için en iyisi bir bıçak ya da mızrak ucuydu. Başka planları vardı.

Gözünün ucuyla mızrak kardeşlerini izledi, yağ ve deri sesleri dışında çıt çıkmıyordu, dikiş dikip cilalayarak silahlarını geceye hazırlıyorlardı.

Damajah ona Kurtarıcı'nın Mızrakları'nınkilere benzeyen *kai'Sharum'ting* mızrakları ve muhafazalı camları olan kalkanlar vermişti. Bıçakların keskinleştirilmelerine gerek yoktu, ama sapları ve kılıfları da en az onun kadar önemliydi, Enkido bütün silahlarını düzenli bir şekilde inceler ve asla memnun olmazdı. Zar zor görülen ve performansa etkisi olmayan kalkan kayışındaki eğri bir dikiş bulursa, kalın deriyi elleriyle parçalayıp kalkanın sahibini onu baştan yapmaya zorlardı.

Diğer kusurlara daha katı yaklaşırdı.

Everam'ın Armağanı'nda üç *kai'Sharum'ting* kalmıştı. Ashia, Micha ile Jarvah. Micha ile Jarvah Kurtarıcı'nın kızlarıydı ama *dal'ting* eşleri Thalaja ile Everalia'dan doğmalardı. Onlar da beyaz cüppelerden mahrum bırakılmışlardı.

Kan bağları onları Kurtarıcı'nın yeğenlerinden daha üstün bir mevkiye yerleştirebilirdi ama Ashia, Micha'dan dört, Jarvah'tan altı yaş büyüktü. Kızlar her gece özümsedikleri sihir sayesinde kadınsı vücutlara kavuşmuşlardı ama onlara rehberlik etmesi için hâlâ Ashia'ya bel bağlıyorlardı.

Her geçen gün daha fazla kadın *Sharum'ting* oluyordu, ama sadece onlar Kurtarıcı'nın kanından geliyorlardı. Sadece onlar beyaz peçe takıyorlardı.

Sadece onlar Enkido tarafından yetiştirilmişti.

O gün alacakaranlıkta, *Sharum*ları Yeni Labirent denilen geniş alana salmak için şehrin kapıları açıldı. İki saat sonra karanlık tamamen çöktüğünde, üç *kai'Sharum'ting* ve yarım düzine yeni mızrak kardeşleri sessizce duvarın üzerinden geçtiler.

Damajah'ın *Sharum*lara "yardım etme" emri oldukça netti. İblislerin yoğun olduğu Yeni Labirent'in dış kenarında avlanacak ve sihirden sarhoş ve katliam yapmaya çok hevesli oldukları için etraflarının iblisler tarafından sarılmasına izin veren atılgan *Sharum*ları kollayacaklardı.

Vakti geldiğinde Ashia ile mızrak kardeşleri devreye girip adamları kurtaracaklardı. Bu mümkün olduğunca çok *Sharum* ile kan bağı oluşturmak amaçlıydı, ama kadınlar tarafından kurtarılmak savaşçıların gururunu incitiyordu. Bu da Damajah'ın planının bir parçasıydı, çünkü adamlara meydan okumaları gerekiyordu, diğerlerine açık örnekler oluşturmak için yeterince sayıda öldürmeli ya da sakat bırakmalıydılar.

Hızlı adımlarla kilometreleri katettiler. *Alagai*'a görünmemek için kara cüppelerine görünmezlik muhafazaları işlemişlerdi, görüş muhafazaları işlenmiş peçeleri sayesinde gece de gündüz kadar net bir şekilde görüyorlardı.

Çok geçmeden, birliğinden fazla uzaklaşan ve bir grup tarla iblisine yakalanan Majah kabilesinden fazla hırslı *dal'Sharum*larla karşılaştılar. İblislerden üçünü öldürmüşlerdi ama *Sharum*lardan biri yerdeydi, kanayan bacağını tutuyordu. Arkadaşları ona –ve mızrak kardeşlerinin eğitimine– aldırmayıp birlikte hareket etmek onları kurtarabilecekken tek başlarına dövüşüyorlardı.

Alagai *sihriyle sarhoş olmuşlar*, diye işaret etti Ashia kız kardeşlerine. Sihrin çılgınca etkisini biliyorlardı, ama dikkatini çeken bir savaşçı yüzünden bunu rahatlıkla görmezden geldiler. *Onları kendilerinden kurtarmalıyız.*

Ashia yalnız kalan *Sharum*'u öldürebilecek tarla iblisiyle ilgilenirken, Micha, Jarvah ile diğerleri geriye kalan bir düzine iblise saldırdılar.

İblisi öldürürken çıkan sihir patlaması Ashia'nın içine yayıldı. Everam'ın ışığında, aurasındaki güç hatlarında sihrin ateş gibi ilerlediğini görebiliyordu. Aynı çizgileri Evejah'ting'de de vardı ve efendisinin vücuduna dövme yapılmıştı. Enkido'nun Bilmecesi.

Ashia büyük bir güç ve hız hissetti ve insanın bununla sarhoş olmasının ne kadar kolay olduğunu anladı. Kendini yenilmez hissediyordu. Saldırganlık hissi onu çekiştiriyordu. Rüzgârdaki pal-

miye gibi ruhunu eğdi ve üzerinden geçip gitmesine izin verdi.

Ashia *Sharum*'un bacağındaki derin yarayı inceledi. Özümsediği *alagai* sihri içeriden onu iyileştirirken şimdiden kapanmaya başlamıştı. "Bir dahakine, kalkanını doğru düzgün tut."

"Bir kadın bu tür şeyler hakkında ne bilir ki?" diye sordu savaşçı.

Ashia durdu. "Bu kadın hayatını kurtardı, *Sharum*."

Bir iblis ona doğru atıldı, ama kalkanıyla onu kenara itip onu acımasızca öldüren diğer *dal'Sharum*lardan birinin yanına serilmesine neden oldu. Tek hamlede öldürmüştü ama adam mızrağını çıkarıp tekrar tekrar sapladı ve anlaşılmaz sözlerle kükredi.

Başka bir iblis sırtına doğru sıçradı ve Ashia mızrağını ona saplamak için savaşçıyı kenara itmek zorunda kaldı. Gelişine vurdu ama açısı yeterince iyi değildi ve *alagai*'ın sıçramasının etkisiyle silahı elinden uçtu.

Ashia iki adım geri çekilip kalkanıyla parlayan pençelerini savuşturdu. İblis onu yakalamaya çalışırken kalkanının kenarını pençesine doğru itip savunmasız karnını ortaya çıkarmak için kaldırdı. Bir tekmeyle onu sırt üstü yere serdi ve ayağa kalkmasına izin vermeden üzerine çıktı ve uzuvlarını sabitleyip bıçağını boğazına sapladı.

Ayağa kalkarken kafasının arka tarafına bir şey çarptı. Darbenin etkisiyle yuvarlandı ve az önce kurtardığı *Sharum*'la yüz yüze geldi. Gözleri deli gibiydi ve duruşundaki saldırganlığı yanlış anlamasına imkan yoktu.

"Bana el sürmeye cesaret mi ediyorsun, kadın?" diye sordu.

Ashia gözlerini savaş alanında gezdirdi. Son iblis de yere serilmişti, *Sharum'ting*leri yara almamışlardı ve hepsi bir arada duruyordu. Buz gibi gözlerle *Sharum*'u izliyorlardı. Yaralı olan hâlâ yerdeydi ama diğerleri etrafını sardılar.

Hiçbir şey yapmayın, dedi Ashia parmaklarıyla onlara. *Bununla ben baş ederim*.

"Kendine gel!" diye bağırdı bir kez daha ona yaklaşan adama. "Canını bana borçlusun!"

Sharum tükürdü. "Diğerini öldürdüğüm gibi o *alagai*'ı da rahatlıkla öldürebilirdim."

"Bayıltıp hepimizi ayaklarının dibine serdiğimi mi kastediyorsun?" diye sordu Ashia. "Kız kardeşlerim hepimizin öldürebilecek sürüyü katlederken mi?"

Adam mızrağını savurarak karşılık verdi, amacı onu yüzüne indirmekti. Ashia mızrağın sapını yakalayıp savaşçının bileğinin kırıldığını hissedene kadar çevirdi.

Diğerleri de saldırıya geçtiler, içlerinde zonklayan sihir doğal saldırganlıklarını ve kadın düşmanlıklarını artırıyordu. Savaşta başarısız olmak ve kurtarılmak zorunda kalmak yeterince utanç vericiydi. Ama bir kadın tarafından kurtarılmak...

Ashia savaşçının arkasına döndü ve sırtında yuvarlanıp bir sonraki adamın yüzüne tekme attı. Üçüncüye saldırırken adam yere düştü, mızrağını elinden kapıp avucunu alnına vurdu. Sersemleyen savaşçı sendeledi ve en sonunda Ashia onu yakalayıp yerden kalkmaya çalışan diğer iki savaşçının üzerine fırlattı.

Adamların kendilerine geldiklerinde, etraflarının mızraklarını onlara doğrultan *Sharum'thing*lerle sarılı olduğunu gördüler.

"Zavallılar." Ashia peçesini kaldırıp adamların ayaklarının dibine tükürdü. "*Sharusahk*'ınız kontrolünüz gibi zayıf, iblis sihriyle sarhoş olmanıza izin veriyorsunuz. Bütün sabrımı taşırmadan arkadaşınızı alıp birliğinize dönün."

Karşılık vermelerini beklemeyip mızrak kız kardeşleriyle birlikte gecenin içine karıştı.

Mızrak erkek kardeşlerimiz yardımımızı kabul etmektense bizi vurmayı tercih ediyorlar, dedi Jarvah koşarken el işaretleriyle.

Şimdilik, diye karşılık verdi Ashia. Sharum'thing*lere saygı göstermeyi öğrenecekler. Sharak Ka'dan önce bu kalabalığa çekidüzen verecek olan Kurtarıcı'nın kanından geliyoruz.*

Peki kutsal babam geri dönmezse? diye işaret etti Jarvah. *Onsuz Everam'ın Orduları'nın hali ne olur?*

Dönecek, diye işaret etti Ashia. *O Kurtarıcı. Yokluğunda herkese örnek olmalıyız. Gel. Efendimizin Cennet'e geçişini kolaylaştırmak için gereken* alagai'*ın henüz yarısını bile öldürmedik.*

Uzaklara gittiler ama *Sharum*ların çoğu geceye –ve kendi sınırlarına– saygı gösteriyordu ve dikkatlerini gerektiren başka bir şeye rastlamadılar. *Dal'Sharum* devriyeleri geride bırakıp derinlere iler-

leyip Labirent'ten geçerek Kuzeylilerin çıplak gece dedikleri noktaya vardılar.

Ashia o noktadan geçen büyük bir sürünün izlerini buldu ve o sessizce izleri sürerken diğerleri onu takip ettiler. Hiçbir şeyin farkında olmayan neredeyse otuz *alagai*'a rastladılar ve sürünün ortasına dalarak kalkanlarıyla bir çember oluşturdular. Ashia her iki yanındaki kız kardeşlerinin onu koruyacaklarına güveniyordu ve kız kardeşleri de ona güveniyorlardı. Artık *Sharum*ların saldırısına uğramaktan korkmadıkları için sakin bir verimlilikle mızraklarını iblislere saplamaya başladılar ve mum söndürür gibi onları teker teker öldürdüler. Her kurban gruba sihirli bir neşe yaydı ve onları güçlendirdi. Güç kontrollerini zorluyordu ama odaklanan kadınlar için bu sadece hafif bir esinti gibiydi.

Sürünün yarısı öldüğünde, iblisler kaçmayı akıl ettiler. Ama Ashia ile kız kardeşleri onları uzun adımlarına uygun olmayan dar bir geçite sürüklemişlerdi. Ashia'nın işaretiyle birlikte kız kardeşleri her biri birkaç iblisi köşeye sıkıştıran küçük gruplar oluşturdular.

Ashia bir grup *alagai*'ın onu kardeşlerinden ayırmasına izin verdi, onları oyuna getirip etrafını sararak yaklaşmaya ikna etti. Uzuvlarında dolaşan güç hatlarını görebiliyordu, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Şerefine, efendim. Gözlerini açıp bir *sharusahk* duruşuna geçerken mızrağı ve kalkanı parmaklarından yere düştü.

İblisler çığlık atarak üzerine atıldılar, ama Ashia auralarında açık bir şekilde yazılı hamlelerini henüz gelmeden görebiliyordu. Çalıntı sihir ona güç verirken eğilip yarım bir daire çizdi ve en hızlı olanın çenesine vurarak saldırısının gücünü diğer ikisinin yoluna yönlendirdi. Karışıklığa girmemek için kenara kaçındı, kaskatı tuttuğu parmaklarını iblislerden birinin karnına sağlayarak onu yere devirdi.

Tırnaklarındaki muhafazalar güçle parladı ve doğrudan temasla gelen sihirli akış mızrağının ahşap sapından süzülenden yüz kat daha güçlüydü. Tarla iblisi geriye doğru savruldu, kaburgaları alev alıp düzleşti ve yerden kalkmaya çalıştı. Ashia ayağa kalkmak üzere olan başka bir iblisin bacağındaki gücü tüketip onu tekrar yere serdi. Sonra şakağına bir darbe indirip onu kör etti.

O adam ona arkasından vurmaya nasıl cesaret edebilmişti? Diğerlerine örnek olması için onu öldürmesi gerekirdi.

Alagai çılgınca saldırdı ama Ashia iki basit engellemeyle keskin pençelerini savuşturup onu bir sonraki hamlesine götürdü. Yaratığın gardının içinde, parmaklarını boğazına sapladı. Hem darbenin hem de ona eşlik eden yakıcı sihrin etkisiyle alagai'ın derisi esneyip yırtıldı.

Ashia ön kolunu tamamen iblisin göğsüne soktu. Yaratıkların içi karada yaşayan her hayvanınki gibi hassastı. Tutabileceği bir şey buldu ve bir avuç dolusu iç organı dışarı çıkardı. Sihir artık ruhunda gök gürültüsü gibi gürlüyordu.

Kurtarıcı gitmişti. Damajah diken üstündeydi. Enkido ölmüştü. Ve kendi mızrak erkek kardeşleri yardımını kabul etmektense onları zayıf düşürdüğü için onu öldürmeyi tercih ediyorlardı. Bütün bunlar katlanamayacağı kadar ağırdı.

Ashia giderek saldırganlaştı ve geri çekilen iblisleri kandırarak yanına çekmek yerine peşlerine düştü. Aynı şey yüzünden *dal'Sharum*ları azarlamıştı, ama o Kurtarıcı'nın kanından geliyordu. Her şey kontrolündeydi.

Bir sonraki iblisi başına atlamak üzereyken yakaladı ve kendi etrafında dönüp iblisin gücünden yararlanarak boynunu kırdı.

Ashia bir hamle daha yaptı, tekmeliyor, yumrukluyor ve *alagai*'ın güç hatlarına tırnaklarıyla ölümcül bir darbe indirmek için kendisini hazırlıyordu.

Görüş alanının kenarları kızardı, artık bir sonraki iblisten başka hiçbir şey görmüyordu. Bedenlerine bile bakmıyordu, sadece biçimlerini ve auralarındaki güç hatlarını görüyordu. Sadece bunları görüyor, sadece bunlara vuruyordu.

Aniden gözleri kararda ve bir sonraki hamlesinde sendeledi. Başka bir hedef belirdi ve sertçe ona vurdu, ama muhafazalı bir cam kalkandan sekti.

"Kız kardeşim!" diye bağırdı Micha. "Odaklan!"

Ashia kendine geldi. İrin içindeydi ve etrafında ölü *alagai*lar yatıyordu. Yedi taneydiler. Dağ geçidi temizlenmişti ve Micha, Jarvah ile diğerleri ona bakıyorlardı.

Micha dirseğini yakaladı. "Bu da neydi?"

"Ne?" dedi Ashia. "*Sharusahk*'la efendimizi onurlandırıyorum."

Micha diğerlerinin duyamayacağı sert bir fısıltıyla konuşurken kaşları çatıldı. "Neyi kastettiğimi biliyorsun, kardeşim. Kontrolünü kaybettin. Efendimizi onurlandırmak istiyorsun ama Enkido böyle bir gösteri karşısında utanç duyardı, özellikle de küçük kız kardeşlerimizin önünde. *Sharum*lar bunu görmedikleri için şanslısın."

Ashia yıllar boyunca birçok kez tokat yemişti ama hiçbir darbe bu sözler kadar etkili olmamıştı. Ashia karşı çıkmak istedi ama kendine gelirken gerçeği gördü.

"Everam beni bağışlasın," diye fısıldadı.

Micha onun dirseğini teselli edercesine hafifçe sıktı. "Anlıyorum, kardeşim. Sihir yükseldiğinde bunu ben de hissediyorum. Ama hep seni örnek aldık. Efendimiz öldüğüne göre, artık sadece sen varsın."

Ashia, Micha'nın ellerini tutup sıktı. "Hayır, sevgili kardeşim. Sadece *biz* varız. Shanvah gittiği için *Sharum'thing*ler seni ve Jarvah'ı örnek alacaklar. Bu gece benim için güçlü olduğun gibi onlar için de güçlü olmalısın."

Asome ile küçük oğlu Kaji'yle paylaştığı saraydaki odasına dönerken Ashia'nın cüppesi hâlâ iblis kanıyla ıslaktı.

Normalde geri dönmeden önce kocasıyla arasının daha fazla açılmaması için *Sharum* cüppesini çıkarıp kadınların giydiği cüppeyi giyerdi. Asome mızrağı eline almasını hiçbir zaman onaylamamıştı ama bu onun verebileceği bir karar değildi. İkisi de *Sharum'thing* ilan edildikten sonra Kurtarıcı'dan onları boşamasını istemişti ama amcası isteğini geri çevirmişti, bilgeliği bir gizemdi.

Ashia saklanmaktan bıkmıştı, geceleri erkeklere karşı koyup *alagai* öldürürken kendi odasında çaresiz bir *jiwah* olmaktan sıkılmıştı. Hepsi onu önemsemeyen bir adamın onurunu korumak içindi.

Enkido senden utanırdı. Micha'nın sözleri zihninde yankılandı. Buna kıyasla kocasının hoşnutsuzluğunun ne önemi vardı?

Bir ruh kadar sessizdi ama Asome'den hiç iz yoktu, kocası muhtemelen yeni *Damaji*'nin sarayında Asukaji'nin kollarında uyuyor olmalıydı. Sadece Ashia'nın büyükannesi Kajivah vardı,

çocuk odasının dışındaki divanda uyuyordu. Kutsal ana, torununun ilk çocuğunun üzerine titriyor, doğru düzgün bir bakıcı tutmayı reddediyordu.

"Çocuğu kendi büyükannesinden daha iyi kim sevebilir?" derdi hep. Elbette, artık eline mızrağı aldığı için bu sözüyle üstü kapalı bir şekilde Ashia'nın uygun olmadığını ima ediyordu.

Ashia onu rahatsız etmeden içeri girdi ve çocuk odasının kapısını arkasından kapatıp uyuyan oğluna baktı.

Çocuğu istememişti. Hamileliğin savaşçı bedenine yapacağı değişikliklerden korkmuştu ve Asome'yle arasında ölebilecek bir sevgi yoktu. Kardeşinin öz kız kardeşinden âşığının çocuğunu doğurmasını istemesi iğrenç görünüyordu.

Ama Kaji, o kusursuz, güzel çocuk nefret edilesi bir şey değildi. Sütünü emmesini, kollarında uyumasını ve yüzüne dokunmak için küçük ellerini uzatmasını izleyerek aylar geçiren Ashia onsuz bir hayat düşünemiyordu. Varlığı *inevera*'ydı.

Enkido senden utanırdı.

Bir çıtırtı duyuldu ve beşiğin kenarı büyük bir çatırtıyla kırılıp elinde kaldı. Kaji gözlerini açıp çığlık attı.

Ashia kırılan tahtayı kenara atıp çocuğa uzandı. Annesinin dokunuşu onu her zaman sakinleştirirdi ama bu kez Kaji kollarında debelendi, çılgınca çabaladı. Onu yatıştırmaya çalıştı ama dokunuşu daha çok bağırmasına neden oldu ve dokunduğu yerlerin morardığını gördü.

Hâlâ gecenin gücünün etkisindeydi.

Ashia hemen oğlunu yastıkların üzerine yatırdı, yumuşak ve pürüzsüz teninin morardığını ve hâlâ üzerinde olan iblis iriniyle kirlendiğini görünce dehşete kapıldı. Kokusu havaya sinmişti.

Kapı ardına kadar açıldı ve Kajivah hışımla içeri girdi. "Ne yapıyorsun, neden çocuğu bu saatte rahatsız ediyorsun?"

Sonra morluk ve irin içindeki çocuğu görünce feryat etmeye başladı. Öfkeyle Ashia'ya döndü. "Çık dışarı! Çık dışarı! Kendinden utanmalısın!"

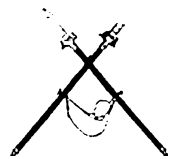
Onu sertçe itti ve gücünden korkan Ashia odadan dışarı çıkarılmasına izin verdi. Kajivah çocuğu kollarına alıp kapıyı tekmeleyerek arkasından kapattı.

O gece, Ashia ikinci kez kontrolünü yitirdi. Odasına giderken bacakları boşalacak gibi oldu ve kapıyı sertçe kapatıp karanlıkta yere yığıldı.

Belki de nefret edilmesi gereken kişi benim.

Ashia yıllardır ilk kez yüzünü ellerinin arasına alıp ağladı. Efendisinin huzur veren varlığı dışında hiçbir şey istemiyordu.

Ama Enkido yalnız yoldaydı ve büyükannesi gibi, o da Ashia'dan utanç duyardı.

4. BÖLÜM

SHARUM KANI

D.S. 327-332

"Dik dur," diye bağırdı Kajivah. "Sen bir *kha'ting* sürtüğü değil bir Kaji prensesisin! Seni alacak kanına değer bir eş bulamamaktan korkuyorum."

"Evet, Tikka." Sarayın banyoları sıcak ve buharlı olmasına rağmen Ashia ürperdi. Henüz on üç yaşındaydı ve evlenmek için acelesi yoktu ama Kajivah kırmızı tıkaçı görmüştü ve onu değerlendiriyordu. Yine de annesi Imisandre sırtını ovuştururken doğruldu.

"Saçmalama, anne," dedi Imisandre. "On üç yaşında ve güzel, Krasia'nın en geniş kabilesinin Damaji'sinin en büyük kızı ve Kurtarıcı'nın yeğeni mi? Ashia dünyanın en çok istenilen gelini."

Ashia tekrar ürperdi. Annesinin sözlerinin onu sakinleştirmesi gerekiyordu, ama tam tersi geçerliydi.

Kajivah kızları ona katılmadığında kızmaya eğilimliydi ama sabırla gülümseyip gelini Thalaja'ya suya daha fazla sıcak taş koymasını işaret etti. Çocuk odasından mutfağa ve banyolara kadar hep bu şekilde dikkatleri üzerine çekerdi.

Dinleyicileri beş *dal'ting* kızı Imisandre, Hoshvah, Hanya, Tlialaja ile Everalia, ve torunları Ashia, Shanvah, Sikvah, Micha ile Jarvah'tı.

"Görünüşe bakılırsa, Dama Baden aynı fikirde," dedi Kajivah.

Bütün gözler aniden ona döndü. "Torunu Raji mi?" diye sordu Imisandre.

Sır ortaya çıktığı için Kajivah'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Daha önce hiçbir erkeğin bir geline bu kadar çok varlık sunmadığını söylüyorlar."

Ashia nefes alamıyordu. Bir dakika öncesine kadar bunu yıllarca ertelemeyi düşünüyordu ama... Prens Raji mi? Çocuk yakışıklı ve güçlüydü, beyazın vârisiydi ve Andrah'ınkini bile gölgede bırakan bir hazinesi vardı. Başka ne isteyebilirdi?

"O sana layık değil, kardeşim."

Bütün gözler sırtı kadınlara dönük bir şekilde kapının girişinde duran Ashia'nın erkek kardeşi Asukaji'ye döndü. Sıra dışı bir manzaraydı. Hiçbir erkeğin kadınların banyosuna girmesine izin verilmezdi ama Asukaji on iki yaşındaydı ve hâlâ bido giyiyordu. Ayrıca, o bir *push'ting*di ve bütün kadınlar bunu biliyorlardı, dedikoduya bir kadının cüppesinin altında ne olduğundan daha çok ilgi duyardı.

Ailenin bütün kadınları Asukaji'ye bayılırdı. Kajivah bile görevini yerine getirip ona torun verecek eşler aldığı sürece erkekleri tercih etmesine aldırmazdı.

"Sevgili yeğenim," dedi Kajivah. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Korkarım kadınlar banyosuna son ziyaretim," dedi çocuk toplu halde hayal kırıklıklarını belirten gruba. "Bu sabah *Hannu Pash*'a çağrıldım. Artık beyaz sarık takacağım."

Kajivah herkesten önce tezahürata başladı. "Bu harika! Elbette böyle olacağını biliyorduk. Sen Kurtarıcının yeğenisin."

Asukaji omuzlarını silkti. "Kurtarıcı'nın annesi değil misin? Eşleri ve kız kardeşleri, yeğenleri değil misiniz? Neden sizler beyaz giymiyorken ben giyeyim?"

"Sen bir erkeksin," dedi Kajivah gayet ortadaymış gibi.

"Bunun ne önemi var?" dedi Asukaji. "Ashia'nın kime layık olduğunu soruyordun, ama asıl soru hangi erkek *ona* layık olmalı."

"Kaji kabilesinde Dama Baden'in vârisinden daha üstün biri var mı?" diye sordu Ashia. "Babam başka bir kabileden biriyle evlenmeme izin vermez... Öyle değil mi?"

"Aptal olma," diye çıkıştı Kajivah. "Bu çok saçma bir düşünce."

Ama torununa bakarken yüzünde şüphe vardı. "Kim ona layık, öyleyse?"

"Asome, elbette," dedi Asukaji. İki çocuk birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmıyordu.

"O bizim kuzenimiz!" dedi Ashia afallamış bir şekilde.

Asukaji omuzlarını silkti. "Ne olmuş? Evejah kanunları Kaji zamanında bu tür birçok birlikteliğin olduğundan bahsediyor. Asome, Shar'Dama Ka'nın oğlu, güzel, zengin ve güçlü. Dahası, babam ve Jardir hanesinin arasındaki bağları sağlamlaştırabilir."

"Jardir hanesi *benim*," dedi Kajivah, sesi yükseliyordu. "Baban onun kayınbiraderi ve ben onun annesiyim. Başka bağa gerek var mı?"

"Doğrudan bir bağ," dedi Asukaji. "Kurtarıcı'dan ve babadan tek bir oğla." Bir an için odaya bakmaya cesaret etti ve Ashia'yla göz göze geldi. "Oğlunla."

"Doğrudan bir bağ *var*," dedi Kajivah. "Kutsal Anne benim. Kurtarıcı'nın kanından geliyorsun."

Asukaji kafasını çevirdi ve başını eğdi. "Saygısızlık etmek istemedim, Tikka. Kutsal Anne güzel bir unvan, ama kara cüppeni beyaza döndürmedi. Kutsal kız kardeşimin cüppesini de."

Bunun üzerine Kajivah sustu ve Ashia düşünmeye başladı. Güçlü ailelerde birinci dereceden kuzenle evlenmek duyulmamış bir şey değildi, ve Asukaji'nin dediği gibi Asome gerçekten güzeldi. Görünüşü annesine benziyordu ve Damajah'ın güzelliği eşsizdi. Asome onun yüzünü ve ince bedenini almıştı ve onları çok güzel taşıyordu.

"Neden Jayan değil?" diye sordu.

"Ne?" dedi Asukaji.

"Söylediğin gibi kuzenlerimden biriyle evlenmeliysem, neden Kurtarıcı'nın ilk oğluyla evlenmeyeyim?" diye sordu Ashia. "Tabii benden daha değerli olan kız kardeşi Shar'Dama Ka'nın en büyük yeğeniyle evlenmezse?"

Zarif Asome'nin aksine Jayan Kurtarıcı'ya benziyordu, daha iri yapılı ve kaslıydı. Nazik değildi ama Jayan etrafına Ashia'nın bile yüzünün kızarmasına neden olacak kadar güç saçıyordu.

Asukaji tükürdü. "*Sharum* köpeği. Onlar Labirent için yetiştirilen hayvanlar, kardeşim. Senin bir çakalla evlenmene izin veremem."

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdı Kajivah. "Sözlerine dikkat et, evlat. Kurtarıcı da *Sharum*."

"*Sharum*'du," dedi Asukaji. "Artık beyaz giyiyor."

O gün, Kajivah Ashan'ı harekete geçirdi ve Ashia, Shanvah ile Sikvah'ı Shar'Dama Ka'nın karşısına sürükleyip *dama'ting* ilan edilmelerini talep etti.

Ama Kurtarıcı ile Damajah'a baskı yapılamazdı. Kajivah ile kızlarına beyaz peçeler verildi. Ashia ile kuzenleri Dama'ting Sarayına gönderildiler.

"Bu iyi, kardeşim," dedi Asukaji kızlar bekleyen Damajah'a doğru itilirken. "Babamız ya da Kurtarıcı'nın artık Asome'yle eşleşmeni reddetmesi için hiçbir sebep yok."

Kajivah tatmin olmuş görünmüyordu ama Ashia nedenini anlayamıyordu. Kurtarıcı onların kanından geldiğini söylemiş ve onlara onur yağdırmıştı. Ashia'nın *dama'ting* olmak gibi bir isteği yoktu ama saraylarında ne tür sırlar öğrenebileceğini kim bilebilirdi ki?

Kai'ting. Bu kelime hoşuna gitti. Güçlüydü. Soyluydu. Shanvah ile Sikvah korkuyorlardı ama Ashia seve seve gitti.

Damajah kızları büyük odadan alıp kendi özel girişinden geçirdi. Bu bile bir şerefti. Orada Kaji kabilesinin *Damaji'ting*'i Qeva kızı ve vârisi Melan'ın yanı sıra Damajah'ın dilsiz hadım korumalarından biriyle birlikte bekliyordu.

"Kızlara günde dört saat okuma yazma, şarkı söyleme ve yastık dansı öğretilecek," dedi Damajah Damaji'ting Qeva'ya. "Diğer yirmi saat Enkido'ya ait."

Başıyla hadıma işaret edince, Ashia'nm ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Shanvah ona tutundu. Sikvah ağlamaya başladı.

Damajah onlara aldırmadan hadıma döndü. "Onları değerli bir hale getir."

Nie'Damaji'ting Melan onları Dama'ting Yer Altı Sarayı'nda dolaştırdı. *Dama'ting*lerin *hora* sihriyle her türlü yarayı iyileştirebil-

dikleri söylenirdi ama kadının eli ve ön kolu korkunç bir şekilde yaralanmış ve burkularak Ashia'nın *alagai* tablolarında gördüğü ürkütücü pençelerden birine dönüşmüştü.

Sikvah hâlâ ağlıyordu. Shanvah kolunu ona doladı, onun da gözleri yaşlıydı.

Kabiledeki her genç kadına örneksin, demişti babası bir keresinde ona. *Ve bu yüzden ailemizi utandırmaman için sana karşı diğerlerine olduğumdan daha sert olacağım.*

Ve böylece Ashia korkusunu gizlemeyi ve gözyaşlarını bastırmayı öğrendi. O da kuzenleri kadar korkuyordu ama yaşça en büyükleri oydu ve ona sonsuz güven duyuyorlardı. Küçük bir kapıdan geçirildikleri sırada gururla sırtını dimdik tuttu. Enkido sırtını geçitin yanındaki duvara yaslarken Melan önden geniş karolu bir odaya girdi. Duvarlarda beyaz cüppelerin ve uzun beyaz ipek parçalarının asılı olduğu kancalar vardı.

"Cüppelerinizi çıkarın," dedi Melan kapı kapanırken.

Kuzenleri nefeslerini tutup tereddüt ettiler ama Ashia bir Everam'ın Gelinine karşı çıkmanın aptalca –ve işe yaramaz– olduğunu biliyordu. İtibarını koruyarak başlığını geriye itti ve ince siyah ipek cüppesini başının üzerinden çıkardı. Altında, göğsünün etrafındaki geniş ipek parçası kadınsılaşmaya başlayan bedenini gizliyordu. Bidosu da ince siyah ipektendi ve kolaylık ve rahatlık açısından bol bir şekilde sarılmıştı.

"Her şeyi," dedi Melan. Gözlerini hâlâ tereddüt eden Shanvah ile Sikvah'a çevirdi ve sesi sert bir tona büründü. "Hemen!"

Bir dakika sonra, üç kız da çırılçıplak duruyordu ve odanın diğer ucundaki banyolara götürüldüler, tepelerindeki taşta yer alan muhafaza ışıklarının aydınlattığı geniş doğal bir mağaraydı. Banyoların zemini mermerle döşenmişti ve su yeterince derindi. Süslü çeşmelerden sürekli su akıyordu, hava sıcak ve buharlıydı. Burası Kajivah'ın banyolarını bile gölgede bırakıyordu.

Suda çocuk ve kadınlığa yeni adım atmış yaşta bir düzine kız vardı. Hepsi ya taş banyoda ayakta durmuş yıkanıyor ya kenarındaki basamaklarda oturmuş tıraş oluyor ya da tırnaklarını törpülüyorlardı. Aynı anda kafalarını kaldırıp yeni gelen kızları süzdüler.

Ashia ile diğerleri kızların yanında banyo yapmaya yabancı de-

ğillerdi ama bu banyolar ve babasının sarayındaki kadınlar kanadındaki banyolar arasında ürkütücü bir fark vardı, buradaki kızların hepsinin kafaları tıraş edilmişti.

Ashia müstakbel kocasını memnun etme umuduyla uzanıp hayatı boyunca uzattığı gür, yağlı saçlarına dokundu.

Bu hareketi Melan'ın dikkatinden kaçmadı. "Tadını çıkar, kız. Bir süre boyunca bu saçlarına son dokunuşun olacak."

Kuzenleri nefeslerini tuttular ve Shanvah korumacı bir şekilde elini kafasına götürdü.

Ashia kendini bırakmaya zorladı ve ellerini iki yanına indirip sakinleşmek için bir nefes aldı. "Bu sadece saç. Tekrar uzar." Gözlerinin ucuyla kuzenlerinin de sakinleştiğini gördü.

"Amanvah!" diye seslendi Melan ve Sikvah'ın yaşında bir kız öne çıktı. Bir kadının kıvrımlarına sahip olmak için çok küçüktü ama gözleri ve yüzü Damajah'a çok benziyordu.

Ashia üzerine bir rahatlama çöktüğünü hissetti. Kutsal Amanvah onların kuzeniydi, Kurtarıcı ile Damajah'ın ilk kızlarıydı. Bir zamanlar Asome ile Asukaji kadar yakınlardı.

"Kuzen!" Ashia kollarını uzatarak onu sıcak bir şekilde selamladı. Amanvah'la en son oyun oynamasının üzerinden yıllar geçmişti ama önemi yoktu. Amanvah onun kanındandı ve bu tuhaf ve aşina olmadıkları yerde ona yardım ederdi.

Amanvah onu görmezden gelip Ashia'nm gözlerine bakmayı reddetti. Ashia'dan daha küçük ve birkaç santimetre kısaydı ama duruşu artık kuzenlerini kendisinden aşağıda gördüğünü gösteriyordu. Su gibi zarifçe hareket etti ve Melan'ın yanma gitmek için kızların etrafından dolaşıp bir Sözlü için fazla cesur bir şekilde *nie'Damaji'ting*'in gözlerine baktı.

"Yastık dansı dersi almaya mı geldiler?" diye dalga geçti. Genç kadınların, özellikle de fakir ailelerden gelenlerin büyük hareme satılmadan önce yastık dansını öğrenmeleri için saraya alınmaları sıradandı. Bazıları, çeyiz olarak büyük bir hazine getirebilecek olan gelinler babalarına geri verilirdi.

Melan kafasını evet anlamında salladı. "Günde bir saat. Bir saat de şarkı söyleme dersi. Bir saat yazı yazma ve bir saat yıkanma."

"Peki ya diğer yirmi saat?" diye sordu Amanvah. "Gölgeler

Odası'na girmelerine izin verileceğini söylüyor olamazsın." Bu ismi duyar duymaz Ashia'nın tüyleri tiken diken oldu ve sıcak havaya rağmen ürpermemek için kendisine zor engel oldu.

Ama Melan kafasını salladı. "Diğer yirmi saatte *sharusahk* dersi alacaklar. Enkido'ya aitler."

Diğer kızların bazıları hayretlerini gizleyemediler, Amanvah'ın yüzündeki küstahlık bile kayboldu.

Ashia hırlamamak için kendisini tuttu. O Kurtarıcı'nın kanından geliyordu. Enkido yarı erkekti. Talimatlarına uymak zorunda olabilirdi ama onun malı olduğunu düşünmektense Nie'nin onu almasına razıydı.

"Kafalarını tıraş et ve onlara bido örgüsünü öğret," dedi Melan.

Amanvah başını eğdi. "Emredersin, Nie'Damaji'ting."

"Teşekkür ederim, kuz..." diye söze başladı Ashia, ama Melan gider gitmez Amanvah kafasını çevirdi. Parmaklarını şıklattı ve yaşça büyük olan üç kıza işaret ederek hemen Ashia ve diğerlerinin yanına gidip onları suya yönlendirmelerini sağladı.

Amanvah diğer kızların yanına gidip *nie'dama'ting* güzel saçlarını kesip kafalarını tıraş ederken Ashia, Shanvah ile Sikvah'ı tamamen görmezden gelerek gelişigüzel bir şekilde sohbet etmeye devam etti. Ashia dimdik önüne baktı ve gür saç tutamları yere düşerken yaşadığı kaybı hissetmemeye çalıştı.

Nie'dama'ting bir kalıp sabun ve jiletle yanına geldi. Kız kafasını sabunlayıp usta hareketlerle jileti kullanırken Ashia donup kaldı.

İşleri bittiğinde Amanvah yanlarına geri döndü. Gözlerini kafalarından ayırmayıp hiçbirinin gözlerinin içine bakmadı. "Kurulanın." Yeni katlanmış tertemiz ve bembeyaz kurulanma bezlerine işaret etti. "Sonra beni izleyin."

Tekrar arkasına döndü, Ashia ile diğerleri kurulandıktan sonra giyinme alanına doğru küstah kuzenlerini takip ettiler. Onları saçlarını kesen kız izledi.

Amanvah çok sayıda beyaz bido ipeği rulosunun yanından geçip odanın diğer ucundaki cilalı bir kutuya yaklaştı. "*Dama'ting* değilsiniz." Her birine kutudan birer tane siyah ipek kumaş attı. "Beyaz giymeye layık değilsiniz."

"Layık değilsiniz," diye tekrarladı arkalarındaki büyük kız. As-

hia bunun üzerine yutkundu. Sözlü olsun ya da olmasın, Kurtarıcı'nın kanından geliyorlardı, sıradan bir *dal'ting* değillerdi.

Banyodan ince, siyah ipek eşarplar ve bidolarının üzerine giydikleri cüppelerle çıktıklarında Enkido onları bekliyordu. Shanvah ile Sikvah ağlamayı kesmişlerdi ama gözleri hâlâ yerdeydi ve birbirlerine tutunuyorlardı.

Ashia cesurca hadımın gözlerinin içine baktı. Kurtarıcı'nm kanındandı. Ona elini sürmeye kalkarsa, babası bu adamın hayalarından fazlasını keserdi. Korkmayacaktı.

Korkmayacaktı.

Hadım ona aldırmayıp kurdun karşısında duran tavşana benzeyen Sikvah'a baktı. Sert, umursamaz bir hareket yaptı. Anlamadan bakan Sikvah tekrar ağlamaya başladı.

Enkido parmağını sertçe Sikvah'ın yüzüne doğru kaldırınca kızın nefesini tutup dikleşmesine neden oldu. Gözleri korkudan kocaman oldu ve parmağını izlerken şaşılaştı.

Enkido umursamaz hareketi tekrarladı. Sanki sadece havadaki parmağı onu ayakta tutuyormuş gibi Sikvah başını eğip daha şiddetli bir şekilde hıçkırdı. Bu Shanvah'nın da tedirgin olmasına neden oldu, ikisi titrerken birbirlerine tutundular.

"Ne istediğini anlamıyor!" diye bağırdı Ashia. Hadım ona bakmadığı için dilsiz olduğu gibi sağır da olup olmadığını anlamadı.

Aksine, Enkido elini uzatıp Sikvah'a kafası Shanvah'ınkine vuracak kadar sert bir tokat attı ve iki kız da duvara doğru sendelediler.

Ashia farkında olmadan harekete geçip hadımla kızların arasına girdi. "Buna nasıl cüret edersin?" diye haykırdı. "Biz Kaji prensesleriyiz, Kurtarıcı'nın kanından geliyoruz, pazardaki develer değiliz! Shar'Dama Ka bu yüzden elinin kesilmesini emredecek."

Enkido bir süre onu süzdü. Sonra eli titrer gibi oldu ve Ashia çenesinde tuhaf bir karıncalanma hissedip geriye doğru gitti. Taş duvara çarpıp sektiğini hissetmekten ziyade duydu. Yere düşerken ses kafasında yankılandı, ve çok geçmeden bunu acının izleyeceğini biliyordu.

Ama Shanvah ile Sikvah'ın ona ihtiyaçları vardı. Ellerini altına

koyup kalkmaya çalıştı. O en büyükleriydi. Onun görevi...

Görüş alanının kenarları bulanıklaştı ve sonra tamamen kararda.

Uyandığında Enkido, Shanvah ile Sikvah aynı yerdeydiler. Göz açıp kapayıncaya kadar ayılmış gibiydi, ama yanağını mermer zemine yapıştıran kurumuş kan başka bir şey söylüyordu. Kızlar ağlamayı kesmişti ve dimdik duruyorlardı. Korku dolu gözlerle onu izliyorlardı.

Ashia dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı, sonra titreyerek ayağa kalktı. Yüzü daha önce hiç hissetmediği bir acıyla zonkluyordu. Bu his onu korkutmaktan ziyade sinirlendirdi. Onlara vurmuş olabilirdi ama yarım adam onları öldürmeye cesaret edemezdi. Sadece onları korkutmaya çalışıyordu.

Ashia dimdik durup bir kez daha Enkido'nun gözlerinin içine bakmaya cesaret etti. Kolay kolay sinmeyecekti.

Ama hadım ona aldırış etmeyip arkasını dönerek koridorda ilerledi ve onu takip etmelerini belirtircesine elini salladı.

Kızlar tek kelime etmeden onu izlediler.

Enkido sadece loş bir muhafaza ışığının aydınlattığı geniş yuvarlak bir odada üç korkmuş kızın karşısında durdu. Yer altı sarayının geri kalanı gibi, muhafazaların oyulduğu zemin ve duvarlar taştı ve nesillerdir kullanılmaktan cilalanmış gibi pürüzsüzleşmişlerdi. Yerdeki muhafazalar bir nişancının hedefi gibi eş merkezli çemberler halinde düzenlenmişlerdi.

Duvarlarda asılı çok sayıdaki silah dışında hiç eşya yoktu. Mızraklar ve kalkanlar, yaylar ve oklar, *alagai*-yakalayıcıları, yakın dövüş ve fırlatma bıçakları, sopalar, ağırlıklı zincirler ve Ashia'nın adını bile bilmediği başka silahlar vardı.

Bir kez daha cüppelerini çıkarmaya zorlandılar ve onları kapının yanındaki kancalara asıp üzerlerinde sadece bidolarıyla kaldılar.

Enkido'nun da üzerinde sadece bidosu vardı. Örtmesi gereken bir erkeklik organı olmadığı için bir parça ipekten ibaretti. Kaslı bedeni tıraşlı ve pürüzsüzdü, yüzlerce çizgi ve noktadan oluşan dövmelerle kaplıydı. Karışık bir desendi ama Ashia anlayışının ötesinde bir düzen olduğunu hissetti.

Desende bir bilmece vardı. Enkido'nun Bilmecesi. Ashia bil-

mece oyunlarında hep yetenekli olmuştu. Bilmeceler ileride eşlerini eğlendirebilmeleri için kızlara küçük yaştaki öğretilirdi.

Dilsiz *Sharum* bir *sharusahk* duruşuna geçti. Kızlar bir süre boş gözlerle ona baktılar, ama gözlerinin karardığını gören Ashia ne demek istediğini anladı ve aynı duruşa geçti. *Sharusahk, dal'ting*lere yasaktı, ama Ashia ile kuzenlerine dans etmenin yanı sıra bilmeceler de öğretilmişti. Bu da pek farklı değildi.

"Onun yaptıklarını yapın," dedi diğerlerine.

Shanvah ile Sikvah onun sözünü yerine getirdiler ve Enkido etraflarında dönerek onları inceledi. Ashia'nın bileğini sertçe tutup kolunu düzleştirirken sertçe bacaklarını tekmeleyerek iyice ayırdı. Ellerini üzerinden çektikten sonra bile Ashia onun tutuşunu hissedebiliyordu ve Shanvah'a döndü.

Shanvah kalçasına attığı işitilebilir tokada haykırıp irkilerek karşılık verdi ve sonra Enkido tekrar aynı duruşa geçti. Aptal olmayan Shanvah hemen onu taklit etti. Bu kez biraz daha yaklaşmıştı ama Enkido bacaklarına tekme atarak onu yere düşürdü. Bunun üzerine Sikvah irkildi ve Ashia'nın bile duruşu bozuldu ve dönüp onlara baktı.

Enkido ona işaret etti ve bu basit hareket kalbini durdurdu. Ashia duruşuna geri dönerken Sikvah geri geri gitmeye devam etti. En sonunda sırtı duvara dayandı ve bir ruh gibi içine girmek için elinden geleni yaptı.

Bir kez daha Enkido duruşa geçti ve Shanvah hemen ayağa kalkıp onu taklit etti. Bu kez ayaklarını yere doğru yerleştirmişti ama sırtı düz değildi. Enkido, tıraşlı kafasını mahrem yerlerini örten örgüyle birleştiren bido ipeğinin bir parçasını tuttu. Sertçe çekip baş parmağını Shanvah'ın omuriliğine bastırdı. Genç kız acıyla haykırdı, ama sırtını çekerek düzleştirirken ona karşı koyamadı.

Enkido onu bırakıp Sikvah'a döndü. Kız korkuyla duvara yaslanmıştı, elleriyle burnunu ve ağzını kapatıyordu ve kocaman olan gözleri yaşlıydı. Hadım zahmetsizce tekrar duruşa geçti.

"Duruşa geç, seni küçük aptal!" diye bağırdı Ashia kız tepki vermeyince. Ama Sikvah kafasını iki yana salladı ve geçit vermeyen duvara sığınmaya çalışırken zayıf bir sesle ağlamaya başladı.

Enkido, Ashia'nm mümkün olabileceğini düşündüğünden

daha hızlı hareket etti. Sikvah kaçmaya çalıştı, ama Enkido anında üzerindeydi, onu kolundan çekerek kaçma teşebbüsünün hızını fırlatışa dönüştürdü. Sikvah odanın ortasına doğru yerde yuvarlanırken haykırdı.

Enkido göz açıp kapayıncaya kadar oraya gitti ve Sikvah'ın karnını tekmeledi. Sikvah sırt üstü fırlatılmış ve sertçe yere düşmüştü. Yüzünde kan vardı ve inliyordu, uzuvları bir palmiyenin yaprakları kadar gevşekti.

"Everam adına, ayağa kalk!" diye bağırdı Ashia, ama Sikvah isteğini yerine getirmedi ya da getiremedi. Enkido onu tekrar tekmeledi. Genç kız sızlandı ama taştan bir heykele yalvarıyormuş gibi hadım ona hiç aldırmadı. Belki de gerçekten sağırdı.

Onu sakatlamaya ya da öldürmeye çalışıyormuş gibi görünmüyordu, ama merhamet gösterdiğine ya da kalkıp duruşa geçerse saldırısının sona ereceğine dair bir işaret de yoktu. Her darbeden sonra duraksayıp ona ayağa kalkma şansı verdi ama Sikvah korkudan felç olmuş gibi anlayacak durumda değildi.

Darbeler birikmeye başladı. Sikvah'ın ağzından ve burnundan kan akıyordu ve şakağında bir kesik vardı. Gözlerinden biri şimdiden şişmeye başlamıştı. Ashia, Enkido'nun onu gerçekten öldürebileceğini düşünmeye başladı. Shanvah'a baktı, ama kız donmuştu ve çaresizce gözlerinin önündeki manzaraya bakıyordu.

Hadım Sikvah'a öylesine odaklanmıştı ki, Ashia'nın duruşunu bırakıp sessizce duvar boyunca ilerlediğini fark etmedi. Kutsal kanunlar onun ya da başka bir kadının mızrağa dokunmasını yasaklıyordu, bu nedenle çelikle bantlanmış kısa, sağlam bir sopa seçti. Onu elinde hissetmek güzeldi. Doğru geldi.

Enkido'nun arkasında fark edilmemek için dikkat ederken, hızlı ve sessiz yaklaşımının zarafetinde yıllarca dans etmiş olmanın izleri görülüyordu. Yeterince yaklaşınca hiç tereddüt etmeden kafatasını çatlatacak kadar sertçe sopayı hadımın kafasına indirdi.

Enkido onu fark etmemiş görünüyordu, ama son anda döndü ve serçe parmağını bileğine koydu. Ashia tüy kadar hafif dokunuşu zar zor hissetti, ama savurduğu sopa Enkido'nun kafasını fazlasıyla ıskaladı. Hadımın sakin gözleri onunkilerle buluştu ve Ashia bu anı beklediğini, kuzenini savunup savunmayacağını görmek için

onu bir yem olarak kullandığını anladı.

Sikvah unutulmuş bir şekilde yerde yatıyordu, titreyen bir kan ve morluk yığınından ibaretti.

Sırf beni sınamak için, diye içinden geçirdi Ashia, *onu öldürecekti.* Dişlerini gösterdi, geri çekilip sopayı tekrar kafasına doğru savurdu ve darbeye farklı bir açı verdi.

Vuracak gibi yaptı ve Enkido tepki gösteremeden dönüp diz kapağına doğru hamle yaptı.

Ama dilsiz hadım yine şaşırmadı, bir kez daha ufak bir dokunuşla onun saldırısını savuşturdu. Ashia sopayı tekrar tekrar ona doğru savurdu, ama Enkido zahmetsizce onu engelledi. Ashia, Enkido'nun dersin bittiğine karar verip saldırıya geçerse yapabileceklerine dair korkusunun giderek arttığını hissetti.

Enkido bir dakika sonra, Ashia'nın bileğini sol elinin baş ve işaret parmaklarıyla tutup bükünce durumu anladı. Dokunuşu hafifti ama Ashia hareket ettiremediği koluna beton dökülmüş gibi hissediyordu. Enkido diğer elini Ashia'nın kolunun etrafına doladı ve sertçe tuttuğu parmağıyla omzunun eklemine dürttü.

Ashia'nın kolu anında uyuştu ve Enkido kolunu bırakırken gevşek bir şekilde yanına düştü. Ona ne yapmıştı? Sopayı kavrayan parmaklarının gevşediğini bile hissetmemişti ama yere düşerken çıkan tıngırtıyı duymuştu. Aşağı baktı, parmaklarını sıkmak, kolunu kaldırmak istedi ama faydasızdı. Ona ihanet ettiği için koluna lanet etti.

Enkido üzerine atıldı ve Ashia kendini korumak için içgüdüsel bir şekilde diğer kolunu kaldırdı. Hadım parmağıyla onu dürttü ve diğer kolu yanına düştü. Ashia geri çekilmeye çalıştı, ama hadım tekrar saldırdı. Küçük bir dokunuşuyla Ashia'nm bacakları artık ağırlığını taşımaz oldu. Yere yığıldı ve başı bir çanın tokmağı gibi taş zeminden sekti.

Ashia güçlükle sırt üstü döndü, Enkido'nun ona doğru yaklaşmasını izlerken görüş alanı bulanıklaştı. Nefesini tuttu, Enkido son darbeyi indirirken haykırmamaya kararlıydı.

Ama Enkido yanında diz çöktü ve bir annenin teselli edici dokunuşu kadar nazikçe Ashia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı.

Parmakları şakaklarını buldu ve sertçe bastırdı. Acı Ashia'nın

hayal edebileceğinin çok ötesindeydi, ama kanının tadına bakana kadar dudağını ısırdı ve Enkido'ya çığlık attığını görme zevkini vermeyi reddetti.

Parmakları iyice kasıldı. Ashia'nın görüş alanı daraldı ve sonra kenarları kararmaya başladı. Bir dakika sonra görüşü tamamen kayboldu. Birkaç dakika boyunca, renkler birbirine girdi ve sonra onlar da yok olup geriye sadece karanlık kaldı.

Enkido onu bırakıp ayağa kalktı ve kuzenlerine doğru ilerledi.

Orada güçsüz bir şekilde yatıp ağlamalarını ne kadar dinlediğini bilmiyordu. Ama sonra çığlıklar ve iniltiler kesildi. Ashia kendisinin mi, yoksa diğerlerinin mi bayıldığını merak etti. Dikkatle dinledi, hafif iç çekişler, sabit solumalar ve belli belirsiz bir hışırtı duydu.

Kum fırtınası gibi görüş alanında altın rengi bir perde belirdi ve belli belirsiz şekiller seçmeye başladı. Ancak hadım onu kalıcı bir şekilde kör etmemiş görünüyordu.

Kendini denemek istercesine uyuşan parmaklarını kenetlemeye çalıştı. Kolunda ilerleyen sancının pek faydası olmadı ama birkaç dakika önce tamamen işe yaramaz görünen kolundan çok daha iyi durumdaydı.

Hadımın kuzenlerinden birini taşıdığını görebiliyordu. Diğeri hâlâ yakınında bir yerde yatıyordu. Görüşü netlik kazanırken onun Shanvah olduğunu anladı. Hadım geri dönüp onu da taşıdı. Ashia odanın ortasında yalnız kaldı, seğirip mücadele ederek yavaşça uyanan uzuvlarını kontrol etmeye çalıştı. Her hareketi ıstırap vericiydi ama çaresiz hissetmesi de öyleydi. Ve bununla ölümüne mücadele edebilirdi.

Hadım, Ashia'nın yanına döndü, altın fonun önünde iri yarı bir karaltı şeklindeydi. Elini çıplak göğsüne koyduğunu hissetti ve nefesini tuttu.

Enkido sertçe bastırdı ve o nefesini dışarı vermesi için ciğerlerine baskı uyguladı. Ashia bir nefes daha almaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Uzunca bir süre onu o şekilde tuttu. İrkilip debelendi, ona vurmak için uzuvlarını itaat etmeye zorladı.

Onu tutmaya devam etti ve en sonunda Ashia'nın debelenecek ne gücü ne de kontrolü kaldı. Yavaşça geri dönen görüşü tekrar kararmaya başladı.

Neredeyse rahatlayarak, *uykuya geri dönüyorsun*, diye içinden geçirdi.

Ama o sırada hadım elini hafifçe gevşetti. Ashia nefes almaya çalıştı ama öksürdü. Ciğerleri hâlâ tam olarak genişlemiyordu. Ama küçük bir nefes alabildi. Daha önce aldığı nefeslerden daha tatlı bir nefesti ama yeterli değildi, o yüzden bir nefes daha aldı. Ve bir tane daha.

Kesik kesik soluyarak sabit bir ritim tutturdu ve görüşünü geri kazanmaya, uzuvları uyanmaya başladı. Ama debelenmeyip sadece uçuşan, hayat veren nefeslere odaklandı.

Ve sonra Enkido elini tekrar gevşetti. Yarım nefes almasına izin verdi ve bunu açgözlülükle kabul etti, tekrar yitirdiği yarım nefesi telafi etmek için sabit bir ritim tutturdu.

Elini tekrar kaldırıp hafifçe göğsüne koydu. Ashia tam bir nefes aldı ve bunun ona bir armağanı olduğunu anladı. Hayattaki hiçbir zevk o tek nefesin verdiği kusursuzlukla ölçüşemezdi.

Sonra tekrar yavaşça aşağı itti. Ashia gevşeyip ciğerlerindeki havayı zorlayarak çıkarmasına izin verdi. Bir saniye sonra elini kaldırdı ve Ashia tekrar nefes aldı. Birkaç dakika boyunca nefes alışını yönlendirmesine izin verdi. Nefes almak için verdiği onca mücadeleden sonra, Enkido'nun ona nefes alıp verdirmesine izin vermek tam bir dinlenmeydi.

Bu rahatlatıcı hisle birlikte uykuya dalabileceğini düşündü ama hadım elini çekip şakaklarına masaj yapmaya başladı ve büyük bir acı verdiği noktalara odaklandı.

Ashia görüşünü hızla geri kazandı, önündeki bulanıklık kaybolup hadımın kaslı bedeni belirginleşti. Ashia daha önce cüppesiz bir erkek görmemişti ve bakışlarını kaçırması gerektiğini biliyordu ama vücudundaki dövmeler bir kez daha dikkatini çekti. Enkido'nun Bilmecesi.

Hadımın becerikli parmakları Ashia'nın şakaklarından hâlâ uyuşuk olan koluna kaydı. Çalışırken çekiştirir gibi bir hali vardı ama dokunuşunu teninde hissedemiyordu. Tam o sırada Ashia irkilmesine neden olan ani bir acı hissetti. Kafasını çevirdi ve Enkido'nun omzundaki küçük bir morluğa masaj yaptığını gördü. Parmak ucunun değdiği yerde neredeyse kusursuz yuvarlak bir morluk oluşmuştu.

Acı çabucak hafifledi ve Ashia'nın uzvu yeniden canlanırken koluna karıncalanıyormuş gibi bir his yayıldı.

Hafifçe döndü ve Ashia hadımın omzunda neredeyse kendi morluğuna benzeyen bir dövme olduğunu gördü. Gözleri bedeninde dolaştı, noktaları birleştiren çizgileri takip etti. Bazıları kocaman, bazıları küçük birçok birleşme noktası vardı. Enkido daha sonra Ashia'nın sırtının alt kısmındaki morluğa geçti. Ashia daha iyi görmek için döndü ama Enkido'nun sırtındaki eşini çoktan görmüştü.

Ashia, hadım işe koyulmadan, çok geçmeden bacaklarının da karıncalanmaya başlayacağını anladı.

Öğretiyor, diye fark etti. *Vücudundaki çizgiler kutsal metinler.*

Enkido'ya baktı, yaralarına masaj yaparken yüzünde neredeyse nazik bir ifade vardı. Uzanıp Enkido'nun sırtındaki birleşme noktasına dikkatle dokundu. "Şimdi anlıyorum. Anlıyorum ve diğerlerine de söyleyeceğim efendim."

Enkido ona doğru eğildi. Bir an hayal ettiğini sandı. Ama etmiyordu. Çok uzun süre tuttu.

Enkido öğrencisine selam veren bir öğretmen gibi başını eğerek onu selamladı ve sonra Ashia'yı kollarına alıp bir bebek kadar nazikçe kuzenlerinin uyuduğu yatağa taşıdı. Onu oraya yatırdı ve parmak uçlarını göz kapaklarının üzerinde hafifçe gezdirerek onun yerine gözlerini kapattı.

Ashia karşı koymayıp kollarını kuzenlerine doladı ve derin bir uykuya daldı.

İrkilerek uyandılar. Enkido sağır olabilirdi ama dudaklarına dayadığı cilalı koç boynuzundan gök gürültüsünü andıran bir ses çıkarabiliyordu. Duvarlar sarsılıyormuş gibi hissetti. Kızlar çığlık atıp kulaklarını kapattılar ama ses hepsi ayağa kalkana kadar kesilmedi. Ashia saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama saatlerdir uyuyor olmalıydılar. Hâlâ sızlayan yerleri olsa da kendini tazelenmiş hissediyordu.

Hadım boynuzu duvara astı ve hepsine birer havlu verip onları sessizce eğitim odasından banyoya götürdü. Tek sıra halinde yürüyorlardı ama Ashia arada sırada kuzenlerine bakıp duruyordu.

Shanvah'ın yüzü donuktu, düşünceli görünüyordu. Sikvah topallayarak yürüyordu ve bir dizi basamaktan indikleri sırada kesik kesik soludu.

Daha önce de olduğu gibi, onlar soyunma odasına girerken Enkido dışarıda bekledi. Bidolarının örgüsünü çözerken çeşmelerin şırıltısını duyabiliyorlardı, ama onun dışında sessizdi. Gerçekten de banyo boştu.

Geniş odada kendilerini küçük hisseden Shanvah ile Sikvah tedirgin bir şekilde etraflarına baktılar. Ashia ellerini birbirine vurup dikkatlerini çekti. "Nie'Damaji'ting Melan günde bir saat banyo yapacağımızı söyledi. Bunu boşa harcamayalım." Suya girdi ve ortadaki çeşmeye doğru gitti. Çeşmenin dibinde banyo yapanların uzanabilecekleri ya da sıcak suya ayaklarını sokabilecekleri pürüzsüz taştan oturaklar vardı.

Sikvah buhar tüten suya girerken inledi. "İşte, kardeşim," dedi Ashia, yanına gidip kalçasındaki morluğu inceledi ve Enkido gibi hafifçe masaj yaptı. "Morluk büyük değil. Sıcak su acını hafifletir ve çabucak iyileşmesini sağlar."

"Başkaları da olacak," dedi Shanvah, sesi tekdüze ve cansızdı. "Asla durmayacak." Sikvah ürperdi, sıcak havaya rağmen teni karıncalandı.

"Duracak," dedi Ashia, "bilmeceyi çözdüğümüzde."

"Bilmece mi?" diye sordu Shanvah.

Ashia omzundaki morluğa işaret etti. Shanvah ile Sikvah'da da birer tane vardı. "Efendimizin teninde buna benzeyen bir iz var. Oraya vurulduğunda, kol bir süreliğine uyuşuyor."

Sikvah tekrar ağlamaya başladı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Shanvah.

"Bir *dama'ting* gizemi," dedi Ashia. "Melan *sharusahk* öğreneceğimizi söyledi. Enkido'nun Bilmecesi'nin bunun bir parçası olduğuna eminim."

"O halde neden bize konuşamayan bir öğretmen verdiler?" diye sordu Sikvah. "Konuşa..." Tekrar hıçkırdı.

Ashia güven verircesine onun kalçasını sıktı. "Korkma, kuzenim. Belki de öyle olması gerekiyordur. Kardeşlerimiz *sharaj*'dan *sharusahk* morluklarıyla gelirlerdi. Neden bizim için farklı olsun ki?"

"Çünkü biz erkek değiliz!" diye bağırdı Shanvah.

Tam o sırada kapılar açıldı ve üç kız donup kaldı. Amanvah'ın önderlik ettiği bir grup Sözlü içeri girdi.

"Olmayabiliriz," dedi Ashia ve kızlar tekrar gözlerini ona çevirdiler. "Ama Kurtarıcı'nın kanından geliyoruz ve sıradan çocukların katlanabildiği her şeye katlanabiliriz."

"Bizim çeşmemizi kullanıyorsunuz," diye seslendi Amanvah, o ve diğerleri yanlarına gelirken. Havuzun ucundaki küçük bir çeşmeyi işaret etti. "Kara bidolular orada yıkanırlar."

Diğer *nie'damating*ler eğitilmiş kuşlar gibi tiz sesler çıkararak buna güldüler. Amanvah sadece on bir yaşındaydı, ama ondan yaşça büyük olan ve bazıları beyaz peçeyi takmaya hak kazanmaya yakın olan kızlar bile ondan çekiniyor ve ona hizmet etmek için yarışıyorlardı.

Sikvah'ın bacağı gerildi ve Ashia, Shanvah'ın da bir tavşan gibi fırlamaya hazır olduğunu görebiliyordu.

"Onlara aldırmayın, küçük kuzenlerim," dedi Ashia. "Gelin." İkisinin de koluna girip onları nazikçe ayağa kaldırdı ve Amanvah'a dik dik bakarken onları uzaklaştırdı. "Huzurla geçireceğimiz bir saatin karşılığında küçük bir çeşmede yıkanmak ve kızların kahkahalarını işitmek ufak bir bedel."

"Kızlar değil," dedi Amanvah, Ashia'nın kolunu tutarak. "*Nie'damating*ler. Sizden üstünler. Bunu öğrenseniz iyi olur."

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu Ashia. "Biz kuzeniz. Bizim kanımız senin kanın. Kurtarıcı'nın kanı."

Amanvah, Ashia'nın omzunu çekerken bacağını bacağının arkasına doğru kaydırdı. Ashia kuzenlerine doğru sendeledi ve üçü birlikte büyük bir gürültüyle suya düştüler.

"Hiçbir şeysiniz," dedi Amanvah suyun yüzeyine çıktıklarında. "Kurtarıcı konuştu ve sizi siyahlar içinde buraya gönderdi. Siz onun işe yaramaz *dal'ting* kız kardeşlerinin ürünlerisiniz, Labirent'te koşacak kurtlar doğurmaktan başka bir işe uygun değilsiniz. Kanınız kutsal değil ve benim kuzenim değilsiniz."

Ashia sakinliğin kaybolduğunu hissetti. Amanvah'tan iki yaş büyüktü, daha iri yarı ve güçlüydü ve küçük kuzeninin ona üstünlük taslamasına izin vermeyecekti.

Suya eliyle vurdu ve Amanvah içgüdüsel bir şekilde yüzünü sudan korumak için elini havaya kaldırdı. Bir engerek yılanı kadar hızlı bir şekilde Ashia harekete geçip saldırdı, parmaklarını birleştirip kaskatı kesti ve omzunda Enkido'nun dövmenin olduğu yere odaklandı. O ve kuzenlerinin omuzlarında moraran noktaya.

Amanvah sırt üstü suya düşerken tiz ve tatmin edici bir çığlık attı. Diğer kızlar donup kaldılar, nasıl tepki vermeleri gerektiğinden emin değillerdi.

Uyuşan ve cansız koluna bakan Amanvah'ın gözleri kocaman oldu. Sonra kaşlarını çattı ve uyuşukluk geçene kadar o noktayı ovuşturdu. Sınarcasına kolunu kasıp gevşetti ve yavaşça da olsa, kolu tepki verdi.

"Demek Enkido sana şimdiden biraz *sharusahk* öğretmeyi başarmış," dedi Amanvah ayağa kalkıp Enkido'nun önceki gün gösterdiği duruşa geçerken. Gülümsedi. "Gel, öyleyse. Bana öğrendiklerini göster."

Ashia ne olacağını biliyordu ve kendini buna hazırladı. *Eğer Sharum*lar *buna dayanabiliyorlarsa, o halde ben de dayanabilirim.*

Bu düşünce onu biraz sakinleştirdi ama Amanvah dayağa başlarken onu acıdan korumaya yaramadı. Hareketsizce duruyormuş gibi Ashia'nın yumruklarının etrafında akıcı bir şekilde döndü, kendi darbeleri hızlı ve kesindi, en fazla acı verecek şekilde uzuvlarını büküp dürtüyordu. Oyun oynamaktan sıkılınca, Ashia'yı rahatlıkla havuzun zeminine yatırıp kırmasından korkana kadar kolunu büktü. Kafasını suyun yüzeyinde tutmaya çalıştı ve utanç verici olsa da, Ashia küçük kız onu boğmak isterse, onu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu.

Ama acı vermek Amanvah için yeterliydi, çığlık atmaktan sesi boğuklaşana kadar Ashia'nın kolunu büktü.

En sonunda Amanvah kolunu bıraktı ve onu sertçe suya bırakıp etrafa su sıçramasına neden oldu. Küçük çeşmeye işaret etti.

"Kulübelerinize dönün, *nie'Sharum'ting* köpekleri."

Boru sesi duyuldu ve Ashia zihni tamamen uyanmadan ayağa fırladı. Savunmacı bir duruşa geçti, tehdidi görmek için etrafa göz gezdirirken mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalıştı.

Saldırı gelmedi. Enkido gelişigüzel bir şekilde boruyu duvara asarken kızlar kalktılar. Artık beş kişilerdi, Damajah onları Enkido'ya teslim ettikten kısa bir süre sonra kuzenleri Micha ile Jarvah da onlara katıldılar. Yeni kızlar daha küçüklerdi ama Enkido'nun dünyasına ve Ashia'nın olduğu örneğe daha hızlı uyum sağladılar.

Aylarca, Enkido'nun eğitim odası dünyalarının merkezi oldu. Orada yemek yiyip uyuyor ve sadece acı karşılığında dinlenmeyi hak ediyorlardı. Dersler her zaman kızlardan birinin uyuşan uzuvlarını ya da daha kötü rahatsızlıklarını iyileştirmeye çalışmasıyla sona eriyordu. Bazen koku alamıyorlardı. Bazen saatlerce sağır kalıyorlardı. Bu etkilerin hiçbiri kalıcı değildi.

Eğer onlardan memnunsa, Enkido masaj yaparak ağrılarını dindiriyor, işe yaramayan uzuvlarını ve duyularını geri kazanmalarına yardımcı olup iyileşmelerini hızlandırıyordu.

Çok geçmeden fazla çalışmanın Enkido'nun hoşuna gittiğini öğrendiler. Ve inatçı kararlılığın. Acı çekerken ya da incinmişken bile devam etme isteğinin. Şikâyetler, yalvarmalar ve itaatsizlik ise Enkido'nun hiç hoşuna gitmiyordu.

O ilk geceden beri tam bir uyku çekmelerine izin verilmemişti. Yirmi dakika ya da üç saat uyuyorlardı. Hadım onları en olmadık saatlerde uyandırıyor ve çok karışık *sharukin* ya da yumruk dövüşü yapmalarını bekliyordu. Belli bir düzenleri yoktu, o nedenle vakit buldukça uyumayı öğrendiler. Bitmek bilmeyen yorgunluk ilk birkaç haftanın rüya gibi bulanık geçmesine neden oldu.

*Dama'ting*lerle olan dersleri çöldeki seraplar gibi gelip geçiciydi. Everam'ın Gelinlerine sorgusuz sualsiz itaat ediyorlardı. Enkido beyazlı kadınlardan birinin canını sıkıp sıkmadıklarını her zaman biliyordu ve hataları neden tekrarlamamaları gerektiğini sözsüz bir şekilde ifade ediyordu.

Doğru düzgün uyuyabilmek için birilerini öldürebilirim, dedi Shanvah parmaklarıyla.

Kızlar *dama'ting*lerin verdiği derslerin çoğuyla pek ilgilenmiyorlardı ama el işaretleri ve beden dili karışımından oluşan hadımların gizli şifrelerine büyük bir ilgi duyuyorlardı. Şifreli hareketlerle, sesli konuşmak kadar rahatça karışık sohbetler edebiliyorlardı.

Enkido arada sırada şifreli hareketlerle emirler veriyor ya da

birkaç bilge söz söylüyordu ama hadım hâlâ örnekler üzerinden sessizce öğretmeyi, onları anlatmak istediğini anlamaya zorlamayı tercih ediyordu. Bazen günlerce şifreli bir kelime bile görmüyorlardı.

Ama şifreli kelimeler, efendileriyle iletişimlerini geliştirmelerine çok az yardımı olurken, kendi aralarında temel iletişim aracı olmuştu. Enkido'nun sağır olmadığı ortaya çıkmıştı. Aksine, en ufak fısıltı, kızları onun karşısmdayken sessiz tutan acı ve utanca sebep olabilirdi. Ashia birçok kez Enkido'nun onları şifreli hareketlerle konuşurken yakaladığına emindi, ama anlaşılan bunu göz ardı etmeyi seçmişti.

Ben de öyle yapardım, diye parmaklarıyla karşılık verdi Ashia, sözlerinde ciddi olduğunu anlayınca şaşırdı.

Kimseyi öldürecek kadar gücüm yok, dedi Sikvah. *Uyumazsam, ölebilirim*. Her zamanki gibi, Micha ile Jarvah hiçbir şey söylemeyip sohbetlerini dikkatle izlediler.

Ölmeyeceksin, diye karşılık verdi Ashia. *Bana kesik kesik soluyarak hayatta kalmayı öğreten efendimiz, şimdi de bize az uyuyarak yaşamayı öğretiyor.*

Shanvah dönüp gözlerine baktı. *Bunu nereden biliyorsun?* diye parmaklarıyla sordu.

Büyüğüne güven, küçük kuzenim, diye yanıtladı Ashia ve bunun üzerine Shanvah rahatladı. Ashia açıklayamıyordu ama efendilerin ne yapmaya çalıştığından hiç şüphesi yoktu. Ne yazık ki anlamak ona dayanıklılık vermiyordu. Bunu hak etmesi gerekiyordu.

Enkido en sevilen hareketi yapıp havluları işaret ettiğinde beklenmedik bir gecikme yaşadılar. Sandıklarından daha uzun uyumuş olmalılardı. Beş kız da havlularını alıp kapının yanında dizilirken yaylanarak yürüyor gibilerdi. Hadım elini sallayarak geçmelerini işaret etti.

Damajah'ın emrettiği gibi günün yirmi saatini Enkido'yla geçiriyorlardı. Üç saatiniyse *dama'ting*lerle çalışarak geçiriyorlardı. Ve kalan o kutsal bir saatte banyolarını yapıyorlardı. Enkido'nun onlara eşlik edemeyeceği tek yer orasıydı. O bir saatte diledikleri gibi konuşabilir ya da izin almadan gözlerini kapatabilirlerdi. *Nie'dama'ting*lere itaat etmek bu huzur karşısında küçük bir bedeldi.

Sözlüler banyoda, koridorlarda ve derslerde onları küçümsüyordu ve Amanvah'ın onlara taktiği isimleriyle *nie'Sharum'ting*lerle dalga geçiyorlardı. Siyah bidolar sarayda Ashia ve kuzenlerini diğer kızlardan ayırıyordu. Yastık dansını öğrenmeye gönderilen *dal'ting* kızlar bile onlardan üstün görünüyordu. En azından onların saçlarını kesmemelerine izin veriliyordu ve hataları yüzünden dayak yemiyorlardı.

Ashia ile küçük kuzenleri sessiz kalmayı ve kendi hallerinde olmayı öğrenmişlerdi, mümkün olduğunca dikkat çekmeden geçip gidiyor ya da gerektiğinde itaatkâr davranıyorlardı.

Her zamanki gibi ilk banyo yapan onlardı. *Nie'dama'ting*lerin gelmelerine on beş dakika vardı ama Ashia su onları ısıtan muhafazalardan uzak olduğu için yeterince sıcak olmasa da, onları doğrudan havuzun kenarındaki küçük çeşmeye yönlendirdi. Orada tenlerindeki teri arındırıp ağrıyan kaslarını ovuşturarak, nasırlarını törpüleyerek ve su toplayan derileriyle ilgilenerek birbirlerine yardım ettiler. Enkido'nun masajla ve iyileştirmeyle ilgili dersleri banyoda çok işlerine yarıyordu.

Kapılar açılırken bir bağırış duyuldu. *Nie'dama'ting*ler hep birlikte içeri girdiler, tam ortalarında bir yüzleşme olduğu çok açıktı.

Ashia gözlerini onlara dikecek kadar aptal değildi ama gözünün ucuyla daha iyi görebilmek için gelişigüzel bir şekilde çeşmenin üzerine, suyun aktığı yerin hemen yanına oturdu. Hiçbir şey söylemeden kuzenlerinin de aynı şeyi yaptıklarını gördü, izlerken birbirleriyle ilgileniyor gibi yapıyorlardı.

Sözlülerin tartışmasına daha önce de tanık olmuşlardı. Birbirlerine kardeş diyorlardı ama aralarında pek sevgi yoktu, hepsi bir diğerinin üzerinde baskı kurmak ve Amanvah'ın gözüne girmek için rekabet ediyordu. Dışarıdayken tartışma ve mantığı kullanıyorlardı, ama Everam'ın Gelinlerinin onları görmediği banyoların mahremiyetinde, iğneli sözlere ve hatta *sharusahk*'a bile başvurabiliyorlardı.

Tartışma iki büyük kız, Jaia ile Selthe'nin arasındaydı. Yumruk yumruğa dövüşmek üzere gibi görünüyorlardı ama ikisi de onaylayıp onaylamadığını görmek için önce Amanvah'a baktılar.

Amanvah onlara sırtını dönüp kavga etmelerine izin verdi.

"Hiçbir şey görmüyorum."

Diğer Sözlüler de aynı şeyi yapıp kelimeleri tekrarladılar ve arkalarını dönüp büyük kızların yüz yüze gelmelerine izin verdiler.

Maçı kim kazanacak? diye sordu Ashia parmaklarıyla.

Selthe, diye yanıtladı Sikvah hiç tereddüt etmeden. *Yakında zarlarını tamamlayıp beyaz peçeyi elde edeceğini söylüyorlar.*

Kaybedecek, hem de çok kötü, diye Ashia ona katılmadığını işaret etti.

Vücudu güçlü, diye dikkatini çekti Shanvah. Micha ile Jarvah yorum yapmayıp gözleriyle sohbeti takip ettiler.

Gözlerinde korku var, dedi Ashia. Gerçekten de, Jaia yaklaşırken Selthe bir adım geri çekildi. Bir saniye sonra, Selthe'nin kafasını suyun içine soktu. Jaia, Selthe debelenmeyi ve havuzun yüzeyine vurmayı bırakana kadar onu orada tuttu. Jaia onu iyice dibe ittikten sonra bırakıp bir adım geri çekildi. Selthe su sıçratarak doğruldu, güçlükle nefes alıyordu.

Ciğerleri de zayıf, dedi Ashia. *Suyun altında bir dakika bile kalmadı.*

"*Parmaklarınızın sohbet ettiğini görüyorum*, Sharum *köpekleri*!" Amanvah'ın bağırışını duyunca kafalarını kaldırdılar. Kız öfkeyle onlara doğru yürüdü, birkaç Sözlü de onu izledi.

"Arkama geçin, küçük kuzenlerim," dedi Ashia kısık bir sesle Amanvah yaklaşırken. "Gözlerinizi yere çevirin. Bu sizin kavganız değil." Ashia, Amanvah'la göz göze gelirken, kızlar onlara söyleneni yaptılar. Bu hareket yaklaşan genç kızın öfkesini iyice artırdı, uzanıp dokunabileceği kadar yakındı.

Ölüm bölgesi, diyordu Enkido'nun parmakları aralarındaki yere.

"Hiçbir şey görmedin," dedi Amanvah. "Söyle, *nie'Sharum'ting*."

Ashia kafasını iki yana salladı. "Büyük çeşme uğruna kavga etmeye değmez, kuzen, ama yapabileceğin hiçbir şey efendime ya da *dama'ting*lere yalan söylememi sağlamayacak. Hiçbir şey söylemeyeceğim ama soran olursa, gerçeği söyleyeceğim."

Amanvah'ın burun delikleri genişledi. "Peki ne söyleyeceksin?"

"*Nie'dama'ting*lerin disiplinsiz olduğunu," dedi Ashia. "Birbirlerine kardeş diye hitap etmelerine rağmen kelimenin anlamını bilmediklerini, *khaffit*ler gibi ağız dalaşı ve kavga ettiklerini." Banyoya tükürdü ve diğer kızlar nefeslerini tuttular. "Ve *sharusahk*'ınızın acınası olduğunu."

Amanvah'ın gözleri darbeyi indirmeden bir saniye önce hedefine kaydı, ama bu Ashia'nın onu engelleyip sonraki üç hamlesini planlaması için yeterliydi. Sözlüler günde iki saat *sharusahk* eğitimi alıyorlardı. Ashia ile kuzenleri yirmi saat eğitim alıyorlardı ve aradaki fark belirginleşmeye başlamıştı.

Ashia, Jaia'nın Selthe'yi suyun altına soktuğu kadar kolay bir şekilde Amanvah'ı suyun altına sokabilirdi ama dayağın uzun sürmesini istiyordu, tıpkı Amanvah'ın saraydaki ikinci günlerinde yaptığı gibi.

Koltuk altına iki eklemiyle vurdu ve Amanvah acıyla haykırdı. Boğazına indirdiği bir darbe sesini kesti ve ciğerleri zorlanırken Amanvah'ın gözleri kocaman oldu. Ashia avucunun içini alnına vurması Amanvah'ı sersemletti ve darbenin gücüyle sırt üstü suya düştü.

Ashia onu dövmeye devam edebilirdi ama Amanvah yuttuğu banyo suyunu öksürerek dizlerinin üzerinde doğrulurken yanında durdu. "Şimdi uzaklaşırsan, *dama'ting*lere aptal olduğunuzu da söylemek zorunda kalmam."

Elbette bu teşvik edici bir hareketti, amacı diğer *nie'dama'ting*lerin önünde zayıf görünmemek için Amanvah'ı kendi isteğiyle dayağı uzatmaya zorlamaktı.

Diğer kızlar aynı anda nefeslerini tutarken Amanvah yavaşça ayağa kalktı, su teninden süzülüyordu. Gözleri cinayet vaat ediyordu ama aynı zamanda Ashia'ya vurmayı planladığı bir sonraki noktayı söylüyorlardı.

Gözler her şeyi söyler, demişti Enkido parmaklarıyla. Ashia sakince durup düzenli bir şekilde nefes aldı, gardı alçaktı, onu saldırıya davet ediyordu.

Amanvah artık daha temkinliydi, gardım hiç düşürmeyip gerçek saldırılarını gizlemek için sahte hamlelere başvuruyordu.

Ama hiçbiri işe yaramadı. Ashia, Amanvah hamle yapmadan hareketlerini görebiliyor, karşılık vermeden bir dizi hamlesini engelliyor ve bütün bunların ne kadar basit olduğunu gösteriyordu.

Kalçalarına kadar sudaydılar, Ashia'nın ayakları yere sağlam basıyordu, sadece üst bedeniyle hamlelerini engelleyip savuşturuyordu ama Amanvah'm ayaklarına ihtiyacı vardı. Bu onu yavaşlatıyor-

du ve çok geçmeden güçlükle solumaya başladı.

Ashia kafasını iki yana salladı. "Siz Sözlüler çok yumuşaksınız, kuzenim. Bu dersin sana daha önce verilmesi gerekiyordu."

Amanvah bariz bir nefretle ona dik dik baktı. Nefesinin yumuşak kozasına sarılı Ashia sakindi ama kuzenini daha çok kışkırtmak için dudaklarında bir gülümseme belirdi. Amanvah'ın ne planladığını biliyordu, ama kızın gerçekten buna kalkışacak kadar aptal olduğuna inanmak istemiyordu.

Ama çaresiz olan Amanvah oltaya geldi ve bir dizi sahte hamlenin ardından tekme atmayı denedi.

Amanvah'ın bacakları zaten yorulmuştu ve suyun içindeydi, tekmesi acınası bir şekilde yavaştı. Amanvah onu şaşırtacağını sanıyordu, ama bu bile yeterli olmazdı. Ashia onu ayak bileğinden yakalayıp bacağını yukarı doğru çekti.

"Suyun içinde tekme atacak kadar aptal olan biri bacağını kullanmayı hak etmez." Sertçe vurdu, kaskatı tuttuğu parmaklarını Amanvah'ın kalçasındaki belirli noktaya sertçe indirdi. Amanvah acıyla haykırdı ve sonra bacağı Ashia'nın elinde gevşedi.

Ashia düşerken onu döndürdü, Amanvah'ı suyun altında tutarken ona rahatlıkla boyun eğdirdi.

Jaia müdahale etmeye çalıştı ama Shanvah tek kelime etmeden araya girip iki hızlı darbeyle büyük kızın bacaklarını işlemez hale soktu. Suya düştü ve kafasını suyun yüzeyinde tutmak için debelendi. Slethe yardım etmek için araya girebilirdi ama o ve diğer *nie'dama'ting*ler oldukları yerde donup kaldılar. Sikvah, Micha ile Jarvah, Shanvah'ın yanında dizilip dövüşenlere ulaşmalarını engellediler.

Amanvah önce debelendi sonra hareketsizleşti. Ashia boyun eğdiğini gösterircesine suyun yüzeyine ellerini vurmasını bekledi ama kız bunu yapmadı. Kurtarıcı'nın kızı olduğunu biliyordu ve Ashia bile onu herkesin önünde öldürmeye cesaret edemezdi.

Amanvah'ın kafasını sudan çıkarıp güçlükle nefes almasına izin verdi.

"Kurtarıcı'nın *Sharum* kanından. Söyle."

Kız Ashia'ya öfkeyle bakıp yüzüne tükürdü.

Ashia bir nefes daha almasına izin vermeden onu tekrar suyun

içine soktu ve uzun süre acı verici bir şekilde kolunu büktü.

"*Sharum* kanı," dedi Ashia onu yukarı çekerek. "Everam'ın mızrak kız kardeşleri. Söyle." Amanvah kesik kesik soluyup debelenirken kafasını iki yana sallayınca, Ashia onu tekrar suyun altına soktu.

Bu kez uzunca bir süre bekledi, elleri Amanvah'ın bedeniyle uyumluydu. Bilincini yitirmeden önce kasları son kez kasıldı. Bunu hissedince, Amanvah'ı üçüncü kez sudan çıkarıp ona iyice yaklaştı.

"Banyoda *hora* sihri yok, kuzen. Dama'ting ya da Enkido da yok. Sadece *sharusahk* var. İstersen bunu her gün yapabiliriz."

Amanvah buz gibi bir öfkeyle baktı, ama gözlerinde korku ve kabulleniş de vardı. "Kurtarıcı'nın *Sharum* kanı, Everam'ın mızrak kız kardeşleri," diye ona katıldı. "Kuzen."

Ashia kafasını salladı. "Sana dostça yaklaştığımda bunu kabul etseydin hiçbir şey kaybetmezdin." Onu bırakıp bir adım geri çekildi ve işaret etti. "Sanırım bundan sonra suyun serin olduğu küçük çeşmeleri Sözlüler kullanacak. Everam'ın mızrak kız kardeşleri büyük çeşmeyi kullanacaklar."

Toplanan *nie'dama'ting*lere baktı ve bakışlarının altında hepsinin geriye çekildiğini görünce tatmin oldu. "Bana meydan okumak isteyen var mı?"

Shanvah ile diğerleri hareketin provasını yapmışlar gibi hatlarını bozup meydan okuyan biri varsa yaklaşması için fırsat verdiler, ama hiçbiri bu kadar aptal değildi. Ashia kız kardeşlerini büyük çeşmeye doğru götürüp hiçbir şey olmamış gibi yıkanmaya devam ederlerken uzaklaştılar. Sözlüler Amanvah ile Jaia'ya oturaklara oturmaları için yardım edip uzuvlarını canlandırmak için masaj yaptılar. Ashia ve diğerlerini sersemlemiş bir şekilde izlerken banyo yapmayı unuttular.

Bu inanılmazdı, dedi Shanvah parmaklarıyla.

Müdahale etmemeliydin, diye karşılık verdi Ashia. *Sana geride kalmanı emretmiştim.*

Shanvah incinmiş görünüyordu ve diğerleri şaşırdılar.

Ama biz kazandık, diye işaret etti Micha.

Bugün kazandık, diye ona katıldı Ashia, *ama hepsi birleşip üzerimize yürüdüklerinde, hepinizin dövüşmesi gerekecek.*

*Nie'dama'ting*ler gerçekten de ertesi gün saldırıya geçtiler. Toplu halde banyoya girip Ashia ile mızrak kardeşlerinin yıkandığı büyük çeşmenin etrafını sardılar, sayıca onlardan üç kat fazlaydılar.

O gün, uzuvları onları taşıyamayacak kadar uyuşan altı *nie'dama'ting,* kardeşleri tarafından banyodan taşındılar. Diğerleri ise ya topallıyordu ya da morluklar içindeydi. Bazıları havasızlıktan sersemlemişti ve biri hâlâ görüşünü geri kazanamamıştı.

Misillemeden korkarak derslere katıldılar ama *dama'ting*ler halleri hakkında soru sorduysa bile, *nie'dama'ting*ler hiçbir şey görmemişlerdi.

Enkido'nun yanına döndüklerinde, onu altı dumanı tüten kâsenin olduğu küçük bir masanın başında diz çökmüş halde buldular. Her zamanki gibi, kızlar sade kuskuslarının olduğu küçük kâselerden yerken duvarın kenarına çöktüler. Daha önce odada eğitim aletleri dışında hiçbir eşya görmemişlerdi.

Ama kâselerden gelen koku daha şaşırtıcıydı. Ashia dönüp baktığında kuskusun tepesinde et olduğunu gördü, suluydu ve baharatlarla rengi koyulaşmıştı. Ağzı sulandı ve midesi guruldadı. Yarım yıldır bu tür bir yiyecek tatmamıştı.

Büyülenmiş gibi kızlar kokuyu takip ederek masaya yaklaştılar. Süzülüyor gibilerdi.

Masanın başı efendi için, diye işaret etti Enkido.

Ucu Nie Ka için. Ashia'nın diğer uçta oturmasını işaret etti. Shanvah ile Sikvah'ın bir yanında oturmalarını işaret etti. Micha ile Jarvah ise diğer tarafında oturdular.

Enkido dumanı tüten kâseleri işaret etti. *Sharum kanının şerefine bu gece et yiyeceksiniz.*

Yumruğunu masaya vurup kaselerin sıçramalarına neden oldu. *Masa her zaman Everam'ın mızrak kardeşlerinindir.*

O günden sonra, gerçek bir aile gibi yemeklerini hep birlikte yediler.

Başarısızlıklarını cezalandırdığı doğruydu, ama Enkido onları ödüllendiriyordu da.

Hiçbir etin tadı bu kadar lezzetli değildi.

Yıllar geçti. On altı yaşındayken, Ashia ile diğer kızlara saçlarını uzatmaları emredildi. Oysa saçları Ashia'ya artık ağır geliyordu, hareketlerini kısıtlıyor gibiydi. Saçlarını özenle geriye doğru topluyordu.

On yedi yaşındayken, babası onu çağırdı. Dört yılı aşkın süredir ilk kez Dama'ting Sarayı'ndan dışarı çıkıyordu ve dışarıdaki dünya ona tuhaf geldi. Babasının sarayının koridorları parlak ve gösterişliydi, ama çevik ve hızlı olan biri için saklanabilecek yerler vardı. Görünmezlik eğitimi aldığı için isterse bir anda ortadan kaybolabilirdi.

Ama hayır, görünmek için buradaydı. Başka bir hayattan yarı hatırladığı yabancı bir konseptti.

"Sevgili kızım!" Taht odasına girince Imisandre ayağa kalkıp onu kucaklamaya gitti.

"Seni görmek bir zevk, onurlu annem." Ashia annesinin yanaklarını öptü.

Erkek kardeşi tahtın sağında duruyordu, *dama*lara özgü beyaz cüppeye bürünmüştü. Başıyla onu selamladı ama babalarının karşısında konuşmaya cüret etmedi.

Ashan kalkmadı, soğuk bir şekilde onu izledi, yargılayabileceği bir kusur arıyordu. Ama Enkido'dan sonra, babasının beklentileri de zahmetsizce karşılanmıştı. Ashia sırtı dimdik, bakışları yerde, siyah cüppesinin her ipliği yerinde sessizce yaklaştı. Tahtla yeterince yaklaşınca durup başını eğdi ve bekledi.

"Kızım," dedi Ashan en sonunda. "İyi görünüyorsun. Dama'ting Sarayı sana iyi geldi mi?"

Ashia doğruldu ama gözlerini babasının sandaletlerinden ayırmadı. Kapıda iki *Sharum* muhafız vardı, ona zamanında yardım edemeyecek kadar uzaktaydılar. Bir Krevakh Gözcüsü tahtın arkasındaki sütunların arasında dolaşıyordu. Küçük olsaydı, onu fark etmeyebilirdi, ama şimdi onun için çan takmış kadar belirgindi. Kaji kabilesinin *Damaji*'si ve vârisi için acınası bir güvenlik önlemiydi.

Elbette Ashan da bir *sharusahk* ustasıydı ve birçok düşmana karşı kendini savunabilirdi. O ve erkek kardeşinin kızına kıyasla ne durumda olduklarını merak etti.

"Teşekkür ederim, onurlu babam," dedi Ashia. "Dama'ting Sarayı'nda çok şey öğrendim. Beni ve kuzenlerimi oraya göndererek akıllılık ettin."

Ashan kafasını salladı. "Bu çok iyi, ama orada geçirdiğin günlerin bir sonu olmalı. Artık on yedi yaşındasın ve evlenme vaktin geldi."

Ashia karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti ama bu hissi kabullenip tekrar başını eğdi. "Onurlu babam benim için bir eş seçti mi?" Kardeşinin yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu ve babası tekrar konuşmadan kim olduğunu anladı.

"Babalar arasında karar verildi," dedi Ashan. "Kurtarıcı'nın oğlu Asome'yle evlenmek için Dama'ting Sarayı'ndan ayrılacaksın. Saraydaki odan bıraktığın gibi. Şimdi annenle birlikte oraya dönüp hazırlıklara başla."

"Lütfen." Ona çekilebileceğini işaret eden Ashan çoktan yol göstericisi Shevali'ye dönmüşken Ashia tekrar konuştu.

"Ne?" diye sordu.

Ashia babasının kaşlarında fırtına bulutlarının toplandığını görebiliyordu. Eğer bu birlikteliğe karşı çıkmaya kalkarsa...

Diz çöküp ellerini yerde kafasının iki yanma koydu. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, onurlu babam. Onurlu annemle birlikte Everam'ın benim için seçtiği yolu izlemeden önce son kez kuzenlerimi görmek istiyorum."

Bunun üzerine babasının yüzü yumuşadı, gösterdiği şefkate en yakın ifade buydu. "Elbette, elbette."

Eğitim odasına varana kadar gözyaşlarını tuttu. Mızrak kardeşleri *sharukin* alıştırması yapıyorlardı, ama dimdik durup selam verdiler. Enkido ortalıkta yoktu.

Nie Ka, geri döndün, diye parmaklarıyla işaret etti Shanvah. *Her şey yolunda mı?*

Ashia kafasını iki yana salladı. *Artık Nie Ka yok, kardeşim. Artık bu unvan senin, küçük kardeşlerimize iyi bak. Ben evleniyorum.*

Tebrik ederim, kardeşim, diye işaret etti Sikvah. *Damat kim?*

Asome, diye işaret etti Ashia.

Bir şeref, diye işaret etti Micha.

Sensiz ne yapacağız? diye sordu Jarvah elleriyle.

Tekrar bir araya gelene kadar birbirinize sahipsiniz, diye işaret etti Ashia *ve Enkido da var.* Hepsine sırayla sarıldı ve ağlamayı reddetti.

O sırada kapı açıldı ve Enkido belirdi. Elini sallayarak diğer kızları odadan gönderdi.

Ashia efendisine baktı ve sonra Dama'ting Sarayı'na gönderildiğinden beri ilk kez ağladı.

Enkido kollarını açtı ve Ashia kendini onun kollarına bıraktı. Hadım cüppesinden bir gözyaşı şişesi çıkardı. Ashia'ya sarıldı, taş gibi sağlamdı, bir eliyle onun saçını okşarken diğeriyle gözyaşlarını topladı.

"Üzgünüm, efendim," diye fısıldadı Ashia ağlaması bitince. Eğitim odasında yıllardır ilk kez yüksek sesle konuşuyordu. Ses hassas kulaklarında yankılandı, ona yanlış geldi, ama artık ne önemi vardı?

Fırtına çıktığında, palmiye bile ağlar, diye işaret etti Enkido ve şişeyi ona uzattı. *Everam'ın mızrak kardeşleri çok nadir gözyaşı döktükleri için artık daha değerliler.*

Ashia ellerini kaldırıp şişeyi itti. "O halde onu sonsuza kadar saklayın."

Ashia bakışlarını yere çevirdi, artık Enkido'nun gözlerine bakamıyordu. "Sevinmem gerekir. Bir kadın Kurtarıcı'nın oğlundan daha üstün bir eş hayal edebilir mi? Size gönderildiğimde bu kaderin benden alındığını sanmıştım, ama şimdi tekrar karşıma çıktı, bunu istemiyorum. Ne olursa olsun, beni alacak bir adama verileceksem neden buraya gönderildim? Bana öğrettiğiniz becerileri hiç kullanmayacaksam, onları öğrenmemin ne anlamı vardı? Benim efendim *sizsiniz*, bir başkasını istemiyorum."

Enkido üzgün gözlerle ona baktı. *Kendimi dama'tinglere vermeden önce birçok eşim oldu,* dedi parmakları. *Birçok oğlum oldu. Birçok kızım oldu. Ama hiçbiri beni senin kadar gururlandırmadı. Sadakatin yüreğimi coşturmadı.*

Ona tutundu. "Asome benim kocam olabilir, ama siz her zaman efendim olacaksınız."

Hadım kafasını iki yana salladı. "*Hayır, evladım. Kurtarıcı'nın emri reddedilemez. Onun onayına karşı çıkmak sana ya da bana düşmez,*

ve hakkı olana göz dikerek Kurtarıcı'nın oğlunu utandıramam. Bana bağlı olmadan, hür bir kadın olarak Asome'ye gideceksin.

Ashia geri çekilip kapıya doğru yürüdü. Enkido peşinden gitmedi.

"Artık efendim değilseniz," dedi Ashia, "kalbime hükmedemezsiniz."

Düğünde küçük bir kızken hayal edebileceği her şey vardı, Krasialı bir prens ve prensese uygundu. Babasının Asome'nin Sharik Hora'da Kafatası Tahtı'nın dibinde Jayan'la birlikte beklediği yere kadar ona eşlik etmesini beklerken mızrak kardeşleri yanında durdular.

Enkido da izleyiciler arasındaydı, Damajah'a göz kulak oluyor ve töreni takip ediyordu, ama misafirlerin hiçbiri onun farkında değildi. Ashia ve kız kardeşleri işaretleri biliyorlardı, ve Enkido'nun onlara kendini belli etmek için bıraktığı küçük dalgaları görebiliyorlardı.

Yeminler ve tören bir rüya gibi geçti. Gelin ve damadın ziyafette oturmaları için iki taht getirilmişti ama Ashia tek başına oturup kocasının Asukaji'yle birlikte hediyeleri kabul edip misafirlerle konuşmasını bekledi.

Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı ama ballı kekler Ashia'ya tatlı gelmiyordu. Güvenli yer altında, Enkido'nun masasının ucunda sade kuskus yemeyi tercih ederdi.

Ama gün boyunca sersem gibi dolaşmasına rağmen, eve gerçek kaderini düğün gecesi getirdi.

Yastık odasında Asome'nin gelip ona kocası olarak sahip olmasını bekledi ama saatler sessizce geçti. Ashia birçok kez pencereden dışarı bakıp kaçmayı hayal etti.

En sonunda koridorda bir ses duydu, ama ses kapısına ulaşmadı.

Kemerli yolun tepesinde bir havalandırma deliği vardı. Ashia bir anda duvara tırmandı, parmakları anında taşların arasındaki küçük çatlaklara tutundu. Gözünü ve kulağını havalandırma deliğine yaklaştırdı ve Asome'nin kafasının arkasını gördü, Asukaji'nin yüzü ona dönüktü. Tartışıyor gibi görünüyorlardı.

"Bunu yapamam," diyordu Asome.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi Asukaji, Ashia'nın kocasının yüzünü ellerine alarak. "Ashia sana benim veremeyeceğim erkek evladı vermeli. Melan zarlarına danıştı. Kız kardeşimle şimdi birlikte olursan, bu iş olacak. Bir kez ve bu işkence bitmiş olacak."

Farkındalık Ashia'nın yüzüne bir tokat gibi vurdu.

Erkeklerin kendi cinslerini sevmeleri günah değildi. Erkek çocuklarının büyüyüp ilk eşleri için yeterince tecrübe kazanana kadar *sharaj*'da yastık arkadaşlıkları kurmaları çok sıradandı. Ama Everam yeni nesiller istiyordu, o nedenle inatçı *push'ting*ler hariç hepsinin evlenip en azından bir erkek evlat sahibi olana kadar yastıkları paylaşmaları gerekiyordu. Kajivah'ın Asukaji'ye bunu birçok kez söylediğini Everam biliyordu.

Ama bir *push'ting*'in gelini olacağını hiç düşünmemişti.

Bir dakika sonra içeri girdiler. Ashia'nın yastıklara dönmek için yeterince vakti vardı, ama zihninden birçok şey geçiyordu. Asome ile Asukaji *push'ting* âşıklardı. Onlar için Ashia'nın dünyaya getirmek istedikleri tiksinti verici şeyi taşıyacak bir rahimden başka bir anlamı yoktu.

Ashia'ya aldırmadılar, Asukaji kocasının üzerini çıkardı ve işi yapacak hale gelene kadar ağzıyla onu sertleştirdi. Yastıkların üzerinde onlara katılıp onları birbirlerine yaklaştırdı.

Asome'nin dokunuşu Ashia'nın teninin karıncalanmasına neden oldu ama kesik kesik soluyarak buna katlandı.

Sözlerine rağmen kardeşinin gözlerinde kıskançlık vardı, Asome'nin nefesini tutup Everam'ın onun içine boşaldığını gördüğünde Asukaji'nin yüzüne bir gölge düştü. İş biter bitmez onları ayırdı ve iki adam Ashia'nın orada olduğunu unutmuş gibi görünerek birbirlerine sarıldı.

Ashia o anda ikisini de öldürmeyi düşündü. Bu çok basit olurdu. Kendilerini birbirlerine o kadar kaptırmışlardı ki, çok geç olana kadar anlayacaklarını sanmıyordu. Hatta bunun bir kaza gibi, sevişmeleri Asome'nin zavallı kalbine çok fazla gelmiş gibi görünmesini bile sağlayabilirdi. Âşığının ölmesiyle yıkılan kardeşi onsuz yaşamaktansa kalbine bir bıçak saplayabilirdi.

Enkido ona bu tür şeyler yapmayı öğretmişti, Ashia bu tertipi

o kadar temiz bir şekilde yapabilirdi ki, Kurtarıcı bile anlamazdı.

Gözlerini kapatıp bu hayalini tamamen yaşadı ama gerçekleştirmek için en ufak bir hamle yapmadı. Nefes alıp verdi ve en sonunda sakinleşti. Yastıklardan kalkıp düğün cüppesini giydi ve dışarı çıktı.

Kocası ve kardeşi onu fark etmediler bile.

5. BÖLÜM

KAJIVAH

D.S. 333 SONBAHAR

Ashia ağladığı odaya muhafaza ışığı dolarken şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. En son ne zaman biri ona fark ettirmeden arkasından yaklaşmıştı? Efendisinin ona öğrettiği her şeyi unutmuş muydu?

Enkido senden utanırdı, demişti Micha, çok doğruydu. Kendine bile önderlik edemezken, *Sharum'thing*lere nasıl önderlik edebilirdi?

Kajivah'ı görmeyi bekleyerek kapıya doğru döndü, ama kocasını görünce umutsuzluğa kapıldı. Belki de Asome'nin onu şiş ve ıslak gözlerle bulması *inevera*'ydı, *alagai'sharak*'ta olduğu kadar annelikte de başarısızdı.

"Tikka krizlerinden birine girdi." Asome kolunun ucundan bembeyaz bir bez çıkardı ve gözlerini kurulaması için ona uzattı. "Ama sabrını taşırdım, gerçi Everam bilir bir dağın bile sabrını taşırabilirim."

Ashia gülüp mendile burnunu sildi.

"Gece vakti kahramanlıkların şimdiden saraya ulaştı, *jiivah*," dedi Asome.

Ashia ona zayıf bir şekilde baktı. Biliyordu. Everam onu lanetlesin, Labirent'in dışında kontrolünü nasıl kaybettiğini şimdiden

öğrenmişti. Kurtarıcı onu durdurmak için burada olmadığına göre, mızrağını elinden alacak mıydı? Asome ile Ashia'nın babası uzun bir süredir onu *alagai'sharak*'tan uzaklaştırmak için tartışıyorlardı. Ashan, Kafatası Tahtı'na oturduğuna göre, ihtiyaçları olan tek şey buydu. Damajah bile onlara engel olamazdı.

"O adamlar birliklerini geride bırakacak kadar aptallardı," diye devam etti Asome. "Everam'ın sonsuz merhameti sayesinde tesadüfen orada bulundun ve onları kendilerinden kurtardın. Aferin sana, *jiwah*."

Ashia'nın içi rahatlasa da, bu his mide bulandırıcı bir suçluluk duygusuyla karışıktı. Bu daha mı az aptal olduğu anlamına geliyordu?

Kafasını en çok karıştıran şey ise övgünün kaynağıydı. Asome daha önce ona hiç iltifat etmiş miydi? Onu izlerken ne diyeceğini bilemedi, asıl söylemek istediğini duymayı bekledi.

Asome yastık odasında ilerleyip yeşil toprak yatağına vardı. Oturdu, tüylü yatağa gömülür gömülmez ayağa kalktı.

"Everam'ın sakalı," dedi. "Bu şeyin üzerinde mi uyuyorsun?"

Ashia kocasının daha önce yatak odasını hiç görmediğini fark etti. Kafasını iki yana salladı. "Beni yutmasından korkuyorum. Yerde yatıyorum." Asome kafasını evet anlamında salladı. "Yeşil topraklıların alışkanlıkları bizi de onlar gibi yumuşatacak."

"Bazılarını yumuşatabilir," dedi Ashia. "İradesizleri. Ama Kurtarıcı'nın kanından gelen bizlerin görevi onlara daha iyisi olduğunu göstermek."

Asome uzunca bir süre ona baktıktan sonra odada yürümeye başladı, kollarını sırtında birleştirdi, ellerini kollarının içine soktu.

"Bir koca olarak seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi. "Bu konuda iyi olmayacağımı hep biliyorum, ama seni neye iteceğini fark edemedim."

"Beni karın olarak almadan önce yolum Everam tarafından belirlenmişti," dedi Ashia. "Damajah beni böyle yaptı, Everam'm mızrak kardeşiyim. Bunu biliyordu ve birlikteliğe karşı çıktı, ama babalarımız onu dinlemediler."

Asome kafasını evet anlamında salladı. "Asukaji de dinlemedi, her fırsatta evlendirilmemiz için ısrar etti. Ama belki de bu *ineve-*

ra'dır. Annem Kara Ay'da bana yüce bir erkeğin karısının ihtişamını çalmasından korkmayacağını, daha yükseklere erişmek için onun desteğinden faydalanacağını söyledi."

Asome onun yanına gidip ayağa kalkması için elini uzattı, parmaklarını lekeleyen yapış yapış kara irin umurunda değildi. "Anlaşılan yüce bir adam değilim ama belki, senin yardımınla, bunun için çok geç değildir."

Ashia gözlerini kıstı. Asome'nin eline aldırmayıp bacaklarını büktü ve yataktan destek alarak ayağa kalktı. "Ne söylüyorsun, bey? Anlaşılır kelimeler duymak istediğim için beni bağışla, ama aramızda birçok yanlış anlama oldu. Sana nasıl destek olmamı istiyorsun?"

Asome başını eğdi. İtaat ettiğini gösterecek kadar uzun eğilmedi, ama yine de bu saygı belirtisi onu şaşırttı. Kocası evlendikleri günden beri ona selam vermemişti. "Bu gece mi? Aramızda huzur olması ve Kurtarıcı'nın emrettiği gibi, evliliğimizi korumak için yeni bir umut dışında hiçbir şey. Yarın..." Omuzlarını silkti. "Şafağın ne getireceğini göreceğiz." Ashia kafasını salladı. "Eğer 'evliliğimizi korumaktan' dokunuşuna tekrar boyun eğip sana daha fazla erkek evlat vermem gerekeceğini kastediyorsan..."

Asome elini kaldırdı. "On bir *nie'dama* kardeşim ve *nie'Sharum*ların arasında düzinelercesi daha var. Yakında yüzlerce yeğenim olacak. Bir nesil öncesine kadar neredeyse tükenmek üzere olan Jardir soyu yine büyüyor. Üzerime düşeni yaptım ve bir erkek evlat ve vârisim oldu. Başka çocuğa ihtiyacım yok. Kajimizden daha yüce bir çocuk olabilir mi?"

Asome bakışlarını yere çevirdi. "İkimiz de *push'ting* olduğumu biliyoruz. Bir kadının dokunuşunu arzulamıyorum. O gece..." Görüntüyü zihninden atmak istercesine kafasını şiddetle salladı. Sonra kafasını kaldırıp Ashia'nın gözlerinin içine baktı. "Ama seninle gurur duyuyorum, *Jiwah Ka*'m. Ve eğer izin verirsen, kendime göre seni hâlâ sevebilirim."

Ashia uzun bir süre ona bakıp düşündü. Asome ile erkek kardeşi düğün gecesinden beri onun için ölmüşlerdi. Yalnız yoldan geri dönüş var mıydı?

"Neden benimle gurur duyuyorsun?" diye sordu.

"Anlamadım?" dedi Asome.

"Benimle gurur duyduğunu söyledin." Ashia kollarını göğsünde birleştirdi. "Neden? İki hafta önce Shar'Dama Ka'nın karşısında durup utançla ağlıyor ve bizi boşamasını istiyordun."

Hislerini dikkatle gözden geçirip kelimelerini seçerken bu kez eşine dik dik bakma sırası Asome'deydi. "Ve sen de Everam'ın planındaki yerinden son derece emin bir şekilde yanımda duruyordun. Bunu kıskanıyorum, kuzen. Bana Hiçbir Şeyin Vârisi diyorlar. Everam'ın planındaki yerimi ne zaman anlayacağım?"

Ona doğru eliyle işaret etti. "Ama sen. İlk *Sharum'ting* olarak kutsal *alagai'sharak*'ta Everam'ı yüceltiyorsun."

Duraksadı, gözlerini yere çevirdi. İçini çektikten sonra bakışlarını Ashia'ya dikti ve gözlerini kaçırmadı. "İsteklerini reddetmeye çalışarak hata ettim, jiwah. Bu Everam'ın günah olarak gördüğü kıskançlıktı. Daha önce Yaratıcı'ya tövbe ettim ama günah sana karşıydı. Özrümü kabul etmen için sana yalvarıyorum."

Ashia hayret etti. Bir özür mü? Ahmann'ın oğlu Asome'den mi? Uykuda olduğunu ve bunun tuhaf bir rüya olup olmadığını merak etti.

"Kıskançlık mı?" diye sordu.

"Ben de gece savaşma hakkına sahip olmayı istiyorum," dedi Asome. "Cinsiyetim yüzünden değil, cüppemin rengi nedeniyle mahrum bırakıldığım bir şeref. Benim yapamadığım şeyi yapma hakkının bir kadına verilmesine... Kızdım."

"Sharak Ka'ya yaklaşırken, geleneklerimiz her gün değişiyor," dedi Ashia. "Kurtarıcı sana dövüşmeyi yasakladığında çok kızgındı. Belki de geri döndüğünde..."

"Ya geri dönmezse?" dedi Asome. "Artık tahtta baban oturuyor, ama o bir savaşçının kalbine sahip değil. *Dama*ların savaşmalarına asla izin vermez."

"Mızrak kız kardeşlerim için de aynı şey söylendi," dedi Ashia. "Eğer istediğin buysa, benimle değil, Damajah'la barışmalısın."

Asome kafasını salladı. "Belki de. Ama nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Jayan'ın babamın yerine geçmeye layık olmadığını hep biliyordum, ama bugüne kadar ebeveynlerimi hayal kırıklığına uğrattığımın farkında değildim."

"Damajah Kafatası Tahta oturacağına söz verdi," dedi Ashia. "Bu önemsiz bir şey değil."

Asome elini salladı. "Anlamsız bir jest. Ashan genç. Everam onu Cennet'e çağırana kadar muhtemelen Sharak Ka gelip geçmiş olacak, ben ise minarelerden izleyeceğim."

Ashia elini omzuna koydu. Asome onun dokunuşu üzerine kaskatı kesildi ama geri çekilmedi. "Damajah sandığından daha çok baskı altında, bey. Sana onurlu yolu gösterecek."

Asome uzandı ve o da omzuna dokunurken kolları birbirlerine dolandı. Ashia da kaskatı kesildi. Bu *sharusahk* eğitimi alanlar arasında güven işaretiydi, ikisi de diğerine üstünlüğü ele geçirme ve saldırma fırsatı veriyordu.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Asome. "Ama ilk emri seninle barışmamdı."

Ashia onun omzunu sıktı. "Kolunu kırmadım, bey. Sen de benimkini kırmadın. Bu üzerine bir şeyler inşa etmek için yeterli bir barış."

Inevera, Kafatası Tahtı'nın yanındaki yastıklardan oluşan yatağında yeni cüppesiyle uzanıyordu. Krasia standartlarına göre hâlâ utanılacak giysilerdi, her namuslu kadının siyah, beyaz ya da taba rengi giysiler giydiği bir kültürde parlak ipekler hâlâ afallatıcıydı.

Ama artık ince ipek mattı. Artık erkekler ipeklerin altındaki Kurtarıcı'nm zevki için her zaman hazır olan teni göremiyorlardı. Saçları açıktı, ama Kurtarıcı'nın okşaması için serbest bırakmak yerine bukleleri sıkıca örülüp altın ve mücevherlerle süslenmişti.

Odadaki adamların auralarına göz gezdirdi. Hepsi, Ashan bile ondan korkuyordu. Tahtta rahatsız olmuş gibi kıpırdandı.

Bu da iyi bir şeydi.

"Sharum Ka!" diye kapıdaki muhafız seslenirken Jayan odaya girdi ve *Damaji*lerin yanından geçip Asome'nin karşısında durmak için dört basamak tırmandı.

Taraflar arasında saatlerce pazarlık yapıldıktan sonra varılan bir karardı. Dördüncü basamak sessizce tavsiye vermek için yeterince yüksekti, ama gözleri Ashan'ın aşağısında ve birbirleriyle eşit yükseklikte kalacak kadar alçaktı. Zarlar ikisinden biri bir adım aşağı

inmeye ya da yukarı çıkmaya kalkarsa, sokakları kan götüreceği öngörüsünde bulunmuştu.

Jayan'ın beraberindekiler yerde kaldılar. Ahmann'ın gözden düşen hadım kayınbiraderi Hasik, bir saldırı köpeği gibi artık Jayan'ın dizinin dibinden ayrılmıyordu. Onunla birlikte, Shanjat'ın yokluğunda Kurtarıcı'nın Mızrakları'nı komuta eden *kai'Sharum* Jurim ile Jayan'ın yarım-kardeşleri, Ahmann'ın Thalaja ve Everalia'dan doğan en büyük oğulları *kai'sharum* Icha ile Sharu duruyordu. İkisi de on yedi yaşındaydı ve sadece birkaç ay önce siyah sarığa hak kazanmışlardı ama şimdiden büyük *Sharum* birliklerine komutanlık ediyorlardı.

"Sharum Ka." Ashan, Jayan'ı saygıyla selamladı. Andrah, Inevera'nın ilk çocuğunu sevmezdi ama aralarındaki uçurumun derinleşmesine izin verecek kadar aptal değildi. "Everam'ın Armağanı'nın savunması ne durumda?"

Jayan başını eğdi, ama belli belirsiz bir hareketti, bir Andrah'ın Sharum Ka'dan görmeyi hak ettiği itaatkârlıktan eser yoktu. "Güçlüler... Andrah." Inevera amcasına bakarak unvanı telaffuz ederken çenesini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordu. "Kara Ay'dan beri tahtın kilometrelerce uzağında tek bir iblis bile görülmedi. *Sharum*lar mızraklarını ıslatmaları için çok uzaklara gitmek zorunda kalıyorlar. Yeni savunmalar kurup iblisler tarlaları yaktıktan sonra kurtarılmaya değer *chin* köylerinde ek yangın söndürme ekipleri oluşturduk ve diğerlerini geceleri *alagai*'ı tuzağa düşürüp öldürmek için yeni labirentlere dönüştürdük, Kara Ay'daki yenilgilerinden sonra güçlerini iyice zayıflattık."

Yenilgi. Politik bir kelime seçimiydi. Jayan bile bundan daha iyisini yapabilirdi. Kara Ay'da *alagai*'ı gerçekten yenilgiye uğratan tek şey güneşti. Her zamanki gibi güçlü bir şekilde geri döneceklerdi.

Ashan kafasını salladı. "İyi iş çıkardın, Sharum Ka. Baban döndüğünde seninle gurur duyacak."

Jayan iltifatına aldırmadı. "Dikkat çekmem gereken başka bir mesele var." Zarları ona çoktan bunun olacağını haber vermiş olsa da, Inevera kaşlarını çattı.

Jayan ellerini çırptı ve siyah bidolu on dört kaslı genç adam

taht odasına girip arkasında düzgün bir çizgi oluşturdular. Hepsinin sırtında kalkanları ve ellerinde mızrakları vardı. Inevera onlara baktı ve on altı yaşındaki çocukların her birinin yüzünde kocasının yakışıklı hatlarını gördü. Biri üçüncü oğlu Hoshkamin'di, diğerleri Everalia ile Thalaja'nın ikinci oğulları ve Qeva hariç bütün *Dama-ji'ting*lerin ilk oğullarıydılar.

"Andrah hiç şüphesiz kardeşlerimi, Shar'Dama Ka'nın oğullarını tanıyor olmalı," dedi Jayan. "Büyük kardeşleri," dedi ve Icha ile Sharu'ya işaret etti, "hatta ben bile on altı yaşındayken siyah sarığa hak kazandık. Ama genç olmalarına rağmen, kardeşlerim babamızın *Sharum* kalbini almışlar. Yokluğunu duyunca hepsi gece savaşma hakkında sahip olmayı talep ettiler. Hem *sharaj*'da hem de Sharik Hora'da kusursuz bir eğitimden geçtiler ve karşı çıkmak için hiçbir sebep görmüyordum. Şahsen *ajin'pal* olarak Yeni Labirent'te onları kana buladım. Her biri birden fazla iblisi uçuruma yolladı. Evejah kanunlarına uygun olarak *kai'Sharum* ilan edilmelerini istiyorum."

Ashan, Inevera'ya baktı. Yeni savaşçılar siyah cüppeyi ancak onlar için zarlara danışan *dama'ting*lerin onayıyla alabilirlerdi, ve sadece Inevera ile *Jiwah Sen*leri Kurtarıcı'nın oğulları için zarlara danışabilirlerdi.

Jayan Inevera'nın sandığından daha iradeliydi. Zarlar ona çocukların savaşmasını onun isteyeceğini söylemişlerdi ama hiçbiri isteksiz değildi. Beyaz peçeli siyah cüppeleri kuşandıkları an, Ahmann'ın oğullarının her biri kendi kabilelerinin savaşçıları arasında büyük bir güce emredeceklerdi ve hepsi Jayan'a bağlı olacaklardı. Onları terfi ettirmek, tahtı ele geçirmeye çalıştığı sırada oğlunun gücünü büyük ölçüde artırmak anlamına gelirdi.

Ama kolay kolay reddedemezdi. Inevera kardeş-eşleri üzerinde büyük bir güce sahipti ama o bile hepsine tek bir hamlede hakaret edecek kadar aptal değildi. Bütün çocuklar için doğum kanlarını kullanarak zarlara danışmıştı ve kanunlara göre gece savaşa çıkıp *alagai* öldürürlerse doğuştan sahip oldukları haklarını elde edebilirlerdi.

Sakin bir ifadeyle kafasını sallayarak izin verdi.

"Pekâlâ," dedi Ashan rahatlayarak. "Kalkın, *kai'Sharum*lar. Eve-

ram Kurtarıcı'nın oğullarına gururla bakıyor."

Çocuklar zahmetsizce yerden kalktılar ama tezahürat etmeyip tahtı eğilerek selamladıktan sonra disiplinli bir şekilde doğruldular. Ancak Jayan yüzündeki küstah gülümsemeye engel olamadı.

"Kurtarıcı aramızda değilken, Krasia için zor zamanlar," dedi Asome. "Belki de *dama* oğullarının da beyaz cüppeleri giyme vakti gelmiştir."

*Damaji*lerin üzerine bir kova deve suyu dökülmüş gibiydi. Bir an şok oldular, Inevera giderek artan öfkelerinin tadını çıkardı. O da Ahmann'ın *dama* oğullarını yetiştirmekten yanaydı. Çocuklara ne kadar çabuk beyaz cüppeler verilirse, kabilelerin kontrolünü o kadar çabuk ele geçirir ve bu yaşlı adamların bitmek bilmeyen söylenmelerinden onu kurtarırlardı.

"Saçmalık!" diye bağırdı Aleverak. "On beş yaşındaki hiçbir çocuk beyaz cüppeyi giymeye hak kazanmadı." Önceki günkü yenilgi onu sindirdiyse bile, belli etmiyordu. Belina'nın sihriyle iyileşen Damaji yıllardır hiç olmadığı kadar sağlıklı görünüyordu. Ama Ahmann'ın Majah eşine borçlu hissetse bile, bu onu oğlunun ilerlemesine karşı çıkmasına engel değildi. Maji *dama* olursa, Aleverak'ın diğerlerinden daha çok kaybedeceği şey vardı.

Diğer Damajiler ona katıldıklarını belirtircesine mırıldandılar ve Inevera nefes alıp sakinliğini korudu. Everam'ın izniyle, yakında halklarına yardım etmekten ziyade güce sahip olmakla daha meraklı olan bu kötü adamlardan kurtulacaktı.

"Sharak Ka gelmeden önce birçok şeyin bir ilki olacak," dedi Asome. "*Dama*lar *chin* köylerinde huzuru sağlamak için dağılmışken, halkımızı liderlerden mahrum bırakmamalıyız."

Ashan odadakilere göz gezdirerek düşündü. *Damaji* olarak, Kaji kabilesi için güçlü bir lider olmuştu ama Andrah'dan daha diplomatik görünüyordu, herkesi mutlu edip mevkisini garantilemeye hevesliydi.

Yine de Ahmann oğullarının hayatta kalmaları için ona tahta geçmesini emretmişti ve beyaz cüppeleri aldıklarında bunun daha zor olacağını anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu.

"Al onları," dedi Inevera fısıltıyla. Muhafazalar sayesinde sözcükleri ondan başka kimse duymadı.

"Yaşın önemi yok," dedi Ashan en sonunda. "Beyaz cüppe için sınavlar var ve onlar uygulanacak. Kurtarıcı'nın oğullarının bunlardan geçmesi gerekecek. Asome sınavları bizzat denetleyecek ve bana rapor verecek."

Inevera bu beklenmedik duyurunun üzerine *Damaji'ting*lerin auralarındaki kızarıklığı görebiliyordu, *Damaji*lerin etrafındaki keyifsiz bulutların bir yansımasıydı. Auraları okumak zarları okumaktan daha zordu, ama her geçen gün daha çok deneyim kazanıyordu.

Sırada gecenin yeni *Sharum'ting*leri meselesi vardı. Ahmann *Sharum'ting*leri yarattığından beri –bir *chin* kadına haklar vermek– kadınların arasında *alagai* öldürmek için giderek artan bir hareket vardı, böylece toprak sahibi olmak, tanıklık etmek ve bir erkeğin onlara dokunmasını reddetme özgürlüğü gibi erkeklere özgü haklara da sahip olmuşlardı. Kadınlar, birçoğu gizlice, her gün Dama'ting Sarayı'na gelip eğitim görmek için yalvarıyorlardı. Inevera onları Ashia'ya teslim etmişti ve kararından pişman değildi.

Evejah kanunlarına alışık olmayan çok sayıda *chin* kadın, genellikle kocalarının teşviğiyle geliyordu. Krasialı kadınlar yavaş yavaş geliyorlardı. Üç bin yıl boyunca itaat etmek onları yenik düşürmüştü ve hareket giderek büyüse de Krasialı erkeklerin, eşlerin, babaların, kardeşlerin ve hatta taba rengi bido giyen erkek çocukların bile sert ve neredeyse düşmanca itirazlarıyla bastırılıyorlardı. Birçok kadının yanlarında biri olmadan evden dışarı çıkmaları yasaklanmıştı ve saraya kaçmaya çalıştıklarında acımasızca dövülüyorlardı.

Siyah cüppe giyme hakkı kazananlar bile güvende değillerdi. Muhafazalı silahların yardımıyla hepsi *alagai* öldürmüştü ama en iyileri bile *Sharum*ların bir ömür boyunca aldıkları eğitime kıyasla sadece haftalarca eğitim görmüşlerdi. Birden fazla kadın dövülmüş, tecavüze uğramış ya da öldürülmüş olarak bulunmuştu.

Ama *alagai hora* için her zaman kan vardı ve Inevera saldırganları bulduğunda, Ashia ile mızrak kardeşleri hiç vakit kaybetmeden ziyarete geliyorlardı. Suç on kat cezalandırılıyordu ve kalıntıları diğerlerinin onları görüp ders alabilecekleri yerlere bırakılıyordu.

Düşünce gücüyle çağrılmış gibi, Ashia taht odasına girdi ve iki

kadın grubuna kürsüye kadar eşlik etti. Dama'ting Sarayı'nda eğitim alan yirmi kadından oluşan kalabalık grup kararı beklerken hep birlikte diz çöktü. Bazılarının üzerinde *dal'ting*lere özgü siyah cüppeler vardı, diğerlerinin giysileri *chin*lerinki gibi farklıydı.

Ashia kadınlara sertçe baktı ama Inevera onun aurasındaki gururu görebiliyordu. *Alagai*'ın güç hatlarına ve kavuşum noktalarına dair giderek artan bilgisi *sharukin*'i kol gücünden ziyade üstünlüğe ve kesinliğe bağlı tasarlamasını sağlamıştı. Dövüş tarzına Everam'ın Kesin Vuruşu adını vermiş ve kadınlara çok iyi öğretmişti.

Diğer grup daha temkinliydi. Dizlerinin üzerinde duran yedi sıradan *dal'ting* birbirlerine sokulmuşlardı, toplu auralarında korku ve kararlılık vardı. Siyah giysilerinin altında birkaç kadının kanlı sargı bezleri görülüyordu, *alagai* yaralarının izleriydi. Birinin bütün kolu ve yüzünün bir kısmı beyaz bezle sarılıydı ve çoktan kahverengiye dönmüştü. Alev tükürüğü. Kadının aurasındaki derin yanıkları görebiliyordu. Sihir olmadan asla tamamen iyileşemezdi.

Bir diğer kadının gözleri morarmıştı ve peçesinin altında burnu kırılmış gibi görünüyordu. Inevera'nın o yaralara bir iblisin sebep olmadığını bilmesi için daha fazla kurcalamasına gerek yoktu.

"Kızım," dedi Ashan Ashia'yı başıyla selamlayarak. Yeni mevkiinden hâlâ memnun değildi ama herkesin içinde onu hakir göreyecek kadar aptal değildi. "Kafatası Tahtı'na kimleri getirdin?"

"Mızrak için adaylar, onurlu Andrah," dedi Ashia. Eğittiği kadınları işaret etti. "Bu kadınların hepsi Dama'ting Sarayı'nda eğitildiler ve *alagai'sharak*'ta iblis öldürdüler. Onların *Sharum'thing* ilan edilmelerini istiyorum."

Ashan kafasını salladı. Kadınların mızrağı almaları fikrini yönetmekten hoşlanmıyordu ama Ahmann'ın bunu sık sık yaptığını gördüğü için karşı çıkmadı. Damaji'ting Qeva'ya baktı. "Zarlara danışıldı mı?"

Qeva kafasını salladı. "Layıklar."

Ashan eliyle kadınları işaret etti. "Kalkın, *Sharum'ting*ler."

Kadınlar kalkıp Ashia onlara çekilmelerini söylemeden eğilerek selam verdiler.

Ashan kürsünün önünde bir arada toplanan korku dolu *dal'ting* grubunu süzdü. "Peki ya diğerleri?"

"Bir Khanjin köyünden gelen eğitimsiz *dal'ting*ler," dedi Ashia. Damaji Ichach kaskatı kesildi. "Onurları sonsuz. Kurtarıcı'nın çağrısına kulak verdiler ve gece dışarı çıkıp birer iblis öldürdüler. Kurtarıcı'nın onlara söz verdiği haklara sahip olmayı istiyorlar."

"Böyle de söylenebilir," dedi Jayan.

Ashia onu başıyla işaret etti. "Kuzenim aynı fikirde değil."

Ashan'ın aurası kardı. "Sharum Ka'ya hak ettiği şekilde saygıyla hitap edeceksin, kızım." Sesi toktu, dakikalar öncesine kadar takındığı sessiz tondan çok farklıydı. "Damajah'a hizmet ediyor olabilirsin, ama Jayan hâlâ senden üstün."

Ashan, Jayan'a döndü. "Kızımın kabalığı için özür diliyorum, Sharum Ka. Disiplin edileceğine söz veriyorum."

Jayan umursamazca elini salladı. "Gerek yok, amca. Kuzenim bir savaşçı olabilir ama o bir kadın ve hislerini kontrol etmesi beklenemez."

"Gerçekten de," diye Ashan ona katıldı. "Sharum Ka bu konuda ne söyleyecek?"

"Bu kadınlar kanun kaçakları," dedi Jayan. "Düşüncesiz davranışlarıyla ailelerini utandırdılar, köylülerini tehlikeye atıp masum bir kadının ölümüne sebep oldular."

"Bunlar ciddi suçlamalar," dedi Ashan.

Jayan kafasını salladı. "Kasıtlı planlama ve sağduyuyla, yerel *dama*'nın sokağa çıkma yasağını çiğnediler ve *Sharum* eşlerinin emirlerine itaat etmeyip gece vakti gizlice evlerinden çıkarak köy muhafazalarını geçtiler. Yalnız bir alev iblisini eğreti bir tuzağa çekip etrafını sarmışlar. Onurlu eşlerinin ekipmanlarından kopyaladıkları çalıntı muhafazalarla boyadıkları doğaçlama silahlar ve kalkanlar kullanarak saldırıya geçmişler. Eğitimsiz oldukları için kadınlardan biri ölmüş ve diğerleri yaralanmış. Savaşta çıkan yangın bütün köyü yakıp kül etmekle tehdit etmiş."

"Hayır..." Kadınlardan biri kendine hakim olamadı ama diğerleri onu tutup ağzını kapattılar. Andrah'ın huzurundayken, onlara hitap edilmedikçe kadınların konuşmamaları gerekiyordu ve Evejah kanunlarına göre hiçbir şekilde yasal tanık olamazlardı. Eşleri onlar adına konuşabilirdi.

Jayan gözlerini karışıklığa çevirdi ama hiçbir şey demedi. Ne de olsa, onlar sadece kadınlardı.

Ashia yere kadar eğildi, ustalıkla sergilenen hürmet belirten bir hareketti, hakaret etmeden alay etmek için yeterliydi. "Kurtarıcı'nın ilk oğlu, kuzenim yüce Jayan asu Ahmann am'Jardir am'Kaji, Krasia'nın onurlu Sharum Ka'sının sözleri, detayları biraz abartılı olsa da, doğru, baba."

Jayan kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarının kenarında alaycı bir tebessüm vardı.

"Aynı zamanda alakasızlar," dedi Ashia.

"Ne?" dedi Ashan.

"Gece dışarı çıkmak için ben de sokağa çıkma yasağını çiğneyip kocama karşı geldim," dedi Ashia. "Sokağa çıkma yasakları kadınların gece dışarı çıkmalarını yasadışı kılacak şekilde tasarlanmış." Babasının gözlerinin içine baktı. "Kurtarıcı beni *Sharum* ilan ettiği gün onunla bu noktalar hakkında tartıştınız ve o zaman da onu vazgeçiremediler. Şimdi de sizi vazgeçirmemeliler. Shar'Dama Ka'nın sözlerine göre iblis öldüren her kadın *Sharum'ting* ilan edilmelidir."

Ashan kaşlarını çattı ama Jayan'ın sözleri henüz bitmemişti.

"Doğru," dedi. "Ama yedi kadın saydım ve sadece biri iblis öldürdü. Öldürücü darbeyi kimin indirdiğini ya da hepsinin ona saldırıp saldırmadığını kim bilecek?"

"Bunun konuyla ilgisi yok," dedi Ashia ve Jayan'ın ona dik dik bakmasına neden oldu. "Bütün savaşçılar kurbanları paylaşırlar, özellikle de *nie'Sharum*ları kana bularken. Sizin hesabınıza göre, Krasia'da öldürdüğünden fazlasını iddia eden tek bir savaşçı bile olamaz. Kurtarıcı da Labirent'teki ilk gecesinde bir düzineyi aşkın mızraklıdan biriydi."

"Kurtarıcı o gece on iki yaşındaydı, kızım," dedi Ashan, "ve siyah cüppeye hak kazanmadan önce beş yıl boyunca Sharik Hora'da eğitim gördü."

Ashia omuzlarını silkti. "Yine de, ortaklaşa öldürülen iblisleri saymıyorsanız, Kurtarıcı bize savaş muhafazaları vermeden önce yetiştirilen bütün savaşçıların ve diğerlerinin yarısının siyah cüppelerini ellerinden almanız gerekir. Kana bulanmanın amacı bir iblisi yardım almadan öldürmek değildir. Bir savaşçının *alagai*'ın karşısında duracak kadar cesareti olduğunu sınamaktır. Bu kadınlar da bunu yaptılar. Doğrusu, eğitimsiz olmaları ve ekipmanları-

nın eksik oluşu düşünüldüğünde onların verdiği sınav daha zordu. Sharak Ka yaklaşırken ihtiyacımız olan yürekler bunlar değil mi?"

"Olabilir," diye ona katıldı Ashan.

"Belki de değildir," diye araya girdi Damaji Ichach. "Andrah, herhalde bu kadınları yetiştirmeyi düşünüyor olamazsın? Onlar Khanjin. Bu meseleyle bizzat ilgilenmeme izin ver."

"Seçme şansım olduğunu sanmıyorum, Damaji," dedi Ashan. "Hiçbir kabileden değilim ve Kurtarıcı'nın emirlerini yerine getirmeliyim."

"Sen Andrah'sın," diye çıkıştı Aleverak. "Elbette, seçme şansın var. Kızın seni tuzağa düşürmek için Kurtarıcı'nın sözlerini çarptıyor ama gerçeği bütünüyle söylemiyor. '*Alagai'sharak*'ta iblis öldüren her kadın *Sharum'ting* yapılır,' demişti Kurtarıcı. Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum. *Sharum*ların kana bulanması bir eğitim subayının onayıyla olur. *Alagai'sharak* kutsal bir ritüeldir, bir grup aptalın gelişigüzel bir şekilde gece gizlice dışarı çıkarak yaptığı bir şey değildir."

Diğer *Damaji*ler kendi aralarında homurdandılar ve Inevera çenesinin kasıldığını hissetti. Yaşlı adamlar metinlerden alıntı yapıp konuyla alakasız anekdotlar paylaşırken ve *Sharum*ların hakları konusunda fazla serbest olmaya karşı ağırbaşlılıkla uyarılar yaparken yine kulakları tırmalayan bir uğultu oluştu. Kemerindeki *hora* değneğini okşadı ve bir an için hepsini uçuruma fırlatmanın nasıl olacağını hayal etti.

"Bu olaya tanık olan erkekler var mı?" diye sordu Ashan uğultu hafifleyince. Hâlâ kadınlara danışmamıştı ve muhtemelen danışmayacaktı.

Ashan kafasını evet anlamında salladı ve adamlar içeri alındı. Hepsi siyahlar içindeydi ama görünüşlerine ve ekipmanlarına bakılırsa, hiçbiri kayda değer savaşçılardan değildi. Adamlardan biri oldukça sinirliydi, zar zor kontrol ettiği şiddet etrafına koku gibi yayılıyordu.

Dul. Inevera yastıklardan oluşan yatağında hafifçe kımıldadı. *Gözün onda olsun*, dedi parmaklarıyla.

Onu görüyorum, Damajah. Ashia'nın eli gevşek bir şekilde yan tarafında duruyordu, çevik parmaklarıyla fısıldar gibi yanıtladı.

"Bu kadınlar karımı öldürdüler, Kutsal Andrah," dedi sinirli savaşçı işaret ederek. "Onlar etkilemeselerdi, Chabbavah'ım bana karşı gelip bu kadar düşüncesizce davranmazdı. Karşılığında canlarının alınmasını talep ediyorum."

"Yalan!" diye bağırdı adamlardan bir diğeri. Kendi karısına, dayak yiyen *dal'ting*'i işaret etti. "Karım felaketten sonra yanıma geldi ve Chabbavah'ın diğerlerine baskı uygulayan liderlerden biri olduğunu söyledi. Mızrak kardeşimin kaybı yüzünden üzgünüm, ama bir eş olarak yetersizliğinin intikamını başkalarından almaya hakkı yok."

Dul kalan adam dönüp ona vurdu ve bir süreliğine iki savaşçı yumruklaştılar. Ahmann taht odasında şiddete müsamaha etmezdi ama adamlardan hiçbiri, Ashan bile onları durdurmaya kalkmadı, ta ki ikinci adam dul adamı acı verici bir şekilde yere bastırana kadar.

Ashan yüksek sesle ellerini çırptı. "Düşüncede yanlışlık yok. Everam bir yalancıya zafer vermez."

Inevera nefesini verdi. Yalancı değildi. Sadece karısını döven bir savaşçıydı.

İkinci adam başını eğdi. "Kutsal Andrah'tan bu kadınları cezalandırılmaları için biz kocalarına teslim etmesini talep ediyorum. Everam'a yemin ederim ki, bir daha ailelerini, kabilelerini ya da tahtı utandırmayacaklar."

Ashan tahta oturdu, parmaklarının uçlarını birleştirip kadınlara baktı. Ashia zorlu bir mesele getirmişti, ama Inevera gözlerinden yeni Andrah'ın onları yine de reddedeceğini görebiliyordu. Mümkün olsaydı, Ashan Ashia dahil olmak üzere bütün *Sharum'ting*lerin elinden mızraklarını alırdı.

Kadınları önce bana getirmeliydi, diye içinden geçirdi Inevera. Ama belki de Everam böyle istemişti.

Kadınların da erkeklerle aynı haklara sahip olduğu Kuzey topraklarında yaşamak Krasialı kadınlara kocalarının sandaletlerinin altında yaşamak dışında bir seçenekleri olduğunu göstermişti. Yeşil topraklılar Krasialıların mızraklarına karşı duramamışlardı, ama Günışığı Savaşı'nda düşmanlarının kalbine darbe indirmişlerdi. Giderek daha çok kadın hakkını arayacaktı ve er ya da geç din

adamları bu meseleyle yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Inevera, Kafatası Tahtı'ndaki ilk gününde Ashan'ı herkesin önünde bozmak istemiyordu ama mantıklı olanı yapmayacaksa, buna engel olamazdı.

Konuşmak üzere ağzını açtığı sırada Asome'nin işitilebilir bir şekilde boğazını temizlediğini ve odaya yayılan güçlü bir sesle konuştuğunu duyunca durdu. "Onurlu eşim haklı."

Ashan'ın yüzü şaşkınlıktan gevşedi ve Asome kürsüden aşağı inerken Inevera bile sersemledi. Çocuk *Sharum'ting* oluşumuna, karısı ve kuzeninin yükselmelerine şiddetle karşı çıkmıştı.

"Onurlu babamın iblislerin *alagai'sharak*'ta öldürülmeleri gerektiğini söylediği doğru," dedi Asome, "ama *alagai'sharak* tam olarak nedir? Kelime anlamı 'iblis savaşı' demek ve savaş ritüel değildir. Alagai kadın-erkek, bütün insanlığın düşmanlığını kazandı. Onlara karşı yapılan her savaş *alagai'sharak*'tır."

Jayan burnundan güldü. "Savaşı anlamamayı *dama*lara bırak, kardeşim."

Din adamlarının sayıca üstün olduğu bir topluluk içinde söylenmeyecek bir sözdü ve Jayan'ın düşünmeden konuştuğunun bir başka kanıtıydı. Ashan ve *Damaji*ler ona kızgınlıkla baktılar.

En sonunda, Ashan cesaretini toplayıp dakikalar önce kızına karşı takındığı aynı gür sesle konuşmaya başladı. "Nerede olduğunu unutuyorsun, Sharum Ka. Beyazın iradesine hizmet edersin."

Jayan'ın yüzü bembeyaz oldu ve aurasında öfke belirdi. Mızrağını tutan eli gerildi ve biraz daha aptal olsaydı, onu kullanabilir ve bütün Krasia'da iç savaş çıkmasına sebep olabilirdi.

Asome ifadesinin tarafsız olmasına özen gösterecek kadar akıllıydı ama bu Ashan'ın karanlık bakışlarını ona çevirmesine engel olmadı. "Ve sen *nie'Andrah*. İki hafta önce bu tahtın karşısında kadınların ellerine mızrak almasına şiddetle karşı çıkmamış mıydın?"

Asome başını eğdi. "Karşı çıktığım doğru, amca. Tutku ve inançla konuştum. Ama yanılmışım ve onurlu babam itirazlarıma aldırmayarak doğru yapmış."

Dönüp bakışlarını odada gezdirdi. "Sharak Ka geliyor!" diye gürledi. "Hem Kurtarıcı hem de Damajah öyle söylediler. Ama hâlâ bölünmüş durumdayız, biz savaşırken diğerlerinin durup hiç-

bir şey yapmamaları için saçmasapan mazeretler buluyoruz. Ama bana kalırsa, Kurtarıcı peşinde Nie'nin bütün ordularıyla birlikte geri döndüğünde, büyük savaşta herkes için yeterince ihtişam ve onur olacak. Savaşmak için her birimiz hazır olmalıyız."

Ashia'yı işaret etti. "Karımın mızrağı almasına karşı çıktığım doğru. Ama onur ve şan dışında hiçbir şey getirmedi. Yüzlerce kişi hayatını ona ve mızrak kız kardeşlerine borçlu. Damajah'ın korumasına güvenerek onurunu savaş alanına taşıyorlar. Hepimizi yüceltiyorlar. Kadınlar bize güç veriyor. Kurtarıcı bu konuda gayet açıktı. Sharak Ka'ya katılmak isteyen herkesin dik durmasına izin verilecek."

Duraksayınca, Asukaji bu anın provasını yapmış gibi rahat bir şekilde boşluğu doldurdu. İkisi ilk kez birbirlerini destekliyorlardı.

Ashan kafasını iki yana salladı. "Everam aşkına, sen de mi?"

Asukaji *Sharum* eşlere işaret etti. "Bu adamların yetiştirildikleri takdirde eşlerinin onlara karşı koymalarından korkmalarına neden olan gizleyecek neleri var? Belki de bu tehdit kocaların daha akıllı olmalarını sağlar. Bu kadınlar *alagai*'a karşı savaştılar. Surlarımız yıkılırsa, çocuklarımızı en son savunacak kişiler onlar. Üstlerine bu kadar çok sorumluluk düşerken, neden hakları olmasın?"

"Gerçekten, neden olmasın?" diye sordu Inevera yaşlı adamlar karşılık vermeye fırsat bulmadan. Gülümsedi. "Siz erkekler karar size bağlıymış gibi tartışıyorsunuz ama Kurtarıcı *Sharum'thing*'i bana verdi ve kimin yetiştirilip kimin yetiştirilmeyeceğine *ben* karar vereceğim."

Ne derse desin düşman kazanacağı bir kararın sorumluluğundan kurtulan Ashan'ın aurasındaki rahatlama çatık kaşlarıyla çelişiyordu.

"Umshala." Khanjin kabilesinin *Damaji'ting*'i kardeş-eşine işaret etti. "Öngörülerini onlarla paylaş."

Gözler kocaman oldu. Öngörüler gizli paylaşılırdı. *Dama'ting*ler sihirleri konusunda kapalı kutulardı ve bunun geçerli sebepleri vardı. Ama erkeklerin burada politikadan çok daha fazlasının söz konusu olduğunu hatırlamaya ihtiyaçları vardı. Onları kendi önemsiz ihtiyaçları değil, Everam'ın iradesi yönlendirmeliydi.

Kadınlar Umshala'nın öngörü bezinin etrafında hilal biçimin-

de diz çöktüler. Hepsinin üzerinde kanlı sargı bezleri vardı ve *Damaji'ting* zarlarını yaralara değdirerek kehanette bulunmak için onları kanlarıyla ıslattı.

Inevera odadaki muhafaza ışıklarını azalttı. Zarları okumasını kolaylaştırmak için yapmamıştı bunu, çünkü muhafaza ışıkları zarları etkilemezdi. Daha ziyade, Umshala'nın dualarıyla kırmızı bir şekilde yanıp sönen *hora*nın parıltısını herkesin görmesi için yapmıştı. Hipnotize olmuş gibi, her attığında zarların parladığını gören adamlar seğirdiler.

En sonunda Umshala topuklarının üzerinde doğruldu. Döndü ve Ashan'a aldırmadan Inevera'ya hitap etti. "Bitti, Damajah."

"Ne gördün?" diye sordu Inevera. "Bu kadınlar gece iblislere karşı cesurca durdular mı? Layıklar mı?"

"Layıklar, Damajah" Umshala dönüp dayak yiyen kadını işaret etti. "O hariç. Illijah vah Fahstu saldırırken tereddüt etti ve iblisi kaçırdı, Chabbavah'ın ölümüne ve birkaç kişinin yaralanmasına sebep oldu. Öldürülen ibliste payı yok."

Illijah'ın aurası korkudan bembeyaz oldu ama diğer kadınlar yanında durup desteklercesine ona uzandılar, çok kötü yanan kadın bile aralarındaydı. Inevera hatırları için onlara biraz zaman tanıdı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zarlar hem leyhine hem aleyhineydi.

"Altısı terfi ettiler," dedi. "Kalkın, *Sharum'thing*ler. Illijah vah Fahstu kocasına teslim edilecek." Bu acımasızcaydı ama Inevera'nın onu tahtın huzurunda yalan ifade verdiği için muhtemelen herkesin önünde idam edecek olan Damaji Ichach'ın kaderine terk etmesinden daha iyiydi.

Fahstu arkasından yaklaşıp saçının tepesinden tuttu ve onu dizlerinin üzerinde geriye doğru sürükledi. Kadın sendeledi, tamamen doğrulamadı, Fahstu onu odadan sürüklerken ve *Damaji*ler buz gibi bir memnuniyetle izlerken, çığlıkları duvarlardan yankılandı.

Onu sürüklemek için kullandığı elini güneş batmadan bana getir, diye parmaklarıyla Ashia'yı işaret etti.

Ashia'nın parmakları her zamanki gibi fısıltıyla yanıtladı. *Duydum ve isteğinizi yerine getireceğim, Damajah.*

"Bekle!" diye bağıran kadınlardan biri herkesin dikkatini çekti. "*Sharum'thing* olarak, Fahstu asu Fahstu am'Ichan am'Khanjin'in işlediği suçlara karşı Illijah'ın adına tanıklık etmek istiyorum."

Inevera elini salladı ve muhafızlar mızraklarını indirerek Fahtsu'nun taht odasından çıkmasını engellediler. Illijah bırakıldı ve ikisine de tekrar taht odasına doğru eşlik edildi.

Damaji Ichach ellerini havaya kaldırdı. "Andrah'ın huzurunda artık böyle şeyler mi olacak? Minnettar olmayan kadınlar dedikodu yaparak çamaşır yıkayan kadınlar gibi eşlerinden şikâyet mi edecekler?"

*Damaji*lerden birkaçı kafalarını salladı ama Ichach'ın en büyük rakibi Jama kabilesinden Damaji Qezan kocaman gülümsedi.

"Herhalde değil," dedi Qezan, "ama kabilen tahtın huzuruna o kadar çok sorun getirdi ki, elbette bunlarla ilgilenmeliyiz." Ichach ona dik dik baktı, ama diğer *Damaji*ler, birkaç dakika öncesine kadar onu destekleyenlerden bazıları bile kafalarını iki yana salladılar. Çamaşırcı kadınlar olmayabilirlerdi ama *Damaji*ler de herkes gibi dedikodulara bayılırlardı.

"Konuş," diye emretti Ashan.

"Ben Uvona vah Hadda am'Ichan am'Khanjin," dedi kadın, hayatında ilk kez bir erkeğin tam adını kullanıyordu. "Illijah benim kuzenim. *Alagai*'dan kaçtığı doğru, ama gece savaşmaya layık değil. Ama kocası, Fahstu asu Fahstu am'Ichan am'Khanjin, yıllardır couzi ve zarlara para bulmak için onu fuhuşa zorluyor. Illijah, Everam'ın onurlu bir kızı, ilk taleplerini reddetti, o nedenle Fahtsu onu günlerce yatakta yatmak zorunda bırakacak şekilde dövdü. Utancına bizzat tanık oldum."

"Yalan!" diye bağırdı Fahstu ama Inevera aurasından doğru olduğunu görebiliyordu. "Bu çirkin kadının saçmalıklarına kulak asmayın! Kanıtı var mı? Yok! Sözüme karşı bir kadının sözü."

Alev tükürüğü yanıklarını gizlemek için kolu ve yüzü sarılı olan kadın, Uvona'nın yanma geçti. Aurasında acı dolaşıyordu, ama dimdik durdu ve sesi kesindi. "İki kadın."

Diğer dördü de onlara katıldı ve kadınlar hep birlikte durdular.

"İşlediğin suçlara altı kadın tanık oldu, Fahstu," dedi Uvona. "Altı *Sharum'ting*. Haklarımızı elde etmek ve Illijah'ın hatrına, sen-

den kurtulması için gece dışarı çıktık."

Fahstu, Ashan'a döndü. "Andrah, sadık bir *Sharum'*un sözüne karşılık kadınların sözüne inanmayacaksın herhalde?"

Umshala da kafasını kaldırdı. "İsterseniz, zarlara danışabilirim, Kutsal Andrah."

Ashan kaşlarını çattı, zarların nasıl bir yanıt vereceğini herkes gibi o da biliyordu. "Fahstu'nun oğlu itiraf etmek ister misin, yoksa *hora'*yla adını temize çıkaralım mı?"

Fahstu'nun rengi soldu, sonra etrafına göz gezdirerek onu destekleyen biri olup olmadığına baktı ama yoktu. En sonunda omuzlarını silkti. "Kendi karımla ne yaptığımın ne önemi var? O benim malım ve *Sharum'ting* değil. Hiçbir suç işlemedim."

Ashan, Ichach'a baktı. "O senin kabilenden, Damaji. Buna ne diyeceksin?"

"Kocasından yanayım," dedi Ichach hiç tereddüt etmeden. "Bir kadının görevi kocası için çalışmak ve onu desteklemektir. Borçlarını ödeyemiyorsa, bu başarısızlık onundur ve kocası yatarak ödemesine karar verse bile, bedelini o ödemelidir."

"Ya da dizlerinin üzerinde," dedi Damaji Qezan ve diğer adamlar güldüler.

"Khanjin kabilesinin *Damaji'*si konuştu," dedi Inevera şaşkın bakışları üzerine çekerek. "Fahstu karısını fuhuşa zorladığı için cezalandırılmayacak." Fahstu'nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken, yeni *Sharum'ting*ler bakışlarını yere çevirdiler. Illijah bir kez daha ağlamaya başladı ve Uvona kolunu ona doladı.

"Ama, Kafatası Tahtı'na yalan söylediği için," diye devam etti Inevera, "suçlu bulundu. Cezası ölüm."

Fahstu'nun gözleri kocaman oldu. "Ne?"

"Umshala," dedi Inevera.

Damaji'ting hora kesesine uzanıp küçük siyah bir yumru çıkardı, yıldırım iblisinin göğüs kemiğinin bir parçasıydı. *Damaji'ting*ler bakışlarını kaçırmaları gerektiğini biliyorlardı, ama odada bulunan diğerleri bakmaya devam ettiler ve ani parlaklık gözlerini aldı, gümbürtüden kulakları sağır oldu.

Görüşlerini geri kazandıklarında, Fahstu'nun oğlu Fahstu geniş kapılara giden yolun ortasında yerde yatıyordu, kapkara olan

göğsünden duman tütüyordu. Pişmiş et kokusu odaya yayılmıştı.

"Çok zorluyorsun, Damajah," dedi Qeva. "*Damaji*ler ayaklanacak."

"Bu kadar aptallarsa, bırakalım ayaklansınlar," dedi Belina. "Ahmann geri döndüğünde bütün konseyi taht odasının zemininde kül olmuş bir halde ve kabilelerin kontrolünü oğullarının elinde bulursa ağlamaz."

"Peki ya dönmezse?" diye sordu Melan.

"*Damaji*leri sindirip mümkün olduğunca *Sharum'ting* toplamamız için daha güçlü bir sebep," dedi Inevera. "*Khaffit* Abban'ın bile benden daha çok askeri var."

"*Kha'Sharum*," dedi Qeva alaycı bir şekilde. "Gerçek savaşçılar değiller."

"Bunu Hasik'e söyle," dedi Inevera. "Kurtarıcı'nın kendi koruması *khaffit* tarafından yenilgiye uğratılıp hadım edildi. *Sharum'ting* hakkında da aynı şeyleri söylüyorlar ama Enkido'nun yetiştirdiği mızrak kız kardeşlerinden herhangi birini Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan bir düzinesine tercih ederim."

Inevera'nın Krasia'nın her yerinden getirilmiş tohumlardan özenle yetiştirilmiş bitkilerle dolu botanik bir labirenti andıran özel bahçesine ulaştılar. İyileştirici bitkiler ve ölümcül zehirler, taze meyveler, yemişler ve sebzelerin yanı sıra sadece estetik amaçla yetiştirilmiş olan otlar, çalılar, çiçekler ve ağaçlar vardı.

Inevera'nın bahçede gür bitkilerin arasında güneşin altında dururken sakinleşmesi kolaydı. Krasia'daki Kurtarıcı'nın Sarayı bile böyle bir bahçe yetiştirmek imkânsız olurdu. Toprak çok sertti. Everam'ın Armağanı'nda, gelişigüzel bir şekilde tohum atmak bitkilerin kendi kendilerine yetişmesi için yeterli gibi görünüyordu.

Inevera derin bir nefes aldı ama her zaman sakinliğin sonuna işaret eden parfümün kokusunu alınca huzuru bozuldu.

"Kaçabilecekken kaçın küçük kız kardeşlerim," dedi kısık bir sesle. "Kutsal Anne kameriyede bekliyor."

Sözleri kardeş-eşlerinin onurları izin verdiğince hızlı bir şekilde bahçeden kaçmaları için yeterli oldu. *Jiwah Ka*'sı olarak, Ahmann'ın annesi Inevera'nın sorumluluğundaydı, kadınların ona

bırakmaktan son derece memnun oldukları bir pozisyondu.

Inevera onları kıskanıyordu. Mümkün olsaydı, o da kaçardı. *Everam zarlarla beni uyarmadığına göre memnun olmamalı.*

Sadece Qeva, Melan ile Asavi kalmaya cesaret ettiler. Ashia da yaprakların arasında gözden kayboldu ama Inevera bir adım ötede izlediğini biliyordu.

Inevera nefesini verip rüzgâra doğru eğildi. "En iyisi bu işi bir an önce bitirmek," diye homurdanıp Kutsal Anne'nin beklediği yere doğru yürüdü.

Inevera, Kajivah'ı onu görmeden önce kadını duydu.

"Everam adına, sırtını dik tut Thalaja," diye bağırdı Kutsal Anne. "Sen Kurtarıcı'nın bir gelinisin, pazardaki sıradan bir dal'ting değilsin."

Kajivah uzanıp gelininden bir pasta alırken manzara karşısında belirdi. "Yine kilo alıyorsun, Everalia."

Hizmetkârlarından birine baktı. "İstediğim nektar nerde? Bu kez soğuttuklarından emin ol." Elinde gülünç bir yelpaze tutan bir başka hizmetkâra döndü. "Sana yellemeyi bırakmanı söylemedim, kız." Bir sinek kuşu gibi vızıldayarak kendisini yelledi. "Nasıl olduğumu biliyorsun. Everam şahidim, yeşil topraklar banyolar kadar nemli. Buna nasıl katlanıyorlar? Aklımın..."

Inevera çardağa girerken kadın insaflı bir şekilde sustu. Diğer kadınlar bir nüvelikten kurtarılmışlar gibi baktılar. Kajivah her kadına hizmetkârı gibi davranabilirdi ama *dama'ting*lere, özellikle de Inevera'ya saygı gösterecek kadar aklı başındaydı.

Genellikle.

"Oğlum nerede?" diye sordu Kajivah, Inevera'ya doğru hışımla yürüyerek. Üzerinde siyah cüppesi ve *kai'ting*lere özgü beyaz peçesi vardı ama Ahmann'ın giyim tarzına benzer beyaz bir şal da eklemişti. "Saray dedikodularla çalkalanıyor, Kafatası Tahtı'nda damadım oturuyor ve ben her şeyden habersiz bırakılıyorum."

Daha doğru bir tanık verilmedi, diye içinden geçirdi Inevera.

Kajivah'ın sesi giderek tizleşti. "Neler olduğunu bilmeyi talep ediyorum!"

Talep. Inevera içinde bir öfke dolaştığını hissetti. Kadın kiminle konuştuğunu unutmuş muydu? Ahmann bile ondan hiçbir şey ta-

lep etmezdi. Taht odasında Fahstu'ya yapıldığı gibi Kajivah'ı bahçenin diğer tarafına fırlattığını hayal etti.

Ah, keşke bu kadar kolay olsaydı. Ama *Damaji* konseyini buharlaştırsa bile onu affedecek olan Ahmann, Ala'nın sonuna kadar annesinin katilinin peşine düşerdi ve taç görüşü sayesinde, bu suçu gizlemesi mümkün olmazdı.

"Ahmann uçurumun kenarında bir iblisi avlıyor," dedi Inevera. "Zarlar geri döneceğini söylüyor ama bu tehlikeli bir yol. Onun için dua etmeliyiz."

"Oğlum uçuruma mı gitti!" diye çığlık attı Kajivah. "Tek başına mı?! Neden Kurtarıcı'nın Mızrakları onunla değil?"

Inevera uzanıp Kajivah'ın çenesine dokundu. Görünürde onu göz teması kurmaya zorlamak içindi ama Inevera bir kavuşum noktasına baskı uygulayarak kadının enerjisinin bir kısmını bozdu.

"Oğlun Kurtarıcı," dedi soğuk bir şekilde. "Kimsenin onu izleyemeyeceği yerlerde yürür ve sana ve hatta bana bile hiçbir açıklama yapmak zorunda değildir."

Kajivah'ı bıraktı ve kadın zayıflamış bir şekilde geri çekildi. Thalaja onu yakalayıp taş oturaklardan birine yönlendirdi ama Kajivah dikleşip ellerinden kurtuldu ve tekrar Inevera'nın gözlerine baktı.

İnatçı, diye içinden geçirdi Inevera.

"Jayan neden görmezden gelindi?" diye sordu Kajivah. "O Ahmann'ın en büyük vârisi ve başarılı bir lider. İnsanlar ona tapıyorlar."

"Jayan, Ahmann'ın yerine önderlik edemeyecek kadar genç ve inatçı," dedi Inevera.

"O senin oğlun!" diye bağırdı Kajivah. "Bunu nasıl..."

"YETER!" diye bağırdı Inevera, herkesin, en çok da Kajivah'ın irkilmesine neden oldu. Inevera nadiren sesini yükseltirdi, özellikle de başkalarının gözü önünde. Ama Inevera'nın kayınvalidesi sabrını herkesten daha çok zorluyordu. "Kendi çocuklarım hakkında benimle böyle konuşabileceğini sanıyorsan, kendini unutuyorsun, kadın. Seni bu kez affediyorum, çünkü oğlun için endişelisin ama sabrımı taşırma. Krasia'nın bana ihtiyacı var ve her endişeni hafifletmeye ayıracak zamanım yok. Ahmann'ın emri üzerine Kafatası

Taht'ta Ashan oturuyor. Mesele hakkında bilmen gerek bu."

Kajivah gözlerini kırpıştırdı. Biri onunla en son ne zaman bu şekilde konuşmaya cüret etmişti? Sıradan bir *dal'ting* değil, Kutsal Anne'ydi.

Ama bütün küstahlıklarına ve nüfuzuna rağmen, Kajivah'ın gerçek gücü yoktu. Damajah olmak bir yana, *dama'ting* bile değildi. Serveti ve hizmetkârları, Ahmann'ın yokluğunda Inevera'nın rahatlıkla kısabileceği tahttan harcamalardı ama altın hediye ederek onu kendi taraflarına çekmek için vakit kaybetmeyecek insanlar olurdu.

"Anne." Inevera ve kadın dönüp Asome'nin çardağa girdiğini gördüler. Yaklaşırken Enkido gibi sessizdi. Asome onları selamladı. "Büyükanne. İkinizi de görmek güzel."

Kajivah'ın keyfi hemen yerine geldi, torununu kucaklamak için kollarını açtı. Bu muamele konumuna yakışmasa da kollarının arasına girip zarif ve onurlu bir şekilde peçesinin üzerinden verdiği öpücükleri kabul etti.

"Tikka," dedi Asome, Kajivah'ın konuşmaya başlamadan önce bütün torunlarına öğrettiği Krasia dilinde "büyükanne" anlamına gelen gayriresmi sözcüğü kullandı. Asome'nin ağzından çıkan kelime bile kadının ilaç verilmiş gibi erimesine neden oldu. "Lütfen onurlu anneme karşı nazik ol. Babam için endişelendiğini biliyorum ama o onun *Jiwah Ka*'sı ve babam için senin kadar endişelendiğine hiç şüphe yok."

Kajivah sersemlemiş gibi kafasını sallayıp Inevera'ya baktı, kafasını sallarken bakışlarını saygılı bir şekilde yere çevirdi. "Özür dilerim, Damajah."

Inevera'nın içinden oğlunu öpmek geldi.

"Ama neden seni ve kardeşini es geçtiler?" diye sordu Kajivah kararlılığının bir kısmını geri kazanınca.

"Es geçmek mi?" diye sordu Asome. "Tikka, Jayan Mızrak Tahtı'nda oturuyor ve Kafatası Taht'a oturacak bir sonraki kişi benim. Asukaji, Kaji kabilesinin *Damaji'si* ilan edildi. İlk doğan erkek torunlarının hepsi artık *kai'Sharum* ve yakında ikinci erkek çocuklar da *nie'Damaji* olarak yerlerini alacaklar. Yirmi yıl önce tükenmek üzere olan Jardir soyu sayende nesiller boyunca Krasia'nın kontrolünde olacak."

Kajivah bunun üzerine yumuşadı, ama yine de üsteledi. "Ama amcan..."

Asome, Inevera gibi annesinin çenesini eline aldı ama baskı noktasına dokunmak yerine baş parmağını peçesinin üzerine koydu. Dudaklarına bir tüy kadar nazikçe dokundu, ama bu Inevera'nın güçlü dokunuşu kadar etkili bir şekilde Kajivah'ı susturmaya yetti.

"Evejah kanunları bize bütün *dama'ting*lerin Öngörüye sahip olduklarını öğretir," dedi Asome, "en çok da Damajah'ın. Eğer onurlu amcamın tahta oturmasına izin verdiyse, sebebi muhtemelen babamın geri döneceğini görmüş olmasıdır, ama elbette bu tür şeylerden açıkça söz edemez."

Kajivah gözlerinde korkuyla Inevera'ya baktı. Krasia'da *dama'ting*lerin gücünün kaynağı olan Öngörü'ye büyük saygı gösterilirdi. Inevera da ona uyup Kajivah'a ölçülü bir bakış atıp hafifçe kafasını eğdi.

Kajivah, Asome'ye baktı. "Talihten bahsetmek kötü şans getirir."

Kajivah eski atasözünü katlederken Asome ikna edici bir saygıyla başını eğdi. "Doğru dedin, Tikka." Inevera'ya baktı. "Belki de onurlu büyükannemin Everam'ı övmesi ve babamın sağ salim geri dönmesi için yapabileceği bir şeyler vardır."

Inevera irkildi, Asome'nin sözleri ona kendi annesi Manvah'ın Kutsal Anne'ye dair verdiği tavsiyeyi hatırlattı. Kafasını salladı. "Kara Ay'a iki haftadan kısa bir süre kaldı ve Kurtarıcı burada olmadığı için Nie'nin güçleri yeniden toplanırken moraller düşük olacak. Savaşçılarımızı yüreklendirmek ve Ahmann'ın bu son sınavında başarılı olması için Everam'a dua ederken kitlelerin sesini birleştirmek için büyük bir ziyafet düzenleyebiliriz..."

"Harika bir fikir Damajah," dedi Melan bir adım öne çıkarak. Inevera eski rakibine baktı, desteği için minnettardı.

"Haklısın," dedi Asome. "Belki Kutsal Anne yiyecekleri ve içecekleri kutsayabilir?"

"Ben de bunu söyleyecektim..." diye yalan söyledi Inevera.

Manvah'ın öngördüğü gibi, Kajivah oltaya geldi. "Endişelenme, Kutsal Damajah. Üzerinde çok yük var. Lütfen, bunu benim hallet-meme izin ver."

Gerçekten de Inevera üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. "Korkarım bir ziyafet yeterli olmayabilir. Dolunayda bir tane daha düzenlememiz gerekebilir ve Sharak Ka kazanılana kadar her ay."

Kajivah, Inevera'nın yıllardır görmediği kadar yere eğildi. "Bu işle ilgilenmek benim için bir onurdur, Damajah."

"Andrah'tan ziyafetler için hazineden bol miktarda bütçe ayırmasını isteyeceğim," dedi Inevera, Ashan'ın da kadının işlerine burnunu sokmasına engel olmaktan memnun olacağını biliyordu. Her şeyi kabul eder ve buna pazarlık derdi. "Elbette, yardıma ihtiyacın olacak. çiçekçiler ve şefler, davetiyeleri hazırlamak için kâtipler..." *Okuma yazma ve toplama bilen insanlar*, diye alaycı bir şekilde içinden geçirdi, çünkü Kajivah yirmi yıldır sarayda yaşamasına rağmen ikisini de yapamıyordu.

"Kutsal Anne'ye yardım etmekten şeref duyarım," dedi Melan.

"Sorumluluklarımdan fırsat buldukça ben de yardım ederim," dedi Asome anlamlı bir şekilde Inevera'ya bakarak. Bunun bir gün karşılığını beklediği bir iyilik olduğuna hiç şüphesi yoktu ama seve seve verecekti. Bu paha biçilmez bir iyilikti.

"Anlaştık, öyleyse," dedi Kajivah'a kafasını sallayarak. "Bütün Krasia bunun için sana borçlu olacak, Kutsal Anne."

6. BÖLÜM

BİR ADAM HİÇBİR ŞEYDİR

D.S. 333 SONBAHAR

Abban sarayın merdivenlerinden inerken koltuk değneğini sıkıca tuttu, bükülen baldırına saplanan her sancı yüzünden dişlerini sıkıyordu. Kurtarıcı'nın sarayında bıçaklar bilenmeye başlanmıştı ama bazen her gün en büyük mücadeleyi sarayın basamaklarında veriyor gibi geliyordu. Kâra geçmek için neredeyse her şeye katlanabilirdi ama bu uğurda acıya tahammül etmek hiç başarılı olamadığı bir alandı.

Damajah'ın onu iyileştirme teklifini reddettiği için ilk kez pişman olmuyordu. Rahatlık sunarak rüşvet veremeyeceğini ona hatırlatması akıllıcaydı –özellikle de rahatlıkla geri alabileceği bir şeyse– ama merdivenlerden acı çekmeden inip çıkma düşüncesi öldürmeye değerdi. Yine de daha çok istediği bir şey vardı ve yakında onu elde edecekti.

Eğitim subayı Qeran yanındaydı ve basamakları daha rahat çıkıyordu. Eğitim subayının sol bacağı dizinden itibaren kesikti ve yerinde ince kıvrımlı yaylı bir çelik tabakası vardı. Metal her adımda hafifçe eğilse de adamın ağırlığını rahatça kaldırıyordu. Qeran sakatlanmadan önce sahip olduğu dövüş becerisini şimdiden geri

kazanmıştı ve gelişmeye devam ediyordu.

Abban'ın *kha'Sharum*larının saraya girmelerine izin verilmiyordu ama eğitim subayı Kurtarıcı'yı eğitmişti ve onuru sonsuzdu. Abban'ın hizmetindeyken bile saray da dahil olmak üzere her yere kabul ediliyordu. Bir koruma için işe yarar bir şeydi. Artık kimse Abban geçerken ona sataşacak kadar aptal değildi.

Abban'ın at arabasının kapısını açık tutan Kulaksız onları merdivenlerin dibinde bekliyordu. Arabacı koltuğunda iki *kha'Sharum* oturuyordu, her birinin rahatlıkla ulaşabileceği mesafede mızrakları vardı ve at arabasının arkasındaki yüksek oturakta da iki tane vardı ve bunlar Kuzeyli tatar yaylarıyla silahlanmışlardı. Qeran zorlanmadan arabaya bindi ve Abban'ın koltuk değneğini alırken, sağır dev, onu bir çocuk kadar kolayca kaldırıp gözünü korkutan basamaklardan kurtardı.

İçeri rahatça sığmayacak kadar iri yarı olan Kulaksız kapıyı kapatıp ilk basamağa çıktı ve dışarıda yolculuk etmek için bir kola tutundu. At arabasının dışına vurdu ve arabacılar dizginleri şaklattılar.

"*Damaji*ler Ashan'ı Andrah olarak kabul ettiler mi?" diye sordu Qeran.

Abban omuzlarını silkti. "Güç gösterisi yapan Damajah onlara başka seçenek vermedi. Ashan onun kuklası ve hiçbiri ona karşı koyacak kadar aptal değil."

Qeran kafasını salladı. Damajah'ı yeterince iyi tanıyordu. "*Sharum*lar bundan hoşnut değiller. Sharum Ka'nın babasının yerine geçmesi gerektiğine inanıyorlar. Tahta çıkan bir *dama'*nın dikkatleri *alagai'sharak'*tan uzaklaştırmasından korkuyorlar."

"Ne trajedi olurdu," dedi Abban.

Sözlerinden hiç hoşlanmayan Qeran ona buz gibi bir bakış attı. "Jayan çağrıda bulunursa, mızraklılar etrafına üşüşür. Ashan'ın ve *Damaji*lerin kafalarını mızraklara geçirmesi ve tahta geçmek onun için çok kolay olur."

Abban evet anlamında kafasını salladı. "Ve Damajah'ın onu küle dönüştürmesi de kolay olur. Tepemizde olup bitenleri düşünerek vaktimizi boşa harcıyoruz, eğitim subayı. İşimiz var."

Abban'ın yüksek, kalın bir duvarla çevrili ve silahlı *kha'Sha-*

*rum*larla dolu yerleşkesine vardılar. Arabacılar doğru işareti verince karşılarındaki kapılar açıldı ve içerideki alçak, sağlam binalar ortaya çıktı.

Yerleşke güçlü ve güvenliydi ama Abban başkalarının –en azından dışarıdan– dikkatini çekebilecek bir nitelik katmamaya özen gösteriyordu. Yapının estetik bir yanı, bahçeler ya da çeşmeleri yoktu. Havada demir ocaklarının yoğun dumanı ve çınlayan çekiçlerin sesi vardı. Adamlar her yerde çalışıyorlardı, boş gezen kimse yoktu.

Abban pis kokan havadan derin bir nefes alıp gülümsedi. Bu endüstrinin, gücün kokusuydu. Herhangi bir çiçeğin parfümünden daha tatlıydı.

Kulaksız, Abban'ı yere indirirken bir çocuk arabaya doğru koştu. Yere kadar eğilerek selam verdi. "Efendi Akas örneklerin hazır olduğunu söylememi istedi."

Abban kafasını sallayıp çocuğa küçük bir madeni para verdi. Çok düşük bir miktardı ama çocuğun gözleri aydınlandı. "Hızlı ayakların için. Efendi Akas'a birazdan ona katılacağımızı söyle."

Akas, Abban'ın demir ocaklarından sorumluydu, yerleşkedeki en önemli işlerden biriydi. Abban'ın evlilik yoluyla kuzeniydi ve birçok *dama*'dan daha çok para kazanıyordu. Abban'ın en iyi *kha'Sharum* Gözcüleri gölgesinde dolaşıyordu, onu korumak için gibi görünse de asıl görevleri ihanet belirtisi taşıyan herhangi bir şeye engel olmak ya da onları rapor etmekti.

"Efendim, Eğitim Subayı, hoş geldiniz!" Akas ellili yaşlarındaydı, çıplak kolları demirhanede çalışanlarınki gibi kalın kaslarla kaplıydı. Yaşına ve cüssesine rağmen, genç bir adamın telaşlı heyecanıyla hareket ediyordu. Abban gibi bir *khaffit*'ti, sakalsızdı ama çenesinde sert bir kirli sakal vardı. Ter ve sülfür kokuyordu.

"Üretim nasıl gidiyor?" diye sordu Abban.

"Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın silahları ve zırhları planlandığı şekilde gidiyor," dedi Akas mızrak uçları, kalkanlar ve zırh tabakalarının istiflendiği rafları işaret ederek. "Muhafazalı camlar, test edebildiğimiz kadarıyla dayanıklılar."

Abban onaylayarak kafasını salladı. "Peki Yüz'üm?" Ahmann'ın ona verdiği yüz *kha'Sharum* için bu terimi kullanıyordu, ama doğ-

rusu yüz yirmi kişilerdi ve onları destekleyen yaklaşık bin *chi'Sharum* vardı. Abban hepsinin silahlandırılmasını ve parayla satın alınabilecek en iyi donanıma sahip olmalarını istiyordu.

Akas sakalını kaşıdı. "Bazı... Gecikmeler oldu."

Qeran kollarını göğsünde kavuşturup dik dik baktı, Abban'ın ona ipucu vermesine gerek bile duymadı. Akas iri yarı bir adamdı ama bu hareketi dikkatinden kaçıracak kadar aptal değildi. Yatıştırıcı bir şekilde avuçlarını havaya kaldırdı. "Ama ilerleme kaydedildi! Gelin ve görün!"

Bir grup istif rafına doğru koştu, bu kalkanlar ve mızrak uçları aynalar gibi parlıyorlardı. Bir mızrak ucu seçip üzerine sağlam, ağır bir örs indirdi.

"Muhafazalı cam," dedi Akas mızrak ucunu kaldırarak, "sıradan gözlerden ne olduğunu gizlemek için istediğiniz gibi gümüşle kaplandı."

Abban sabırsızca kafasını iki yana salladı. Bu yeni bir şey değildi. "O halde neden gecikme var?"

"Gümüşle kaplama aşaması camı zayıflatıyor," dedi Akas. "İzleyin."

Mızrak ucunu örse koyup bağlı mengenelerle sabit tuttu. Sonra sapı en az dokuz metre ve başı on dört kilo olan uzun ve ağır bir balyoz aldı. Demirci ustası alışılmış bir rahatlıkla balyozu savurdu ve güçlü kasları yerine ağırlığı ve hızının işi yapmasına izin verdi. Demirhanede yankılanan bir ses yükseldi, ama Akas durmayıp var gücüyle iki darbe daha indirdi.

"Bu adamı *khaffit* yapmak israf," dedi Qeran. "Ondan çok iyi bir savaşçı yapabilirdim."

Abban kafasını iki yana salladı. "Savuracak hiçbir silah ya da zırh olmazdı. Destanlar demirhanelerde çalışan sakatların hikâyelerini anlatıyorlar, ama bu güçlü olmanın yanı sıra onurlu adamların yapabileceği bir iş."

Üçüncü darbeden sonra, Akas mızrak ucunu çıkarıp incelemeleri için onlara götürdü. Abban ile Qeran mızrak ucunu ışığa doğru tutup sağa ve sola çevirdiler.

"İşte," dedi Qeran işaret ederek.

"Görüyorum," dedi Abban darbenin indiği noktanın yanında oluşan camdaki küçük kusura bakarak.

"Bu şekilde on darbe daha alırsa çatlak oluşur," dedi Akas. "Bir düzinenin ardından kırılır."

"Yine de sıradan çelikten daha güçlü," dedi Qeran. "Böyle bir silaha sahip olan her savaşçı şanslıdır."

"Olabilir," dedi Abban, "ama benim Yüz'üm sıradan savaşçılar değiller. Yaşayan en iyi eğitim subayına, en zengin patrona sahipler ve donanımları da buna göre olmalı."

Qeran homurdandı. "Karşı çıkmayacağım ama aynalı kalkanlar şeffaf cama kıyasla biraz daha avantaj getiriyorlar. *Alagai*'ı Labirent'e sürmek için aynalar kullanırdık. Kendi yansımalarıyla çok kolay kandırılıyorlar."

"Bu da bir şey," dedi Abban, Akas'a bakarak. "Ama gelişmeden bahsediyordun?"

Akas kocaman sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Yeni alaşımla bir set yapmaya cüret ettim."

Yeni alaşım elektrumdu, az miktarda bulunan ve çok değerli olan doğal bir gümüş ve altın karışımıydı. Kurtarıcı çoktan bütün metale Damajah'ın kullanması için el koymuştu. Abban kendi kaynağını güvenceye almıştı ve daha fazlasını arayan ajanları vardı ama Damajah kutsal metali depoladığını öğrenirse, onun için sonuçları çok kötü olabilirdi.

"Ve?" diye sordu Abban.

Akas bir bezin altından bir mızrak başı ve kalkan çıkardı. İkisi de cilalanmış ayna gibi parlıyordu. "En azından muhafazalı cam kadar sağlam. İkisini de ne eritebiliyor ne de kırabiliyoruz. Ama yeni alaşımın... Başka özellikleri var."

Abban dudaklarını seğirmesine engel olmaya çalıştı. "Devam et."

"Donanımla taarruza geçtiğimizde, savaşçılar ilginç keşifler yaptılar," dedi Akas. "Kalkan *alagai*ların hamlelerini engellemekten fazlasını yaptı. Onları özümsedi. Savaşçı ayaklarını bile kıpırdatmadan bir kaya iblisinin kuyruğunun darbesine karşı dimdik durdu." Bunun üzerine Qeran aniden kafasını kaldırdı.

"Taarruza geçildiğinde, *alagai* kalkana bir mızrak boyu kadar bile yaklaşamadı. Savaşçı vurmak için kalkanını kenara çevirmek zorunda kaldı."

"Eğer saldırmak için korunmadan vazgeçmek gerekiyorsa," dedi Qeran, "bu güç olduğu kadar zayıflık demek."

"Olabilir," dedi Akas, "ama ne darbeydi! Mızrağın ucu kaya iblisinin pullarını suya dalmak kadar kolayca çatlattı. Bakın."

Mızrak ucunu örse geri götürdü, ucu aşağıda olacak şekilde sabitlemek için farklı bir mengene kullandı. Bir kez daha balyozu kaldırıp sertçe vurdu. Büyük bir çınlama duyuldu ve Abban ile Qeran mızrağın ucunun iki buçuk santimetreden fazlasının demire saplandığını görünce hayret ettiler. Akas tekrar tekrar vurdu, her darbe mızrak ucunu tahtaya çakılan çivi gibi gömdü. Dördüncü darbede, örs ikiye bölündü.

Qeran örse gitti ve çatlayan metale saygılı bir şekilde dokundu. "Andrah bunu işitmeli. Her savaşçıda bir tane olmalı. Sharak Ka bizim olacak!"

"Andrah bunu zaten biliyor," diye yalan söyledi Abban, "Kurtarıcı ile Damajah da biliyorlar. Canın ve Cennet'e gitme umudun adına, bundan kimseye bahsetmeyeceksin, Qeran. Camda kullanılan ince tabaka bile *Damaji*lerin sarayından daha değerli ve birliklerimizin küçük bir bölümünü silahlandırmaya yetecek kadar yok."

Abban'ın dudakları kıvrılırken Qeran'ın gülümsemesi kayboldu. "Ama bu eğitim subayımın ve en güvendiği teğmenlerinin buna sahip olmayacağı anlamına gelmiyor."

Eğitim subayının ağzı açık kaldı ama çıt çıkarmadı.

"Gel, Eğitim Subayı," dedi Abban. "Orada ağzın açık bir şekilde durursan, görüşmemize geç kalacağız."

Eğitim Subayı Qeran yeni pazarda dolaşırken Abban'a ayak uydurdu, Krasia'nın Büyük Pazarı'nın uçsuz bucaksız ihtişamını anımsatmaya –ve geçmeye– kararlı olan Everam'ın Armağanı'nın geniş bir bölümüydü.

Şimdiden büyük gelişmeler olmuştu. Kuzeyliler Evejah kanunlarına pek uyum sağlayamamışlardı ama ticareti anlıyorlardı ve sokaklardaki yüzlerce büfe ile tezgâhta *dal'ting* ve *khaffit* kadar *chin* de çalışıyordu. Dinmek bilmeyen sıcaklık ve toz hariç Abban'a ev gibi geliyordu.

Evejah kanunlarının pazarda pek bir anlamı yoktu. Yüksek sesle

ücretlerini söyleyen her satıcıya karşılık Everam ya da *dama* tarafından yasaklanan ürünlerini ve hizmetlerini sessizce fısıldayanlar da vardı. Kumar oynamak. Domuz eti. Couzi. Silahlar. Kitaplar. Dönüş öncesinden kalıntılar. Parası olan ve kime, nasıl soracağını bilen herkes bunları pazarda bulabilirdi.

Buna büyük ölçüde göz yumuluyordu. Hatta yasa dışı ürünlerin en büyük tüketicilerinden bazıları *dama*lar ve *Sharum*lardı, ve kimse onları tutuklamaya cesaret edemezdi. Kadınlar ile *khaffit*ler onlar kadar şanslı değillerdi, arada sırada kınanır ve örnek olması için *dama* tarafından herkesin gözü önünde cezalandırılırdı.

Boyu bir metre doksan santimetreyi aşan, mızrak, kalkan ve Everam bilir başka hangi gizli silahlarla kuşanmış olan Qeran hâlâ rahatsız görünüyordu. Her an bir tuzak bekliyormuş gibi bakışları her şeyin üzerinde dolaşıyordu.

"Tedirgin görünüyorsun, Eğitim Subayı," dedi Abban. "Karanlıkta *alagai*'ın karşısında dimdik duran bir adam nasıl olur da güpegündüz sokakta yürümekten korkar?"

Qeran yere tükürdü. "Burası *alagai*'ı tuzağa düşürmek için kullanılan Labirente çok benziyor."

Abban kıkırdadı. "Aynen öyle, Eğitim Subayı. Pazar iblisler yerine cüzdanları tuzağa düşürecek şekilde tasarlandı, ama fikir aynı. Kolayca pazara çekilen müşteriler çıkış yolunu bulmakta zorlanıyorlar. Çıkmaz sokaklar ve dolambaçlı yollar var, ayrıca habersizce dolaşanların üzerine atlamak için hazır bekleyen satıcı orduları da vardı."

"Labirent'te düşmanın kim olduğunu bilmek kolay," dedi Qeran. "Erkekler gece kardeşler ve lagai hediyeler ile yalanlar sunarak gelmiyor." Temkinli bir şekilde etrafına baktı ve hâlâ yerinde olduğundan emin olmak istercesine elini cüzdanına götürdü. "Burada, herkes düşman."

"Benimleyken değiller," dedi Abban. "Burada, ben hem Andrah hem Sharum Ka'yım. Şimdi bile insanlar bizi birlikte görüyorlar. Yarın buraya gelirsen, bana haklarında olumlu sözler söylemen umuduyla sana iyilik yapmak için birbirlerini ezmeye çalışırlar."

Qeran tekrar tükürdü. "Pazarda benim için alışveriş yapan eşlerim var. İşimizi halledip buradan gidelim."

"Birazdan," dedi Abban. "Rolünü biliyorsun, değil mi?"

Qeran homurdandı. "Sen doğmadan önceden beri insanları konuşturmak ve parçalardan adamları bir araya getirmekle uğraşıyorum, *khaffit*. Bunu bana bırak."

"Kutsal siyah hakkında nutuk atmak yok, tamam mı?" dedi Abban.

Qeran omuzlarını silkti. "Çocukları gördüm. Savsaklar. Zayıflar. Jurim ile Shanjat onları sana karşı döndürmek için şımarttılar ve şimdi onları sana geri döndürmek için katı bir el gerekecek. Tekrar *nie'Sharum*lar gibi hissetmeliler."

Abban onaylayarak kafasını salladı. "Bunu benim için yap, Eğitim Subayı, hayallerinin ötesindeki bir zenginlikle ödüllendirileceksin."

Qeran tiksintiyle teklifini reddetti. "Off. Bana *sharak*'ı geri verdin, Chabin'in oğlu. Karşılığında en azından bu kadarını yapabilirim. Bir erkek oğullarının saygısı olmadan hiçbir şeydir."

"Burası," dedi Abban bir yemek müessesesine işaret ederek. Ön veranda alçak masalarda oturmuş öğle yemeği yiyen, sigara ve acı Krasia kahvesi içen müşterilerle doluydu. Kadınlar oradan oraya koşuşturuyor, içeriden sürekli dumanı tüten kupalar ve kâseler getiriyor ve drakilerle dolu cüzdanları şıngırdayarak boşalanlarla geri dönüyorlardı.

Abban onları bir ara sokağa götürdü ve koltuk değneğini bir yan kapıya vurdu. Taba rengi cüppe giymiş bir çocuk kapıyı açtı ve arkadaki bir merdivene kadar onlara eşlik ederken Abban'm ona attığı parayı ustalıkla yakaladı.

Zarların tıkırtısı ve yüksek sesle girilen bahislerin yanı sıra, havaya tatlı bir pipo kokusu sinmişti. Bir perdenin arkasında durup paraların istiflendiği zar masasının etrafında couzi içen bir grup *Sharum*'u izlediler.

"*Dama'ting*lerin bundan.... Ah," derken Abban, Asavi'nin ana merdivenlerden indiğini gördü. Beyaz cüppesi karanlık bodrumda göze çarpıyordu, ama zarların yüzeylerine işlenmiş muhafazalara odaklanan adamlar yaklaşana kadar onu fark etmediler.

"Bu da ne?" diye bağırdı Asavi ve *Sharum*ların hepsi irkildi. Adamlardan biri –Abban'ın oğlu Shusten– ona doğru dönerken

bardağını devirdi. *Dama'ting* geri çekilir gibi yaptı ama cüppesinin koluna ustalıkla savurarak dökülen sıvıyı yakaladı.

Asavi cüppesinin kolunu incelerken gergin bir sessizlik oldu, savaşçılardan hiçbiri nefes almaya bile cesaret edemedi.

Asavi ıslaklığa dokunduktan sonra parmaklarını burnuna yaklaştırdı. "Bu... *Couzi* mi?" Son kelimesini tiz bir sesle söyleyince, adamlar neredeyse bidolarını ıslatacaklardı. Buluşmayı kendisi ayarlamış olmasına rağmen, Abban bile korktu. Otuz yıl önce babası Chabin yanlışlıkla bir *dama'*nın cüppesine mürekkep döküp olduğu yerde öldürüldüğünde gördüğü gibi bir manzarayla karşı karşıyaydı. Hatırlayınca güçlükle yutkundu. Belki de oğullarının da benzer bir ders alması gerekiyordu.

"Bağışlayın, *dama'ting*!" diye bağırdı Shusten, temizliği şüpheli olan bir bez alıp cüppesinin koluna doğru uzandı ve beceriksizce lekeyi silmeye çalıştı. "Ben temizlerim..."

"Nasıl cüret edersin!" diye bağırdı Asavi kolunu çekerek. Onu bileğinden tutup kolunu dümdüz çekti ve avucunu açıp Shusten'in dirseğinin arkasına sertçe indirdi. Tıpkı Chabin'in boynu gibi kolu işitilebilir bir çıtırtıyla kırıldı.

Shusten haykırdı ama *dama'ting*'in ona tekrar, bu kez boğazına vurmasıyla sesi kesildi. "Onu kanınla temizleyeceksin seni aptal!" Öne eğildi, sağ bacağını geriye doğru attı ve yukarı doğru kıvırıp başının üzerinden geçirerek yüzüne tekme attı.

"Güzel," diye fısıldadı Qeran onun sanatını izlerken. Abban yan gözle ona baktı. Savaşçıları hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Shusten geriye düştü, burnu kırıldı ve zar masasına çarpınca paraların ve *couzi*nin her yere saçılmasına neden oldu. *Sharum*lar dağıldı ama bunun sebebi paraları değildi, *dama'ting*'in gazabına uğramaktan endişe ediyorlardı.

Asavi uzun adımlarla ilerleyip dayak atmaya devam etti. Shusten sürünerek kaçmaya çalıştı ama kalçasına attığı tekme bacağını işlemez hale soktu. Bir sonraki tekmesini hayalarına indirdi ve Shusten'in iniltisini duyan Qeran bile suratını buruşturdu, kırık burnundan kan baloncuklar halinde çıkıyordu.

Kan ve sümüğün bir kısmı Asavi'nin cüppesine bulaştı ve dama'ting uluyarak kemerinden kıvrımlı bir bıçak çekti.

"Hayır, *dama'ting*!" Shusten'in büyük kardeşi Fahki haykırarak ikisinin arasına girdi. "Everam aşkına, merhamet edin!"

Fahki silahsızdı ve ellerini yalvarırcasına açmıştı. *Dama'ting*'e dokunmamaya özen gösteriyordu, ama Asavi bir dansçı gibi hareket edip bacağını yoluna koydu. Fahki ona takılıp ikisini birden tahta zemine düşürürken attığı çığlık oldukça ikna ediciydi.

"Sıra sende Eğitim Subayı," dedi Amman ama Qeran çoktan harekete geçmişti. Abban'ın varlığını belli etmemeye özen göstererek perdeyi açıp odaya girdi.

"Bu da ne demek!" diye kükredi Qeran, sesi alçak tavanlı odada gök gürültüsü gibiydi. Fahki'yi cüppesinin yakasından tutup *dama'ting*'in üzerinden kaldırdı.

Asavi ona dik dik baktı. "Bu sarhoşlar senin adamların mı Eğitim Subayı?" diye sordu.

Qeran yere kadar eğildi ve bu sırada Fahki'nin kafasını döşemelere çarptı. "Hayır, Dama'ting. Yukarıdaki işletmede yemek yiyordum ve gürültüyü duydum." Boğazı sıkıldığı için öksüren ve öğüren Fahki'yi tutmaya devam ederken, Asavi'ye elini uzattı.

Dama'ting, uzattığı elini tuttu ve Qeran onu ayağa kaldırdı, kafasını çevirip duvarların dibine sinen adamlara dik dik baktı. "Onları senin için öldürmemi ister misin?"

Tek bir savaşçının bir düzineye yakın adamı ölümle tehdit etmesi saçma görünüyordu ama hepsinin ciddiye aldığı bir tehditti. Eğitim subaylarına özgü kırmızı peçe kolay kolay alınmazdı ve hem *alagai'sharak*'ta hem de eğitim yerleşkelerinde yaşayan bir efsane olan Qeran'ı Kaji'nin bütün savaşçıları çok iyi tanırdı.

Asavi de gergin geçen uzun saniyeler boyunca gözlerini adamların üzerinde gezdirdi. En sonunda kafasını salladı.

"Siz erkekler," diye sinen savaşçılara seslendi. "Bu ikisinin üzerindeki siyahları yırtın."

"Hayır!" diye bağırdı Fahki, birkaç dakika öncesine kadar mızrak kardeşi olan adamlar harekete geçerken yalvarışlarına aldırmadılar. Qeran kendini adamların üzerine attı ve birini mızrağının sapını çenesinin altına koyarak yakaladı, altı Sharum hevesle cüppesini üzerinden soyarken direnmesine engel oldu. Shusten diğer savaşçılar onu soyarken inlemek dışında hiç karşı koyamadı.

Teste tabi tutulduklarında Sharum*ların sadakati ne kadar çabuk soluyor*, diye neşeli bir şekilde içinden geçirdi Abban. *Dama'ting*'in gözüne girmek için ne gerekiyorsa yaparlardı.

"Artık *khaffit*siniz," dedi Asavi çıplak adamlara. Fahki'nin küçülen erkekliğine bakıp burnundan güldü. "Belki de hep öyle olmalıydınız. Utanç içinde babanıza geri dönün."

Savaşçılardan biri karşısında diz çöküp ellerini ve alnını boyun eğercesine yere koydu. "Onlar kardeşler, *dama'ting*," dedi, "babaları *khaffit*."

"Çok uygun," dedi Asavi. "Armut dibine düşer." Diğer savaşçılara bakmak için döndü. "Size gelince, Sharik Hora'ya gidip tövbe edeceksiniz. Kefaret olarak üç gün boyunca hiçbir şey yemeyecek ve içmeyeceksiniz ve eğer couzi bardağına –ya da zarlara– *dokunduğunuzu* duyarsam, onlarla aynı kaderi paylaşırsınız."

Savaşçılar ağızları açık bir şekilde bakakaldılar, ta ki Asavi ellerini çırpıp hepsinin irkilmesine neden olana kadar. "Hemen!"

Neredeyse bidolarına işeyen savaşçılar telaşla odadan çıkarken tekrar tekrar kafalarını eğip, "Teşekkür ederiz, Dama'ting," dediler. Merdivenlerin dibinde birikirken birbirlerine çarptılar ve dönüp sandaletli ayaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri tırmandılar.

Asavi çıplak adamlara son kez tiksintiyle baktı. "Eğitim Subayı, bu zavallı erkek müsvettelerinden kurtul."

Qeran kafasını eğdi. "Emredersiniz, Dama'ting."

Fahki ile Shusten başlıkları kafalarından çekilirken loş ışıkta gözlerini kırpıştırdılar. Yer altındaki bir odada sandalyelere bağlıydılar. İkisi de Qeran'ın deyimiyle, "yumuşatılmışlardı", çürükleri hâlâ şiş ve kırmızıydı, henüz morarmamışlardı. Shusten'in kolu alçıya alınmıştı ve burnuna ince bir çubuk bağlanmıştı. İkisi de *khaffit*lere özgü yırtık gömlekler ve pantolonlar giymişlerdi.

"Hovarda çocuklarım geri döndüler," dedi Abban. "Ama sizi en son gördüğümde olduğum kadar gururlu değilim."

Çocuklar ona baktılar ve ışığa alışana kadar gözlerini kıstılar. Qeran, Abban'ın bir adım gerisinde kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu ve onu gören Fahki'nin gözleri kocaman oldu.

Abban her şeyi anladığını görebiliyordu.

Belki de o kadar aptal değillerdir, diye memnuniyetle içinden geçirdi. Savaşçı çocuklar yeterince kötüydü. Bir de aptal çıkarlarsa, onları öldürüp bu işi bitirmeyi tercih ederdi. Onun için önemi olan tek eşi Shamavah'tan başka çocuğu olmasa da, başka oğulları da vardı. Karısının hatrına, bunları kendi tarafına çekmeye çalışmalıydı.

"Neden bağlılar?" diye sordu Abban. "Herhalde kendi oğullarım bana karşı tehdit oluşturmuyorlar, değil mi? Bu tür utanç verici muamelelere gerek yok."

Qeran homurdandı ve bir bıçak çıkararak yanlarına gidip iplerini kesti. Çocuklar inleyerek kan akışını geri döndürmek için el ve ayak bileklerine masaj yaptılar. Shusten zayıf ve sinmiş görünüyordu ama Fahki'nin gözlerinde hâlâ isyan vardı.

"Abban." Yere tükürdü, kan ve salya karışımı pembe bir köpüktü. "Ondan daha iyi olduğumuzu kanıtlayıp terfi ettiğimiz için babamız bize karşı kızgın. Bizi kendi ticaret ve *khaff't* dünyasına geri sürüklemek için bir *dama'ting'*e rüşvet vermenin yolunu bulmuş."

"Artık siz de *khaffit*siniz," diye ona hatırlattı Abban.

"Bizi kandırarak siyah cüppelerimizi aldın," diye uludu Fahki. "Everam'ın gözünde hâlâ Sharumuz, Everam'ın Armağanı'ndaki bütün pis *khaffit*lerden çok daha üstünüz."

Abban elini göğsüne koydu. "Siyah cüppenizi *ben* mi aldım? Bardağınıza couzi koyan, ellerinize zarları veren ben miydim? Kardeşlerin kendilerini kurtarmak için bunu seve seve yaptılar. Mevkini kaybetmen kendi aptallığının bir sonucu. Kumar oynamaya ve içmeye devam edersen neler olacağı hakkında sizi uyarmıştım. Siyah cüppeler sizi Everam'ın kanunlarında üstün kılmıyor."

Fahki gözlerini devirdi. "Ne zamandır Everam'ın kanunlarını umursuyorsun, baba? Servetinin yarısını couziden kazandın."

Abban kıkırdadı. "Bunu inkâr etmiyorum, ama kârımı kumara yatırmayacak ya da insan içinde içki içmeyecek kadar akıllıyım."

Odadaki üçüncü sandalyeye doğru topallayıp oturdu ve deve başlı koltuk değneğinin kamburları arasından onlara baktı. "*Khaffit*lerden daha iyi olmanıza gelince, yakında bunu sınayacağız. Bir şeyler yiyip uyuyacaksınız. Sabah olunca size birer mızrakla kalkan

verilecek ve *kha'Sharum* muhafızlarımdan biriyle karşılaşacaksınız. Herhangi biri. Siz seçebilirsiniz."

Fahki burnundan güldü. "Şişko cüssenle odada topallayarak ilerlemenden daha kısa bir süre içinde onu öldürürüm, yaşlı adam."

Qeran bunun üzerine kahkaha attı. "Beş dakika dayanabilirsen, sana sırtımdaki cüppeyi ve kendi adımı vereceğim."

Bunun üzerine Fahki'nin yüzündeki küstah ifade kayboldu. "Neden bu *khaffit*'e hizmet ediyorsun, Eğitim Subayı? Kurtarıcı'yı sen eğittin. Senden düşük birinden aldığın her emirle adını kirletiyorsun. Onurunu bir domuz yiyene satmanın bedeli neydi?"

Qeran Fahki'nin yanına gidip fısıldayarak yanıt verecekmiş gibi eğildi. Aptal çocuk Fahki duymak için eğildi.

Qeran'ın yumruğu onu sandalyesinden yere düşürdü. Fahki öksürdü ve taş zemine kanlı kırık diş parçaları tükürdü.

"Baban şimdilik onunla saygısızca konuşmana göz yumabilir..." dedi Qeran.

"Şimdilik," diye araya girdi Abban.

"Şimdilik," diye ona katıldı Qeran. "Ama söylediğin gibi, ben *Sharum*ların eğitim subayıyım. Sayısız savaşçı yetiştirdim ve leşlerini sahiplendim. Bir milyon alagai'a güneşi gösterdim evlat ve sana açıklama borçlu değilim. Bana söyleyebileceğin her saygısız söze karşılık bir tarafını kıracağım."

Fahki ona dik dik bakarken Qeran gülümsedi. "Evet. Gel bana. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Gel ve cesaretini sına. Abban'm iki oğlu var. Belki birini özlemez."

"Aslına bakarsan, sana saldıracak kadar aptallarsa, ikisine de ihtiyacım yok, eğitim subayı," dedi Abban.

Fahki derin derin nefes aldı, kasları düğümlendi ama yerden kalkmadı.

Abban kafasını salladı. "Bilgeliğin başlangıcı. Belki, senin için hâlâ umut vardır."

Ertesi gün avluda meydan okumak için Fahki en küçük ve zayıf görünen *kha'Sharum*'u seçti. Cılız ve gözlüklü adam uzun boylu ve babası gibi iri olan Fahki'ye uygun bir eş gibi görünmüyordu.

Haman klanının hepsi olaya tanıklık etmeleri için çağrılmışlardı. Abban savaşçıların etrafındaki iç çemberi kadınlar, Fahki'nin kız kardeşleri, kuzenleri, halaları ve üvey anneleriyle doldurmuştu. *Kha'Sharum*lar ve *chi'Sharum*ların yanı sıra, Abban'ın emrindeki işçiler de hevesle izliyorlardı, çocukların utancını artırmak için işlerine ara vermelerine izin verilmişti.

Fahki temkinli bir şekilde daire çizip mızrağını –gereksiz olsa da– etkileyici bir şekilde çevirdi. Gözlüklü *kha'Sharum* onu sakin bir şekilde izleyip daire çizmeye gerek duymadı. Sharach'tı ve mızrak yerine bir *alaqai*-yakalayıcı taşıyordu. Uzun ve içi boş direğin ucu saptaki bir kol sayesinde savaşçının sıkıştırabileceği halka şeklinde örülü bir kabloyla sona eriyordu.

Şekerlemeli yemiş satan bir satıcı kalabalığın arasında ilerledi.

En sonunda, Fahki'nin gerginliği kırılma noktasına ulaştı ve mızrağını tutarak saldırıya geçti. Savaşçı mızrağın ucunu kenara savuşturup bir anda halkayı Fahki'nin boynuna geçirdi ve direğe vurarak saldırısının hızını ona karşı kullandı.

Direği döndürmesiyle Fahki'yi yüz üstü yere yatırdı. Abban kızı Cielvah'a işaret etti ve elinde kısa bir deri kırbaç olan kız bir adım öne çıktı.

"Özür dilerim, kardeşim," dedi Abban ve Fahki'nin pantolonuyla bidosunu aşağı çekti. Çocuk debelendi ama *kha'Sharum* boynuna geçirdiği halkayı sıkılaştırıp onu sabit tuttu.

Abban yanında duran Shusten'e baktı. Oğlunun bakışları yerdeydi, izleyemiyordu ama kırbacın her şıklamasıyla irkildi ve kardeşinin utancına ağladı.

"Sanırım bu dersi sen de almışsındır, oğlum," dedi Abban.

"Evet, baba," dedi Shusten.

Abban onaylayarak kafasını salladı. "Güzel. Umarım kardeşin de senin kadar akıllıdır. Layık olduğunuzu kanıtlarsanız, Qeran seni ve Fahki'yi doğru düzgün eğitecek ve *kha'Sharum*luğa yükseleceksiniz."

Sharach savaşçısı Fahki'ye direğinin ucundaki Abban'ın yanına kadar eşlik etti. Çocuğun gözyaşlarının lekelediği avlunun kirini taşıyan yüzü utancından kıpkırmızıydı. Abban savaşçıya işaret edince, Fahki'yi bırakıp dikkat kesildi.

"Bu Lifan," dedi Abban, Sharach'a işaret ederek. "Senin öğretmenin olacak."

Shusten ona baktı. "Eğitim Subayı Qeran'ın..."

"Size dövüşmeyi öğreteceğini söyledim, evet," dedi Abban. "Layık olduğunuzu *kanıtlarsanız*. Lifan size okuma, yazma ve matematik öğretecek. Annenizin başladığı ama *Hannu Pash*'a çağrıldığınızda yarım kalan dersleri. Her emrine itaat edeceksiniz. Dudaklarınızı kıpırdatmadan okumaya ve parmaklarınızı kullanmadan hesap yapmaya başladığınızda, tekrar mızrak tutmanıza izin verilip verilmeyeceğini tartışacağız."

7. BÖLÜM

MANTIKTAN ZİYADE CESARET

D.S. 333 SONBAHAR

Jardir aurasında hile –ya da delilik– belirtileri aradığı Par'chin'e hayretle baktı. Ama Par'chin sakin, kontrollü ve epey ciddiydi.

Jardir ağzını açıp kapattı. Par'chin güldü.

"Eğer bir tür şaka yapıyorsan Par'chin, sabrımın sonunda taşacak..."

Jeph'in oğlu sakinliğini koruyup ona oturmasını işaret etti. Güvendiğini belirtircesine, sırtı pencereye değene kadar geri çekildikten sonra sandalyesinin kırılan parçalarının arasında yere oturdu. "Şaka değil. Anlamakta zorlandığını biliyorum. Sormak istediğin birçok soru var, değil mi? Acele etme ve hazır olduğunda sormaya başla."

Jardir kaskatı kesildi, emin değildi. Dövüşün sıcaklığı azalıyordu ama kasları hâlâ saldırıya geçmeye hazırdı, gardım indirdiği anda Par'chin'in üzerine atlayacağını biliyordu.

Ama buna gerçekten inanamıyordu. Par'chin birçok şey olabilirdi, ama yalancı değildi. Rahat duruşu Jardir'e birbirlerini sorgulayarak, birbirlerinin dillerini ve kültürlerini anlamak için her konuda sohbet ederek geçirdikleri sayısız saatleri hatırlattı. Par'c-

hin'in rahatlığı Jardir'e her zaman kendi halkıylayken hiç olmadığı kadar huzur verirdi.

Yatağa baktı ama sandalye gibi o da harap olmuş, fırlatılışının etkisiyle kırılmıştı. Aksine Par'chin'in karşısındaki pencereye doğru geri çekilip onun gibi yere çöktü. Her an saldırıya geçecek şekilde tetikteydi, ama Par'chin haklıydı. Gün doğup şansları eşitlenene kadar birbirleriyle dövüşerek hiçbir şey elde edemezlerdi.

Gece olduğunda rekabetler kenara bırakılmalı, diye buyururdu Evejah kanunları.

"Uçuruma nasıl ulaşacağız?" diye sordu Jardir, aklından geçen sayısız sorudan rasgele birini seçmişti. "*Alagai* gibi sise dönüşebilirsin, ama ben dönüşemem."

"Dönüşmene gerek yok," dedi Par'chin. "Karadan yollar var. Zihin iblisleri insanları rehin alıp Nüve'de canlı tutuyorlar." Yere tükürdü. "Beyinlerini taze tutuyor."

"O kayıp ruhları kurtarmak için yer altı dünyasına gitmeliyiz," diye tahminde bulundu Jardir. "O zaman Everam..."

Par'chin işitilebilir şekilde içini çekip gözlerini devirdi. "Sana her yeni bir şey söylediğimde, 'Everam'ın planına' dair yeni bir tahmin yürüteceksen, burada uzun bir süre kalacağız demektir, Ahmann."

Jardir suratını astı, ama Par'chin haklıydı. Kafasını salladı. "Devam et, lütfen."

"Her halükarda, kurtarmaya değer bir şey olup olmadığını bilmiyorum." Par'chin'in gözleri üzgün ve dalgındı. "Zihin iblisleri boş beyinleri nefis bir yiyecek olarak görüyorlar. Karanlıkta yaşayıp ölen, yosun ve taş mantarı yiyen, hayvan gibi katledilen düzinelerce nesil hayal et. Giysilerden ve hatta dillerinden bile mahrum bırakılan. Artık insan olmayan. Başka bir şeye dönüşen. Karanlık, hastalıklı ve vahşi bir şeye."

Jardir ürpermemeye çalıştı.

"Açıkçası," dedi Arlen, "Nüve'ye gidebileceğimiz birkaç rota var ama uzun ve dolambaçlı bir yol. Birçok yol ayrımı, çıkmaz yol, tuzak ve tehlikeli geçitler var. Tek başımıza yapabileceğimiz bir şey değil. Bir rehbere ihtiyacımız var."

"Ve o rehberin Alagai Ka prenslerinden biri olmasını istiyor-

sun," dedi Jardir. Par'chin kafasını evet anlamında salladı. "Kendi türüne ihanet edip bize rehberlik etmesini nasıl sağlayacağız?"

"İşkenceyle," dedi Par'chin. "Acıyla. İblislerin sadakat kavramı yok ve tutsaklıktan hoşlanmazlar. Bunu kullanabiliriz."

"Emin değilmiş gibi konuşuyorsun," dedi Jardir. "Bir yalanlar prensine nasıl güveneceğiz?"

"Bu planın zayıf noktası," diye kabul etti Par'chin. Omuzlarını silkti. "Önce bir tane yakalamalıyız."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Jardir. "İki tane öldürdüm. Birini gafil avladım ve diğerini ise Leesha Kâğıt ile *Jiwah Ka*'nın yardımıyla etkisiz hale getirdim. Onlar güçlü, Par'chin. Bir anlık boşlukta..."

Par'chin gülümsedi. "Ne? Sise mi dönüşüyorlar? Havaya muhafazalar mı çiziyorlar? Yaralarını mı iyileştiriyorlar? Bunları biz de yapabiliriz, Ahmann. Hatta Alagai Ka'yı asla kaçamayacağı bir tuzağa düşürebiliriz."

"Bir tanesini nereden bulacağız?" diye sordu Jardir. "Kara Ay'ın ilk gecesinde birini öldürdükten sonra, kardeşleri kaçtılar. Sonraki gecelerde hızlı hareket ederek mesafelerini korudular."

"Senden korkuyorlar," dedi Par'chin. "Zihin iblisi avcısı Kaji'yi ve taç, mızrak ve pelerinle öldürdüğü çok sayıda iblisi hatırlıyorlar. Kendi rızalarıyla asla yakınına yaklaşmazlar."

"O halde, Kaji'nin Kurtarıcı olduğunu ve onun vârisi olduğumu kabul ediyorsun," dedi Jardir.

"Kaji'nin zihin iblislerinin korktuğu bir general olduğunu kabul ediyorum," dedi Par'chin, "ve onun mızrağı ve tacıyla onlara karşı koyduğunda, senden de korktular. Bu seni herhangi bir şeyin vârisi yapmaz. Tacı takan ve mızrağı tutan Abban olsaydı, altlarına işeyip ondan da kaçarlardı."

Jardir kaşlarını çattı ama karşı çıkması anlamsızdı. Şüpheli sözleri ve Par'chin'in saygısızlığına rağmen, göğsünde umudun yeşerdiğini hissetti. Par'chin bir yere varmaya çalışıyordu. Planı çılgıncaydı ama *görkemli* bir çılgınlıktı. Kaji'ye layık bir çılgınlıktı. Oltaya gelip üsteledi. "Birini tuzağa düşürecek muhafazaları nereye kuracağımızı nereden bileceğiz?"

Par'chin ona göz kırptı. "Önemli olan da bu. Yeni Ay'da nereye gideceklerini biliyorum. Hepsinin."

"Anoch Sun'a gidiyorlar."

Jardir kanının donduğunu hissetti. Par'chin'in mızrağı çalmasıyla her şeyin başladığı Kaji'nin kayıp şehri. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Zihin iblisleriyle savaşan tek kişi sen değilsin, Ahmann," dedi Par'chin. "Yatak odanda biriyle mücadele ederken, ben de Çukur'un kuzeyinde onun kardeşiyle savaşıyordum. Renna olmasaydı, beni öldürebilirdi."

Jardir kafasını salladı. "*Jiwah*'ın güçlü."

Par'chin başını eğerek iltifatını kabul etti ama derin bir iç çekti. "Onu dinleseydim, geçen ay bidomu aşağı indirmiş haldeyken üçü tarafından yakalanmazdım belki." Gözlerini yere çevirdi, aurası utançla parladı. "Beynime girdiler, Ahmann. Onlara engel olamadım. Ağaç gibi anılarıma kök saldılar. En çok da muhafazaları nerede bulduğumu bilmek istediler..."

"Kaldır gözlerini, Jeph'in oğlu," dedi Jardir. "*Alagai*'a karşı senin kadar cesurca mücadele veren birini görmedim. Eğer onları durduramadıysan, durdurulamazlar."

Par'chin çenesini kaldırırken aurasında minnettarlık belirdi. "O kadar kötü değildi. Onlar düşüncelerime bakarken, ben de onlarınkine göz attım. Kayıp şehre dönüp üç bin yıllık kum fırtınalarının yapamadığını yapmak istiyorlar. Şehirde ortaya çıkarılabilecek şeyler olmasından mı korkuyorlar, yoksa eski düşmanlarına saygısızlık etmek mi istiyorlar bilmiyorum ama lahitleri deşip şehri dümdüz edecekler."

"Ne olursa olsun onları durdurmalıyız," dedi Jardir. "Atalarıma saygısızlık etmelerine izin vermeyeceğim."

"Aptal olma," diye çıkıştı Arlen. "Bir avuç tozlu ceset için bütün stratejik avantajını kenara mı atacaksın?"

"Onlar İlk Savaş'ın kahramanları, seni inançsız *chin*," diye çıkıştı Jardir. "İnsanlığın onurunu taşıyorlar. *Alagai* tarafından lekelenmelerine izin vermeyeceğim."

Par'chin yere tükürdü. "Kaji onları kendi hallerine bırakmanı emrederdi."

Jardir kahkaha attı. "Ah, şimdi de Kaji adına konuştuğunu mu iddia edeceksin, Par'chin?"

"Savaş üzerine yazdığı eseri okudum, Ahmann," dedi Par'chin. "*Hiçbir şey zaferden daha değerli değildir.* Kaji'nin sözleri, benim değil."

Jardir yumruklarını sıktı. "İstediğin zaman kutsal metinlerden alıntı yapabiliyorsun, Jeph'in oğlu ama işine gelmediğinde saçmalık olarak kenara itiyorsun." Tacı güçlü bir şekilde parlamaya başladı. "Kaji aynı zamanda *alagai'sharak*'ta hayatlarını feda edenlerin kemiklerine her şeyden çok saygı göstermemizi ve kimsenin onlara saygısızlık etmesine izin vermememizi de buyurdu."

Par'chin kollarını göğsünde kavuşturdu, tenindeki muhafazalar tacı gibi parlıyordu. "Bana yanıldığımı söyle. Ruhları uzun zaman önce yalnız yolda ilerleyen boş kabukların onurunu korumak için iblislerle savaşma şansımızdan vazgeçeceğini söyle."

Kültürlerimiz birbiri için doğal bir hakaret, Par'chin, demişti Jardir bir keresinde. *Birbirimizden öğrenmeye devam edeceksek, gücenme arzumuza karşı koymalıyız.*

"Yanılmıyorsun," diye itiraf etti Jardir, "ama bir iblisin Kaji'nin kemiklerine pislemesini hiçbir şey yapmadan izleyeceğimi düşünüyorsan, tam bir aptalsın."

Jeph'in oğlunun aurası tekdüzeydi. Haklı olduğuna inanıyordu ama bu konuda tartışmak istemiyordu.

Par'chin kafasını salladı. "Senden böyle yapmanı istemiyorum. Sıra buna gelirse, Isak'ın üzerine pislemelerini izle. Maji'nin. Mehnding'in. Hatta bulurlarsa, Jardir'in."

"Pislemeyecekler," dedi Jardir rahatlayarak. "Kutsal atalarım Çöl Mızrağı'nın içine defnedildi. Kaji'nin bedenini oraya taşıyabiliriz." Yine de, *alagai*'ın Evejah'ın yüce liderlerinin kemiklerine saygısızlık ettiğini düşünmek onu dehşete düşürüyordu. Ala tehlikede olmasına rağmen, böyle bir şeye tanıklık edip engel olmak için hiçbir şey yapmadan durabileceğinden emin değildi.

"Peki bu fedakârlıktan nasıl bir yarar elde edeceğiz?" diye sertçe sordu Jardir .

"Kaji'yi alıp götürmeyeceğiz," dedi Jeph'in oğlu. "Mezarının üzerine kuracağımız tuzakta yem olarak ilk Shar'Dama Ka yine

halkına hizmet edecek. Anoch Sun kocaman. Zihin iblislerinin tam olarak nereye saldıracaklarını tahmin edemeyiz, hafızamda bariz biçimde gördükleri o lahit hariç. Oraya gelecekler, Ahmann. Güçlü bir şekilde gelecekler. Ve görünmezlik pelerinleriyle gizlenerek orada onlarla buluşacağız. Odaya girdiklerinde birini ele geçireceğiz ve şaşkınlıkları sürerken mümkün olduğunca çoğunu öldürüp kaçacağız."

Jardir kollarını göğsünde kavuşturdu, şüpheli görünüyordu. "Peki bunu nasıl başaracağız?"

"Tacı kullanacağız," dedi Par'chin.

Jardir tek kaşını kaldırdı.

"Kaji'nin Tacı'nın muhafaza alanı herhangi bir iblisi, hatta bir ordu dolusunu yaklaşık bir kilometre geriye püskürtebilir," dedi Par'chin.

"Bunun farkındayım," dedi Jardir. "O benim tacım."

Par'chin gülümsedi. "Mesafeyi uzaktan artırabileceğinin de farkında mısın? Baloncuk gibi iblisleri dışarıda tutan, ya da Labirent'teki gibi..."

"Onları içeride tutan," dedi Jardir anlayarak. "Yaklaşırsak..."

"Onları bizimle tuzağa düşürebilirsin," dedi Par'chin.

Jardir yumruğunu sıktı. "Ama kraliçeleri daha fazlasını yumurtlarsa, hiçbir işe yaramaz."

Jardir ona baktı. "Alagai'ting Ka. İblislerin Anası."

"Aynen öyle," dedi Par'chin. "Onu öldürürsek, savaşı kazanma şansımız var. Öldüremezsek, üç bin yıl sürse de tekrar gelecekler. Eninde sonunda, bizi yoracaklar."

"Bu planı kabul etmezsem, Par'chin?" diye sordu Jardir. "Tacı çalıp tek başına mı deneyeceksin?"

"Kısmen," dedi Arlen. "Yeni Ay'da zihin iblisleri Anoch Sun'a gelecekler ve senle ya da sensiz ben orada olacağım. Bunun ne kadar değerli olduğunu anlayamıyorsan, o halde sandığım adam değilsin. Tacını alıp lanet olası tahtına geri dön ve Sharak Ka'yı bana bırak."

Jardir dişlerini sıktı. "Peki ya mızrak?"

"Mızrak benim," dedi Arlen. "Ama eğer bunu benimle birlikte yapacağına dair güneşin üzerine yemin edersen, onu sana karşılık-

sız veririm ve bunu bir pazarlık olarak kabul ederim. Yoksa, onu Nüve'ye götürüp iblis kraliçesinin kalbine ben saplarım." Jardir uzun bir süre ona baktı. "Buna gerek olmayacak, Par'chin. Benim olan şeyin bana verilmesi beni sinirlendiriyor, ama böyle bir yolda tek başına yürümene izin verirsem, ne tür bir *ajin'pal* olurum? Everam'ın bir yalan olduğunu düşünebilirsin, Par'chin, ama sana böyle bir cesaret verdiğine göre seni gerçekten çok seviyor olmalı."

Par'chin gülümsedi. "Babam her zaman akıldan çok cesaretim olduğunu söylerdi."

Arlen mutfağa daldı, çalışırken hızlı elleri bulanıktı. Hiçbir zaman harika bir aşçı olmamıştı, ama yollarda yalnız başına geçirdiği yıllar onu patates haşlamak ve tavada etle sebze kızarmak konusunda yeterli kılmıştı. Ateş kullanmazdı; tencere ve tavalara çizdiği dokunuşundan güç alan ısı muhafazaları işini görürdü.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Jardir.

"Sen mi?" diye sordu Arlen. "Kendini dünyanın kralı ilan eden adam hiç hazırlanmamış yiyeceklere dokundu mu?"

"Beni iyi tanıyorsun, Par'chin," dedi Jardir, "ama sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Bir zamanlar *nie'Sharum* değil miydim? Denemediğim sıradan iş kalmadı."

"O halde masayı kurmaya başla." Şakalaşmaları tanıdıktı, Arlen'in bunca yıldır özlediğini fark etmediği bir şeydi. Eski alışkanlıklara geri dönmek kolaydı, ismen olmasa da her açıdan kardeşlerdi. Jardir Labirent'teki ilk gecesinde Arlen'le birlikte durmuştu ve Krasia'da bu kan bağı kadar önemli bir şeydi. Hatta daha önemliydi.

Ama Jardir onu güç uğruna öldürmeye istekliydi. Bunu kötü niyetle yapmamıştı, ama yine de yapmıştı ve şimdi bile Arlen eline fırsat geçse ya da gelecekte geçerse, aynı şeyi tekrar yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Jardir'in aurasında bir ipucu aramıştı, ama sihir özümsemeden ve onu tamamen tanımadan çok az şeyi anlayabilirdi, Jardir'in bu ihlali sezeceğinden hiç şüphesi yoktu ve darılmaya hakkı olurdu.

"Sor, Par'chin," dedi Jardir tekrar.

"Ne?" dedi Arlen şaşkınlıkla.

"Sormak istediğin sorunun ruhunu kemirdiğini görebiliyorum," dedi Jardir. "Sor ve bu iş bitsin."

Arlen kafasını salladı. "Yakında. Bazı şeyler tok karnına daha iyi olur."

Yemeği hazırlamayı bitirdi ve yemeye başlamadan önce Jardir'in dua etmesini sabırla bekledi. Tek porsiyon Arlen için yeterliydi, ama Jardir uçurumdaki dövüşlerinde ciddi yaralar almıştı ve sihir onları anında iyileştirse de, yoktan et ve kan yapamazdı. Üç kâse bitirdi ve Arlen masayı toplarken meyve tabağına uzandı.

Geri dönünce sessizce oturdu ve Jardir'in kâsedeki meyveleri saplarına, tohumlarına ve çekirdeklerine kadar yemesini izledi.

"Sor, Par'chin," dedi tekrar.

"O gece Labirent'te beni bir anda mı öldürmeye karar verdin," diye sordu Arlen, "yoksa dostluğumuz başından beri bir yalan mıydı?"

Arlen, Jardir'in aurasını dikkatle izledi, bir an için utanç ve dargınlık görünce biraz olsun memnun oldu. Jardir çok geçmeden kendini toparlayıp kafasını kaldırdı ve burun deliklerinin şişmesine izin vererek uzunca bir nefes verirken Arlen'in gözlerinin içine baktı.

"İkisi de doğru," dedi Jardir. "Ve hiçbiri. O ilk gece senin için zarlara danıştıktan sonra, Inevera bana seni bir kardeş gibi benimseyip yakınımda tutmamı istedi, çünkü gücün bende olmasını istiyorsam, günün birinde seni öldürmem gerekecekti."

Arlen'in içinde bir şey gerildi, odada kendiliğinden var olan ortam sihri ona doğru hücum ederek tenindeki muhafazaların parlamalarına neden oldu.

"Bu kulağa ikisi de doğruymuş gibi gelmiyor," dedi dişlerini sıkarak. "Ya da hiçbiri."

Muhafazalarının parlaması Jardir'in dikkatinden kaçmış olamazdı, ama belli etmeyip gözlerini Arlen'in gözlerinden ayırmadı. "O zaman, Labirent'te savaşma talebin yüzünden *Sharum*ların ve *dama*ların neredeyse yumruk yumruğa gelmeleri dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onurlu bir adam gibi görünüyordun ama kaya iblisin duvarı delince, ne düşüneceğimi bilemedim."

"Tek Kol, kapıdan gizlice geçirmeye çalıştığım bir besi hayvanıymış gibi konuşuyorsun."

Jardir onun sözüne aldırmadı. "Ama tam o sırada, *alagai* delikten içeri hücum ederken ve en cesur adamların kalplerinde bile çaresizlik hakimken, sen dimdik durup yanımda kan döktün, kaya iblisini ele geçirip işleri yoluna koymak için canını vermeye razıydın."

"Sana kardeşim dediğimde yalan söylemiyordum, Par'chin. Senin için canımı verirdim."

Arlen kafasını salladı. "O gece birçok kez neredeyse canını verecektin ve o zamandan beri kaç kez canını vermeye hazır olduğunu Yaratıcı bilir. Ama hepsi bir gösteriydi, değil mi? Günün birinde bana ihanet etmen gerektiğini biliyordun."

Jardir omuzlarını silkti. "Kim bilebilir, Par'chin? Öngörüler bize görülen şeyleri değiştirme şansı veriyor. Onlar *olacakların* değil, *olabileceklerin* birer görüntüsü. Yoksa ne anlamı olurdu? Eğer ölümsüz olduğumu düşünüp farklı şartlarda kaçınacağım aptalca risklere girmeye başlasaydım..."

Arlen karşı çıkmak istedi, ama söyleyebileceği pek bir şey yoktu. Haklıydı.

"Inevera'nın kehanetleri belli belirsiz ve genellikle göründükleri gibi değiller," diye devam etti Jardir. "Yıllarca sözlerini düşündüm. *Öldür*, demişti, ama onun ölüm sembolünde başka anlamlar da vardı. Ölüm, yeniden doğuş, değişim. *Chin* olmayı bırakıp bir Evejahlı olarak yeniden doğman umuduyla sana Evejah kanunlarını benimsetmeye, ya da sana bir gelin bulup seni Krasia'ya bağlamayı çalıştım, böylece hem kehanet gerçekleşecek, hem de seni öldürmek zorunda kalmayacaktım."

Arlen'in Krasia'da tanıdığı neredeyse her adam bir ara ona bir gelin bulmaya çalışmıştı, ama hiçbiri Jardir kadar çok denememişti. Amacının hayatını kurtarmak olduğu asla aklına gelmezdi, ama Jardir'in aurasında yalan söylediğine dair bir işaret görmüyordu.

"Sanırım bir bakıma gerçek oldu," dedi Arlen. "O gece bir yanım öldü ve kum tepelerinde yeniden doğdu. Güneş gibi."

"Mızrağı ilk getirdiğinde, ne olduğunu anladım," dedi Jardir. "Gücünü hissettim ve tam o sırada, orada onu elinden almamak için kendimi zor tuttum."

Arlen'in dudakları kıvrıldı ve dişleri görüldü. "Ama tam bir kor-

kaktın. Aksine bir plan yapıp beni bir tuzağa çektin ve senin yerine adamlarının ve bir iblis çukurunun işi yapmalarına izin verdin."

Jardir'in aurası suçluluk duygusu ve öfke karışımıyla kabardı. "Inevera bana seni öldürüp mızrağı almamı söyledi. Ellerimi kirletmek istemiyorsam, çayına zehir katmayı teklif etti. Senden bir savaşçıya layık ölümü esirgerdi."

Arlen tükürdü. "Sanki umurumda. İhanet ihanettir, Ahmann."

"Umurunda," dedi Jardir. "Cennet'in yalan olduğunu düşünebilirsin ama kendi ölümünü seçme şansın olsaydı, onunla elinde bir mızrakla yüzleşirdin."

"Ölüm benim için geldiğinde, elimde bir mızrak yoktu, Ahmann. Onu sen aldın. Sadece iğneler ve mürekkebim vardı."

"Senin için mücadele ettim," dedi Jardir oltaya gelmeden. "On iki yaşından beri Inevera'nın zarları hayatımı yönetiyor. Daha önce ya da o zamandan beri ne onlara ne de ona hiç bu kadar karşı çıkmamıştım. Leesha Kâğıt yüzünden bile. Inevera bu kadar güçlü olduğunu kanıtlamasaydı, itirazlarım işe yaramadığında canını yakardım. Kararlı bir şekilde Labirent'e gittim. Kardeşimi öldürmeyecektim. Onun olanı çalmayacaktım."

Arlen, Jardir'in aurasındaki hisleri okumaya çalıştı ama onun bile çözemeyeceği kadar karışıklardı. Jardir yıllardır bununla mücadele ediyordu ve hâlâ kabullenememişti. İhanet hissini hafifletmeye yaramadı ama dahası vardı ve Arlen dinlemek istiyordu.

"Ne değişti?" dedi.

"Sözlerini hatırladım," dedi Jardir. "Labirent'i temizlemek için *Sharum*lara önderlik etmeni surlardan izledim, Kaji Mızrağı ellerinde güneş gibi parlıyordu. Adını haykırıyorlardı ve o zaman seni izleyeceklerini anladım. İsteseydin, savaşçılar seni Shar'Dama Ka yapıp Nie'nin uçuruma taarruza geçerlerdi."

"İşini elinden almamdan mı korktun?" diye sordu Arlen. "Bunu hiç istemedim."

Jardir kafasını salladı. "İşim umurumda değildi, Par'chin. Halkımı önemsiyordum. Ve senin halkını. Ala'daki her kadını, erkeği ve çocuğu. Çünkü *alagai*'ın kan döktüğünü gördüklerinde hepsi sana itaat edeceklerdi. Bunu zihnimde gördüm ve çok görkemliydi."

"O halde, ne, Ahmann?" diye sordu Arlen, sabrı taşıyordu. "Ne oldu?"

"Sana söyledim, Par'chin," dedi Jardir. "Sözlerini hatırladım. *Cennet yok*, demiştin. Ve kendi kendime, bütün dünyanın karşında eğildiği, Cennet umudu olmayan bir adamın erdemli olmak için ne tür bir sebebi olabilir diye düşündüm. Yaratıcı'nın karşısında alçakgönüllü olmayan bir adama böylesine bir güç emanet edilebilir mi? Nie yok edemediğini yoldan çıkarır ve ancak Everam'a itaat ederek fısıltıları ve yalanlarına karşı koyabiliriz."

Arlen ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Sözlerinin doğruluğu Jardir'in aurasında yazıyordu, ama zihni bu düşünceye takılıp tereddüt etti. "Değer verdiğin her şeyi içimde barındırıyorum, İlk Savaş'ta savaşmaya ve ölmeye hazırım ama bunu gökyüzündeki bir hayal için değil, insanlık adına yapacağım için mi bana ihanet edeceksin?"

Jardir yumruğunu sıktı. "Seni uyarıyorum, Par'chin..."

"Uyarılarının nüveye kadar yolu var!" Arlen yumruğunu indirdi, uzvu hâlâ güçle zonkluyordu. Masa darbenin etkisiyle parçalanıp küçük tahta parçaları halinde yere yıkıldı. Jardir kırılan tahtalardan ve parçalardan geriye sıçrayıp bir *sharusahk* duruşuna geçti.

Arlen'in boğuşmaya kalkmayacak kadar aklı başındaydı. Göğüs göğse mücadelede Jardir ondan üstündü. Daha önce *dama*'yla dövüşmüştü ve kaçıp canını kurtarabildiği için şanslıydı. Jardir yıllarca din adamlarıyla çalışıp sırlarını öğrenmişti. Şimdi bile, Arlen yaşayan herkesten daha hızlı ve güçlü olmasına rağmen, Jardir rahatlıkla onun hakkından gelebilirdi. Arlen, Jardir'le eşit şartlarda karşılaşmayı çok istese de, kazanabileceği hiçbir şey yoktu, aksine her şeyi kaybedebilirdi.

Her halükarda, Jardir'in üstün *sharusahk* becerisi alakasızdı. Sihrini anlayışı ve kontrolü basit seviyedeydi, kendi kendine öğrenmişti ve acemiydi. Becerilerini tamamen kontrol edebilmesi biraz zaman alacaktı ve o zaman bile *hora* kalıntılarıyla sihri bir parçası haline getiren Arlen'le boy ölçüşemezdi. Jardir'i öldürmek istiyorsa, öldürebilirdi.

Ve hepsini felakete sürüklerdi. Arlen tacı Jardir olmadan çalıştırabilirdi, ama yardım almadan Anoclı Sun'dan canlı bir şekilde

kaçma şansı pek yoktu ve zihin iblislerinin arasına asla tek başına gidemezdi. Nüve onu çağıracaktı ve yaklaştıkça şarkısı daha ısrarcı olacaktı.

Nie yok edemediğini yoldan çıkarır. İnanç sözcükleriydi ama yine de bilgelik barındırıyorlardı. Her çocuk gücün yoldan çıkardığını ve mutlak gücün mutlaka doğru yoldan saptıracağına dair Kanon'daki atasözünü duymuştu. Nüve mutlak güç sunuyordu ama Arlen dokunmaya cesaret edemezdi. Kendisini kaybederdi, enerjiyi emip gündönümü ateşine atılan bir kibrit gibi yanıp kül olurdu.

Düşüncesizce bir şey yapmadan önce sakinleşmek için derin nefes aldı. Jardir gardım korudu, ama aurasından dövüşmek istemediği görünebiliyordu. İkisi de neyin tehlikede olduğunu biliyorlardı.

"O gece seni kum tepelerinde terk ettiğimde sana bir söz verdim, Par'chin," dedi Jardir. "Sana bir kırba atıp seni ahirette bulacağıma söz verdim ve eğer dürüst olup Ala'yı daha iyi bir yer haline getirmezsem, tekrar hesaplaşacaktık."

"Çok uzun sürmedi," dedi Arlen. "Umarım buna hazırsındır."

Jardir kuleden çıkarken gökyüzüne baktı, yıldızların konumundan nerede olduklarını çıkarmaya çalıştı. Everam'ın Armağanı'nın güneyi ve batısında bir yerdeydiler, ama bu ona çok az bilgi veriyordu. Büyük şehir ve çöl düzlükleri arasında milyonlarca hektarlık işlenmemiş alan bulunuyordu. Tek başına yolunu bulabilirdi ama ne kadar süreceğini ancak Everam bilirdi.

Par'chin'e onları kuleden uzaklaştırmasındaki amacı sormasına gerek yoktu. Aurasında bariz biçimde yazıyordu ve Jardir'inkinde de belirgindi. Daha önce birçok kez yaptıkları gibi *alagai*'a karşı yan yana savaşma umudu hâlâ aralarında olan öfke ve güvensizliği tüketebilirdi.

Birlik her şeye değer, diye buyururdu Evejah kanunları. Kaji Sharak Ka'nın tek yolunun bu olduğunu söylemişti. Eğer Par'chin ile bir amaç uğruna birleşebilirlerse, o zaman şansları olurdu.

Ama birleşemezlerse...

Jardir gece havasını içine çekti. Bu uygundu. *Bütün erkekler gece*

kardeşlerdir, demişti Kaji. *Alagai*'ın karşısında birlik olamazlarsa, bunu başka bir yerde bulma ihtimalleri yoktu.

"Yakında kokumuzu alırlar," dedi Par'chin onun düşüncelerini okuyarak. "Öncelikle tacının gücünü doldurmalısın."

Jardir kafasını iki yana salladı. "Öncelikle mızrağımı bana geri ver, Par'chin. Şartlarını kabul ettim."

Par'chin kafasını iki yana salladı. "Ağırdan alalım, Ahmann. Mızrak henüz bir yere gitmiyor."

Jardir ona sertçe baktı ama işe yaramadı. Par'chin'in vazgeçmeyeceğini görebiliyordu ve daha fazla tartışmak anlamsızdı. Yumruğunu kaldırdı, eklemleri Inevera'nın tenine işlediği muhafazalar yüzünden yaralıydı. "Taç bir *alagai*'a yumruğumu indirdiğimde güçle dolacak."

Par'chin evet anlamında kafasını salladı. "Ama beklemeye gerek yok."

Jardir ona baktı. "Senden daha fazla sihir özümsememi mi öneriyorsun?"

Par'chin ona utandıran bir bakış attı. "Beni bir kez hazırlıksız yakaladın, Ahmann. Bu hileyi tekrar denersen, seni pişman ederim."

"O halde nasıl?" diye sordu Jardir. "Sihrini çekebileceğim bir *alagai* olmadan..."

Par'chin elini sallayarak sözünü kesti ve etraflarına işaret etti. "Sihir etrafımızda, Ahmann."

Doğruydu. Taç görüşü sayesinde, Jardir gece de gündüz kadar bariz şekilde dünyanın sihrin parlaklığına bulandığını görebiliyordu. Işıltılı bir sis gibi ayaklarının dibinde birikmişti ve adım attıkça kımıldıyordu, ama çok az güç vardı, dumanda ateşin gücü ne kadarsa, o kadardı.

"Anlamıyorum," dedi Jardir.

"Nefes al," dedi Par'chin. "Gözlerini kapat."

Jardir ona baktı, ama söylediklerini yerine getirip düzenli bir şekilde nefes aldı. Sharik Hora'da öğrendiği savaşçı transına geçti, ruhu huzur doluydu ama her an saldırmaya hazırdı.

"Taçla uzan," dedi Par'chin. "Etrafında hafif bir esinti gibi fısıldayan sihri hisset."

Jardir söylediklerini yaptı ve gerçekten de sihrin nefes alıp verişiyle birlikte genişleyip küçüldüğünü hissetti. Sihir Ala'nın üzerinde akıyor ve hayata çekiliyordu.

"Yavaşça çek," dedi Par'chin, "tıpkı nefes alıyormuşsun gibi." Jardir nefes aldı ve gücün içine dolduğunu hissetti. Bir *alagai*'a vurduğunda hissettiği alev gibi değildi, daha ziyade teninde hissettiği günışığı gibiydi.

"Devam et," dedi Par'chin. "Sakin ol. Nefes almayı bırakma. Düzenli bir şekilde çek."

Jardir kafasını salladı ve akışın devam ettiğini hissetti. Gözlerini açtı, şelaleye doğru akan bir nehir gibi sihrin sürekli bir akım halinde her yönden ona doğru süzüldüğünü gördü. Yavaş bir işlemdi ama en sonunda boşluk dolmaya başladı. Kendini daha güçlü hissetti.

Ama heyecanı konsantrasyonunun bozulmasına neden oldu ve akış kesildi.

Par'chin'e baktı. "İnanılmaz."

Par'chin gülümsedi. "Yeni başlıyoruz, Ahmann. Bir grup zihin iblisiyle karşılaşmadan önce yapmamız gereken çok şey var."

"Bana Kaji Mızrağı hakkında güvenmemene rağmen, az önce sihrinin sırrını mı verdin?"

"Sharak Ka her şeyden önce gelir," dedi Arlen. "Bana savaşı öğrettin. Sana sihri öğretmem çok adil. En azından temellerini. Mızrak uzun zamandır destek aldığın bir koltuk değneği." Göz kırptı. "Sana bütün hilelerimi öğrettiğimi sanma."

Bu şekilde birkaç dakika daha geçirdiler, Par'chin nazikçe ona gücü nasıl çekeceğini öğretti.

"Şimdi gücü sıkıca tut," dedi Par'chin ve cebinden küçük bir katlanabilir bıçak çıkardı. Onu açıp bıçağı avucuna aldı ve sapını Jardir'e uzattı.

Jardir küçük bıçağı merakla aldı. Muhafazalı bile değildi. "Bununla ne yapacağım?"

"Kendini kes," dedi Par'chin.

Jardir merakla ona baktı, sonra omuzlarını silkip söylediğini yaptı. Bıçak keskindi ve derisini hemen kesti. Kesikteki kanı görebiliyordu ama özümsediği sihir çoktan işe koyulmuştu. Derisi

iyileşmeye başlamadan birleşti.

Par'chin kafasını salladı. "Tekrar. Ama gücü sıkıca tut. Öylesine sıkı tut ki, yara açık kalsın."

Jardir homurdanarak derisini tekrar kesti. Yara az önceki gibi tekrar kapanmaya başladı ama Jardir derisindeki sihri tacına çekince, iyileşme kesildi.

"İyileşmek kemiklerin doğru yerdeyken ve idareli kullanabileceğin gücün varken harikadır," dedi Par'chin, "ama dikkatli olmazsan, eğri büğrü iyileşebilir ya da ihtiyacın olan gücü boşa harcayabilirsin. Şimdi bir kısmını serbest bırak ve ihtiyacın olan yere gönder."

Jardir küçük bir miktar sihri serbest bıraktı ve kesiğin hiç olmamış gibi iyileşmesini izledi.

"Güzel," dedi Par'chin, "ama çok daha azını kullanabilirdin. Şimdi iki kesik at. Birini iyileştir ama diğerini iyileştirme."

Güce sıkıca tutunan Jardir önce bir kolunu, sonra diğerini kesti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve az önceki gibi bir miktar sihri serbest bırakıp sadece sol koluna yönlendirdi. Kolunun karıncalandığını hissedebiliyordu, ve gözlerini açtığında kesiğin yavaşça iyileştiğini, diğerinden ise hâlâ kan aktığını gördü.

Çok uzak olmayan bir yerden bir uluma sesi duyuldu, tarla iblislerinin sesiydi. Jardir sesin geldiği yöne baktı, ama *alagai* hâlâ uzaktaydı.

"O yönden güç çek," dedi Par'chin. "Gözlerin aracılığıyla çek."

Jardir söylediğini yaptı ve görüş alanında hiçbir şey olmasa da, onlara doğru hızla koşan yaratıkları görebiliyordu.

"Nasıl?" diye sordu.

"Yaşayan her canlı ortam sihrini etkiler," dedi Par'chin, "suya damlayan bir damla boya gibi yayılır. Akıntıyı okuyabilir ve gözlerinin sınırının ötesini görebilirsin."

Jardir gözlerini kıstı ve yaklaşayan yaratıkları inceledi. Büyük bir sürüydü, birkaç iblisten fazlasıydı. Uzun, boğumlu kolları ve alçak gövdeleri şiddetli bir güçle parlıyordu.

"Çok sayıdalar, Par'chin," dedi. "Mızrağı bana geri vermek istemediğine emin misin?" Gökyüzünü inceledi. Güçlerinin parlaklığına çekilen rüzgâr iblisleri de tepelerinde daire çizmeye başla-

mıştı. Jardir Görünmezlik Pelerini'ne uzandı, önünü kapatmaya hazırdı ama elbette Par'chin onu da almıştı.

Jeph'in oğlu kafasını salladı. "Onları sadece *gaisahk*'la yenemeyiz, o zaman Anoch Sun'da hiç işimiz olmaz."

Jardir merakla ona baktı. Kelimenin anlamı yeterince açıktı, Krasia dilinde "iblis" anlamına gelen *gai* ile "silahsız" anlamına gelen *sahk* kelimelerinin birleşimiydi ama bunu daha önce hiç duymamıştı.

"*Sharusahk* insanların birbirlerini öldürmeleri için tasarlandı." Par'chin muhafazalı yumruğunu kaldırdı. "Muhafazaların doğru düzgün etki göstermeleri için onu biraz değiştirmem gerekti."

Jardir yumruklarını kalbinin üzerine çarprazlamasına koyup hafifçe başını eğdi, *sharusahk*'ta öğrenciler efendilerini bu şekilde selamlarlardı. Hareket kusursuzdu, ama Par'chin onun aurasında alaycılığı görebiliyor olmalıydı.

Jardir hızla yaklaşan tarla iblislerini eliyle işaret etti. "İlk dersimi sabırsızlıkla bekliyorum, Par'chin."

Par'chin gözlerini kıstı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Yüzü bir an için bulanıklaştı ve giysileri düştü, üzerinde sadece kahverengi bidosu kaldı. Jardir arkadaşının ne hale geldiğini ilk kez görüyordu. Kuzeylilerin deyimiyle Dövmeli Adam.

Yeşil topraklıların onun neden Kurtarıcı olduğunu düşündüklerini görmek kolaydı. Görünen teninin her yanı muhafazalarla kaplıydı. Bazıları kocaman ve güçlüydü. Darbe muhafazaları. Yasaklamalar. Jardir gibi, bir iblis de Par'chin'e dokunamazdı, ama o isterse, yumrukları, dirsekleri ve tekmeleriyle alagai'ı akrep yayları gibi vurabilirdi.

Gözlerinin, kulaklarının ve ağzının etrafındaki diğer muhafazalar okunamayacak kadar ufaktı, daha üstü kapalı güçler taşıyorlardı. Orta boydakiler uzuvlarını kaplıyordu. Binlercesi vardı.

Bu bile etkileyici olmak için yeterliydi, ama Par'chin muhafazacılıkta her zaman yetenekli olmuştu. Basit ve etkili desenleri Evejah çizerlerini bile utandıracak güzellikle resmedilmişti. Kahramanların kanından elde edilen mürekkeple kutsal metinleri kopyalayarak ve resmederek bir ömür geçiren *dama*ları.

Inevera'nın Jardir'in tenine işlediği muhafazalar onunkilere kı-

yasla kabaydı. Par'chin'in yaptığı şeye yaklaşmak için diri diri derisini yüzmesi gerekirdi.

Bu muhafazaların yüzeyinde ilerleyen sihir, kalın halıdaki statik gibi çıtırdıyordu. Zonkluyorlar ve hipnotize edici bir ritimle parlayıp sönüyorlardı. Muhafaza görüşü olmayan biri bile görebilirdi. Arlen artık bir insana benzemiyordu. Everam'ın serapların-dan birine benziyordu.

Tarla iblisleri artık yaklaşmışlardı, kurbanlarına doğru hızla koşuyorlardı. Birbirlerinden birkaç adım aralıklarla, uzun bir çizgi halinde yayıldılar. Birincisiyle çok uzun süre dövüşürlerse, ikincisi üzerlerine gelirdi ve bu şekilde devam ederdi, ta ki hepsiyle dövüşmek zorunda kalana kadar. Jardir gerildi, bunalmaya başladığı anda arkadaşının yardımına koşmaya hazırdı.

Par'chin cesurca onlarla karşılaşmaya gitti, ama bu bir savaşçının cesaretiydi. Hiçbir erkek bu kadar çok iblisle tek başına mücadele edemezdi.

Ama arkadaşı onu yine şaşırttı, zahmetsizce aralarına dalıp liderlerini yakaladı ve kusursuz bir *sharusahk* çember fırlatışıyla kendi hızını ona karşı kullandı. Tarla iblisinin kırbaç gibi şaklayan boynu Par'chin onu bırakmadan bir saniye önce kırıldı. Nişanı kusursuzdu, ölü *alagai*'ı sıradakinin üzerine fırlatıp ikisini birden yere serdi.

Par'chin ışıl ışıl parlıyordu. Birkaç saniyelik temas sırasında, ilk iblisten bol miktarda sihir özümsemişti. Saldırıya geçti, yaşayan iblisin başını darbe muhafazalı topuğuyla ezdi. Bir sihir parlaması oldu ve Par'chin dönüp sıradakiyle karşılaşınca, Jardir iblisin kafatasının kavun gibi ezilmiş olduğunu gördü.

Bir gümbürtü ve çığlık Jardir'in dikkatini çekti. Par'chin'e odaklandığı sırada, bir rüzgâr iblisi ona doğru pike yapmış ve yukarısı da dahil olmak üzere, Jardir'in tacını her yönde birkaç adım çevreleyen muhafaza alanına sertçe çarpmıştı.

Everam beni aptal yerine koyuyor, diye Jardir kendi kendini azarladı. Gençliğinde, asla çevresinde olup biteni gözden kaçıracak kadar dikkatsiz davranmazdı. Par'chin mızrağın onu rahatlatmasından korkuyordu –belki de öyle olmuştu– ama taç daha sinsiydi. Gardım indirmeye başlamıştı. Anoch Sun'da bu ona pahalıya patlardı.

Kara Ay'da görünen iblis prenslerinin ona saldırmak için hâlâ yolları vardı.

Jardir tarla iblisini yere yıktı ve rüzgâr iblisini sertçe yere düşürdü. İblis kalkmaya çalıştı, zarar görmekten ziyade sersemlemişti ama Eğitim Subayı Qeran'ın yıllar önce öğrettiği gibi, rüzgâr iblisleri yerde yavaş ve beceriksizlerdi. İblisin bütün ağırlığını kaldırmayacak olan kanatlarındaki zarları uzatan ince kemik eğilmişti ve dinlenme halindeyken arka bacakları dizlerinden kırıldığı için doğrulamıyordu.

Kendini doğrultamadan Jardir iblisin üzerine çullandı, uzuvlarını tekmeleyip vücudunun ağırlığından yararlanarak onu nefessiz bıraktı. Jardir'in elindeki muhafazalar Par'chin'inkiler kadar detaylı değildi ama yine de güçlüydüler. İblisin göğsüne oturdu, arka pençelerini ona doğru yaklaştıramayacağı kadar yüksekti ve dizleriyle kanatlarını yere sabitledi. Sol eliyle boğazını tutunca avucunun içindeki basınç muhafazası parladı, iblisin dişli gagasının hemen üzerinde, göz çukurundaki hassas kemiğe tekrar tekrar vururken gücü arttı. Jardir'in eklemlerindeki darbe muhafazaları parladı ve iblisin kemiğinin kırılıp paramparça olduğunu duydu.

Sonra Par'chin'in ona gösterdiği gibi içine çekti, Ala'nın merkezinin derinliklerine sinen *alagai*'ın sihrinin kendi içini güçle doldurduğunu hissetti.

Meşgul olduğu sırada başka bir rüzgâr iblisi ona doğru inişe geçti ama bu kez Jardir hazırdı. Uzun zaman önceki derslerinde, rüzgâr iblislerinin kanatlarındaki kıvrımda bulunan uzun, kancalı pençeleriyle dalışlarını yönlendirdiklerini öğrenmişti. O pençelerle birinin kafasını kopartabilirlerdi ve sonra kanatlarını açıp aşağı iniş hızlarını durdururken arka ayaklarıyla kurbanlarını kapıp kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak tekrar gökyüzüne yükselebilirlerdi.

Sihirle dolan Jardir son derece hızlı bir şekilde hareket edip iblisi ön pençesinin altındaki kanat kemiğinden yakaladı. Dönüp kendini öne doğru attı, iblisin kanatlarını açmasına engel olup dalış hızından yararlanarak onu var gücüyle yere savurdu. Kemikleri parçalandı ve iblis çığlık atıp acıyla kıvrandı. İşini çabuk bitirdi.

Kafasını kaldırınca, Par'chin'in tamamen meşgul olduğunu

gördü. Tarla iblislerinin beşini öldürmüştü ama bu sayının üç katından fazlasını oluşturan geri kalanları etrafını sarmışlardı.

Ama buna rağmen tehlikedeymiş gibi görünmüyordu. Bir iblis ona doğru atılınca sise dönüştü. *Alagai* içinden geçip diğer iblislerden birine çarptı ve dişleriyle pençeleri birbirlerine geçmiş bir şekilde birlikte yere serildiler.

Bir saniye sonra başka bir iblisin arkasında belirip onu ön bacaklarının altından yakaladı ve parmaklarını ensesinin arkasında bir *sharusahk* duruşuyla kenetledi. İşitilebilir bir çıtırtı duyuldu ve sonra başka bir iblis üzerine atıldı. Tekrar sise dönüştü ve birkaç adım ötede belirip bir iblisi karnından tekmeledi. Ayağının üst kısmındaki darbe muhafazaları parlayıp *alagai*'ı birkaç metre havaya savurdu.

Jardir yaşayan en iyi *sharusahk* ustasıydı ve o bile Par'chin'in sis-dövüşüne karşı zor dayanıyordu. Güçlü gövdeleri ve ufak beyinleri düşünüldüğünde, *alagai*'a karşı yıkıcıydı.

"Hile yapıyorsun, Par'chin!" diye seslendi Jardir. "Yeni güçlerin seni umursamaz yapmış!"

Jeph'in oğlu bir *alagai*'ın çenesini elleriyle yakalayıp onu sınırlarının ötesinde açmaya çalışıyordu. İblis tiz bir çığlık atıp çılgınca debelendi ama elinden kurtulamadı. Aurasında neşeyle Jardir'e baktı. "Tacının muhafaza alanında saklanan adam böyle düşünüyor. Yeterince dinlendiysen, gel ve bana nasıl yapıldığını göster."

Jardir kahkaha atıp cüppesini açtı. Par'chin'in bedeni bir kablo gibi ince ve kıvrımlıydı, Inevera'nın bıçağıyla boyadığı geniş bir tuvali andıran Jardir'in kaslardan oluşan iri cüssesine güçlü bir tezat oluşturuyordu. Tacının muhafaza alanını daraltıp saldırıya geçti. Bir tarla iblisi üzerine atladı, ama ön bacağından yakalayıp zahmetsizce bükerek kırdı ve bir sonraki iblisin kafatasının dibine çarpacak şekilde onu tekmeleyerek fırlattı. Ayağının üzerindeki darbe muhafazası iblisin omuriliğini kırıp onu anında öldürmek için yeterliydi.

Par'chin'le mücadelelerinden sonra gözü dönmüş öfkelerinin yerini daha temkinli bir saldırganlık alan diğer iblisler bir açık kollarken tehditkâr bir şekilde uluyarak daireler çizdiler. Jardir gözlemlemek için geri çekilen Par'chin'e baktı. Arlen'in yasaklama

muhafazaları şiddetli bir şekilde parlıyordu ve Jardir oluşturdukları muhafaza alanının kenarlarını görebiliyordu. Geçit vermez bir camdan oluşan, görünmez bir baloncuk gibi Par'chin'in etrafında her yönde birkaç metreyi sarıyordu muhafaza alanı.

O gece Labirent'te kendi savaşçıları Par'chin'i Kurtarıcı ilan etmeye hazırlardı. Jardir o zaman bunu Kaji Mızrağı'na borçlu olduğunu düşünmüştü ama anlaşılan Par'chin'in kaderinde güce sahip olmak vardı. Bu *inevera*'ydı.

Ama güce sahip olmasının kaderinde olması Shar'Dama Ka olduğu anlamına gelmiyordu. Par'chin gücün son bedelinde tereddüt etmiş, halkının ona attığı dizginleri almayı reddetmişti. Hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Gözlemle, Par'chin," dedi Jardir ve ayaklarını yerleştirmeyi bir gösteri haline getirerek en basit *dama sharusahk* duruşlarından birine geçti. Nefes alıp dikkatle etrafına baktı, bütün duygu ve düşüncelerini kabullenip onlardan arınmasına izin verdi. Her an harekete geçmeye hazır, sakin ve odaklanmış bir şekilde iblislere baktı.

Gardım indirip dikkati dağılmış gibi yaptı ve *alagai* oltaya geldi. Bütün tarla iblisleri itici bir gardın kesinliğiyle ona doğru ilerlerken etrafındaki çember hareketlendi.

Jardir ayaklarını hiç hareket ettirmedi, ama saldırılardan kaçınırken bir palmiye yaprağı kadar yumuşak olan beli eğrilip büküldü. Dişleri ya da pençeleri savuşturmak için nadiren elinin tersinden fazlasına ihtiyaç duydu, tarla iblislerinin pençelerine ya da kafalarının yan tarafına vurarak ona dokunmalarına engel oluyordu. Yaratıklar sersemlemiş ama zarar görmemiş bir şekilde yere seriliyorlardı.

"Dövüşüyor musun, yoksa onlarla oyun mu oynuyorsun?" diye sordu Par'chin.

"Öğretiyorum, Par'chin," diye yanıtladı, "ve dersi dinlersen akıllılık edersin. Sihir konusunda becerikli olabilirsin ama *dama*lar *sharusahk*'ına güler. Sharik Hora'nın altındaki mezarlarda dogmadan fazlası öğretiliyor. *Gaisahk* değerli, ama öğrenmen gereken çok şey var."

Jardir tacı vasıtasıyla güç yolladı ve *alagai*'ı bir kalkan duvarına çarpmışlar gibi üst üste yere serdi. Silkelendiler ve uluyarak bir kez

daha etrafında daire çizmeye başladılar.

"Gel," diye işaret etti Jardir gösterişle ayaklarını yerleştirerek. "Yere sağlam bir şekilde bas ve derse başlayalım."

Par'chin sise dönüşüp sağ tarafında belirdi ve Jardir'in duruşunu kusursuzca taklit etti. Jardir homurdanarak onayladığını belirtti. "Sise dönüşmeden dövüşeceksin. *Sharusahk* hayatın sonsuza mücadelesidir, Par'chin. Hayatın için endişelenmezsen, bunda ustalaşamazsın."

Par'chin onunla göz göze gelip kafasını salladı. "Doğruya doğru."

İblisler tekrar onlara doğru gelirken, Jardir, Par'chin'e alaycı bir şekilde göz kırptı. "Ama sana *bütün* sırlarımı öğrettiğimi sanma."

Jardir güneşin *sharusahk* alıştırma mankenleri olarak kullandıkları *alagai*'ın bedenlerine vurmasını izledi. Gece ilerlerken, dövüşün sesine çekilen tarla ve rüzgâr iblislerinden daha güçlü iblisler gelmişti. En sonunda Par'chin ile rahat davranmayı bırakıp sadece *gaisahk*'la haklarından gelmek için var güçleriyle savaştılar.

Ama artık düşmanları ayaklarının dibinde yattığı için Par'chin ile dimdik durup onlara güneşi gösterdiler.

Jardir bin yıl bile yaşasa, bu manzaradan asla sıkılmazdı. İblislerin derileri anında karardı ve kızgın kömürler gibi parladıktan sonra göz alıcı bir ateşe dönüşerek yüzüne doğru ısı dalgası yaydılar. Gece ne kadar karanlık olsa da, Everam'ın güçlü bir şekilde geri döneceğine dair günlük bir hatırlatmaydı. Umudun halkını *alagai*'dan kurtarma görevinin yükünden ağır bastığı günün birkaç dakikasıydı. Everam ve Kaji'yle kendini bir bütün hissettiği andı.

Jardir, Par'chin'e baktı ve inançsız *ajin'pal*'inin alevlerde ne gördüğünü merak etti. Gölgeler kaçarken taç görüşü zayıflıyordu ama *ajin'pal*'inin aurasını hâlâ hafifçe görebiliyordu ve o sırada umut, güç ve amaç doluydu.

"Ah, Par'chin," diyince adam ona döndü. "Farklılıklarımızı hatırlamak o kadar kolay ki, bazen benzerliklerimizi unutuyorum."

Par'chin üzüntüyle kafasını salladı. "Doğru söyledin."

"Kayıp şehri nasıl buldun, Par'chin?" diye sordu Jardir.

Arlen gündüz vakti Jardir'in aurasını okuyamıyordu ama gözlerindeki keskin, meraklı bakışlar bunun rastgele bir soru olmadığını gösteriyordu. Jardir bunu içinde tutmuş, doğru anı kollamış ve Arlen'in rahat ve hiçbir şeyden şüphelenmediği bir zamanı beklemişti.

İşe yaradı. Arlen o anda yüzünün Jardir'e sır tutmayı tercih ettiğini söylediğini biliyordu. Düşüncelerinde birçok yalan belirdi ama onları bir kenara itti. Bu yolda birlikte ilerleyeceklerse, kardeş kardeşe, dürüstçe ve güvenle olmalıydı, yoksa görevleri daha başlamadan başarısızlıkla sonuçlanırdı.

"Haritam vardı," dedi, burada bitmeyeceğini biliyordu.

"Peki bu haritayı nereden buldun?" diye üsteledi Jardir. "Onu kumların üzerinde bulmuş olamazsın. Öylesine hassas bir şey uzun zaman önce parçalara ayrılırdı."

Arlen derin bir nefes alıp doğruldu ve Jardir'in gözlerinin içine baktı. "Onu Sharik Hora'dan çaldım." Jardir sakince kafasını salladı, çocuğunun ne yaptığını bilen ve hayal kırıklığına uğrayan bir ebeveyn gibiydi.

Ama duruşuna rağmen, Arlen giderek onun artan öfkesinin kokusunu alabiliyordu. Aklı başında birinin göz ardı etmeyeceği bir öfkeydi. Kendini hazırladı ve yumruk yumruğa dövüşmeleri gerekirse, Jardir'i gündüz vakti nasıl yeneceğini düşündü.

Tacı kafasından çıkarmalıyım, diye içinden geçirdi, kulağa olduğundan daha basit geldiğinin farkındaydı. Halatsız bir şekilde dağa tırmanmayı tercih ederdi.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Jardir aynı yorgunlukla. "Sharik Hora'ya tek başına girmiş olamazsın."

Arlen kafasını salladı. "Yardım aldım."

"Kimden?" diye üsteledi Jardir, ama Arlen başını yana eğmekle yetindi.

"Ah," dedi Jardir. "Abban. Birçok kez *dama*lara rüşvet verirken yakalandı ama onun bile bu kadar cesur olabileceğini ya da keşfedilmeden bu kadar uzun süre bana yalan söyleyebileceğini düşünmemiştim."

"O aptal değil, Ahmann," dedi Arlen. "Onu öldürebilirdin, ya da daha kötüsü, dilini kesmek gibi barbarca bir şey yapardın. İnkâr

etme. Zaten onun suçu değildi. Bana bir kan borcu vardı ve karşılığında haritayı istedim."

"Bu onu daha az mesul kılmıyor," dedi Jardir.

Arlen omuzlarını silkti. "Olan oldu ve dünyaya bir iyilik yaptı."

"Öyle mi?" diye sordu Jardir. Arlen'e dik dik bakarken sakin duruşu kayboldu ve burun buruna gelene kadar yanma yürüdü. "Ya mızrağın henüz bulunmaması gerekiyorsa, Par'chin? Belki de ona hazır değildik, ya vaktinden önce onu geri getirerek *inevera*'ya karşı geldiysen? Ya sen ile Abban'ın küstahlığınız yüzünden Sharik Ka'yı kaybedersek, Par'chin? O zaman ne olacak?"

Konuşurken sesi yükseldi ve bir an için Arlen onun gücünün altında ezildiğini hissetti. Parşömeni çalmak ona doğru gelmemişti ama şimdi olsa, yine aynı şeyi yapardı.

"Belki de," diye Jardir'e katıldı Arlen. "Eğer böyle bir şey olursa bundan Abban ve ben sorumluyuz."

Doğruldu ve Jardir'in dik bakışlarına karşılık vermek için hafifçe geri çekildi. "Ama belki de Sharak Ka'yı kazanmak için en iyi şansımız üç yüz yıl önce, insanların sayısı milyonlarla ifade ediliyorkendi ama lanet olası *dama*lar haritaları batıl inanç kulesine saklayarak bizi dövüş muhafazalarından mahrum bıraktı. Bu durumda, küstahlığın ağırlığını kim taşıyor? Everam'ın lanet olası planına engel olan şey *bu olmuşsa* ne diyeceksin?"

Jardir duraksadı, sorusunu düşünürken saldırgan duruşu biraz hafifledi. Arlen işareti biliyordu ve hemen geri çekildi. Elleri belinde durdu, ne saldırgan ne de itaatkâr görünüyordu. "Everam'ın bir planı varsa, onu bizimle henüz paylaşmadı."

"Zarlar..." diye söze başladı Jardir.

"Sihirliler, bunu inkâr etmiyorum," diye sözünü kesti Arlen. "Ama bu onları ilahi kılmıyor. Inevera'ya Anoch Sun'a gitmeme engel olman için hiçbir şey söylemediler. Sadece geri döndüğümde beni kullanmanı söylediler."

Jardir bu yeni ihtimali düşünürken kokusundaki öfke kayboldu. Eski dostu inançsız olabilirdi ama dürüst bir aptaldı. Evejah'ın ikiyüzlülükleriyle uzlaşmaya çalışırken gerçekten inanıyordu.

Arlen ellerini iki yana açtı. "İki seçeneğimiz var, Ahmann. Ya burada durup soyut şeyler hakkında tartışırız ya da sahip olduğu-

muz şeylerle elimizden geldiğince Sharak Ka'da savaşır ve kazandıktan sonra kimin haklı olduğunu kararlaştırırız."

Jardir kafasını onaylayarak salladı. "O halde, tek bir seçenek var, Jeph'in oğlu."

Günler geçti ve hassas barışı korudular. Jardir sihri daha iyi kontrol edebildiğini hissediyordu, parmak uçlarındaki güç ve daha önce bu konudaki dar görüşü onu şaşırtıyordu.

Ama bütün ilerlemelerine rağmen, Kara Ay her geçen saat yaklaşıyordu. Par'chin ile sihir içlerini doldurduğunda çok hızlı koşabiliyorlardı, ama buna rağmen Anoch Sun yakın değildi ve hâlâ kurmaları gereken tuzaklar vardı.

"Kayıp şehre doğru ne zaman yola çıkacağız?" diye sordu bir sabah güneşin gece boyunca öldürdükleri iblisleri yakmasını beklerken.

"Bu gece," dedi Par'chin. "Ders vakti bitti."

Bu sözlerinin ardından sise dönüştü. Jardir taç görüşüyle Ala'nın yüzeyinde sihir yayan çok sayıdaki patikadan birine kaymasını izledi. Nie'nin lekelediği Everam'ın yaşam gücü.

Sadece bir anlığına gitmişti, ama patikadan yükseldiğinde beraberinde gelen sihir akımı Jardir'e aslında çok uzaklara gittiğini söyledi.

Elinde iki şey vardı: Bir pelerin ve mızrak.

Par'chin tamamen maddeleşmeden Jardir mızrağa uzandı. İlk denemesinde eli içinden geçti ama tekrar hamle yaptı ve en sonunda yakalayıp onu Par'chin'in ellerinden çekti.

Jardir mızrağı önünde tuttu, zonklayan gücünü hissedince onun gerçekten Kaji Mızrağı olduğunu anladı. Onsuz kendisini boş hissediyordu. Boş bir kabuk gibiydi. Ama geri dönmüştü ve nihayet yüreği rahatladı.

Bir daha ayrılmayacağız, diye söz verdi.

"Buna da ihtiyacın olacak." Par'chin, Leesha Kâğıt'ın görünmezlik pelerinini ona atarken Jardir kafasını kaldırdı. Pelerinin ucu yere değmeden kolunu uzattı.

Sinirli bir şekilde Par'chin'i süzdü. "Muhteşem pelerinine saygısızlık ederek Sahibe Leesha'ya hakaret ediyorsun."

Leesha'nın hediyesinin kaderi üzerinde mızrağın olduğu kadar gücü yoktu, ama kaliteli kumaşı hisssetmek ve en güçlü *alagai*'a karşı bile onu görünmez kıldığını bilmek ona planlarının işe yarama ihtimalinin olduğunu düşündürüyordu.

"*Alagai,* Kaji'nin mezarına geldiğinde sen nasıl saklanacaksın?" diye sordu Jardir, Par'chin yanıt vermeyince. "Senin de pelerinin var mı?"

"İhtiyacım yok," dedi Par'chin. "Havadaki görünmezlik muhafazalarını izleyebilirim ama bu bile çok büyük zahmet."

Bileklerini dışarı doğru çevirerek kollarını uzattı. Ön kollarında görünmezlik muhafazları vardı.

Par'chin'in tenindeki diğer muhafazalar karanlık kalırken, onlar parlamaya başladı. Öylesine göz alıcı olmaya başladılar ki, Jeph'in oğlu tıpkı sise dönüşürken olduğu gibi –şeffaf ve bulanık– silikleşirken semboller gözlerinin önünde kayboldu. Jardir onu görünce sersemledi. Bir şey onu bakışlarını kaçırmaya zorladı, ama bunu yaparsa tekrar baktığında adam yerinden kımıldamamış olsa bile Par'chin'i bulamayacağını biliyordu.

Birkaç saniye sonra tekrar belirginleşti. Muhafazaların parıltısı kayboldu ve tekrar okunabilir hale geldiler. Jardir'in gözleri üzerlerinde dolaştı ve yüreği ağzına geldi. Muhafazalar el yazısı gibiydi ve bunlar pelerinindeki detaylı işlemeler gibi Leesha Kâğıt'ın belirgin el yazısıyla yazılmıştı.

Normal şartlar altında sevgilisinin muhafazalarını görmek onu mutlu ederdi, ama burada değil.

"Sahibe Leesha tenini mi muhafazaladı?" Soruyu hırlayarak yöneltmek istememişti ama ağzından öyle çıktı. Nişanlısının Par'chin'in çıplak tenine dokunduğunu düşünmek dayanılmazdı.

Neyse ki, Par'chin kafasını sallayarak Jardir'i rahatlattı. "Onları tenime ben muhafazaladım ama Leesha'nın tasarımı, o yüzden tarzını kopyaladım." Sembolleri neredeyse sevgiyle okşadı. "Bir parçası daima yanımda."

Arlen her şeyi anlatmıyordu. Aurası coşku doluydu. Jardir taç görüşüyle biraz daha derinlere indi ve zihnini dağlayan bir görüntüyle karşılaştı. Leesha ile Par'chin çamurda çırılçıplaklardı ve hayvanlar gibi birbirlerine sürtünüyorlardı.

Jardir kalbinin göğsünde gümbürdediğini ve kulaklarında zonkladığını hissetti. Leesha ve Par'chin mi? Bu mümkün müydü yoksa gerçekleşmemiş bir hayal miydi?

"Onunla birlikte oldun," diye Par'chin'i suçladı ve yanıtını okumak için onun aurasını dikkatle izledi.

Ama Par'chin'in aurası söndü ve güç derinlere çekildi. Jardir kurcalamaya çalışsa da, taç görüşü *ajin'pal*'ına ulaşmadan görünmez bir duvara çarptı.

"Arada sırada yüzeysel auramı okumana izin veriyor olmam, sana kafamın içine girme hakkını vermiyor," dedi Par'chin. "Bakalım hoşuna gidecek mi?"

Jardir, Par'chin ondan sihir çekip özümserken ve onu bir âşık kadar yakından tanırken çekişi hissetti. Çekişe engel olmaya çalıştı, ama Par'chin onu hazırlıksız yakaladı ve savunmasını oluşturana kadar her şey bitmişti.

Jardir mızrağı ona doğrulttu. "Daha hafif hakaretler yüzünden insanları öldürdüm, Par'chin."

"O halde daha medeni olduğum için şanslısın," dedi Par'chin, "çünkü ilk hakaret eden sendin."

Jardir'in dudakları gerildi ama üstelemedi. "Nişanlımla birlikte olduysan, bunu bilmeye hakkım var."

"O senin nişanlın değil, Ahmann," dedi Par'chin. "Uçurumda bunu yüzüne söylediğini duydum. On beşinci karın, hatta İlk Eşin olmaktansa nüveyi boylamayı tercih eder."

Par'chin onunla alay ediyordu. "O özel konuşmamızı duyduysan, Par'chin, onun çocuğumu taşıdığını da biliyor olmalısın. Onun üzerinde hakkın olduğunu sanıyorsan..."

Par'chin omuzlarını silkti. "Evet, güzel bir kadın ve ondan biraz hoşlanıyordum. Onu birkaç kez öptüm ve bir keresinde aramızda daha fazlası oldu."

Jardir mızrağı sıkıca tuttu.

"Ama o benim değil," dedi Par'chin. "Hiçbir zaman olmadı. Senin de değil, Ahmann. Bebek olsun ya da olmasın. Bunu anlamazsan, hiçbir zaman şansın olmayacak."

"Artık onu arzulamıyor musun?" diye sordu Jardir ona inanamıyormuş gibi. "İmkansız. O güneş gibi parlıyor."

Dörtnala koşan toynaklar duyuldu ve Par'chin gülümsedi, dönüp *Jiwah Ka*'sının şafak ışığında hızla ilerlemesini izledi. Kocaman bir kısrağa eyersiz binmişti ve bindiği at gibi kocaman dört ata önderlik ediyordu. Sihirle parlayan toynakları bir Krasia yarış atından iki kat daha hızlı bir şekilde mesafeyi katediyordu.

"Kendi güneşimi buldum, Ahmann," dedi Par'chin. "İki tanesi kavrulmayı istemek olur."

Arlen karısıyla buluşmak için yürümeye başlarken Jardir'i işaret etti. "Yeşil toprakları çöle dönüştürmeye yetecek kadar güneşin var. Bunu bir düşün."

Renna eyerden uçarcasına indi ve Arlen onu kollarına alıp öpücüğüne karşılık verdi. Odaklanıp omuzlarındaki sessizlik muhafazalarını etkinleştirdi. Jardir sihri görecek ve konuşmalarını gizlediklerini anlayacaktı, ama Arlen herhangi bir şey söyleyeceğini sanmıyordu. Bir erkeğin karısıyla baş başa konuşmaya hakkı vardı.

"Çukur'da her şey yolunda mı?" diye sordu.

Renna da sihri gördü ve dudaklarının hareketlerini gizlemek için konuşurken yüzünü göğsüne gömdü. "Beklenildiği gibi. Umarım hafif bir Kara Ay olacağı hakkında haklısındır. Daha fazlasına hazır değiller, özellikle de biz yokken."

"Güven bana Ren," dedi Arlen.

Renna çenesiyle Arlen'i işaret etti ama Par'chin onun arkasındaki Jardir'i işaret ettiğini anladı. "Ona söyledin mi?"

Arlen kafasını iki yana salladı. "Geri dönmeni bekliyordum. Güneş doğar doğmaz söyleyeceğim."

"Öncesinde ona mızrağı verdiğin için pişman olabilirsin," dedi Renna.

Arlen omuzlarını silkip gülümsedi. "Bu adil dövüşle ilgili kuralların olduğu *Domin Sharum* değil. İşler yolunda gitmezse, Renna Bales yanımda olacak, değil mi?"

Renna onu öptü. "Her zaman."

Jardir bakışlarını kaçırıp Par'chin ile *jiwah*'ına hasret gidermeleri için fırsat verdi. Atlarla birlikte gelmesi *alagai* prensleriyle yüzleşmek için yola çıkmalarına az kaldığını gösteriyordu ve Jardir

bu sınav için sabırsızlanıyordu, ama içinde hayal kırıklığı da vardı. Yalnızken, Par'chin ile nihayet uzlaşmanın bir yolunu bulmuşlardı. Öngörülemez *Jiwah Ka*'sının aralarına katılması hassas dengeyi bozabilirdi.

Güneş nihayet ufukta görüldü ve Jardir derin bir nefes alıp yanan *alagai*'ın bedenlerinden dumanlar yükselirken sabah meditasyonuna başladı. Everam her zaman işleri dengelerdi. *İnevera*'ya inanmalıydı.

Alevler sönünce, atları gizli kulenin yanındaki ahıra götürdüler. Yakından hayvanlar kocaman görünüyorlardı, deve kadarlardı. Yeşil topraklarda dolaşan vahşi atlar her gece *alagai*'la mücadele ettikleri için iyice güçlenmişlerdi. *Sharum*ları yüz tanesini yakalayıp eğitmeyi başarmışlardı, ama bunlar muhteşem yaratıklardı.

Par'chin'in eline burnunu sürten, bedeni muhafazalı zırhla kaplıydı ve başı bir kaya iblisini delip geçebilecek bir çift metal boynuzla süslü siyah aygır meşhur atı Alacakaranlık Dansçısı olmalıydı. Jiwah'ının alacalı kısrağı neredeyse onunla aynı boydaydı, beneklerine muhafazalar çizilmiş ve toynaklarına oyulmuştu. Onu üzerinde tutmasına yardımcı olmak için karnına basit bir deri eyer bağlanmıştı.

İki aygır ve bir kısrak daha vardı, hepsinin de eyerleri ve toynakları muhafazalanmıştı. Güçlü hayvanlardı, Alacakaranlık Dansçısı'nın hepsini hizada tutması şaşırtıcıydı. Ayaklarını yere vurup kasıla kasıla yürüyorlardı, ama en baştaki atı takip ederek ahıra girdiler.

"Üç kişiysek neden beş at var?" diye sordu Jardir. "Bu kutsal yolculuğa çıkmaları için başka kimleri davet ettin, Par'chin? Yardımıma ihtiyacın olduğunu iddia ediyorsun, ama planların hakkında beni bilgilendirmiyorsun."

"Planlarıma göre sadece üçümüz olacaktık Ahmann ama işler çıkmaza girdi. Planı tekrar yoluna koymama yardım etmeni umuyorum."

Jardir merakla ona baktı. Par'chin içini çekip ahırın arkasına doğru başıyla işaret etti. "Benimle gel."

Eski bir kilimi önlerinden çekip toz ve samanlardan oluşan kamuflajı silkeledi. Altında çekme halkasıyla açılan bir kapı vardı.

Kapıyı kaldırıp aşağıdaki karanlığa indi. Jardir temkinli bir şekilde onu takip etti, Par'chin'in *jiwah*'ının onu izlediğinin farkındaydı. Jardir ondan korkmuyordu ama aurasmın gücü ona kuvvetli olduğunu söylüyordu. Dövüşmeye başlarlarsa, Par'chin'in avantajlı olacağı belliydi.

Karanlıkta ilerlerken taç görüşünü geri kazandı ama Par'chin'in muhafazaları parlamaya başladı ve onları güçlü muhafazaların işlenmiş olduğu çelikle kaplı sağlam bir kapıya doğru götürürken gölgeler kaçıştı.

Par'chin kapıyı açtı ve üzerlerinde sadece bidoları olan içeriye hapsedilmiş kadın ve erkeğin üzerine ışık tuttu.

8. BÖLÜM

GERÇEK SAVAŞÇI

D.S. 333 SONBAHAR

"Kurtarıcı!" Shanjat ile Shanvah ayağa fırlayıp birbirlerinden ayrıldılar. Peçesiz ve cüppesizken, kızaran tenlerini ya da yüzlerindeki suçlu ifadeyi gizleyecek hiçbir şey yoktu.

Gerçekten de auraları görüntüleriyle uyumluydu, utanç ve şaşkınlıkları fark edilirdi. Jardir durumu değerlendirince gözleri kardı. Shanvah onunla kendi rızasıyla birlikte olmuş olsa bile, o Shanjat'ın kızı ve Jardir'in yeğeniydi. Ruhu pişman olsun ya da olmasın, Jardir'in eski dostunu ölümle cezalandırmaktan başka seçeneği yoktu.

Bu durumu keyifsizce değerlendirdi. Shanjat *sharaj*'daki çocukluklarından beri ona sadık bir şekilde hizmet etmiş ve kız kardeşi Hoshvah'a iyi bir eş olmuştu. Dahası, İlk Savaş bütün şiddetiyle başladığında Jardir'in Shanjat'ın ve komuta ettiği *Sharum*ların yanında olmalarına ihtiyacı olacaktı. Belki cezayı Sharak Ka'dan sonrasına erteleyebilirdi. Sadık hizmetkârının *alagai* pençelerinde ölmesi için ona bir şans verebilirdi ve yalnız yolda onurlu bir şekilde ilerledikten sonra Everam'ın huzurunda yargılanabilirdi.

"Affet bizi, Kurtarıcı, seni hayal kırıklığına uğrattık!" diye hay-

kırdı Shanjat, Jardir tek kelime edemeden. Shanvah ile dizlerinin üzerine çöküp alınlarını toprak zemine yasladılar. "Everam'a yemin ederim ki, kaçmak ve seni aramaya devam etmek için elimizden geleni yaptık, ama Par'chin..."

"Hücremizi güçlendirmek için *hora* sihri kullanıyor," diye araya girdi Shanvat. Tırnakları kırmızı ve kirliydi. Muhafaza görüşüyle, Jardir o ve babasının tırnaklarıyla hücrenin her noktasını denediklerini görebiliyordu.

Etrafına baktı ama cüppe ya da peçe göremedi. Elbette, Par'chin onları hapsetmeden önce soymuş ve üzerlerini aramış olmalıydı. Onlara kaçmak için kullanabilecekleri hiçbir alet bırakmayacak kadar akıllıydı. Odada sadece üzeri örtülü bir lazımlık vardı, o da etkili bir silah olamayacak kadar küçük ve zayıftı.

Birden utanan Jardir oldu. Işıksız bir hücreye hapsedilen bir ebeveyn ile çocuğun dokunuşu suç muydu? Suçluluk duygusu ona karşı sorumluluklarını yerine getirememelerinden korkmasından kaynaklanırken, en kötüsünü düşünüp en eski dostlarından birini ölümle cezalandırmaya hazırdı.

"Dostuna sırtını dönmekte hiç vakit kaybetmiyorsun," diye mırıldandı Par'chin ve Jardir dişlerini gıcırdattı.

"Onurlu bir şekilde doğrulun, kardeşim ve yeğenim," dedi. "Par'chin sizin gücünüzün ötesinde. Onun ellerinde yenilgiye uğramaktan utanmayın."

Birçok baba Kurtarıcı'nın karşısında kızının onun adına konuşmasından utanıp öfkeye kapılırdı, ama Shanjat ona minnettarlıkla ve Jardir'in iki oğluna da gösterdiğini görmediği bir gururla baktı.

"O bendim," dedi Par'chin'in *jiwah*'ı. Jardir ona şüpheli bir bakış attı. Kadının güçlü olduğunu biliyordu ama Shanjat ve kızı Krasianın en seçkin savaşçıları, *kai'Sharum*lardı.

Shanvah bakışlarını yerden kaldırıp Par'chin'in *jiwah*'ını süzdü. "*Sharusahk*'ı berbattı, Kurtarıcı. Bir çocuk bile onu yenebilir. Ama sihri güçlü. Gece gücümüze rağmen, bizim çok ötemizdeydi. Kalkanlarımız ve mızraklarımız kırıldı."

Bu sözler Shanvah'ın aurasında ıstırabın belirmesine sebep oldu. Jardir, Par'chin'in ona öğrettiği gibi onun içinden güç çekti ve etrafında bir görü belirdi. Inevera, Shanvah'a kaybolan Kurtarı-

cı'yı aramasını emrediyordu. İlk göreviydi, öylesine onur vericiydi ki, gururunu güçlükle bastırabiliyordu. Bu onun için Kurtarıcı ile Damajah'a değerini gösterme fırsatıydı.

Ve başarısız olmuştu. Tamamen.

Başka bir görü, Par'chin'in *jiwah*'ının ellerinde yenilgiye uğraması belirdi.

"Par'chin beni de aynı şekilde yendi, yeğenim," dedi. "Çok iyi eğitildin, ama *Jiwah Ka*'sına gece vakti meydan okuman..." –Renna'yla göz göze geldi– "...akıllıca değildi. Gündüz *sharusahk*'ına karşı dayanamaz ve seninle boy ölçüşemez."

Par'chin'in *jiwah*'ı ona dik dik baktı. Jardir odadaki utanç dengelenirken auralardaki değişikliğin ağırlığını hissetti. Shanvah, Renna'ya farklı bir gözle baktı. Bir yırtıcı gibi onu süzdü.

Jardir savaşçılarına kalmalarını işaret ettikten sonra dönüp öfkeyle Par'chin'le yüzleşti. "Eğer kayınbiraderim ve yeğenim kötü muameleye..."

"Kötü muamele görmediler," dedi Par'chin umursamazca. "Onlara kendin sorabilirsin."

"Kötü muamele görmedik, Kurtarıcı," dedi Shanjat Jardir ona bakarken. "Bize yiyecekle su verdiler ve günlerce seni aradıktan sonra dinlenmemize izin verildi. Par'chin *Jiwah Ka*'sı bizi hizaya getirdiğinde aldığımız yaraları tedavi etti."

Kızına bakarken aurası sevgiyle parladı. "Ve kızımı yakından tanıma fırsatı edindiğim için pişman değilim."

Jardir onu çok iyi anlıyordu. Küçük yaşta Dama'ting Sarayı'na alınan kendi kızları hakkında çok az şey biliyordu. Odaya yabancılar olarak kapatılmış, ama karanlıkta tek başlarına hapsolan baba kız tekrar birbirlerini bulmuşlardı.

"Birkaç gün düşünüp taşınmanın onlara iyi geleceğini düşündüm," dedi Par'chin.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi Jardir. "Onları daha fazla hapsederek utandırmana izin veremem, Par'chin."

"Onları kapalı tutmak isteseydim, sana göstermezdik," dedi Par'chin. "Alacarakanlıkta yola çıkacağız ve onlara yiyecek vermek ya da lazımlığı boşalmak için burada olmayacağız. O yüzden onları da yanımızda götüreceğiz."

Jardir kafasını iki yana salladı. "Yürümemiz gereken yol için hazırlıklı değiller, Par'chin. Onları serbest bırak. Onlar Everam'ın Armağanı'na geri dönmeden, öyle ya da böyle, işimiz bitmiş olacak."

Par'chin kafasını iki yana salladı.

Jardir tehlikeli bir şekilde onu süzdü. "Peki onları ben serbest bırakırsam? O zaman ne yapacaksın?"

"Sharak Ka'ya önem verdiğine inanmayacağım," diye karşılık verdi Par'chin. "Zihin iblisleri bir insanın anılarını çerez gibi yiyebilirler. Onları serbest bıraktıklarında kişi ne olduğunu bile anlayamaz. Gündüz vakti etkili olan emirler verebilirler. Her yerde casuslar olabilir Ahmann ve bu görevde tek şansımız var. Hayatta olduğumuzu ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi."

"Shar'Dama Ka!" Bağırış Jardir'i şaşırttı. Shanjat en son ne zaman sırasını beklemeden konuşmuştu? Yere kadar eğilerek selam veren eski dostuna döndü. "Tehlikeli bir yolda ilerleyeceksen, canımızla seni korumak bizim görevimiz, Kurtarıcı."

Shanvah kafasını salladı. "Damajah sensiz dönmememizi söyledi. İhtiyacın olduğu anda seni terk edersek bizi asla affetmez."

"Cesurlarsa, Anoch Sun'da bize yardımcı olabilirler," dedi Par'chin. "Prensleri hafife almamalıyız. Alanı korurken gücün sınırlanacak. Renna yanımızda olsa bile, bizden üstün olacaklar."

"İki savaşçı dengeyi değiştirecekse, neden bir ordu götürmüyoruz?" diye sordu Jardir.

"Peki onları nereye saklayacağız?" diye sordu Par'chin. "İki kişinin etrafına havada görünmezlik muhafazaları çizebilirim ama daha fazlası zihin iblislerini varlığımıza dair uyarır ve bir hiç uğruna savaşmış oluruz."

Jardir içini çekti. İkisinin onu rahatlattığını, Par'chin'in *jiwah*'ı geldiğinde güç dengesini eşitlediklerini inkâr edemezdi "Pekâlâ."

"Atların hızını artırmak için iblisleri ezersek, beş gün içinde kayıp şehre varırız," dedi Par'chin hepsi erzakları toplarken. Çölü geçerken ihtiyaç duyacakları yiyecekleri ve suyu alıyorlardı. Kil düzlüklere ulaştıklarında ellerindekini yenilemek için hiçbir şey

bulamayacaklardı. "İyice zorlarsak, dört gün."

"Bu bize Kara Ay'dan önce hazırlık yapmamız için yeterince zaman vermiyor," dedi Jardir.

Par'chin omuzlarını silkti. "Orada olduğumuza dair iz bırakmak istemiyorum, o nedenle ne kadar az vaktimiz olursa, o kadar iyi. Her halükarda, oraya ulaştığımızda beklemekten başka yapacak bir şeyimiz olmayacak. Mezardan ziyade kendimizi hazırlamamız daha iyi."

"Shanjat ile Shanvah'ın yeni mızraklara ve kalkanlara ihtiyaçları olacak," dedi Jardir.

"Çölde talan edebileceğimiz bir silah zulamız var," dedi Par'chin. "Bu arada, kara kök muhafazalarıyla tenlerini boyayabilirim ve böylece hep birlikte *gaisahk*'ımız üzerinde çalışabiliriz."

"Akıllıca," dedi Jardir. "Savaşçılarımın hünerlerini biliyorum ama *jiwah*'ını dövüşürken görmedim."

"Ona birkaç ay önce öğretmeye başladım," dedi Par'chin. "Hızlı öğreniyor."

Jardir sabırla kafasını salladı ve güneş hâlâ tepedeyken beşine alıştırma yapmalarını söyledi. Par'chin ile *jiwah*'ı çalılar bulup Shanjat ile Shanvah'ın yumruklarına, dirseklerine ve ayaklarına darbe muhafazaları çizdiler. Sembollerin açıkta kalması için onlara geri verilen cüppelerinin kollarını koparttılar.

Beklediği gibi savaşçıları *gaisahk*'a çabuk uyum gösterdiler ama Par'chin'in *jiwah*'mı bir acemi bile yenebilirdi. Shanvah değerlendirmesinde haklıydı. Hatta nazik olduğu bile söylenebilirdi.

"Ayaklarını yanlış yerleştirmeye devam ediyorsun," dedi Jardir ona *sharukin*'i tamamlarken. Duruşunu birçok kez düzeltmişti ama hâlâ ona tam olarak dikkatini vermiyordu.

"Ne fark eder?" diye sordu. "O hareketle bir yumruğumla bir iblisin yüzünde delik açabilirim."

"Farkı şu aptal, eğer arkanda başka bir iblis olsaydı dengeni yitirirdin," diye bağırdı Jardir. "*Alagai'sharak* kaybedenlerin başka bir gün deneyebileceği bir oyun değil."

"Bunu biliyorum," dedi Renna. Sözleri aksiydi, ama onlara inanıyordu. Ayaklarını doğru yerleştirmeye çalışıyordu ama hareket onun yeteneğinin ötesindeydi. Savaşçılarının bütün hayatları bo-

yunca çalıştıkları şeyi birkaç gün içinde kavramasını beklemesi hiç adil değildi, ama onu şımartacak vakitleri yoktu.

"Shanvah her gün gündüz dinlenmek ve atların su içmesi için durduğumuzda sana ders verecek," diye emretti Jardir.

"Ne?" diye bağırdı iki kadın da aynı anda.

Jardir yeğenine baktı. "Canını yakmayacaksın. Hapsedilmenle ilgili hislerini bir kenara itmelisin."

Shanvah bu hissi kabullendi ve yumruklarını göğsünün üzerine çaprazlama koyup başını eğdi. "Nasıl istersen, Kurtarıcı."

"Aynı şey senin için de geçerli, Ren," dedi Par'chin. "Bu derslere ihtiyacın var ama ondan daha güçlü olduğunu unutma ve yeni ay geldiğinde ikinizin de tek parça olmanıza ihtiyacımız var. Öğreniyorsun, dövüşmüyorsun."

Renna yere tükürdü. "İyileşmeyecek bir şey kırmam."

İkisi derse başlamak için uzaklaşırken, Par'chin kafasını salladı. "Böyle söylediğine pişman olacak, değil mi?"

"Sandığından daha çok, Par'chin," dedi Jardir. "Ama aurasındaki gururu gördüm. Bütün savaşçılar, üstesinden gelmek istiyorlarsa zayıflıklarını anlamalılar." Uzaklaşan kadınlara baktı. "Shanvah ona gösterecek, *jiwah*'ının ona verdiği derslerin aynısını verecek."

Par'chin güldü. "Belki, bu *onu* Kurtarıcı yapar."

Saatler sonra Arlen ahırda bir ileri bir geri yürüyerek gökyüzünde alçalan güneşi izliyordu. Birkaç saat sonra yola çıkacaklardı ve bunun için sabırsızlanıyordu. Dünyadaki herkesin kaderi onun planına bağlıydı.

Ya yanılıyorsam? diye içinden geçirdi. *Eşek arılarından daha zeki olduğumu düşünerek kovanı sopayla dürten Tibbet Deresi'nden aptal bir Bales'sem?*

Ama yüreğinde bunun tek seçenek olduğunu biliyordu. Geride bıraktıkları insanlar güçlüydü. Dayanacaklardı. Dayanmak zorundalardı. Her yeni ayda muhafazaların ardında beklemek kaybetmeye mahkum bir stratejiydi. İblisler sayı olarak üstünlüğe sahiplerdi ve insanlar bütün dünyayı muhafazalayamazdı. Büyük muhafazalara inşa edilen şehirler günün birinde kritik bir yoğunluğa ulaşabilirdi ama diğerlerinden daha avantajlı olacaklardı.

Döşemeler gıcırdadı ve karşısında beliren Renna, Arlen'i düşüncelerinden kopardı. Ona dikkatle bakana kadar rahattı. Kadın kan ve morluk içindeydi ve bir gözü şişmişti. Gözyaşları kanlı yüzünde çizgiler oluşturarak akıyordu ve sol eliyle kırık sağ kolunu tutuyordu.

"İyi misin, Ren?" diye sordu.

Onu gördüğüne şaşıran Renna duraksadı. Ahıra yalnız kalmak için gelmiş olmalıydı. Yorgunlukla omuzlarını silkti ve yanından geçip Söz'ün bölmesine gitti. Bölmenin kapısını açıp yere oturdu. Söz kişneyip yanaklarına burnunu sürterken kolunu tıslayarak uzattı ve kanındaki sihrin kolunu iyileştirmesini beklerken onu sabit tuttu.

Arlen kafasını sallayıp onu yalnız bıraktı. Kulede, Shanvah akşam yemeğini hazırlarken babasıyla gülüyordu. Kız Renna'dan yedi yaş küçüktü ve Ren'in iyileşme becerisine sahip değildi, ama üzerinde hiçbir çizik yoktu. Gündoğumu kadar taze görünüyordu.

Ah, Ren. Arlen kafasını iki yana salladı. Jardir haklıydı. Bu Renna'nın gerçekten ihtiyaç duyduğu, Arlen'in ona öğretmeyi denediği ama başarısız olduğu bir dersti. İnsanlara kabadayılık taslayacak kadar güçlü olmayı seviyordu. Yaşadıkları düşünüldüğünde bu hiç şaşırtıcı değildi, ama...

Jardir'in, *Nie bir savaşçının sorunlarını umursamaz*, dediğini duymuştu.

Ama Renna'nın alçakgönüllülüğü biraz olsun öğrenmeye ihtiyacı olduğunu anlamakla, dayak yemiş ve kan içinde olan sevgilisine, karısına bakmak arasında fark vardı. Shanvah'a dersler ve dövüşme arasındaki farkı izah etmesine engel olan tek şey Renna'nın bunu yapmasını istemediğini bilmekti.

Hayır, onu asla affetmezdi.

Krasia'ya ilk gidişinde sen de pek farklı değildin, diye içinden geçirdi. Ragen ona dövüşmeyi –her erkek kadar iyi– öğretmişti. Sonra Krasialı eğitim subaylarıyla tanışmıştı.

Arlen de yardım istememişti. Yardım isteseydi, Krasialılar ona asla saygı duymazdı ve Renna için de durum pek farklı değildi. Zamanla Shanvah'ın saygısını kazanacaktı.

Anoch Sun'a giderken bir tarla iblisi sürüsünü ezdikleri o gece,

Renna'nın *sharusahk*'ı fark edilir şekilde iyiydi. Birkaç saat dinlendikten sonra hiçbir şey olmamış gibi iyileşmişti ama artık dövüşe daha temkinli bir şekilde yaklaşıyordu. Darbe indirme sırası geldiğinde vahşiliğinden hiçbir şey kaybetmediği görülüyordu ama artık o an için bekliyor ve hamlelerini önceden planlıyordu.

Ren kendini toparlayıp gece gücüne tamamen kavuştuğunda Shanvah'la tekrar yüzleşmesinden korkuyordu, ama iki kadın dövüşürken aralarındaki mesafeyi korudular.

Sadece bir kez yolları kesişti. Shanvah ona doğru atılan üç tarla iblisine kendini hazırladığı sırada Renna hızla havaya muhafazalar çizdi. Alev alan iblisler *Sharum'ting*'e ulaşamadan yanıp kül oldular.

Karşılık vermesini beklemeden arkasını dönen Renna'nın arasında memnuniyet epey belirgindi. Shanvah iblisleri tek başına öldürebilirdi ama üstünlüğünün geçici olduğuna dair güçlü bir hatırlatmaydı. Gece vakti Renna Bales onun ulaşmayı bile umut edemeyeceği güçlere sahipti.

Ertesi gün derslerinden döndüğünde Renna yine morluklar ve kırıklar içindeydi ama yüzünde küstah bir gülümseme vardı.

Daha yeni başlıyorlardı.

Par'chin'in önderliğinde çöl sıcağından uzağa, soğuk taş basamaklardan aşağı indiler. Yakıcı sıcak aşina olduğu bir sınavdı ama Jardir onu hiç özlememişti. Everam'ın halkını sınamak ve dayanıklı kılmak için neden oraya yolladığını artık daha iyi anlıyordu. Şimdiden, yeşil toprakların ılıman iklimi ve bol kaynakları halkını yumuşatmaya başlamıştı.

Sharak Ka bir an önce gelse iyi olur, diye içinden geçirdi ama bu aptalca bir istekti. Zaman en çok ihtiyaçları olan şeydi. Kuzeyli dükler savaşmadan onun karşısında eğilmeyeceklerdi. Yeşil toprakları birleştirmesi en az on yılı alacaktı. Ve birlik olmadan İlk Savaş'ı kazanma umutları yoktu.

Basamakların sonuna vardıklarında, "Ne istiyorsanız alın," dedi Par'chin, Shanjat ile Shanvah'a, "ama yükünüzü fazla ağırlaştırmayın. Peşinde olduğumuz şeyi elde ettikten sonra durup savaşmayacağız. Nüve peşimize düşmüş gibi kaçacağız."

Sözleri gelişigüzeldi ama karanlıkta ilerlerken havaya muhafa-

zalar çizdi ve karşılarındaki cephaneyi gören savaşçılar donup kaldı. Portatif muhafaza çemberleri, farklı çeşitlerde yaylar, düzinelerce mızrak ile kalkan, yüzlerce kısa ve uzun ok vardı. Başka silahlar da istiflenmişti, çekiçler, baltalar, kazmalar ve bıçaklar. Görünüşe bakılırsa Par'chin'in bulabileceği her şey vardı. Hepsinin üzerine kendi el yazısıyla muhafazalar işlemişti.

Jardir savaşçıların silahlara hücum etmelerini umdu, ama *Damaji*lerin hazine odasına götürülen ve istediği ödülü alabileceği söylenen *khaffit*ler gibi tereddüt ettiler. Karşılarındaki sonsuz bolluktan ne seçeceklerdi? Ve ikisi de Par'chin'e baktılar, gizli bir bedeli olacak mıydı?

"Haydi," dedi Jardir onlara. "Keşfe çıkın. Ellerinize en iyi oturan silahları bulun. Günbatımında yola çıkacağız. Birkaç saatiniz var. Bunu iyi değerlendirin. Bütün insanlığın kaderi sizin seçimlerinize bağlı olabilir."

Savaşçılar kafalarını sallayıp ağırbaşlılıkla odada ilerlediler. Önce tereddütle, sonra kendilerinden daha emin bir şekilde silahları kaldırıp ağırlıklarını ve dengelerini sınamaya başladılar. Shanjat karışık bir *sharukin* hamlesiyle bir mızrağı çevirirken, Shanvah da hoşuna gideni bulana kadar aynı şeyi kalkanlarla yaptı.

"Diğer odalar nerede?" diye sordu Jardir, Par'chin'e. "Yolculuğa devam etmeden önce dinlenip tazelenmek istiyorum."

Par'chin omuzlarını silkti. "Sadece burası var. Burada kalırken pek uyumuyordum. Korkarım Majestelerine layık şık yastık odaları yok." Yanında bir bez yığınının olduğu çalışma masasını işaret etti. Jardir'in *sharaj* günlerinin üzerinden yıllar geçmişti ama dürülü yatağı gördüğünde tanırdı.

Zihninde bir anı belirdi, üzerlerini tamamen örtmeyen ince bir battaniyeyi paylaşarak sert, kirli zeminde Abban'la birlikte kıvrılıp yattığını hatırladı. Jardir ya omuzları ya da ayaklarının üşümesi için yapmak zorunda olduğu zor seçimi hatırlıyordu. Abban yanında olduğu ve vücut ısılarını birleştirebildikleri için şanslıydı. Diğer çocuklar yalnız uyumak ya da yaşça büyük çocukların bir eş karşılığında istedikleri bedeli kabul etmek zorundaydılar. Jardir titreyerek uykuya dalarken üstü kapalı homurtularını duyardı.

En son ne zaman sefalet içinde uyumuştu? Par'chin bunu yıl-

lardır yapıyordu, diğer erkeklerden ayrı bir hayat sürüyor, kutsal görevine odaklanıyor, *alagai*'la yüzleşmek için gündüz silah yapıp gece onları öldürüyordu.

Bütün yeşil topraklılar yumuşak değiller, diye kendi kendine hatırlattı.

"Kuş tüyü yastığa ihtiyacın varsa bir kaz avlamaya çalışırım," diye teklif etti Renna bir süre sessizce dürülü yatağa baktığını görünce. Par'chin kahkaha attı.

Küstah. Jardir hakaretine aldırmadı ve sivri bir karşılık vermemek için kendini tuttu. Kadına aldırmayıp Par'chin'e döndü. "Hak ettiğim için saraylarda yaşıyorum Par'chin ama Kaji Evejah'da buyurduğu gibi, *Gerçek savaşçılar...*"

"*Ekmek, su ve mızraklarından başka bir şeye ihtiyaç duymazlar*," diye onun yerine cümlesini tamamladı Par'chin. Omuzlarını silkti. "Sanırım ben gerçek bir savaşçı değilim. Hep battaniyem olmasını istemişimdir."

Jardir gülünce odadaki gerginlik dağıldı. Diğerleri de fark edilir şekilde rahatladılar. "Ben de Par'chin. Ahmanjah'ı yazacak kadar yaşarsam, atasözüne battaniyeyi de eklerim."

Serin basamaklara doğru gitti ve sırtını merdivenlerin yanına yaslayıp yere kaydı. Üç gündür yol alıyor ve sadece hayvanlar sınırlarını zorlamaya başladıklarında mola veriyorlardı. Sihir sayesinde gece boyunca hızla ilerliyorlardı ama gündüz vakti diğer ölümlülerden farksızlardı. Jardir'in bile bir iki saatliğine gözlerini kapatmaya ihtiyacı vardı.

Ama uyumak zordu. Zihninde birçok şey dolaşıyordu ve kalkışmaya çalıştıkları şeyi anlamaya çalışıyordu. Par'chin'in planı cesur ve gerçeküstüydü ama detaylardan yoksundu. Her savaşta olduğu gibi, açılış yumrukları planlanabilir ve çıkış hazırlanabilirdi ama bunun dışındakiler, *inevera*'ydı.

Inevera. Şu anda tavsiyeleri işine yarayabilirdi. Hatta lanetli zarlarına bile razıydı. İyi miydi? Başarısız olursa kararlaştırdıkları gibi Ashan'ı Andrah olarak tayin etmiş miydi? Yoksa *Damaji*ler onu ve çocuklarını çoktan öldürmüşler miydi? Ya Jayan, Asome'yi öldürüp iktidara geçtiyse? Halkı şu anda iç savaşın ortasındaysa?

Değer verdiği herkesin kaderini merak ederken savaşçılarını

izledi. Belki de Shanjat ile Shanvah onun yanındayken daha güvendeydiler.

Mızraklarını, kalkanlarını ve bıçaklarını, kollarının birer uzantısı gibi kullanabilecekleri aşina oldukları silahları çoktan seçmişlerdi. Şimdi de merakla yayları inceliyorlardı.

Menzilli silahlar Krasia'da tam olarak onursuz kabul edilmezdi ama bir *alagai*'a uzaktan saldırmak mızrağının ucunda yüzleşmek kadar ihtişamlı değildi ve her halükarda, dövüş muhafazaları keşfedilmeden önce yaylar iblislere zarar veremezdi. Artık kullanılmıyorlardı, bir savaşçının eğitiminin sadece temel bölümünü oluşturuyorlardı. Sadece Mehnding kabilesi bu uygulamayı sürdürüyor, Çöl Mızrağı'nın surlarındaki sapanlar ve akreplerin başına adamlar yerleştiriyorlardı ve şimdi de genellikle atlarının sırtındayken kısa oklarıyla onları uzaktan öldürmekte ustalaşmışlardı.

Ama Shanjat ile Shanvah Mehnding değil, Kajilerdi ve Kuzeylilerin uzun oklarının güneyli kuzenleriyle çok az ortak noktası vardı. Silahları rahatsız bir şekilde tuttular. Öyle ki Par'chin bile fark etti. Bir kılıf dolusu ok alıp onu Shanjat'a attı.

"Bana nişan al," diye emretti odanın diğer ucuna geçerek.

Shanjat bir ok taktı ama yan gözle Jardir'e baktı.

"Ne diyorsa yap," dedi Jardir elini sallayarak. İsabet etse bile bir okun Par'chin'e kalıcı zarar verebileceğini sanmıyordu ve Shanjat'ın silahı gerginlikle tutmasına bakılırsa isabet ettirmesi düşük bir ihtimaldi.

Shanjat gevşedi ve ok Par'chin'i otuz santimetreden fazla ıskaladı.

"Hâlâ ayakta duruyorum, savaşçı," diye seslendi Par'chin. "*Alagai* bu kadar düşünceli olmayacak."

Shanjat elini uzattı ve kızı ona bir ok daha verdi.

"Orada dikilmeyi bırak ve bana nişan al!" Par'chin göğsünün ortasındaki kocaman muhafazaya vurdu. Shanjat tekrar gevşedi, bu kez birkaç santimetre farkla ıskaladı.

"Haydi!" diye bağırdı Par'chin. "Domuz eti yiyen bir *khaffit*'in oğlu bile bundan daha iyi nişan alır!"

Shanjat hırladı ve yanağına doğru bir ok daha çekti. Artık eli silaha alışmıştı ve bir sonraki atışında sineği havada yakalayan bir

insan gibi oku havada yakalamasaydı, Par'chin'in omzuna isabet edecekti.

"Acınası," diye hırladı Par'chin oku havaya kaldırarak. Dönüp Shanvah'a baktı. "Sıra sende."

Konuşur konuşmaz Shanvah yayını kaldırıp nişan aldı. Jardir yayı tuttuğunun bile farkında değildi.

Atışı isabetliydi, Par'chin nefesini tuttu ve sise dönüşerek oktan tam zamanında kaçtı. Ok arkasına isabet edip duvarın içine gömüldü.

Jardir etkilendi. O bile okçulukta acemiydi ama Shanvah ile mızrak kız kardeşleri adı o doğmadan önce bile Labirent'te efsane olan Enkido tarafından eğitilmişlerdi.

"Daha iyi," diye itiraf etti Par'chin tekrar maddeleşirken. "Ama kısa bir okun varmış gibi düz nişan aldın. Yakından işe yarayabilir ama atışlarına kavis verirsen daha fazla gücün ve menzilin olur."

"Ona öğretirim," dedi Par'chin'in *jiwah*'ı. Jardir, Shanvah'ın karşı çıkmasını bekledi ama kafasını sallamakla yetindi.

"Sana gelince..." dedi Par'chin, Shanjat'a dönerek.

Shanjat yayı yere attı. "Bu korkak silahına ihtiyacım yok. Mızrağım yeterli olur."

"Sanırım bitmeden önce iş mızraklara ve yumruklara kalacak," diye ona katıldı Par'chin, "ama kendi şanından daha fazlası tehlikede, Shanjat. Efendini korumak istiyorsan, nişan alabilmelisin."

"Bir gün içinde mi bu silahı kullanmakta ustalaşmam gerekiyor?" diye sordu Shanjat. "Gururluyum Par'chin ama o kadar değil."

"Buna gerek yok." Par'chin Kuzeyli kadınların gözdesi çapraz yaylardan birini aldı. Ahşap bir sapı vardı, yay ve atış mekanizması gibi çelikle kaplanmıştı. "Sicim" ince bir tel örgüydü.

Shanjat da aleti tanıdı. "Bir kadın silahı mı? Bir dahaki sefere *alagai* için peçe takıp dans etmemi de ister misin?"

Par'chin ona aldırmayıp kalın ahşap çerçeveye oturtulmuş muhafazalı çelikten oluşan sağlam kalkanı alıp duvara yasladı. Shanjat'ın yanında duracak şekilde odada ilerledi. Kalın yay kirişi tıkırdayıp yerine oturana kadar iki parmağıyla geri çekti.

"Bu şekilde," dedi, silahı omzuna koyup yere paralel tuttu ve

uzunluğu boyunca nişan aldı. Yayı Shanjat'a verdi ve onu gösterdiği şekilde tuttu.

"Atış yapmaya hazır olana kadar parmağını tetikten uzak tut," dedi Par'chin. "Hedefin uçtaki hatlar arasında olsun, sabit dur ve tetiği çek."

KA-ÇUNG! Yay geri tepti ve Shanjat'ı bir adım geri çekilmesine neden olacak kadar şaşırttı.

"Iskaladım," dedi. Aurasında utanç vardı ama silahı geri vermeye kalkarken suratı asıktı.

"Iskaladın mı?" diye sordu Par'chin.

Shanvah bir saniyede odanın diğer ucuna geçip incelemek için kalkanı kaldırdı. Hepsi kalkanın arkasından önüne doğru soktuğu parmağını görebiliyordu. "Temiz bir delik." Arkasına baktı, sonra hepsinin taş duvara saplanan kısa oku görebilmesi için kenara çekildi.

"Everam'm sakalı," dedi Shanjat ve silaha farklı bir saygıyla baktı. Par'chin'in yaptığı gibi yayı geri çekmeye çalıştı ama ne kadar güçlü olsa da bu onu aşıyordu.

"Krank kolu çevir," dedi Par'chin mekanizmayı işaret ederek.

Shanjat krankı çevirdi, yüzündeki bıkkınlık giderek artıyordu. En sonunda tıkırdayarak yerine oturunca kafasını kaldırıp baktı. "Bu süre içinde üç mızrak fırlatabilirdim, Par'chin."

Par'chin kafasını salladı. "Ve mızraksız kalırdın. Çekiş için endişelenme. Gece gücünle kranka ihtiyacın olmayacak."

Shanjat kafasını salladı, ama yaya ve yumruk yumruğa dövüşmeye ek olarak üç hafif fırlatma mızrağı aldı.

"Fırsatınız varken uyuyun," dedi Jardir. "Şafaktan önce Anoch Sun'a varmış olacağız ve hazırlanmak için sadece iki günümüz olacak." Shanjat ile Shanvah hemen duvarın kenarında kıvrılabilecekleri bir yer buldular. Jardir gözlerini kapattı.

9. BÖLÜM

ANOCH SUN

D.S. 333 SONBAHAR

Güneş yükselirken Arlen huzursuz bir şekilde Anoch Sun'un kayıp şehrine baktı. Krasialılar yağmalarken düşüncesiz davranmışlardı. Arlen iblis dövüşünün sırlarını aradığı sırada harabelerin içinde yaşarken ortamı korumaya özen göstermiş, dikkatle kazmış ve her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Muhafazalarını incelemek için kalıntılardan sadece silahları ve zırhları yerinden etmişti. Sırlarını öğrendikten sonra parçaların çoğunu yerlerine bırakmıştı.

Krasialılar kalıntıları korumak için düşünceli davranmamıştı. Şehir artık çekirge sürüsü ve tarla faresi ordusunun akınına uğrayan bir tarlaya benziyordu. Her yerde kocaman toprak ve kum yığınları vardı, binlerce yıl dik duran taşlar parçalanmıştı. Yer altı odalarına kolayca erişmek için çatılardan girildiği yerlerde arazi delikler içindeydi ve bin yıldır ilk kez atmosferik güçlere maruz kalıyorlardı.

Hâlâ sağlam olan tek şey büyük defin odalarıydı. Krasialılar değerli olan diğer her şeyi almışlardı ama onlar bile lahitleri kurcalayıp kutsal atalarını rahatsız etmekte tereddüt etmişlerdi.

"Ve bir mızrağı aldığım için beni öldürmeye hazırdın," diye homurdandı.

"Sana ait değildi, Par'chin," diye karşılık verdi Jardir. "Onun yeri *halkının* yanı. Yeşil topraklıların değil, Krasialıların."

Arlen atının yan tarafına tükürdü. "Rizon Kalesi'ni yağmaladığında kültürel hakları bu kadar önemsemiyorsun."

"O mezar yağmalamak değil, fetihti," dedi Jardir.

"Öyleyse, binlerce yıldır ölü olan insanlara kıyasla yenip öldürmen gereken insanlardan çalmak daha onurlu, öyle mi?" diye sordu Arlen.

"Ölüler kendilerini savunamaz, Par'chin," dedi Jardir.

"Buna rağmen, atalarınızın istirahat yerlerini mahvettiniz," dedi Arlen. "Mantığın toz hortumu gibi dönüp duruyor, değil mi?"

"Doyurmam gereken bin kişi vardı ve buradaki hiçbir şey onları ayakta tutmadı," dedi Jardir. Dışarıdan sakin görünüyordu ama daha gergin konuşmaya başlamıştı. "Elimizi çabuk tutmak zorundaydık. Fırçalar ve el aletleriyle şehrin katlarını soymak için vaktimiz yoktu."

Merakla Arlen'e baktı. "Nasıl idare ettin, Par'chin? Burada yiyecek hiçbir şey yok ve çantan olmadan, Şafak Vadisi'nden pek fazla şey taşım olamazsın."

Arlen sabah güneşinde aurasının gizli olmasına minnettardı. Soru Jardir'le paylaşmaya henüz hazır olmadığı birkaç sırra değiyordu. Muhtemelen hiçbir zaman paylaşmayacaktı. Anoch Sun'da geçirdiği haftalar boyunca ayakta durabilmek için iblis eti yemişti, verdiği güce rağmen Krasialıların bunu asla anlamayacaklarını biliyordu.

"Gidip biraz erzak aldım," dedi Arlen. Bu tamamen yalandı.

Düşüncelerini toplamak için kafasını iki yana salladı. Ağız dalaşı yapmaya devam ederek kazanabileceği bir şey yoktu. Birlikte çalışmaya hiç olmadığı kadar çok ihtiyaçları vardı. Shanjat ile Renna'ya baktı ve yırtıcı gözlerinin onunla Renna'ya odaklandığını gördü, sanki güneş güçlerini engellerken Jardir'in onları öldürmelerini emretmesini bekliyormuş gibilerdi.

Ama Jardir böyle bir emir vermedi. Öyle ya da böyle müttefiklerdi.

"İblislerin haberi olduğuna göre," dedi Arlen, "iyi ki değerli bir şey almamışsınız. Kabul ediyorum, bu benim suçum. Zihnime girmelerine izin verdim."

"*Inevera*," dedi Jardir. "Bizi kurtaracak şey başarısızlığın olabilir. Bir kez olsun, düşmanımızın nereye saldıracağını biliyoruz. Bir kez olsun, avantaj bizde. Bunu *değerlendirmeliyiz*."

"Öncelikle mezarın yakınında atları bağlayabileceğimiz bir yer bulmalıyız," dedi Arlen. "Etrafına görünmezlik muhafazaları çizeriz. Aceleyle buraya gelmemiz gerekebilir."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Jardir.

"Kaji'nin mezarına gidip gizli bir çıkış kazacağız," dedi. "Sonra saklanabileceğimiz yerler bulup bekleyeceğiz."

"Ya sonra?" diye sordu Jardir.

Arlen nefesini verdi. *Biliyorsam, Nüve'yi boylayayım.*

"Biraz sola," dedi Renna, Shanvah'ın gökyüzüne doğrulttuğu okun sapına bakarak. "O yükseklikte rüzgâr daha güçlü olur. Onu da hesaba katmalısın."

Genç kadının arkasında duruyordu, Shanvah'ın görüş hattıyla aynı hizada olmak için ayaklarının ucunda doğrulmuştu. Renna hiç bu kadar kısa boylu olduğunu düşünmemişti ama ortalama Krasialılar bile Tibbet Deresi standartlarına göre uzun boyluydu. Topukları yerden çok az yükselmiş olsa da, bu birkaç santimetre alınmasına neden oldu.

Shanvah düzeltmesini kafasını sallayarak kabul etti ve gevşedi. Oku kum tepelerinin üzerinde kavis çizerek hedef olarak kullandıkları kum torbasına sertçe saplandı. Kusursuz bir atış değildi ama bu mesafeden yine de etkileyiciydi.

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu Shanvah yayını aşağı indirirken. Artık ses tonunda daha fazla saygı vardı ama Renna arkadaş olduklarını düşünecek kadar aptal değildi. "Kendi deyiminle kısa bir süre öncesine kadar savaşçı değildin ama silahı kullanmayı sadece Par'chin'den öğrenmiş olamayacak kadar rahat tutuyorsun."

Renna kafasını iki yana salladı. "Babam öğretti. Evde her zaman yiyecek bulamıyorduk. Yemek yemeği seven herkesin arada sırada gidip avlanması gerekiyordu."

Shanvah evet anlamında kafasını salladı. "Benim kültürümde, kısa bir süre öncesine kadar, kadınların silahlara dokunmalarına bile izin verilmezdi. Böyle bir baban olduğu için şanslısın. Adı neydi?"

"Harl." Renna tükürdü. "Ama o babam olduğu için şanslı değildim."

"Krasia'da, babalarımızın onurunu taşırız, Harl'ın kızı," dedi Shanvah. "Onların zaferlerinin gururunu ve başarısızlıklarının utancını da."

"Öyleyse telafi etmem gereken çok şey var," dedi Renna.

"Bu gece başarılı olursak," dedi Shanvah, "baban Alagai Ka'nın ta kendisi olsa bile, geçmişe sünger çekmiş ve onu altınla süsleyeceksin."

"Kız kardeşlerim ve benim çektiklerim düşünüldüğünde, öyle olsa iyi olur." Renna şakağında bir zonklama hissetti. Babasını, o nüveyi boylayasıca çiftliği düşünmek onu hep sinirlendiriyordu. Anılardan ziyade hatırlattıkları onu sinirlendiriyordu. Zayıf. Korkak. İşe yaramaz. Bazen o yanının kopartıp sonsuza kadar atabileceği bir uzuv olmasını istiyordu.

Shanvah gözlerini ona dikmişti. Neden Shanvah ile meydanlarda toplanan kızlar gibi birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı? Aynı tarafta savaşmak zorunda olabilirlerdi, ama ikisi de birbirine güvenmiyordu ve Renna bunun değişmesi için bir sebep göremiyordu.

"Onlardan biriyle karşılaştığını söylemiştin," dedi Shanvah. "Bir *alagai* prensiyle."

Harl'ın çiftliğinden bahsetmek yeterince kişisel değilmiş gibi. Renna iblis, zihnini ele geçirdiğinde hissettiği korkuyu ve ihlali hatırladı, zihninin derinliklerine sızıp bir domates böceği gibi yerleşmişti. Bu konuşmak istediği en son şeydi ama Shanvah'ın bunu bilmeye hakkı vardı. Yakında onlarla karşı karşıya gelecekti.

"Evet," dedi Renna. "O gece zihin muhafazalarının güçlü olduğundan emin ol. Onları kaşlarının üzerine çiz. Saç bandına güvenme. Zihninin içine girip seni... Sen yapan her şeyi yutuyorlar. Onları yutuyor ve sonra sadece sevdiklerini kesen kısımları dışarı tükürüyorlar."

Shanvah kafasını salladı. "Ama onu öldürdün."

Renna dişlerini gösterdi, hatırlayınca kanındaki sihir kaynadı. "Onu Arlen öldürdü. Bıçağımı lanet olası sırtına sapladım ama mücadele etmeye devam etti."

"Böyle bir yaratığa karşı ok atmak ne fark edecek?" diye sordu Shanvah.

Renna omuzlarını silkti. "Doğrusu muhtemelen fark etmeyecek. Bir zihin iblisine karşı ya öldürücü darbeyi indirirsin, ya da hiçbir şey yapmazsın. Bir okla bunun olacağını sanmam."

Shanvah'a baktı. "Ama zihin iblisleri konusunda endişelenmesi gerekenler Arlen ile Jardir." Shanvah amcasından gayriresmi bir şekilde bahsettiğini duyunca kaskatı kesildi ama ağzını açmadı. "Bu sırada korumalarını uzakta tutmak bizim işimiz," diye devam etti Renna. "Zihin iblisleri kilometrelerce uzaktaki iblisleri çağırabilir ve onları akıllıca mücadele etmeye zorlayabilirler."

Shanvah kafasını iki yana salladı. "Ben de öyle duydum."

"Korumalarını duydun mu?" diye sordu Renna. "Taklitçileri?"

"Sadece söylentileri," dedi Shanvah.

"Nüveliklerden daha zekiler," dedi Renna. "Küçük iblisleri çağırabiliyor ve onlara önderlik ediyorlar ama en kötüsü bu değil."

"Biçim değiştirebiliyorlar," diye fısıldadı Shanvah soru sorar gibi bir tonla.

Renna kafasını salladı. "Düşünebildikleri her şeye dönüşebiliyorlar. Gördüğün en büyük kaya iblisiyle savaşırken, bir anda dokunaçları ya da kanatları olan bir şeye dönüşebiliyorlar. Yakaladığını sandığın anda yılan olabiliyorlar. Birinin yardımına koştuğunu sandığın anda, sana dönüşebiliyor ve arkadaşların kimi vuracağını şaşırıyor."

Shanvah hiçbir tepki vermedi ama kokusunda hafif bir korku belirdi, bu iyiye işaretti. Yaşamak istiyorsa neyle karşı karşıya olduklarını bilmesi ve buna saygı göstermesi gerekiyordu.

"Son savaştığım iblis onu etkisiz hale getirene kadar iki düzineden fazla adamı öldürdü," dedi Renna. "Kümese dalan bir kurt gibi *dal'Sharum* birliğini dağıttı. Eğitim Subayı Kaval ile Enkido da dahil olmak üzere altı kişiyi öldürdü. Ve hatırladığımdan daha çok Ormancı öldü. Rojer ile Amanvah olmasaydı..."

Cümlesini yarıda bırakıp Shanvah'ın kocaman olan gözlerine baktı. Genç kadın onu dinlemeyi bırakmıştı ve ağzı açık bir şekilde bakıyordu. Renna duygularını hiç bu kadar belli ettiğini görmemişti.

"Ne dedim?" diye sordu Renna.

Shanvah uzunca bir süre sessizce ona baktı, kelimeleri oluşturmadan önce esneklik kazanmaları gerekiyormuş gibi dudakları yavaşça hareket etti.

"Enkido Efendi öldü mü?" diye sordu.

Renna kafasını salladı ve Shanvah ağlamaya başladı. Nefesi kesilene kadar devam etti ve hıçkırdı.

Ağlarken çaresizce kemerindeki bir keseyi yokladı ve titreyen parmaklarından kayan küçük bir cam şişe çıkardı.

Renna cam şişe yere düşmeden onu yakalayıp uzattı ama Shanvah almak için hamle yapmadı. "Lütfen," diye yalvardı. "Kaybolmadan onları yakala."

Renna şaşkınlıkla ona baktı. "Neyi yakalayayım?"

"Gözyaşlarımı!" diye sızlandı.

Tuhaf bir talepti ama Renna yeni aydan sonra ölüleri için gelen Krasialı kadınların bunu yaptıklarını görmüştü. Şişenin tıpasını açtı ve geniş ağzına baktı, kenarları neredeyse keskindi, birinin yanağından gözyaşını almak için uygundu. Yaklaştı ve yere düşmeden bir damlayı yakaladı ve sonra şişenin ağzı boyunca gözyaşını yukarı doğru takip etti.

Shanvah'ın hıçkırıkları giderek arttı, sanki sırf bu amaç için kendini bilerek duyguya teslim ediyordu. Ne kadar hızlı olsa da Renna ona yetişmekte zorlanıyordu. Shanvah iki şişe doldurduktan sonra ağlamayı kesti.

"İblise ne oldu?" diye sordu Shanvah ağlaması bitince.

"Onu öldürdük," dedi Renna.

"Emin misin?" diye üsteledi Shanvah öne doğru eğilip kolunu tutarak.

"Kafasını ben kestim," dedi Renna.

Shanvah geriye doğru yığıldı, Renna hiç bu kadar yenilgiye uğradığını görmemişti ve bilincini yitirecek kadar kadını dövmesinin üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Shanvah.

Renna kafasını salladı, ilk karşılaştıklarında Enkido'yla dövüştüğünden bahsetmemeye karar verdi.

★

Kara Ay'ın ilk sabahında Anoch Sun'a ulaştılar. Arlen onları Kaji'nin mezarına götürdü ve odayı hazırlamaya koyuldular.

Kumların altında karanlıkta, Anoch Sun sihrin çok güçlü olduğu kadim ve derin bir yerdi. Binlerce yıldır güçlü muhafazalarla Nüve'den yayılarak her toz zerresine nüfuz etmişti. Arlen onlara katılmaları için kendi sihrinin filizlerine erişti ve vücudunun bir uzantısı gibi anında şehrin canlandığını hissetti. Güçle uğuldayıp ona yaklaşan zorlu sınav için kuvvet verdi.

Jardir, Everam'a dua ederken Arlen başını eğip nazik davranacak kadar alaycılığını bastırmayı başardı. Krasialıların auralarında buna gerçekten inandıklarını ve onlara verdiği kuvveti görebiliyordu.

Kanon adına ona yapılan her şeye rağmen, Renna bile inançla parlıyordu.

Keşke bu duyguyu paylaşabilsem. Odadakiler Yaratıcı'nın yüce planı doğrultusunda ilerlediklerine ikna olmuşlardı. Her şeyi günden güne uydurduklarını anlayan tek kişi Arlen'di.

Mırıldanmaların sonsuza kadar sürebileceğini ve artık dayanamayacağını anlayınca, "Bu kadarı yeter," dedi en sonunda. "Hava kararıyor. Yerlerinizi alın ve artık ses çıkarmayın."

Jardir öfkeyle ona baktı. Güneş henüz batmamıştı. Yine de kafasını salladı. Tartışmak için uygun bir zaman değildi. "Par'chin haklı."

Shanjat ile Shanvah bir tarafta duvara oydukları bir cepte pusu kurmuşlardı ve Arlen ona kamuflaj muhafazaları oymuştu. Duvar iblislerin gözlerine kırılmış gibi görünecekti.

Renna Görünmezlik Pelerini'ni etrafına doladı ve mezara giden küçük kapının yanında hazır bekledi. Arlen karşısında duruyordu, nüvelik prenslerinin varlığını hissetmemeleri için Anoch Sun'un sihriyle olan bağlantısını koparmıştı.

Bir sonraki saat hayatının en uzun saatiydi. Dakikalar ilerlerken, neredeyse dua etmeye geri dönmelerini diledi.

Karanlık çöktü ama saldırı hemen gelmedi. Arlen bunun bir risk olduğunu biliyordu ama bir saat bekledikten sonra daha fazla dayanamadı ve kendini Anoch Sun'un sihrine açıp düşmanın işa-

retlerini sezmek için duyularına uzandı.

Orada bir yerdeydiler. Evet, binlercesi vardı.

Zihin iblisleri aklma girmişlerdi. Şehrin planını ve Kaji'nin mezarının tam olarak nerede olduğunu biliyorlardı.

Ama acele etmiyorlardı. Şehri kirletmek ve yok etmek için üç günleri vardı ve anlaşılan bu görevin tadını çıkaracaklardı. İblisler şehri yıkmaya başlarken yer sarsıldı.

Bütün gece boyunca Arlen ile diğerleri kıpırdamadan ve sessizce beklediler, onlara sadece nüveliklerin derin ve gümbürtülü sarsıntıları eşlik etti. Ama gece sona erdiğinde, iblisler yakınlarına bile uğramamışlardı.

Kaji'yi sona saklayacaklardı.

Şafak söktüğünde herkes gergin ve yorgundu, sızlayan kaslarına masaj yaparken sorgular biçimde Arlen'e baktılar.

"Geleceklerine söz vermiştin Par'chin," diye hırladı Jardir. "Buraya! Tam bu noktaya! Onurun üzerine yemin ettin. Ve ben, saklanarak Kaji'ye hakaret ettim..."

"Gelecekler!" diye üsteledi Arlen. "Hissetmedin mi? Bu gece onlar için açılıştı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye bağırdı Jardir.

"Şehir bana söyledi," dedi Arlen.

Jardir'in dik bakışları artık o kadar kendinden emin değildi. "Şehir mi? Aklını mı kaçırdın Par'chin?"

Arlen omuzlarını silkti. "Sanırım biraz ama bu konuda değil. Burada kadim bir sihir var, Ahmann. Atalarınla yaşarken olduğundan beri şehrin kalbinde olan bir sihir. Kendini ona açarsan, seninle konuşur."

Jardir ayaklarını iki yana açıp gözlerini kapattı. Arlen sihrin ona aktığını görebiliyordu ama birkaç dakika sonra kafasını sallayıp gözlerini açarak Arlen'e baktı. "Söylediğin gibi güç var Par'chin ama Anoch Sun bana karşı sessiz."

Gerçekten aklını kaçırmış olabilme ihtimalini umursamadan, "Orada," diye iddia etti. "Sadece dinlemeyi öğrenmelisin."

"Ne oldu?" diye sordu Renna.

"Şehrin etrafında bir çember oluşturdular," dedi Arlen, "mezar

bu çemberin tam ortasında. Önlerine çıkanı yakarak içeri doğru. Yakında bize ulaşacaklar. Kara Ay'ın sonuna kadar dik duran tek bir taş bile bırakmayacaklar."

"İki gece bir yana bu şekilde tedirgin bir gece daha geçirirsem, sanırım aklımı kaybederim," dedi Renna kapıdan uzaklaşarak. "Hava almaya gidiyorum."

Arlen onun yolunu kesti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İblislerin kokunu almalarına izin veremeyiz."

"Ne yani, üç günü bir mezara gömülü bir şekilde mi geçireceğiz?" diye sordu Renna.

"Eğer gerekli olan buysa," dedi Jardir. "Gerekirse, burada öleceğiz."

Arlen kafasını sallamak üzereyken Jardir sözlerine devam etti. "Ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Seninle konuşan sesin kendi çılgınlığın olmadığından emin olmak için yıkımı kendi gözlerimle göreceğim. Eğer *alagai* bütün şehri tek bir Kara Ay'da dümdüz edecek kadar kendinden geçmişçesine saldırıyorsa o halde kokumuzun peşinde değiller."

Arlen'e onu durdurmaya çalışması için bir şans verecek kadar yavaşça çıkışa doğru yürüdü, ama aurası buna kalkışmasının aptalca olacağını gösteriyordu. Arlen kafasını iki yana salladı.

Dikkatle girişe oturttukları sağlam muhafazalı taşı yerinden oynatıp onları iç karartıcı bir manzaranın beklediği yüzeye çıktılar.

Jardir üzüntüyle Anoch Sun'un uğradığı yıkıma baktı. Par'chin onun halkını şehri mahvetmekle suçlamıştı –haklıydı– ama *alagai* prenslerinin hiddetine kıyasla Krasialılar şehrin yüzeyini bile kazımamış sayılırlardı.

Zihin iblisleri asalaklarının oyun oynamalarına, gömülü kum taşlarını çıkararak onları ezip yakarak tekrar kuma ve cama dönüştürmelerine izin vermişlerdi. Par'chin'in söylediği gibi kilometrelerce uzanan bir yıkım çemberi bölgeyi hendek gibi kuşatmıştı. Bir zamanlar uçsuz bucaksız ve canlı olan şehrin ezilmiş kalıntılarıyla dolu derin bir kraterdi.

Bedenler hariç.

Çemberin kenarında, iblisler her biri mezarlarından koparılan

Anoch Sun'un büyük liderlerinin lahitlerini dizmişlerdi. Jardir birinin kapağını kaldırdı, sonra korkuyla kafasını çevirip öğürmek için kapağı bıraktı.

İçi, kenarlarına kadar yağlı siyah bir pislikle doluydu ve kokusu dayanılmazdı. Jardir son yemeğini çıkarmamak için kendini zorladı ve ipek gece peçesiyle ağzıyla burnunu kapattı.

Pek işe yaramadı. Gözleri yandı ve zehirli dumanlar yüzünden sulandı ama kendini tekrar yaklaşmaya zorladı, atasının bedenini saran bez parçasının bulanık karışımın üzerinde süzüldüğünü gördü. Kaji'nin on iki kutsaldan biri olan ikinci kuzeni Khanjin kirlenmiş bir şekilde içinde yatıyordu.

Renna bir adım attı ve sonra o da geri çekildi. "Bu da ne?"

"Zihin iblisi pisliği." Par'chin'in bile rengi atmıştı. "İyice tiksinti verici olması için sadece beyinle beslenirler. Bu yapışkan, yağlı görünümü o veriyor. Dokunduğu her şeye yapışır."

"Yanar mı?" diye sordu Jardir.

"Evet," diye söze başladı Par'chin, "ama..."

"Atalarımı bu şekilde bırakmayacağım Par'chin," dedi Jardir.

"Bırakacaksın," diye çıkıştı Par'chin. "Belki de haklısın ve nüvelikler kokumuzu almayacaklar ama küçük sergilerini yakarsak bunu anlayacaklarından eminim. Geri döneceğiz. Hemen. Bize gelmelerini bekleyeceğiz ve sonra onlarla hesaplaşacağız."

Jardir karşı çıkmak istedi. Kutsal atalarına yapılan saygısızlığı hafifletmek için içi içini yiyordu. Ama Par'chin haklıydı. Ödeşmenin tek yolu *alagai*'a hakaretlerinin bedelini fazlasıyla ödetmekti.

Arlen göğsünün sıkıştığını hissediyordu ve kendine nefes almayı hatırlatması gerekiyordu. Düşman hakkında bir şeyler öğrenmek için Anoch Sun'un gücüne dokunmaya cesaret edememişti. Kara Ay'ın üçüncü gecesiydi ve yıkım sesleri daha da yaklaşmıştı, öyle ki bulundukları oda yıkılacak gibi hissediyorlardı. Sonra aniden gürültü kesildi, etraflarında çöken toz zerrecikleri dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Sihrini uzatmadan bile Arlen zihin iblislerinin yaklaştıklarını hissedebiliyordu. Üstelik bir tane değil, epey fazlaydılar. Her şaşkınlıktan ve avantajdan yararlanmazlarsa işleri zordu. Buna rağmen başarma ihtimalleri düşüktü.

Yaratıcı, diye düşünürken kendini aptal gibi hissetti, *eğer yukarıda bir yerdeysen, kendini gösterme zamanın geldi.*

Elbette karşılık alamadı. Arlen karşılık beklemiyordu ama bu kez yanılıyor olmak hoşuna giderdi.

Renna avuçlarındaki teri bağcıklı dar yeleğine silip parmaklarını esnetti. Eli bıçağının sapını okşamak için aşağı gidip duruyordu.

Odanın diğer tarafında Shanjat ağırlığını diğer ayağına verdi ve mızrağını tutuşunu değiştirdi. Huzursuz olduğuna dair bir belirti göstermeyen tek kişi Shanvah'dı. Saatlerdir kımıldamamıştı, aurası o kadar hareketsiz ve eşitti ki gözleri açık olmasaydı Arlen uyuduğunu düşünebilirdi.

Dışarıdan bir tıslama geldi ve iblisler girişlerini engelleyen muhafazaları ihlal ederken kazıma sesleri duyuldu. Arlen pusu cebinin etrafına yerleştirdiği görünmezlik muhafazalarına bakıp yeterli olup olmayacaklarını merak etti. Kendi muhafazasını etkinleştirdi ve Renna'nın da pelerinini etrafına doladığını gördü.

Büyük taş içeri doğru patlayıp odaya küçük parçalar saçılırken büyük bir gürültü duyuldu. Renna şaşkınlıkla haykırdı ama girişin diğer tarafında olduğu için patlamadan etkilenmedi. Diğerleri o kadar şanslı değillerdi. Shanvah tam zamanında kalkanını kaldırdı ama dengesini kaybetti. Büyük bir taş parçası Shanjat'ın kafasına isabet etti ve yığılmasına neden oldu. Shanvah yere düşerken onu yakalayıp muhafazaların güvenliğine çekti ama savaştan çekildiği açıktı.

Taklitçi iblisler içeri girerken toz henüz yere çökmemişti, sıvı gibi zeminin üzerinde süzülüyordu. Normal ışıkta kaynar zift gibi görünebilirdi ama muhafaza ışığında nüve sihriyle parlıyordu. Herkes gerildi ve fark edilip edilmediklerini görmek için beklediler.

Sihirle korunurken hep böyle hisseder, nüveliklerin örtüyü delip delmeyeceklerini merak ederdi. Arlen'in göğsü iyice sıkıştı ve kendini nefes almaya zorladı.

Ama taklitçi iblisler onları hissetse bile belli etmediler. Odada dolaştılar ve büyük muhafazalı lahitin etrafında gezip kapının girişinde toplandılar. O birikintinin ortasında bir yumru büyüdü, şeker kamışı fıçısından dışarı tırmanan bir adam gibi iblis biçim

kazanıp omuzları neredeyse alçak tavana değene kadar yükseldi. Genişleyip tıknaz bir hale büründü, kısa, güçlü bacakları ve kocaman, obsidyen pençelerle biten uzun, kaslı kolları belirdi.

Odaya bir zihin iblisi girince Arlen gülümsedi ve diğerlerini doğru an gelene kadar durdurmak için elini kaldırdı. Nüvelik, karşılaştığı zihin iblisleri gibi küçüktü, çöp gibi uzuvları ve narin pençeleri vardı. Kocaman, soğanımsı kafasındaki boynuzlar tam gelişmemişti ve dev gözleri yansıtıcı birikintiler gibi kapkaraydı.

Odaya bir başka zihin iblisi girerken Arlen'in gülümsemesi hafifçe azaldı. Ve ardından bir tane daha girdi. Oda onlarla dolana kadar içeri girmeye devam ettiler, altı tane olmuşlardı. Lahite doğru ilerlediler ama muhafazaları şiddetli bir şekilde parlamaya başlayıp hepsini uzakta tuttu. Arlen yasaklama alanını görebiliyordu, taşın etrafını bir baloncuk gibi saran geçit vermeyen bir bariyerdi. İblisler yaklaşabilirlerdi ama dokunacak kadar değil. Kaji'nin muhafazaları çok güçlüydü.

Zihin iblisleri bir süre sessizce durup muhafazaları incelediler, konuşmadan birbirleriyle iletişim kurarken Arlen'in kafatası kemikleri zonkladı. Arlen havadaki titreşimleri hissedebiliyordu ama zihin muhafazaları yerinde olduğu için uğultudan başka bir şey duyamıyordu.

Ve sonra, hep birlikte arkalarını dönüp dizlerini kırdılar. Bir zamanlar kuyruk olabilecek kısımlarından geriye kalanı kaldırdılar ve siyah, yağlı dışkılarını püskürtürken berbat, cıvık bir ses çıktı.

Küçük odayı dolduran koku dayanılmazdı. Arlen'in gözleri yanıp sulandı ve ciğerleri acıdı. Pek fark edeceğini düşünmese de, Krasialıların peçelerini kıskandı. Renna öğürmemek için eliyle ağzını kapatırken kamuflajında küçük bir dalgalanma oldu ama lahite odaklanan nüvelikler bunu fark etmediler.

Zihin iblislerinin sihri, diğer iblis türlerinden daha güçlü olan taklitçilerden bile daha çok parlıyordu. Ama nüvelik prensleri güçlerini tamamen kontrol edebiliyorlardı ve elenirken hiçbirinden vazgeçmiyorlardı. Püskürtme sihri öldürdü, muhafazaları örtüp güçlerini engelledi. Üzerleri örtülürken parıltıları hafifleyip en sonunda tamamen söndü. Havayla temas eden çirkin dışkıları çabucak kuruyup girit gibi bir tabaka halinde sertleşti.

Arlen kendini hazırladı. Vakit neredeyse gelmişti. İşareti vermeye hazırlanırken ellerinin titrememesi için kendini zorladı. Bu işte ikinci bir şansları olmayacaktı.

Ama dış koridordaki toprağı ezen pençelerin sesi onu durdurdu. Birden diğer zihin iblisleri dikleşip lahitten uzaklaştılar, başka bir zihin iblisi içeri girerken duvarların kenarına çekilip pençelerini yere koyarak diz çöktüler. Biri Renna'ya o kadar yakın duruyordu ki, istese uzanıp ona dokunabilirdi. Bir diğeri, babasının bilinçsiz bedeni üzerine doğru korumacı bir şekilde eğilen Shanvah'tan bir mızrak mesafedeydi.

Fiziksel olarak bu iblis diğerlerinden biraz farklıydı, incecik dişleri ve Angierslı bir soylu kadının boyalı tırnakları gibi neredeyse narin görünen pençeleriyle ufak tefek ve savunmasızdı.

Ama bu iblisin gücü sarsıcıydı. Arlen tek bir yaratıkta hiç böylesine bir güç hissetmemişti, neredeyse Çukur'un büyük muhafazası gibiydi. Gücü diğer altı zihin iblisinin güçlerinin toplamı kadar olmayabilirdi ama yakındı. Arlen nüvelik prenslerinin arasında yaşları ve güçlerine bağlı olarak bir tür hiyerarşi olduğunu biliyordu, ama tek tecrübesinde bariz bir itaatten ziyade isteksiz bir saygı ve biraz hürmet olduğunu görmüştü. Diğerlerinin duvarların kenarlarına çekilmelerine ve boyunlarını göstermelerine neden olduğuna göre bu iblis gerçekten çok yaşlı ve güçlü olmalıydı.

Nüvelik, muhafazalara rağmen onları fark edecek kadar güçlü olabilir miydi? Arlen'in Kasları kasıldı, keşfedildiklerini gösteren en ufak işarette saldırıya geçmeye hazırdı. Yine göğsünün yandığını hissetti ama iblis yanından geçip lahitin karşısında dururken nefes almaya cesaret edemedi.

Kemikli kafatası zonkladı ve taklitçiler anında hareketlenip pençelerini uzatarak mezarın ağır taş kapağını kaldırıp kenara attılar. Güçlü zihin iblisi şaşırtıcı bir zarafet ve kuvvetle sıçrayıp bacaklarını açarak türünün en büyük düşmanının mumyalanmış bedenine bakarken mezarın dar kenarlarında dengede durdu. Çömeldi, tam gelişmemiş kuyruğunu kaldırıp anüsünü ortaya çıkardı.

Ve tam o sırada, görünmezlik pelerinine sarılı bir şekilde mezara gizlenen Jardir saldırıya geçti.

İblis orada olduğunu anlayamadan Jardir, Kaji Mızrağı'nı ba-

caklarının arasına saplayıp pençeli ayaklarını mezarın kenarlarından havaya kaldırdı. Aynı anda tacı etkinleşti, doğrulup tekrar hamle yapararak onu geçit vermeyen bir enerji yumağına hapsetti.

"Şimdi!" diye bağırdı Arlen, Renna ile Shanvah saldırıya geçerken en yakınındaki zihin iblisinin üzerine atladı. Renna hedefinin başını kopardı, Hog'un satırıyla doğradığı tavuklar gibi babasının büyük av bıçağı ince boynunu kesti.

Shanvah da öldürücü bir hamle yaptı, mızrağının ucunu bir iblis prensin kalbine sapladı ve organı paramparça etmek için mızrağını çevirdi. Zihin iblisleri korkutucu bir hızla neredeyse her yaralanmayı iyileştirebilirlerdi ama onlar bile öldürücü darbelere karşı dayanıklı değillerdi.

Zihin iblisi ona doğru dönerken Arlen boynuzlarından tuttu ve sıçrayış gücünden yararlanarak boynunu çevirip kırdı. Yaratığın bu korkunç yarayı iyileştirme ihtimaline karşı burada bırakmak istemedi ve ayağını göğsüne koyup pullu derisi ve güçlü kasları yırtılana kadar boynunu çevirmeye devam etti. Kükreyerek onu gövdesinden ayırdı.

Üç zihin iblisinin psişik ölüm çığlıkları dalgalar halinde dışarı yayıldı. Tecrübeleri bir zihin iblisinin ölümünün bir buçuk kilometrelik bir alandaki bütün asalakları öldürebileceğini ya da çıldırtabileceğini gösteriyordu. Zihnini muhafazalayan Arlen bile hava çığlık atmış gibi bunu duyabiliyordu. Kalan zihin iblisleri ve taklitçiler bundan hiç hoşlanmayıp pençelerini kafalarına koyarak ulumaya başladılar.

Arlen onlara toparlanmaları için fırsat vermedi ve Anoch Sun'un kadim sihrini bütün gücüyle içine çekti. Sanki şehrin yıkımının intikamını almak için sabırsızlanıyormuş gibi güç anında karşılık verdi. Isı ve darbe muhafazaları çizip zihin iblislerini dağıttı ve şaşırtmaya devam etti. Patlamanın etkisiyle taş sarsıldı, tavanı yerinde tutan sütunlarda çatlaklar oluştu. Bir daha böyle bir güç çağırmaya cesaret edemezdi. Amaçları sadece iblisleri öldürmek olsaydı, Arlen canlarını vermekte hiç tereddüt etmezdi ama farklı bir oyun oynuyorlardı.

İblislerden birine hücum etti ve dönerek tam boğazına gelecek bir muhafazalı tekme attı. Shanvah ile Renna onu desteklemek için çoktan harekete geçmişlerdi.

Ama zihin iblisi darbe inmeden bir saniye önce Arlen'le göz göze geldi ve yaratık hemen sise dönüşüp odadan kaçarak Nüve'ye giden bir yol buldu. Arlen'in tekmesi taş duvarlardan birini parçaladı ve yere daha fazla toz düşerken tavan iyice zayıfladı.

Diğer zihin iblisleri de aynı şeyi yapıp hiç tereddüt etmeden kaçtılar. Arlen de bunu bekliyordu. Zihin iblisleri daha güçlü olan bir iblise itaat edebilirlerdi ama sadakat onlara yabancı bir kavramdı. Kendi türlerinden diğer iblislerin ölüp çiftleşme şanslarını kaybetmelerine göz yummaktan mutluluk duyarlardı. Sadece Jardir'in tuzağa düşürdüğü zihin iblisi ve taklitçi koruması kalmıştı.

Jardir nüvelik prensini yere yatırmış onunla güreşiyordu ama iblis göründüğünden daha güçlüydü ve tacı yardım çağırmasına ya da kaçmasına engel olsa da Jardir tuzağı korurken tacının güçlerine ulaşamıyordu.

İblis prens çığlık attı ve taklitçisi karşılık verip yardımına koştu. Arlen havaya bir soğuk muhafazası çizerek onu dondurdu ve Renna bacaklarından birini koparan bir tekme attı. Uzvu yere düşüp parçalanırken Renna öldürücü darbeyi indirmek için döndü.

Ama darbeyi indiremeden takliçi iblis eriyip bir birikinti halini aldı ve tekmesi isabet etmeyince Renna dengesini yitirdi. Anında dokunaçları belirdi ve yapışkan maddenin içinden onları savurdu. Renna'nm tenindeki ve Shanvah'ın kalkanındaki muhafazalar dokunaçlarının değmesini engelliyordu ama yasaklamanın geri tepmesi yine de iki kadını yere serdi.

Ama acemi savaşçılar değillerdi. Shanvah yere yuvarlanırken kontrolünü yitirmedi ve çömelerek tekrar saldırdı. Renna onun kadar zarif olmasa da gece gücü sayesinde çok geçmeden toparlandı ve iblis tekrar oluşmadan hazırdı.

Taklitçi iblis hafife alınacak bir tür değildi. Zihin iblislerinin acımasız korumaları olmalarının yanı sıra nüvelik birliklerinin yüzbaşılarıydılar, basit asalaklardan çok daha zekiydiler. Şimdiden Arlen iblisin takviye birlikleri çağırdığını hissedebiliyordu. Yakınlardaki bütün asalaklar ya akıllarını kaçırmış ya da ölmüştü, ama çok geçmeden taklitçinin çağrısı zihin iblislerinin psişik çığlıklarının ötesine ulaşacaktı. Muhafazalı mezarın içinde sesi yükselemezdi ama dışarıdaki tünel yakında pullu deriler ve pençelerle dolu olacaktı.

Arlen zihin iblisiyle mücadele eden Jardir'e baktı ve önceliğinin ne olduğunu anladı.

"Takliçiyi öldürün!" diye Renna ile Shanvah'a bağırdı. "Takviye kuvvetlere dikkat edin!"

Ve bunun üzerine kadınlara arkasını dönüp zihin iblisiyle savaşa girdi.

Renna ile Shanvah birlik oldular, Renna yeniden biçim kazanan taklitçinin göğsüne bıçağını saplarken Shanvah onu sırtından vurdu.

İki darbede isabetli olmadı. İblisin derisi alev değen balmumu gibi muhafazalı silahların karşısında eridi. Shanvah'ın mızrağının ucu darbenin etkisiyle dengesini yitiren Renna'nın yüzüne birkaç santimetre mesafede durdu.

"Kapıyı koru!" diye bağırdı Renna. "Bununla ben ilgilenirim!" İblis ona saldırdı, ama taklit muhafazaları parladı ve kocaman pençesi onu ikiye ayırmak yerine sırtına çarptı.

Shanvah şüpheli bir şekilde ona baktı ama kafasını sallayıp kapının girişine koştu ve yayını hazırladı.

Renna, Arlen'in ona öğrettiği gibi havaya bir taklit muhafazası çizdi ve sembolü kuvvetlendirmek için Anoch Sun'un gücünü çekti. İblis odanın diğer duvarına fırlatıldı ve tavan tekrar sarsıldı. Diğerlerini de çekmeye çalışıp onu kapana kıstırdı ama taklitçinin pençeleri duvara battı ve kocaman bir kum taşı parçası koparıp ona fırlattı. Renna kendini yana doğru attı ama yeterince hızlı değildi ve taşın omzuna isabet ederek onu yerde döndürdüğünü hissetti. Başı taş zemine çarptı ve gözlerinin önünde bir ışık parlaması belirdi.

Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü, aldığı hasarı iyileştirmek ve duyularını netleştirmek için sihir çekti, ama mezarın çökme ihtimaline aldırmayan iblis çoktan başka bir taş parçası koparmaya başlamıştı ve Shanvah olmasaydı, onun altında ezilebilirdi. Attığı ilk ok iblisin koluna isabet etti ve taşı düşürmesine neden oldu. İkincisi yüzüne isabet etti, muhafazalar vücuduna öldürücü sihir ışınları yolladı. İblis çığlık attıktan sonra eriyip gözden kayboldu. Ok havada asılı kalıp yere düşerken nüvelik yeniden biçim kazandı.

Shanvah'a fırlatmak için üçüncü bir taş aldı ama Renna bıçağını fırlatarak hedefini ıskalamasına neden oldu. Taş kapının çerçevesinde patladı ve Shanvah kalkanını tam zamanında kaldırmayı başardı. Taklitçi kendine gelemeden Renna ona yaklaştı ve muhafazalı elleri ve ayaklarıyla onu yumruklayıp tekmeledi. Darbelerden bazıları sertti ve iblisin gücünün bir bölümünü özümsediğini hissetti ama diğerleri sadece sise isabet etti ve iblis tenine dokunamasa da verdiği karşılıkların etkisi hafife alınacak gibi değildi.

Yan gözle Shanvah'a bakınca, onun da sıkışmış olduğunu gördü. Mezarın girişine giden koridorda ardı ardına ok atıyordu ve Renna taklitçinin çağrısına yanıt vermeye çalışan kum iblislerinin çığlıklarını duyabiliyordu.

Arlen, Jardir ile zihin iblisinin mezarın zeminini kaplayan iblis pisliğinin içinde kıvranmalarını izledi. Jardir iblisin arkasına geçmeyi başarmıştı, Kaji Mızrağı'nı çenesinin altında tutarak tıslayıp nefes almaya çalışan iblisin soğanımsı kafasını geriye çekiyordu. Mızrağın sapının iblisin teninde değdiği yerler cızırdayıp dumanlar çıkarıyordu.

Jardir'in kontrolü eline aldığını gören Arlen saldırıya geçmeden önce düşmanını tanımak için duraksadı. Dikkati dağınıkken nüvelik iblisinden küçük bir miktar sihir çekti ve onu özümsemeye çalışıp zayıflıklarını okudu.

Ama zihin iblisi bu hileyi biliyordu ve Jardir'le mücadele ederken bile, Arlen'in sihrini çektiğini fark etti ve hiçbir şeyi ele vermedi.

Ve sonra zihin iblisi şişmeye başladı, yumuşak teni sertleşip sivrileşti ve üzerinde iğneli çıkıntılar belirdi. Zihin iblisleri korumaları gibi biçim değiştiremezdi, ama fiziksel çelişkiyi kendilerinden aşağıda görseler de çaresiz değillerdi.

Boyu artık neredeyse iki metre olan zihin iblisi güçlükle ayağa kalkarken, Jardir'i de yerden kaldırdı. Jardir muhafaza alanını koruduğu sürece kaçamaz ve yardım çağıramazdı, ama bunu yaparken tacın diğer güçlerinden mahrum kalıyordu ve düşmanını öldürüp görevin başarısızlıkla sonuçlanmasını istemediği için mızrağının ucunu ona saplayamıyordu.

Jardir üstünlüğünü kaybetmeden Arlen yardımına koştu ve iblisin kaburgalarına ve yüzüne ardı ardına yumruklar attı. Duvara yumruk atmak gibiydi. Nüveliğin kemiklerinin muhafazalı yumruklarının altında kırıldığını hissetti ama insani olmayan hızına rağmen tekrar yumruk atana kadar kemiklerinin iyileşmeye başladığını biliyordu.

İblis tekrar ayağa kalktı ve Jardir'i duvara doğru fırlatıp keskin iğnelerini içine sapladı. Jardir homurdandı ama tekrar geriye doğru yığılma ihtimalini düşünerek bir adım öne çıkarken dayandı.

Arlen ona fırsat vermeyip sertçe dizine tekme attı ve uzvunu işlemez hale soktu. Tek dizinin üzerine çöküp boğucu mızraktan kurtulmaya çalıştı ama muhafazalar pençelerinin mızrağı kavramasına engel oldu. Arlen tekrar tekrar soğanımsı kafasına vurarak iblisin karşı saldırıya geçmesine fırsat vermedi.

Ama o sırada iblis birden küçüldü, en başta olduğundan bile küçüktü. Gevşettiği tutuşundan kurtuldu ve ayaklarının dibindeki taşları patlatan hızlı bir muhafaza çizerek Arlen'i ve Jardir'i sırt üstü yere serdi.

Karışıklık sırasında Kaji Tacı başından kaydı ve o anda iblis sise dönüşüp kaçmaya çalıştı.

Ama Arlen bu an için çok uğraşmıştı ve kaçmasına izin vermeye niyeti yoktu. Anında o da sise dönüşüp iblisin peşinden gitti. Daha önce de maddesel olmayan ortamda iblislerle yüzleşmişti ve oradaki savaşın güçten ziyade iradeyle ilgili olduğunu biliyordu. Üç zihin iblisi onu neredeyse mahvedeceklerdi ama birine karşı koyabileceğinden emindi. Bütün insanlık tehlikedeyken, iblisin iradesinin onunkiyle baş etmesine imkan yoktu.

Mezar muhafazalıydı ve zemindeki yontma taş bloklar Nüve'ye giden yollara giriş sağlamıyordu. İblis Shanvah'ın yayıyla çaba sarfettiği girişe doğru koştu, taklitçinin havada titreyen çağrısına çaresizce yanıt vermeye çalışan iblislerin taarruzunu zaptetmeye çalışıyordu.

Arlen odanın içinde ilerlemesine izin vermeden iblisi yakaladı, özüne karıştı ve iradesiyle onu zorlarken yaratığa kenetlendi.

Ama bu zihin iblisi daha önce karşılaştığı iblislere benzemiyordu. Aynı anda savaştığı üç iblis bile savunmasını bunun kadar ko-

lay ihlal etmemiş, ayağına eski bir çift bot geçiren bir adam kadar rahatça onun zihnine girmemişlerdi. Bir zihin iblisiyle ilk karşılaşmasında içgüdüsel bir şekilde yaptığı gibi, Arlen kendini savunmaktan vazgeçip zihnin düşüncelerine şiddetle saldırıp bir zayıflık bulmayı umdu ama bu, Krasia Kalesi'nin büyük surlarına doğru koşmaktan farksızdı. Zihnin düşünceleri geçit vermemesine rağmen, iblis rahatlıkla onun anılarına –varlığına– sızabiliyordu.

Sesi olsaydı, Arlen çığlık atardı.

Onu kurtaran Jardir oldu. Arlen iblisin kaçışını geciktirdiği anda, bariyeri tekrar oluşturmuştu ve Kaji Mızrağı'nı kaldırmış mücadele eden savaşçıların oluşturduğu sis bulutuna doğru bir yıldırım gönderiyordu. Arlen'in üstünlüğünü yitirdiğini sezip ikisini de öldürme riskine girmeyi mi seçmişti –yoksa umrunda değil miydi– bilmiyordu ama ikisinin de içine saplanan ağrı bir an için iblisin üstünlüğünü bozdu ve Arlen hemen maddeleşip yere yığıldı, zihin muhafazaları tekrar yerine oturdu.

Rahat bir nefes aldı. Kendine aşırı güvenmesi ilk kez sonunu getirmiyordu. Bununla tekrar iradesini yarıştırmaya kalkarsa aptallık ederdi. Başka bir yol bulmak zorundaydılar.

Jardir yanına gitti ama Arlen ayağa kalkarken ona elini uzatmadı, zihin iblisinin bariyerin kenarında erişilmez şekilde süzülerek parlayan sisinden gözlerini ayırmadı. Sis halindeyken iblis muhafaza çizemez ya da onlara zarar verecek bir şey yapamazdı. Yasaklamanın kenarları boyunca süzülerek kaçabileceği bir boşluk aradı. Odanın diğer tarafında Renna ile Shanvah yaşam mücadelesi veriyorlardı ama zihin iblisi bir an olsun dikkatlerinden kaçmamıştı.

"Ne yapacağız, Par'chin?" diye sordu Jardir. "Bu şekilde sonsuza kadar bekleyemeyiz."

"Hayır," dedi Arlen, "ama ondan daha uzun süre dayanabiliriz." Duvara doğru gidip yüzeye çıkan gizli tünelin ağır taş kapağını kenara itti. "Onu beraberimizde götüreceğiz. Güneş yakında doğacak."

Ama bu sözlerin üzerine iblis maddeleşip saldırıya geçti.

Tekrar duvara doğru fırlatılan Renna'nın nefesi kesildi. Güçlükle itti, yüzlerce kilo ağırlığında Kaji'nin lahitinin taş kapağı az

önce olduğu yerde duvarda parçalanırken elinin üzerine düştü.

Renna hemen ayağa kalkıp yumruk ve tekme atmaya, dirsekleri ve dizleriyle iblise vurmaya başladı. Her iyileştiğinde sihrinin biraz hafiflediğini görebiliyordu ama onun için de durum farklı değildi. Birinin enerji birikimi diğerinden önce tükenecekti ama bunun kim olacağı henüz belli değildi.

Taklitçi iblis katı haldeydi, parçalanan lahit kapağının kocaman bir parçasını pençeleriyle tutup bir bıçak gibi kesti. Renna onun ilk hamlesinden kaçındı ama geri çekilirken onu yakaladı ve çenesini kırıp dişlerini döktü.

Renna darbenin etkisiyle yerde yuvarlandı ama acısına aldırmadı, dikkatini kaybetmesinin ölüm demek olduğunu biliyordu. Yere düşerken bile ısı ve darbe muhafazaları çizmekle meşguldü ve kalan taş tekrar saldırıya geçemeden iblisin suratında patladı.

Güçten düşmek onu sersemletti ama altındaki sihri bütün gücüyle çekti ve içini daha fazla güçle doldurdu. O kadar çok çekmişti ki içini yakıp boğazıyla sinüslerinin kurumasına neden oldu. Bütün gücü iblisi sertçe duvara yapıştıran ve bu sırada sütunlardan birinin parçalanıp tavanın kısmen çökmesine neden olan taklit muhafazasına aktardı. Ezilen iblisin kara irini yıkıntıdan fışkırdı ama bir amaçla akıyordu ve Renna yakında yeniden biçim alacağını biliyordu. Tozdan öksürdü, kuruyan gözleri batıyordu. Bu yaratığı öldüremeyecek miydi?

Arlen ile Jardir'e baktı, hâlâ zihin iblisiyle boğuşuyorlardı ve Shanvah kapıyı korumak için mızrağı ve kalkanıyla mücadele veriyordu, hattı tutmanın ona kaldığını anladı. İzin verirse taklitçi iblis dengeleri değiştirebilir ve bütün umutlarını yok edebilirdi.

Manyetik bir muhafaza çizdi ve molozların arasında duran bıçak eline doğru uçtu. Yerdeki yapışkan kara birikintide bir dokunaç oluştu ve Renna onu tutup uzvu kesti. Onu kenara atarken erimeye başladı, cansız kara bir lekeye dönüştü. İyileşebilirdi ama koparıp attığı etin yerinde yenisi gelişmeyecekti.

Gerekirse iblisi parça parça öldürecekti.

İblis de bunun farkındaydı ve birikinti ondan kaçmaya başladı, tavanda birikmek için duvarda ilerledi. Renna onu bıçaklamak için sıçradı ama hedef alabileceği ya da kesebileceği canlı bir şey yoktu.

Jelatinimsi yumru bıçaktan kaçıp uzağa aktı ve bir dokunaç daha uzatıp arkasından ona vurdu.

Arkasına dönmesi bir saniye sürmedi ama tekrar tamamen biçim kazanan iblis tepeden onun üzerine atladı. Kara kök muhafazaları zayıftı, teni üzerini saran yağlı kan ve tere yapışan antik tozla kaplıydı. İki büyük pençesiyle onu kavradı ve Renna iblisin bileklerini tuttu ama yaratığı kontrol etmeye çalışsa da bilekleri esnedi ve pençeleri boğazına kenetlenip onu sıkmaya başladı.

Renna sertçe tekmeledi ama iblis onu ele geçirmişti ve darbelerini kabullenmekten başka şansı yoktu, yaratık onu gittikçe daha çok sıkıyordu. Renna'nın yüzü şişti, başı zonklamaya başladı ve çaresizce nefes almaya çalıştı. İblisin ağzını kocaman açmasını ve sıra sıra dizili dişlerinin belirmesini izledi. Kıvranıp topuğunu dişlerine geçirdi ve ayağının kesilmesine neden olsa da bir avuç dişini döktü. Onun dişlerinin aksine, Renna'nın gözleri kararırken iblisin dişleri yeniden oluştu.

Kurtulmalıydı. Kaçmak zorundaydı. İblisin kollarını çekiştirdi ama çelikten daha serttiler. Muhafaza çizmeye çalıştı ama iblis dokunaçlar geliştirip ellerine vurarak belirli sembolleri oluşturmasına engel oldu. Renna onun dengesini bozmaya çalıştı, ama iblis pençelerini yere geçirmişti ve sıkıca tutunuyordu.

İblisin dişlerinin ona battığını hissettiğinde Renna görüşünü tamamen yitirdi, ama sesini çıkaramadığı için çığlık atamadı.

Jardir gardını indirmemişti ve iblis maddeleştiğinde mızrağı hazırdı, ama sisin içine girmek yerine, *alagai* prensi katı zeminin üzerinde duruyormuş gibi havada süzüldü. Tek pençesini uzatıp günde yüzlerce belge onaylayan, adını yazan Jardir kadar zahmetsizce havaya karışık bir muhafaza çizdi.

Etkisi hiç gecikmedi. Jardir sihir patlamasını özümsemesi için mızrağını hazır tutuyordu, ama ayaklarının altındaki kum taşı zeminin çamura dönüşmesine ve emici bir ses çıkararak onu içine çekmesine hazırlıksız yakalandı.

Jardir bir ciğer dolusu çamur yutmadan ağzını kapattı ve dengesini bulmak için kollarını savurdu. Mızrağının ucu taşa sürtününce, bunun sadece yerel bir etki olduğunu anladı ama kenara

ulaşma çabası boşa çıktı. Birçok Krasialı gibi Jardir de hiçbir zaman yüzmeyi öğrenmemişti.

Yukarıda ne olduğunu bilmesine imkan yoktu ama Jardir, Par'chin'in ve Ala'nın üzerindeki bütün hayatın, tuzağı korumasına bağlı olduğunu biliyordu. Korkusunu kabullenip tacın yasaklamasına odaklanarak iblisi kıstırmaya devam etti.

Telaşlı hareketleri onu dibe çektikçe ciğerleri yanıyordu. En sonunda pes etti ve kendini aşağı çekmek için ellerini savurdu ve ayak parmağını dibe değene kadar uzattı.

Rahatladı, bacaklarını büküp mızrak aracılığıyla içine sihir çekti ve özgürlüğe doğru çaresiz bir sıçrayış için bacaklarını düzleştirdi.

Ama o sırada her şey dondurucu bir soğuğa büründü, buna kıyasla Krasia'daki kış geceleri bile yaz günü gibi kalırdı. Etrafındaki çamur donup sertleşti ve o da kapana kısıldı.

Arlen, Jardir çamurun yüzeyinin altında gözden kaybolurken ona ulaşmaya çalıştı ama iblisin bunu istediğini biliyordu. Büyüsü ikisini birden aşağı çekecek kadar güçlü değildi.

Aksine bacaklarını büküp iblise vurmak için yukarı sıçradı, ama bir illüzyonun içinden geçti. Gerçek iblis çok yakında –eğer muhafaza çiziyorsa, katı halde– olmalıydı, ama anlaşılan Arlen gibi kendini kolayca görünmez kılabiliyordu.

Tavandan sekti ve yarısı Jardir'i kapana kıstıran çamurun içine düşen bir taş yağmuru halinde aşağı indi. Kendisini çamurdan çıkaramadan, zihin iblisi daha fazla muhafaza çizip onu dondurarak bacağını sıkıştırdı.

Arlen bulabildiği en büyük taşı aldı ve bir darbe muhafazası çizerek onu havaya attı. Kum taşı patladı ve dökülen parçalar sayesinde kendini korumak için kollarını kaldıran iblisin dış hatlarını seçebildi. Arlen var gücüyle muhafazalı bıçağını ona fırlattıktan sonra ellerini yere koydu ve bacağını donmuş çamurdan çekip çıkardı. O noktadan çatlaklar yayıldı ve kaya yukarı doğru yükselirken bir saniye içinde çatlaklar derinleşip arttı.

Jardir hâlâ mücadele ediyordu.

İblis sertçe yere düştü ve bu sırada görünmezlik örtüsünü kaybetti. Uzanıp kaburgalarına saplanan bıçağı çekti, ama sapını tut-

maya çalışırken pençelerinden duman yükseldi ve Arlen gülümsedi. Zihin iblisinin bir dakika önce kullandığı muhafazaları çizmişti ama iblis bu numarayı anladı ve katı zeminde yürüyormuş gibi çamurun üzerinde süzüldü. Sise dönüştü ve Arlen'in en sevdiği bıçağı düşürüp çamura saplanarak kayboldu.

Tuzak hâlâ sağlamken, zihin iblisi fazla uzağa gidemezdi ve sis halindeyken ne muhafaza çizebilir ne de sihir özümseyebilirdi. Arlen bulutun içine sihir şoku gönderip onu katılaşmaya zorlamak için hızla bir dizi muhafaza çizdi.

Zemin tekrar sarsıldı ve Kaji Mızrağı taşın yüzeyini kırdı. Arlen bu dikkat dağıtıcı anı değerlendirip anında aradaki mesafeyi katetti. İblisin boynuzlarını cızırdayan elleriyle kavradı ve başının tepesindeki darbe muhafazalı dövmeyi gözlerinin arasına indirirken sertçe çekti.

Jardir kendisini tuzaktan kurtarmaya çalışırken, Arlen zeminin yine sarsıldığını hissetti, ama dikkatini dağıtmasına izin vermeyip iblisin koni biçimli kafasına tekrar tekrar vurdu. Nüvelik prensi yine şişti, bir ağaçlık iblisi kadar kocaman ve çok daha güçlüydü. Arlen saldırıya geçmek için kendi savunma muhafazalarını çizmek zorunda kaldı ve iblise de karşılık verme imkanı verdi. Sertçe onu itti ve birlikte yere düşüp boğuştular.

"Nie'nin yaratıkları bile nefes alır, Par'chin!" diye seslendi Jardir. Arlen dişlerini sıktı ve iblisi boğmak için hamle yaparken pençeleriyle sivri iğnelerinin onu kesmesine aldırmadı.

Bir ses duydu ve sonra bunun kendi çığlıkları olduğunu fark etti ama yine de dayandı.

Renna bilincini kaybetmek istedi ama iblis onu yemeye başlarken bile pes etmedi. Anoch Sun'un sihrini içine çekip birinin ona yardım etmesi için dua etti ama gücü muhafazalara aktaramıyor ya da yanan kan dolaşımında oksijen oluşturmak için onu kullanamıyordu.

Ama o sırada uzak bir mesafeden geliyormuş gibi onu duydu.

Nüve'nin çağrısını.

Parçalanan taşın çatlaklarından, Ala'nın derinliklerinden bir şarkı yankılandı, tıpkı Arlen'in uzun zaman önce tarif ettiği gibiy-

di. Eğlenceye çağıran bir jonglör ya da sıcak bir kucaklama için kollarının arasına çağıran bir anne gibi ona sesleniyordu. Orada acı olmayacaktı. Mücadele olmayacaktı. Yaratıcı'nın gücünün sıcak parıltısı dışında hiçbir şey olmayacaktı.

Ona uzandı ve acısı kayboldu. Bütün acıyı geride bırakıp sonsuz güce dokunmak için hızla yeryüzünün altına batarken iblisin pençeleri havada asılı kaldı. Artık iblisler yoktu. Artık yardımsever olmak kadar acı vermeye de meyilli insanlar olmayacaktı.

Gece özümsediği sihri alıp götürürken onu tüketen gündoğumları olmayacaktı.

Ona sarılıp aşkını fısıldayan Arlen olmayacaktı.

Birden duraksadı. Ne kadar ileri gitmişti? Nüve yakındı, şarkısı artık gürlüyordu ve yüzey uzakta kalmıştı. Arkasında bıraktığı patikaya dikkatle baktı ve mücadelenin seslerini zar zor seçebildi.

Arlen insanlık adına en büyük düşmanıyla savaşıyordu. Shanvah kan kaybından ölmek üzere olan babasına aldırmadan iblis sürüsünü dışarıda tutmaya çalışıyordu. Ve o, sıcacık bir kucaklaşma için kaçıyordu.

Ters yöne gitmeye başladı, zemindeki çatlaklardan dışarı süzüldü. Taklitçi iblisin Arlen, Jardir ve zihin iblisinin etrafındaki yasaklama alanına vurduğunu gördü ama yasaklama alanı zihin iblisini içeride tuttuğu gibi bariyer de taklitçiyi dışarıda tutuyordu. En sonunda, dikkatini Shanvah'a verdi ve savunmasız sırtına doğru harekete geçti.

Renna ona engel olmak için uzandı ama uzuvları yoktu, bedeni hâlâ sisten oluşuyordu. Kendini katılaşmaya zorladı ama Arlen'in onu uyardığı gibi bunu yapmak hiç kolay değildi. Vücudunun dönüştüğü bulutun bir araya toplanmaya başladığını hissetti ama çok yavaş tepki veriyordu. Odaklandı, uzuvlarını hatırlayıp onları varoluşa zorladı, ama zamanında başaramayacağını biliyordu. Pençelerini uzatan taklitçi saldırdı.

KA-ÇUNG!

Bir kısa ok iblisin boğazına saplanıp arka tarafına kara irin yağdırdı. İblis Shanjat'a döndü, bu ciddi yara iyileşirken, savaşçı oku omzunda asılı kalacak şekilde bırakıp mızrağıyla saldırıya geçti.

"Kızıma dokunmana izin vermektense, Nie'nin beni almasına

razıyım, iblis!" Shanjat'ın saldırıları düzensizdi, başına aldığı darbe ve kan kaybetmiş olması gücünün ve dengesinin büyük bir bölümünü tüketiyordu ama nişanı isabetliydi. Mızrak iblisin derinlerine saplandı ve sihri tükenip öldürücü güç dalgaları halinde ona karşı koyarken uludu. Bu enerjinin küçük bir bölümü mızrağın sapında ilerledi ama Renna, Shanjat'ın aurasını dengelediğini ve onu tekrar savaşa tamamen dahil ettiğini görebiliyordu.

İblis mızraktan eriyerek uzaklaştı, tekrar oluştu ama Renna da katılaşmış, tamamen iyileşmişti ve kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Yumruğu iblisin yüzünü paramparça edip onu bir daha odada yere serdi.

"Kapıyı kolla!" diye bağırdı ve sonra göz açıp kapayıncaya dek mezarın yanına gidip iblisi yumruklayarak dengesini kaybedip odaklanmasına engel olmak için uğraştı. Sise dönüştü ama bu kez Arlen'in Nüve'ye giden yolda zihin iblisiyle yaptığı savaşı anlatmasını hatırlayan Renna da ona katıldı. Onun özüne karıştı, ona kenetlenip iradesine dokundu.

İblis insan standartlarına göre zeki değildi. Belki bir çocuk kadar zeki olabilirdi, gerçi bu iblis türüne egemen olan akılsız asalaklardan çok fazlaydı.

Zeki olmayabilirdi ama iradesi güçlüydü. Sadece zihnini korumak istiyordu ve bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapardı. Renna yoluna çıktı ve çaresizce ona karşı koymaya çalıştı.

Ama iblisin iradesi zihnini korumaya odaklanmasına rağmen, Renna'ya göre bütün insanlık tehlikedeydi. Bütün insanlık ve en çok da Arlen. Onu durdurmazsa, her şeyi kaybedebilirlerdi ve o zaman Nüve'ye kaçsa daha iyi olurdu. Pes edip Lainie'nin yaptığı gibi babasının istediğini elde etmesine izin vermesinden farksız olurdu. Bunu beceremezse işe yaramaz hayatının ne anlamı olurdu?

Taklitçinin iradesini kendi iradesinin mengenesine alıp ezdi ve özünü dağıttı. İblis sihir yağmuru şeklinde patlayıp gözden kayboldu.

Jardir, Kaji Mızrağı'nın küt ucunu donmuş taşa son kez sapladı ve onu tutan son parçayı da parçaladı. *Alagai* prensiyle boğuşan

Par'chin acıyla bağırıyordu ama *Sharum* ruhu hiç eksilmemişti. Dayandı.

Mızrağı bir kez fırlatarak ikisinin de işini bitirebilirdi. En büyük rakibi ve karşılaştığı en güçlü *alagai*'ı öldürebilirdi. İşlerini bitirip Everam'ın Armağanı'na zaferle dönebilir ve yokluğunun sebep olduğu karışıklıkları yoluna koyabilirdi. Etrafına toplanabilecekleri bir Par'chin olmadıkça yeşil topraklıların direnişi zayıflardı ve uçurumda, Nie'nin hizmetkârları Everam'ın savaşçılarının gücü karşısında korkudan titrerlerdi.

Tek yapması gereken mızrağını fırlatmak ve ihanetinin sonuçlarına ikinci kez katlanmaktı. Ağır bir bedel olabilirdi, ama Sharak Ka'da üstünlük anlamına gelen herhangi bir bedel ağır olabilir miydi?

İblislerle savaşırken onlara dönüşmemeliyiz. Par'chin'in sözleri zihninde yankılandı.

Gerçek dostuma tekrar ihanet edersem, diye içinden geçirdi, *Nie canımı alsın.*

Mızrağı sırtındaki kılıfına sokup Görünmezlik Pelerini'nin başlığını kafasına geçirdi ve belindeki keseye uzandı.

Arlen iblisin zayıfladığını hissedebiliyordu. Anoch Sun'un gücünü içine çekebilse de zihin iblisi hâlâ yasaklama alanındaydı ve gücü hızla tükeniyordu. Yine de, Arlen'le boy ölçüşebiliyordu. Arlen boğucu hamleyi koruyabilmek için iblisin onun tenine dokunmasına engel olan muhafazaların gücünü kesmek zorunda kalmıştı ve iblisin cılız boynunun kemikleri ve derisi elmas gibi sertleşmişti. Arlen iblisin canını yaktığı kadar kendi ellerinin de acımasına neden oluyordu.

Ama nefes alabiliyorum, diye içinden geçirdi. *O alamıyor.*

İblis sessiz bir çığlık atıyormuş gibi ağzını açıp kara diş etlerini ve iğneye benzeyen düzinelerce dişini gösterdi. Çenesi mümkün olmayacak kadar esnedi ve dişlerini yüzüne yaklaştırdı. Arlen onun pis nefesinin kokusunu alabiliyordu. Tükürüğü yanağına isabet edince öğürdü.

Ama tam o sırada iblisin çenesine bir yumruk inip dişlerinin parçalanmasına ve ağzının yüzünden uzaklaşmasına neden oldu.

İblis, Jardir'i görmeyi umarak kafasını çevirdi ama orada duran Renna'ydı, hiç olmadığı kadar sihirle parlıyordu. Yüzünde katı bir kararlılık vardı ve aurası güçle parlıyordu.

Gözlerinin dolduğunu ve konuşmak istediğini hissetti ama iblise tekrar tekrar vururken Arlen'in elinden onu tutmaktan başka bir şey gelmedi.

Sonra birden iblisin arkasında Jardir belirdi ve Arlen'in saatlerini muhafazalayarak geçirdiği gümüş zinciri başının üzerine geçirdi. Soluklanamadan Arlen ellerini çekti ve Jardir zinciri iyice sıkarken muhafazaları parladı.

İblis şiddetle sarsıldı ve sise dönüşmeye çalıştı ama artık gücü tükenmişti. Küçülüp eski ince cüssesine dönerek sıvışabileceği bir gevşeklik bulmayı umdu, ama Jardir zinciri sıkıca tuttu ve iblis daha fazla küçülemeyince, Arlen zincirin halkalarında muhafazalı bir asma kilit geçirip kapattı.

Artık üçü de ona vuruyordu, Jardir *sharukin*'in zahmetsiz yeterliliğiyle dönerken, Gündönümü Festivali'nde bir domuz bağlıyormuş gibi iblisin bütün uzuvlarını zincirle yakaladı. İblis önce dizinin üzerine çöktü sonra yüzüstü yere düştü. Bir süre sonra mücadele etmeyi bıraktı ve aurası tepki vermedi. Arlen boğazına iki kilit daha taktı ve birincisini çözüp bilinçsiz yaratığın kesik bir nefes almasına izin verdi.

Şimdi ölmesine izin veremeyecekleri kadar çok uğraşmışlardı.

Arlen tam o sırada dikkatini odanın geri kalanına verdi, taş parçalanmış ve mücadele sırasında tavanın bir kısmı çökmüştü. Kayanın üzerindeki birkaç kara leke dışında taklitçi iblisten hiçbir iz yoktu.

Girişte savaş hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyordu. Shanvah'ın ok kılıfı boşalmış ve mızrağı kırılmıştı, bir kolunda kendi kalkanını, diğerinde babasınınkini tutarak kapıya üşüşen iblis sürüsünü geride tutmaya çalışıyordu. İblislere karşı koyarken kumtaşı zeminin üzerinde ayakları çatlaklar oluşturuyordu.

Shanjat bir adım gerideydi ve kısa okunu tutuyordu. Shanvah kıpırdanıp kalkanların arasında bir boşluk oluşturdu ve Shanjat hemen oku fırlattı. Kızı boşluğu kapatırken iki parmağıyla ağır yayı geriye çekip yeni bir kısa ok taktı ve sonra kızının açtığı farklı boşluktan tekrar atış yaptı.

Arlen ile Jardir tepki gösteremeden Renna sise dönüşüp odada hızla ilerledi. Güçlü bir rüzgâr kadar kolayca kapıyı engelleyen iki savaşçının yanından geçerken Arlen'in ağzı açık kaldı ve sonra diğer taraftan gelen mücadele seslerini duydu. İtişme hafifleyince, Shanvah ile Shanjat soluklanma fırsatı buldular.

Ve sonra Renna tüneli çökertirken bütün oda sarsıldı. Odadan iniltiler çıkarken tavandan ağır taşlar düşmeye ve kum endişe verici bir hızla dökülmeye başladı.

"Gitme vakti," dedi Arlen.

"Kaji..." diye söze başladı Jardir.

"Yeryüzünün bin yıl boyunca gördüğü en güçlü *alagai*'ın vârisi tarafından yenilgiye uğratıldığı yerde sonsuza dek gömülü olacak," diye Arlen onun yerine cümlesini tamamladı.

Jardir kafasını salladı. "Shanjat! Shanvah! Kaçabilmemiz için yolu açın!"

İki savaşçı kapıdan kenara çekildiler. Shanvah babasına kalkanını attı ve ikisi birlikte gizli kaçış tüneline doğru koştular.

Renna, Arlen'in yanında maddeleşti. Bunu yapması biraz daha uzun sürdü, yine de Arlen'in ortadan kaybolmayı tecrübe ettiği ilk aylarda olduğundan çok daha hızlıydı.

Arlen, Renna'ya yeni gücü hakkında sorular sormak ve onunla gurur duyduğunu, onu çok sevdiğini söylemek istedi, ama vakit yoktu ve bütün bunların görebileceği şekilde aurasında yazdığını umdu.

"Kayarak önden git ve atları hazırla," dedi ona. "Gün doğmadan buradan kilometrelerce uzaklaşmalıyız."

Renna gülümseyip göz kırptı, sonra tekrar sise dönüştü.

10. BÖLÜM

CHİN İSYANI

D.S. 333 SONBAHAR

Inevera uyandığında kulağı uğulduyordu. En sıkıntısız zamanlarında bile hiçbir zaman derin uyuyan biri olmamıştı ve son günlerde uykunun sınırlarında dolaşıp vakti geldiğinde hızla uyanıyordu.

Titreşim, küpelerinden birinden geldi, en güvendiği hizmetkârları ve yol göstericilerine verdiği hediyelerdendi, onunla iletişim kurmalarının ve casusluk yapmanın bir yoluydu. Ahmann, Par'chin'le dövüştüğü dağda küpenin menzilinin çok ötesine düştüğünden beri sessizdi. Ama hâlâ o küpeyi takıyor ve her şafakta Everam'a o gün küpeden Jardir'in geri dönüşünün işareti olacak sesi alabilmek için dua ediyodu.

Ama şimdi aldığı ses kocasının küpesinden değildi. Inevera parmağını kulağının kıkırdağında gezdirdi ve uğultuyu hissedene kadar geri saydı. Sekiz. *Khaffit* için kutsal bir sayı değildi.

Tıkırdayana kadar küpeden sallanan topu döndürerek küçük iblis kemiği parçasının bulunduğu iki yarım kürenin çevresindeki muhafazaların dizilişini değiştirdi. Bağlantı açılınca konuştu, kelimelerinin küpenin eşinde yankılanacağını biliyordu.

"Henüz şafak sökmedi, *khaffit*," dedi kısık bir sesle. "Bu önemli bir şey olsa iyi olur, yoksa senin..."

"Tehditlerinizin yaratıcılığına bayılsam da vereceğim haberi *Damaji*lerin kulaklarına ulaşmadan duymak istiyorsanız, korkarım bunlara ayıracak vaktimiz yok, Damajah."

Abban'ın sözleri her zamanki gibi küstahtı ama kesik ses tonundan vereceği haberin Krasia'nın daha fazla istikrarsızlığı kaldıramayacağı bir zamanda hassas hükümdarlığını sınayacak bir şey olduğu kesindi.

"Ne oldu?" dedi.

"Dışarıda güzel korumalarınız tarafından etrafım sarıldığı için rahat konuşamıyorum," dedi *khaffit*, "ve bu haberi baş başa konuşmamız en iyisi olur. Lütfen beni içeri davet edin."

Onu içeri davet etmek. Özel odasına. Kurtarıcı'yla paylaştığı odaya. Khaffit bu önerisiyle ölüme davetiye çıkarmıştı. Sarayın bu kanadına girmesi bile daha kötü yüzlerce ceza anlamına geliyordu. Aklını mı kaçırmıştı?

Hayır. Abban birçok şey olabilirdi ama deli değildi. Burada olduğuna göre haberin bekleyemeyeceğinden ve canından daha değerli olduğundan emin olmalıydı. Parmaklarını hızla hareket ettirdi ve odada bir gölge kıpırdadı. Bir dakika sonra Ashia *khaffit*'le geri döndü.

"Konuş," dedi Inevera.

Abban yakınında dolaşmasından hiç hoşlanmadığı Ashia'ya baktı. Gözlerini Inevera'ya çevirip başıyla kapıyı işaret etti.

"O kapıdan içeri girdiğin anda canını ortaya koydun, khaffit," dedi Inevera. "Birkaç saniye içinde buna değer olduğunu kanıtlamazsan, Ashia canını alacak."

Abban'ın rengi attı, her zamanki küstah ifadesi yüzünden kayboldu. Inevera aniden aurasında beliren korkuyu görebiliyordu. Bu bir maske değildi.

"Konuş," dedi tekrar. "Ashia uykumda bile beni korur. Ona her konuda güvenirim."

"*Chin*ler isyan çıkardı," dedi Abban.

Sözlerini algılaması biraz zaman aldı. İsyan mı? Yeşil topraklılar mı?

"İmkânsız," dedi. "Akıl almaz. Ordularımız kapılarına dayandığında Rizon Kalesi çekiç inen kayağan taşı gibi dağıldı ve köyler mücadele etmeden teslim oldular. Bize karşı çıkmaya cesaret edemezler."

"Kayağan taşı kolay kırılabilir," dedi Abban, "ama geride dikkat etmeyenleri kesebilecek binlerce sivri parça kalır."

Inevera midesinin düğümlendiğini hissetti. Nefesini verip sakinleşti. "Ne oldu?"

"Yedi *chin* köyündeki *sharaj*lar yakılmış," dedi Abban. "Bütün savaşçılar ve en büyük *nie'Sharum*lar savaş alanındayken, hepsi aynı anda, *alagai'sharak*'ın bittiğini belirten boru sesiyle birlikte ateşe verilmiş."

"Çocuklar?" diye sordu Inevera. En az on iki yaşında olan en büyük *nie'Sharum*lar *alagai'sharak*'ta Gözcüler için nöbetçi ve haberci olarak görev yapıyorlardı, ama yaşları yedi ila on bir arasında olan küçük çocukların barakalarında uyuyor olmaları gerekiyordu.

"Yangın başlamadan önce dışarı çıkarılmışlar," dedi Abban. "*Chin*lerin yanı sıra Krasialı çocuklar da. Onlara göz kulak olan *dama*lar acımasızca öldürülmüş."

Inevera'nın çenesi kenetlendi. Her şey çocuklarda bitiyordu. Onları *Hannu Pash*'a almak Krasialıların teslim olup *dama*ların karşısında alınlarını yere koyduktan sonra *chin*lerden talep ettikleri en zor şey olmuştu.

*Chin*ler çocukları için mücadele ederlerdi. Ne zamandır gizlice buluşup bunu planladıklarını merak etti. İradeleri kırılacak kadar küçük olan Krasialı çocuklar meselesi daha sinsiceydi. *Chin* olarak yetiştirildikleri için yeşil topraklılar için değerli casuslar olabilirlerdi.

Yedi yangın. Yedi köy. Everam'ın Armağanı'ndaki yüzlerce köy düşünüldüğünde çok fazla olmayabilirdi ama yine de hafife alınmayacak bir sayıydı. Kutsal bir sayı. Bu tesadüf olamazdı.

"Hangi kabilelere saldırılmış?" diye sordu, yanıtı tahmin edebiliyordu.

"Shunjin, Halvas, Khanjin, Jama, Anjha, Bajin ve Sharach," dedi Abban. "En küçük yedi kabileye. *Sharaj* ile *nie'Sharum*'un yokluğundan en çok etkilenecek olanlara."

Inevera hiç şaşırmadı. Düşmanları onları iyice incelemişti.

"Sorumlular yakalandı mı?" diye sordu Inevera.

Abban kafasını iki yana salladı. "Onları yakalamak bana düşmez, Damajah. Ve *Sharum*lar yayılmamaları için hâlâ yangınlarla mücadele ediyor. Suçlular karanlığa karıştılar."

Ordularımız gelmeden önce korktukları karanlık, diye içinden geçirdi Inevera. *Onlara gece dik durmayı biz öğrettik ve bunu bize karşı kullandılar.*

"Yangınların hâlâ sürdüğünü söyledin," dedi Inevera. "Bu bilgiye nasıl bu kadar çabuk ulaştın? O köylere hükmeden *Damaji*lerden ya da Andrah'tan önce?"

Abban gülümseyip omuzlarını silkti. "Everam'ın Armağanı'ndaki bütün köylerde bağlantılarım var Damajah ve bana kâr getirebilecek haberlerin karşılığında onlara iyi para öderim."

"Kâr mı?" diye sordu Inevera.

"Karışıklıktan her zaman kâr elde edilebilir, Damajah." Abban, Ashia'a baktı. "Kişinin önce kendi canını garanti altına alması gerekse bile."

Inevera elini salladı ve Ashia geri çekilip gölgelerin arasında kayboldu. Odadan çıkmadı ama bir süre sonra Inevera bile izini kaybetti.

"*Damaji*lerin bu olaydan ne zaman haberi olur?" diye sordu Inevera.

Abban omuzlarını silkti. "En fazla bir saat içinde. Muhtemelen o kadar sürmez. Kan dökülecek, Damajah. Suçluları bulmayı başaramadıklarında çok kan dökülecek."

"Başaramayacaklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Inevera onunla aynı fikirde olmasına rağmen.

"Onları fethedeli altı aydan fazla oldu Damajah ama yerel *dama*ların *chim*lerin dilini konuşamamalarının yanı sıra, kültürlerini bile anlamıyorlar," dedi Abban. "Aksine, onları dilimizi ve kültürümüzü öğrenmeye zorluyoruz."

"Evejah kanunlarını," dedi Inevera. "Everam'ın adetlerini."

"Kaji'nin adetlerini," dedi Abban. "Yozlaşmış Damajilerin yüzyıllarca kendi çıkarları doğrultusunda yorumladıkları şeyleri."

Inevera dudaklarını büzüştürdü. Abban'ın kocasına fısıldaya-

rak kutsal değerlere hakaret etmesine birçok kez kulak misafiri olmuştu, açıkçası çoğunlukla onunla hemfikirdi ama duymaması gereken sözleri umursamamakla yüzüne karşı söylenenleri umursamak tamamen farklı şeylerdi.

"Sözlerine dikkat et, *khaffit*," dedi. "Değerli olduğunu biliyorum ama kocam kadar hoşgörülü olmayacağım."

Abban gülümseyip hafifçe kafasını eğdi. "Özür dilerim, Damajah." Birkaç dakika önce aurasında beliren korkudan eser yoktu. Inevera gerçekten de Abban'a fazlasıyla tahammül ediyordu. *Khaffit*'in sinsi karakterini giderek daha iyi tanıyordu. Sadık olduğu sürece neredeyse her şeyi görmezden gelebilirdi.

Ve Abban bunun farkındaydı.

"Kocanız ve ben *nie'Sharum*'ken, Baha kad'Everam adında bir köye gitmiştik, Damajah."

Inevera *khaffit* köyünü duymuştu. Çömlek ustası Dravazi orada yaşıyordu ve eserlerinin çoğu sarayını süslüyordu. "Everam'ın Kâsesi'nin Çöl Mızrağı'yla bağlantısı yıllar önce koptu. Sanırım iblisler tarafından ele geçirildi."

Abban evet anlamında kafasını salladı. "Kil iblisleri. Orayı tamamen sardılar. Ahmann olmasaydı, beni öldürürlerdi. Yıllar sonra Par'chin'i bir iş için oraya gönderdiğimde neredeyse onu da öldüreceklerdi."

"Neden bana bunları anlatıyorsun, *khaffit*?" Inevera sakinliğini korudu, ama sözlerine dikkat ediyordu. Abban zarlarının ona Par'chin'in de kocası kadar Kurtarıcı olma ihtimali olduğunu söylediğini bilemezdi. Bu bilgiyi sadece annesiyle paylaşmış ama daha sonra Ahmann taç görüşü sayesinde bunu tahmin etmişti.

İki muhtemel Kurtarıcı'mn Abban'la ilişkili bir şekilde ücra bir köyü ziyaret etmiş olmaları göz ardı edemeyeceği kadar büyük bir tesadüftü. Bu işte Everam'ın parmağı vardı. Orası hakkında her şeyi öğrenmeliydi.

"Kil iblisleri çok ilginç yaratıklar," dedi Abban. Aurasında hafif bir korku dalgalandı. "Karışabiliyorlar, bilirsiniz. Zırhlarının yapısı ve rengi Baha'nın killi kara toprağıyla aynı. Basamaklara ya da duvarlara tutunan, çatılardan gizlice izleyen birine bakabilir ama hareket edene kadar orada bir iblis olduğunu anlayamazsınız."

"*Hora* gözlerin görmediğini görür," dedi Inevera.

Abban kafasını salladı. "*Inevera*, umarım öyledir. Everam'ın Armağanı'ndaki yeşil topraklılar sayıca bizden altı kat fazlalar. Onlar killi kara toprak ve bu saldırılarla yüreklerimize korku saçan *chin*ler kil iblisleri. Tekrar harekete geçene kadar *dama*lar onları fark etmeyecek ve utandıkları ve başlarını dik tutmak istedikleri için cezalandırabilecekleri birilerini arayacaklar."

"Bu hamle sadece uçurumu derinleştirip chin isyanını güçlendirir," dedi Inevera.

"Adımlarımızı dikkatli atmazsak, bu saldırılar daha kötüye gidecek," dedi Abban. "Gerçek suçluları bulup öldürelim ama meşaleleri tutanlar dışında zarar vereceğimiz her yeşil topraklı bu amaç uğrunda şehit olmuş olacak."

– Kuzeyden yardım alıyorlar. –

Damajiler sinirle taht odasına girerken Inevera, Andrah'ın yanındaki yastıklardan oluşan yatağında kızgınlıkla oturuyordu. Adamların girişine izin verilirken, oğulları ve yeğeni basamakların altında bekliyorlardı.

Abban'la görüşüp habercileri yolladıktan sonra yaklaşık bir saati zarlarına danışarak geçirmişti ama isyancılar hakkında edinebildiği tek bilgi buydu.

– Kuzeyden yardım alıyorlar. –

Çukur kabilesi anlamına geldiğini düşünmek kolaydı. Böyle bir şeyden en büyük kârı onlar edinirdi, özellikle de Par'chin kurtulduysa. Ama zarların söylediklerinden daha fazlasını çıkarmak nadiren akıllıca olurdu. İsyancılara kuzeydeki herhangi bir dük yardımda bulunuyor olabilirdi. Miln'den Euchor ya da Angierslı Rhinebeck. Everam'ın kuzeyinde, topraklarının çoğu doğuda bulunan Lakton bile olabilirdi, üstelik Krasia'nın fethedeceği bir sonraki toprak olacağı konusunda Leesha Kâğıt onları uyarmıştı. Dük Reechers ile tersane müdürleri bu saldırıyı kışkırtacak kadar aptal olabilirler miydi?

Hayır. Bu Çukur'un işiydi. Öyle olmalıydı, değil mi? Yoksa Leesha Kâğıt'a olan nefretinin muhakemesini etkilemesine izin mi veriyordu? Yüzlerine gülümseyip arkalarından ateş yakmak Ku-

zeyli fahişenin yapabileceği bir şeydi ve Inevera cadıyı ve karnında büyüyen Ahmann'ın çocuğunu öldürmek için bu bahaneyi kullanmaktan memnuniyet duyardı.

Zarlardan nefret ettiği de oluyordu. Her zaman, onları yorumlamakta üç bin yıldır hiçbir *dama'ting*'in olmadığı kadar yetenekli olan Inevera için bile, belli belirsiz ipuçları ve bilmecelerden ibaretlerdi. Soru ne kadar önemliyse, yanıtlar geleceğin gidişatını o kadar değiştirir ve zarlar opaklaşırdı. Günde üç kez zarlara danışıp kocasının kaderini sorguluyordu ama kemikler ona Ahmann'ın düştüğü dağ vadisinde söylediklerinden daha fazlasını söylemiyordu ve isyancılar hakkında bile bu kadarını söylememişlerdi.

Belki de Everam'ın planı *chin* isyanını ya da Krasia'da bir iç savaşın çıkmasını gerektiriyordu ve doğru andan önce onları nasıl engelleyeceklerini bilmek *inevera*'ya karşı gelmek olurdu. Ya da hoşuna gitmeyen bir şey yapmıştı ve Everam konuşabileceği başka birini seçmişti.

Belki de Kuzeyli fahişenin çocuğu da inevera'*dır*. Bu düşünce midesini bulandırdı. *Damaji*ler bağırmaya başlayıp içinde bulunduğu zamana geri dönünce, buna neredeyse minnettar oldu.

"En başından beri *chin*leri bastırmakta fazla yumuşak olduğumuzu söylüyordum," diye homurdandı Damaji Qezan. "Kırılmaları gerekirken, eğilmelerine izin verdik."

"Katılıyorum," dedi Damaji Ichach, Inevera'ya durumun ne kadar kötü olduğunu hatırlatmak istercesine. Hem de Qezan ile Ichach'ın herhangi bir konuda hemfikir olması, güneşin batıdan doğma ihtimali kadarken.

Andrah'ın saray halkı hakkında zarlar daha açıksözlüydü. Şimdilik Ashan'ı kontrol edebilirdi. Oğulları isyanı bir kriz olarak değil, bastırılmasında şan ve şeref elde edebilecekleri bir fırsat olarak görüyorlardı. Ancak *Damaji*ler Everam'ın Armağanı'nın bolluğundaki rahata alışan yaşlı adamlardı. Yeni topraklarının tehlike altında olması onları Nie'nin çocuklarından daha çok korkutuyordu.

"Saldırıların olduğu köyleri yakıp kül etmeliyiz," dedi Damaji Enkaji. "Öldürülen her kadın, erkek ve çocuğun cesetlerini ağaçlara asıp *alagai*'ın onlarla ziyafet yapmalarına izin verelim."

"Saldırıya uğrayan senin toprakların olmadığı için söylemesi

kolay, Damaji," dedi Damaji Chusen. Shunjin'e karşı yapılan saldırı kabilenin yeni başkentinde gerçekleşmişti.

"*Chin*ler Mehnding topraklarına saldırmaya cesaret edemez," diye böbürlendi Enkaji ve Inevera'nın merakı uyandı. İsyancılar en güçlü beş kabilenin –Kaji, Majah, Mehnding, Krevakh ve Nanji– topraklarından kaçınmışlardı, ama eğer gerçekten kuzeyden yardım alıyorlarsa, bu sadece başlangıçtı.

"Alagai, Kara Ay'da tarlaları ateşe verdikten sonra yiyecekler azaldı," dedi Ashan. "Bahara kadar dayanmak istiyorsak, daha fazla tarla yakamayız ya da tarlalarla ilgilenenleri öldüremeyiz."

"*Chin*lerin bir sonraki adımda tarlaları yakmalarına nasıl engel olacağız?" diye sordu Anjha kabilesinden Semmel. "Büyük kabilelerin bile topraklarını sakinlerinden koruyacak kadar adamı yok."

"Bu cezasız bırakılmamalı, Andrah," dedi Aleverak. "*Chin*ler bize bütün erkeklerin kardeş oldukları gece vakti saldırdılar, *dama*ları öldürüp kutsal toprakları yaktılar. Bir an önce karşılık vermeliyiz, yoksa düşmanı cesaretlendirmiş oluruz."

"Karşılık vereceğiz," dedi Ashan. "Buna göz yummamamız gerektiği konusunda haklısın. Sorumluları bulup onları herkesin gözü önünde idam edeceğiz, ama birkaç kişinin hareketinden bütün *chin*leri sorumlu tutarsak isyancı saflarını beslemiş oluruz."

Inevera gülümsemesini gizledi. Saldırıları ilk duyduğunda tepkisi Enkaji'den pek farklı olmamasına rağmen, Ashan tıpkı ona öğütlediği gibi konuştu.

"Affedersin Andrah ama bütün *chin*ler bundan *sorumlular*," dedi Bajin kabilesinden Damaji Rejji. "İsyancıları ve çocukları saklıyorlar. Yangın çıkarmalarıyla kilerlerini saklanma yeri olarak sunmaları arasında ne fark var?"

"Başkaldırılarının bir bedeli olduğunu onlara göstermeliyiz," dedi Jayan mızrağını yere vurarak. "Hepsinin ödeyeceği ağır bir bedel olmalı, böylece bir sonraki isyan, gazabımızdan korkan kendi halkları tarafından bastırılır." Bu sözler üzerine *Damaji*lerin çoğu kafalarını sallayıp şüpheli gözlerle Ashan'a döndüler.

"Kardeşim haklı," dedi Asome tam o sırada ve bütün bakışları üzerine çekti. "Ama patika hâlâ sıcak ve onu çamurlandırarak aptallık etmiş oluruz. İsyancıları idam edip kayıp çocukları bulduktan

sonra işbirlikçileri nasıl cezalandıracağımıza karar veririz."

Jayan bariz bir güvensizlikle ona baktı ama oltaya geldi. "Bu yüzden Kurtarıcı'nın Mızrakları'nı alıp bütün kapıları kıracak ve bütün kilerlerin altını üstüne getireceğim ve çocukların bütün akrabalarını sorgulayacağız. Onları bulacağız."

*Damaji*ler yine kafalarını salladı ama Asome işitilebilir bir şekilde dilini damağına değdirip kafasını iki yana salladı. "Kardeşim meyvelerini toplamak için bir ağacı kesmekten yana."

Jayan dik dik ona baktı. "Peki benim akıllı *dama* kardeşim ne öneriyor?"

"Gözcüleri gönderelim," dedi Asome başıyla Krevakh ile Nanji kabilelerinin peçeli *Damaji*lerini işaret ederek. İkisi de daha büyük kabilelere bağlı oldukları için konseyde hiç söz almazlardı. Krevakh Kaji kabilesine ve Nanji de Majah'a bağlıydı.

Gözcü kabileleri özel silahlar ve dövüş yöntemleri üzerine eğitim almışlardı ve Krasia casus ağını kontrol ediyorlardı. Sorgulayıcılarının çoğu *chin* dilini biliyordu ve Everam'ın Armağam'nın her noktasında bağlantıları vardı. Düşük kademeli *Sharum*lar bile görülmeden hareket edebilir ve uçurumdan yükselen *alagai* kadar kolayca engelleri aşabilirlerdi.

"Çocukları bulun, biz de isyancıları ve sempatizanlarını bulacağız," dedi Asome.

"Peki ya sonra?" diye sordu Jayan.

"Sonra hepsini idam edeceğiz," dedi Ashan. "Yeşil topraklılara direnişin faydasız olduğunu ve sonuçlarını hatırlatmak için isyancıları, sempatizanlarını ve hatta *chin* çocuklarını bile öldüreceğiz. Diğer *chin nie'Sharum*ları gözlem yapmaya zorlayacağız ve bir dahaki sefere, çocuklar kurtarıcılarıyla savaşacaklar."

Ashan öğütlediği metinden sapsa da Inevera sakinliğini korudu. Bir avuç çocuğu öldürmek, Jayan'ın uygun gördüğü toplu kıyıma kıyasla insaflı sayılırdı ama sıra buna geldiğinde izin verip vermeyeceğini bilmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Jayan. "İstediğin gibi, Gözcüleri yollayacağım."

Ben. Bu tehlikeli bir kelimeydi. Yine de aramanın kontrolünü Jayan üstlenecekti. Sharum Ka olarak, bu onun görevi ve hakkıydı ama Inevera acımasızlıktan kaçınmak için Gözcülerin tahta –yani

kendisine– rapor vermelerini istiyordu.

Nefesini verip sakinliğini korudu. Bazı fedakârlıklar yapması gerekiyordu. Sharum Ka'nın saraylıları arasında yeterince casusu vardı ve Krevakh ile Nanji kardeş-eşleri duydukları şeyleri iletmeleri için *dama'ting*lerini tetiğe geçirebilirlerdi.

Ashan konuşması için ona yedi nefeslik bir süre tanıdıktan sonra asasını yere vurdu. "Kararlaştırıldı. Gözcülerini yolla, Sharum Ka. Gelişmeler hakkında düzenli olarak rapor verilmesini bekliyoruz."

Jayan, Asome'ye küstah bir bakış attıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp yeni koruması Hasik'in beklediği kapıya doğru yürüdü.

Üç gün geçti, isyancılardan ya da kaçırılan *nie'Sharum*lardan hiç haber yoktu ve Abban sokaklardaki keyifsizliği hissedebiliyordu. Pazarda durum daha kötüydü.

*Dal'ting*ler, *khaffit*ler ve *chin*ler pazarda birbirleriyle iyi geçinmenin bir yolunu bulmuşlardı ama *sharaj*lara yapılan saldırılar ve kaçırılan çocuklarla her şey değişmişti. Krasialılar artık *chin*lerden uzak duruyor ve onları güvensizce süzüyorlardı. Cüzdanlarını da açmayıp *chin*lerin ticaret yapmasına izin vermiyorlardı.

Pazar yerindeki *dama* devriyelerin sayısı fark edilir şekilde artmıştı ve *dama*lar kemerlerine *alagai* kuyrukları takma ya da dayak atmakta kullandıkları sopalarından destek alma gereği bile duymuyorlardı. Silahlar sürekli hareket halindeydi, ya *chin*lerin arasında yol açmak ya da sorgulamak için aradıkları kişinin dikkatini çekmek için kullanıyorlardı.

Ve en düşük kademeli *chin*lerden Abban'a kadar pazardaki herkesin korktuğu bu sorgulamalar giderek sıklaşıyordu. *Sharum*ların kapıları kırarak içeri girip her yeri aramaları yasaklanmıştı ama *dama*lar arama yapmak için her türlü bahaneyi kullanıyorlardı ve yetki alanları oldukça genişti.

Abban çadırının kanatlarının arasından bir çift Kaji *dama*'nın peçesini doğru düzgün takmadığı için bir *chin* kadının elbisesinin sırt kısmını pazar sokağının ortasında yırtıp onu sopalarıyla dövmelerini izledi.

Peçe kadının boynuna asılıydı, günlük koşturmaca sırasında başından kaymış ve telaştan düzeltememişti.

Abban kadının çığlıklarını olabildiğince bastırması için çadırın kanatlarını kapattı.

"İsyancıları bir an önce bulmamız için Everam'a dua ediyorum," dedi. "İşler kötü gidiyor."

"Yapılabilirse bunu Krevaklı yapacak," dedi Qeran. "*Alagai'sharak*'ta çoğuna hizmet etmek benim için bir onurdu. Ala'da onlardan daha iyi iz sürücüler yok."

Eğitim subayı pazarda hâlâ rahatsız görünüyordu ama Abban himayesine aldığı askerleri eğitmesi için artık onu yerleşkesinde bırakma lüksüne sahip değildi. Hayatta kalmak için Qeran'ın mevkiisine ve tecrübelerine güveniyordu.

Abban'ın özel ofisine çekildiler. *Khaffit* yazı masasındaki gizli bölmeyi açtı ve bir demet parşömen çıkarıp Qeran'a verdi. "Tahta sunmadan önce göz atmanı istediğim planlarım var."

Qeran tek kaşını kaldırdı. Birçok *Sharum*'un aksine, *sharaj*ların yönetiminde liste ve hesap tutmaları ve takviyelerin yapımında gerilme direncini ve yükü hesaplamak için denklemlerden anlamaları gereken eğitim subayları okuma ve yazma biliyorlardı. Ama Abban'ın eşleri ve kızlarıyla kıyaslandığında bile, bu onu eğitimli bir köpekten çok az farklı kılıyordu. Abban en basit hesaplamalar konusunda bile ona güvenmezdi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Bu beklenmedik istek Qeran'ın merakını uyandırdı ve adam kâğıtları masaya koyup göz gezdirmeye başladı. Haritayı açtı ve gözlerini kısarak toplamlara baktı ve sonra gözleri kocaman oldu.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

"Öyle ve bundan kimseye bahsetmeyeceksin," dedi Abban.

"Bu neden Sharum Ka yerine sende?" diye sordu Qeran.

"Çünkü Sharum Ka iki hafta öncesine kadar sembolik bir liderdi," dedi Abban. "Ama endişelenme. Yakında bütün bunların kendi fikri olduğunu düşünecek."

Ertesi sabah, Abban tahtırevanıyla saraya gitti. En iyi *kha'Sharum*ları direkleri taşıyan kaslı *chin* kölelerin etrafını sararak onu her yönden koruyorlardı. Bir mızrağı bile durdurabilecek sağlam me-

tal ağlardan örülen perdeleri sıkı sıkı kapatarak düşünceleriyle baş başa kalmayı seçmişti.

Belli etmeyecek kadar akıllı olsa da, Damajah onu hep geriyordu. Onu nasıl hazırlıksız yakalayacağını biliyordu ve içini okuyormuş gibi bir hali vardı, yüzündeki kir izleri kadar kolayca gerçeği gizlediğini görebiliyordu.

Planlarını kutsayıp uygulamaya koyacak Alımann yokken, nasıl anlayacaktı?

BAM!

Kalın perdelerin ardından bile ses korkunçtu. Tahtırevan düşerken Abban cilalı tavana doğru fırladı. Tahtırevan aniden sarsılarak dururken adamlarının bağrışlarını duydu ve kendini araç üzerine düşerken perdeden içeri giren taşıyıcılarından biriyle yüz yüze buldu. Gözleri donuklaşan adam inledi.

Adama aldırmayan Abban bastonuna uzandı ve sakat bacağı yüzünden güçlükle ayağa kalkabildi.

"Efendim!" diye seslendi korumalarından biri. "İyi misiniz?"

"İyiyim, iyiyim!" diye bağırdı Abban kafasını aracın tepesindeki perdeden dışarı çıkararak. "İnmeme yardım..."

Ağzı açık halde duraksadı.

Sharik Hora yanıyordu.

Patlamanın olduğu yerden uzakta olmalarına rağmen herkes yere serilmişti. Alevlerin gürlediği yerde ise Everam'ın bir zamanlar yeşil topraklardaki en büyük tapınağının büyük duvarları ve vitray camlarının parçalarının isabet ettiği insanlar kanlar içinde sokaklarda yatıyorlardı.

Savaş hazırlığına ilk giren Qeran oldu ve Abban'ın yanına geçerken diğerlerine ayağa kalkmalarını emretti. Savaş kızıştığında, eğitim subayı duygularını bir kenara bırakıp emir komuta zincirini koruyabiliyordu ama yanan tapınağa bakarken onun bile gözlerinde korku vardı.

"Böyle bir şeyi ne yapabilir?" diye sordu. "Bir düzine alev iblisi bile böyle bir yangına sebep olamaz."

"*Chin* havaifişekleri," dedi Abban. Henüz çözemediği bir başka sırdı. "Adamları kaldır. Saraya daha hızlı ulaşmalıyız. Neler olduğunu öğrenmeleri için Gözcüleri yolla ve yoldayken bize rapor versinler."

Inevera soğuk suyunu yudumlayıp kabul odasındaki yastıklara uzanırken *khaffit'i* süzdü. Rengi solmuştu, kül içindeydi ve is kokuyordu. Gözlerinden biri kanlıydı ve giysileri de yırtık ve kan içindeydi. Haberciler Sharik Hora'nın yandığını çoktan iletmişlerdi.

"Ne oldu?" diye sordu sessizlik onu sinirlendirmeye başlayınca.

"Anlaşılan *chin*ler sandığımızdan daha cesur," dedi Abban. "*Sharaj*ları dikkatimizi dağıtmak için yaktılar ve uzaktaki köylere odaklandığımız sırada bizi kalbimizden vurdular."

"Olaya tanık olmak için orada olman tuhaf bir tesadüf," dedi Inevera. "Özellikle de isyanı haber vermek için bana gelen ilk kişi olduğun düşünürse."

Abban ona duygusuzca baktı. "Damajah'ın böylesine karışık bir dalavere çevirebileceğimi düşünmesi beni gururlandırdı ama gizemli planımın inandırıcı olması için bir patlamanın menziline girerek kendimi kurban etmem. Her yanım ağrıyor, kulaklarım hâlâ çınlıyor ve düşüncelerim bulanık."

Sonuncusu Inevera'yı endişelendirdi. Abban'a şimdi hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Vücudu pek işine yaramazdı, ama zihni...

Onu muayene etmek için yaklaşırken arkasına doğru düşen *khaffit*, tünel engerek yılanı görmüş gibi tepki verdi. Bir kadın gibi çığlık attı.

"Kıpırdama ve itaat et," diye çıkıştı. "Damajah'ım ve hâlâ bir *dama'ting*'im."

Inevera, Ahmann dışında birini nadiren tedavi etse de dama'ting iyileştirme çadırında onlarca yıl geçirdikten sonra iyileştirme becerisini hiç kaybetmemişti. *Khaffit*'in göz bebeklerinin büyümesi, parmaklarını yavaşça takip etmesi ve konuşurken uzun uzun duraksaması kafa travması geçirdiğine işaret ediyordu.

İyileştirici kemiklerini almak için *hora* kesesine uzandı, güçlerini odaklayabilmek ve güneşten korumak için ince bir elektrum tabakasıyla kaplanan muhafazalı zihin iblisi parmaklarından oluşan bir koleksiyondu. Şekil doğru olana kadar ustalıkla muhafazaları parmak uçlarıyla manipüle etti ve sonra onları etkinleştirdi.

Gözündeki kan çekildi ve yüzündeki küçük çizikler anında kabuk tutup kurudu. Yine de Inevera gücün akmasına izin verdi,

beyninde şişlik ya da hasar olmadığından emin olmak istiyordu.

En sonunda Abban nefesini tutup geri çekildi. Gözleri her zamanki ışıltısına kavuşmuştu.

Kahkaha attı. "*Sharum*ların sihrin couziden daha güçlü olduğunu söylemelerine şaşırmamalı. Yirmi yıldır kendimi hiç bu kadar dinç ve güçlü hissetmemiştim."

Merakla bacağına baktı, sonra koltuk değneğini yastıkların üzerinde bırakıp ayağa kalktı. Bir an için sabitti ama neşeli bir şekilde sıçramak için dizini bükünce bacağı çöktü. Hayatı boyunca alıştırma yapmış olması sayesinde yere değil, yastıkların üzerine düşmeyi başardı.

Inevera gülümsedi. "Bacağını iyileştirme teklifimi reddettin, *khaffit*. Bir gün sana bunu tekrar teklif edebilirim ama bir bedel karşılığında."

Abban da sırıtarak karşılık verdi. "Damajah pazarda çok başarılı olurdu."

Inevera gerçekten de pazarda büyümüştü ama Abban'ın –ya da başka birinin– bunu bilmesini istemiyordu. Ailesinin güvenliği gizliliklerine bağlıydı ve şimdiden sırrı bilen birçok kişi olabilirdi.

"Bunu, beni bir *khaffit* tüccarın kızı kadar değerli bulmanı bir iltifat olarak mı algılamalıyım?" diye bağırdı.

Abban başını eğdi. "Bu vermeye değer olduğum en büyük iltifat, Damajah."

Yumuşamış gibi yaparak homurdandı. "Yeterince vakit harcadık. Bana saldırı hakkında hatırladığın her şeyi anlat."

"Patlamada on yedi kişi öldü, aralarında bir de *dama* var," dedi Abban. "Kırk üç kişi de yaralandı ve tapınağın yapısında birkaç hasar var. Duvarlarını süsleyen kahramanların kemiklerinin çoğu mahvoldu."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. "Patlama gündüz gerçekleşti, *hora* sihri olamaz."

"*Chin*lerin patlamanın etkisini artırmak için gümbürtü çubukları kullandığını düşünüyorum," dedi Abban.

"Gümbürtü çubukları mı?"

"*Chin* havaifişekleri," dedi Abban. "Bizimkiler çoğunlukla sıvı ve yağ ama chinler barut kullanıyorlar. Genellikle kutlamalarda

ışık ve gürültü çıkarmak için kullanılıyorlar ama kâğıtların içinde çubuk biçiminde sarıldıklarında, madencilik ve inşaatta işe yarayabiliyorlar. Leesha Kâğıt'ın *alagai*'a karşı onları etkili bir şekilde kullandığını gördüm."

Inevera bir an için kendini unutup suratını astı. Hemen maskesini taktı ama *khaffit*'in nasıl tepki vereceğini görmek için bu ismi bilerek söylediğine hiç şüphesi yoktu.

"O ismi bir daha ağzına alırsan, yastık odama habersiz geldiğinde olduğundan daha fazlasını tehlikeye atarsın," dedi. "Kuzeyli fahişe konusunda kocamın düşüncesizliklerinde parmağın olduğunu gözümden kaçıracak kadar aptal olduğumu sanma."

Abban inkâr etmeye tenezzül etmeyip omuzlarını silkti. "Leesha Kâğıt şu anda Damajah'ın endişeleri arasında en sonuncusu."

Keşke öyle olsa, diye içinden geçirdi Inevera. "Bu havaifişek silahlarının yapımı hakkında detaylı notlar istiyorum."

Abban nefesini verdi. "Bu bir sorun olacak, Damajah. Kurtarıcı Everam'ın Armağanı'nı ele geçirdiğinde madencilik işletmelerinde el koyulan çubuklardan elimde birkaç tane var ama nasıl yapıldıkları gizemini koruyor. *Chin* geleneklerine göre Otacılar bu bilgiyi yazmak yerine sözlü olarak çıraklarına aktarıyorlar."

"Peki rüşvetlerin ve casuslarının hiçbiri formülü söylemelerini sağlayamadı mı?" diye sordu Inevera. "Hayal kırıklığına uğradım."

Abban omuzlarını silkti. "Bu Otacılar arasında bile nadir bir beceri ve hepsi bildiklerini inkâr ediyor. Bunu onlara karşı kullanabileceğimizi akıl edecek kadar zekiler."

"Sana tutuklama emri vereceğim," dedi Inevera. "Kadınlar rüşvetlere karşılık vermezse o zaman onları daha sıkı sorgula. Ve şu gümbürtü çubuğu örneklerini bana getir. Bu *chin*lerin bize karşı kullanamayacağı kadar güçlü bir silah."

Abban evet anlamında kafasını salladı. "Onlara karşı dikkatli olun, Damajah. Depoda çok uzun süre kalan bir partiyi taşımaya çalışan iki adamım patlamada öldü."

"Bu olayda şüpheliler var mı?" diye sordu Inevera.

Abban kafasını iki yana salladı. "Fişekler çabuk yanıyor ama patlamadan önce binadan dışarı kaçan kimse görülmemiş. Ölenlerin arasında *chin*ler de var. Biri fünyeyi yakıp kendini feda etmiş olmalı."

"Demek *chin*ler çelik kadar sağlam," dedi Inevera. "*Alagai'shar-ak*'ta değil, Günışığı Savaşı'nda bunu boşa harcamaları çok yazık."

"*Damaji*ler buna göz yummayacaklar," dedi Abban. "Everam'ın Armağanı'nda kan akacak."

Inevera kafasını salladı. "Çok daha fazlası Jayan'ın etrafına üşüşecek. *Sharum*larının şehrin kontrolünü ele geçirmesine engel olamayacağız."

"Şehrin güvenliği için," dedi Abban, sözlerinden ziyade aurasında alaycılık vardı.

"Aynen öyle," dedi Inevera.

"Onu buradan göndermek için güçlü bir neden," dedi Abban.

Inevera merakla ona baktı. Bunu her şeyden çok isterdi, ama onu ne uzağa gönderebilirdi? İşte. Aurasında gördü. Akıllı Abban'ın bir planı vardı. En azından, bir planı olduğunu sanıyordu.

"Konuş, *khaffit*," diye çıkıştı.

Abban gülümsedi. "Lakton."

Planı bu muydu? Belki de, Inevera *khaffit*'i gözünde fazla abartıyordu. "Ahmann yokken ve sarayın duvarlarının dışında bir isyan çıkmışken, Lakton'un hâlâ bir öncelik olduğunu düşünüyor olamazsın."

"Aksine, daha güçlü bir sebep," dedi Abban. "Laktonlular düke ekin vergilerini yaklaşık iki hafta sonra ödeyecek. O ekinlere ihtiyacımız var Damajah, bunu daha fazla vurgulayamam. *Alagai* yiyecek depomuza zarar vermeye devam ederse, ordularımızın kışı geçirmesini ancak o ekinler sağlayabilir. Bütün hazırlıklar yapıldı."

"Sharik Hora yanarken, Sharum Ka ile *Damaji*leri savaşçılarını bir haftalık yola göndermeye nasıl ikna edeceğim?" diye sordu Inevera.

"Peh." Abban, Inevera'nın *hora* kesesini işaret etti. "Zarları salla ve onlara bu saldırıların arkasında tersane müdürlerinin olduğunu söyle. En büyük oğlunun onları ezip şehri ele geçirmesi için Everam'ın çekici olarak gitmesini talep et."

Inevera tek kaşını kaldırdı. "*Damaji* konseyini kutsal zarlarda gördüklerim hakkında yanlış yönlendirmemi mi öneriyorsun?"

Abban gülümsedi. "Damajah, lütfen. İkimize de hakaret ediyorsun."

Inevera bunun üzerine kahkaha attı. Kabul etmekten nefret ediyordu, ama *khaffit*'ten hoşlanmaya başlamıştı. Bu fikir oldukça mantıklıydı.

Zarları almak için sol elini kesesine uzattı ve sağ eliyle kavisli hançerini çıkardı. "Kolunu uzat."

Khaffit'in rengi fark edilir şekilde soldu, ama karşı çıkmaya cesaret edemedi. *Hora* kanıyla ıslanınca, onları sallamasını ve parlamaya başlamalarını korkuyla karışık bir saygıyla izledi.

"Cennet'in ve Ala'nın Yaratıcısı, Işığı ve Hayatı Bahşeden Everam, çocuklarının rehberliğine ihtiyacı var. *Khaffit*'in planına uyup gölün kenarındaki şehre saldırmalı mıyız?"

Atarken zarlar parladı ve sihir onlara hükmederken doğal gidişatın aksine döndüler. Inevera'nın aşina olduğu bir manzaraydı ama yanıtları ararken Abban'm ağzı açık kaldı.

– *Savaşacak bir şeyleri olmazsa*, Sharum*lar kendilerini paramparça ederler* –

Zarların son zamanlarda anlaşılmaz oldukları düşünülürse, bu şaşırtıcı derecede açık bir yanıttı ama yine de sinir bozucuydu. Hamleyi onaylamadan durmuşlardı.

Zarları tekrar salladı. "Cennet'in ve Ala'mn Yaratıcısı, Işığı ve Hayatı Bahşeden Everam, çocuklarının rehberliğine ihtiyacı var. Lakton kuşatması başarılı olacak mı?"

– *Gölün kıyısındaki şehir kolay kolay ya da bilgelik olmadan fethedilmeyecek* –

Inevera sembollere baktı. Kurtarıcı'nın ordularında bilgelik kolay bulunan bir şey değildi.

"Sana ne söylediler?" diye sordu Abban.

Inevera ona aldırmayıp zarları topladı. "Bu yine de bizi bir isyanla ve Jayan'ın büyük bir şanla geri dönüp taht üzerinde daha çok hak iddia etme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor."

Abban'ın aurasında bir rahatlama belirdi. Onu ikna ettiğine inanıyordu. "Jayan uzaktayken isyancıların kökünü kazıman daha kolay olacak. Gücünü sağlamlaştırma şansı edineceksin." Sırıttı. "Belki şansımız yolunda gider ve serseri bir okun hedefi olur."

Inevera ona tokat attı, şişman *khaffit* yastıklardan kayarken tırnakları kan çıkardı. Acıyla yüzünü tuttu ve korkudan gözleri kocaman oldu.

Inevera parmağını ona doğrulttu ve yüzüklerinin birinden zararsız ama dramatik bir muhafaza ışığı çağırdı. "Beni ne kadar sinirlendirse de, en büyük oğlum hakkında konuşurken sözlerine dikkat et, *khaffit*."

Abban kafasını sallayıp suratını buruşturarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve alnını yere koydu. "Özür dilerim, Damajah. Hakaret etmek istemedim."

"Bu kararımdan biraz olsun pişman olursam, sen de bin kat pişman olacaksın, *khaffit*. Şimdi buradan defol. Konsey yakında toplanacak ve kimsenin senin odamdan çıktığını görmesini istemiyorum."

Khaffit koltuk değneğini alıp sakat bacağının izin verdiği kadar hızlıca topallayarak odayı terk etti.

Adam kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Inevera tekrar zarlarına döndü. Kocasının kaderi için zarlara danışmayalı bir günden fazla oluyordu ama biraz daha beklemesi gerekecekti. Bu son saldırı ve Abban'ın çılgın planı düşünüldüğünde, Kara Ay'ın ilk günü olduğunu unutmak kolaydı. Hatta bir öncekine benzerse Ahmann yokken halkı hayatta kalırsa şanslı sayılırlardı.

"Cennet'in ve Ala'nın Yaratıcısı, Işığı ve Hayatı Bahşeden Everam, çocuklarının rehberliğine ihtiyacı var. Bu gece Kara Ay Everam'ın Armağanı'na ne getirecek ve nasıl hazırlanabiliriz?"

– Alagai Ka ile nüvelik prensleri bu Kara Ay'da Everam'ın Armağanı'na gelmeyecek –

İlginç. Gözleri sembollerin geri kalanını inceledi ve irkildi. Haftalardır ilk kez Ahmann'ın kaderi hakkında zarlara danışmamasına rağmen, ona küçük bir ipucu verdiklerini fark etti.

Ve dünyası başına yıkıldı.

–Shar'Dama Ka'nın cesedine saygısızlık etmeye gidecekler–

Abban, Kafatası Tahtı'nın gölgelerindeki küçük yazı masasının güvenliğinden Andrah'ın yol göstericilerinin –Asome, Asukaji, Aleverak ile Jayan– oluşturduğu kapalı grubu izliyordu. On iki *Damaji*'yi içeren açık grup Inevera yerini alıp iç tartışma sonlanana kadar çağrılmayacaktı. Abban şimdiden koridorda tartıştıklarını duyabiliyordu.

İki grup da konuşmadığı sürece ve hatta bazıları konuştuğunda bile Abban'ı görmezden gelmeye meyillilerdi. Abban bunu teşvik edecek kadar akıllıydı, sadece ona hitap edildiğinde konuşurdu ve artık Ahmann olmadığı için çok nadir söz veriliyordu.

Inevera uzun süredir odasındaydı. Nie'nin uçurumu adına, onu orada tutan şey ne olabilirdi? Sokaklarda karışıklık vardı ve *Damaji*'ler kontrolü yitirmek üzereydi.

"Önce bize gece saldırdılar," diye bağırdı Aleverak, "şimdi de Kara Ay'ın ilk gününde saldırıp kahramanlarımızın kemiklerine ve Everam'ın tapınağına saygısızlık ediyorlar! Bu kadarı çok fazla!"

"Everam ne isterse o olur." Damaji Asukaji'nin ön kolları cüppesinin geniş kollarının içinde kaybolmuştu, Asome ayrı durmak zorunda kaldıklarından beri alışkanlık haline getirdiği şekilde dirseklerini tutuyordu. Krasia'nın en büyük kabilesinin lideri olmasına rağmen, pürüzsüz yüzü on sekiz yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu. "Bu göz ardı etmememiz gereken bir işaret. Yaratıcı kızgın."

"*Sharaj*lara yaptıkları korkakça saldırılarından sonra *chin*lere karşı yumuşak davranmamızın sonucu bu!" dedi Jayan. "Zayıflık göstermemiz onları daha saldırgan olmaları için cesaretlendirdi."

"Bir kez olsun, kardeşime katılıyorum," dedi Asome. "Sharik Hora'ya yapılan saldırı yanıtsız kalamaz. Everam karşılığında kan dökmemizi buyurur."

Everam, Abban kelimeleri kaleme alırken dua etti, *şimdi karşıma bir bardak couzi koyarsan, eşlerimden birini* dama'ting*lere veririm*.

Ama her zamanki gibi, Yaratıcı Abban'a kulak asmadı. Hepsi, Jayan, Asome, Asukaji tecrübelerinin çok ötesinde rollere zorlanan çocuklardı. Onlarca yıl boyunca Ahmann'ın yol göstericiliğine sahip olmalıydılar. Ama aksine dünyanın kaderi omuzlarına binmiş olabilirdi.

Bu düşüncenin içinde sebep olduğu ürpertiyi bastırdı. "Bir göl dolusu olacak." Hiç kimse Damajah'ın odasından çıktığını fark etmedi. Ondan sadece birkaç adım ötede durmasına rağmen, Abban bile farkında değildi. Ona sadece bir anlığına baktı, ama gözlerinin etrafındaki şişlikleri gizlemese de makyajını tazelediğini anlaması için yeterliydi.

Damajah ağlamıştı.

Everam'ın sakalı, diye içinden geçirdi. *Cennet, Ala ve Nie'nin uçurumu adına, bu kadını ne ağlatmış olabilir?* Düşük kademeli bir kadın olsaydı, onu teselli etmeye çalışabilirdi ama Damajah'a buna kalkışmayacak kadar çok saygı duyuyordu, o nedenle fark etmemiş gibi yapıp parşömenine döndü.

Habersiz olan diğerlerinin rol yapmaya ihtiyacı yoktu. "İsyancıları buldunuz mu, anne?" diye sordu Jayan.

Abban, Ahmann gibi insanların kalbini görme becerisine sahip değildi ama genç Sharum Ka'nın gözlerindeki hevesli ışıltıyı okumak için böyle bir yeteneğe ihtiyacı yoktu. Jayan bugün üç kat daha çok kazanacaktı. Bütün rakipleri yanılıyorken haklı göründüğü için, isyanı bastırdığında kazanacağı şan için ve şimdiden *chin*lere acı ve keder verme ihtimalinden hoşlanan acımasız yapısı için.

"İsyancılar kukla," dedi Inevera düşünceli bir şekilde zarlarını elinde sallayarak. "Gerçek düşmanlarımız tarafından ambarlarımıza yerleştirilen parazitler."

"Kim, anne?" Jayan sesindeki hevesi saklayamadı. "Bu alçakça saldırılardan kim sorumlu?"

Inevera zarlardan biraz güç çağırıp parlamalarını sağladı. Zarlar Inevera'nın yüzüne, vereceği yanıta Everam'ın iradesini katan uğursuz bir ışıkla yansıdı. "Lakton."

"Balık adamlar mı?" Ashan hayret etti. "Bize saldırmaya cüret mi ettiler?"

"Leesha Kâğıt," dedi Inevera ve bu ismi telaffuz ederken sesindeki zehri gizleyemedi, "baharda saldırıya geçeceğimiz konusunda onları uyarmıştı. Ordularımızı burada tutmak için tersane müdürlerinin huzursuzluk çıkarmaya çalışmasına şaşırmamalı."

Yalan olduğu bariz olsa da –en azından Abban'ın bildiği kadarıyla– , son derece inandırıcıydı. Diğerleri suçlamaları sorgusuzca kabul ederken gülümsememek için kendini tuttu.

"Onları ezeceğim!" Jayan yumruğunu havaya kaldırdı. "Her kadını, adamı ve çocuğu öldüreceğim! Onları yakacağım..."

Inevera zarları parmaklarında yuvarlayıp sembolleri manipüle etti ve hafif ışıltıları göz alıcı bir parıltıya dönüşürken Jayan sözlerini yarıda kesip diğerleri gibi bakışlarını kaçırdı.

"Sharak Ka yaklaşıyor, oğlum," dedi Inevera. "O zamana kadar eli mızrak tutan her erkeğe ihtiyacımız olacak ve onları doyuracak yiyeceklere de. Lakton'un aptal düklerinin hareketleri yüzünden bütün toprakları cezalandırma lüksüne sahip değiliz. Kurtarıcı'nm planına sadık kalacaksın."

Jayan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki neymiş bu plan? Babam bir ay sonra oraya doğru yola çıkacağını söylemişti ama herhangi bir plandan bahsedilmedi."

Inevera Abban'a işaret etti. "Anlat onlara, *khaffit*."

"*Khaffit* mi?" dedi Jayan. "Ben Sharum Ka'yım! Savaş planlarından benim haberim yokken, neden bu *khaffit*'in oluyor? Babama bir domuz yiyenin değil, benim tavsiye vermem gerekirdi."

"Çünkü babamız Everam'la konuştu," diye tahminde bulundu Asome, "ve senin 'tavsiyene' ihtiyaç duymadı." Abban'a baktı. "Onun sadece birinin hesap yapmasına ihtiyacı vardı."

Asome'nin bakışlarının soğuk değerlendirmesi Abban'ı Jayan'ın saldırganlığından daha çok korkuttu. Koltuk değneğini kullanarak doğrulduktan sonra onu bırakıp masasına yaslandı. Konuşurken koltuk değmediğinden destek almazsa, adamlar sözlerini daha çok dikkate alırlardı. Boğazını temizledi, "kendisinden üstün olanları" rahatlatmak için kili andıran yüzünü hürmetli ve gergin bir görünüme soktu.

"Onurlu Sharum Ka," dedi Abban. "Kurtarıcı geçen Kara Ay'da yiyecek depolarımızın aldığı zararın boyutunun bilinmesini istemedi. Taze erzak bulamazsak, Everam'ın Armağanı bahar gelmeden açlık çekmeye başlar."

Bu herkesin dikkatini çekti. Ashan bile dalıp Abban'a doğru eğildi. "On altı gün sonra, Laktonlular *chin*lerin kutsal saydığı yılın ilk karını kutlayacaklar. Kışın başlangıcını."

"Ne olmuş?" diye bağırdı Jayan.

"Bu aynı zamanda *chin*lerin ekin vergilerini Laktonlu tersane müdürlerine teslim ettikleri gün," dedi Abban. "Ordularımızın yaza kadar karnını doyurmaya yetecek bir vergi. Kurtarıcı tek hamlede o ekinleri ve *chin* topraklarını ele geçirmek gibi cesurca bir plan yaptı."

Abban bu noktada sözünün kesileceğini bekleyerek duraksadı

ama kapalı grup sessizliğini korudu. Jayan bile söyleyeceği bir sonraki sözleri duymayı bekledi.

Abban, Qeran'ı işaret etti ve Abban'm eşlerinin özenle doğudaki *chin* topraklarının haritalarına eş bir şekilde dokudukları kilimi çıkarıp yere koydu ve tekmeleyerek serdi. Diğerleri etrafına dizilirken Abban oraya doğru topalladı.

"Shar'Dama Ka, Sharum Ka ve Kurtarıcı'nın Mızrakları'nı iki bin *dal'Sharum*'la gizlice kara üzerinden oraya göndermeyi planlıyordu," dedi Abban ve haberci yolları ile *chin* köylerinden kaçınarak değneğinin ucuyla açık arazide bir yol çizdi, "ilk karın düştüğü sabah Rıhtımkent köyünü ele geçirmek için." Koltuk değneğiyle gölün kenarındaki büyük kasabaya vurdu.

Jayan kaşlarını çattı. "Tek bir köyü ele geçirmek bize göldeki şehri nasıl verecek?"

"Bu sıradan bir köy değil," dedi Abban. "Şehir sınırlarına en yakın olan, Lakton'un tersanelerinin yüzde yetmişi Rıhtımkent'te ve hepsi kontrolörler sayımları tamamladıktan sonra yüklenmeyi bekleyen gemilerle dolup taşıyor olacak. Şehri ilk karda ele geçirirsek, ekinleri, donanmayı ve şehre en yakın olan kara parçasını da ele geçiririz. Erzakları ya da daha fazlasını aramaya gidecek gemileri olmadan, balık adamlar bir somun ekmek karşılığında dükkerinin başının yanı sıra tersane müdürlerininkini de sana sunmaya hazır olurlar."

Jayan bu düşünceye yumruğunu sıkarak karşılık verdi ama tatmin olmadı. "İki bin *dal'Sharum* herhangi bir chin köyünü ele geçirmek için yeterli ama soğuk aylarda bir kıyı şeridini kontrol altına alıp korumak için yeterli değil. Sayıca bizden üstün olan düşmanlar etrafımızı sarar."

Abban kafasını salladı. "Bu yüzden, Kurtarıcı bir hafta sonra Laktonlu köyleri teker teker fethetmek için ana yoldan beş bin kişilik ikinci bir *dal'Sharum* birliği göndermeyi düşündü, Sharak Ka için onları zorla toplayacak. Mızrak başı olarak görev yapacak, kırk *dama* ve çırakları için yolu açacaklar, on bin kha'Sharum ve yirmi bin *chi'Sharum* geride bıraktıkları toprakları yatıştıracak, ailelerini getirtip yerel *dama*lara Evejah kanunlarını uygulamalarında yardımcı olacaklar. Gerçek kar düşmeden, elinin altında en iyi yedi bin *dal'Sharum* olacak."

"Bize karşı gelecek kadar aptal olan herkesi ezmeye yetecek kadar," diye hırladı Jayan.

Asukaji ellerini cüppesinin kollarından çıkardı ve Asome ile özel işaret dillerinde hızla konuşmaya başladılar. Normalde, işaretler öylesine belli belirsizdi ki, onlara bakan birinin bile dikkatinden kaçabilirdi ama şimdi söyleyecek çok şeyleri ve çok az zamanları vardı. Neyse ki odada bulunan diğerlerinin dikkati dağınıktı.

Abban sohbeti takip edemedi ama içeriğini tahmin etmekte zorlanmadı. Jayan'ın uzunca bir süre Sharak Güneşi'nde savaşmak için Everam'ın Armağanı'ndan uzaklaşmasının avantajlarını ve dezavantajlarını ve her halükarda buna engel olup olamayacaklarını tartışıyorlardı.

Engel olamayacaklarına karar vermiş olmalıydılar, çünkü plana karşı çıkma ihtimali en yüksek olan iki adam sessiz kaldı.

Aleverak Ashan'a döndü. "Andrah bu plana ne diyor? Ülkemizde giderek artan bir isyan varken ordumuzun büyük bir bölümünü göndermek akıllıca mı?"

Ashan gözlerini Inevera'ya çevirdi. Onların da sessiz bir dili vardı, ama dudaklarının hafifçe kımıldadığını gördü ve ona da bir *hora* yüzüğü verdiğini biliyordu.

"Zarlar konuştu, Damaji," dedi Ashan. "Tersane müdürleri onlara saldırmamızı engellemek için bize yapılan saldırıları destekliyor. Onlara bu stratejinin işe yaramadığını göstermeliyiz."

"Bu arada, Kara Ay yaklaşıyor," dedi Inevera. "Alagai Ka ve nüvelik prensleri bu gece Ala'da yürüyecekler. *Chin*ler bile bunun ne demek olduğunu biliyorlar. Onlara sokağa çıkma yasağı koyun ve *Sharum'ting* de dahil olmak üzere eli silah tutan bütün savaşçıları toplayın. Zarlar bana İlk İblis'in gözünün bu ay başka bir yere çevireceğini söyledi ama gardımızı indirmemeliyiz. Prenslerinin en kıdemsizleri bile düşünceden yoksun *alagai*'ı birleşmiş bir güce dönüştürebilir."

Jayan'ın selamında her zamanki küstahlığından eser yoktu, kadınların da savaşa dahil olacağı emrine bile karşı çıkmadı. Her şey istediğinden daha iyi giderken sesini çıkarmayacak kadar akıllıydı. "Elbette, anne. Halledeceğim."

"Eğer eli silah tutan herkese ihtiyaç varsa *dama*ların da savaşma-

larına izin verilmesini öneriyorum," dedi Asukaji.

"Katılıyorum," dedi Asome hemen, Abban'a kalırsa önceden kararlaştırılmış bir manzaraydı.

"Mantık dışı!" diye tükürükler saçtı Aleverak.

"Söz konusu bile olamaz," dedi Ashan.

"Sharik Hora'da eğitim görenler yerine kadınları savaşa alacak kadar savaşçıya mı ihtiyacımız mı var?"

"Kurtarıcı bunu yasakladı," dedi Ashan. "*Dama*lar tehlikeye atılamayacak kadar önemli."

"Babam bunu geçen Kara Ay'da yasakladı," diye düzeltti Asome, "ve bu sadece o döngü için geçerliydi. *Sharum'ting*'e de yasakladı, ama bu gece Sharak Borusu'nda toplanacaklar. Neden *dama*lar da toplanmasınlar?"

"Bütün *dama*lar sen ve oğlum kadar genç ve güçlü değiller yeğenim," dedi Ashan.

"Hiçbiri savaşmaya zorlanmamalı," diye düzeltti Asukaji, "ama savaşmak isteyenler Everam'ın gece vakti ihtişamından mahrum bırakılmamalılar. Sharak Ka yaklaşıyor."

"Olabilir," dedi Ashan. Bu kez Inevera'ya dönüp bakmadı. "Ama henüz gelmedi. *Dama*lar muhafazaların ardında kalacaklar."

Asome dudaklarını büzüştürdü ve Abban bir kez daha onun ne kadar genç olduğunu hatırladı. Jayan ona doğru küstahça sırıttı, ama Asome sırtını gerdi ve gururuna sıkıca tutunup fark etmemiş gibi yaptı.

"Karar verildi," dedi Inevera. "Bir sonraki Kara Ay'ın ilk şafağında, Everam'ın adına ezici bir yumruk indirmek için Jayan ile savaşçıları yola çıkacaklar."

Jayan tekrar başını eğdi. "Rıhtımkent bizim olacak ve Lakton yaklaştığımızı bile fark etmeden boyunduruğumuz altına girmek zorunda kalacak."

Inevera kafasını salladı. "Bundan hiç şüphem yok. Ancak bütün harcamaların ve ele geçirilen ekinlerin sıkı bir listesinin tutulmasına ihtiyacımız var."

"Ne?" diye sordu Jayan. "Ben adamlarım kan dökerken hesap defterleriyle vakit geçirecek bir *khaffit* miyim?"

"Elbette, değilsin," dedi Inevera. "Bu yüzden Abban sana eşlik edecek."

"Ne?" diye sordu midesi hayalarına inmiş gibi hisseden Abban.

11. BÖLÜM

RIHTIMKENT

D.S. 333 KIŞ

"Damajah, bir hata olmalı," dedi Abban. "Buradaki görevlerim..."

"Bekleyebilir," diyen Inevera'nın sesi Abban'ın sözlerini kesti. Onunla görüşmeyi reddedip sadece *hora* yüzüğü aracılığıyla iletişim kurması kararının kesinliği hakkında çok şey ifade ediyordu.

"İddianı çok iyi savundun, *khaffit*," diye devam etti Damajah. "Ordularımızı güçlü tutmak için Laktonluların ekinlerini ele geçirmeliyiz ve ikimiz de Jayan'ın inadına, Everam'ın Armağanı'na geri döndermektense Laktonluların ekinlerinin içine sıçacağını biliyoruz. Böyle olmamasını sağlamalısın."

"Damajah, oğlun benden nefret ediyor," dedi Abban. "Buradan uzaktayken..."

"Belki serseri bir oka hedef olur ve geri dönemezsin, değil mi?" diye sordu Inevera. "Evet, bu doğru. Dikkatli olman gerekecek ama savaşın onun uğraşmak istemediği kısımlarıyla ilgilendiğin sürece, Jayan yaşamana izin vermenin akıllıca olduğunu görecek."

"Peki adamlarımın hadım ettiği koruması Hasik ne olacak?" diye sordu Abban.

"O cini salan sendin, *khaffit*," diye karşılık verdi Inevera. "Onu kutuya koymanın bir yolunu bulmak sana kalmış. Hasik ölürse, hiçbir gözyaşı şişesi dolmayacak."

Abban içini çekti. Qeran ile Kulaksız sürekli yanında olursa, Hasik muhtemelen ona saldırmazdı ve kısa bir süreliğine faydalı olup Jayan'a kendini sevdirebilirdi. Lakton'da servet edinebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Gözleri keskin olan biri birçok servet edinebilirdi.

"Erzaklarla dönebilir miyim?" diye sordu. Herhalde birkaç hafta dayanabilirdi.

"Lakton'da Krasia bayrağı dalgalanınca geri dönebilirsin, o zamana kadar hayır," dedi Inevera. "Zarlar fetih sırasında bilgeliğe ihtiyaç olduğunu söyledi, oğlumun saraylıları zeki sayılmaz. Onları yönlendirmelisin."

"Ben mi?" dedi Abban şaşkınlıkla. "Savaşı yönlendirip Kurtarıcı'nın oğluna emirler mi vereceğim? Bunlar beni aşar, Damajah."

Inevera buna güldü. "*Khaffit*, lütfen. İkimize de hakaret ediyorsun."

Inevera'nın öngördüğü gibi, Kara Ay'da *alagai*'dan sıradışı bir saldırı gelmedi ama *chin*lerin arasındaki isyancılar bile yeni ayın karanlığında savunmalarını zayıflatacak kadar aptal değildi. Üçüncü geceden sonra şafak çok çabuk geldi.

"Yol güvenli olur olmaz, her operasyon hakkında günlük rapor istiyorum," dedi Abban, Jamere'e.

Jamere gözlerini devirdi. "Bunu bana yedi kez söyledin amca."

"Bir *dama* yedinin kutsal sayı olduğunu bilmeli," dedi Abban. "Yedi kere yetmiş daha kutsaldır ve kalın kafana sokmak için gerekiyorsa, sana bunu bu kadar çok kez söyleyeceğim."

Dünyada *khaffit*'in bu ses tonuyla konuşabileceği –yalnız yolda ilerlemeyi istemeyen– çok az *dama* vardı ama Jamere, Abban'ın yeğeniydi. Beyaz sarığa terfi edildiğinden beri küstah ve katlanılmaz olmuştu, ama zeki olmasaydı Abban çocuğu asla almazdı. Rahat yaşamının tamamen amcasını memnun etmesine bağlı olduğunu anlayacak kadar akıllıydı. İşlerin idaresini ailenin kadınlarına, Abban'ın kız kardeşlerine ve eşlerine bırakacak ve belgeleri imzala-

mak ve Abban'ın yokluğunda bölgesine el uzatanları tehdit etmek için göstermelik bir müdür olarak görev yapacaktı.

"Everam ile kutsal olan her şeyin adına, sana her gün rapor göndereceğime yemin ediyorum," dedi Jamere ukala bir şekilde başını eğerek.

"Everam'ın hayaları, evlat," diye kıkırdadı Abban. "En azından bu sözüne güveniyorum!"

Kendi çocuğuymuş gibi ona sarılıp yanaklarından öptü.

"Alacakaranlıkta gözyaşı şişesi dolduran kadınlara döndünüz," diye çıkıştı Qeran. "Yeni duvarların güçlü Abban ama Sharum Ka'nın gelip seni alması gerekirse sınava tabi tutulacaklar."

Eğitim subayı yeşil topraklara özgü dev bir atın sırtında oturuyordu. Birkaç ay önce Abban'ın kendi sidiğinin içinde bulduğu sarhoş sakattan eser yoktu. Qeran'ın sağ üzengisi metal ayağı için özel olarak tasarlanmıştı ve hayvanı çekinmeden ustalıkla idare ediyordu.

"Her gün," diye fırılsdadı Jamere'nin kulağına son kez.

Jamere kahkaha attı. "Git, amca." Abban'ı devesine doğru hafifçe itti, Abban tırmanmaya çalışırken lanet olası ayaklı merdivenin iplerini sabit tuttu.

"Bir vinç getirmelerini söylememi ister misin?" diye sordu Jamere.

Abban koltuk değneğinin ucunu genç din adamının parmaklarına koyup basamağı çıkarken ağırlığını ona verdi. Jamere nefesini tuttu ve ağırlık kalkarken elini çekti, ama acıdan elini sallarken bile sırıtıyordu.

Abban en sonunda hayvanın sırtına ulaşıp kendini bağladı. Qeran'ın aksine, Abban ata bindiğinde dayanma gücünün ötesinde bir acı hissediyordu. En sevdiği devesinin sırtında gölgelikli koltuğunda oturmak onun için daha kolaydı. Hayvan inatçıydı, itaat etmeye olduğu kadar ısırmaya ya da tükürmeye de meyilliydi ama kırbaçlandığında bir Krasia taarruz atı kadar hızlıydı ve kara yoluyla yapılan bir seyahatte hız önemliydi.

Kafile kapılardan geçene kadar gözlerini önünden ayırmadı, sonra duraksayıp yerleşkesinin kalın duvarlarına son kez bakmak için arkasını döndü. Alımann halkını Çöl Mızrağı'ndan ayırdığın-

dan beri kendisini güvende hissettiği ilk yerdi. Duvarlardaki girit henüz kurumamıştı, muhafızları rutinlerine yeni alışmışlardı ve şimdiden buradan ayrılmak zorundaydı.

"*Damaji* sarayı kadar güzel değil," dedi Qeran yanında, "ama Çöl Mızrağı kadar güçlü bir kale."

"Beni buraya canlı olarak geri getirsen Eğitim Subayı," dedi Abban, "seni *Damaji*lerden daha zengin yaparım."

"Neden zenginliğe ihtiyacım olsun?" diye sordu Qeran. "Onurum, mızrağım ve Sharak Ka var. Bir savaşçının daha fazlasına ihtiyacı yoktur."

Eğitim subayı Abban'ın endişeli ifadesine güldü. "Endişelenme, *khaffit*! İyi ya da kötü, sana söz verdim. Onurum seni güvenli bir şekilde geri getirmemi ya da bu uğurda ölmemi gerektirir."

Abban gülümsedi. "Mümkünse birincisi olsun, Eğitim Subayı. Ya da gerekirse ikisi de."

Qeran kafasını salladı ve atını tekmeleyip yola koyuldu. Onları Abban'ın Yüz'ü, Qeran'ın kendi eliyle seçip eğittiği *kha'Sharum*lar izliyordu. Kurtarıcı'nın buyruğu ona sadece yüz savaşçı verilmesini emrediyordu, ama Abban bazılarının başarısız olması ya da eğitim sırasında sakatlanması ihtimaline karşı yüz yirmi tane almıştı.

Şimdiye kadar hepsi başarılı olmuşlardı ama eğitim yeni başlamıştı. Abban Kafatası Taht emrettiğinde geri dönecekti. Hepsini ve beş yüz *chi'Sharum*'unu da Lakton'a götürmeyi isterdi ama Jamere ile Abban'ın eşlerinin arazisini koruyacak adamlara ihtiyaçları vardı, ayrıca Jayan'ın saraylılarına bütün gücünü göstermesi hiç iyi olmazdı. En azından, birkaçı yüzden fazla sayabiliyordu.

Sharum Ka küçük kardeşi Hoshkamin'e son dakika talimatları verirken onu eğitim alanında buldular. Jayan Andrah'ın huzurunda Hoshkamin'in siyah sarığa terfi ettirilip yokluğunda Mızrak Tahtı'nda oturacağını duyurduğunda herkesin ağzı açık kalmıştı.

Bu cesurca bir hareketti ve Jayan'ın iktidarını geride bırakmanın tehlikelerine karşı kör olmadığını gösteriyordu. Hoshkamin gerçekten liderlik edecek kadar tecrübeli değildi ama Jamere gibi, Kurtarıcı'nın üçüncü oğlu ve on bir yarım kardeşi ürkütücü kahyalardı.

Jayan Kafatası Tahtı'na geçebilir, diye içinden geçirdi Abban. *Ona kendimi sevdirsem iyi olacak.*

"Atlar, dedim, *khaffit*!" diye bağırdı Jayan Abban'ın devesine tepeden bakarak. "*Chin*ler bu hayvanın anırmasını bir kilometre öteden duyarlar!"

Abban'a bariz bir nefretle bakan Hasik hariç diğer savaşçılar güldüler. Söylentilere göre, Abban hayalarını kestirdikten sonra adam daha da sadistleşmişti. Tecavüzün acımasız ama basit rahatlaması olmayınca... Daha yaratıcı olmaya başlamıştı. Jayan'ın onu teşvik ettiği söyleniyordu.

"Kafilemizde bir *khaffit*'in olması bir uğursuzluk, Sharum Ka," dedi Khevat. "Özellikle de, bunun." Dama Khevat beyaz atının üzerinde sırtı dimdik ve ifadesiz bir şekilde oturuyordu. Adam Abban'dan neredeyse Hasik kadar nefret ediyordu, ama din adamı duygularını belli edecek kadar tecrübesiz değildi. Henüz altmışında olmayan ve hâlâ dinç duran Khevat *sharaj*'da hem Ahmann'ı hem de Abban'ı eğitmişti. Artık Krasia'daki en kıdemli *dama*'ydı, Andrah'ın babası ve Kaji kabilesinin *Damaji'si*nin büyükbabasıydı. Belki de, Jayan'ı hizaya getirmeye yetecek kadar güçlü olan tek adamdı.

Belki de.

Khevat'ın yanında biraz daha ufak ama en az onun kadar saf beyaz atında Dama'ting Asavi oturuyordu. Diğer *dama'ting*ler erzak kafilesiyle gideceklerdi ama görünüşe bakılırsa, Inevera bu görevi şansa bırakmak istemiyordu. *Dama'ting* olmasına rağmen bir kadının erkek gibi ata bindiğini görmek Sharum Ka'nın saraylılarını gerse de, o Everam'ın Gelinlerinden biriydi ve hiçbiri gözünü korkutamazdı.

Asavi'nin bakışlarına anlam vermek Khevat'ı anlamaktan daha zordu. Gözleri daha önce tanıştıklarına dair hiçbir şey belli etmiyordu. Inevera'nın elinin altında başka bir ajanının olması Abban'ın hoşuna gitti ama ev sahibini kızdırırsa onu koruyabileceğine güvenecek kadar aptal değildi.

"Ata binemiyorum, Sharum Ka," dedi Abban. "Elbette siz şehri fethederken geride kalacağım. Gürültücü devem ile Rıhtımkent'e ancak siz zafer kazandıktan sonra ganimetleri saymaya başlamam gerektiğinde yaklaşacağız."

"*Chin* topraklarında ilerleyişimizi yavaşlatacak, Sharum Ka,"

dedi Hasik. Sırıttı ve ona Islıkçı lakabının takılmasına neden olan Qeran'ın çeyrek asır önce *sharaj*'da döktüğü dişinin yerini alan altın dişi gösterdi. "Abban ilk kez bir kafileyi yavaşlatmıyor. Onu şimdi öldürüp bu işi bitirmeme izin verin."

Qeran atını öne doğru çıkardı. Eğitim subayı Kurtarıcı'yı bizzat eğitmişti, Jayan bile ona saygı duyuyordu. "Önce beni geçmen gerekecek, Hasik." Gülümsedi. "Seni ben eğittiğim için bir savaşçı olarak eksikliklerini kimse benden daha iyi bilemez."

Hasik'in gözleri kocaman oldu ama çok geçmeden şaşkınlığının yerini bir hırlama aldı. "Artık öğrencin değilim, yaşlı adam, ayrıca hâlâ uzuvlarıma sahibim."

Qeran burnundan güldü. "Duyduğum kadarıyla, hepsine değil! Gel, Islıkçı, ama bu kez dişinden fazlasını alırım."

"Islıkçı!" Jayan gülüp gerginliği bozdu. "Bunu unutmayacağım! Geri çekil, Hasik."

Hadım gözlerini kapattı ve bir an için Abban saldırıyı önlemek için bir numara olduğunu düşündü. Qeran izlerken rahatladı ama Abban, Hasik en ufak bir hamle yaparsa anında tepki göstereceğini biliyordu.

Ama Hasik, Sharum Ka'ya karşı gelecek kadar aptal değildi. Abban kızına tecavüz ettiği için onu hadım ettiğinden beri çok düşmüştü ve sadece Jayan onurunu kurtarması için ona bir şans vermişti.

"Hesaplaşacağımız gün gelecek, domuz yiyen," diye hırlayıp güçlü atını geri çekti.

Jayan, Abban'a döndü. "O haklı. Bizi yavaşlatırsın, khaffit."

Abban eyerinde mümkün olduğunce başını eğdi. "Savaşçılarınızın hızlı ilerleyişini yavaşlatmama gerek yok, Sharum Ka. Yüz'üm ve erzak kafilesiyle bir gün geriden geliriz. Saldırıdan bir gün önce kampta buluşuruz ve ilk karda öğle vakti Rıhtımkent'te size katılırız."

Jayan kafasını iki yana salladı. "Çok erken. Gün boyunca savaş devam edebilir. Ertesi sabah gelmeniz daha iyi olur."

Senle adamlarının kasabayı doğru düzgün yağmalamak için bir güne ihtiyacınız olduğunu söylemeye çalışıyorsun, diye içinden geçirdi Abban.

Tekrar kafasını eğdi. "Özür dilerim, Sharum Ka ama görevin

başarılı olması için savaş bir gün boyunca süremez. Sürmemeli. Konseye söylediğim gibi kimse saldırdığınızı anlamadan kasabayı kuşatıp erzakları güvenceye almalısınız. Gemileriyle kaçmamaları için hızlı ve acımasızca saldırın, yoksa sırf bize bırakmamak için ekinleri ateşe verirler."

Genç Sharum Ka'nın yüzü kızarırken sesini sadece Jayan'ın duyacağı şekilde alçaltı. "Elbette, erzaklar Everam'ın Armağanı'na gönderilmeden önce sayım yaparken ilk olarak Sharum Ka'nın payına düşeni aldığından emin olacağım. Kafatası Taht size yüzde onunu vermem için beni yetkilendirdi, ama bu tür meselelerde esneklik yapılabilir. Yüzde on beşi ayarlayabilirim..."

Jayan'ın gözleri açgözlülükle parladı. "Yüzde yirmi, yoksa bir domuz gibi içini dışına çıkarırım."

Ah, Sharumlar, diye içinden geçirdi Abban gülümsemesini bastırarak. *Hepsi aynı. İçinizde bir tane bile sıkı pazarlıkçı yok.*

Nefesini verdi ve endişeli bir ifade takındı, elbette sayı anlamsızdı. Jayan'ın asla kavrayamayacağı listeler ve sayımlar düzenleyebilir ya da depoların ve binlerce hektarın hesap defterlerinden kaybolduğunu anlamamasını garantileyebilirdi. Abban, Sharum Ka'nın ganimetlerin yüzde on beşini aldığını düşünmesini sağlayacak ama ona yüzde beşten azını verecekti.

En sonunda başını eğdi. "Sharum Ka nasıl isterse."

Belki de bu sandığı kadar kötü olmayabilirdi.

Abban, Rıhtımkent saldırısı başladığında, küçük bir tepenin üzerine yerleştirdiği rahat sandalyesinde oturmuş uzak merceğiyle izliyordu. Qeran, Kulaksız ile Asavi ayakta durmayı tercih ettiler ama bu yüzden onları kıskanmıyordu. Savaşçı ve kutsal kastlar hiçbir zaman mazoşist olmamışlardı.

Savaş çıktığında sığınmacıların kaçma ihtimali olmadığı bir yerde olduğu ve kasabayla ve rıhtımı açık şekilde gördüğü için bu küçük tepeyi seçmişti. Hava Abban'ın ufuktaki bir bulanıklığa benzeyen göl kenarındaki kasabayı çıplak gözle görebileceği kadar açıktı. Uzak mesafe merceğiyle daha düzgün görebiliyordu ama sadece rıhtımla gemileri seçebiliyordu. Mesafeyi hesaba katınca sandığından daha büyük olduğunu anladı.

Rıhtımkent'e dönüp merceğini ayarlayan Abban rıhtımdaki işçileri teker teker görebiliyordu. Başlarına geleceklerden habersiz bir şekilde rahatça hareket ediyorlardı.

Bu mesafeden bile Abban, Krasia taarruzunun gürültüsünü duyabiliyordu. Karşılaştıkları ilk Rıhtım halkı sesin ne olduğunu anlamak için kafalarını kaldırıp baktığında hareket halindeki atlardan fırlatılan hafif mızraklara geçirilerek öldüler. *Dal'Sharum*lar acımasız, eğitimsiz hayvanlardı ama söz konusu öldürmek olduğunda onlardan iyisi yoktu.

Kasabaya girerken dağıldılar, bazıları karmaşaya sebep olup rıhtım halkını itaat etmeye mecbur bırakmak için sokaklara dalarken, diğerleri denizciler ne olduğunu bile anlamadan kasabanın iki ucundan hızla rıhtıma doğru ilerlediler.

Sonra çığlıklar başladı, kurbanların haykırışları kısa sürdü ve ardından geride kalanların ağlamaları duyuldu. Abban bu seslerden keyif almıyordu ama pişmanlık da duymuyordu. Bu anlamsızca öldürmek değildi. Kısa süren bir fetih uzun süren bir kuşatmadan daha kârlıydı. Rıhtımı, gemileri ve erzakları ele geçirdikleri sürece, *Sharum*ların eğlenmelerine izin verecekti.

Borular ötmeye başladı ve onları rıhtımdaki büyük çan izledi. Abban denizcilerin yükledikleri kargoları bırakıp gemilere koşmalarını izledi.

Mehnding okçuları yaylarını gevşetip *Sharum*lar mızraklarını fırlatarak önce güvertedeki –telaşla halatları kesip yelkenleri açmaya çalışan– adamları ve sonra kaçan işçileri öldürürken, rıhtımdaki hava keskinleşti.

Abban gülümseyip merceğini suya çevirdi. Yaklaşan birkaç gemi geri döndü ama bir tanesi rıhtımda açık bir yer bulup oraya girdi ve saldırıdan kaçan kadınlar ve çocuklar için suya uzun tahtalar attılar.

Tahtalar hücum edenlerin ağırlığının altında eğildi ve birden fazla sığınmacı suya düştü. Sağlam adamlar kulaç atmaya başladılar, bütün güçleriyle suyu ittiler ve en sonunda insanlar suya düşmemeye başladılar. Kimse düşenlere yardım etmedi, hepsi güverteye çıkmaya odaklanmıştı.

En sonunda, kapasitesi dolan gemi fark edilir şekilde suya battı.

Kaptan borusuyla bir şey söyledi ama kaçan kasaba halkı gemiye binmeye çalışmaya devam ediyordu. Denizciler insanlar gemiyi batırmadan önce tahtaları ittiler ve yelkenleri rüzgâra doğru çevirip çaresizce çığlık atan sığınmacıların bulandırdığı sulardan hızla uzaklaştılar.

Abban içini çekti. Pişmanlık duymuyor olabilirdi ama insanların boğulmalarını da izlemek istemiyordu. Merceğini *Sharum*ların kontrolü ele geçirmiş gibi göründükleri kasabaya çevirdi. Yangınları bir an önce söndürmelerini umuyordu, şimdiden çok fazla duman vardı...

Abban irkildi ve merceği tekrar rıhtıma çevirdi.

"Everam'ın hayaları, yine mi?" dedi. Qeran'a döndü. "Adamları hazırla. Savaşa gidiyoruz."

"Öğlene saatler var," dedi Qeran. "Sharum Ka..."

"Deve beceren aptal savaşçılarını kontrol altına almazsa savaşı kaybedecek," diye çıkıştı Abban.

"Gemileri yakıyorlar."

"Ne fark eder?" diye sordu Jayan. "Erzakları ele geçirmemizi söyledin. Gemilerin kaçmalarına izin vermememizi söyledin. İkisini de yaptık ama yine de bağırarak karşıma çıkmaya cesaret ediyorsun."

Abban derin bir nefes aldı. Jayan gibi onun da kanı kaynıyordu ve bu tehlikeli bir şeydi. Ahmann'la aptalmış gibi konuşabilirdi ama oğlu bir *khaffit*'ten bu tür sözler duymaya tahammül edemezdi.

Başını eğdi. "Saygısızlık etmek istemiyorum Sharum Ka ama göldeki şehri fethetmek için tekneler olmadan savaşçılarınızı oraya nasıl götüreceğiz?"

"Kendi teknelerimizi inşa ederiz. Ne kadar zor olabilir..." Jayan cümlesini tamamlayamadı ve detaylı donanımları olan kocaman yük gemilerine baktı.

"Onları söndürün!" diye bağırdı. "Icha! Sharu! Şu yangınları kontrol altına alın. Kalan gemileri alevlerden uzaklaştırın!"

Ama elbette *Sharum*lar gemileri nasıl hareket ettireceklerini bilmiyorlardı ve Everam'ın lanetlediği şeyler yağlanmış gibi tutuşu-

yordu. Abban, neredeyse kırk büyük gemiden ve yüzlerce küçük tekneden oluşan donanmadan –ve rıhtımın büyük bir bölümünden– geriye on yanmış gemi ve etrafa dağılmış birkaç küçük tekne kalmasını dehşetle izledi.

Jayan donanmanın kaybıyla ilgili konuşması için Abban'a meydan okuyarak öfkeyle baktı ama Abban akıllılık edip ağzını açmadı. Gemiler ilkbahar için bir sorundu ve kış yeni başlıyordu. Erzakları almışlardı ve gemileri kaybettilerse Lakton da ana karayla bağlantısını kaybetmişti.

"Güzel bir zafer kazandığınız için tebrik ederim, Sharum Ka," dedi Abban, adamlarının saldırının ganimetlerini kategorize ettikleri raporlara göz atıyordu. Tahılların çoğu Everam'ın Armağanı'na gönderilecekti ama Abban'ın ortadan kaybedip kâra dönüştürebileceği çok sayıda sert içki fıçısının yanı sıra değerli parçalar ve taşınmaz mallar vardı. "Damajah çok memnun olacak."

"Yakında öğreneceksin, *khaffit*," dedi Jayan, "annem asla memnun olmaz. Asla gurur duymaz."

Abban omuzlarını silkti. "Servet büyük. Size itaat edip övgüler yağdıracak binlerce anne tutabilirsiniz."

Jayan yan gözle ona baktı. "Ne kadar büyük?"

"En güvendiğiniz yardımcılarınızın her birine toprak, mülk ve on bin draki verecek kadar," dedi Abban. Birçok *Sharum*'un bir yıllık ödemesine eş olan rakamlar yüksek görünüyordu ama birkaç düzine adamın arasına dağılan düşük bir ücretti.

"Servetimi dağıtmakta acele etme, *khaffit*," diye hırladı Jayan.

"Servetiniz mi?" diye sordu Abban kırılmış gibi. "Yerinizde olsam kendimden bu kadar emin olmazdım. Bunlar yola çıkmadan önce Andrah'a sunduğum bütçede olan beklenen savaş masrafları. İnşaatçı Loncası'na olan büyük borcunuzu kapatarak başlayacaksınız. İsterseniz doğrudan ödemeyi ayarlayabilirim."

Her erkek gibi, Jayan'ın da kanının kaynamaya başladığını gösteren belirtileri vardı. Eklemlerini kıtırdatınca, Abban onu can evinden vurduğunu anladı.

Jayan'm zayıf noktası sarayıydı. Kafatası Tahtı'nm gerçek vârisine yakışır şekilde diğer bütün saraylardan daha büyük bir saray

inşa ettirmeye kararlıydı. Parmaklarından daha fazlasını saymaktan aciz olmasıyla birleşince, bu macera ilk doğan prensin hazinesine kirli bir havanın çökmesine ve ödemeyi umduğu tutara her geçen gün faiz binmesine neden oluyordu. Birçok kez Kafatası Tahtı'nın huzuruna çıkıp sırf kredicilerini uzakta tutmak için "savaş çabası" adı altında para almak için yalvarmıştı. Sharum Ka'nın sarayının inşaatının yarısında durması Jayan'ı gittiği her yerde takip eden bir utançtı.

Çocuğu uysallaştıracaksa, bununla ilgilenmesi gerekiyordu.

"Neden o köpeklere para ödeyeyim ki?" diye sordu Jayan. "Uzun zamandır mememi emiyorlar! Peki ne uğruna? Sarayımın kubbesi çatlamış bir yumurtaya benziyor. Hayır, artık bu zafer benim olduğuna göre ya inşaata devam ederler ya da onları öldürtürüm."

Abban kafasını salladı. "Bu elbette hakkınız, Sharum Ka. Ama o zaman becerikli zanaatkârlardan mahrum kalırsınız ve geriye kalanların çalışabilecekleri materyalleri olmaz. Yoksa taş ocağı işçilerini de mi öldürteceksiniz? Drenaj borusu yapanları da mı? Yiyecek için para bulamayan yük hayvanlarını tehditler hayatta tutar mı?"

Jayan uzunca bir süre sessiz kaldı ve Abban kaynaması için ona zaman tanıdı.

"Doğrusu, Sharum Ka," dedi Abban, "illa ki birilerini öldürecekseniz, gülünç faiz oranlarıyla sizden para koparmaya çalışan tefecileri öldürmelisiniz."

Jayan yumruklarını sıktı. Krasia'daki her tefeciden yüklü miktarda borç aldığı herkes tarafından biliniyordu. Oldukça kanlı ve aptalca bir emir vermesiyle sonuçlanacak bir nutuk atmak için ağzını açtı.

Abban tam zamanında boğazını temizledi. "Sizin için pazarlık yapmama izin verirseniz, Sharum Ka, borcunuzun büyük bir bölümünü ortadan kaldıracağıma ve cüzdanınız boşalmadan sarayınızın inşaatına devam edecek şekilde ödeme yapabileceğinize inanıyorum."

Sadece Jayan'ın duyacağı şekilde sesini alçalttı. "Gücünüz ve etkiniz ancak borcunu ödeyen bir adam olarak tanınmanızla artar, Sharum Ka. Babanızın yaptığı gibi."

"*Khaffit*'e güvenmeyin, Sharum Ka," diye uyardı Hasik. "Kulağınıza zehir fısıldar."

"Bana güvenirseniz," dedi Abban çenesiyle Hasik'i işaret ederek, "köpeğinize dişiyle uyumlu altın hayalar verebilirsiniz."

Jayan kahkaha attı ve beraberindekiler de ona uydular. Hasik mızrağına uzanırken yüzü kızardı.

Jayan iki parmağını dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı. "Islıkçı! Beni dinle!"

Hasik şaşkınlıkla ona döndü ama genç Sharum Ka'nın soğuk bakışları küstahlıkla nasıl ilgilendiğini açıkça belli etti. Hasik kafasını eğip Jayan'ın arkasına geçti.

"İyi iş çıkardın, *khaffit*," dedi Jayan. "Belki de seni öldürmeme gerek kalmaz."

Abban savaşçıların deponun etrafını sarmalarını izlerken yüzünün ve duruşunun sakin olmasına özen gösterdi, ama çenesi gergindi. Jayan'a *dal'Sharum*lar yerine kendi Yüz'ünü bu hassas göreve göndermesine izin vermesi için yalvarmıştı ama isteği kabul edilmemişti. Bu çok şanlı bir görevdi.

Rıhtıma bakan devasa deponun büyük pencereleri üç uçlu mızrak gibi suya dalan üç büyük iskeleye bakıyordu. Yerel tüccar prens, tersane müdürü Isa'nın korumalarıyla birlikte kendini içeri kapattığı söyleniyordu.

Abban'ın casuslarına göre, Lakton'daki asıl güçler tersane müdürleriydi. En güçlüleri ise Dük Reechers'dı ama berabere olmadıkça oyunun ağırlığı diğerlerininkinden pek farklı değildi.

"Bu görevle onu utandırıyorsun," dedi Qeran.

Abban ona doğru yaklaşan eğitim subayına döndü, Kulaksız'ı işaret ediyordu. Abban'm Yüz'ünün geri kalanı teftiş edip rapor hazırlamak için kasabaya dağılmıştı.

"Kulaksız gördüğüm en iyi yakın mesafe savaşçısı," diye devam etti Qeran, savaşçının onu duyamayacağını bildiği için rahatça iltifat etti. "Biraz güneşten korkan şişman bir *khaffit*'i korumak yerine, dışarıda *alagai* öldürüyor olmalı."

Hiç şüphesiz, kaslı ve fazlasıyla silahlı iki metre boyundaki *kha'Sharum* Abban'm tepesinde kâğıttan narin bir güneş şemsiye

tutarken biraz aptalca görünüyordu. Dilsiz olduğu için karşı çıkamazdı, zaten çıksa da Abban'ın umurunda olmazdı. Hayatını Krasia çölünde geçirdikten sonra güneşi bildiğini sanıyordu ama gölün yansıması tamamen farklı bir şeydi.

"*Kha'Sharum*larıma epey iyi para ödüyorum, Eğitim Subayı," dedi Abban. "Eğer kadınlara özgü renklerde cüppeler giyip yastık dansı sergilemelerini istersem, akıllılık edip bunu seve seve yaparlar."

Abban dönüp *Sharum*ların kapıları kırarak depoya dalmalarını izledi. İkinci ve üçüncü katın pencerelerinden oklar atıldı. Çoğu muhafazalı yuvarlak kalkanlarla savuşturuldu ama yine de birkaç savaşçı haykırarak yere düştü.

Yine de savaşçılar kapıda birikip baskı yaptılar. Yukarıdan kafalarına bir fıçı dolusu yağ döküldü ve onu bir meşale izleyip bir düzine adamı ateşe verdi. Yarısı iskeleye doğru koşup kafalarını suya sokacak kadar akıllıydı ama geri kalanları çığlık atarak koşuştururken başkalarının da yanmasına neden oldular. Savaşçı kardeşleri mecburen onları mızraklamak zorunda kaldı.

"Biraz olsun aklı varsa," dedi Abban, "Kulaksız güneş şemsiyesini tutmayı tercih eder."

Bu Jayan'ın adamlarının karşılaştıkları ilk organize direnişti, kasabanın geri kalanında olduğundan daha çok savaşçı ölmüş ya da yaralanmıştı. Ama yüzlerce *Sharum*'a karşılık Isa'nın korumaları sadece birkaç kişiydi. Çok geçmeden bastırıldılar ve yangın Jayan'ın şimdiden Rıhtımkent sarayı olarak ilan ettiği büyük bina zarar görmeden söndürüldü.

"Everam," dedi Abban, "yakarışlarımı duyuyorsan, tersane müdürünü canlı olarak getirmelerine izin ver."

"Saldırıdan önce adamlarla konuştum," dedi Qeran. "Bunlar Kurtarıcı'nın Mızrakları. Birkaç adam yalnız yola gönderildi diye görevlerinde başarısız olmayacaklar. O adamlar onurlu bir şekilde öldüler ve yakında yargılanmak için Everam'ın huzuruna çıkacaklar."

"En eğitimli köpek bile üzerine gidildiğinde ısırır," dedi Abban.

Qeran homurdandı, bu hakareti yuttuğunu belirten bir işaretti. Abban kafasını salladı. *Sharum*lar onur hakkında cesurca sözlerle

anılırlardı ama tutkularına göre yaşayıp nadiren ilerisini düşünüyorlardı. Tersane müdürünü korumalarından ayırt edebilecekler miydi?

İşaret verildi ve esirler dışarı çıkarılırken Abban, Qeran ile Kulaksız Sharum Ka'ya katılmak için harekete geçtiler.

Önce bir grup kadın geldi. Çoğu yeşil topraklılara özgü kaliteli kumaşlardan uzun elbiseler giymişti. Krasia standartlarına göre fahişe gibi görünüyor olabilirlerdi ama onlara göre ağırbaşlıydı. Abban saçları ve mücevherlerinden yola çıkarak, bu kadınların iyi yetiştirilmiş ya da varlıklı evlilikler yaptıklarını anladı. Çoğu iyi durumdaydı ama savaşçılar onlara acımayacaktı. Jayan en gençleri arasından seçimini yapacak ve geri kalanları yardımcıları arasında paylaşılacaktı.

Kadınlardan birkaçı erkekler gibi binici pantolonu giymişti. Morlukları vardı ama giysileri sağlamdı.

Onların peşinden kapılardan çıkan *chin* korumalar için de aynı şey söylenebilirdi. Adamlar utançla soyulmuş ve kolları arkalarından mızrak saplarına bağlanmıştı. *Dal'Sharum*lar onları tekmeleyerek, iterek ve deri kayışlarla sürükleyerek dışarı çıkardılar.

Ama yaşıyorlardı. Bu bir kez olsun, Abban'a *Sharum*ların düşük beklentisini geçebileceğine dair umur verdi.

Bazı kadınlar bu manzarayı dehşet içinde izlerken, çoğu kafalarını çevirip hıçkırmaya başladı. Bu sırada güçlü görünümlü orta yaşlı bir kadın sert bakışlarla olanları izliyordu. Erkek giysileri giymişti ama düzgün kesimli ve kaliteliydiler. Diğer kadınlar destek bulmak için ona tutunuyorlardı.

Savaşçılar *chin*lerin dizlerine tekme atıp botlarını çıplak sırtlarına koydular ve Jayan yaklaşırken itaatkâr bir şekilde kafalarını yere yasladılar.

Aksanlı ama anlaşılır bir şekilde, "Tersane müdürü nerede?" diye Thesa dilinde sordu Jayan.

Hasik önünde diz çöktü. "Bütün binayı aradık, Sharum Ka. Adamı bulamadık. Savaşan adamların arasında gizlenmiş olmalı."

"Ya da kaçmıştır," dedi Abban. Hasik ona dik dik baktı ama bu ihtimali inkâr edemezdi.

Jayan rastgele bir adama yaklaşıp sertçe tekmeledi ve adam sırt

üstü devrildi. Adam çıplak ve çaresizce kıvrandı ama Jayan mızrağının ucunu kalbinin üzerine koyarken yüzünde meydan okurcasına bir ifade vardı.

"Tersane müdürü nerede?" diye sordu.

Muhafız ona tükürdü ama açısı yanlıştı ve tükürük kendi çıplak karnına düştü. "Hayalarımı ye, seni çöl faresi!"

Jayan, Hasik'e başıyla işaret etti ve hadım sandalları kana bulanıp yenilebilecek hiçbir şey kalmayana kadar adamın bacaklarının arasını neşeyle tekmeledi.

"Tersane müdürü nerede?" diye sordu Jayan tekrar haykırışları iniltilere dönüşünce.

"Nüve'ye kadar yolun var!" dedi tiz bir sesle.

Jayan içini çekip mızrağını adamın göğsüne sapladı. Sıradakine döndü ve Hasik onun da sırt üstü döndürecek şekilde tekmeledi. Jayan tepesinde dururken adam açık açık ağlıyordu. "Tersane müdürü nerede?"

Adam dişlerinin arasından inledi, gözyaşları yüzündeki kirde çizgiler oluşturmuştu. Tahta kaldırımda oturduğu yerin etrafı ıslandı. Jayan tiksintiyle geriye sıçradı. "Zavallı köpek!" diye hırlayıp mızrağını saplamak için kolunu geriye götürdü.

"YETER!"

Bütün gözler sesin geldiği yöne döndü. Kaliteli erkek giysileri içindeki kadın diğerlerinin arasından ayrılıp bir adım öne çıktı. "Tersane Müdürü Isadore benim."

"Hanımım, hayır!" diye bağırdı bağlı adamlardan biri. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sert bir tekme onu yere serdi.

Isadore? diye içinden geçirdi Abban.

Jayan kahkaha attı. "Sen mi? Bir *kadın* mı?" Yanına gidip kadını boğazından yakaladı. "Bana tersane müdürünün nerede olduğunu söyle, yoksa canını alırım."

Gözlerini vahşi bakışlarına diken kadın etkilenmemiş görünüyordu. "Sana söyledim, tersane müdürü benim, seni lanet olası vahşi."

Jayan hırlayıp boğazını sıkmaya başladı. Kadın birkaç saniye daha meydan okurcasına baktı, ama yüzü kızarmaya başlayınca çaresizce Jayan'ın elini çekiştirdi.

"Sharum Ka!" diye seslendi Abban.

Bütün gözler ona döndü, Jayan kadını bırakmadı, bacaklarında derman kalmayınca onu boğazıyla desteklemeye başladı. Khevat ile Hasik dikkatle onu izliyorlardı, Jayan'ı tehdit eden bir şey olduğu anda saldırıya geçmeye hazırlardı.

Abban gerektiğinde diz çökmekten kaçınmazdı, hemen eğildi ve ellerini yere koyup gözlerini ahşap kaldırıma dikti. "Yeşil topraklıların yöntemleri tuhaftır, Onurlu Sharum Ka. Tersane müdürünün adının Isa olduğunu duydum. Bu kadın, Isadora, doğruyu söylüyor olabilir."

Çocuğa yalnızken söylediği sözcükleri tekrarlamadı. Tersane müdürünün dirisi ölüsünden daha değerliydi.

Jayan kadına değer biçercesine baktıktan sonra onu bıraktı. Yüzü mosmor bir şekilde tahta kaldırıma düştü, öksürerek nefes almaya çalıştı. Mızrağını ona doğrulttu.

"Sen Tersane Müdürü Isa mısın?" diye sordu. "Bana yalan söylüyorsan, bu *chin* köyündeki bütün kadınları, erkekleri ve çocukları mızraktan geçireceğimi bil."

"Isa babamdı," dedi kadın, "altı kış önce bugün öldü. Adım Isadore ve cenaze dubası yakıldıktan sonra onun yerine geçtim."

Jayan düşünceli bir şekilde ona baktı ama diğer esirleri de izleyen Abban çoktan ikna olmuştu.

"Sharum Ka," dedi. "Rıhtımkent'i Kafatası Tahtı adına fethettiniz. Bayrağı çekmenin vakti gelmedi mi?"

Jayan ona baktı. Bu detaylı bir şekilde konuştukları bir plandı. "Evet," dedi en sonunda.

Borular çalındı ve *Sharum*lar mızraklarını doğrulttukları *chin*leri Tersane Müdürü Isadore bayrak direğine gidip Lakton bayrağını –mavi fon üzerinde üç direkli büyük bir yelkenlinin resmedildiği– indirip batan güneşin önünde çaprazlama duran mızraklardan oluşan standart Krasia bayrağını göndere çekmesini izlemeye zorladılar.

Bu sadece sembolik bir hareketti ama önemliydi. Jayan artık kadının beraberindekilerin canlarını bağışlayabilir ve onu zayıf görünmeden *chin* prensesi olarak tayin edebilirdi.

"Bir kadın," dedi Jayan tekrar. "Bu her şeyi değiştirir."

"Her şeyi ve hiçbir şeyi, Sharum Ka," dedi Abban. "Kadın ya da erkek, tersane müdürü bilgiye ve bağlantılara sahiptir ve ona gösterilen muamele göldeki şehirde iktidar sahibi olanları etkileyecektir. Güçlü olanların erzaklarına ve topraklarına sahip olacaklarını düşünmelerine izin verelim, o zaman kendi halklarını bize tepside sunacaklar."

"Şehri *chin*lere bırakacaksam, onu fethetmenin anlamı ne?" diye sordu Jayan.

"Vergiler," dedi Khevat.

Abban katılırcasma başını eğdi. "Tekneleri *chin*lere bırakalım ve balık ağlarıyla uğraşmaya devam etsinler. Ama rıhtımınıza geldiklerinde, her on balıktan üçü sizin olsun."

Jayan kafasını salladı. "Bu tersane müdüresi unvanını koruyabilir ama balıklar benim olacak. Ve o *Jiwah Sen*'im olacak."

"Sharum Ka, bunlar vahşiler!" diye haykırdı Khevat. "Herhalde *chin*lerin damarlarında dolaşan deve pisliğiyle kutsal kanınızı gerçekten lekelemek istiyor olamazsınız."

Jayan omuzlarını silkti. "Bir Kaji oğlum ve soyumu sürdürecek bir *Jiwah Ka*'m var. Babam Krasia'nın kabilelerini evcilleştirdiği gibi, *chin*leri de nasıl evcilleştireceğini biliyordu. Onlarla birleşti. Ama Sahibe Leesha'ya evlenmeyi kabul etmeden önce unvanını korumasına izin vererek ona reddetme özgürlüğü vermesi bir hataydı. Ben bu kadar aptal olmayacağım."

Abban gerginlikle öksürdü. "Sharum Ka, bilgeliği bütün Krasia'da bilinen yüce Dama Khevat'a katılmak zorundayım. Babanız Sahibe Leesha'nın unvanını tanıyarak ona özgürlük verdi; çünkü bir çocuğun ona iktidar kazandırması bu meşruluğa bağlıydı. Eğer kadın sadece ona verdiğiniz unvana sahipse o halde onun aracılığıyla edinebileceğiniz bir unvan olamaz."

Jayan gözlerini devirdi. "Konuştukça endişeleniyor, endişelendikçe konuşuyorsun. Siz yaşlı adamlar hepiniz aynısınız. Sharak Ka harekete geçerek kazanılacak."

Abban kafasını çevirip gözlerini devirirken, sırayı Khevat aldı.

"Her halükarda, çok yaşlı." Khevat sözler ağzında pis bir tat bırakmış gibi konuştu. "Sizden iki kat yaşlı değilse, ben bir Majah'ım."

Jayan omuzlarını silkti. "Ondan daha büyük kadınların hamile olduğunu gördüm." Gözlerini Asavi'ye çevirdi. "Bu yapılabilir. Değil mi, Dama'ting?"

Abban bakışlarını Asavi'ye çevirdi ve *dama'ting*'in bu aptallığa bir son vermesini bekledi.

Aksine, Asavi kafasını salladı. "Elbette. Sharum Ka akıllı. Kandan daha yüce bir güç yok. Tersane müdüresi sizin kanınızdan bir çocuğu doğurursa, kasaba sizin olur."

Abban şaşkınlığını belli etmedi. Bu korkunç bir tavsiyeydi ve Lakton'u kuşatmalarını aylarca uzatacaktı. *Dama'ting* ne yapmaya çalışıyordu? Jayan'ı bilerek mi hafife alıyordu? Abban bu yüzden onu suçlayamazdı. Everam, planı bilseydi, seve seve yardım ederdi. Piyon olmaya değil, oyuncu olmaya alışıktı.

"En azından, şartları görüşmeme izin verin," dedi Abban. "Kısa bir gecikme, öylesine. En fazla bir ay, bu arada..."

"Görüşecek bir şey yok ve ertelemeye de gerek yok," dedi Jayan. "O ve bütün mal varlığı benim olacak. Anlaşmayı bu gece imzalayacağız, yoksa o ve halkı şafağı görmez."

"Bu *chin*leri hiddetlendirir," dedi Abban.

Jayan kahkaha attı. "Ne olmuş? Bunlar *chin*, Abban. Onlar savaşmazlar."

"Kabul ediyorum." dedi Tersane Müdürü Isadore ağlayarak.

Abban'ın casusları törenden önce kadın hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için telaşla çalışmışlardı. Kocası onu korumaya çalışırken ölen adamların arasındaydı. Abban aptal çocuğun Evejah kanunlarında belirtildiği gibi ona yas tutması için en az yedi gün vermesi umuduyla Jayan'a söylemişti.

Ama Sharum Ka hiçbir şeyi dinlemedi. Sürüdeki en yaşlı koyunu süzen bir gece kurdu gibi kadını süzdü. Ona bu gece sahip olma fikrine ısınmıştı ve bundan vazgeçmeyecekti. Kimsenin onu izlemediğini düşündüğü sırada, cüppelerinden sıyrıldı.

Ah, on dokuz yaşında olup bir kadını düşünmenin bile sertleşmesini sağlaması, diye içini geçirdi Abban. *Nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum bile.*

Isadore'nin çocukları da vardı. Kaptan olan iki oğlu Jayan'ın

birlikleri saldırıya geçtiğinde çoktan Lakton'a doğru yola çıkmışlardı. Jayan'ın oğluna bir unvan garantilemek için onları öldürmesi gerektiğini bildikleri için –Asavi'nin büyüleriyle yaşlı kadından bir erkek çocuk sahibi olabilirse– Krasialılara karşı sınırlarını çok iyi koruyacaklardı.

İkili sözleşme sayılan acınası belgeye doğru gittiler. Krasia evlilik sözleşmeleri genellikle uzun bir parşömeni doldururdu. Abban'ın kızlarının imzaladıkları genellikle birkaç parşömen uzunluğunda olurdu ve her sayfa tanıklar huzurunda imzalanırdı.

Jayan ile Isadore'nin sözleşmesi sadece bir paragraftı. Söz verdiği gibi, Jayan hiçbir pazarlık yapmamış, her şeyi almış ve Isadore'ye sadece unvanını bırakıp halkının canlarını bağışlamıştı.

Isadore tüy kalemi mürekkebe batırmak için eğilince, Jayan kıvrımlı kalçalarına hayranlıkla bakmak için kafasını eğdi. Cüppesini tekrar sıktı ve Khevat da dahil olmak üzere herkes görmemiş gibi yapıp bakışlarını kaçırdılar.

Ve tam o anda, Isadore ona tokat attı. Mürekkep *alagai* irini gibi parşömene saçılırken kadın Jayan'a doğru atladı ve sivri tüy kalemi adamın gözüne soktu.

"Tekrar görmeyi umuyorsan, hareket etmeyi kes," diye çıkıştı Asavi. Genç Sharum Ka'ya karşı çok az kişinin takınmaya cesaret edebileceği bir ses tonuydu ama annesi Jayan'ın içinde *dama'ting*lere karşı büyük bir korku işlemişti ve Asavi onun halasıydı.

Jayan kafasını salladı ve Asavi narin görünümlü gümüş bir cımbızla gözünden tüyün son parçalarını çıkarırken dişlerini sıktı.

Sharum Ka kan içindeydi ama çok azı onundu. Jayan nihayet mihraptan nefes nefese ve bir hayvan gibi hırlayarak çekildiğinde, tüyün battığı gözü çok az kanıyordu.

Ama Tersane Müdürü Isadore için aynı şey söylenemezdi. Abban insan vücudunun bu kadar çok kan barındırmasına şaşırmaktan asla vazgeçmeyecekti. Khevat'ın tapınağı Everam'ın tapmağı olarak kutsayıp *chin*lere Krasia fikirlerini aşılamaya başlamadan önce *nie'dama* hizmetkârlarının ortalığı yeterince temizlemeleri günler alacaktı.

"Gözümü kaybedersem bin *chin*'in gözünü oyacağım," diye ye-

min etti Jayan. Asavi gözünün derinliklerini kurcalarken nefesini tuttu. "Kaybetmesem bile. Bu iş bittiğinde iki gözlü tek bir balık adam bile kalmayacak."

Sağlam gözüyle Abban, Qeran ile Khevat'a dik dik baktı ve onlara karşı çıkmaları için meydan okudu. Tavsiyelerini dinlemediği için bunun *onların* suçu olabileceğini *ima* etmeleri için meydan okudu. Isıracak birini arayan köpek gibiydi ve odadaki herkes bunun farkındaydı. Asavi işini yaparken hepsi gözlerini yere çevirip çenelerini kapalı tuttular.

Bu sınav sadece senin, Sharum Ka, diye içinden geçirdi Abban. *Seni ya yumuşatacak ya da asabileştirecek.*

Hangisinin olacağını tahmin etmek zor değildi. Bahse girecek kadar aptal olsalardı, Abban adamın bütün servetini baharda gölün kan kırmızısına boyanacağı üzerine yatırırdı.

"Seni uyutacak bir ilaç vermeme izin verseydin, daha kolay olurdu," dedi Asavi.

"HAYIR!" diye haykırdı Jayan ama Asavi'nin dik bakışlarını görünce sindi. "Hayır," daha kontrollü ve sakince. "Acıya dayanacağım, böylece bunu sonsuza kadar hatırlayabilirim."

Asavi ona şüpheli bir şekilde baktı. *Hora* sihri kullanılacağı zaman birçok *dama'ting* hastasının seçim şansı olmazdı, ağır bir şekilde uyuşturulurlardı, böylece hiçbir şey hatırlamaz ve hassas işlerine karışmazlardı.

Ama Jayan *hora* sihrinin sürekli kullanıldığı bir sarayda büyümüştü, babası yaraları tedavi edilirken uyuşturulmayı reddetmesiyle bilinirdi.

"Nasıl istersen," dedi Asavi, "ama güneş doğmak üzere. O zamana kadar sihri etkinleştirmezsek, gözünü kaybedeceksin."

İnce parçalar çıkarıldı, Asavi özenle yarasını temizledi. Jayan'ın elleri ve ayakları kasıldı ama sabit bir şekilde soluyordu ve hareket etmiyordu. Asavi kaşını jiletle kazıyıp muhafazalarına yer açtı.

"*Chin* fahişenin vücudundan geriye kalanı şafakta yeni bayrağın altına asın," dedi Jayan *dama'ting* fırçası ve boyasını hazırlamaya dönerken.

Qeran başını eğdi. Jayan, savaşçıların gözünde ona daha çok meşruluk kazandıracağını bildiği için babasının öğretmenini yol

göstericilerinden biri yapmıştı. "Emredersiniz, Sharum Ka." Asavi işine başlarken bir an duraksadı. "*Chin*lerin cesaretlerini toplayıp saldırma ihtimaline karşı adamları hazırlayacağım." Tecrübesiz bir *kai*'a sözde emirleri yerine getiriyormuş gibi dalimatlar vermek eski bir eğitim subayı taktiğiydi.

"Hazırlanacak ne var?" diye çıkıştı Jayan. "Bizi tehdit edecek kadar yaklaşmadan yelkenlerini görürüz. Rıhtım ve sığ sular kıpkırmızı olur."

Asavi, Jayan'ın yüzünü çimdikledi. "Her ağzını açtığında, muhafazalardan birini zayıflatıyorsun ve onları tekrar çizecek vaktim yok."

Qeran başını eğmeye devam etti. "Sharum Ka nasıl isterse öyle olacak. Yoldaki kardeşlerinize haberciler yollayıp takviye göndermelerini söylerim."

"Kardeşlerim bir aydan kısa bir süre içinde buraya varmış olurlar," dedi Jayan. "*Chin*lerin boylarının ölçüsünü alacağım. Bu küçük kasabayı onlara karşı koruyamazsak uçuruma gitmeyi tercih ederim."

"En azından, rıhtımlara akrepleri yerleştirebilir miyim?" diye sordu Qeran.

"O gemilere deliklerle doldurmaları için onları hazırla." Jayan kafasını salladı.

"Nie'nin kara kalbi!" diye bağırdı Asavi kafasını sallamasıyla çizdiği muhafaza bulaşınca. "Tek gözünü kaybetmeyen herkes dışarı çıksın!"

Qeran iyice yere eğildi ve çelik bacağındaki yayı kullanarak doğruldu. Abban ile Khevat çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamışlardı ama Qeran zamanında ulaşıp onlar için kapıyı tuttu.

Jayan uyumayı reddedip yol göstericileri gerginlikle onu izlerken büyük pencerenin önünde gün doğarken bir ileri bir geri yürüyüp durdu. Jurim ile Hasik bile ondan uzak duruyorlardı.

Sharum Ka'nm gözüne perde inmişti. Pis bir pencerenin ardından bakıyormuş gibi belli belirsiz şekiller görüyordu.

Yirmi tane kocaman Lakton gemisi ufukta demir atmış güneşin parlak parmaklarının uzandığı kasabayı izliyorlardı.

Uzak mesafe merceğiyle bakan kaptanların Krasia bayrağının çarpraz mızraklarının altında asılı tersane müdüründen geriye kalanları gördüklerine hiç şüphe yoktu. Borular öttü ve kasabaya doğru yol aldılar. Rıhtımda Qeran'ın gönderdiği Mehnding telaşla akrepleri yerleştirmekle meşgullerdi.

"Nihayet!" Jayan yumruğunu sıkıp mızrağına koştu.

"Savaşmamalısın," dedi Asavi. "Tek gözünle görebildiğin için gözün seni yanıltır. Buna alışman gerekecek."

"Onu doğru düzgün iyileştirmiş olsaydın, buna gerek kalmazdı," dedi Jayan aksi bir şekilde.

Asavi aniden nefesini içine çekince peçesi ağzına girdi ama azarını sakinlikle kabul etti. "Seni uyuşturmama izin verseydin, iki gözünle de kusursuz bir şekilde görüyor olacaktın. Beklediğim gibi gözünü kurtardım. Belki Damajah onu biraz daha iyileştirebilir."

Abban bir kez daha kadının ne yapmaya çalıştığını merak etti. Jayan'ın yarası gerçekten de becerilerinin ötesinde miydi, yoksa bu Inevera'nın inatçı oğlunu dizginlemesi için bir koz muydu?

Jayan tiksintiyle elini sallayıp mızrağını alarak kapıya gitti. Odanın içinde ilerlerken sayıları giderek artan muhafızları, Kurtarıcı'nın Mızrakları, onu izlediler.

Sharum Ka'nın beklediği gibi, tekneler karaya çıkmadan önce disiplinli *Sharum*ları rıhtıma ve şehrin etrafındaki kumsala toplamaları için fazlasıyla vakit vardı. Rıhtımda ve kumsalda sık gruplar halinde toplandılar, büyük gemiler adamlarının rıhtıma çıkması için yeterince yaklaşmadan yağması kaçınılmaz olan ok ateşlerine karşı akrepleri korumak için kalkanlarını kenetlemeye hazırlardı.

Abban uzak mesafe merceğini suyun üzerinde gezdirip tekneleri saydı ve ele geçirilen gemilerde gördüğü yük ambarlarına kıyasla boyutlarını hesapladı. Bu hesaplama ona güven vermedi.

"Eğer bu gemiler tamamen doluysa," dedi, "Laktonlular on bine yakın adam getirmiş olabilir. *Sharum*larımızın sayısının beş katı."

Qeran yere tükürdü. "*Chin* erkekleri, *khaffit*. *Sharum* değiller. Savaşçı değiller. Dar iskelelerden akın eden ya da sığ sularda güçlükle ilerleyen on bin yumuşak adam. Onları ezeceğiz. Bastıkları her rıhtım tahtası karşılığında bir düzinesi ölecek."

"O halde, akın etmeden önce tahtaların kırılmaları için dua edelim," dedi Abban. "Belki de, takviye kuvvet gelmesi için haber yollamanın vakti gelmiştir."

"Sharum Ka bunu yasakladı," dedi Qeran. "Çok fazla endişeleniyorsun, efendi. Bunlar Krasia'nın en iyi savaşçıları. Açık arazide bile *dal'Sharum*ların on bin balık adamı doğrayabileceklerine güvenirim."

"Elbette, güvenirsin," dedi Abban. "*Sharum*lara sadece el ve ayak parmaklarına sıfır ekleyerek sayı saymaları öğretiliyor."

Qeran ona dik dik baktı ve Abban da aynı şekilde karşılık verdi. "Sharum Ka seni kayırdığı için burada kimin efendi olduğunu unutma, Qeran. Seni bir couzi sidiği birikintisinde buldum ve seni temizlemek için değerli suyu harcamasaydım hâlâ orada olurdun."

Qeran derin bir nefes alıp başını eğdi. "Sana verdiğim sözü unutmadım, *khaffit*."

"Rıhtımkent'e *erzakları* almak için saldırdık," dedi Abban bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Diğer her şey ikinci planda. O olmadan halkımız bu kış açlıktan ölür. Erzakları yeni saymaya başlamadık ve çok azı korunaklı ambarlarımıza gönderildi. Aptal çocuk yatırımımızı tehlikeye atıyor, o nedenle *Sharum*larla böbürlenmeni dinleyecek havada olmadığım için beni affet. Zaman bizden yanayken ve balık adamların bütün kış gelmelerini bekleyebilecekken, Jayan sayıca üstün olan düşmana karşı gereksiz yere saldırıya kışkırttı."

Qeran içini çekti. "Büyük bir zafer kazanıp bunun babasının tahtında hak iddia etmesini güçlendirmesini istiyor."

"Bütün Krasia bunu istiyor," dedi Abban. "Jayan hayatı boyunca kimseyi etkilemedi, yoksa çoktan Kafatası Tahtı'na çıkmış olurdu."

"Yine de bu düşüncesiz liderliğine mazeret olamaz." Qeran göz kırptı. "Takviye güçlere haber yollamadım ama Jayan'ın yarı kardeşlerine düşmanla karşılaşmak üzere olduğumuz haberini yolladım. Kurtarıcı'nın oğulları her şeyden çok şana sahip olmak istiyorlar. Emir verilmese bile gelirler."

Abban, Qeran'ın çocukken onu gelişigüzel bir şekilde dövmesini, onu *Sharum* kalıbına sokmaya çalışmasını hatırladı. Abban o zamanlar Qeran'dan nefret ederdi ve ondan çok korkardı. Günün

birinde adama hükmedebileceği, hatta ondan *hoşlanabileceğini* hiç düşünmemişti.

Tekneler akreplerin ateş açabileceği kadar yaklaşırken pencereye geri döndü. Jayan işareti verdi ve sayı adı verilen silahların başında bekleyen Mehnding ekipleri gerginliği ayarlayıp *Sharum*ların mızraklarından daha büyük ve ağır olan yirmi oku gökyüzüne fırlattılar. Kapkara ve uğursuzca gökyüzüne tırmandılar ve en tepe noktaya ulaşınca kavis çizerek aşağı indiler. Abban sonuçları gözlemlemek için uzak mesafe merceğini ayarladı.

Pek iç açıcı değildi.

Mehnding akrepleri taarruza geçen kum iblislerini bir okçunun menzilinin iki katından fazlası olan dört yüz metre mesafeden süzgece çevirebilirdi. Ekipler o kadar hızlıydı ki, ilk oklar hedeflerini vurmadan –ya da ıskalamadan– yenilerini yerleştiriyorlardı.

Altı ok zarar vermeden suya düştü. Biri gemilerden birinin küpeştesini sıyırdı. Biri düşmanın yelkenlisinin içinden geçip küçük bir yırtığa sebep oldu ama gemiyi alıkoymadı.

Ekipler okları yerleştirip tekrar fırlattılar ama benzer bir sonuç aldılar.

"Bu aptalların sorunu ne?" diye sordu Abban. "Bütün kabilenin tek bir becerisi var! Nişan alamayan bir Mehnding sandaletlerimdeki pislikten daha değersizdir."

Qeran gözlerini kısıp rıhtımdaki adamların eş işaretlerini okudu. "Sebep bu lanet olası hava. Çöl Mızrağı'nda sorun değil, ama yeşil topraklara geldiğimizden beri akreplerin gerilim yaylarının soğuk ve nemden hoşlanmadığını keşfettik."

Abban ona baktı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Qeran kasvetli bir şekilde kafasını salladı.

Mehndingler kargaşaya sürüklenirken Lakton gemileri yaklaşıyordu. Pruva mesafesine geldiklerinde Gözcüler boruları çaldılar ve *Sharum*lar hemen dizilişe geçip kalkanlarını kaldırarak yılan sürüsü gibi birbirlerine kenetlendiler.

Kalkanlara yağmur gibi ok yağdı, çoğu dağıldı ya da sekti ama bir kısmı titreyerek kalkanlara saplandı. Ok başları kollarına saplanan adamların acı dolu haykırışları duyuluyordu.

Diğer elleriyle mızraklarını hazırladılar. Tekneler birkaç dakika

içinde limana yanaşmış olacaktı. Ok atışının kesilmesini bekledikten sonra kalkanlarını kaldırarak karaya çıkıp işgalcileri ezeceklerdi.

Ama savaşçılar ardı ardına yaylım ateşine tutulurken, okların çok daha fazlası kalkanları parçaladı ve daha önce isabet edenlerin oluşturduğu çatlakların arasından sızdılar.

Abban kafasını kaldırınca gemilerin yanaştığını, rıhtıma saldıracak mesafede kaldıklarını gördü.

"Korkaklar!" diye tükürdü Qeran. "Bizimle erkek gibi savaşmaktan korkuyorlar."

"Bu sadece bizden daha zeki olduklarını gösterir," dedi Abban. "Sharum Ka'nın kardeşleri takviye kuvvetlerle gelene kadar hayatta kalmak istiyorsak, onlara uyum sağlamak zorundayız."

Uzun kollu kaya sapanları Lakton güvertelerinde yüklenmişlerdi. Boru sesi duyulur duyulmaz hepsi aynı anda gevşetildi ve habersizce kalkanlarının arkasına dizilen *Sharum*ların üzerine küçük fıçılar fırlattılar.

Fıçılar parçalandı ve kalkanların üzerine yapışkan bir sıvı saçıldı. Düşman bir sapanı daha ateşleyip bir alev topu fırlatırken, Abban'ın karnı korkuyla kasıldı.

Top sadece bir grup Sharuma isabet etti ama sıvı iblis ateşi –yeşil topraklı Otacıların bir başka sırrıydı– göz alıcı bir şekilde parladı, rıhtıma sıçramış gibiydi, küçük bir kor ya da kıvılcım şeytani sıvıya bulanan kalkanları ateşe verdi. Alevler çatlakların arasından süzülüp asit gibi üzerlerine yağarken adamlar çığlık attılar. Dizilişleri bozuldu, alev alanlar suya doğru koşarken itiştikleri arkadaşlarını da ateşe verdiler.

Tam o sırada, düşman gemilerinden kurutucu bir ok yağmuru daha yağdı. Dizilişi bozulan yüzlerce savaşçı vuruldu.

"Bu Jayan için zafer yerine hızla bir utanca dönüşüyor," dedi Abban. Qeran kafasını sallarken, Abban kasaba istilaya uğrarsa erzakların ne kadarını alıp kaçabileceklerini hesaplamaya başladı.

Daha fazla iblis ateşi fıçısı fırlatılırken, savaşçıların çoğu ahşap döşemelere serildi, yangın o kadar hızlı yayılıyordu ki bütün döşeme alev almıştı ve bulundukları avantajlı konuma doğru ilerliyordu.

Bir ok camı kırdı ve Abban'ı birkaç santimetre farkla ıskaladı.

Uzak mesafe merceğini sertçe katladı. "Gitme vakti geldi. Yüz'e mümkün olduğunca çok tahıl arabası toplamalarını işaret et. Haberci yolunda ilerleyip takviye kuvvetlerle buluşacağız."

Qeran, Abban'ı korumak için kalkanını kaldırdı. "Sharum Ka bundan hiç hoşlanmayacak."

"Sharum Ka zaten *khaffit*lerin korkak olduğunu düşünüyor," dedi Abban ve koltuk değneğinin izin verdiği kadar hızla kapıya doğru yürüdü. "Bu fikrini değiştirmeye yetmez."

Qeran'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Eğitim subayı Yüz'ü *Sharum*larla boy ölçüşebilecek savaşçılara dönüştürmek için çok uğraşmıştı ve gerçekten de gelişme gösteriyorlardı. Bu şansları için hiç iyi olmayacaktı, ama sağ salim kaçmaları daha önemliydi. Abban Yüz'ünden birinin anlamsız bir savaşta öldüğünü görmektense, bin *Sharum*'un düşmesini seve seve izlerdi.

Sokağa çıktıklarında ateş ve duman yükseliyordu ama Jayan yenilmemişti. Mızrakların doğrultulduğu korkudan birbirlerine sığınan yüzlerce kasabalı rıhtıma doğru yürümeye zorlanıyordu.

"En azından, çocuk tamamen aptal değil," dedi Abban. "Eğer düşman görebilirse..."

Mehndingler ateşe karşılık vermeye başlamasına rağmen ok yağmuru kesildiğine göre, anlaşılan görebiliyorlardı. Akrep ekipleri hâlâ zorlanıyordu ama gelişme gösteriyorlardı. *Sharum* okçuları saldırıya dahil olurken, kaya sapanları düşman yelkenlilerini hedef almaya başladı.

"Şimdiden kaçıyor musun, *khaffit*?" dedi Jayan yardımcıları ve muhafızıyla yanlarına gelirken.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım, Sharum Ka," dedi Abban. "İşgalcileri püskürtmeye hazır bir şekilde rıhtım cephesinin en önünde olmanızı bekliyordum."

"Korkaklar gemilerinden indiklerinde yüzlercesini öldüreceğim," dedi Jayan. "O zamana kadar, onlarla Mehndingler ilgilenecek."

Abban, Lakton gemilerine baktı, ama pruva mesafesinin kenarında suda güvenli bir şekilde durmaktan memnun görünüyorlardı. Mancınıklar rıhtımın açık alanlarına atış yapmaya devam ettiler.

"Gemiler!" diye bağırdı Abban, uzak mesafe merceğini rıhtım-

da esir alınan gemilerin olduğu tarafa telaşla çevirdi. Hâlâ vakitleri var gibi görünüyordu. Laktonlular henüz değerli gemilerine saldırmamışlardı ama güvertelerde hareketlilik vardı.

"Çabuk ol!" dedi Qeran'a. "Onları ıslatmalıyız..."

Ama tam o sırada merceği odaklandı ve güvertelerdeki hareketliliğin bir kova sırası olmadığını gördü, çoğu üstsüz ve sırılsıklam olan Laktonlu denizciler telaşla halatları çekip yelkenleri açmakla meşguldü.

Okçular da vardı ve *Sharum*lar onları fark ettiklerinde, palamarlar kesilirken zaman kazanmak için ateş atmaya başladılar.

Uzaklaşan ilk gemi en büyük ve en güzel olandı. Flamasında uzaklara bakan bir kadının arkasında başı eğik bir şekilde çiçek tutan bir adam silueti resmedilmişti.

Kasabalılar tezahürat ettiler. "Kaptan Dehlia *Beyefendinin Kederi* için geri döndü!" diye haykırdı bir adam. "Onu çöl farelerinin eline terk etmeyeceğini biliyordum!" Parmaklarını dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı. "Hey, Kaptan! Yolun açık olsun!"

Adamı mızraklayan Jayan oldu ve muhafızı tezahürat etmeye cüret edenleri mızrağının dibiyle dürttü ama olan olmuştu. Ele geçirilenlerden iki büyük gemi daha uzaklaştı, kahkahalar atan denizciler kıçlarını açıp *Sharum*lara gösterdiler.

Savaşçılar daha fazlasını kaybetmediklerinden emin olmak için geriye kalan gemilere atladılar. Denizciler onlarla savaşmaya bile tenezzül etmedi ve yağ fıçılarını patlatıp onları ateşe verdikten sonra kenarlara koşup suya atlayarak yakınlarda bekleyen küçük teknelere yüzdüler. Yüzme bilmeyen *Sharum*lar onlara mızraklarını fırlattılar ama bu etkisiz bir hareketti. Uzaktaki diğer Lakton gemileri ateşi kestiler ve tezahürat ederek yollarına devam ettiler. Altısı yarı yolda durup demir atarken geri kalanı göldeki şehre doğru yol aldı.

Jayan etrafına göz gezdirip kayıp gemilere, yaralı *Sharum*lara ve rıhtımdaki yıkıma baktı. Abban, Sharum Ka'nın hıncını kimden çıkaracağını görmek için beklemeyip hemen ortadan kayboldu.

"Bu bir felaket," dedi Qeran.

"Erzaklar hâlâ bizde," dedi Abban. "Sharum Ka aklını başına alana kadar bununla yetinmek zorundayız."

"Adamlara güçlendirip üs olarak kullanabileceğimiz bir depoyu ele geçirmelerini söyle," diye ekledi. "Uzunca bir süre burada olacağız."

12. BÖLÜM

ÇUKUR'U DOLDURMAK

D.S. 333 SONBAHAR

"Her gece aynı lanet soruları cevaplamak ve gücünü toplamaya çalışan hastalarından biri gibi ağırlık kaldırmak yerine avlanıyor olmalıydım," diye homurdandı Wonda.

"Doğru sonuçlar almanın tek yolu bu değil, tatlım," dedi Leesha defterine not alırken. "Kantara bir ağırlık daha ekle, lütfen."

Leesha muhafazalı gözlükleriyle baktı, genç koruması ağır bir kapıyı açan bir kadın kadar rahat bir şekilde iki yüz yirmi beş kiloluk ağırlığı yerleştirirken sihirle parlıyordu. Leesha neredeyse bir haftadır Wonda'nın tenine kara kök muhafazaları çiziyor ve sonuçları dikkatle kaydediyordu.

Arlen derinin üzerine muhafaza çizmeyeceğine dair ona yemin ettirmiş, sonra fikrini değiştirip Renna Tanner'a çizmişti. Eğer bu uygulama iddia ettiği kadar tehlikeliyse, kendi gelinini tehlikeye atar mıydı?

Yeminini bozmadan önce bu konuda onunla yüzleşmek istemişti, ama Arlen gideli bir ay oluyordu ve gerçek planlarını ondan gizlemişti. Renna bile yüzüne yalan söylemişti. İkisi de Kara Ay'da ortada görünmeyince, sorunu kendi çözmesinin vakti gelmişti.

Hepiniz Kurtarıcı'sınız, demişti Arlen Çukurlulara, ama bu sözleri söylerken samimi miydi? Gerçekten? Bütün insanlığın bir olduğunu söylemişti ama gücünün sırlarını paylaşmıyordu.

Ve bu yüzden, Leesha metabolizması, gücü, hızı, kesinliği ve dayanıklılığını ölçmek için Wonda'yla bir haftalık sınav yapmaya karar verdi. Günde ne kadar uyuduğu, ne kadar yemek yediği ve aklına gelen her türlü bilgiyi kaydediyordu.

Ve sonra muhafazalama başladı. Önce azar azar. Avuçlarına baskı muhafazaları, eklemlerine darbe muhafazaları çizdi. Hava soğumuştu ve kara kök lekeleri gündüz saatlerinde rahatlıkla eldivenlerinin altında gizleniyordu.

Gece yalnız avlanıyorlardı, yalnız nüveliklerin peşlerine düşüp onları yalnız bırakıp sınayarak yavaş yavaş etkileri izliyorlardı. Wonda baskın eline aldığı uzun bıçağıyla savaşmaya başlıyor, aleti denerken serbest eliyle muhafazalı tokatlar, yumruklar indiriyordu.

Çok geçmeden, silahsız olarak kendinden emin bir şekilde dövüşmeye başladı, her gece giderek güçlenip hızlanıyordu. Bu geceki şimdiye kadarki en vahşi leşiydi, sadece ellerini kullanarak bir ağaçlık iblisinin başını yavaşça ezmişti.

Wonda sepet yere değene kadar çubuğu indirdikten sonra özenle istiflenmiş çelik ağırlık yığınına doğru gitti. Her biri yirmi beş kiloydu ama Wonda çay fincanı taşıyan Leesha kadar zahmetsizce ellerine ikişer tane aldı.

"Teker teker, tatlım," dedi Leesha.

"Bundan daha fazlasını kaldırabilirim," diye çıkıştı Wonda sinirle. "Teker teker kaldırarak neden bütün geceyi boşa harcayalım? Şu anda dışarıda iblis öldürüyor olabilirdim."

Leesha bir not daha aldı. Son bir saat içinde Wonda on birinci kez öldürmekten bahsetmişti. Birkaç dakikada bütün bir Ormancı devriyesinin bir gecede özümsediğinden daha çok sihir özümsemişti ama doymak –ya da Leesha'nın öngördüğü gibi şaşkına dönmek– yerine, daha çok sihir özümsemeyi istemesine neden oluyordu.

Arlen bu konuda onu uyarmıştı. Sihrin heyecanı bağımlılık yapıyordu, Ormancılarda bunu kendi gözleriyle görmüştü. O savaş-

çılar muhafazalı silahları aracılığıyla sihir çekiyorlardı. Bu onları kendilerinin kusursuz birer kopyasına dönüştürüyor, yaralarını iyileştiriyor ve hatta onlara geçici olarak insani olmayan bir güç ve hız veriyordu.

Ama muhafazalı ten tamamen farklı bir şeydi. Wonda'mn bedeni geri besleme sırasındaki kaybı yaşamadan sihri doğrudan çekiyordu. Bu onu ev kedileri arasındaki bir aslan yapıyordu ama bağımlılığın bazı belirtileri korkutucuydu.

"Bu gece yeterince öldürdün, Wonda," dedi.

"Gece yarısı bile olmadı!" dedi Wonda. "Hayat kurtarıyor olabilirdim. Bu bir sayfadaki yazılardan daha önemli değil mi? Sanki umrunuzda bile değil..."

"Wonda!" Leesha ellerini öylesine sert bir şekilde çırptı ki, genç kadın irkildi.

Wonda bakışlarını yere indirip bir adım geri çekildi. Elleri titriyordu. "Sahibe, çok ama çok..." Hıçkırınca sözü kesildi.

Leesha onun yanına gidip sarılmak için kollarını ona uzattı.

Wonda gerilip bir adım geriye gitti. "Lütfen, sahibe. Kendimi kontrol edemiyorum. Sizinle nasıl konuştuğumu duydunuz. Sihirden sarhoş oldum. Sizi öldürebilirim."

"Bana asla zarar vermezsin, Ormancı Wonda," dedi Leesha Wonda'nın kolunu sıkarak. Kız korkmuş bir tavşan gibi titriyordu. "Bu yüzden bu gücü sınamak konusunda güvendiğim tek insan sensin."

Kaskatı duran Wonda şüpheli bir şekilde Leesha'mn eline baktı. "Üzüldüm. Gerçekten üzüldüm. Nedenini bile bilmiyorum." Korku dolu gözlerle Leesha'ya baktı. Cüssesi, gücü ve cesaretine rağmen, Wonda sadece on altı yaşındaydı.

"Ne olursa olsun, size asla vurmam, Sahibe Leesha," dedi, "ama bilmiyorum, sanırım sarsıldım. Şu anda kendi gücümün farkında değilim. Kolunuzu kopartabilirdim."

"Bunun olmasına izin vermeden sihri senden çekerdim, Wonda," dedi Leesha.

Wonda şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu yapabilir misiniz?"

"Elbette, yapabilirim," dedi Leesha. Her halükarda, yapabileceğini *düşünüyordu*. İğnelere ilaç çekmiş ve kör edici tozu hazırla-

mıştı. "Ama buna ihtiyacın olmadığını göreceksin. Sihir ayaklarını yerden kesmeye çalışacak ama rüzgârda okunla nişan alır gibi onu kontrol etmelisin. Bunu yapabilir misin?"

Bu karşılaştırmayı duyan Wonda'nın yüzü güldü. "Evet, sahibe. Okumla nişan almak gibi."

"Bundan hiç şüphem olmadı," dedi Leesha defterine dönerken. "Lütfen kantara bir sonraki ağırlığı ekle."

Wonda bakışlarını aşağı indirdi ve ellerinde hâlâ yirmi beş kiloluk ikişer ağırlık tuttuğunu görünce şaşırdı. Birini kantara koydu, diğerlerini istifledi ve çubuğa geri döndü.

Leesha kalemi eline almaya çalıştı ama parmakları gerginlikten kaskatı kesilmişti. Eklemleri sızlayana dek yumruğunu güçlü bir şekilde sıktıktan sonra parmaklarını tekrar gevşetip kalemi mürekkebe batırdı. Şakağındaki damarı zonklayınca, baş ağrısının yaklaştığını anladı.

Ah, Arlen, diye içinden geçirdi. *Bununla tek başına mücadele etmek nasıl bir şeydi?*

Kulübesinde birbirlerine muhafaza sanatını ve iblis bilimini öğreterek geçirdikleri gecelerde ona bir bölümünü anlatmıştı. Derslerin arasında umutlarını ve âşıklar gibi hikâyeler paylaşmışlardı, ama el ele bile tutuşmamışlardı. Arlen bir kanepede, o diğerinde yatıyordu ve aralarına özenle bir masa yerleştirmişlerdi.

Ama onu hep kapıya kadar geçirir ve sarılarak veda ederdi. Bazen –sadece bazen– burnunu saçlarının arasına sokup kokusunu içine çekerdi. O zaman küçük bir öpücüğü kabul edeceğini anlar ve daha ileri gitmesin diye geri çekilene kadar anın tadını çıkarırdı.

O gittikten sonra yatağında uzanır, dudaklarını dudaklarında hisseder ve yanında olsa nasıl olacağını hayal ederdi. Arlen'in de Wonda'ya benzer korkuları ve çalkantılı bir ruh hali vardı, onu incitmekten ya da onu sihirle kirlenmiş bir çocukla hamile bırakmaktan çok korkuyordu. Leesha'nın Pomm çayı içebileceğini söylemesi onu ikna etmeye yeterli değildi.

Ama ten muhafazalamak gibi, Renna Tanner çıkageldiğinde her şey değişmişti. O da neredeyse Arlen kadar güçlüydü ve tutkunun etkisindeyken Arlen'in Leesha'ya karşı göstermekten korktuğu güce dayanabilirdi. Bütün kasaba ikisinin çıkardıkları gürültüyü biliyordu.

Yaratıcı, Arlen, nereye gittin? diye merak etti. Sorması gereken sorular vardı, sadece o ya da Renna'nın anlayabileceği şeyler.

Tekrar öpüşüp öpüşmeyeceğimiz umurumda değil, yeter ki eve dön.

"Şuna bir bak," dedi Thamos. Gömleğini çıkarmıştı ve Leesha'nın elinde bir para tuttuğunu anlaması biraz zaman aldı. Onu yatağa doğru fırlatınca Leesha yakaladı.

Angies'ın parası cilalı ahşap klattı. Ama sarmaşık tahtın mührü yerine paraya koruma amaçlı standart bir muhafaza çemberi basılmıştı, hatları keskin ve netti.

"Bu muhteşem!" dedi Leesha. "Ceplerindeki her para bir rehber olursa, bir daha hiç kimse gece vakti muhafazasız kalmaz."

Thamos kafasını salladı. "Orijinal kalıbı baban yaptı. Dağıtıma çıkmaya hazır yarım milyon var ve baskıcılar gece gündüz çalışıyor."

Leesha parayı ters çevirince kahkaha attı. Sert ve soylu görünen Thamos'un bir benzeri basılmıştı. "Çukurlulardan biri selam vermeyi unuttuğunda takındığın duruşa benziyor."

Thanos yüzünü ellerinin arasına aldı. "Annemin fikriydi."

"Paranın üzerinde dükün yüzünün olmasını isteyeceğini sanıyordum," dedi Leesha.

Thamos kafasını iki yana salladı. "Onları çok hızlı basıyoruz. Tüccar Loncası Çukur'daki yetkilerle ilişkilendirilirse, dükün klatının değerinin düşmesinden korktu."

"Öyleyse, paralar Angiers'ta değersiz olacak," dedi Leesha.

Thamos omuzlarını silkti. "Bir süreliğine ama Krasia altını kadar değerli olması için uğraşacağım."

"Krasia demişken," dedi Leesha. "Smitt bugün yine Shamavah'ın işine engel olmasından şikâyet edecek."

Thamos yatağa oturdu ve kolunu Leesha'ya dolayıp onu kendine doğru çekti. "Arther'in onu plana eklemesi için ısrar etti. Haklı olmadığını söyleyemem. Krasialılarla ticaret yapmak riskli."

"Reddetmek de öyle," dedi Leesha. "Medeni ilişkiler kurmak ve Everam'ın Armağanı'nda bağlantılarımızın olmasını istemek için Krasialılarla yatağa girmek zorunda değiliz, bunlar ticaret aracılığıyla yapılabilir."

Thamos meraklı gözlerle ona bakınca, Leesha seçtiği kelimelerden pişman oldu. *Yatak. Aptal. Annen gibi neden bunu yüzüne vurmuyorsun?*

"Ayrıca," diye hemen ekledi, "Smitt'in güdüleri saf değil. Politika ve güvenliğe rakibini baskı altında tutmak kadar ilgi göstermiyor."

Yatak odasının kapısı tıklatıldı. Kontla ilişkisinin başlarında hizmetkârlar Leesha'nın sıçramasına neden oluyordu, özellikle de giyinik olmadığında. Ama Thamos'un çalışanlarının sürekli ve sağduyulu varlıklarına alışmıştı. Bu samimi çalışanların çoğu nesillerdir ailesiyle birlikteydi ve sadakatlerinden hiç şüphe yoktu.

"Onları bana bırak." Leesha çoraplarını giyip elbisesini üzerine geçirdikten sonra zili çaldı. Thamos'un erkek hizmetkârı Lord Arther yaşlı bir hizmetçiyle sessizce içeri girdi. Tarisa kundakta olduğu günlerden beri Thamos'un bakıcılığını üstlenmişti. Kont dünyadaki en güçlü adamlardan biriydi ama Tarisa ona dik oturmasını söylediğinde hâlâ irkiliyordu.

"Majesteleri, leydim." Arther gözlerini yerden kaldırmadan odada ilerledi, Tarisa bağcıkları sıkıştırmak için yanına giderken Leesha'nın çıplak sırtına yan gözle bile bakmaya kalkmadı.

"Leydim bu sabah nasıl?" diye sordu kadın. Sesi nazikti, evli olmayan bu kadını kontun yatak odasında bulması hakkında her ne düşünüyorsa, bir kez olsun belli etmemişti. Elbette, Thamos'un şöhreti düşünüldüğünde, daha kötüsünü görmüş olmalıydı.

"Çok iyiyim, Tarisa, ya sen?" dedi Leesha.

"Saçlarınıza bir şeyler yapmama izin verseydiniz, daha iyi olurdum," dedi yaşlı kadın Leesha'nın koyu buklelerini fırçalarken. "Majesteleri parmaklarından daha fazlasını saymayı ve kendi poposunu silmeyi öğrendiğinden beri işler benim için çok sıkıcı olmaya başladı."

"Dadı, lütfen," diye homurdandı Thamos yüzünü ellerine gömerek. Arther fark etmemiş gibi yaparken Leesha kahkaha attı.

"Evet, dadısı, lütfen devam et," dedi. "Majestelerinin tuvalet eğitimi hakkında bütün detayları anlattığın sürece istediğini yapabilirsin."

Aynadan yaşlı kadının yüzünü izliyordu. Leesha'nın saçlarını

düzgünce ayırıp tokalarla tuttururken gülümseme çizgileri kocaman çatlaklara dönüştü. Tarisa lordunun çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatmaktan çok hoşlanıyordu.

"Ona küçük itfaiyeci derdim," dedi Tarisa, "çünkü bir hortum gibi püskürtürdü..."

Tarisa'nın birçok hikâyesi vardı, ama konuşurken dadının çevik parmakları hiç durmadı. Leesha'nın saçlarını güzelce topladı, yüzünü pudraladı ve dudaklarını renklendirdi. Her nasılsa, kadın Thamos'un ona hediye ettiği çok sayıdaki elbiseden birini giymeye bile ikna etti.

Sarayda süslenmek ve poz vermek bir zamanlar onun için ölüm gibiydi ama tarzına özen gösteren Thamos'la vakit geçirmek yavaş yavaş savunmasını zayıflatmıştı. O insanların saygı duyduğu bir liderdi. Kendini en iyi şekilde sunmasının utanılacak bir yanı yoktu.

Leesha, Thamos'un odasından çıktığında, Wonda onu bekliyordu ve hiçbir şey söylemeden onu izlemeye başladı. Kız artık daha sakin görünüyordu, Leesha kontla görüşürken onu fazla gücünü yakması için güneşin altında yürüyüşe göndermişti. Wonda'nın Thamos ile onun vakitlerini nasıl geçirdikleri hakkında hiç şüphesi yoktu, ama Arther ile Tarisa gibi o da asla ağzını açmıyor ve onu yargılamıyordu.

Thamos hâlâ içerideydi, ne giyeceğine karar vermeye çalışmakla ve sakalındaki bütün kılları düzeltmekle meşguldü ama Leesha aynı zamanda konsey üyelerini biraz beklettikten sonra havalı bir şekllde giriş yapmak ve ona gizlice çıkıp doğru düzgün bir şekilde içeri girmesi için zaman vermek istediğini biliyordu.

Leesha kontun duvarları içindeki özel şifalı ot bahçesine açılan yan kapıdan dışarı çıktı. Kraliyet Otacısı olarak, Majestelerinin sağlığı onun sorumluluğundaydı, o nedenle ana kapılara doğru ilerlerken bahçeden çıktığının görülmesi son derece normaldi.

Bariz bir sır için böyle bir oyuna başvurmak gereksiz görünüyordu, ama sırf annesini uzakta tutmak için bu oyunu sürdürmelerini isteyen şaşırtıcı bir şekilde Thomas'tı. Araine bu birlikteliği onaylıyor gibi görünüyordu ve –Leesha'nın yaşlı kadın hakkında bildiklerine bakılırsa– aynı yatağı paylaşmaları umurunda değildi,

ama sarayda görünüş her şeyden önemliydi.

Leesha elini karnına götürdü. Yakında şişecek ve bir açıklama yapması gerekecekti. Herkes bebeğin konttan olduğunu düşünecekti ve evlenmeleri için her yandan baskı oluşacaktı. Bu olduğunda, iki kötü arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı.

Thamos iyi bir adamdı. Çok zeki değildi ama güçlü ve onurluydu. Gururlu ve kibirliydi, halkından saygı görmeyi talep ediyordu ama gece vakti her biri için canını feda etmekte hiç tereddüt etmezdi. Leesha hayatının geri kalanı boyunca yatağını ve tahtını paylaşmayı ve birlikte Çukur'a önderlik etmeyi her şeyden çok istediğini fark etti. Ama Ahmann'ın çocuğu esmer teniyle doğduğunda her şey bozulacaktı. Leesha, Çukur'da skandalların merkezi olmaya yabancı değildi, ama bu... Bunu affetmeyeceklerdi.

Öte yandan, çocuk hâlâ karnındayken babasının kim olduğunu açıklaması daha tehlikeli olurdu. Inevera ile Araine çocuğun ölmesini isterlerdi ve Leesha'yı da onunla birlikte postalamaktan memnuniyet duyarlardı.

Leesha şakağındaki kasların seğirdiğini hissetti. Sabah bulantıları azalmıştı ama hamileliği ilerledikçe baş ağrıları hiç olmadığı kadar şiddetleniyordu ve en ufak gerginlik bile baş ağrısını tetiklemek için yeterliydi.

"Sahibe Leesha!" Darsy kontun malikânesinin ana girişin yanındaki sütunların dibinde bekliyordu. İri yarı kadın beceriksizce reverans yaparken kâğıtlarını tutmaya çalıştı. Leesha kont Çukur'a geldiğinde onu ve diğer Otacıları bu tür gereksiz resmiyetlerden neredeyse kurtarmıştı ama saray hayatına alışan Thamos bu tür muameleler bekliyordu ve bu kurtulması zor bir alışkanlıktı. Artık Leesha nereye giderse ardında selam veren ya da reverans yapan bir dizi insan bırakıyordu.

"Bahçeye bakmıştım," dedi Darsy. "Sanırım sizi gözden kaçırdım."

Leesha derin bir nefes aldı, gülümsemesi içten ve sakindi. "Günaydın, Darsy. Hastanemle ilgilenebiliyor musun?"

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum sahibe," dedi Darsy, "ama birkaç konu hakkında fikrinize ihtiyacım var."

Yürürken Leesha'ya kâğıtları vermeye başladı ve konsey odasına

doğru yürürken birkaç şey birçok şeye dönüştü. Leesha hastaların durumları hakkında notlar aldı, vardiya değişikliklerini ve kaynak atamalarını onayladı, yazışmaları ve Darsy'nin önüne koyduğu her şeyi imzaladı.

"Vika'mn Angiers'tan dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum," diye homurdandı Darsy. "Gideli aylar oldu! Buna uygun değilim. Vardiya değişimlerini planlamak, kan vermek ve yaralılara yardım etmek için gönüllü almaktan ziyade kırıkları iyileştirmek ve çıraklar arasındaki kavgaları yatıştırmak konusunda daha iyiyim."

"Saçmalık," dedi Leesha. "Kırıkları iyileştirmekte senden iyisi olmadığı doğru, ama orada işe yaramaz olduğunu düşünüyorsan kendine haksızlık ediyorsun. Bu son seneyi sen olmadan atlatamazdım, Darsy. Bana herkesin söylemeye korktuğu şeyleri söyleyeceğine güvendiğim tek kişi sensin."

Darsy öksürdü ve yüzü kızardı. Leesha fark etmemiş gibi yapıp ona kendini toplaması için zaman tanıdı. Bu tepkisi Leesha'ya kadına yeterince iltifat etmediğini gösterdi. Darsy bazen onu sinirlendiriyordu, ama söylediği her kelime doğruydu ve Darsy bunları duymayı hak ediyordu.

Konsey odasına ulaştıklarında, son kez Darsy'ye döndü. "Toplantı hazır mı?"

Darsy kafasını salladı. "Bütün hastanelerle ilgilenen çıraklar olacak. Neredeyse bütün Otacılar katılmayı planlanıyor."

Leesha gülümsedi. "İçeride bu konuda tek kelime bile etme."

Darsy kafasını salladı. "Otacı işi."

Kapıyı açtıklarında konseyin diğer üyeleri çoktan toplanmıştı. Lord Arther herkesten önce ayağa kalkıp başını eğerek selam verdi ve Leesha'nın oturmasını bekledikten sonra yerine oturdu. Bu tür adetler Çukur'da yersizdi, ama Thamos konsey odasında bundan daha azını beklemezdi ve Arther uyum sağlayana kadar en inatçı olanları bile yıldırırdı.

Angiers'ta konuğun ev sahibiyle arasının nasıl olduğunu kendine verilen sandalyeden anlayabileceği söylenirdi. Büyük masanın etrafında on iki sandalye vardı. Rojer, Lord Arther, Yüzbaşı Gamon, Yuvarlanan Hary, Smitt, Darsy ile Erny bacakları ve sert arkalıklarının kaliteli altın ağacına Angiers kraliyet ailesinin sarma-

şıklı süsü oyulan kolsuz sandalyelerde oturuyorlardı. Kahverengi ve altın rengi kenar süslemeli kuş tüyü minderleri yeşil ipektendi.

Engizisyoncu Hayes ile Baron Gared masanın ortasında önemlerini belli eden dar, yüksek arkalıklı sandalyelerde karşılıklı oturuyorlardı. Rahip kadife minderde sakin bir ağırbaşlılıkla oturuyordu. Çocuk Franq yanında basit, arkalıksız bir taburede oturuyordu, duruşu kusursuzdu. Gared bir çocuk tahtına oturan yetişkin gibi kendi sandalyesine zor sığmış görünüyordu. Bacakları masanın altında uzanıyordu, kocaman elleri çok hızlı hareket ederse sandalyenin kollarını yerinden koparmakla tehdit ediyor gibiydi.

Leesha'nın masanın ucundaki sandalyesi tam olarak bir taht değildi ama normalde bir Kraliyet Otacısı'na tahsis edilenden daha abartılıydı. Baron ile Engizisyoncu'nun sandalyelerinin toplamından daha genişti, yumuşak minderi zengince kaplanmıştı, geniş kollukları ve isterse ayaklarını altında kıvırabileceği kadar yer vardı.

Leesha saçının gösterişli olduğunu düşünüyorsa, tek yapması gereken masanın başındaki Thamos'un devasa altın ve kadife tahtına bakmaktı, diğer adamların karşısında dağ gibi yükselen Gared gibi bütün sandalyelerin karşısında yükseliyordu. Boş dururken bile, herkese onun gücünü hatırlatıyordu.

Birkaç dakika sonra bir çocuk gelip Lord Arther'e işaret verdi ve yine herkesten önce dikkat kesildi. Diğerleri de onu izlediler ve kont içeri girerken onu eğilerek selamladılar. Leesha reverans yapmak için eğilirken alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Thamos pek samimi olmasa da. Uşaklar konseyin yerlerine geçtiğini haber verdikten sonra hiç şüphesiz odasında bir ileri bir geri yürüyerek bine kadar saymış olmalıydı. "Arther, bugünkü programda ne var?"

Arther her şeyi ezbere bilmesine rağmen, havalı bir şekilde yazı tahtasına danıştı. Giyinirken provasını yapmışlardı.

"Her zamanki şeyler, Majesteleri. Seçimler, araziler ve yardımlar." Arther bu son sözcükten duyduğu tiksintinin büyük bir bölümünü gizlemeyi öğrenmişti, ama yine de dilinde ekşi bir tat bırakmış gibi dudaklarını büzüştürdü. "Sahibe Leesha'nın Laktonluları davet etmesi Çukur Diyarı'nın nüfusunu korkutucu bir hızla artırmaya devam ediyor."

Yardımlar. Leesha da bu kelimeden nefret ediyordu ama sebebi Arther'inkinden farklıydı. Açları doyurmaktan şikâyet eden karnı tok olanların kullandığı soğuk bir kelimeydi.

Leesha gülümsedi. "Çukur güçlü, lordum. Liderlerimiz ya da sihir yüzünden değil. Bize bu gücü veren insanlar ve gelen herkesi kollarımızı açarak karşılamalıyız. Şimdiden Ormancı Çukur'u ile diğer üç baronluk program dışına çıktılar ve Çukur Diyarı'na bol miktarda vergi geliri sağlıyorlar."

"Neredeyse yirmiden dördü, sahibe," dedi Arther. "Üçü yapım aşamasında ve bir düzinesi henüz yolun başında. Masraflar kazancı fazlasıyla aşıyor."

"Yeter," dedi Thamos. "Buraya Çukur Diyarı'nı geliştirmek için gönderildim ve bu iş insanların karnı açken yapılamaz."

"Yapılmayacak," dedi Leesha. "Darsy ile bu yaz hazırladığımız gübreleme ve tarım teknikleri üretimimizi üç katından fazlasına çıkardı. Bahara kadar bütün baronluklarda uygulamaya koyulacaklar." Her şeyi mümkün kılan eski dünya bilimi üzerine kitapları için akıl hocası Bruna'ya içinden teşekkür etti.

Smitt'e baktı. "Tavşanların üremesi ne durumda?"

Smitt kahkaha attı. "Beklediğiniz gibi. Arılar ve tavuklar da öyle. Nakliyeler düzenli bir şekilde devam ediyor. Her baronlukta kovanlar, tavşan çukurları ve kuluçkalar var. Sadece birkaç çadırdan ibaret olanlarda bile."

Thamos, Gared'e baktı. "Baron, yeni büyük muhafazalar konusunda Ormancılar ilerleme gösteriyorlar mı?"

"Bu hafta birini daha bitirmiş olacağız," dedi Gared. "Arazi büyük ölçüde temizlendi, sadece temeller kazınıp çalılar budanacak." Ormancıların *çalıları budamaktan* kastettikleri Muhafazacıların kesin talimatlarına uygun şekilde ağaç hattının dış çevresini biçimlendirmekti. Çukur Muhafazacılar Loncası'nın ustası yapılan Erny'ye doğru kafasını eğdi.

İki adamın arasındaki farklılık, sandalyeleri arasındaki fark sayesinde on kat artmıştı. Leesha'nın babası bir kurdun yanındaki fareye benziyordu.

Leesha bir kez daha Gared ile annesini birlikte olurken yakaladığı geceyi hatırladı. O görüntüden kurtulmak için şiddetle kafa-

sını iki yana salladı. Tek kaşını kaldırarak ona bakan Thamos'tan başka kimse fark etmedi. Güçlükle gülümseyip göz kırparak karşılık verdi.

"Muhafaza bir iki gün içinde etkinleşir," dedi Erny, "ama alanda çok sayıda devriye geziyor. Kara ay geride kaldığına göre, insanlar taşınmaya ve inşaata başlayabilirler. Binalar, duvarlar ve çitler şekle destek olana kadar tam güce sahip olamayacağız."

Arther Thamos'a bir liste verdi. "Yeni baronluklar için önerilen isimler ve onayınızı bekleyen seçilmiş baronlar ve baronesler bunlar. Hepsi karşınızda diz çöküp sarmaşık tahta sadık kalacaklarına dair yemin etmeye hazırlar."

Thamos homurdanarak kâğıda göz attı. Sığınmacıların kendi liderlerini seçmelerine izin vermekten hâlâ hoşnut değildi ama kont ile Çukur'a getirdiği Tahta Askerler politikacı değil, savaşçılardı. Barışı sağlayıp Çukur Diyarı için üzerlerine düşenleri yaptıkları sürece, grupların mümkün olduğunca kendilerini yönetmelerine izin vermek en iyisiydi.

"Peki askere alım?" diye sordu Thamos.

"Her baronluğu dolaşıp insanlara Ormancılara katılırlarsa kendilerini korumaya yardımcı olması için eğitilebileceklerini anlatan adamlar var. Her gün ham odunlar geliyor ve her gece savaşmak için daha fazla erkek hazır bulunuyor."

Thamos, Smitt'e baktı. "Peki ham odunları nasıl silahlandırıyoruz? Silah sıkıntısı devam ediyor mu?"

"Okçular taleplere yetişmekte zorlanıyorlar Majesteleri ama fazlasıyla yetecek kadar mızrağımız var." Smitt, Erny'ye baktı. "Onları muhafazalamakta gecikme yaşıyoruz."

Bütün gözler ona dönerken Erny ağzını sımsıkı kapattı. Karısına karşı kendini savunamayabilirdi ama konsey masasında kimsenin onunla uğraşmasına izin vermeyecekti. "Bir mızrak yapmanın mı yoksa onu muhafazalamanın mı daha uzun zaman alacağına karar vermeyi Majestelerine bırakıyorum. Muhafazacılarım ellerinden geldiğince hızlı çalışıyorlar, ama talepleri karşılayacak kadar çalışanımız yok."

Thamos sinmedi. "Öyleyse, daha fazla adam eğitin."

"Eğitiyoruz," dedi Erny. "Yüzlercesini, ama muhafazacılık sa-

natı bir gecede öğrenilmez. Eğitiminin ilk yılındaki bir öğrencinin muhafazalarıyla hayatınızı tehlikeye atar mıydınız?"

Smitt öksürerek gerginliği bozdu ve dikkatleri tekrar üzerine çekti. "Bu tür şeyler elbette zaman alıyor. Bu arada, daha fazla atımız olacak."

Thamos bunun üzerine doğruldu. Altı hafta önceki Kara Ay'da en sevdiği atını ve süvari sınıfının büyük bir kısmını kaybetmişti. Sonra Gared'in aygırı Rockslide'a benzeyen dev bir Angiers atı almıştı ve hayvandan o kadar sık bahsediyordu ki, Leesha bir keresinde kısrağı ona vermesini teklif etmişti.

Gared onaylayarak kafasını salladı. "Jon Stallion, çiftliğinde bir grup Çukurluyu işe aldı. Artık neredeyse bir kasaba kadar büyük, yüzlerce kişi yabani atları yakalayıp eğitiyor. Bahara kadar bütün Tahta Askerleri kaybedeceğinizi ve onları idareli kullanamayacağınızı söylüyor. Masrafı umduğumuzdan biraz fazla..."

Arther gözlerini devirdi. "Elbette."

"Öde," dedi Thamos. "Süvarilerime ihtiyacım var Arther ve klat pazarlığı yapacak vaktimiz yok."

Arther oturduğu yerde hafifçe başını eğerken dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Elbette, Majesteleri."

"Belki Darsy nekâhethane girişimi hakkında bize gelişmeleri anlatabilir?" dedi Leesha. Süvarilerin kaybının yanı sıra, saldırılarda binlerce Çukurlu yaralanmıştı. Leesha ağır yaralıları ve önemli konumları olanları iyileştirmek için *hora* sihri kullanmıştı ama çoğu Otacılar onları tedavi ettikten sonra doğal olarak iyileşmeye bırakılmıştı. Birçok kişi kırık kemiklerini yeniden kullanmaya başlamışlardı ve doğru düzgün egzersiz yapmaya ve kendilerine yetebilmeleri için dikkat etmeye ihtiyaçları vardı.

Darsy, Leesha'nın oturduğu yerde reverans yaptığını düşünmesine neden olan beceriksizce bir hareket yaptı. "Yerel otacılar diyarın her yanını ziyaret ediyorlar. Yaralıların yürüyerek, esneyerek ve ağırlık kaldırarak güçlerini toplamalarına yardım etmek için kasaba meydanlarında gönüllüler toplanıyor." Çenesiyle Rojer ile Hary'yi işaret etti. "Jonglörler insanlar kasabalarını yeniden kurarken morallerini güçlendirmek için turnelere çıkıyorlar."

Rojer kafasını salladı. "Turneden fazlası. Öğretiyoruz. Kasaba

meydanları sadece yaralıların bakıldığı yerler değiller. Yay tutabilecek ya da tel çekebilecek yaşa gelen çocukları eğitmeye başlıyoruz."

"Angiers'taki enstrüman üreticilerine haber yolladık," diye temkinli bir şekilde söze başlayan Rojer deri çantasından bir parşömen sayfası aldı. "Masraf..."

"Onu ben alırım, Usta Yarımel," dedi Arther parşömene uzanarak. Rojer son Haberciyle Jonglörler Loncası tarafından efendiliğe terfi ettirilmişti ama Leesha'nın kulakları unvana henüz alışamamıştı. Lord içeriğe göz gezdirip kaşlarını çatarak onu konta uzattı.

Thamos bile rakamları okurken derin derin iç çekti. "Paraya ihtiyacın olana kadar Jonglörlerin benim halkım değil, senin olduğunu iddia etmekte hiç gecikmedin, Usta Yarımel. Eğer Çukur'un Kraliyet Habercisi olarak konumunu yeniden değerlendirirsen, senin için fon ayırmak daha kolay olur."

Rojer dudaklarını büzüştürdü. Aylar önce teklifte bulunduğunda kontu reddetmişti ama Leesha yakında kontes olacağı giderek kesinlik kazanırken kararlılığının zayıfladığını hissediyordu. Ama Rojer inatçıydı ve kimseye hesap vermek umurunda değildi. Thamos'un bu şekilde ısrar etmesi inadını daha da güçlendirecekti.

"Saygısızlık etmek istemem Majesteleri ama lüks şeyler istemiyoruz," dedi Rojer. "O enstrümanlar atlarınız ve mızraklarınız kadar çok hayat kurtaracak."

Thamos'un burun delikleri genişlerken, Leesha'nın şakağındaki ağrı arttı. Rojer'in her halükarda iyi bir haberci olup olmayacağını merak ediyordu. Yanlış şeyler söylemesiyle meşhurdu.

"Kara Ay'da kaç Jonglörün öldü, Usta Yarımel?" diye sordu Thamos kısık bir sesle. İkisi de cevabı biliyorlardı. Hiç. Bu adil bir kıyaslama değildi ama Thamos her zaman adil değildi.

Hary boğazını temizledi. "Bu sırada elimizdekileri değerlendiriyoruz, Majesteleri. Herkesin bir sesi var ve çoğuna melodi öğretilebilir. Her baronlukta henüz bir Kutsal Ev yok, ama hepsinin korosuna sahip. Usta Rojer ve onun, şey, eşleri bu konuyla ilgileniyorlar. Yedinci günde kilometrelerce uzanan alanda *Kara Ay Şarkısı*'nı duyabilirsiniz. Büyük bir ağaçlık iblisi sürüsünü uzakta tutmak için yeterli."

"Usta Rojer bir ninni versiyonu yazdı," diye devam etti Har-

ry. "Bebeğin ağlamalarını yatıştırırken bebeği ve ebeveyni koruyan bir ninni." Thamos ikna olmamış gibi görünüyordu ama meseleyi uzatmadı.

"Amanvah ile Sikvah *sharusahk* dersleri veriyorlar," diye ekledi Rojer. "İyileşmekte olanların kaslarını ve yaralarını eski esnekliklerine kavuşturabilmeleri için basit *sharukin*." Çukurlular kendi aralarında Krasialılara hâlâ şüpheyle bakıyorlardı ama hepsi *sharusahk*'tan hoşlanmışlardı. Arlen Ormancılara öğretmeye başlamıştı ama bu çılgınlık artık Çukur Diyarı'nın her yanına yayılmıştı.

"Kutsal Evlerde Krasia şarkıları," diye yakındı Engizisyoncu Hayes. "Krasialılar kasaba meydanlarında egzersiz yapıyorlar. Yaratıcı'nın korolarına şarkı öğreten barbar bir kadının olması yeterince kötü, şimdi de çöl farelerinin tarzında adam öldürmeyi öğreterek halkımızı iyice yozlaştıracağız, öyle mi?"

"Hey!" dedi Gared. "Rojer'in müziği ile Krasia dövüş hareketleri olmasaydı, Ormancıların çoğu hayatta olmazdı. Çöl farelerinden ben de hoşlanmıyorum, ama insanları gece vakti neyin ayakta tuttuğunu göz ardı edersek, gerçek düşmanımızı unuturuz."

Leesha gözlerini kırpıştırdı. Baron akıllıca konuşmuştu. Bak sen şu işe!

"Sadece bu değil," diye düzeltti Hayes. "Shamavah'ın sattığı ipeklere ne demeli? Edebi unutup erkeklerin aklına günah sokan kadınlar fahişeler gibi ortalıkta dolaşıyorlar."

"Anlayamadım," diye çıkıştı Leesha ve geçen hafta satın aldığı ipek mendilini havaya kaldırdı. Abban'ın İlk Eşi Shamavah onunla birlikte Çukur'a gelmiş ve kasabaya boş yer bulmanın çok zor olduğu bir Krasia restoranı açmıştı. Arkasına bir çadır kurmuştu ve şaşırtıcı derecede düşük fiyatlara güney malları satıyordu ve ticarete çok ihtiyaç olduğu için Everam'ın Armağanı'ndan çok sayıda erzak arabası gelip gidiyordu.

"Eğer erkeklerin aklına günah sokmak için küçük bir parça ipek yetiyorsa," dedi Leesha, "belki sorun Krasialılarda değil, vaizlerinizdir Engizisyoncu."

"Haklı," diye araya girdi Smitt. "Shamavah mallarını ucuza satarak işimi bozuyor ama arkada işçilerin yüzlerine altın örüp onlara klat ödeyerek bunu telafi ediyor. Halkımızı satın almadan da ha-

yatlarını sürdürebileceği ya da burada, Çukur'da üretebileceğimiz şeylere bağımlılaştırıyor."

"Bana kalırsa, kasabadaki tek dükkân olmaya çok alıştın Hancı Smitt," dedi Leesha. Gerçekten de, Çukur'un Sözcüsünün Angiers'taki Tüccarlar Loncası'yla çok fazla bağlantısı vardı ve etrafındakiler geçen yılki yıkımın acısını çekerken, o giderek zenginleşmişti. "Bir somun ekmek için aç insanlardan ne kadar para aldığını gördüm. Biraz rekabet sana iyi gelebilir."

"Yeter," diye araya girdi Thamos. "Şu anda ticareti reddedecek durumda değiliz ama bugünden itibaren Krasia'dan getirilen bütün mallara ithalat vergisi getirilecek."

Bunun üzerine Smitt ile Hayes kocaman sırıttılar ama kont parmağını sallayarak onları durdurdu. "Ama ikiniz de ipeğe ve ticari rekabete alışacaksınız. Bu tür önemsiz şikâyetlerle vaktimi boşa harcamayı alışkanlık haline getirmeyin."

Adamların dudaklarındaki kıvrımlar kaybolurken Leesha gülümsemesini bastırdı.

"Yeni katedralin önemsiz bir mesele olmadığını umuyorum?" dedi Hayes tersçe.

"Hiç de değil, Engizisyoncu," dedi Thamos. "Hatta, günlük hesapları yaparken Arther'i çok kızdırıyor. İşe doğru düzgün başlamadınız ama şimdiden yıllık bütçenizi ve bütün kredi limitleri aştınız."

"Thesa'da Çukurlulardan daha cesur kadınlar ya da erkekler yok Majesteleri ama onlar oduncular," dedi Hayes ses tonunda neredeyse seçilmez bir alayla. "Kanon –ve bilgelik– taştan bir Kutsal Ev'in inşa edilmesini gerektirir. Taş işçilerinin daha çok olduğu Angiers'ta masraf buradakinin üçte biri kadar olurdu."

Smitt öksürdü. Engizisyoncu'nun ödemesini bekleyen çok sayıdaki alacaklıdan biriydi.

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı, Sözcü?" diye sordu Thamos.

"Majestelerinin affına sığınıyorum ve Engizisyoncu'ya saygısızlık etmek istemiyorum," dedi Smitt, "ama bu doğru değil. Yeni ayda taş çıkarma işinin çoğunu iblisler yaptı. Taş Çukur'da ucuz ve kas gücü de öyle. Tarihte eşi görülmemiş bu ilk binayı lanet olası

bir büyük muhafaza biçiminde yapmak bizim fikrimiz değildi."

"Bütün baronluk büyük bir muhafaza biçiminde değil mi?" diye sordu Gared.

"Baron bile bunun gereksiz bir masraf olduğu konusunda hemfikir," dedi Smitt.

Gared'in yüzünde biri anlamadığı bir şey söylediğinde olduğu gibi gergin bir ifade belirdi. "Bir ne?"

Çocuk Franq ona aldırmayıp Smitt'e dik dik baktı. "Engizisyoncu'yu nasıl sorgularsın? Neredeyse her yeni ayda yaptıkları gibi nüvelikler diyarı ele geçirirse, Çukur Katedrali insanların sığınacakları son yer olacak."

"Doğru düzgün tamamlanması onlarca yıl alacak bir proje," dedi Erny, "ve geride boşa harcanmış metrajlı düzensiz biçimli odalar kalacak. Basit bir muhafaza duvarı daha ucuz ve etkili olur."

"İblisler Çukur'un içine kadar ilerlerler," dedi Gared, "hiçbir duvar ya da muhafaza onları durduramaz. Orayı Kurtarıcı'nın geri dönmesi için dua etmek amacıyla kullanmak daha iyi."

"Bay Bales Kurtarıcı olduğunu inkâr ediyor," diye ona hatırlattı Hayes. "Bunu kendisi söyledi. Gerçek yardımın Yaratıcı'dan geleceğine inanmalıyız."

Bu sözlerin üzerine Gared yumruklarını sıktı. Son zamanlarda daha dindar olmaya başlamıştı ama bu –Thesa'daki on binler gibi– nüveliklere karşı insanoğluna liderlik etmesi için Yaratıcı tarafından gönderilen Arlen Bales'in Kurtarıcı olduğuna olan inancından kaynaklanıyordu.

Engizisyoncu bu iddiaları incelemesi, mümkünse aksini ispat edip Arlen'in bir sahtekar olduğunu ortaya çıkarması için Angiers'taki Yaratıcı'nın Rahipleri tarafından Çukur'a yollanmıştı. Ama Engizisyoncu aptal değildi. Açıkça Arlen'e karşı durması bütün Çukur'un ona cephe alması anlamına gelirdi.

"Saygısızlık etmek istemiyorum, Engizisyoncu," dedi Leesha, "Arlen Bales hiçbir zaman böyle bir şey söylemedi. Kurtarıcı olduğunu inkar ettiği doğru, ama bize birbirimize güvenmemizi söyledi."

Gared yumruğunu masaya indirip kadehlerin tıngırdamasına ve kâğıtların uçmasına neden oldu. Odadaki bütün gözler dik ba-

kışlarına döndü. "O Kurtarıcı. Neden hâlâ Kurtarıcı değilmiş gibi konuştuğunuzu anlamıyorum."

Engizisyoncu Hayes kafasını iki yana salladı. "Kanıt yok..."

"*Kanıt mı?*" diye gürledi Gared. "Hepimiz ölecekken bizi kurtardı. Bize kendimizi kurtarmamız için gücümüzü geri verdi. Kimse bunu inkâr edemez. Hepiniz gökyüzünde süzülürken ellerinden şimşekler savurduğunu gördünüz, buna rağmen hâlâ *lanet olası* kanıtlar mı arıyorsunuz? Geçen Kara Ay'da zihin iblisi saldırısının olmamasına ne diyeceksiniz?"

Konta baktı. "Savaş sırasında onu duydunuz. 'Mücadeleyi Nüve'ye taşımadan önce halletmem gereken son iş sensin,' dedi Jardir'e."

"İblisler yine de her gece geliyorlar, Baron," dedi Thamos. "Evler yanıyor. Savaşçılar kan kaybediyor. Masum insanlar ölüyor. Bay Bales'in yaptıklarını inkâr edemem, ama ben de 'kurtarıcı' olduğunu sanmıyorum."

Gared omuzlarını silkti. "Belki zor olan kısmı yapmıştır ve geri kalanını bizim yapmamız gerekiyordur. Belki de işler yine zorlaşacaktır ve bize güçlenmemiz için zaman kazandırmıştır. Rahip değil. Yaratıcı'nın bütün planını biliyormuş gibi davranmıyor. Ama güneşin doğacağı kadar emin olduğum bir şey var. Yaratıcı Arlen Bales'i savaş muhafazalarını bize geri getirmesi ve nasıl savaşacağımızı öğretmek için gönderdi."

Tekrar Engizisyoncu'ya baktı. "Gerisini önümüzdeki günlerde göreceğiz. Belki zafer kazanacak kadar değerliyizdir, belki de günahlarımız ağır basar ve başarısız oluruz."

Hayes gözlerini kırpıştırıp verecek bir yanıt bulmaya çalıştı. Leesha adamın kendi içinde mücadele verdiğini, Arlen'in "mucizelerini" düzeninin güce sahip olma arzusuyla bağdaştırmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Arlen Bales'in karşısında diz çökmemiz mi gerekiyor?" diye sordu Thamos düşüncesini dile getirerek. "Bütün Rahipler ve Kılavuzlar, ben, kardeşim ve Miln'den Euchor? Hepimiz kendi rızamızla tahttan çekilip gücümüzü ona mı verelim?"

"Tahttan çekilmek mi?" diye sordu Gared. "Elbette hayır. Onunla tanıştınız. Tahtlar ve unvanlar Bay Bales'in umurunda

değil. Kurtarıcı'mn gece vakti bizi güvende tutmaktan başka bir şeyi önemsediğini sanmıyorum. O halde, özellikle de bizim için Nüve'ye gittiği düşünülürse, ona yaptıklarından ötürü biraz saygı göstermenin ne zararı var?"

"Bu konuda ortada sözünden başka bir kanıt yok, Baron," dedi Çocuk Franq.

Gared dönüp soğuk bir bakış attı. "Ona yalancı mı diyorsun?"

Çocuk sinip boğazını temizledi. "Elbette, hayır, ben, ah..."

Hayes elini koluna koydu. "Çocuk sessiz olacak." Franq'ın yüzünde anında bir rahatlık belirdi ve bakışlarını yere çevirip tartışmadan çekildi.

"Ne fark edecek anlamıyorum," diye araya girdi Leesha. Gared ona dik dik baktı, ama sakinlikle bakışlarına karşılık verdi. "Arlen kendisine Kurtarıcı denilmesini isteseydi, Kurtarıcı olduğunu inkâr ederek nefesini boşa harcamazdı. Öyle ya da değil, kurtarılmayı beklerlerse, insanların savaşmak için çaba harcamayacaklarını düşünüyor."

Engizisyoncu fazla hevesli bir şekilde kafasını salladı. Leesha sonra ona döndü. "Planlarınıza gelince, Engizisyoncu, babam, Sözcü Smitt ve baronla aynı fikirdeyim. Kullanışsız ve tutumsuzca."

"Buna karar vermek size düşmez, Otacı," diye çıkıştı Hayes.

"Hayır, ama nasıl ödeneceğine ben karar veririm." Thamos'un sesi sabrının tükenmek üzere olduğunu ve insanların onu iyi dinlemesi gerektiğini belirten kısık bir tona büründü.

Bütün gözler konta döndü. "Katedralin inşaatına bu şekilde devam etmekte ısrar ederseniz, Engizisyoncu, Rahipler masrafı üstlenmekte özgürler. Planlarınızı değiştirip daha mantıklı bir şeyle karşıma gelene kadar kraliyet fonlarından bahsetmeyeceksiniz."

Hayes Thomas'a soğuk bir bakış atsa da, hafifçe başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

"Arlen Bales meselesine gelince," dedi kont, "Sizi temin ederim ki, Baron, sarayı ziyaretiniz sırasında bu konuya değinilecek. Sorunu Kılavuz Pether ile düke sunabilirsiniz."

Gared'in yüzündeki azimli ifade kayboldu. "Ben bir konuşmacı değilim, Majesteleri. Bu konu hakkında benden daha iyi konuşabilecek birçok kişi var. Rahip Jona..."

"Bu konu hakkında uzunca sorgulandı," dedi Thamos. "Ama kardeşlerim henüz ikna olmadı. Yükselişine yakından tanık oldun. Arlen Bales'in gerçekten Kurtarıcı olduğuna inanıyorsan, onun adına konuşabilirsin. Cesaretin yoksa, bu sözlerinden daha çok şey ifade eder."

Gared'in çenesi kasıldı ama evet anlamında kafasını salladı. "Kurtarıcı bana hayatın her zaman adil olmadığını söylemişti. Sorumluluk benim omuzlarımdaysa, bunu ve çok daha fazlasını yüklenebilirim."

Toplantı bir süre daha devam etti, her konsey üyesi sırayla konttan şu ya da bu proje için fon ayırmasını istedi. Leesha konsey üyelerinin muhasebelerini takip edip saklamaya çalıştıkları gerçek rakamları hesaplamaya çalışırken şakaklarını ovuşturdu. Seçimlerine katılmasa da Thamos'un seçim yapmak zorunda olmasını kıskanmıyordu. Masanın diğer ucunda, yanında olmayı isterdi, böylece ona dokunabilir ve sadece onun duyabileceği tavsiyeler fısıldayabilirdi.

Bu görüntünün bu kadar güçlü bir şekilde zihninde belirmesine şaşırdı. Düşündükçe, kontes olmayı daha çok istiyordu.

Görüşme bitip konseyin diğer üyeleri dışarı çıkarken kâğıtlarını acele etmeden topladı. Hastaneye gitmeden önce Thamos'la biraz daha yalnız kalmayı umuyordu, ama Engizisyoncu yanına gidip bu fırsatı elinden aldı.

Leesha kulaklarını açıp olabildiğince yakınlarından geçerek odadan yavaşça çıktı.

"Anneniz ve kardeşinizin bundan haberleri olacak," diye uyardı Engizisyoncu onu.

"Onlara ben söyleyeceğim," diye sertçe karşılık verdi Thamos. "Ve senin lanet olası bir aptal olduğunu da söyleyeceğim."

"Buna nasıl cüret edersin, evlat," diye kükredi Engizisyoncu.

Thamos parmağını havaya kaldırdı. "Artık asanın altında değilim, Rahip. Bana tekrar saldırmaya kalkarsan, onu dizimin üzerinde kırar ve seni bir sonraki at arabasıyla Angiers'a yollarım."

Leesha elindeki kâğıtları göğsüne bastırıp gülümseyerek odadan çıktı.

Smitt dışarıda karısı Stefny ile en küçük oğlu Keet'le konuşarak oyalanıyordu. Sözcü ona bakıp başını eğdi. "Az önce sizi üzdüysem, özür dilerim, sahibe."

"Konsey odası tartışma içindir," dedi Leesha. "Umarım bu zor zamanlarda Sözcü olarak hizmetinizden ötürü Çukur'un size büyük bir minnet borcu olduğunu biliyorsunuzdur."

Smitt kafasını salladı ve Keet'in omzuna vurdu. "Söylediğiniz gibi, çocuğa ekmeğin fiyatını düşürüp düşüremeyeceğimize soruyordum. Eğer bir yolu varsa, o bulur. Tıpkı babası gibi kafası hesaplamalara çalışır."

Görüş alanında olmayan Stefny, Leesha'ya bakarak gözlerini devirdi. İkisi de çocuğun Smitt'in oğlu olmadığını, Çukur'un merhum Rahibi Michel'in evlilik dışı doğan çocuğu olduğunu biliyorlardı.

Stefny kontrolden çıktığında hem Leesha hem de Bruna bu bilgiyi ona karşı kullanmışdı ama şimdi, karnında gayrimeşru bir çocuk olan Leesha hatalı olduğunu anlıyordu.

İki adam uzaklaşırken, "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Stefny'ye.

"Evet?" dedi kadın. Hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlardı ama yaralı Çukurluların hatrına ikisi de nüveliklerle yüzleşmişlerdi ve şimdi aralarında saygı vardı.

"Sana bir özür borçluyum," dedi Leesha. "Seni daha önce Keet konusunda tehdit etmiştim, ama Smitt'e ya da çocuğa bunu asla söylemeyeceğimi bilmeni istiyorum."

"Bruna da söylemezdi, cadı ne söylemiş olursa olsun," diye ona katıldı Stefny. "Yaptığın her şeye katılmıyor olabilirim, genç hanım, ama Otacı yeminine sadık kal. Özrünü de onunla birlikte sakla."

Smitt ve çocuğu başıyla işaret etti. "Söylemiş olsaydın bile, Smitt sana asla inanmazdı." Kafasını salladı. "Çocuklar ne tuhaf. İnsanlar onları istedikleri şekilde görüyorlar."

Rojer, Amanvah'ın at arabasının Thamos'un kalesinin avlusunda beklediğini görünce gülümsedi. Bolca muhafazalanmış ve *hora*'yla güçlendirilen prensesin at arabası Çukur'daki herhangi bir yapı kadar güvenliydi.

Altın rengi koşum takımları olan dört muhteşem beyaz kısrağın çektiği araba aynı renklere boyanmıştı. Beyaz ve altın rengi Krasialı zanaatkârların alışılmış yalın tarzıydı ama tipik bir Jonglör vagonunun gökkuşağı kusmuğuna benzediği ve her iki klatlık Haberci'nin kendi renginin olduğu kuzeyde, bembeyaz araba Thamos'un kraliyet arabasından bile daha çok göze batıyordu.

Neredeyse her yüzeyde rengarenk ipeklerin ve kadifelerin olduğu içi bir Jonglör için cennet gibiydi. Rojer ona alacalı araba diyordu ve onu çok seviyordu.

Arabacı Jardir'in Leesha'nın beraberindekilere Çukur'a kadar eşlik etmesi için gönderdiği Krevakh Gözcüsü Coliv'di. Adam acımasız ve etkili bir katildi ve diğer *Sharum*lar gibi o da Rojer'e ezme emrinin verilmesini beklediği bir böcekmiş gibi bakıyordu.

Ama yeni ayda birlikte kan dökmüşlerdi ve bu her şeyi değiştirmiş gibi görünüyordu. Arkadaş değillerdi –Gözcü de bu kelimeye yeni bir derinlik vermişti– ama Rojer artık savaşçıyı gördüğünde saygılı bir şekilde başıyla selam verdiğini fark etmişti ve bu birçok şeyi değiştirirdi.

"İçerideler mi?" diye sordu.

Gözcü kafasını salladı. "Alagai mezarlığında *sharusahk* yapıyorlar." Sözleri tekdüzeydi ama Rojer gergin olduğunu hissetti. Amanvah'ın koruması Enkido'nun ölümünden beri Coliv bu rolü üstlenmişti ve kendisi emir vermedikçe, Amanvah'ın asla seslenebileceği mesafeden uzaklaşmasına izin vermiyordu. Rojer adamın uyuduğunu ya da tuvalete gittiğini bile sanmıyordu.

Belki de o bol pantolonun altında bir koyunun mesanesini taşıyordur. Rojer, Jonglör maskesini taktı ve neşesini belli etmedi. "Gidip onları görelim."

Coliv'in rahatladığını hissedebiliyordu. Rojer kapıyı arkasından kapatmadan dizginleri vurdu. At arabası yola atılırken kendini yastıklarda buldu. Eşlerinin parfümlerini koklayıp içini çekti, onları şimdiden özlemişti.

Başka bir yerde olsaydı, en azından Sikvah renkli ipeklerinin içinde onu bekliyor olurdu. Ama Krasialı onurları resmi bir davet almadıkça kontun kalesine bir kilometreden fazla yaklaşmalarına engel oluyordu ve bu davetlerin pek sık olmaması Amanvah'm hiç

hoşuna gitmiyordu. Ne de olsa Shar'Dama Ka'nın kanından geliyorlardı.

At arabası Nüvelik Mezarlığı'na yaklaşırken yarım daire şeklindeki bir sahnede olduklarını gördü, *sharusahk*'ın yumuşak ama zorlu hareketleriyle esniyorlardı. Meydandaki yaklaşık bin kadın, erkek ve çocuk onlarla birlikte alıştırma yapıyorlardı.

Akrep duruşuna geçtiler, profesyonel bir akrobat olan Rojer'in bile zorlandığı bir hareketti. Rojer duruşu –ya da imkânsız şeye en benzer pozu– korumaya çalışan birçok kişinin uzuvlarının titrediğini gördü ama yüzleri sakin ve nefesleri düzenliydi. Her gün duruşu mümkün olduğunca koruyacak ve zamanla güçleneceklerdi.

Giderek daha fazlası pes etti. Önce erkekler, sonra çocuklar. Çok geçmeden kadınlar da pes ettiler. Geriye kimse kalmadı. Amanvah ile Sikvah mermer heykeller gibi hâlâ zahmetsizce pozu koruyorlardı.

Rojer onlara *Jiwah Ka* ile *Jiwah Sen* diyordu ve onları çok seviyordu. Arrick, Rojer'e evlilikten veba gibi kaçmasını öğretmişti, ama üçünün birlikteliği Rojer'in hayal ettiğinden çok farklıydı.

Sikvah yalnız kalmayı istediğinde hissediyor gibiydi, ortadan kaybolur ve bir şeye ihtiyacı olduğunda sihirli bir şekilde tekrar belirirdi. Eşsiz ve muhteşemdi. Sıcak ve içtendi, onu okşar, her kelimesini ve isteğini –alacalı pantolonundaki seğirmeleri de– dikkate alır ve çaba gösterirdi. Yastıklarda uzandıkları sırada ona içini dökerdi, söylediği her şeyi Amanvah'la paylaşacağını çok iyi biliyordu.

Sikvah küçük ailelerinin kalbiydi ve Amanvah elbette beyniydi. Her zaman ciddi ve sevişirken bile kontrollüydü. Ve Rojer aynı zamanda her zaman haklı olduğunu öğrenmişti. Amanvah her konuda teslimiyet bekliyordu ve Rojer ona istediğini vermesinin en iyisi olduğunu öğrenmişti.

Keman talep etmedikçe. Nüvelikleri öldürmek için sihir kullandıkları ilk geceden beri, eşleri bu konuda liderliğin onda olduğunu biliyorlardı. Amanvah beyin ve Sikvah kalp olabilirdi ama Rojer sanattı ve sanat özgür olmalıydı.

Egzersizi sırt üstü dinlenme pozisyonuna geçerek bitirdiler ve yerden güç alarak ayağa kalktılar. Sırt üstü kalan öğrencileri kesik

kesik soluyan ve inleyen bir koro halinde sesler çıkarırken Rojer sahneye yaklaştı ve merdivenlerden aşağı inen eşlerini öpüp sakinliklerini içine çekti.

Çukurlulardan ayağa ilk kalkıp yanlarına gelen Kendall oldu. Amanvah ile Sikvah diğer çıraklarına hizmetkârlar gibi davranıyorlardı ama Kendall'dan hoşlanmışlardı. Çukurluların içinde en yetenekli olan oydu, müzikal üçlülerini bir dörtlüye dönüştürmüştü, günün birinde en zor *sharusahk* hareketlerinde bile şansı olabilecek kadar esnekti. Derin ve düzenli bir şekilde soluyordu, ama gayret ettiği belliydi.

"Bugün çok iyiydin, Kendall am'Çukur," dedi Amanvah Krasia dilinde, ona *Jiwah Ka*'sı en büyük övgüden bile daha anlamlı olan nadir ve onurlu bir selam verdi. Rojer'e verdikleri Krasia dili derslerine Kendall'ı da dahil etmişlerdi ve onun kadar zorlanan bir alıştırma ortağının olması ona çok yardımcı oluyordu.

Kendall gülümseyip alacalı bol pantolonunu etkileyici bir reverans biçiminde çekti. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Kalkarken alıştırma cüppesi biraz düştü ve Rojer'in aşağı kayan gözleri göğsündeki kalın yara izlerine takıldı.

Kendall ona baktığını gördü, önce gülümsedi ama sonra göğüs dekoltesine değil, yara izlerine baktığını anladı. Kızın yüzü birden kızardı ve cüppesini çekip kendini örttü. Rojer hemen bakışlarını kaçırdı. Kızın gözlerindeki utanç nüveye yollanmayı dilemesine neden oldu.

Amanvah ortamdaki rahatsızlığı anında hissetti. Başını hafifçe Kendall'a doğru eğidi ve Sikvah hemen kızın koluna girdi.

"Akrep duruşunu kusursuzlaştırabilirsen," dedi, "daha ileri düzeyde *sharukin* hareketlerini denemeye hazır olacaksın."

"Onu kusursuzlaştığımızı sanıyordum," dedi Kendall.

"Diğer *chin*lerden daha iyi olabilirsin," dedi Sikvah, "ama ileri düzeydeki duruşları öğrenmek istiyorsan, daha yüce bir düzeye ulaşmalısın. Gel."

Kendall, Rojer'e baktı ama alıştırma yapmak için onu biraz uzaklaştırmasına izin verdi. Amanvah kadınların uzaklaşmalarını izledi ve onları duyabilecekleri mesafeden çıktıklarında Rojer'e döndü. "Bey, açıkla. *Alagai* yaralarını gören insanların davranış-

larından sürekli şikâyet ediyorsun, ama aynısını çırağına yapıyorsun."

Rojer yutkundu. Amanvah'ın meselenin kalbine inmek gibi bir huyu vardı. Bazen ondan çok korkuyordu.

"O yaraların sebebi benim," dedi. "Kemanıyla iblisleri etkilemekte ne kadar iyi olduğunu göstermek istedim. Hazır olmadan onu tek başına çalması için zorladım ve sonra yanından biraz fazla uzaklaştım. Bir hata yaptı ama nüvelenmesine engel olmak için yanında değildim."

Rojer'in gözleri doldu. "Onu Gared kurtardı. Bir iblis sürüsünün arasına dalıp onu taşıdı. Leesha onu ameliyat ederken neredeyse ölüyordu. Bayılacağımı düşünene kadar ona kanımı verdim ama zar zor yetti."

Amanvah sertçe ona baktı. "Ona kanını mı verdin?"

Kadının ses tonu başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi Rojer'in kaskatı kesilmesine neden oldu. Söz konusu kan olduğunda Krasialıların bin tane adet ve gelenekleri vardı, ama Rojer temel kurallardan fazlasını anlamıyordu. Kendall'a kanını vermesi onun kız kardeşi olduğu anlamına gelebilirdi, ya da Sikvah'ın onunla bıçak dövüşü yapması gerektiği anlamına da gelebilirdi. Ancak Yaratıcı bilirdi.

Amanvah, Sikvah'a doğru parmağını kaldırdı. Kendall ile henüz hiçbir şey yapmamışlardı, ama Sikvah hemen Kendall'm gelişmelerine iltifat etmeye başladı. Dakikalar içinde Rojer ile Amanvah'ın yanma geri döndüler. Kendall'ın aklı karışmış gibi görünüyordu ama o da Rojer gibi eşleri tuhaf bir şekilde davranmaya başladıklarında onlara ayak uydurmasının en iyisi olduğunu öğrenmişti.

"Öğle yemeğinde bize katılmalısın." Amanvah'ın sözleri bir davet kadar emirdi, bu kolay kolay reddedilemeyecek bir onurdu.

Kendall tekrar reverans yaptı. "Onur duyarım, Majesteleri."

Hepsi alacalı at arabasına binip Shamavah'ın restoranına gittiler. Kont Krasialıların mülk sahibi olmasını yasaklamıştı ama bu kasabanın merkezinden pek uzakta olmayan geniş çiftlik evini gören Shamavah'a pek engel olmamıştı. Abban'ın İlk Eşi'nin derin cepleri altınla doluydu ve sadece bir pazarlığın ardından Thesa'daki herhangi bir sulh yargıcının karşısında geçerli olacak yüz yıllık bir

kira kontratıyla mülk sahibinin yanından ayrılmıştı. Zanaatkarlar gece gündüz çalışarak eklentiler ve ek katlar ekliyorlardı. Şimdiden daha önceki mütevazı binadan oldukça farklıydı.

Önce ziyaretçi Krasialı soylular için lüks bölümler bitirilecekti. Smitt'in Hanı'ndaki odalarını kabul edilemez bulan eşleri hemen eşyalarını çiftliğe taşımışlardı. Rojer'e danışılmamıştı ama şikâyet edemezdi. Rojer'in malikânesinin inşa edilmesini beklerken Shamavah onları ihtişama boğmuştu.

Malikâne. Bu düşünceye kafasını salladı. Hiçbir zaman doğru düzgün bir evi olmamıştı ve Arrick öldüğünden beri, başını sokabileceği bir odadan fazlası hiç olmamıştı. Çok yakında, kocaman bir oyuncu kafilesini misafir etse bile boş odası kalacaktı.

Shamavah'ın restoranının önünde bir kalabalık birikmişti, işlek müessesede boş masa bekliyorlardı. Çukurluların çoğu baharatlı Krasia yemeklerinden hoşlanmaya başlamıştı ve yastıkların üzerinden biri kalkar kalkmaz bir başka müşteri yerini alıyordu.

Ama Amanvah, Krasia soylularındandı ve Shamavah onu –ve hatta Rojer'i– bizzat selamlamakta hiç gecikmiyordu. "Her zamanki masanızı mı istersiniz, Majesteleri?"

"*Inevera*," dedi Amanvah. "Everam'ın izniyle," anlamına geliyordu, ama Kendall gibi herkes bunun bir emir olduğunu biliyordu. "Ama öncelikle *sharusahk* terinden arınmak için yıkanmak istiyorum."

Rojer eşlerinin ter kokusunu ne almış ne de terli olduklarını görmüştü ama omuzlarını silkti. O ikisi Angiers'taki bütün soylulardan daha sık yıkanıyordu. Bu sırada göz atması gereken birçok belge vardı.

Shamavah'ın yardımcılarının suyu ısıtmak için dumanı tüten kovalar taşıdığı geniş banyoya kadar kadınlara eşlik etti. "Ben..."

"Bizimle birlikte banyoda olacaksın," dedi Amanvah, reddetmesi düşünülemezmiş gibi sesi hoş ve rahattı.

Rojer ile Kendall birbirlerine rahatsız bir bakış attılar. "Bu sabah yıkanmıştım..."

"Temiz bir vücut Everam'ın tapmağıdır," dedi Amanvah ve kolunu çelik bir mengene gibi kavrayıp onu ahşap zeminli, buharlı odaya doğru çekti. Sikvah da benzer şekilde Kendall'ı tuttu. İkisi

de kadınlar giysilerini çıkartırken karşı koydular.

Amanvah dilini damağına vurdu. "Siz yeşil topraklıları hiçbir zaman anlamayacağım. Sokaklarda bir yastık eşinin yanaklarının kızarmasına neden olacak kadar teninizi gösteriyorsunuz, ama banyoda birbirinizi çıplak görme fikri sizi tereddüt ettiriyor."

"Erkeklerin evli olmadıkları kadınları çıplak görmemeleri gerektiğini sanıyordum," dedi Kendall.

Amanvah umursamazca elini salladı. "Sen sözlü değilsin, Kendall am'Çukur. Erkeklerin seni incelemelerine izin vermezsen, nasıl koca bulacaksın?"

Sikvah, Kendall'ın yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Dama'ting onurunun bozulmadığından emin olacak, kardeşim."

Kendall rahatlayıp onu soymalarına izin verdi ama Rojer, Amanvah aynı şeyi ona yapmaya başladığında paniğe kapıldığını hissetti. Kısık ses tonu hafifçe azarlar gibiydi. "Çırağını müziğinin samimiyetiyle saracak ama sıcak suyu onunla paylaşmayacak mısın?"

"Bütün su onun olabilir," diye karşılık verdi Rojer kısık bir sesle. "Bunun için çıplak kalçalarını görmeye ihtiyacım yok."

"Korktuğun şey onun çıplak kalçaları değil," dedi Amanvah. "Ve buna göz yumulamaz. Yaralarını görecek ve onları kabulleneceksin, Jessum'un oğlu, yoksa Everam biliyor ki..."

"Evet, evet," dedi Rojer, tehdidin geri kalanını duymaya ihtiyacı yoktu. "Anlıyorum." Onu soyup banyoya yönlendirmesine izin verdi.

Rojer'in eşleri banyoda onunla hep ilgilenirlerdi ve normalde bu noktada tamamen tahrik olmuş olurdu. *Onunla birlikte olmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyorum.*

Asla çıraklarınla birlikte olma, derdi Usta Arrick. *Sonu iyi olmaz.*

Neyse ki, Rojer'in sinirleri iyice gergindi ve sertleşmedi. Ama Kendall onu değerlendirircesine bir bakış attı ve bu da onu birden tedirgin etti.

"Bir kadın küçük bir organı yumuşak bir organdan daha çabuk affeder," demişti Arrick. Rojer telaşla suya girerken ona arkasını dönüp kasıklarını gizledi. Eşleri onu takip etti ve en son Kendall onlara katıldı.

Rojer o kadar uzun süre çırağına bakmamıştı ki onu tam anlamıyla görmemişti. Gençti, evet, ama sandığı gibi bir çocuk değildi.

Ve yara izleri...

"Güzeller." Rojer bu sözleri yüksek sesle söylemeyi düşünmemişti.

Kendall aşağı baktı. Rojer bir kez daha neye baktığından emin olamadığını anladı. Bir an gözlerini aşağı indirdi, sonra tekrar yukarı baktı ve sırıtarak onunla göz göze geldi. "Onlar da güzel ama yara izlerini kastetmiştim."

"O halde, neden yaralandığımdan beri bana bir saniyeden daha uzun süre bakmadın?" diye sordu Kendall. "Birden aramıza bir nehir koydun."

Rojer bakışlarını kaçırdı. "O yaralar benim yüzümden oldu."

Kendall ona şaşkınlıkla baktı. "İşi berbat eden bendim. Kendimi seni etkilemeye o kadar kaptırmıştım ki, dikkatimi tellere veremedim."

"Seni solo çalmaya zorlamamalıydım," dedi Rojer.

"Hazır olmadığımı bildiğim halde hazırmış gibi yapmamalıydım," diye karşı çıktı Kendall.

Amanvah dilini damağına vurdu. "Siz bu tartışmayı bitirene kadar su soğuyacak. Ne önemi var? Bu *inevera*'ydı."

Sikvah kafasını iki yana salladı. "*Alagai*'ı Nie yolladı, bey, sen değil. Ve onlar güneşte yanıp kül olmasına rağmen, Kendall yaşıyor."

Rojer ona Yarımel lakabının takılmasına neden üç parmaklı sakat elini kaldırdı. "Eşlerimin kültüründe insanlar yara izlerinin güzelliğini kabul ederler, Kendall. Elimin eksik kısmı annemin benim için canını feda ettiği anı hatırlatıyor. Onu da başparmağım kadar seviyorum."

İblisin pençesiyle Kendall'ın göğsünde açtığı kabarık yara izine ve dişleriyle omzunda bıraktığı yarım ay şeklindeki buruşuk izi başıyla işaret etti. "Nüveye gönderilen birçok insan gördüm, Kendall. Yüzlerce. Binlerce. Kurtulup hikâyelerini anlatanları ve anlatmayanları gördüm. Ama senin gibi yaralanmasına rağmen hayatta kalan çok az insanla karşılaştım. Onlar gücünün ve yaşama isteğinin bir tablosu ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Kendall'ın dudakları titredi. Yüzünden aşağı su süzüldü, üstelik hepsi havadaki buhardan değildi. Sikvah yanına gidip ona sarıldı. "O haklı, kardeşim. Gurur duymalısın."

"Kardeş mi?" diye sordu Kendall.

"Kocamız yaralandığın gece sana kanını verdi." Amanvah parmağını Kendall'ın yaralarının üzerinde gezdirdi. "Artık bir aileyiz. İstersen, seni Sikvah'ın *Jiwah Sen*'i olarak kabul edebilirim."

"Hey, ne?!" Rojer sıcak suda iyice rahatlamıştı ama bunun üzerine etrafına su sıçratarak doğruldu.

Sikvah, Kendall'ı eğilerek selamlarken göğüsleri suya battı. "Seni kardeş-eşim olarak kabul etmekten onur duyarım, Kendall am'Çukur."

"Bir dakika," dedi Rojer.

Kendall rahatsız olmuş gibi burnundan güldü. "*Bu* töreni yapmaya razı bir Rahip bulabileceğimizden hiç şüphem yok."

"Engizisyoncu Hayes Sikvah'ı tanımıyor bile," diye dikkatlerini çekti Rojer.

Amanvah gözlerini Kendall'dan ayırmadan omuzlarını silkti. "Kâfir Kutsal Adamlar önemsiz. Ben Everam'ın Gelini ve Kurtarıcı'nın kızıyım. Karşımda evlilik yemini ederseniz, evlenmiş olursunuz."

Banyo yapan kadınlar *üçüncü* evliliğini görüşürken, *Sanki ben burada yokum*, diye içinden geçirdi Rojer. Daha şiddetli şekilde karşı çıkması gerektiğini biliyordu ama söyleyecek bir şey bulamadı. Mecbur olmadıkça Kutsal Ev'e adımını atmazdı ve bir rahibin sözleri onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Yaratıcı biliyordu ki, o ve ondan önceki efendisi birçok kadına evlilik yeminlerini unutturmuşlardı. En azından birkaç saatliğine.

Ama bu tür şeyler hep sorun çıkarırdı. Yaratıcı'nın umurunda olmayabilirdi ama belki de rahiplerin inançlarında bir hikmet olabilirdi.

"Evet," dedi Kendall suya bakarak ve Rojer içinde bir heyecan hissetti. Bakışlarını kaldırıp Amanvah'la göz göze geldi. "Evet, pekâlâ. Kabul ediyorum. Kardeş-eşin olacağım."

Amanvah gülümseyerek kafasını salladı ama Kendal elini kaldırdı. "Ama banyoda yemin etmeyeceğim. Şu *Jiwah Sen* meselesi

hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum, ayrıca anneme de söylemeliyim."

"Elbette," dedi Amanvah. "Annenin çeyizini görüşmek isteyeceğine ve aile reisinin iznini almak isteyeceğine eminim."

Rojer bunu duyunca biraz rahatladı ve Kendall da sakinleşmiş görünüyordu.

"Aile reisimiz yok," dedi Kendall. "Nüvelikler annem dışında herkesi aldı."

"Artık evlenmeyi düşündüğüne göre annenin de onunla ilgilenecek bir erkeğe ihtiyacı olacak," dedi Amanvah. "Kocamızın yeni malikânesinde ikinizin de birer odası olacak."

"Hey, bekle," dedi Rojer. "Bu konuda hiç söz söylemeyecek miyim? Birdenbire nişanlandım ve şimdi yeni kayınvalidemle mi yaşamak zorundayım?"

"Annemle yaşamanın nesi kötü?" diye sordu Kendall.

"Yok bir şey," dedi Rojer.

"Nüveyi boylayasıca," dedi Kendall.

"Çocuklar doğmaya başladığında bir büyük ebeveynin fazlasıyla yardımı dokunur, bey," dedi Amanvah.

"Özgürlük ihtiyacıma ne oldu?" diye sordu Rojer. Sesi fare gibi tiz çıktı ve Kendall da dahil olmak üzere bütün kadınlar güldüler.

"Bir şey itiraf edebilir miyim, kardeşim?" diye sordu Sikvah.

"Elbette," dedi Kendall.

Sikvah'ın ağırbaşlı gülümsemesi hafifçe kıvrıldı. "Evlenmeden önce kocamla banyoda birlikte oldum."

Rojer Kendall'ın afallamasını bekledi ama o da sinsice gülümseyip gözlerinin içine baktı. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Leesha su saatine baktı ve havanın neredeyse kararmak üzere olduğunu anlayınca şaşırdı. Saatlerdir çalışıyordu ama kiler laboratuarına indiğinden beri sadece dakikalar geçmiş gibi geliyordu. *Hcra* sihriyle çalışmanın, muhafazalı silahların nüveliklerle dövüşen savaşçılarda yarattığına benzer bir etkisi vardı. Vaktini çalışma masasının üzerinde kamburunu çıkarmış bir şekilde geçirmesine rağmen, kendini enerji dolu ve güçlü hissediyordu.

Son bir yıldır kileri sadece havai fişek yapımı ve iblisleri parçala-

mak için kullanıyordu, ama Everam'ın Armağanı'ndan döndüğünden beri kiler muhafazalama odasına dönüşmüştü. Seyahatlerinde çok şey öğrenmişti ama hiçbiri *hora* sihri kadar zorlayıcı değildi. Geçmişte, muhafazalarını gün ışığında yapıyor, sadece etkilerini güçlendirmek için karanlığa ve iblislere ihtiyaç duyuyordu. Ama şimdi Arlen ile Inevera sayesinde çok daha fazlasını anlıyordu.

Topraklarına havalandırmalı karanlık bir baraka inşa edilmişti, öldürülen iblislerin sihirle dolu yavaşça çürüyen bedenlerinden yükselen kokudan kaçınmak için kendi kulübesinden yeterince uzaktaydı. Büyüleri güçlendirmekte kullanılan irin, özel toprak şişelerde biriktiriliyordu ve cilalanmış kemiklerle mumyalanmış kalıntılar, silahlara ve diğer aletlere kalıcı, yenilenebilir güç kazandırmak için muhafazalanıp gümüş ya da altınla kaplanıyordu. Bazıları günışığında bile işe yarıyordu.

Bu iblislerle olan savaşın gidişatını değiştirebilecek inanılmaz bir gelişmeydi. Leesha bir zamanlar iyileştirilemeyeceğini düşündüğü yaraları tedavi edebiliyordu ve savaşçılar artık hayatlarını tehlikeye atmadan nüvelikleri uzaktan patlatabileceklerdi. Şimdiden sayıları giderek artan muhafazalar için önlüğünde daha fazla cebe ihtiyacı vardı. Çukurlulardan bazıları, yüzüne karşı olmasa da ona muhafaza cadısı diyorlardı.

Ama keşfettiği şeyin gücüne rağmen, muhafazalama ve *hora* sihri tek başına fark yaratamayacağı kadar ağır bir işti. Müttefiklere ihtiyacı vardı. Yapım, haberi yaymak ve bu güçlerin bir daha kaybolmayacağından emin olmak için ona yardımcı olacak daha fazla muhafaza cadısı olmalıydı.

Merdivenlerden yukarı çıktı, tuzak kapıyı kaldırıp evine dönmeden önce dikkatle kalın perdeleri kapattı. Yine de pencerelerde biraz ışık vardı ama Wonda şimdiden ışıkları yakmıştı.

Kadınlar Toplantı için gelmeye başlamadan önce Leesha yıkanıp temiz bir elbise giymek için zar zor vakit bulabildi. O birkaç dakika içinde tendonları turnike gibi büküldü. İlk at arabası muhafazalı yolda göründüğünde, kendini kopmak üzereymiş gibi hissetti.

Ama sonra Wonda kapıyı açtı, Leesha artık saçlarına ak düşmüş ve yüzünde derin gülümseme çizgileriyle ellili yaşlarında iri yarı

bir kadın olan Bayan Jizell'i gördü.

"Jizell!" diye haykırdı. "Mektuplarıma cevap vermeyince, sandım ki..."

"Aile çağırdığında iblislerin olduğu bir yolda birkaç gece seyahat edemeyecek kadar korkak olduğumu mu sandın?" diye sordu Jizell. Leesha'yı ezecekmiş gibi kucaklayıp nefesini keserken ona kendini güvende ve korunuyormuş gibi hissettirdi. "Seni kızım gibi seviyorum, Leesha Kâğıt. Gerçekten ihtiyacın olmasaydı, bizi çağırmayacağını biliyorum."

Leesha kafasını salladı ama kollarını gevşetmedi ve başını bir süre daha Jizell'in rahatlık veren göğsünde tuttu. Ürperdi ve birden ağlamaya başladı.

"Çok korkuyorum, Jizell," diye fısıldadı.

"Korkma, küçüğüm." Jizell sırtını okşadı. "Biliyorum. Son zamanlarda bütün yük senin omuzlarında ama hayatım boyunca senden daha güçlü birini görmedim. Eğer buna dayanamazsan, kimse dayanamaz."

Onu iyice sıktı. "Ben ve kızlar sana destek olmak için her zaman yanında olacağız."

Leesha kafasını kaldırdı. "Kızlar mı?"

Jizell onu bırakıp bir adım geri çekildi ve göz kırparak göğüslerinin arasından bir mendil çıkardı. "Gözlerini sil ve yeni eski çıraklarına merhaba de."

Leesha sakinleşmek için derin bir nefes alıp gözlerini sildi. Jizell yakınında kaldı, iri yarı kadın at arabasının kapılarını tekrar açmadan önce ona toparlanması için süre tanıdı. Geçen yıl Çukur'a dönene kadar Leesha'nın öğrencileri olan çıraklar Roni ile Kadie arabadan inip kollarına atıldılar. Heyecanları belliydi ve Leesha neşeyle kahkaha attı.

"Büyük muhafazanın aydınlandığını gördük, sahibe!" diye tiz bir sesle bağırdı Kadie. "Muhteşemdi!"

"Gördüğümüz erkekler kadar değil," dedi Roni. "Bütün Çukurlular o kadar uzun boylu mu, sahibe?"

"Roni," diye Kadie gözlerini devirdi, "karanlıkta açık alanda duruyoruz ama tek düşünebildiğin çocuklar."

"Erkekler," diye Roni onu düzeltirken Leesha bile kıs kıs güldü.

"Bu kadar kıkırdamak yeter," diyen Leesha rahatlıkla sert eğitmen sesini takındı. "Muhafazalama ve erkekler hakkında daha sonra konuşabiliriz. Bu gece yapmamız gereken işler var." Avlunun diğer ucunda yeni inşa edilmiş ameliyathaneyi işaret etti. "Gidip gelen Otacıların yerlerini almalarına yardımcı olun." Kızlar kafalarını sallayıp o tarafa koştular.

"Yeni eski çıraklarım mı?" diye sordu Leesha.

"Gevezeliklerine katlanabildiğin sürece," dedi Jizel. "Çukur'da Angiers'ta olduğundan daha çok şey öğrenecekler."

Leesha kafasını salladı. "Onlardan çok şey bekliyorum. Burada sık sık çalışabileceğimiz temiz bir hastanemiz olmuyor, Jizell. Çok geçmeden, insanları sırf hastaneye yetiştirebilmek için düşüp kaldıkları yerde kesip dikmek zorunda kalacaklar."

"Öyle ya da böyle, dünya savaşa doğru gidiyor. Otacılar artık duvarların ardında saklanma lüksüne sahip değiller." Jizell elini Leesha'nın omzuna koydu. "Ama onlara bir şeyler öğretecek biri varsa, o kişinin sen olmasını tercih ederim. Seninle gurur duyuyorum, kızım."

"Teşekkür ederim," dedi Leesha.

"Son kanamanın üzerinden kaç hafta geçti?" diye sordu Jizell.

Leesha'nın kalbi duracak gibi oldu. Sesi çıkmadı ve gözleri kocaman olurken donup kaldı.

Jizell ona alaycı bir bakış attı. "Bu kadar şaşırma. Bayan Bruna'nın eğittiği tek kişi sen değilsin."

Çukur Diyarı'nın her yerinden gelen Otacılar muhafazalı yolda göründüler. Bazıları bir buçuk kilometre ötedeki Nüvelik Mezarlığı'nın yanında bulunan hastaneden yürüyerek geliyordu. Diğerleri en dıştaki baronluklardan ve arada kalan yerlerden onları almaları için gönderilen at arabalarıyla geliyorlardı. Henüz topraklara katılmayan göçmen sığınmacı köylerinden gelenler bile vardı.

"Haydutlar," dedi Wonda birkaç cılız, sert bakışlı kadını karşıladıktan sonra.

"Böyle söyleme, Ormancı Wonda," dedi Leesha. "Bu bir Toplantı. Buradaki her kadın hayat kurtarmak için yemin etti ve onlara saygılı davranacaksın. Anlaşıldı mı?"

Wonda'nın gözü seğirip hafifçe nemlendi ve Leesha bir an fazla sert olup olmadığını merak etti. Ama sonra kız güçlükle yutkunup kafasını evet anlamında salladı. "Evet, sahibe. Saygısızlık etmek istemedim."

"Saygısızlık etmek istemediğini biliyorum, sevgili Wonda," dedi Leesha. "Ama gerçek düşmanların Nüve'den geldiğini asla unutmamalısın. Yeni aydaki saldırıları çok zayıftı ama Arlen ile Renna, Çukur'da olmalarına rağmen bizi neredeyse yok edeceklerdi."

Wonda yumruğunu sıktı. "Geri gelecek, sahibe."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Leesha. "Ve gelirse o da mümkün olduğunca çok müttefik toplamamızın en iyisi olacağını söyleyecektir."

"Evet, sahibe," dedi Wonda. "Yine de gümüşleri saklamama izin vermenizi isterdim."

Leesha kafasını iki yana salladı, ameliyathanede toplanan kadınları ve hâlâ yolda olanları saydı. Park eden at arabalarının oluşturduğu sıranın ucunu göremiyordu ve artık bütün Otacılar yaya olarak geliyorlardı.

Amanvah ile Sikvah en son geldiler ve Rojer'i diğer erkeklerle birlikte avluda bıraktıktan sonra Leesha ile Jizell'in peşinden ameliyathaneye doğru ilerlediler. Leesha'nın arkasında duran Krasialı kadınları gören diğer kadınların sohbetleri fark edilir şekilde arttı.

Leesha derin bir nefes aldı. Jizell rahatlatıcı bir şekilde omzunu sıktıktan sonra ameliyathanenin ortasına doğru adımını attı. Gürültü anında kesildi.

Leesha bir anlığına da olsa etrafında dönerek toplanan herkesle göz göze gelmeye çalıştı. Neredeyse iki yüz kadın öne doğru eğilip merakla muhafaza cadısının konuşmasını bekledi.

Bu yeterli değildi. Sayımlara göre Çukur Diyarı ve çevresinde yaşayanların sayısı neredeyse elli bine ulaşmıştı. Bu zor zamanlardan önce bile az sayıda olan Otacıların çoğu Krasia işgalinden kaçarken yollarda ya esir alınmış, öldürülmüş ya da yeni aydaki yıkıma kurban olmuşlardı.

Kadınların yarısından azı gerçek Otacılardı. Leesha çoğunu yazışmalardan ve Çukur'a ilk geldiklerinde yaptığı görüşmelerden tanıyordu. Bazıları eski dünya teknikleri hakkında beceri ve bilgiye

sahipti, diğerleri bebeği annesinden koparabilen ve birkaç basit karışım hazırlayabilen yüceltilmiş ebeler ve büyük ebeveynlerdi. Çok azı okuma yazma biliyordu ve Jizell de dahil olmak üzere neredeyse hiçbiri muhafazalama hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Geri kalanları çıraklardı. Bazıları eğitim alan genç kızlar, diğerleri yaralıların sayısı artmaya başladıkça hastanelere çekilen, muhtemelen su kaynatmak ve temiz çarşaf getirmek dışında hiçbir becerisi olmayan yaşça büyük kadınlardı.

Artık hepiniz Otacısınız, diye düşündü Leesha.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye seslendi Leesha güçlü ve berrak bir sesle. "Birçoğunuz büyük mesafeleri aşıp geldiniz ve en çok da sizlere hoş geldiniz demek istiyorum. Eğitmenim Sahibe Bruna'nın gençliğinden beri Çukur'da böyle bir Toplantı olmadı."

Kadınların çoğu kafalarını salladılar. Yüz yirmi yaşma kadar yaşadıktan sonra selde ölen efsanevi Otacı Bruna'yı hepsi tanıyordu.

"Toplantılar eskiden çok sık yapılırdı," dedi Leesha. "Dönüşten sonra, eski dünyanın sırlarını bize aktarmak ve iblisler büyük kütüphaneleri yaktıklarında kaybettiklerimizin bir kısmını geri almaya çalışmanın tek yolu buydu."

"Yine öyle olmalı. Çok az kaldık ama yaklaşan ayları sağ çıkarmak istiyorsak, paylaşmamız gereken çok şey var. Ormancılar kadar çok kişiyi aramıza almalı ve onlar gibi birlikte eğitmeliyiz. Çıraklarım ilaç ve tedavi kitaplarımın kopyalarını çıkarıyorlardı, hepinize evinizde çalışmanız için giderken götürebileceğiniz birer kopya verilecek. Ve bugünden itibaren, bu ameliyathanede düzenli olarak iyileşme ve muhafazalamadan iblis anatomisine kadar birçok dersi göreceğiz. Ateşin sırlarını bile. Bazıları için öğretmen olacağım. Diğerleri için ise..." Leesha, Jizell ile Amanvah'a baktı. "Ben de öğrenci sayılırım."

"Hayır, bir Krasialı cadıdan ders almamızı bekleyemezsiniz!" diye bağıracak kadar cesurdu yaşlı kadınlardan biri. Çoğu ona katıldılar. Birçoğu.

Leesha, Amanvah'a baktı, ama genç prensesin taşıdığı bütün gurura rağmen sakinliğini koruduğunu ve oltaya gelmeyi reddettiğini gördü. Leesha elini çırptı ve çıraklar sedyeyle yaralı bir Or-

mancı getirdiler. Uyku ilacı verilmişti ve iri yarı adamın ağırlığını masaya kaldırmaya çalışan kızlar inliyorlardı.

"Bu Yeni Rizon baronluğundan Bostancı Makon," dedi Leesha, beline kadar üzerini örten beyaz bezi çekip karnında uzanan düzgün dikişlerin etrafını saran kara ve mor lekeleri gözler önüne serdi. "Üç gece önce yeni bir büyük muhafaza için araziyi temizlerken yaralandı. Sekiz saatimi onu kesip dikerek geçirdim. Burada buna tanık olan kimse var mı?"

Altı Otacı ve bir grup çırak ellerini kaldırdılar. Yine de Leesha seslenen yaşlı kadına işaret etti. "Otacı Alsa'ydı, değil mi?"

"Evet," dedi yaşlı kadın şüpheli bir bakışla. Krasia işgalinden kaçan çok sayıdaki küçük köylerden gelen göçmen sığınmacı Otacılardan biriydi. Göçmenlerin çoğunun haydutluğu benimsedikleri doğruydu, ama çaresizliklerinin bir sebebi vardı.

"Gelip yarayı inceler misin, lütfen?" diye sordu Leesha.

Otacı homurdandı ve bastonunu yere vurarak ayağa kalktı. Roni ona eşlik etmeye gitti, ama Alsa eliyle ona vurunca kız akıllılık ederek aralarına mesafe koyup yaşlı kadının ayaklarını sürterek ameliyathanede ilerlemesine izin verdi.

Aksi görünüşüne rağmen Otacı Alsa işini biliyordu, Makon'un yarasını nazik ama emin ellerle inceledi. Dikişleri sıkıp baş ve işaret parmaklarını burnunun altına sürdü ve kokladı.

"İyi iş çıkarmışsın, kız," dedi en sonunda. "Çocuk hayatta olduğu için şanslı. Ama bununla çöl fareleriyle sırlarımızı paylaşmamızın ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamıyorum." Bastonuyla kabaca Amanvah'ı işaret etti. Genç *dama'ting* bastonu süzdü ama sakinliğini korudu.

"Hayatta olduğu için şanslı," diye tekrarladı Leesha. "Yine de Makon'un tekrar yürüyebilmesi ya da kanaması olmadan ve acı duymadan dışkılaması aylar alacak."

Amanvah'ı işaret etti, öne çıktı ama Alsa'yla arasında mesafe olmasına özen gösterdi. Kavisli gümüş bir bıçak çıkardı.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye sordu Alsa öne çıkarak, bastonu vurmaya hazırdı. Leesha elini uzatarak ona engel oldu.

"Lütfen sabırlı ol, sahibe," dedi.

Alsa ona şaşkınlıkla baktı ama Amanvah becerikli bir şekilde

Leesha'nın düzgün dikişlerini kesip onları çekerek kenara atarken elini hareket ettirmedi. Almanvah elini uzattı ve Sikvah ona ince at kılından bir fırça verdi ve batırması için porselen bir mürekkep kâsesi çıkardı.

Makon'un göğsü ve karnı yeni tıraş edilmişti ve Amanvah'ın çalışabileceği temiz, pürüzsüz bir yüzey vardı. Fırçayı batırıp fazla mürekkebi kâsenin kenarına sildi ve yaranın etrafına belirli muhafazalar çizdi. Hızlı ve kendinden emin bir şekilde çalışıyordu ama yine de işini bitirmesi birkaç dakikasını aldı. İşi bittiğinde, dikiş hattının etrafını saran iki eşmerkezli oval vardı.

Sonra *hora* kesesinden kömür parçasına benzeyen bir iblis kemiği çıkardı. Bunu yavaşça yaranın üzerinde gezdirdi ve muhafazalar hemen parlamaya başladı. Önce hafif, sonra göz alıcı bir şekilde. İki oval farklı yönlere doğru dönüyor gibiydi, muhafazalar en yakındakiler gözlerini korumak zorunda kalana kadar parladılar.

Işık birkaç saniye sonra söndü ve kemik toza dönüşürken Amanvah ellerini birbirine sürttü. Sikvah tekrar öne çıktı, bu kez elinde bir sıcak su kâsesi ve bez vardı. Amanvah onu alıp kurumuş kanı ve mürekkeple çizdiği muhafazaları sildikten sonra geri çekildi.

Ameliyathanedeki kadınlar işitilebilir bir şekilde nefeslerini tuttular. Hepsi Makon'un tenindeki kara ve mor lekelerin açık pembeye dönüştüğünü ve yarasının kaybolduğunu görebiliyorlardı.

Alsa, Leesha'nın yanından geçti ve savaşçıyı incelemek için yaklaştı, elini yarasız teninin üzerinde gezdirdi, bastırdı, sıktı ve çimdikledi. En sonunda Amanvah'a baktı. "Bu imkânsız."

"Everam'ın izniyle her şey mümkündür, sahibe," dedi Amanvah. Toplananlara hitap etmek için döndü.

"Ben Amanvah, Rojer asu Jessum am'Han am'Çukur'un İlk Eşiyim. Krasialıyız, evet ama kardeş-eşim ve ben artık Çukur kabilesindeniz. Sizin savaşçılarınız bizim savaşçılarımızdır ve ne olursa olsun, *alagai*'a karşı duran herkes *dama'ting*lerin sorumluluğundadır. *Hora* sihriyle ölmek üzere olanların çoğu kurtarılabilir ve sakat kalanların çoğu tekrar dövüşebilir. Yarın gece Makon am'Botan, Çukur Diyarı'nı savunmak için kardeşleriyle tekrar mızrağını kaldıracak."

Dönüp Otacı Alsa'nın gözlerinin içine baktı. "İzin verirseniz, size de bunu öğretebilirim."

Avluda, Rojer toplantının yapıldığı ameliyathanedeki konuşmaların çoğunu duyamıyordu, ama eğitimli kulağı sesi ve tonu, özellikle de Leesha'nınkini seçebiliyordu. Saatlerce ona bir Jonglör gibi seyircilerin ilgisini üzerinde toplamasını öğretti. Leesha dersleri çok iyi öğrendi, özellikle de kontun usta performanslarını gözlemleme imkanı olduğu düşünülürse. Thamos yakınlarıyla kulak misafirlerinin tek kelime bile anlamayacağı şekilde normal bir ses tonuyla konuşabiliyordu ve taht odasında anlaşılır şekilde fısıltıları yansıtabiliyordu. Doğuştan tahta çıkana kadar eğitilen Angiers Kalesi'nin Soyluları bütün bir oyuncu kafilesini utandırabilirdi. İtaatkârlık sözde olduğu için baskı altında olmadıkça dost canlısı olmakta serbesttiler ve o zaman bile asildiler.

Rojer bu cana yakın ses tonunun ne kadar çabuk bir şekilde kamçı gibi olduğuna bizzat tanık olmuştu. Kibarlığı yitirmeden hafif bir değişiklik kimseyi gücendirmeden hoşnutsuzluğu dile getirebilir ve odadaki herkesin liderlerinin nasıl davranmalarını beklediğini belirtebilirdi.

Ve şimdi, Leesha'nın sesi de toplantı alanında benzer şekilde yankılanıyordu. Kibar. Saygılı. Ve tamamen kontrollü.

Thamos ile saklanmaktan vazgeçip kaçınılmaz birlikteliği duyurduklarında, harika bir kontes olacaktı. Bunun bir an önce olmasını umuyordu. Dünyada biraz mutluluğu hak eden biri varsa, o Leesha Kâğıt'tı. Vahşi bir attan bile daha çılgın olan Arlen bile kendine bir eş bulmuştu.

Toplantı yerinde çıt çıkmıyordu ve Amanvah'ın performansının yanıp sönen ışıklarını görebiliyordu. İşi bittiğinde, *Jiwah Ka*'sının sesi toplantı alanını ele geçirdi ve güçlü bir büyünün etkisindeymiş gibi yankılandı.

Amanvah'ın Rojer'in onu eğitmesine ihtiyacı yoktu. Söz konusu dramatik performanslar olduğunda sıradan Krasialılar bile Angierslı soyluları gölgede bırakabilirlerdi ve Thamos bir düklük prensi olarak yetiştirilirken, Rojer'in İlk Eşi bütün dünyanın prensesi olarak yetiştirilmişti. Konuşmasını öylesine kesin bir tonla

bitirdi ki, Rojer kadınların hemen ardından dışarı dökülmelerini bekledi ama kadınlar nasihat verip tartışırken ve Leesha'nın yeni Otacı Loncası'nın hangi biçimi alacağı hakkında görüşürken Toplantı saatlerce devam etti. Leesha'nın lonca hanımı olacağı tartışmasızdı ama kadınların geri kalanı hakkında söyleyecek çok sözü vardı.

Beklemek Rojer için sorun değildi, aklından Kendall'la ilgili birçok düşünce geçerken tembel tembel kemanında yeni melodiler denedi. Kokusu, yeteneği, güzelliği. Onu öpüşü.

Üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama şimdiden rüya gibi geliyordu.

Ama değil, diye içinden geçirdi. *Gerçekten oldu. Yarın Amanvah, Kendall'ın annesini ziyaret edecek ve sonra ortalık karışacak.*

Sinirlerinin gerildiğini hissetti ve sakinleşene kadar eskiden annesinin söylediği ninniyi çaldı.

Seni kasabadan kovacak değiller, diye düşündü. *Sen Dövmeli Adam'ın kemanlı büyücüsüsün. Çukur'un sana ihtiyacı var.*

Ama onlara *Kara Ay Şarkısı'nı* çoktan vermişti. Ona artık *gerçekten* ihtiyaçları var mıydı?

Leesha'yla baş başa konuşmalıyım, diye içinden geçirdi. *O ne yapılacağını bilir. Söz konusu skandallar olduğunda onun da bir dayanağı yok.*

Toplantı nihayet bitip kadınlar dışarı çıkmaya başlarken derin bir nefes aldı. Eşleri vakit kaybetmeden yanma geldiler ve alacalı at arabasına binene kadar asil telaşları sırasında diğer kadınların bakışlarına aldırmadılar.

"Hemen gidelim," dedi Amanvah. "Bu kadınlara *hora* sihriyle tedavi etmeyi öğretmeyi kabul etmiş olabilirim ama bakışlarına daha fazla katlanmak istemiyorum. Sanki babamın şanlı gelişinden aptalca ve korkakça kaçmalarından ben sorumluymuşum gibi."

"Bu da bir bakış açısı," dedi Rojer. "Ama çıkan yangın ve onları öldürmek amacıyla peşlerine düşüldüğü düşünülürse, olanları bu şekilde gördüklerini sanmıyorum."

"Her eğitimin ardından çizikler ve morluklar kalır bey," dedi Amanvah. "Babam Sharak Ka'da onları zafere götürürken, her şeyi anlayacaklar."

Rojer onunla tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Bu şekilde

konuşmaya devam edersen burada hiç arkadaş edinemeyeceksin."

Amanvah ona utandıran bir bakış attı. "Ben aptal değilim, bey."

Rojer başını eğdi. "Affet beni, *Jiwah Ka*. Böyle bir şeyi ima etmedim."

Ses tonundaki alaycılığın başını derde sokacağını sandı, ama birçok soylu gibi Amanvah da gururunu okşamasını hak ettiğini düşündü. "Seni affediyorum, bey." Başıyla at arabasının basamaklarını işaret etti. Rojer hâlâ binmemişti. "Gidebilir miyiz?"

"Siz önden gidin," dedi Rojer. "Leesha'yla konuşmalıyım."

Amanvah kafasını salladı. "Kendall'ı konuşmak için, elbette."

Rojer gözlerini kırpıştırdı. "Karşı çıkmayacak mısın?"

Amanvah omuzlarını silkti. "Sahibe Kâğıt evliliğimizi ayarlarken kız kardeşin gibi davrandı bey ve dürüstçe konuştu. Sözleşme hakkında tavsiyesini duymak istiyorsan, bu senin hakkın."

Sözleşme hakkında tavsiye, diye içinden geçirdi Rojer. Çeyiz için pazarlık edebilir ama evlilik olacak anlamına geliyor.

"Peki bunun uygunsuz bir birliktelik olduğunu söylerse?" dedi Rojer.

"Bu tür endişelere değinmek bir kardeşin hakkı." Amanvah, Rojer'e soğuk bir bakış attı. "Ama yeşil topraklılara özgü bir erdemlilik değil, geçerli sebepleri olsa iyi olur."

Rojer yutkundu ama kafasını iki yana salladı. Kapıyı kapatıp geri çekilirken Amanvah zili çaldı ve arabacı onları Shamavah'ın restoranına götürdü.

Otacılar kendi arabalarına biniyor ya da hararetle sohbet edip çıkarken Leesha'nın verdiği kitapları göğüslerine bastırarak gruplar halinde yolda ilerliyorlardı.

"Tekrar çırak olmak için çok yaşlıyım," diyordu yaşlı bir kadın yaklaşırken. Tütsü ve çay, kuru ve bayat kokuyordu.

"Saçmalık," dedi Leesha.

"Eskiden olduğum kadar sağlıklı değilim," diye devam etti kadın sanki Leesha hiç konuşmamış gibi. "Sürekli buraya gelemem."

"Senin baronluğunda dersler ayarlarım," dedi Leesha. "Sana muhafazalamanın temellerini öğretebilecek çıraklarım var ve sen de kendi çıraklarını eğitebilirsin."

"Henüz kanamamış bir kızdan ders almaktansa nüveyi boyla-

mayı tercih ederim," diye çıkıştı kadın. "Yıllardır çırağım olmadı. Krasialılar gelmeden önce emekli olmuştum."

Leesha'nın bakışları sertleşti. "Zaman herkes için zor Otacı ama dersleri alacaksın ve çırakların da olacak. Çukur Diyarı alışkanlıklarını değiştiremeyecek kadar inatçı olduğun için bir can daha vermeyecek."

Kadının gözleri kocaman oldu ama daha fazla tartışmadı. Rojer'in onu beklediğini gören Leesha, Düşes Anne kadar ustalıkla kadına çekilebileceğini söyleyip ona doğru döndü.

"Eşlerinle dönmeyecek misin?" diye sordu Leesha.

"Seninle konuşmalıyım," dedi Rojer. Onun da eğitimli bir sesi vardı ve tavrından meselenin ciddi olduğu belli oluyordu.

Leesha derin bir nefes alıp hafifçe titreyerek verdi. "Ben de seninle konuşmalıyım, Rojer. Annem başımı döndürdü."

Rojer gülümsedi. "Yaratıcı, ne ilginç. Bu sadece güneşin doğduğu günlerde olur."

Leesha bunun üzerine gergin bir kahkaha attı ve Rojer onu neyin bu kadar huzursuz ettiğini merak etti. Darsy ile Wonda'ya kitapları dağıtıp veda etmeleri için işaret etti. Sonra da Rojer ile kulübesine girdiler.

Ve Renna Bales'i onları beklerken buldular.

"Nihayet," dedi Renna. "Bütün geceyi işinizi bitirmenizi bekleyerek geçireceğimi düşünmeye başlamıştım."

Leesha ellerini beline koydu. Artık çok kolay yoruluyordu, Çukur'daki bütün inatçı kadınlarla aynı anda tartışmak enerjisini ve sabrını tüketmişti. Tükenmemiş görünen tek şey patlamaya hazır olan idrar torbası gibi görünüyordu. Renna ve üstünlük taslamasını kaldıracak bir ruh halinde değildi.

"Evime gizlice girmek yerine geleceğini haber vermiş olsaydın, seni daha iyi ağırlayabilirdim, Renna Bales." *Ağırlayabilirdim* kelimesini hafifçe vurguladı Leesha.

"Muhafazalarına saygısızlık ettiğim için özür dilerim," dedi Renna. "İnsanların beni görmelerini istemedim."

"Neden?" diye sordu Leesha. "Arlen ortadan kaybolduğunda onlara umut veren tek kişi sendin ve sonra sen de haftalarca orta-

dan kayboldun. Hangi nüveye gittin?"

Renna kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşim vardı."

Leesha detaylandırması için ona biraz zaman verdi ama Renna üstelemesi için ona meydan okurcasına dik dik baktı.

"Pekâlâ," dedi Rojer aralarına girerek. "Herkesin sorunları var. Dertlerimizi kıyaslamayı bırakıp oturabilir miyiz?" Rengarenk harikalar çantasına uzanıp küçük bir kil şişe çıkardı. "Gerginliği gidermek için couzim var."

"Evet, tek ihtiyacımız olan bu." Leesha hayatının en kötü kararlarından bazılarını içki içerken almıştı. "Lütfen, otur. Çay hazırlayacağım."

Renna çoktan kil şişeyi alıp bir dikişte içmişti. Leesha içkiyi bu şekilde yudumladıktan sonra ağzından alev püskürtebileceğini düşündü ama Renna hafifçe öksürmekle yetindi ve şişeyi Rojer'e geri verdi. "Yaratıcı adına, buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Su ısıtıcısının altını yakıp fincanların ve tabakların bulunduğu tepsiyi tezgâha koyarken Leesha'nın başı zonkluyordu, ama aşağıda hissettiği baskıya kıyasla bu hiçbir şeydi. Tuvalete baktı ama tek kelimeyi bile kaçırmaya dayanamazdı. Arlen gibi Renna'nın da gözlerini üzerinden bir saniye alınca ortadan kaybolmak gibi bir huyu vardı.

"İyi olmana sevindim," diyordu Rojer oturma odasında onlara katıldığı sırada. "Yeni ay geldiğinde seni ortalıkta göremeyince, başına kötü şeyler geldiğini düşündük. Siz olmadan hayatta kalmamız bir mucizeydi."

"Geçen Kara Ay'da zihin iblisleri Çukur'a gelmedi," dedi Renna. "Başka işleri vardı."

"Ne işi?" diye sordu Leesha. "Bu kadar kaçamak yanıt yeter. Neredeydin? Arlen nerede?"

"Bu geceden sonra ikimizi de tekrar görmeyi beklemeyin," dedi Renna. "Çukur'un kendi başına ayakta durmaya ihtiyacı var. Zihin iblisleri bizim yüzümüzden buraya geldiler. Onları buraya biz *çektik*."

Leesha uzun bir süre ona baktı. Bu Arlen'in ortadan kaybolmasını kesinlikle açıklıyordu. Eğer zihin iblislerinin dikkatini Çukur'a çekiyorsa, kasabadan olabildiğince uzaklaşırdı. "Neden?"

"Zihin iblisleri bu Kurtarıcı meselesini Rahipler kadar ciddiye alıyorlar," dedi Renna. "Bundan çok korkuyorlar. Bize Birleştiriciler diyorlar. Takipçileri olacak kadar güçlenenler. Bizim hakkımızdan gelene kadar soluklanmayacaklar ve bu tür bir iblis ilgisine hazır değilsiniz. Çukur'u doldurmak için zamana ihtiyacınız var."

"Arlen, Ahmann'ı öldürüp saklanmaya mı gitti?" diye sordu Leesha. "Daha sonra Thamos'un peşine gitmeyecekleri ne malum?"

Renna umursamazca elini sallayınca, Leesha sevgilisinin adına gücendi. "Kıçından yıldırım fırlatmayı öğrenmediği sürece, kont zihin iblislerinin umurunda olmaz."

Onlara imalı bir şekilde baktı. "Öte yandan siz ikiniz dikkatli olmalısınız. Zihin iblisleri kim olduğunuzu biliyor. Fırsatını bulduklarında size saldıracaklar."

Leesha yüzünün buz gibi olduğunu hissetti. Rojer kusacakmış gibi görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Renna ağzını açtı, ama Rojer onun yerine cevap verdi. "O haklı. Yeni ayda bunu kendi gözlerimle gördüm. Muhafazaların ardına geçer geçmez, alandaki bütün iblisler aynı anda bana doğru döndüler. Göğsümde yanan bir hedef olduğunu sandım."

Leesha bunu zihninde görmüş, yüzlerce soğuk nüveliğin gözlerini ona ve içinde taşıdığı hassas hayata çevirdiklerini hayal etmişti. Çocuk serçe parmağından daha büyük olamazdı, ama tekmelediğine emindi. İdrar torbası boşaltılmak için yalvarıyordu, ama kalçalarını sıkıp ona aldırmadı.

"O halde, burada yokken Çukur'u iblislerin merhametine bırakacaksınız, peki sonra? Umursamadan balayına mı çıkacaksınız?"

"Nüveliklerin merhameti yok, Otacı," dedi Renna. "Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Sakın bana umursamadığımı söyleme. Çukurlular bana herkesten daha iyi davrandılar. Burada olmamam her gece onlar için savaşmadığım anlamına gelmez."

"O halde neden döndün?" dedi Rojer. "Bize geri dönmeyeceğini söylemek için mi?"

"Evet," dedi Renna. "Size bu kadarını borçluyum. Yardımın gelmeyeceğini bilmelisiniz."

"Bir not bırakabilirdin," dedi Leesha.

"Yazmayı bilmiyorum," dedi Renna. "Herkes zengin bir babaya

ve okuma-yazma öğrenecek vakte sahip bir şekilde yetiştirilmiyor. Sanırım sormak istediğin sorular var, çabuk sor."

Leesha gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Renna'nın onu düşünme becerisini kullanamayacak kadar aşağılamak gibi bir huyu vardı. Leesha lafı uzatmadan Arlen'in hayatta olup olmadığını sorabilirdi ama anlamı yoktu. Hayatta olmasaydı kadının bu kadar sakin olabileceğine inanmıyordu.

"Tek bir şey bilmek istiyorum," dedi Leesha.

Renna kollarını göğsünde birleştirip soruyu sormasını bekledi.

"Arlen, Ahmann'ı öldürdü mü?" diye sordu Leesha. Çocuğu sorudan korumak istiyormuş gibi eli karnına gitti.

"O da geri gelmeyecek," dedi Renna. "Kendi başlarına ayakta durmak zorunda olan sadece Çukurlular değil."

"Bu bir yanıt değil," dedi Leesha.

"Sana sorabileceğini söyledim," dedi Renna. "Yanıt vereceğimi söylemedim."

Dayanılmaz kadın. Leesha onu süzdü. "Neden Arlen ile diğerlerinin aksine gündüz de güce sahipsiniz?"

"Ne?" dedi Renna.

"Taht odasında, Enkido'yu yendin," dedi Leesha. "Yumruğu seni felç etmeliydi ama onu geriye doğru itip odada fırlattın. Senin cüssendeki bir kadın bunu sihir olmadan yapamaz, ama güpegündüzdü. Nasıl? Kara kökten fazlası sözkonusu değil mi?"

Renna duraksadı ve kelimelerini özenle seçti. Gecikme Leesha'nın ilk sorusunu yanıtlamasa da ikincisini yanıtladı.

Kadın yanıt vermek üzereyken, ön kapı ardına kadar açıldı. "Sahibe Leesha!" diye bağırdı Wonda.

Leesha bir anlığına gözlerini Renna'dan ayırdı ama tekrar döndüğünde kadın gitmişti.

"Yaratıcı adına!" diye haykıran Rojer ayağa fırladı, o da kaybolduğunu fark etmişti.

Wonda bir saniye sonra odaya girdi. "Sahibe Leesha!" Gözleri çılgınca ve korkmuş gibiydi. "Hemen gelmelisiniz!"

"Ne oldu?" diye sordu Leesha.

"Krasialılar," dedi Wonda. "Krasialılar Lakton'a saldırdı. Ormancılar yolda sığınmacılara rastlamış. Onları buraya getirmeye

çalışıyorlar ama yaralılar var, çoğu gece vakti hâlâ dışarıda."

"Olamaz," dedi Rojer.

"Nüveyi boylayasıcalar," diye hırladı Leesha. "Otacıları getirmeleri için haberciler yolla ve bizimle hastanede buluşsunlar. Ormancılar toplanıyor olmalılar ve gönüllülerin onlarla gitmelerini istiyorum. Sen ve Darsy, Gared'le gidin."

Wonda kafasını sallayıp kapıda gözden kayboldu. Leesha hafif bir esinti hissetti ve arkasına baktı. Yerde birkaç saniye öncesine kadar zar zor fark edilen bir sis vardı, ama şimdi birikip giderek büyüyor ve katılaşıyordu.

Ve sonra Renna tekrar karşılarında belirdi. Leesha, onun Arlen gibi sise dönüşüp tekrar belirdiğini gördüğü için şaşırmalıydı ama nedense şaşırmadı. Daha önemli meseleler vardı.

"Çukur'un tek başına ayakta durması gerektiğini söyledin," dedi. "Buna Laktonlular da dahil mi?"

"Canavar değilim," dedi Renna. "Konuşarak geçirdiğimiz her saniye yoldakilerle ilgilenebilirdim. Ormancıları olabildiğince çabuk yollayın. Yardım gelene kadar en uzaktakilerle ben ilgilenirim."

Leesha kafasını evet anlamındaa salladı. "Yaratıcı seni korusun."

"Sizi de," dedi Renna ve gözlerinin önünde sise dönüştü.

Rojer ile Leesha bir süre sessizce durduktan sonra aynı anda sessizliği bozdular.

"Tuvalete gitmeliyim."

13. BÖLÜM

BOZUK ET

D.S. 333 KIŞ

Yüksek bir ses duyuldu ve Renna'nın görüşü bozuldu, gözleri milyarlarca küçük parçaya bölünürken tamamen parçalandı.

Sis halindeyken insani duyuların çok az anlamı vardı. Burada, sonsuz gelgitleriyle, önemli olan tek duyu sihirdi. Leesha'nın kulübesindeki muhafazaların onun özünü çektiğini hissedebiliyordu. Önlüğünün ceplerindeki iblis kemiklerini. Çukur'un büyük muhafazasının ağında değillerdi ama elini bir duvarın üzerinde gezdiriyor gibi hatlarını hissedebiliyordu. Gücü bir deniz feneriydi, çekişi onu içine alıp kurutana kadar emmekle tehdit eden bir hortum gibiydi.

Renna uzanıp Nüve'ye giden bir patika aradı. Avluda onlardan çok sayıda vardı, Tibbet Deresi'nde Ferd Miller'ın su çarkı gibi muhafaza ağlarıyla bağlanmışlardı.

Kadının kendisi gibi, Leesha'nın muhafaza ağlarının da güçlü bir çekimi vardı ama güçlerini tanıdıktan sonra karşı koyması yeterince basitti. Renna birine kayıp yüzeyin derinliklerine indi.

Çok geçmeden Nüve'nin çağrısını duydu. Yüzeyde uzaktan geliyordu, Beni'nin öğle yemeği için onları tarladan çağırırken bir tencereye vurması gibiydi. Ama patikaya dokunduğu anda, sonsuz

güç ve ölümsüzlük vaadiyle dolu güzel bir şarkıyla etrafını sarıldı.

Şarkı her ne kadar güzel olsa da Renna kısmen doğru olduğunu biliyordu. İblisler yeni ayda Çukur'a saldırırken, onları püskürtmek için sihre başvurmuştu ve o küçük miktar bile onu neredeyse tüketmişti. Nüve son derece güçlüydü, dünyadaki bütün sihrin kaynağıydı. Onu dünyadaki en güçlü insanlardan biri yapmaya yeten kendi sihri Nüve'nin güneşine kıyasla bir mum gibiydi. Gerçekten de Nüve'nin bir parçası olabilirdi ama o zaman kendine dair her şeyden vazgeçmek zorunda kalırdı. Göle düşen bir su damlası gibi olurdu.

Cesaret edebildiği kadar aşağı gitti, çağrının giderek güçleneceğini biliyordu, sonra duyularına uzanıp yüzeye giden patikaları yokladı. Her yöne gidiyorlardı, bazıları büyük bazıları küçüktü, bazıları yüzeye yakındı ama diğerleri kilometrelerce dolaştıktan sonra yüzeye çıkıyorlardı.

Buraya gelirken ilerlediği patikada kendisinden bilerek geriye hiçbir şey bırakmamıştı, ama yine de işaretlenmişti, terinin kokusu kadar tanıdıktı. O yolu takip ederek kilometreleri bir saniyede katetti. Çukur'un güneyinde maddeleşti ve tekrar aradı, dönüş yolculuğunda bir sonraki yolu da aynı şekilde buldu.

Dört hızlı sıçramayla yüzlerce kilometre aştı ve saniyeler sonra kulenin içinde maddeleşti. "Hey, kimse var mı?"

Yanıt alamayınca, dişlerini sıktı ve kapıya doğru yürüyüp tekmeleyerek açtı. Arlen ile Jardir avludaydılar, mahkumları tutan muhafazaları kontrol ediyorlardı.

"Ren?" dedi Arlen. Jardir ile onun aurasını görünce yaptıkları şeyi bırakıp bütün dikkatlerini ona verdiler.

"Nüve'nin oğulları yine aynı şeyi yaptılar!" diye bağırdı Renna.

"Ne..." diye söze başladı Arlen.

"Krasialılar Rıhtımkent'i ele geçirmiş," diye sözünü kesti Renna ve Jardir'e öfkeyle baktı. "Şu anda küçük köylere doğru ilerliyorlar. Öldürüyor, yakıyor ve insanları evsiz bırakıyorlar."

"Şu anda değil," dedi Jardir. "Halkım gece vakti *Sharak Sun*'da mücadele vermez."

"Sanki iblislere yem ettiğin insanlar için fark edermiş gibi!" diye bağırdı Arlen. "Bundan haberin var mıydı?"

Jardir sakince kafasını iki yana salladı. "İlk karda Rıhtımkent'e saldıracağımızı aylar önce planlamıştık ama ben olmadan saldırıyı gerçekleştireceklerini düşünmüyordum."

Arlen aralarındaki mesafeyi uçarcasına aştı. Jardir mızrağına uzandı ama Arlen silahı avlunun diğer tarafına fırlatıp ona doğru hamle yaptı ve Jardir'i bir altın ağacına yapıştırdı. Ağacın gövdesi yüz elli santimetre kalınlığındaydı ama Renna ağaca çarptıkları sırada ağacın çıtırdadığını duydu.

Arlen yumruğunu kaldırdı, eklemlerindeki darbe muhafazalarına sihir çekerken güçle parladı. "İnsan hayatı sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Jardir korkusuzca onun yumruğuna baktı. "Yap, Par'chin. Vur. Öldür beni. Kendi planını başarısızlığa uğrat. Çünkü bunu yapmazsan, haklı olduğumu kabul etmiş olacaksın."

Arlen şaşkınlıkla ona baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Jardir esneyerek tutuşunu bozdu ve avucunu Arlen'in göğsüne öylesine sertçe koydu ki, Arlen birkaç adım geriye doğru sendeledikten sonra kendini toparlayabildi. Attığı bakış ürkütücüydü.

Arlen'in o Nüve'nin oğluna biraz mütevazılık öğretmesinin zamanı gelmişti, diye içinden geçirdi Renna sırıtarak.

Jardir endişesiz görünüyordu, üzerini silkeleyip cüppesini düzeltti. "Haklısın, Par'chin. Yeşil topraklılar ve hiç şüphesiz birçok *Sharum* benim emrim yüzünden ölüyorlar. Ama canlarının benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Verilen her can Sharak Ka'da bir eksik demek, üstelik şimdiden sayıca bizden üstünler."

"Buna rağmen, düşüncesizce..." diye söze başladı Arlen.

"Düşüncesizce değil." Jardir'in sesi hâlâ çileden çıkarırcasına sakindi. Aurası bile dürüstlükle parlıyordu. "Yeşil topraklılar zayıf, Par'chin. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Zayıf ve buğday sapları gibi bölünmüşler. Sharak Sun daha büyük bir ekinin bunu takip edebilmesi için tırpan görevi görecek. Bir sonraki nesil Sharak Ka'da dimdik durmaya hazır mızraklar olacak. Kaybettiğimiz hayatlar birlik uğruna ödenen bir bedel, çünkü bu birlik sayesinde Ala'yı kurtaracak gücü bulacağız."

Arlen ona tükürdü. "Seni küstah pislik, bunu bilmiyorsun."

"Sen de sayemde Nüve'de zafer kazanıp kazanmayacağını bilmiyorsun." Jardir hiçbir şey demeden tükürüğünü sildi ama sabrının taşmak üzere olduğu belliydi. "Ama yaptıklarıma rağmen beni buraya getirip yaralarımı iyileştirdin. Hâlâ *yapmakta olduğum* şeylere rağmen. Çünkü bir yanın birkaç hayattan daha fazlasının tehlikede olduğunu biliyor. İnsanlığın geleceği söz konusu ve bütün avantajları değerlendirmeliyiz."

"Tecavüz etmek, öldürmek ve yakıp yıkmak ne gibi bir avantaj getirecek?" diye sordu Arlen. "İnsanları farklı bir Yaratıcı'ya zorla taptırmak? Çukur halkı *Sharum*ların kadar güçlüdür ve onları o noktaya ulaştırmak için evlerini ve ailelerini yok etmek zorunda kalmadım."

"Çünkü Nie bunu senin yerine yaptı," dedi Jardir. "Dönüş hikâyeni biliyorum, *alagai* kabileyi sonsuza dek yok etmeden hemen önce varmışsın, tıpkı bir zamanlar benim Sharach'tan önce yaptığım gibi."

"Çukurlular sadece başlangıçtı," dedi Arlen. "O zamandan beri Ormancılara binlerce kişi katıldı."

"İşgalimden kaçan sığınmacılar," dedi Jardir. "Eğer onları güvenlik rüyalarından uyandırmasaydım, *chin*lerinden kaçı ellerine mızrak alırdı? İlk tanıştığımızda, aileleri tehdit edilse bile adamlarının çoğunun *alagai*'a karşı ellerini kaldırmayacağını söylemiştin."

Jardir gözlerini kısıp Arlen'in aurasında bir şey okumaya çalıştı. Renna ona baktı, ama onlar gibi anlayamıyordu.

Henüz.

"Baban," dedi Jardir hatırlamaya başladıkça kafasını sallayarak. "*Alagai*'ın sen ve annen için gelmesine seyirci kalarak kendini utandırmış."

Renna auralarının belli belirsiz yanlarını anlamayabilirdi ama Arlen'inkinde beliren utanç ve öfke onun bile dikkatinden kaçmadı.

Ama Jardir'in aurasında da bir şey vardı. Gurur. Saygı. Gece Renna'nın duyuları keskindi, Arlen'i tanımaya devam ederken yoğun hisleri yüzünden boğazının kasıldığını gördü. "Onu sen kurtardın. Yaşın *sharaj*'a alınmaya bile zor yetiyordu, ama eğitimli bir *Sharum* gibi savaştın."

"Yeterli değildi," dedi Arlen. "Yine de onu kaybettim. Sadece bir anda olmadı."

"Onun için Nie'nin karşısına geçmekten pişman mısın?" diye sordu Jardir.

"Bir an bile pişman olmadım," dedi Arlen.

"Shar'Dama Ka olmak bu demek," dedi Jardir. "Başkalarının alamadığı katı kararlar alabilmek. Baban gibi zayıf olanlar kenara itilmeli ki, güçlüler ortaya çıkabilsin."

"Jeph Bales zayıf değildi," diyen Renna iki adamın da dikkatini üzerine çekti. "Sınavdan on beş yıl önce olsa da, aynı gece ondan ders aldım. Kan içinde ve peşimde iblisler varken, avlusunda tek başımaydım, ama o eline bir bahçe aleti alıp onlarla yüzleşti. Hayatımı kurtardı. Siz böyle yapmazsınız, Krasialı. Tibbet Deresi artık dimdik duruyor ve bunun olması için halkının yarısının ölmesi gerekmedi."

"*Inevera*," dedi Jardir. "İnsanların Sharak Ka'da nasıl bir araya geldiklerinin önemi yok, gelmeleri yeterli. Rıhtımkent Abban'ın planıydı, o ve Jayan'ın mı, yoksa Lakton'un tersane müdürlerinin mi daha güçlü olacağını Everam bilir."

"O pis deve hırsızına asla güvenmemeliydim," diye hırladı Arlen.

Jardir kıkırdadı. "Yıllar boyunca, ben de aynı şeyi kendime söyleyip durdum. Abban'a sadece Abban olması konusunda güvenilebilir. Göz ardı etmesinin kârlı olduğunu anlayana kadar vicdanının sesini dinler."

"Rıhtımkent'e kayıp onun ve oğlunun kıçlarına birer tekme indirmek istiyorum," dedi Arlen.

Jardir'in yüzüne bir gölge düştü. "Bunu yaparsan anlaşmamız biter Par'chin. Bunu yaparsan, Kafatası Tahtı'na dönerim ve seni çılgın planınla baş başa bırakırım."

Arlen'in dudağı kıvrıldı ve iki adam da gerildi, her an kavgaya devam etmeye hazırlardı. Bir süre duruşlarını korudular ama sonra Arlen kafasını iki yana salladı. "Göreceğiz. Bu arada, Ren ile gece vakti evsiz bıraktığın insanları görmemiz gerekiyor."

"Bu hiç de..." diye söze başladı Jardir.

"Kapa çeneni!" diye kükredi Arlen, öylesine hiddetliydi ki Jar-

dir bile irkildi. "Akşam oldu ve kardeşlerimizin iblislerle tek başlarına yüzleşmelerine izin vermeyeceğim."

Jardir kafasını salladı. "Elbette, bunda onurlu bir şey yok. Shanvah ile Shanjat'ı çağıracağım ve..."

"Burada kalıp mahkûma göz kulak olacaklar," diye çıkıştı Arlen.

"Biz dilediğin gibi emir yağdırabileceğin hizmetkârların değiliz, Par'chin," dedi Jardir.

"Bu sıradan bir mahkûm değil," dedi Arlen. "Elimizdekinin ne olduğunu biliyorsun."

Jardir bunun üzerine kaskatı kesildi. "Alagai Ka."

Arlen kısaca başını eğdi. "Geri döndüğümde üçünüzü de burada nöbet tutarken bulmazsam, anlaşmamız gerçekten bozulur."

Jardir başını eğdi. "Görünmediğinizden emin olun. Halkınızı gece koruyun ama Günışığı Savaşı artık bizim değil."

Arlen suratını astı ama kafasını salladı ve dönüp Renna'ya elini uzattı. Renna elini tuttu, sise dönüşürken bile sıkı sıkı tutuyordu, tenin her birleşmesi kadar samimiydi. Birbirlerine bağlı bir şekilde birlikte kaymak için bir patikaya süzüldüler.

Renna patikada kayarak kuleye döndü ve yerden birkaç santimetre yükseklikte beceriksizce maddeleşti. Hemen her gece güç çekip patikalarda kaymak onu sersemletiyor ve sihrini tüketiyordu, içi zayıftı ve bu kadar çok güç tüketmek onu yakıyordu.

Yere ani inişi bileğinin burkulmasına ve sendelemesine neden oldu ama yere düşmeden bir şey onu yakaladı. Saldırmaya hazır bir şekilde gerildi.

"Sakin ol, kardeşim," dedi Shanvah. "Benim."

Renna kafasını salladı, ayağa kalkıp kadının desteğini reddetti. "Ne zamandır senin kardeşinim?"

"Kaji'nin mezarında kanımızı döktüğümüzden beri," dedi Shanvah. "Artık mızrak kardeşiyiz."

Ayak bileği acı verici bir şekilde zonkluyordu. Renna onu iyileştirmeye çalıştı ama yeterince gücü olmadığını fark etti. Daha fazla güç çekmeye çalıştı ama o zaman da vücudu yanıyormuş gibi hissetti. Ayak bileğini zonklamaya bırakmak daha kolaydı.

Renna ufka baktı. Gökyüzü aydınlanıyordu ama günün doğ-

masına hâlâ bir saat vardı. O zamana kadar beslenmeliydi, yoksa gün içinde işe yaramaz olacaktı. "Gün doğduğunda, tekrar birbirimize düşman mı olacağız?"

Shanvah omuzlarını silkti. "Shar'Dama Ka seninle dövüşmemi emrederse dövüşürüm Renna vah Harl ama istediğim gibi olmaz. Senin ve Par'chin'in onurlu olduğunuzu biliyorum ve Everam'ın bizim için bir planı olduğunu düşünüyorum."

"Keşke bu kadar basit olsaydı," dedi Renna.

"Basit ve değil," dedi Shanvah. "Ala'da hiçbir şey basit değildir, yoksa burası Cennet gibi olurdu."

Onunla aynı fikirde olmasa da, "Evet," diye ona katıldı Renna. "Kalabalık olmak güvende hissettirir." Renna kafasını salladı. "Bakıcıya ihtiyacım yok Beni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazsın."

"Ama biz..."

Shanvah'nın aurasından incindiğini görebiliyordu ve bu Renna'yı kızdırdı. "Biz neyiz? Mızrak kardeşi mi? Siz çöl farelerinin gece dışarıya terk ettiğiniz insanları kurtarmaya çalışarak bir hafta geçirdikten sonra bu sözlerin bana bir şey ifade ettiğini mi sanıyorsun?"

Renna yeleğini tutup koyu kırmızı lekeleri gösterdi. "Shar'Dama Ka'nız yüzünden masumların kanma bulandım, Shanvah. Burada, lanet olası gece vaktinde. O yüzden sırtımı kollamanla ilgilenmediğim için beni affet."

Aniden arkasına döndü ve tek kelime etmeden gecenin içinde kayboldu.

Renna nihayet kurbanını yakaladığında şafak yaklaşıyordu. Beşi kulenin etrafındaki alanda avlanmış ama hiçbir şey bulamamışlardı, uzaklara gittiğinde bile iblislerin çoğu güneşten korunmak için Nüve'nin kollarına dönmüşlerdi.

Birkaç dakikadır bu iblisi takip ediyordu ve tam zamanında geldiğini anladı. Tarla iblisi sise dönüşmeden önceki savunmasız olduğu anda çimenlerin derinliklerine çekilmişti. Küçük iblisler bunu seçkin iblisler –ya da onun– kadar hızlı yapamazlardı ve sise dönüşme halindeyken uykudaymış gibi kendilerini savunmayacak durumda olurlardı.

Trans başlarken iblisin kaslarının gevşediğini gördü ve sırtına saldırıp kolunu ve bacaklarını iblisin karnına dolarken sırt üstü yuvarlandı. Bıçağını göğsüne sapladı ve sertçe aşağı çekip içini dışına çıkarırken iblis çaresizce kollarını savurup tekmeledi.

Ufukta ışık yükselirken, nüveliğin eti cızırdamaya ve dumanlar çıkarmaya başladı. Renna çaresizce elini açık yaraya soktu ve güneş onu yakıp kül etmeden önce bulabildiği eti çıkarıp ağzına tıktı.

İğrenç çiğnemenin birkaç yoğun anı vardı, sonra bir kıvılcım çaktı ve irin çenesinden aşağı süzülürken alev aldı. Şaşkınlıkla haykırdı.

Ani bir hışırtı duyuldu, parlak bir mızrak ucu tırpan gibi çimenleri deliyordu. Shanvah orada duruyordu, saldırmak için mızrağını kaldırmıştı. Ama iblisin cesedini görünce irkildi.

Hemen geri çekilip yere kadar eğilerek selam verdi. "Seni dinlemediğim için üzgünüm kardeşim ama senin için endişelendim. Haykırınca sandım ki..."

Kafasını kaldırıp baktı. "Ama elbette hayır. Sen Renna vah Harl'sın ve hiçbir iblis sana karşı duramaz..."

Aurası yükselen güneşte kayboldu ama Shanvah'ın gözleri Renna'ya yeterince şey söylüyordu. O biliyordu.

"Shanvah bekle..." diye söze başladı ama kadın arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Renna geri döndüğünde herkes avluda kulenin gölgesinde duruyordu. Shanvah diz üstü çökmüştü ve başı yerdeydi. Shanjat mızrağını tutuyordu.

Arlen ile Jardir yine dövüşmeye hazır gibi görünüyorlardı ve bu kez ciddiydiler.

Yaklaşırken bütün gözler ona döndü. Shanvah ayağa kalkıp mızrağını Renna'ya doğru çevirdi. "O Nie'nin bir hizmetkârı!"

"Bu imkânsız," dedi Jardir. "Bizimle birlikte Alagai Ka'ya karşı koydu."

"Yozlaşmış," dedi Shanvah. "Everam'ın huzurunda, onurum ve Cennet'e gitme umudum üzerine yemin ederim, Kurtarıcı. *Alagai*'ın bozuk etiyle beslendiğini kendi gözlerimle gördüm."

"İmkânsız," dedi Jardir tekrar yükselen güneşi işaret ederek.

Diğerleriyle hâlâ yarı karanlıktaydılar ama Renna tamamen ışıktaydı. "Nie'nin hizmetkârı nasıl Everam'ın aydınlığında durabilir..."

Ama aniden dönüp Arlen'e baktı. Bir saniye içinde aralarındaki mesafeyi aştı ve Arlen'in ellerini tutarak aurasının derinliklerine baktı.

"Bu doğru," diye fısıldadı Jardir. "Everam bizi korusun, bunca zamandır size güveniyordum ama siz Nie'ye hizmet ediyordunuz."

"Nüveyi boylayasıca lanet olası bir aptal gibi davranmayı bırak!" diye bağırdı Arlen.

"Yoksa bedeninizi neden onunla kirletesiniz..."

Arlen hırladı ve Jardir'i o kadar sertçe itti ki, Shanjat ona çarpmaması için kenara sıçramak zorunda kaldı. Herkes dövüşecek gibi gerildi ama Arlen kavgaya devam etmek için hiçbir çaba göstermeden yerinde kaldı. "Bir de nedenini mi soruyorsun? Sence bunu ben mi *istedim*?"

Öfkeyle parmağını Jardir'e doğrulttu. "Lanet olası mürekkep gibi bu da *senin* yüzünden oldu."

"Şimdi aptallık eden sensin, Par'chin," dedi Jardir. "Seni iblis eti yemeye ben zorlamadım."

"Hayır, sen, Shanjat ve diğerleri nüveyi boylayasıca çölde beni ölüme terk ettiniz," diye çıkıştı Arlen, "beni dövüp sahip olduğum şeyleri çaldıktan ve üç bin yıldır *alagai'sharak*'ın ilk gecesini *kazanma* cesareti gösterdiğim için beni iblislere atmaya çalıştıktan sonra."

Shanvah kocaman gözlerle Shanjat'a baktı. "Baba, bu doğru olamaz."

Ona doğru dönerken Shanjat'm mızrağının ucu aşağı sarktı. "Bu doğru, kızım. O gece yapmak zorunda olduğumuz şeylerle onurumuzu lekeledik ama Par'chin Kaji Mızrağı'nı çalmıştı ve onda kalmasına izin veremezdik."

"Yalan sözlerin pazardaki bir *khaffit*'ten bile daha kötü," diye çıkıştı Arlen. "Üç bin yıldır kimse mızrağı görmemişti ve sizinle paylaşmak için onu onurlu bir şekilde Jardir'e getirmiştim."

"*Sharum*lar sessiz kalsın!" diye bağırdı Jardir gözlerini Arlen'den ayırmadan. "Senin sözlerin de sahte, Par'chin. Söylediklerinin hiçbiri bu bozuk eti neden yediğini açıklamıyor."

"Açıklamıyor mu?" dedi Arlen. "Anoch Sun'da yenilecek hiçbir şey olmadığını söyleyen sendin. Bu yüzden, halkın geldiğinde orayı zihin iblislerinden daha kötü bir şekilde ihlal etti. Saygılı olmak için vakitleri yoktu. Siz sadece orayı yağmalamak istediniz."

"Seni uyarıyorum, Par'chin..." diye söze başladı Jardir.

"İnkar etme," dedi Arlen. "Shar'Dama Ka olmak büyük kararlar almanı gerektiriyor, değil mi? O halde kararlarının sorumluluğunu üstlen."

"Üstleniyorum," dedi Jardir benzer bir tonla.

"Ben de," dedi Arlen. "Anoch Sun'un sırlarını senin kadar istedim. Şafak Vadisi'ne geri dönüp tenimi muhafazaladığımda, çölden kaçmama yetecek kadar yiyeceğim vardı..."

"Ya da Anoch Sun'a dönmek için," diye onun yerine tamamladı Jardir.

Arlen kafasını salladı. "Orada uzun bir süre kalıp çalıştım. İblislerden başka yiyecek bir şey yoktu. Hayatta kalıp öğrendiklerimi aktarmalıydım."

Parmağını kaldırdı. "Ama orayı bulduğum gibi bıraktım. Bahse girerim, halkın orada olduğumu bile fark etmemiştir. Söylesene, hangimiz Everam'ı onurlandırmış ve Nie'yle daha iyi savaşmış?"

Jardir dişlerini gösterdi. "Everam ile Nie'den bahsetme, Par'chin. İkisine de inanmıyorsun."

"Buna rağmen, senin dinini senden daha iyi biliyorum!" dedi Arlen kollarını göğsünde birleştirerek.

"*Alagai* eti yedin," dedi Jardir. "Gerçekten de seni yozlaştırmayacağına inanıyor musun?"

Arlen kahkaha attı. "Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün! Bütün hayatın, iktidara yükselişin, fetihlerin, hepsi *alagai hora* tarafından yönlendirilmesine rağmen bana yozlaşmaktan mı bahsediyorsun? Sapkın mantığına göre Everam'ın sesi nasıl iblis kemiklerinden geliyor olabilir?"

Jardir dudaklarını büzüştürdü. "Ben de bunu birçok kez merak ettim ama zarların gücü inkâr edilemez."

"Elbette, edilemez," dedi Arlen. "Lanet olası sihri görebiliyorsun." Mızrağı işaret etti. "Kaji Mızrağı'nın içinde bir iblis kemiği var. Tacın da."

"Sihri kötü değil ve nüvelikler sonsuz bir uzay savaşındaki piyadeler değiller," diye devam etti Arlen. "Bizim gibi hayvanlar. Milyonlarca yıldır Ala'nın derinliklerinde yaşayan ve Nüve'nin gücüyle yıkanan hayvanlar. Bu gücün bir kısmını özümseyip içlerinde taşıyacak şekilde evrim geçirmişler ve biz bunu onlara karşı kullanmayı öğrendik. Hepsi bu."

Muhafazalı yumruğunu kaldırdı. "Dövmeler bana güç veriyor ama yara izlerinden daha çok değil. Gerçek güç et yemekten geliyor. Bu yüzden sise dönüşebiliyor ve havaya muhafazalar çizebiliyorum. Yapmak için mızrağına ve tacına ihtiyaç duyduğun şeyleri yapabiliyorum, yoksa asla yapamazdım. Artık kendi iblis kemiği özüm var."

"Eğer söylediğin gibi sadece hayvanlarsa," dedi Jardir, "bu şekilde devam edersen, onlardan biri olma riskine girersin."

"Bunu biliyorum," dedi Arlen. "Yıllardır iblis eti yemedim ama güç kalıcı."

"Ama *jiwah ka*'nın bu riske girmesine izin veriyorsun," dedi Jardir.

Arlen tekrar kahkaha attı ama bu kez küçümser bir ses tonu yoktu. Neşesi gerçekti. "İzin vermek mi? Renna Bales'le tanıştın mı? Ona izin verip vermemem söz konusu değil."

"Nüveyi boylayasıca, haklı," dedi Renna elini tutarak.

Arlen gözlerinde sevgiyle ona baktı ama Jardir'le konuşmaya devam etti. "Ona bunu yapmamasını söyledim ama risklerin farkında ve bana yetişmeye çalışıyor. Sise dönüşüp Nüve'ye gideceğimi ve onsuz *alagai*'la yüzleşeceğimi düşünüyor."

"Bundan çılgınca bir fikirmiş gibi bahsetme," dedi Renna. "Bana seni çağırdığını söyleyen sendin. Nüve'ye giden patikalarda dolaştığım için artık ben de bunu duyabiliyorum. Ama bu tek başımıza kazanabileceğimiz bir mücadele değil."

Jardir'in Nüve'nin onları çağırması fikri karşısında hayrete düşeceğini sandı, ama kafasını sallamakla yetindi. "Nie'nin çağrısı gerçekten güçlüdür ama karşı koymalısınız. Bütün Ala bize güveniyor. Everam'a inanırsanız, O sizi güçlü kılar."

Arlen kafasını salladı. "Hiçbir zaman kendimden başka birine inanmakta iyi olmadım."

Jardir nazikçe uzanıp Arlen'in göğsüne dokundu. "Everam senin *içinde*, dostum. O'nun mu bizi, yoksa bizim mi O'nu yarattığımızın önemi yok. O karanlığın içinde parlayan Işık. O fısıldayarak doğruyu yanlıştan ayıran Ses. Çöl sınavlarında sığındığın Güç o. Bu çılgınca plandaki tek Umut o." Gülümsedi. "Dile getirdiğim gerçekleri kabullenmeyi reddeden içindeki İnatçı o."

Arlen gülümsedi. "En azından, bu konuda haklısın."

"Baklayı ağzından çıkardığına göre mahkûma ihtiyacımız olmayabilir," dedi Renna. "Hepimiz için aşağıda kestirme bir yol var."

Arlen kafasını iki yana salladı. "Nüve'ye çok yakın bir yerde sise dönüşmek konusunda kimseye, kendime bile güvenmem. Nehre bir kova su döküp akıntıya karşı akmasını beklemek gibi olur."

Jardir kollarını göğsünde kavuşturdu. "İki yüzlülük ya da değil, bedenlerimizi *alagai* etiyle kirletmeyeceğim."

Shanvah ile Shanjat hevesle kafalarını sallarken, Renna ikisinin gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordu.

"Öyleyse, zor olanı yapacağız," diye katıldı Arlen. "Ama bunun için o lanet olası iblisi konuşturmanın bir yolunu bulmalıyız."

14. BÖLÜM

MAHKÛM

D.S. 333 KIŞ

Eş muhafazaların ortasına sığınarak lanetli gündüz yıldızına mümkün olduğunca az maruz kalmaya çalıştı.

Onu rehin alanlar her şeyi düşünmüştü. Zincir ve kilitler gerçek metalden yapılmıştı ve muhafazalar güçlüydü. Tenini yakarak onu maddesel kalmaya zorluyorlardı.

Hücresi yuvarlak ve eşyasızdı. Yer renkli taşlarla döşenmişti, zincirlerden kaçsa bile onu kapana kıstıracak bir muhafaza mozaiğinin içine yerleştirilmişlerdi. Muhafazalar onun sihrini öylesine güçlü bir şekilde çekiyorlardı ki, Eş tükenmemek için gücünü derinliklerine gömmek zorunda kalıyordu.

Kaybettiği enerjiyi yerine koyması imkânsızdı, çünkü iblis prensin hücresi yerden çok yüksekteydi ve güç çekebileceği havalandırmalar yoktu. Eş kendi hapishanesini oluşturdu ve ona mümkün olduğunca az güç vermeye kararlıydı. Güç birikiminden dikkatli bir şekilde yudumluyordu.

Duvarların dışında da muhafazalar vardı. Bunlar onun hücresini hem insanların hem de hiç şüphesiz yüzeyde dolaşarak ona dair bir işaret arayan asalakların meraklı gözlerinden gizliyordu muhakkak. Eş onlara ulaşmaya çalıştı ama yasaklar çok güçlüydü.

İlk kez, zihni asalaklarının temel dürtülerinden ve kardeşlerinin düşüncelerinin güzel karışıklığından kopmuştu. Sessizlik çıldırtıcıydı.

Ama gündüz yıldızı bundan daha onur kırıcıydı. Hücresinin pencereleri üst üste kalın perdelerle sıkı sıkıya örtülüydü. Öylesine karanlıktı ki, yüzeyde insanlar burada kör kalırlardı ama iblis prens için perdelerin arasından süzülen hafif ışık bile ıstıraptı, gücünü tüketip tenini yakıyordu. Kapaksız gözlerini iyice sıkıp karanlık dönene kadar yerde kıvrılmak dışında iblisin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

En sonunda yıldız battı ve iblis bağlı olduğu eşit olmayan uzunluklardaki zincirlere rağmen birkaç hızlı ve etkili hareket yaparak dik oturmayı başardı. Yavaşça, Eş biraz güç çekti ve yanık ve ölü deriden oluşan sürekli kalınlaşan zırhının altındaki etini iyileştirdi.

Bir kez daha dayanmak için küçük bir kıvılcım çekti. Onu esir alanlar akıllıca davranıp onu beslemek için yaklaşmamışlardı.

Son olarak kıpırdandı ve kilitlerden birini etine doğru yaklaştırıp gücünün bir kısmını ona odaklayarak metali yavaşça eritti. Çok fazla güç kullanırsa zincir gücünü tüketirdi ama düşük bir miktar, taşa damlayan su gibi onu aşındırabilirdi.

İblis iki haftadır zincirlerini inceliyordu ve artık onları yakından tanıyordu. Pranganın üç kilidini kırarsa, hareket kabiliyetini büyük ölçüde kazanmış olacaktı. İki halka daha kırarsa, zincirlerden kurtulabilirdi.

Ve zincirlerden kurtulduğunda hapishaneden sise dönüşerek kurtulması için mozaiği etkisizleştirmesi gerekecekti. Bu daha hızlı olacaktı ama desenler yeterince ilerleme gösteremeden onu esir alanlardan birinin kaçmaya çalıştığını fark edeceğine işaret ediyordu. En zayıfları bile küçük bir bilek hareketiyle perdeleri açabilir ve gün doğumu sonunu getirebilirdi.

Eş sabırlı olabilirdi. Zincirleri kırmaya hazır olması için birçok döngünün geçmesi gerekebilirdi ve bu süre içinde çok şey değişebilirdi. İnsanlar onu canlı istiyorlardı ve bu zayıflıklarını inceleyip irdelemesi için iyi bir fırsattı.

Onu maddesel olarak tutmak için kullandıkları prangaların Eş'in yüzey yaratıkları arasında konuşma olarak kabul edilen kaba

homurtuları taklit etmesine imkan veren boğazını ve ağzını oluşturmasına engel olması hoş bir ironiydi. Soruları anlayabiliyordu ama yanıt veremiyordu.

Bu zihinleri bıktırıyor ve aralarındaki uçurumu açıyordu. Birleştirici olabilirlerdi ama birçok insan gibi onlar da aptaldı. Duygusallardı. Taklitçi iblislerden daha akıllı değillerdi.

En kötüsü de ölümlü olmalarıydı. İhtiyatlı davranmayı bıraktıkları zaman geldiğinde, Eş özgür olacaktı.

15. BÖLÜM

DÖVMELİ ÇOCUKLAR

D.S. 333 KIŞ

"Yağlı çöl ellerini küçük kızıma sürmene izin vermektense nüveyi boylarım!"

Elleri bir adamın bağırsaklarıyla dolu olan Leesha kafasını kaldırınca, kalın kollu Laktonlu bir adamın genç oğluyla birlikte ufak tefek Amanvah'ın tepesinde dikildiğini gördü. Ona yardım eden çırakların hepsi korkudan donup kalmıştı. Jizell de ameliyatına ara vermişti, ama o da Leesha gibi duraksayıp tartışmaya dahil olamayacaktı.

Amanvah hiç istifini bozmadı. "Ona elimi sürmezsem ölecek."

"Peki bu kimin hatası?" diye bağırdı çocuk. "Siz çöl fareleri annemi öldürüp bizi gece vakti evsiz bıraktınız!"

"Korkaklığın ve kız kardeşini koruyamadığın için beni suçlama," dedi Amanvah. "Kenara çekil."

"Çekilmeyeceğim," dedi adam onun kolunu tutarak. Sikvah bir adım öne çıktı ama adamın oğlu kenara adım atarak yolunu kesti.

Amanvah, Leesha'yla saatlerdir yaralıları ameliyat etmesine rağmen tertemiz olan beyaz cüppesine pislik sürmüş gibi aşağı baktı. Sonra elini aniden kaldırıp adamın iri koluna dolayarak koltuk al-

tına soktu. Yarım dönüş yapar gibi bir adım geri çekildi ve dirseği kilitlenene dek adamın kolunu dümdüz çekti. Hafifçe kolunu döndürdü ve adam acıyla haykırdı.

Amanvah kilitlediği kolunu adamı bir kukla gibi yönlendirmek için kullandı, onu ameliyat masasından uzaklaştırarak oğluna doğru savurdu. İyi düşünülmüş bir tekme çocuğun kapılara doğru sendelemesine neden oldu ve Amanvah çığlık atan adamı hemen peşinden gönderdi, ikisini de faraşa toz süpürür gibi rahatlıkla odadan çıkardı.

Kapılar ardına kadar açılırken adamın kolunu bıraktı ve karın boşluğundaki sinir ağına ikisini de havaya uçuran bir tekme attı, biri diğerinin üzerine indi. Hastaları sınıflandırarak çalışan düzinelerce kadın şaşkınlıkla kafalarını kaldırıp baktılar.

Leesha, Roni'ye döndü. "Git ve bulabildiğin en iri Ormancıları bul. Onları ameliyathanenin kapısına dik, hastalar ve Otacılar dışında herhangi birinin içeri girmelerine izin verirlerse lanet olası kafalarını kopartacağımı söyle."

"Birilerinin yaralıları içeri taşıması gerek," dedi Roni. "Ormancıların çoğu savaşıyorlar."

"Buradaki işim bittiğinde taşımaya yardımcı olacak birkaç kişiyi bulurum," dedi Leesha. "Haydi git."

Roni kafasını sallayıp gözden kayboldu. Amanvah tarla iblisleri tarafından çok kötü ısırılan kızla ilgilenmeye geri dönmüştü. Amanvah'ın cüppeleri ve esmer teni karşısında kontrollerini yitiren ilk Laktonlular onlar değillerdi ama insanların bazı şeyleri yutmaları gerekiyordu, gerekirse birkaç dişle birlikte.

Çukur'daki bütün Otacıların hazır bulunmalarına rağmen, kaynakları sınırlıydı. Çıraklar kırıkları yerleştirip yaraları dikebiliyorlardı ama bulduklarını düzeltmek bir yana, çok azı hastaları kesmeyi biliyordu. Amanvah, Leesha'nın gördüğü en iyi muharebe cerrahıydı. Kadını gönderme lüksüne sahip değildi.

Bir sonraki dalgayı beklerken sessizlik çöktü. Leesha işini bitirdi ve dikiş atmayı Kadie'ye bıraktı. Ameliyathaneden çıkarken sırtını esnetti. Taşıdığı fazla ağırlık saatlerce ameliyat masasına eğilmesini zorlaştırıyordu.

Hastanenin ana odası tamamen karmaşa içindeydi. Sığınma-

cılar gelmeye başladığından beri bir hafta geçmişti ama Ormancı ile Tahta Asker devriyeleri yolda grupları bir araya getirip Çukur'a yönlendirdikçe yaralı akını devam ediyordu. Günlerdir kaçtıkları için çoğu bitkinlik çekiyordu; diğerleri işgal sırasında ya da yolda iblisler tarafından yaralanmıştı.

Ama Rizon'dan gelen sığınmacı dalgasından ve yeni aydaki kayıplardan sonra Çukurlular karışıklıktan düzen yaratmaya alışmışlardı.

Yan tarafta Laktonlu iki adam bir banka yığılmışlardı, kollarını dizlerine koymuş yere bakıyordu. Dinlenmeye çok ihtiyacı vardı ama bu durumu ondan daha kötü olanların varlığının bir kanıtıydı.

Leesha sığınmacıların Amanvah'a karşı öfkeli olmalarını anlıyordu. O da aynı şeyi hissediyordu. Rıhtımkent saldırıları bir anda alınmış bir karar olamayacak kadar ayrıntılı düşünülmüştü. Ahmann uzun bir süredir bunu planlıyordu, hatta onu baştan çıkardığında bile.

Kızgın ve yaralı olan bir yanı Arlen'in onu gerçekten öldürmüş olmasını umuyordu.

Adamların yanına gitti. Baba ayaklarını görüş alanlarına sokana kadar kafasını kaldırıp bakmadı. Çocuk yere bakmaya devam etti.

"Kızın iyileşecek," dedi. "Hepiniz iyileşeceksiniz."

"Düşünceli olmanı takdir ediyorum Otacı," dedi baba, "ama bundan sonra hiçbir şeyin düzeleceğini sanmıyorum. Her şey... Kaybettik. Cadie ölürse ne yaparım..." Hıçkırırken sesi kesildi.

Leesha elini adamın omzuna koydu. "Bu şekilde hissettiğini biliyorum ama ben de senin yerindeydim. Birçok kez. Bütün Çukurlular benzer şeyler yaşadı."

"Zamanla düzeliyor." Hancı Stela bir su arabasıyla belirdi. İki kupa doldurup sert bir battaniye verdi. "Hava soğuyor. Kamp alanında ısı muhafazaları var ama sadece gece etkinleşiyorlar. Size bir mevki numarası verdiler mi?"

"Ah..." dedi adam. "Dışarıdaki çocuk bir şey söyledi."

"Yedi," dedi oğlu gözlerini yerden ayırmadan. "Yedi numaralı mevkideyiz."

Stela kafasını salladı. "Pollock'un tarlası. Adınız ne?"

"Marsin Peat." Adam başıyla oğlunu işaret etti. "Jak."

Stela defterine not aldı. "En son ne zaman yemek yediniz?"

Adam bir süre boş gözlerle ona baktıktan sonra kafasını salladı. "Ceplerime bak."

Stela gülümsedi. "Haber beklerken Callen'a ekmek arabasıyla uğramasını söylerim."

"Yaratıcı seni korusun, kız," dedi adam.

"Gördün mü?" dedi Leesha. "Şimdiden düzeliyor."

"Evet," dedi çocuk. "Annem gitti, evimiz kül oldu ve Cadie iblis ateşinden ölecek. Ama artık bir battaniyemiz olduğuna göre her şey yoluna girecek demektir!"

"Hey, minnettar ol!" diye bağırdı Marsin oğlunun başının arkasına vurarak.

"Battaniye ve ekmekten fazlası olacak," dedi Leesha. "Sizin gibi güçlü erkekler ağaç kesmek ve yeni muhafazalardan birinin yanında evler inşa etmek için görevlendirilebilir."

"Paralı iş," diye dikkatlerini çekti Stela. "Önce yiyecek karşılığında ama sonra günde beş klat kazanacaksınız."

Leesha alay etmişti ama yeni paralar insanların tam da ihtiyacı olduğu şeylerdi, sığınmacıların arasında basıldıklarından daha hızlı bir şekilde dağıtılıyorlardı.

Marsin kafasını iki yana salladı. "Bu gece iblisler kamp muhafazalarımızı aştıklarında sonumuzun geldiğini düşündüm. Ama inanmak zorundayım... Yoksa Kurtarıcı bizi kurtarmazdı."

Bunu duyan Leesha ve Stella aniden kafalarını kaldırdılar. "Kurtarıcıyı mı gördün?" diye sordu Stela.

Adam kafasını salladı. "Evet. Sadece ben görmedim."

"Ani bir muhafaza ışığı parlaması gibiydi," dedi Jak.

"Evet," diye ona katıldı Marsin. "Ama aceleyle yaptığım muhafazalarımın saçtığı ışıktan daha parlaktı. Işık gözlerimizi aldı. ve bir kol gördüm."

"Her şey bir şey olabilirdi," dedi Jak.

"Cadie'yi ısıran alev iblisini durduran herhangi bir şey olamaz," dedi Marsin. "Ya da yoldaki Ormancılara ulaşabilmemiz için o ağaçlık iblisini ateşe veren."

Leesha kafasını salladı. Renna'nın maceralarını ilk kez işitmiyordu ama henüz kimse uçuşan bir gölge ya da dövmeli tenden fazlasını görmemişti.

Bunu nasıl yapıyor? diye merak etti Leesha. Havaya muhafazalar çizip dumana dönüşmek, göz açıp kapayıncaya kadar kilometrelerce yol aşmak. Bu karakök muhafazalarıyla açıklanamazdı. Wonda geceleri güçlenmişti ama Renna gibi değildi ve güneş doğduğunda becerileri hep ölümlü seviyesine geri dönüyordu.

"Güneşin üzerine yemin ederim," diyordu Marsin. "Kurtarıcı beni ve benim olanı kurtardı."

"Elbette," dedi Stela. "Kurtarıcı orada bir yerde, hepimizi kolluyor."

Leesha kızı adamların duyamayacağı bir mesafeye götürdü. "Bu tür sözler verme. Arlen Bales'in her an her yerde olamayacağını sen de herkes gibi biliyorsun. İnsanların kendilerini kurtarmaya odaklanması gerek."

Stela reverans yaptı. "Evet, sahibe, ağaç gövdesi gibi kolları olan bir Ormancı ya da adamları bez bebek gibi odanın diğer tarafına savurabilen Krasialı bir prenses olduğunuzda hayat daha kolay olabilir. Peki benim gibi Çukurlu bir kız ne yapabilir?"

Gerçekten ne yapabilir? diye içinden geçirdi Leesha. Stela yeterince sağlıklıydı ama ufak tefek ve ince yapılıydı. Kız elinden geldiğince yardım ediyordu ama haklıydı. Savaşmaya uygun bir yapısı yoktu.

"Elinden gelse, savaşır mıydın?" diye sordu Leesha.

"Evet, sahibe," dedi Stela. "Ama büyükbabam izin verse bile, en fazla ok fırlatabilirim."

"Bunu göreceğiz," dedi Leesha.

"Sahibe?" dedi Stela.

"İşine odaklan," dedi Leesha. "Bu konuyu yakında tekrar konuşacağız."

Hastanenin ön kapısı ardına kadar açılırken bir gümbürtü duyuldu. Ormancı Wonda içeri girdi, omzunda iki yetişkin adam vardı ve bir diğerini kolunun oyuğunda taşıyordu. Kollarını sıvamıştı ve karakök muhafazaları hafifçe parlıyordu.

Odadaki herkes onu işaret edip fısıldaştı. Wonda, Leesha'yla göz göze geldi ve özür dilercesine omuzlarını silkti.

"Başka seçeneğim yoktu, sahibe," dedi Wonda yalnız kaldıkla-

Stela defterine not aldı. "En son ne zaman yemek yediniz?"

Adam bir süre boş gözlerle ona baktıktan sonra kafasını salladı. "Ceplerime bak."

Stela gülümsedi. "Haber beklerken Callen'a ekmek arabasıyla uğramasını söylerim."

"Yaratıcı seni korusun, kız," dedi adam.

"Gördün mü?" dedi Leesha. "Şimdiden düzeliyor."

"Evet," dedi çocuk. "Annem gitti, evimiz kül oldu ve Cadie iblis ateşinden ölecek. Ama artık bir battaniyemiz olduğuna göre her şey yoluna girecek demektir!"

"Hey, minnettar ol!" diye bağırdı Marsin oğlunun başının arkasına vurarak.

"Battaniye ve ekmekten fazlası olacak," dedi Leesha. "Sizin gibi güçlü erkekler ağaç kesmek ve yeni muhafazalardan birinin yanında evler inşa etmek için görevlendirilebilir."

"Paralı iş," diye dikkatlerini çekti Stela. "Önce yiyecek karşılığında ama sonra günde beş klat kazanacaksınız."

Leesha alay etmişti ama yeni paralar insanların tam da ihtiyacı olduğu şeylerdi, sığınmacıların arasında basıldıklarından daha hızlı bir şekilde dağıtılıyorlardı.

Marsin kafasını iki yana salladı. "Bu gece iblisler kamp muhafazalarımızı aştıklarında sonumuzun geldiğini düşündüm. Ama inanmak zorundayım... Yoksa Kurtarıcı bizi kurtarmazdı."

Bunu duyan Leesha ve Stella aniden kafalarını kaldırdılar. "Kurtarıcıyı mı gördün?" diye sordu Stela.

Adam kafasını salladı. "Evet. Sadece ben görmedim."

"Ani bir muhafaza ışığı parlaması gibiydi," dedi Jak.

"Evet," diye ona katıldı Marsin. "Ama aceleyle yaptığım muhafazalarımın saçtığı ışıktan daha parlaktı. Işık gözlerimizi aldı. ve bir kol gördüm."

"Her şey bir şey olabilirdi," dedi Jak.

"Cadie'yi ısıran alev iblisini durduran herhangi bir şey olamaz," dedi Marsin. "Ya da yoldaki Ormancılara ulaşabilmemiz için o ağaçlık iblisini ateşe veren."

Leesha kafasını salladı. Renna'nın maceralarını ilk kez işitmiyordu ama henüz kimse uçuşan bir gölge ya da dövmeli tenden fazlasını görmemişti.

Bunu nasıl yapıyor? diye merak etti Leesha. Havaya muhafazalar çizip dumana dönüşmek, göz açıp kapayıncaya kadar kilometrelerce yol aşmak. Bu karakök muhafazalarıyla açıklanamazdı. Wonda geceleri güçlenmişti ama Renna gibi değildi ve güneş doğduğunda becerileri hep ölümlü seviyesine geri dönüyordu.

"Güneşin üzerine yemin ederim," diyordu Marsin. "Kurtarıcı beni ve benim olanı kurtardı."

"Elbette," dedi Stela. "Kurtarıcı orada bir yerde, hepimizi kolluyor."

Leesha kızı adamların duyamayacağı bir mesafeye götürdü. "Bu tür sözler verme. Arlen Bales'in her an her yerde olamayacağını sen de herkes gibi biliyorsun. İnsanların kendilerini kurtarmaya odaklanması gerek."

Stela reverans yaptı. "Evet, sahibe, ağaç gövdesi gibi kolları olan bir Ormancı ya da adamları bez bebek gibi odanın diğer tarafına savurabilen Krasialı bir prenses olduğunuzda hayat daha kolay olabilir. Peki benim gibi Çukurlu bir kız ne yapabilir?"

Gerçekten ne yapabilir? diye içinden geçirdi Leesha. Stela yeterince sağlıklıydı ama ufak tefek ve ince yapılıydı. Kız elinden geldiğince yardım ediyordu ama haklıydı. Savaşmaya uygun bir yapısı yoktu.

"Elinden gelse, savaşır mıydın?" diye sordu Leesha.

"Evet, sahibe," dedi Stela. "Ama büyükbabam izin verse bile, en fazla ok fırlatabilirim."

"Bunu göreceğiz," dedi Leesha.

"Sahibe?" dedi Stela.

"İşine odaklan," dedi Leesha. "Bu konuyu yakında tekrar konuşacağız."

Hastanenin ön kapısı ardına kadar açılırken bir gümbürtü duyuldu. Ormancı Wonda içeri girdi, omzunda iki yetişkin adam vardı ve bir diğerini kolunun oyuğunda taşıyordu. Kollarını sıvamıştı ve karakök muhafazaları hafifçe parlıyordu.

Odadaki herkes onu işaret edip fısıldaştı. Wonda, Leesha'yla göz göze geldi ve özür dilercesine omuzlarını silkti.

"Başka seçeneğim yoktu, sahibe," dedi Wonda yalnız kaldıkla-

rında. "Oklarım tükenmişti ve iblis onlara saldırmak üzereydi. Ne yapmam gerekiyordu? Onları ölüme mi terk etseydim?"

"Elbette, hayır, tatlım," dedi Leesha. "Doğru olanı yaptın."

"Artık bütün kasaba bundan bahsediyor olmalı," dedi Wonda. "Bana senin Muhafazalı Çocuğun diye hitap ediyor olmalılar."

"Olan oldu," dedi Leesha. "Boş ver. Sonsuza kadar saklayamazdık, ayrıca deneyimizi genişletmeye başlamak için yeterince şey öğrendim."

"Öyle mi?" diye sordu Wonda.

Leesha, Wonda'nın kollarında hâlâ hafifçe parlayan muhafazaları işaret etti. "Adrenalinin düştüğünde parlaklık hafifleyecek. Muhafazalar solana kadar yavaşça nefes alıp ver ve sonra gidip gönüllüler bul. Sana özellikle bakmanı söylediğim şeyleri unutma."

"Evet, sahibe." Wonda hemen ritmini yavaşlatmaya başladı.

"Wonda?" Leesha başıyla odanın diğer ucunu işaret etti. "Hancı Stela'yla başla."

Güneş doğdu ve Wonda ışığın avluya ulaşmasını bekledikten sonra verandadan aşağı inip yavaşça günlük *sharukin* esneme hareketlerine başladı. Serin bir sabahtı, ama üzerinde sadece ince bir gecelik vardı, muhafazalı tenini güneş ışığına olabildiğince maruz bırakıyordu.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu Leesha.

"Sabah güneş vurduğunda muhafazalar kaşınıyor," dedi Wonda.

"Kaşınıyor mu?" diye sordu Leesha.

"Batıyor," dedi Wonda. "Isırganotuyla kırbaçlanmak gibi." Wonda bir sonraki duruşa geçerken yavaşça nefesini verdi. "Ama endişelenmeyin, sahibe. Bu his bir iki dakikadan fazla uzun sürmüyor. Baş edebilirim."

"Pekâlâ," dedi Leesha. "Sana bakmak hiç aklıma gelmezdi."

"Her ağrı ve sızıyla vaktinizi boşa harcamayın, sahibe," dedi Wonda. "Hepimizden daha kötüsünü yaşadınız ama hiç şikâyet ettiğinizi görmedim."

"Bana bu tür şeyleri söylemelisin, Wonda," dedi Leesha. "Özellikle de artık bana her şeyi söylemelisin. Sihir seni etkiliyor ve her-

kesin iyiliği için bunun güvenli olduğundan emin olmalıyız."

Ve benim de, diye içinden geçirdi. *Bebeğim için.*

"Bir haftadan uzun süredir uykusuzsun," dedi Leesha. Ormancıların çoğu uykusuzlardı. Yoldaki sığınmacıların iblislerle mücadelesi nerede yoğunlaştıysa, Wonda ile Gared, Ormancı Çukuru Savaşı'nda Arlen'le birlikte savaşan asıl Ormancılarla birlikte oraya koşuyorlardı. Gece olduğunda, atlarının toynaklarına oydukları muhafazalar sayesinde sığınmacıların peşine düşen iblis sürülerini avlarken kilometreleri hızla aşarak saldırıya geçemeden onları yok ediyorlardı. Gündüz ise kaçan Laktonluları yol kenarlarına kurulan muhafazalı kamp alanlarına doğru yönlendiriyorlardı.

"Siz de uyumadınız, sahibe," diye dikkatini çekti Wonda. "Burada olmadığım için gözümün üzerinizde olmadığını sanmayın. Kızlar bana bütün bu olaylar başlamadan önce birkaç dakikalığına uyuduğunuzu söylediler. Sihir sizi de etkiliyor."

Bu doğruydu.

"Haklısın." Leesha sesini hafifçe sertleştirdi. "Geçen hafta boyunca aylardır kullandığımdan daha çok *hora* sihri kullandım. Karakök kullanmaya başladığımızdan beri senin kadar değişim yaşamadım ama neler yaşadığını anlayacak kadar sihri hissedebiliyorum. Ben..."

"Nüve'ye doğru yola çıkıp İblislerin Anası'nın kıçına tekme atabilecekmiş gibi hissediyor olmalısınız."

Leesha kahkaha attı. "Benden daha renkli bir şekilde izah ettin ama evet. Sihir insanın içinde dolaşarak yorgunluğu alıp götürüyor."

Wonda kafasını salladı. "Güneş doğduğunda, bütün gece deliksiz bir uyku çekmiş ve bir demlik kahve içmiş gibi hissediyorum. Belki daha iyi. Yayında serbest bırakılmaya hazır bir ok gibi."

"Yayın sürekli gergin mi?" diye sordu Leesha.

"Elbette, hayır." Wonda egzersizini yarıda kesip Leesha'ya baktı. "Bu iyi bir yayı mahvetmek olur."

"Bu kadar uzun süreyi uyumadan geçirmek hiç normal değil," dedi Leesha. "Yorgun olmayabiliriz ama bir şeyin tükendiğini hissediyorum. Kaçabileceğim rüyalar olmayınca..."

"Dünya bir rüya gibi gelmeye başlıyor," diye Wonda cümlesini

onun yerine tamamladı. "Evet."

"Sana biraz çamur otu ve gökyüzü çiçeği kaynatacağım," dedi Leesha. "Seni sekiz saat uyutur."

"Peki ya siz?" diye sordu Wonda.

"Sen onları dışarı çıkardığında bu gece uyuyacağım," diye söz verdi Leesha. "Gerçekten."

Wonda homurdanarak esneme hareketlerine geri döndü. Leesha, Arlen ile Renna için bunun nasıl bir his olduğunu merak etti. Aylardır doğru düzgün uyumuşlar mıydı? En son ne zaman rüya görmüşlerdi?

Cevap onu korkutuyordu. *Kediler kadar çılgın olmalarının sebebi bu olmalı.*

Wonda çalışmalarını bitirdi ve içeri girdiler. Wonda tahta zırhını askısından aldı ve perdahlama aletlerini hazırladı. Zırh Thamos'un annesi Düşes Araine'nin bir hediyesiydi ve Wonda onu Arlen'in ona verdiği yay ve oklar kadar çok seviyordu. Her sabah bir annenin bebeğini yıkaması gibi silahlarını ve zırhını cilalıyordu.

Leesha bu sırada biraz su ısıtıp yıkanma odasına götürdü. Bir bisküvi yiyip bezle hızla yıkandıktan sonra üzerine temiz bir elbise giydi.

Derin bir nefes aldı. Yakında her şey yoluna girecekti. Sığınmacı akını devam ediyordu ama kaçan insanlar besi hayvanları ve yiyeceklerini sırtlarında taşıdıkları için Çukur'a ulaşmaları her gün zorlaşıyordu. Henüz dağılmayan kasabalardan birkaçı Ormancı koruması altında tahliye ediliyordu.

Çukur'un onları kabullenmesi gerekecekti ama yaralılarından başka bir şey taşımadan gelen bitkin sığınmacılardan ziyade insanlar erzakları ve eşyalarını alarak yerleşimci olarak geldiklerinde bunu yapmak daha kolaydı.

Bu gece Leesha uyumaya çalışacaktı. Mümkünse. Ama şimdiden genç gönüllüler avlusunda toplanmaya başlamışlardı, savunma hattı olarak hizmet etmek için güçleri ve refleksleri test ediliyor ve çırakları tarafından gruplara ayrılıyorlardı. Leesha ile Wonda kapıda belirirken, toplanan genç Çukurluların gürültüsü heyecanlı bir sessizliğe dönüştü.

Gönüllülerin hepsi ya ergenlik döneminin sonlarında ya da yir-

mili yaşlarının başındaydılar, Ormancılara katılmak için gönüllü olan ama herhangi bir sebepten ötürü reddedilen Çukurlulardı. Biri nefes darlığı çekiyordu. Diğerinin görebilmesi için gözlüğe ihtiyacı vardı. Diğerleri ya yeterince iri yarı, ya da ayak uyduracak kadar güçlü olmadıkları için reddedilmişlerdi.

Dikkatli olmazsak giderek artan bir khaffit *sınıfı olacak*, diye içinden geçirdi Leesha.

"Bana bakıyorlar," dedi Wonda.

"Evet," dedi Leesha. "Bir kez olsun nasıl bir şey olduğunu hisset. Bu çocuklar için Dövmeli Adam'dan farkın yok."

"Kurtarıcı hakkında şaka yapmayın," dedi Wonda.

"Hepimiz Kurtarıcı'yız," dedi Leesha. "Öyle söyledi. Onun sana ilham verdiği gibi, bu çocuklara ilham vermek senin işin. Dünyanın mümkün olduğunca çok Kurtarıcı'ya ihtiyacı var."

"Öyleyse, neden Ormancıları ve *Sharum*ları muhafazalamıyoruz?" diye sordu Wonda. "Neden sadece reddedilenleri muhafazalayacağız?"

"Hâlâ deneme aşamasındayız," dedi Leesha. "Küçük bir gruba ihtiyacımız var. Kontrol edebileceğimiz ve altın ağacı cüssesindeki adamlar üzerinde denemeden önce gelişmeleri sınayabileceğimiz bir gruba."

Üç grup vardı. Stela gruplardan birindeydi. Ondan sadece birkaç yaş büyük olan amcası Keet bir diğer gruptaydı. Savaşçı bağlamında, hiçbiri Çukur'un sunabileceği en iyi örnekler değillerdi.

Arkadaşı Brianne'nin oğlu Ormancı Callen'ın da bulunduğu ilk on iki kişilik gruba Leesha'nın bizzat muhafazaladığı özel tasarlanmış mızraklar verilecekti. Kısa sapları ve uzun muhafazalı bıçakları vardı, nüveliklerden özümsenen sihrin mızrağı savuran kişiye aktarılacağı şekilde tasarlanmıştı.

İkinci gruba da birinci gruba verilen silahlara benzer silahlar verilecekti, ama muhafazalı gümüşle kaplı *hora* parçaları içereceklerdi. Mızrakların gece olduğu kadar gündüz de sınırlı bir gücü olacaktı ve tüketilen güç yeniden şarj olacaktı.

Son olarak üç grup arasında en çok gıptayla bakılan Stela'nın grubundakilerin tenlerine karakökle muhafazalar çizilecek ve Wonda'yla *sharusahk* çalışacaklardı.

Denemeler aylar sürecekti ama Leesha'nın hipotezleri doğruysa, iblis prenslerin bir sonraki ziyaretinde Çukur'da onları bekleyen bir ordu dolusu Kurtarıcı olacaktı.

Onun Dövmeli Çocukları.

"İşte, bitti." Leesha, Stela'nın tenine son muhafazaları çizmeyi bitirdiğinde hava kararmıştı. Wonda'yla birlikte bahçede bekleyen diğerleri muhafazalı silahlara ve tenlerine hayretle bakıyorlardı. Hepsi yakında, tecrübeli savaşçıların bile geri dönmediği karanlıkta, dışarıya çıkmaları gerekeceğini biliyordu.

Havaya heyecan hakimdi. Ölme ihtimallerinin olduğu doğruydu ama intikam alma ve Çukur'a onlara güvenebileceklerini gösterme fırsatları da vardı. Hiçbiri yerinde duramıyordu, ya ağırlıklarını diğer ayaklarına veriyor ya da bahçede bir ileri bir geri yürüyerek başlamak için Stela'yı bekliyorlardı.

Leesha onu gönderdi ve muhafazalı gözlüğüyle kızı izledi. Bahçe sihirle doluydu ama çıplak gözle sadece bir kısmı görülebiliyordu. Bazı muhafazalar parlayacakları şekilde tasarlanmıştı ve bahçeye ışık saçıyorlardı ama güçle zonklayan diğerleri muhafaza görüşü olmadan görülemezdi.

Gücün diğerlerine olduğu gibi Stela'nın ayak bileklerinin etrafına doğru çekildiğini gördü. Bacaklarındaki karakök muhafazalarına doğru yükselip birbirlerine geçen muhafazalar boyunca ilerledi, gövdesinin etrafında döndü ve kan yerine sihir pompalayan bir kalp gibi uzuvlarına ve kafasına doğru devam etti. Bahçede duran Dövmeli Çocuklar karıncalanmayı hissediyor olmalıydı. Önce sert, uyarıcı bir çay içmiş gibi olacak, sonra adrenalinin hücumunu hissedeceklerdi. Çok geçmeden duyuları gelişecek ve aldıkları her hafif koku, bir kilometre öteden duydukları her fısıltı akıllarını karıştıracaktı. Düşünceleri hızlanana kadar her şey bunaltıcı olacaktı.

Sonra kendilerini yenilmez hissedeceklerdi.

"Bu," dedi Wonda ve ucunda çelik ipten örülmüş bir halkanın olduğu uzun metal bir tüp kaldırdı, "*alagai*-yakalayıcı adı verilen Krasia silahı." Halkayı bahçedeki bir bağlama kazığına doğru savurdu ve anında çevirip çekerek gerdi. "Hepiniz gidip bir tane alın. Otacılar Ormanı'na nüvelik tuzakları kurdum. Bunlarla iblisleri

çekip onları alıştırma yapmak için kullanacağız."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Keet. "Ne yani, çıplak geceye çıkmadan önce bahçede alıştırma yapmayacak mıyız?" Diğerleri de mırıldanarak ona katıldıklarını belirttiler.

Leesha gülümsememeye çalıştı. Gerçekten de çıplak geceydi. Leesha'nın arazisinde büyük muhafazalar ve muhafazalı patikalar vardı. Çocuklar dışarıda iblislerin arasında olduklarını düşünebilirlerdi ama açıkçası bu süre boyunca tamamen güvende olacaklardı.

Ama bir an önce iblislerle temas halinde olmaları çok önemliydi ve sürekli tehlikede olduklarını düşünmek onları saygılı kılardı. Bu bir oyun değildi.

Wonda'nın çocuklara önderlik etmesini izlemek rüya gibiydi. Görüş alanının kenarları bulanıklaşmaya başladı. On saat boyunca muhafazacılıkla uğraşmasına rağmen odak noktası keskinliğini koruyordu. Şakağındaki ağrı zonkluyor ve midesini bulandırıyordu ama artık buna alışmış ve üzerinde durmamayı öğrenmişti.

Ama çocukların sonuncusu da muhafazalı görüşünün kenarlarından sıyrılıp karanlıkta gözden kaybolurken, Leesha vakumu görüntülerle doldurmaya başladı. Ormancı Callen iblis pençelerinin açtığı yaralar yüzünden kan kaybederken annesi için haykırıyordu. Brianne bir daha onunla hiç konuşmayacaktı. Stela ya da Keet'in başına bir şey gelirse, Smitt de onunla asla konuşmazdı. Gözlerinin önünde Stela'nın kafasını ısırarak koparan bir ağaçlık iblisi belirdi. Bedeni öldüğünü anlayana kadar kalbi birkaç kez atardı. Kanı havaya fışkırırdı.

Gözlerini ovuşturarak zihninde beliren görüntülerden kurtuldu. Nihayet. Nihayet uyumak için özgürdü, tabii aklını kaçırmazsa. Arlen, Ahmann ile Thamos o anda bahçesine girip onun için birbirleriyle savaşmaya başlasalar bile, Leesha yatmaya gideceğinden emindi.

Kulübenin kapısına doğru ilerlerken adımları güçlüydü, ama aklında çoktan geceliğini giyip mumları söndürmüştü. Sıcak ve yumuşak yatağı onu bekliyordu.

"Sahibe Leesha!" diye arkasından telaşlı bir ses geldi. Leesha sesi tanıyamadı, ama tonu netti. Onu gören kişi her kimse, onunla

konuşana kadar vazgeçecek birine benzemiyordu.

Derin bir nefes aldı ve zihni üzerine bir sabahlık geçirirken beşe kadar saydı. Kontes gülümsemesini takınıp kadınla yüzleşmek için arkasını döndü ve onun hastanede kızının baş ucunda saatlerini geçiren kadın olduğunu anladı. Lusy Yünsaran. Kendall'ın annesi.

Yünsaran doğru düzgün bir soyad değildi, daha çok eğiricinin çırağı eğirme makinesini kullanmayı beceremediğinde ortaya çıkan alaycı bir lakaptı. Lusy sıra dışı bir kız yetiştirmeyi başaran hoş ama sıradan bir kadındı.

"Ziyarete gelmek için biraz geç, Lusy," dedi.

Lusy reverans yaptı. "Özür dilerim, sahibe. Önemli olmasa sizi rahatsız etmezdim." Hıçkırdı. "Başka kime gideceğimi bilemedim."

Leesha'nın zihni sabahlığı üzerinden atıp elbisesini giydi. Kadının yanına gidip onu kollarına alırken görünmez bir iç çekti. "Geçti, çocuk," dedi Lusy ondan yaşça büyük olmasına rağmen. "Bu kadar kötü olamaz. İçeri gel, sana biraz çay hazırlarım."

Lusy, Leesha'nın oturma odasında hiç susmayacakmış gibi zırıldadı. Leesha Bruna'nın sallanan sandalyesine oturup yaşlı kadının şalını etrafına doladı. Birkaç kez gözleri kapanır gibi oldu ama içi geçerken başı düştüğü için irkilerek uyandı.

En sonunda, Leesha'nın kadının çayına kattığı hafif sakinleştirici etkisini gösterdi ve kadın yatıştı.

"Pekâlâ, Lusy," dedi. "Ziyaretin hoşuma gitti ama asıl meseleye değinmenin vakti geldi."

Lusy kafasını salladı. "Özür dilerim, sahibe, ben bilmiyorum..."

"Ne yapacağını. Evet, bunu söyledin." Leesha'nın sabrı taşmak üzereydi. "Hangi konuda?"

"Kendall ile o Krasialı cadılar hakkında!" Lusy neredeyse çığlık attı.

Leesha merakla ona baktı. "Kim? Amanvah ile Sikvah mı?"

"Evet, ne yaptıklarını biliyor musunuz?" diye sordu Lusy.

"Bildiğimi sanmıyorum," dedi Leesha ama şüpheleniyordu. "Neden çayından bir yudum daha alıp sesini yükseltmeden en başından anlatmaya başlamıyorsun?"

Lusy kafasını salladı, fincanından işitilebilir bir yudum alıp tit-

rek bir nefes verdi. "Bugün öğleden sonra yanıma geldiler. Kendall'ı benden satın almak istediklerini söylediler. Onu satın almak! Lanet olası bir koyun gibi!"

"Satın almak mı?" diye sordu Leesha ama artık kadının neyi kastettiğini çok iyi biliyordu.

"O nüvenin oğlu Rojer'in fahişesi olması için," dedi Lusy. "Anlaşılan iki eş onun için yeterince tiksinti verici değil. Haremine tatlı Kendall'ımı da katmak istiyor. Söylediklerine göre bir inek gibi onu yavrulatmayı planlıyorlar."

"Krasialılar... Bu tür konularda hassas davranmayabilirler," dedi Leesha dikkatle. "Evlilik onlar için bir sözleşme ama pazarlıklar bittiğinde onlar da yeminlerini bizim kadar ciddiye alıyorlar. Hakaret etmek istemediklerinden eminim."

"Ne demek istedikleri umurumda değil," dedi Lusy. "Onlara Rojer'in Kendall'ı alması için cesedimi çiğnemesi gerektiğini söyledim."

Yanlış kelime seçimi. Amanvah'ın bunu yapacağından Leesha'nın hiç şüphesi yoktu.

"O iki fahişe kabalık yapan *benmişim* gibi oflayarak gittiler," diye devam etti Lusy. "Yirmi dakika sonra Kendall yanıma geldi, bağırıp çağırarak Rojer'le evleneceğini ve konunun kapandığını söyledi. Ona elini Kanon'a koyup bir adamın üçüncü eşi olmasına hiçbir rahibin izin vermeyeceğini söyledim ve bana ne söyledi biliyor musunuz?"

"Lütfen söyle," diye Leesha içini çekti.

"Umrunda olmadığını söyledi. Kanon ile Rahiplerin Nüve'ye kadar yolu olduğunu, Evejak kanunlarına göre yeminini edeceğini..."

"Evejah," diye onu düzeltti Leesha.

"Günah kitabı," diye karşılık verdi Lusy. "Kendall'ın gözü her zaman Rojer'deydi, ama hiç böyle değildi. Kızın aklı başında değil! Krasialı sürtüklerin Rojer'i Yaratıcı'nın yolundan saptırmaları yeterince kötüyken, bir de kızımı almalarına izin veremem."

"Başka seçeneğin olmayabilir," dedi Leesha.

Lusy şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, sahibe, bunu onaylıyor olamazsınız."

"Elbette, onaylamıyorum." Leesha şimdiden Rojer'i nasıl azarlayacağını planlamaya başladı. "Ama Kendall kendi yolunu seçme hakkı olan yetişkin bir kadın."

"Kuluçkaya yatırılması için bahse girilen sizin kızınız olsaydı," dedi Lusy, "bu kadar sakin olmazdınız."

Leesha tek kaşını kaldırınca Lusy irkildi ve birden Krasia pazarlığına kendisi de konu olan bir kadın olan Çukur'un müstakbel kontesiyle konuştuğunu hatırladı. Leesha'nın dik bakışlarına dayanamayıp gözlerini yere çevirdi ve yüzünü çay fincanına gömmeye çalıştı. Fazla hızlı yudumlayınca öksürdü. "Hakaret etmek istemedim, sahibe. Elbette, anlıyorsunuz."

"Sanırım anlıyorum," dedi Leesha. "Bir an önce Rojer ve Amanvah'la konuşup görüşmem bittiğinde seni tekrar çağırtacağım."

"Teşekkür ederim, sahibe." Lusy ayağa kalkıp beceriksizce selam vererek geri çekildi ve arkasını dönüp ayaklarını sürterek uzaklaştı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Leesha çoktan Bruna'nın şalını takmıştı. Bu hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

Rojer abartılı bir şekilde içini çekip alacalı Görünmezlik Pelerini'ni kapının yanına astı. Leesha'nın yüzü yanıyordu ve böyle olduğunda ağırdan almak her zaman en iyisiydi. Leesha'nın mantıksızlığa uzun süre dayanabilecek bir yapısı yoktu. En azından ona karşı.

Bir zamanlar ondan nasıl korktuğunu hatırladı. Amanvah'la uğraştıktan sonra, Leesha Kâğıt'la uğraşmak güneşli bir günde kasabanın meydanında dolaşmak gibiydi.

Keman kılıfını kapının yanına bırakıp Amanvah'ın meraklı kulaklarından uzak tutmak için sıkıca kapattı. Pelerini ve kemanı olmadan kendisini çıplak hissediyordu, ama bu onu tamamen ele geçirmelerine karşı arada sırada onları bırakması için daha güçlü bir sebepti.

Asla bir rolün seni ele geçirmesine izin verme, derdi Arrick, *yoksa hayatın boyunca aynı şeyi yaparsın. Ölene kadar her gece aynı şakaları yapmaktansa Nüve'ye gitmeyi tercih ederim.*

Leesha'nın agresif duruşunu ve tonunu bilerek görmezden gelip oturma odasında ilerledi ve en sevdiği koltuğa oturdu. Ayaklarını tabureye yaslayıp bekledi. Bir saniye sonra Leesha hışımla odaya girip Bruna'nın koltuğuna oturdu. Ona çay teklif etmedi.

Çok kızgın olmalı, diye içinden geçirdi Rojer.

"Lusy seni ziyaret etmiş olmalı?" Leesha'nın bu yüzden gecenin bir yarısı onu görmeyi istediği haberini yolladığını düşünüyordu. Geceleri doğru düzgün uyuduğu söylenemezdi. Artık Çukurluların çok azı uyuyabiliyordu. Sokakları ve patikaları aydınlatan muhafaza ışıkları nüveliklerden güvende olduklarının kanıtıydı. İnsanlar yeni edindikleri özgürlükten intikam alıyor gibilerdi ve artık sokaklar her an dolup taşıyordu. Shamavah'ın pazarı ve Smitt'in Genel Dükkânı geceleri de açıktı.

"Elbette," diye çıkıştı Leesha. "Birinin aklını başına getirmesi gerekiyor."

"Öyleyse, sen benim annemsin?" dedi Rojer. "İşin kirlendiğinde kıçımı silmek ve yaramazlık yaptığımda kıçımı tokatlamak mı?" Ayağa kalkıp kemerini kurcalıyormuş gibi yaptı. "Dizlerinin üzerine yatıp bu işi bir an önce bitirmemizi ister misin?"

Leesha eliyle gözlerini kapattı ama çatık kaşları yumuşamıştı. "Rojer, pantolonunu sakın indirme, yoksa sana bir doz biber veririm!"

"Bu benim en güzel pantolonum!" dedi Rojer şaşkınlıkla. "Yeni bir dal kestiğinizi duydum, bayan. Bitki özünü ipekten çıkarmak imkânsızdır."

"Ben hayatımda kimseyi değiştirmedim!" Leesha gülümsememek için kendisini zor tuttu.

"Bu nasıl benim suçum olabilir?" Rojer kafasını kaşıdı. "Sanırım sana birkaç öneri verebilirim ama dayak yemeden önce birine bunu nasıl yapacağını öğretmek bana tuhaf geliyor."

Leesha boğuk bir kahkaha attı. "Nüveyi boyla, Rojer, bu bir şaka değil!"

"Evet," diye ona katıldı Rojer. "Ama yeni ayda bir ihlal de değil. Kimse kan kaybetmiyor ve hiçbir şey yanmıyor, o nedenle medeni olmamamız için bir sebep yok. Ben senin dostunum, Leesha, kulun değilim. Çukur için ben de senin kadar kanımı döktüm."

Leesha içini çekti. "Elbette, haklısın. Özür dilerim, Rojer."

"Evet," Rojer'in gözleri fal taşı gibi kocaman oldu, "az önce Leesha Kâğıt hatalı olduğunu itiraf mı etti?"

Leesha ayağa kalkarken burnundan güldü. "Torunlarına anlatabileceğin bir şey. Çay hazırlayacağım."

Rojer peşinden mutfağa gitti ve ısıtıcıyı ocağa koyarken kupaları çıkardı. Kendi kupasını elinde tuttu. Sahibe Jessa –Rojer'in gelişme yıllarının çoğunu geçirdiği Dük Rhinebeck'in genelevinin madamı– ona çayına herhangi bir şey katmayacağı konusunda bir Otacı'ya asla güvenmemesi gerektiğini öğretmişti.

Bana bile, Rojer, demişti Jessa göz kırparak. *Evet*, özellikle de *bana*.

Leesha elini beline koydu ve ısıtıcının kaynamasını beklerken tezgaha yaslandı. "Kendall'ı *üçüncü eşin* olarak almanı herkesin normal karşılamasını bekleyemezsin. İki eş sana yetmiyor mu? Kız henüz on altı yaşında!"

Rojer gözlerini devirdi. "Benden iki yaş ufak. Çöl iblisi senden kaç yaş büyük, on iki mi? En azından Kendall Çukur'un güneyindeki herkesi köle etmeye çalışmıyor."

Leesha kollarını göğsünde birleştirdi, Rojer'in onu etkilediğini gösteren bir işaretti. "Ahmann gitti, Rojer. Onun bu saldırıyla hiç ilgisi yok."

"Aç gözlerini, Leesha," dedi Rojer. "Bir adamın seni heyecanlandırması, Kurtarıcı olduğu anlamına gelmez."

"Konuşmaya hiç hakkın yok!" diye çıkıştı Leesha. "Küçük değerli eşlerinin beni zehirlemeye çalışmalarının üzerinden bir sene bile geçmedi, Rojer. Ama aklını başından aldılar ve ben ne düşünürsem düşüneyim onlarla evlendin."

Rojer'in içgüdüleri ona aynı şekilde karşılık vermesinden yanaydı, ama Leesha Kâğıt'la tartışmaya kalkıldığında bir kayalık iblisi kadar inatçı olabiliyordu. Sesinin sakin ve kısık çıkmasına özen gösterdi. "Evlendim. Tavsiyeni göz ardı edip doğru olduğunu hissettiğim şeyi yaptım. Ve ne oldu biliyor musun? Pişman değilim. Kendall'la evlenmek için de iznine ihtiyacım yok."

"Bir rahibin iznine ihtiyacın var," dedi Leesha. "Nüve'de kar topu bulmak daha kolay olur."

"Rahiplerin sözleri bana hiçbir şey ifade etmiyor, Leesha," dedi Rojer. "Hiçbir zaman etmedi. Hayes Sikvah'ı da tanımıyor. Bu yüzden uykularımızın kaçtığını mı sanıyorsun?"

"Peki ya Lusy?" diye sordu Leesha. "Onu da mı göz ardı edeceksin?"

Rojer omuzlarını silkti. "Bu Kendall'ı ilgilendirir. Annesinin hoşuna gitsin ya da gitmesin, söz verebilecek yaşta. Onaylamaması daha iyi. Yanımıza taşınmayı isteme ihtimali azalır."

"Öyleyse, bunu yapacak mısın?" diye sordu Leesha. "Eskiden evliliğin bir aptal oyunu olduğunu söylerdin. Şimdi her arkamı döndüğümde, biriyle evleniyorsun."

Rojer kıkırdadı. "Seninle bu konuda konuşmaya çalıştım. Toplantı Gecesi'nde, hatırlıyor musun? Ama sonra Renna çıkageldi..."

"Ve endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler çıktı," diye ona katıldı Leesha.

"Önce benim de bazı endişelerim vardı," dedi Rojer. "Kendall'a o gözle hiç bakmamıştım. Gerçekten." Ellerine bakıp hislerini açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Kemanıyla bunu rahatlıkla yapabilirdi, ama doğru notaları bulmak doğru kelimeleri bulmaktan çok daha kolaydı.

"Sahip olduğum bu şey." Acıklı bir başlangıçtı. "İblislere karşı bu yakınlık...sen ve Arlen'in insanlara öğretmemi beklediğiniz onları müzikle etkileyebilme kabiliyetim – bunu anlayan tek kişi Kendall. Jonglörler, hatta Amanvah ve Sikvah bile beni takip edip notaları taklit edebilirler, ama...müziği Kendall gibi hissetmiyorlar. Onunla birlikte çaldığımda, bu yüce ve evlilik kadar samimi bir şey. Dördümüz birlikte çaldığımızda, ortaya melekler korosu gibi bir şey çıkıyor."

Gülümsedi. "Onu öpmeyi istemek çok doğal."

"Öyleyse, öp!" dedi Leesha. "Hatta birlikte olun. Bu seni ve eşlerinden başka kimseyi ilgilendirmez. Ama evlilik..."

"Sana söylediğim gibi, bir rahibin evliliğimizi kutsamasına ihtiyacımız yok," dedi Rojer. "Kendall benim çırağım. Bizimle birlikte yaşaması çok normal. Yakında Jonglör lisansını alacak ve Lusy'yi de bizimle yaşamaya davet edeceğiz. Kadınların paylaştığı harap evde yaşamaktan çok daha iyi olacağı kesin."

"Kimsenin anlamayacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Leesha.

"Elbette, anlayacaklar," dedi Rojer. "Kasaba bunu konuşacak. Rojer ve haremini. Hikâyeyi bizzat besleyeceğim."

"Neden?" dedi Leesha. "Neden skandala davetiye çıkarıyorsun?"

"Çünkü istesem de, istemesem de skandal çıkacak," dedi Rojer. "Ben ne olduğunu anlamadan Amanvah ve Kendall anlaştılar ve bu ancak bir aptalın reddedebileceği bir anlaşma olur. O nedenle, bırakalım insanlar dedikodumuzu yapsınlar ve buna alışsınlar. Her şeye rağmen, beni seveceklerinden eminim, o nedenle Kendall hamile kalıp bebeği meşru bir çocuk olarak kaydettiğimde kimse şaşırmayacak."

"Bu konuşan sen misin, yoksa Amanvah mı?" diye sordu Leesha.

Rojer ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorsam nüveyi boylayayım."

Rojer nihayet gittiğinde neredeyse gece yarısıydı. Leesha bahçeden uzaklaşmasını izlerken Lusy'yle bir sonraki görüşmesinde neler söyleyeceğini planlıyordu.

Kendall evlenmek istiyorsa, buna engel olmak için yapabileceğin hiçbir şey yok, diyecek ve sözlerinin yaratacağı şaşkınlığı sindirmesi için duraksayacaktı. *Elinden bunu geciktirmek ve kızın aklının başına gelmesini umut etmekten başka bir şey gelmez. Pazarlık yapmayı kabul et ama saçmasapan şeyler iste...*

Silkelendi. Sabah bunun için vakti olacaktı. *Şimdi yatarsam, Wonda ile çocuklar geri dönene ve insanlar paldır küldür verandama çıkana kadar altı saat uyuyabilirim.*

Leesha kapıyı kapatıp doğruca yatak odasına giderken tokalarını ve ayakkabılarını arkasında bıraktı. Odasına girerken elbisesi üzerinden düştü, altındaki ipek iç eteklik yeterliydi. Yatmadan önceki temizlik ritüellerini boş verip yatağına girdi. Yüzü ve dişlerinin birkaç saat dayanması gerekecekti.

Gözlerini kapatır kapatmaz kapı yumruklanmış gibi geldi. Leesha yatakta doğruldu ve gecenin nasıl bu kadar hızlı geçmiş olabileceğini merak etti.

Ama sonra gözlerini açtı ve odanın hâlâ karanlık olduğunu, sa-

dece muhafazaların hafif ışığının aydınlattığını gördü.

Leesha sabahlığını üzerine geçirip odadan sendeleyerek çıkmaya çalışırken kapı yumruklanmaya devam etti. Doğal olarak uyumak için bu gece bilerek *hora* kullanmamıştı ama şimdi Arlen'in düğününde sarhoş olduktan sonraki sabah hissettiğinden daha kötü hissediyordu. Kapıya vurulan her yumrukta başı şiddetle zonkluyordu.

Ya kapının diğer tarafında kan kaybından ölmek üzere olan biri var, ya da olacak. Leesha kapıyı açarken hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmadı ama karşısında annesini buldu.

Yaratıcı beni cezalandırıyor olmalı, diye içinden geçirdi. *Aklıma bundan başka açıklama gelmiyor.*

Kapının girişinde bitkin ve kızgın bir halde dururken Elona onu tepeden tırnağa süzdü. "Biraz kilo almışsın, kızım. İnsanlar kontun bir vârisinin olabileceğini fısıldamaya başladılar."

Leesha kollarını göğsüne birleştirdi. "Hiç şüphesiz senin körüklediğin dedikodular."

Elona omuzlarını silkti. "Arada sırada göz kırpıp dürtüyorum. Bir sulh yargıcına sunabileceğin bir şey değil. Sarhoş olup kontu arabacısının gözleri önünde evine soktuğunda klatlarını masaya koydun, Leesha. Bahisten çekilmen için artık çok geç."

"Bunu kimsenin gözü önünde yapmadık..." diye söze başladı Leesha ama cümlesini tamamlayamadı. Neden tartışıyordu? Yatağı hâlâ onu çağırıyordu. "Gecenin bir yarısı neden buradasın, anne?"

"Öff, henüz gece yarısı bile olmadı," dedi Elona. "Ne zamandır bu kadar erkenden yatıyorsun?"

Leesha nefesini verdi. haklıydı. Her an ziyaretçilerinin olmasına alışıktı ama çoğu gelmeden önce ona haber yollardı.

Elona kızının onu içeri davet etmesini beklemekten sıkılıp Leesha'nın yanından geçerek içeri girdi. "Biraz su ısıt, kızım. Geceler bir nüveliğin kalbi kadar soğumaya başladı."

Leesha gözlerini kapattı ve ona kadar saydıktan sonra kapıyı kapatıp su ısıtıcısını tekrar doldurdu. Elona, elbette, parmağını bile kıpırdatmayıp yardım etmedi. Leesha tepsiyi getirdiğinde annesi oturma odasındaydı. Bruna'nın sallanan sandalyesi oturabileceği en rahat yer değildi ama Elona sırf Leesha'nın ona oturmayı tercih

ettiğini bildiği için yine de ona oturdu.

Leesha sırtı dimdik bir şekilde divana otururken ağırbaşlılığını hiç bozmadı. "Neden buradasın, anne?"

Elona çayını yudumlayıp suratını buruşturdu ve üç şeker attı. "Haberlerim var."

"İyi mi, kötü mü?" diye sordu Leesha ama yanıtı çoktan biliyordu. Annesinin ona iyi haber getirdiğini hatırlamıyordu.

"Senin açından düşünüldüğünde, ikisi de," dedi Elona. "Yalnız olduğunu sanmıyorum."

"Yalnız mı?" diye sordu Leesha.

Elona sırtını esnetip serbest eliyle karnını okşadı. "Benim skandalım da fokurduyor olabilir. Hem de dikkatleri seninkinden uzaklaştırmak için tam zamanında."

Leesha konuşmaya çalıştı ama ne diyeceğini bilemedi. Uzunca bir süre annesine baktı. "Sen ha..."

"Midem bulanıyor ve akıntım gecikti," diye doğruladı Elona. "Bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamıyorum ama oldu."

"Bu kesinlikle mümkün," dedi Leesha. "Sen sadece kırk beş..."

"Hey!" Elona sözünü kesti. "İğneleyici sözlere gerek yok! Burada yaştan bahsetmiyoruz. Çeyrek asır önce Cadı Bruna –azize hocan– bana senin rahmimin son şansı olduğunu söylemişti. O zamandan beri ne pomm çayı içtim ne de bir erkeği boşalmadan içimden çıkmaya zorladım, ama kuluçkada bir tane bile yumurta yoktu. Bana aniden taze bir çiçek olduğumu mu söylüyorsun?"

"Her şey mümkün," dedi Leesha, "ama tahmin yürütmem gerekirse sebebinin büyük muhafaza olduğunu söylerdim."

"Öyle mi?" dedi Elona.

"Ormancı Çukuru'ndaki herkes neredeyse bir yıldır toprakları sihirle yükselen bir muhafazada yaşıyor," dedi Leesha. "Savaşmayan insanlar bile bundan etkileniyor, gençleşip güçleniyorlar..."

"Ve daha doğurgan oluyorlar," diye tahminde bulundu Elona. Bir bisküvi aldı, ama öğürünce onu tekrar fincanın tabağına koydu. "Sanırım o kadar da kötü değil. Kardeşin ve çocuğun aynı beşiği pisletip bahçede birbirlerini kovalayabilirler."

Leesha bunu hayalinde canlandırmaya çalıştı ama bu kadarı çok fazlaydı. "Anne, sormak istiyorum..."

"Babasının kim olduğunu mu?" diye sordu Elona. "Biliyorsam, nüveyi boylayayım. Son birkaç senedir Gared'le düzenli olarak..."

"Yaratıcı adına, anne!" diye haykırdı Leesha.

Elona ona aldırmayıp devam etti. "Ama Dövmeli Adam'ı korumaya başladığından beri çocuk dindar oldu. Bizi yolda yakaladığından beri bana elini sürmedi."

İçini çekti. "Sanırım babandan olabilir ama Erny eskisi gibi değil. Yeterince sertleşmesi için neler vermezdim..."

"Ahh!" Leesha kulaklarını kapattı.

"Ne?" dedi Elona. "Kasabanın Otacısı değil misin? İşin bu tür konuşmaları dinleyip insanların işleri çözmelerine yardım etmek değil mi?"

"Şey, evet..." diye söze başladı Leesha.

"Ne yani, herkes yeterince iyi ama annen değil mi?" diye sordu Elona.

Leesha gözlerini devirdi. "Anne, kimse bana bu tür hikâyelerle gelmiyor. Babam ne olacak? Çocuğun onun olmayabileceğini bilmeye hakkı var."

"Hah!" diye Elona kahkaha attı. "Hem suçlu hem güçlü diye buna denilmiyorsa, neye denir bilmiyorum."

Leesha dudaklarını büzüştürdü. Yeterince doğruydu.

"Her halükarda, biliyor," dedi Elona.

Leesha gözlerini kırpıştırdı. "Biliyor mu?"

"Elbette biliyor!" diye çıkıştı Elona. "Baban birçok konuda başarısız Leesha ama aptal değil. Tarlayı gerektiği gibi süremediğini biliyor ve işi doğru düzgün yapan biri olduğunda kafasını çeviriyor."

Göz kırptı. "Ama onu birkaç kez izlerken yakaladım. O gecelerde sertleşmek için yardıma ihtiyacı olmadı."

Leesha yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yaratıcı, beni al."

"Açıkçası," dedi Elona, "kimse burnunu sokmadığı sürece Erny için bir mahsuru yok."

"Eline geçen her fırsatta yaptığın gibi mi?" diye sordu Leesha.

"Böyle bir şey yapmıyorum!" diye bağırdı Elona. "Senin yanındayken böyle konuşabilirim ama sen ailedensin. Ne de olsa babanın çok sevdiği Kutsal Ev'deki bağnaz kadınlara anlatmıyorum..."

"Pekâlâ!" Leesha bu sohbete daha fazla dayanmaktansa annesinin kazandığını kabul etmeye razıydı. "Demek bebeğinin babasının kim olduğunu bilmiyoruz. Öyleyse kasabadan birlikte kaçabiliriz."

"Nüve'ye gitmeyi tercih ederim," dedi Elona. "Biz Kâğıt kadınlarıyız. Kasabanın bize alışmaktan başka seçeneği yok."

16. BÖLÜM

İBLİSİN VÂRİSİ

D.S. 333 KIŞ

"Özür dilerim, sahibe," dedi Tarisa üçüncü kez Leesha'nın elbisesinin arkasını bağlamayı denerken. "Kumaş çekmiş gibi görünüyor. Terziye onu genişletmesini söylerken, belki başka bir elbise seçebilirsiniz."

Çekmiş. Tarisa, Leesha'ya kilo aldığını söyleyemeyecek kadar sağduyuluydu ama gerçekler gümüş aynada gün gibi ortadaydı. Ona bakan yüz daha dolgundu, son iki hafta içinde iki kat büyümüş gibi görünen göğüsleri de bu değişiklikten etkilenmişti. Thamos onlara daha çok ilgi gösteriyordu, ama henüz durumu anlamamıştı. Ancak Tarisa'nm gözlerinde anlamlı bir bakış ve dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme vardı.

"Lütfen." Leesha giyinme paravanının arkasından çıktı ve elbiseyi üzerinden çıkarırken elini karnında gezdirdi. Yeterince düzdü ama bu çok uzun sürmeyecekti. Annesi dedikoduların haftalar önce başladığını söylemişti. Kimse yüzüne karşı konuşmaya cesaret edemiyordu ama karnı şişmeye başladığı anda Thamos'un dikkatini çekecek bir hareketliliğe sebep olacak kadınların etrafına üşüşmesine engel olamayacaktı.

Paniğe kapılırken elleri kasıldı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve göğsü sıkışmış gibiydi, düzgün nefes alamıyordu. Güçlükle solumaya çalışırken gözleri sulandı ama hıçkırıklarına engel oldu. Tarisa'nın onun ağladığını görmesi hiç iyi olmazdı.

Mendilini bulmaya çalıştı ama bulamadı. Gözlerini kurulamak için iç etekliğinin kenarını kaldırmak üzereyken Tarisa'nın eli belirdi, paravanın ardına temiz bir bez uzattı.

"Gözyaşları gelip geçicidir, leydim," dedi kadın. "İçinizde tutmaktan daha iyidir."

Biliyor. Şaşırtıcı değildi ama yine de bunu anlamak Leesha'yı korkuttu. Vakti hızla azalıyordu. Bazı açılardan, çoktan geç kalmıştı.

"Bir ömür yetecek kadar ikisini de yaşadım," dedi Leesha. "Lütfen yeşil elbisemi getir." O elbisenin bağcıkları daha kolay ayarlanabiliyordu.

Bugün konsey toplantısı yoktu ve Thamos çoktan ofisine gitmek için çıkmıştı. Tohumu eken Tarisa, onu havadan sudan şeyler hakkında konuşturuyordu. Leesha konuşmak istediği sürece müsaitti ama üstelemeyecek kadar haddini biliyordu. O ve diğer hizmetkârların çok sevineceklerinden hiç şüphesi yoktu. Hepsi kontu çok seviyorlardı ve Leesha'yı kabullenmişlerdi. Herkes bir vâris istiyordu.

Çocuğun sevgili kontlarının değil, çöl iblisinin vârisi olduğunu keşfettiklerinde ne düşünürler?

Leesha saraydan mümkün olduğunca hızla uzaklaştı, hizmetkârların meraklı bakışlarından olabildiğince uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Tarisa şüphelerinden Leesha'ya bahsetmeyebilirdi ama hizmetkârlar bölümünde dedikodu yaptıklarına emindi.

Hastane daha güvenliydi. Kadınlar onu Tarisa gibi giysisiz görmeyebilirlerdi ama gözleri eğitimliydi. İyi bir otacıya her kadının hamile olabileceğinden şüphelenmesi ve içgüdüsel bir şekilde belirtileri araması öğretilirdi. Leesha zemin katta ofisine doğru koşup kapıları arkasından kapattı. Masasına oturup başını ellerinin arasına aldı.

Yaratıcı, ne yapacağım?

Kapısı tıklatıldı ve Leesha sessizce küfretti. Bir dakika huzuru olmayacak mıydı?

Sırtını esnetip derin bir nefes aldı ve endişelerini uzaklaştırdı. "İçeri girin."

Amanvah içeri süzüldü, onu takip eden Lusy Yünsaran bakışlarıyla genç rahibenin sırtına adeta hançerler sapladı.

Leesha gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu. Neden bir kayalık iblisi gelmemişti?

Neyse ki kadınlar kendilerini dertlerine kaptırdıkları için Leesha'nın toparladığını fark etmediler. İkisi de Leesha'nın masasının önündeki sandalyelere doğru yürüyüp davet beklemeden oturdular. Lusy'nin ağzı ince bir çizgi halindeydi, şakaklarındaki damarları zonkluyordu. Bu manzara bile Leesha'nın başını ağrıtmak için yeterliydi.

Amanvah daha sakindi, ama Leesha bunun bir maske olduğunu görebiliyordu. Kadın ipek peçesini kenara itip tükürmeye hazır gibi görünüyordu. "Sizinle konuşmalıyız, sahibe."

Leesha'nın burun delikleri kocaman oldu. Amanvah saygılıydı ama sanki bunlar sadece nezaketmiş ve suç ortaklığını kesinleştirmek istiyormuş gibi talepleriyle birlikte gelen buyurgan ses tonunu gizleyemiyordu.

"Pazarlıklar iyi gitmiyor mu?" diye sordu cevabı çok iyi bilmesine rağmen.

Amanvah'ın sakinliği kayboldu. "Bir saray istiyor. Bir saray! Ailesi çobanlara hizmetkârlık eden üçüncü bir *chin* eş için."

"Hey!" diye bağırdı Lusy.

"Düşük sınıftakileri yargılamakta acele etme," dedi Leesha. Krasialıların evlilik kanunlarını inceledikten sonra saray fikrini Lusy'ye veren oydu. "Kaji de meyve toplayan düşük sınıftan bir aileye doğmamış mıydı? Düzinelerce eşinin kendi sarayları vardı."

"Kaji, Everam'ın dokunduğu Kurtarıcı'ydı," dedi Amanvah.

"Everam'ın Rojer'e de dokunduğunu söylemiştin," diye dikkatini çekti Leesha.

Amanvah bunun üzerine duraksadı. "Evet..."

"Ve Kendall'ın onun becerisine sahip olduğunu da söylemiştin. Bu Everam'ın ona da dokunduğu anlamına gelmiyor mu?"

Amanvah arkasına yaslanıp savunmacı bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. "Everam herkese bir şekilde dokunur. Ama

herkesin sarayı olmaz. Benim sarayım var mı? Sikvah'ın var mı? Kurtarıcı'nın kanından geliyoruz. Kendall'ı kendimizden üstün tutmamıza gerek var mı?"

"Evet, var," dedi Lusy. "Belki de, Birinci *Jiwah* ya da her neyse, o olmalı."

Amanvah'ın kaşları seğirince Leesha fazla ileri gittiğini anladı.

"Bu kadarı yeter, Lusy." Sesinin sert çıkmasına özen gösterdi ve kadın irkildi. "Kızını sevdiğini ve onun için en iyisini istediğini biliyorum, ama ne diye saray istiyorsun? Hiç saray gördün mü?"

Lusy ağlayacak gibi görünüyordu. Pek dayanıklı değildi. "Ama de-demiştiniz ki..."

Leesha'nın onu yatıştıracak vakti yoktu, kadın oyunlarını ortaya çıkarmadan sözünü kesti. "Hiçbir zaman hakaret etmeni söylemedim. Özür dile. Hemen."

Yüzünde korku dolu bir ifade olan Lusy, Amanvah'a döndü ve eteklerini kaldırıp beceriksizce reverans yaptı. "Özür dilerim..."

"Majesteleri," diye yardımcı oldu Leesha.

"Majesteleri," diye tekrarladı Lusy.

"Sanırım herkesin bunu iyice düşünmesi için biraz zamana bırakmak en iyisi," dedi Leesha. "Amanvah'ın Kendall'ın pazarlık edilebilecek bir katır olmadığını anlaması ve Lusy'nin açgözlülük hakkında Kanon'da yazılanları hatırlaması için. Roni tekrar görüşmemiz için bir gün ayarlayacak. Belki dolunayda görüşebiliriz?"

Dolunay Evejahlılar için kutsal bir gündü, yeminlerin edildiği ve dostlukların kurulduğu bir gündü. Ayrıca sorunu neredeyse bir ay sonraya atacaktı ve o zamana kadar Lusy ile ertelemek için başka bir sebep bulabilirlerdi.

Amanvah kafasını salladı. "Bu kabul edilebilir."

Lusy hiç vakit kaybetmeden yerinden kalktı. Selam verip gitti. Amanvah yerinde kaldı ve kapı arkasından kapanırken kafasını salladı.

"Everam'ın hayaları adına, o kadın büyük bir pazar efendisi mi yoksa tam bir aptal mı emin değilim."

Leesha afalladı. "Amanvah, daha önce küfrettiğini duyduğumu sanmıyorum."

"Ben Everam'ın geliniyim," dedi Amanvah. "Hayalarından ben

bahsetmeyeceksem, kim bahsedecek?"

Leesha buna güldü, uzun zamandır ilk kez kahkaha atıyordu. Amanvah da ona katıldı ve bir an için aralarında barış oldu.

"Aklında başka bir şey mi var, Amanvah?" diye sordu.

"Hamilesin," dedi Amanvah. "Çocuğun babamdan olup olmadığını bilmek istiyorum."

Ve böylece barış sona erdi. Leesha'nın yorgunluğu ve bıkkınlığı da. Adrenalin hücum etti ve bütün duyuları alarma geçti. Amanvah çocuğu için en ufak bir tehdit oluşturmaya cesaret ederse...

"Neden bahsettiğini bilmiyorum..."

Amanvah *hora* kesesini kaldırdı. "Yalan söyleme, sahibe. Zarlar bunu çoktan doğruladı."

"Ama kimden olduğunu doğrulamadılar, öyle mi?" diye sordu Leesha. "Şu zarlar çok ilginç. Değişken görünüyorlar. Güvenilmez."

"Hamile olduğundan şüphem yok," dedi Amanvah. "Daha fazlasını bilmek için kanına ihtiyacım var."

Anlamlı bir şekilde Leesha'ya baktı. "Sadece bir iki damla, böylece babasını, cinsiyetini ve hatta çocuğun geleceğini bile görebilirim."

"Hamile olsam bile bu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu Leesha.

Amanvah nadir bir şekilde başını eğdi. "Çocuk yarı kardeşimse, Kurtarıcı'nın kanındansa, onu korumak benim görevim. Shar'Dama Ka'nın çocuğunun kaç suikastçı çekeceğini benden daha iyi bilecek çok az kişi var."

Bu baştan çıkarıcı bir teklifti. Çocuğun cinsiyeti Krasia'yla yaklaşan savaşta yıl farkı yaratabilirdi ve Leesha çocuğu güvende tutmak için hangi yolu seçmesi gerektiğini bilmeyi çok istiyordu.

Ama kafasını sallamakta tereddüt etmedi. Amanvah'a bir damla kanını vermesi, bütün zayıflıklarını öngörmesine izin vermesi anlamına gelirdi. Hiçbir *dama'ting* başka bir *hora* kullanıcısından kanını bu kadar açıkça istemeye cesaret edemezdi. Nesillerce sürecek bir düşmanlığa sebep olacak bir hareketti.

Leesha sert bir tavır takındı. "Kim olduğunu unutuyorsun, Ahmann'ın kızı. Ya da aptal olduğumu sanıyor olmalısın. Sabrımı ta-

mamen yitirmeden gözümün önünden kaybol."

Amanvah gözlerini kırpıştırdı ama Leesha'nın bakışları sert ve sözleri ciddiydi. Burada güce sahip olan Leesha'ydı. Parmağını kaldırması, Çukur'daki herkesin Amanvah'a karşı durması için yeterliydi. Birçoğu bugünü bekliyordu.

Genç rahibe yerinden kalkarken ağırbaşlılığını korudu. Hızlı ama telaşsız adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Kapının mandalı yerine otururken, Leesha başını ellerinin arasına aldı.

Alacalı at arabasına tırmanırken Amanvah'ın tuhaf bir hali vardı. Rojer değişken ruh haline alışmıştı, nüveliklere yaptığı gibi gözlerinden ve duruşundan onu kolaylıkla okuyabiliyordu.

Ama duygularını sezmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Amanvah'ın o anda neler düşündüğünü anlayamadı. Tavrı benzersizdi, her zamanki küstahlığından eser yoktu. Neredeyse sarsılmış görünüyordu.

Rojer eline uzandı. "İyi misin, sevgilim?"

Amanvah elini sıkarak karşılık verdi. "Her şey yolunda, bey. Sadece bıktım."

Rojer kafasını salladı ama Amanvah'ın bıkkın olduğunda nasıl göründüğünü biliyordu ve bu o değildi.

"Annem hâlâ mantıksız mı davranıyor?" diye sordu Kendall.

"Herhalde Sahibe Leesha onu ikna etmiş olmalı," dedi Sikvah.

"Bu kadar emin olmazdım," dedi Rojer. "Açıkça karşı çıkmayabilir ama bu fikrin Leesha'yı heyecanlandırdığını söylemem."

"Göreceğiz," dedi Amanvah. "Sahibe Leesha sözleşmeye aracı olmaya istekli görünüyor ama tarafsız olduğunu sanmıyorum. Çeyizi ödeyebileceğimiz miktarın ötesine çekebilir."

"Çeyiz umurumda değil," dedi Kendall. "Onunla konuşmama izin verin..."

Amanvah kafasını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Bu işleme karışman doğru olmaz, küçük kardeşim."

"Ne yani, evliliğimde ben hariç herkes söz sahibi mi olacak?" dedi Kendall.

Rojer buna güldü. "Benden daha çok söz hakkın olduğu ke-

sin. İsteyip istemediğimi bana soran olmadı." Kendall ona dik dik bakınca hemen ekledi. "Ama elbette istiyorum. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi olur."

"Bu yüzden ikiniz de bu tartışmanın dışında kalmalısınız," dedi Amanvah. "İkiniz de imzalanmanız istenmeden önce sözleşmeyi göreceksiniz ama tartışma sürerken kusurlarınızı duymanızın size sadece zararı dokunur. Evejah'ta belirtildiği gibi, *Pazarlığının soğukluğu, evliliğin içinde yanması gereken ateşleri söndürür.*"

Kendall içini çekti. "Annemin evinde uyumaktan sıkıldım. Küçük bir kâğıt parçası umurumda değil."

Rojer çıplak geceye adımını attı, havanın soğukluğuna rağmen muhafazalı pelerinini geriye itmişti. Derin bir nefes alıp ciğerlerini kışın yakıcı soğuğuyla doldurdu. O pelerinin içinde uzun zamandır bunalmıştı.

Rojer ile Kendall kemanlarıyla kolay bir melodi çalarak bölgedeki nüvelikleri yavaşça dürterken, Amanvah ile Sikvah iblisler için görünmez olacakları bir armoni mırıldandılar.

Beş kişiydiler. Kendall ile Sikvah arkadaydı, âşıklar gibi müziklerine katıldılar. Rojer ve Amanvah da benzer şekilde birbirleriyle bağlantı kurdular. Sesinin içinde yankılandığını hissedebiliyordu, cinsel birleşmeden daha samimiydi. Dördü de aynı parçayı çaldılar ama Amanvah, Rojer'in kemanına, Sikvah, Kendall'ınkine eşlik ediyordu. Bu gerektiğinde ikiye ayrılmalarına imkan veriyordu, yayların ve seslerin karışımı birbirlerinin güçlerini artırıyordu. Önlerinde Coliv cesurca ilerliyordu, kalkanı ve mızrağı elinde hazırdı.

Işık taşımıyorlardı, dünya sihirle aydınlanıyordu. Rojer ile Kendall ve Amanvah ile Sikvah'ın yaptıkları alacalı muhafazalı maskeleri sayesinde sihrin parıltısını görebiliyorlardı. Prensesler saçlarına aynı gücü taşıyan muhafazalı altın paraların sallandığı narin altın ağlar takmıştı. Amanvah onlara eşlik edebilmesi için Coliv'in sarığına ve peçesine görüş muhafazaları dikmişti.

Her yönü görebilmelerine imkan veren geniş bir tepe olan en sevdikleri alıştırma alanına ulaşana kadar yürüdüler. Coliv anında tepeye çıkıp araziye göz gezdirdi. Etrafın temiz olduğu işaretini verince diğerleri de onu izlediler.

Yerlerine ulaşınca Rojer yayını tellerden kaldırdı, kemanı ve Amanvah'ın sesi aynı anda kesildi.

Kendall kafasını salladı, iblisleri uzakta tutan kolay melodiyi gecenin içine ulaşan bir çağrıya dönüştürüp kolay hedef olduklarını ima ederek onları kendilerine doğru çekti. Sikvah şarkı söylemeye devam etti, sesi hâlâ varlıklarını gizliyordu.

Onlara ilk ulaşan rüzgâr iblisleri oldu, yaratıkların ikisi tepelerinde daireler çizerek alçaldı. Kendall onları yakına çekti, sonra müziği aniden değiştirdi. Sikvah yavaşça maskeleyici büyüsünü bırakıp sesiyle Kendall'ın müziğine katıldı ve havada uçan iblisler çarpışıp birbirlerine giren gagalar ve yırtıcı pençeler halinde gökyüzünden düştüler. Yere öylesine sertçe çarptılar ki Rojer içi boş kemiklerinin paramparça olduğunu neredeyse duyabildiğini düşündü.

Amanvah ile alkışladılar ve Kendall ile Sikvah onlara öğrettiği gibi eğilerek selam verdiler.

"Batıda tarla iblisleri var," diye seslendi Coliv. Sürü küçüktü, sadece beş yaratık vardı ama beş tarla iblisi saniyeler içinde onları paramparça edebilirdi.

Yaklaşan tehlikeye bakmak için dönen iki kadın da son derece sakindi. Sikvah tepedeki beş insanı muhafazalı pelerin gibi iblislerin duyularından gizleyen görünmezlik şarkısına tekrar başlamıştı.

Kendall'ın ısrarcı şarkısıyla çekilen sürü yaklaşırken, kaşlarını çatıp ilk melodinin üzerine bir melodi daha döşedi ve acıyla kıvranmalarını izledi. Sikvah ona uygun bir melodiyle eşlik etti ve Kendall'ın saldırısına güç katarken onları gizlemeye devam etti.

İblisler yaklaşırken, başarısızlığı yüzünden Kendall'm yaralandığı geceyi hatırlayan Rojer'in eli kemanının boynunda kaskatı kesildi.

Ama Kendall o zamandan beri birçok kez o olmadan gece dışarı çıkmıştı ve üzerine titremeyi bırakmasının zamanı gelmişti.

"Bu çok kolay," diye seslendi Rojer, Kendall nüvelikleri birbirleriyle savaştırırken. "Nota sayfalarımdan birine sahip olan iki klatlık her Jönglör, iblisleri birbirleriyle kavga ettirebilir." Bu tam olarak doğru değildi, ama Kendall, Sikvah'la olan uyumunda hâlâ ürkek davranıyordu. Kendini zorlamaya ihtiyacı vardı.

Kendall gülümsedi. "Öyle mi? Peki ya kendi kendileriyle kavga etmelerine ne dersin?"

Müziği yaranın içinde çevrilen bir bıçak gibi değiştirdi, tarla iblisleri dişleri ve pençeleriyle kendilerine zarar vermeye başladılar. Kendall önce onlara gözlerini oydurdu ve acı ile öfke içinde kör bir şekilde sendelemelerine sebep oldu. Hemen ardından, onları sırt üstü yatırdı ve yaralarının sayılarından telaşa kapılana kadar çılgınca kendilerini ısırmaya ve pençelemeye zorladı. Sihirle parlayan sıcak ve berbat kokulu irin şurup gibi etraflarında birikti.

Birkaç dakika sonra blislerden sadece biri hâlâ debeleniyordu. Sürünün lideri olan kalın kollu bir yaratıktı. Kendall melodisini yavaşlatınca ayağa kalktı, yaraları hemen kapanmaya başladı. Dakikalar içinde tamamen iyileşmiş olacaktı ve o bembeyaz kör gözler bir kez daha göreceklerdi.

Kendall ona fırsat vermedi. Müziğinin kıskaçlarını uzatıp iblisi yakaladı ve tepenin üzerindeki açık yakalığa doğru hızla koşmaya zorladı. İblis çığlık atarak geriye doğru sendeledi, ama Kendall onu iple yönetiyor gibiydi, iblisin kendi bacaklarını kullanarak kafasını taşa vurdurdu. Tekrar tekrar, ta ki ıslak sesler çıkmaya başlayıp yaratık kafatası parçalanmış bir şekilde yere yığılana kadar.

Rojer alkışlarına eşlik eden tiz bir ıslık çaldı. Coliv bile mızrağını kalkanına vurdu. Ama sonra işaret etti. "Güneyden alev iblisleri geliyor. Doğudan da ağaçlık iblisleri."

Rojer onun işaret ettiği yönlere bakınca yaklaşan nüvelikleri gördü, gelmelerine hâlâ birkaç dakika vardı. "Kemanını indir, Kendall. Amanvah ile Sikvah'm sırası."

Amanvah, Sikvah'ın yanına gitti, sesi Sikvah'ın görünmezlik şarkısıyla doğal bir şekilde yükselip alçalarak bir çağrı şarkısı oluşturuyordu.

Kendall, Rojer'in yanma giderken gururla gülümsedi ve vücudunu onunkine yasladı. Rojer kalp atışlarının hızlandığını ve yüzünün kızardığını hissetti. Son zamanlarda çırağının onu heyecanlandırması çok kolaydı. Artık onun için yepyeni bir insandı.

"Yakında benim kadar iyi olacaksın," dedi Rojer içtenlikle.

Kendall yanağını öptü. "Daha iyi olacağım."

"Dudaklarından Yaratıcı'nın kulaklarına," dedi Rojer. "Başka türlüsünü istemem."

Alev iblisleri hızla tepeye doğru koştular ama zirvesine ulaşamadan eşleri onları baştan çıkardı. Rojer bunu izah etmek için başka kelimeleri denedi ama hiçbiri bundan daha uygun değildi. Amanvah ile Sikvah'ın etrafında daire çizen nüvelikler rahatsızlık verici bir şekilde mırıldanmaya benzeyen yumuşak ve ritmik bir ses çıkarıyorlardı.

Ağaçlık iblisi sürüsü de yaklaştı ve tepenin zirvesinin etrafına dağıldılar. Coliv yere çömeldi ve Rojer ile Kendall enstrümanlarını aldılar, her an çalmaya hazırlardı.

Amanvah'ın önderliğinde şarkıcılar seslerini bir perde düşürdü. Alev iblisleri sırtlarına kavis verip tıslamaya devam ettiler ve yeterince yaklaştıklarında onlara alev püskürttüler.

Ortaya çıkan savaş şiddetli ama tek taraflıydı. Ağaçlık iblisleri alev iblislerinden çekinirdi ama yine de gördükleri yerde onları öldürürlerdi. Alev iblisleri canlarını yakabilir ve hatta onları öldürebilirlerdi ama genellikle ağaçlık iblislerinden biri birkaçını ezdikten sonra.

Sikvah, Amanvah'ın baştan çıkarıcı melodisine zıt bir melodi mırıldanarak görünmezlik şarkısını yeni müttefikleri kapsayacak şekilde genişletti. Ağaç iblisleri çılgınca savruluyorlardı ama çevik alev iblisleri hantal darbelerin etrafında dans edip kocaman ateş tükürüğü kümelerini avlıyorlardı. Tükürükler isabet ettikleri yerde kalıp Rojer'in gözlerinin önünde noktaların uçuşmasına neden olan yoğun bir alevle yanıyorlardı. Bir alev iblisinin işaret ve orta parmaklarını ısırarak kopardığı yerden sakat kalan sağ elini esnetti.

Çok geçmeden ağaçlık iblislerinin sonuncusu da yere yığıldı, parlak alevler söndü ve geriye kapkara yanık kalıntıları kaldı.

"Günışığına adım atmış kadar oldular," dedi Kendall alkışlayarak.

"Evet," dedi Rojer yüksek sesle, "ama sana söylediğim gibi iblisleri birbirleriyle kavga ettirmek kolay." Elbette, eşlerinin yaptığı şey bundan öteydi ama Kendall gibi onlar da sınırlarını keşfetmek için buradaydılar.

Amanvah ona gülümsedi ve Rojer ona güvenmekte haklı ol-

duğunu anladı. Oktavları tırmanırken gerdanlığına dokundu, dakikalar öncesine kadar alev iblislerini dans ettirerek onlara zafer kazandıran şarkı iblisleri telaşla kuzeye doğru kaçıran bir kamçıya dönüştü. O yönde bir kilometre mesafede soğuk bir balık gölü vardı. Muhafaza görüşüyle keskinleşen duyuları sayesinde Rojer suya giren alev iblislerinin çıkardığı şapırtıları duydu ve oradan geçtiklerine işaret eden yükselen dumanları gördü.

Tepelerinde bir sihir parlaması oldu ve Rojer yukarı bakınca birkaç metre ötede hızla yere çakılan bir rüzgâr iblisi gördü, Coliv'in mızrağı göğsüne saplıydı. Mızrak düşüşe dayandı. Ama nüvelik dayanamadı.

Gözcü yere kadar eğildi. "Everam'ın hepinize dokunduğu doğru. Ama gardınızı indirirseniz bu sizi korumaz. Everam'm Nie'nin gücüne saygı duymayan aptallara ayıracak vakti yok."

Rojer, Amanvah'ın küstah tavrına bağırarak karşılık vermesini bekledi. Ama aksine Amanvah hafifçe başını eğdi. Sıradan bir savaşçıya karşı bunu yaptığını daha önce hiç görmemişti. "Doğru söylüyorsun Gözcü ve seni anlıyoruz."

Coliv tekrar selam verdi. "Size hizmet etmek için yaşıyorum, Kutsal Kız."

Leesha masasını kaplayan evrak yığınına göz atarken kapısı kapalıydı. Dışarıda Wonda ziyaretçileri geri çeviriyordu, Jizell ile Darsy'yi bile. Kimseyle görüşecek halde değildi.

Wonda'nın tanıdık tıklamasını duyan Leesha içini çekti ve işinin onu rahatsız edecek kadar acil olduğunu düşündüğü kişinin kim olduğunu merak etti. "İçeri gel, tatlım."

Wonda kafasını içeri uzattı. "Üzgünüm, sahibe..."

Leesha evraklardan kafasını kaldırmadı, işaretleyip imzalarken ve notlar eklerken kalem kâğıtların üzerinde hışırdıyordu. "Biri ölmek üzere değilse vaktim yok, Wonda. Onlara randevu almalarını söyle."

"Evet, mesele bu," dedi Wonda. "Bana alacakaranlıkta haber vermemi söylemiştiniz. Bu akşam Dövmeli Çocukları sınamamız gerekiyor."

"Alacakaranlık çökmüş olamaz..." diye söze başladı Leesha ama

pencereden kararan gökyüzüne bakarken doğru olduğunu anladı. Odası şimdiden öylesine loştu ki, görebilmek için gözlerini kıstığının farkında değildi.

Leesha yanında henüz göz atmadığı evrak yığınına baktı ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Gündönümüne yaklaştıkça alacakaranlık her gün daha da erken oluyor ve bitirmesi gereken işlerini üstesinden gelinemez kılıyordu. Gece onu ezen bir mengeneydi. Yazın yeni ay onları neredeyse yok ediyordu. Çukurlular her an ölüyordu, bütün diyar şafağın yardımlarına koşmasını ve güç toplamak için fırsat bulmayı bekliyordu. Karanlık yarısı kadar daha uzadığında ve gündüz sadece birkaç saat olduğunda nüvelik prensleri geri dönerse ne olacaktı?

"Ve Stela lanet olası bir ağaçlık iblisiyle güreşti!" diyordu Wonda, Leesha'nın at arabası eve doğru giderken. Wonda ile eskiden kulübesinden hastaneye kadar olan bir buçuk kilometrelik yolu yürürlerdi ama artık Leesha yürürken huzur bulamıyordu. İyi dileklerde ve ricada bulunanlar ve sözde yol göstericiler sürekli yolunu kesiyorlardı.

"Yaratıcı adına, bunu görmeliydiniz," diye devam etti Wonda. "Nüvelik ortadan ikiye ayrılacakmış gibi debelenip tekmeler savurdu ama Stela bir ağaç kadar sakin bir şekilde sırtına çıktı ve sabırla bir sonraki hamlesini yapmayı bekledi. Fırsatı edindiğinde nüveliğin omurgasını ikiye böldü."

"Ne?" Leesha kafasını iki yana salladı. "Ne yaptı dedin?"

"Son on dakikadır söylediğim tek kelimeyi duymadınız, değil mi?" diye sordu Wonda.

Leesha kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm, tatlım."

Wonda gözlerini kısarak ona baktı. "En son ne zaman uyudunuz, sahibe?"

Leesha omuzlarını silkti. "Dün gece birkaç saat uyudum."

"Üç," dedi Wonda. "Saydım. Yeterli değil, sahibe. Bunu siz de biliyorsunuz. Özellikle de..."

"Özellikle de ne?" diye sordu Leesha. Yalnızdılar. Leesha at arabasına ses iletmeyen muhafazalar yerleştirmişti.

Wonda'mn rengi soldu. "Demek istediğim..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Wonda," diye bağırdı Leesha.

"Aile olacağınız düşünüldüğünde," dedi Wonda en sonunda.

Leesha içini çekti. "Sana bunu kim söyledi?"

Wonda at arabasının zeminine baktı. "Sahibe Jizell. Sizinle daha çok ilgilenmem gerektiğini ama bunu kabullenmeyecek kadar inatçı olduğunuzu söyledi."

Leesha dudaklarını büzüştürdü. "Bunu o mu söyledi?"

"Sadece sizi ve ufaklığı korumaya çalışıyordu," dedi Wonda. "Ne olduğunu anlamamıştım ama güneyden ayrıldığımızdan beri ne kadar hasta olduğunuzun farkındayım. Çocuk iblisin vârisi, değil mi?"

Leesha, "Ormancı Wonda!" diye bağırınca kız irkildi. "Bir daha çocuğumdan böyle bahsettiğini duymak istemiyorum."

"Hakaret etmek istememiş..."

Leesha kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama ettin."

Wonda kusacakmış gibi görünüyordu. "Sahibe, ben..."

"Bu kez," dedi Leesha tereddüt ettiğini görünce, "affediyorum. Sadece bu kez, sırf seni sevdiğim için. Ama bir daha olmasın. Senin ya da başka birinin özel hayatımla ilgili herhangi bir şeyi bilmenizi istediğimde ben söylerim. Bu arada, bu işe burnunu sokmayacağın için sana teşekkür ederim."

Wonda evet anlamında kafasını salladı, dev kadın bedeni içindeki genç kız gibi küçüldü. "Emredersiniz, sahibe."

Kulübeye döndüklerinde hava tamamen kararmıştı ama bahçe çıraklar, Otacılar ve toplanan Dövmeli Çocuklar ile doluydu. Sadece Vika'nın Görünmezlik Pelerini muhafazalamakla ilgili bir ders verdiği tiyatroda ayakta duracak yer vardı. Leesha kış gelmeden bütün Otacılar ve çırakların birer pelerini olmasını istiyordu.

Vika konuşmacı kürsüsünün yanında oturmuş mercek odasında parşömene muhafazalar çiziyordu. Aynalar ve mercekler görüntüyü beyaz bir ekrana aktarırken, yüzlerce kadın işaretleri muhafaza defterlerine kopyalıyorlardı.

"Çocuklar hâlâ toplanıyor," dedi Wonda, "ve Roni ile kızların ağırlıklarla ölçüleri hazırlaması biraz zaman alacak. Neden biraz uyumuyorsunuz? Size ihtiyacımız olduğunda gelip haber veririm."

Leesha ona baktı. "Seni azarlasam bile artık bana annelik yapmaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Wonda çaresizce gülümsedi. "Üzgünüm, sahibe. Bir kez öğrendiğim şeyi bilmiyormuş gibi yapmam."

Leesha kıza karşı takındığı sert tavırdan pişman oldu. Wonda henüz on altı yaşında olabilirdi ama bir yetişkinin sorumluluklarını herhangi yaştaki birinin boy ölçüşemeyeceği kadar asilce taşıyordu. Wonda ona göz kulak olurken Leesha hiçbir şeyden korkmuyordu.

"Sana bağırdığım için üzgünüm Wonda," dedi. "Sadece beni korumaya çalışıyordun ve bunun için seni seviyorum. Lütfen böyle olmaya devam et..."

"Bir kayalık iblisi kadar inatçı olduğunuzda bile mi?" diye yardımcı oldu Wonda.

Leesha her şeye rağmen kahkaha attı. "Hemen yatmaya gidiyorum, anne."

Wonda çocuklarla buluşmaya giderken kulübenin kapısına giden yol açıktı. Ona şaşkınlıkla bakıp bir *sharusahk* öğrencisi gibi selam verirken yumruklarını kalplerinin üzerine koydular. Birçoğu ondan daha büyüktü ama yine de onu liderleri olarak görüyorlardı.

Leesha adımlarını hızlandırdı, attığı her adım onu birkaç dakikalık huzura yaklaştırıyordu. Uyumasına yardımcı olacak bir çay demleyecekti ve Wonda onu uyandırdığında da hazır çayı olacaktı. Dört saat kesintisiz uyku çekmeyi ummaya cesaret edebilir miydi?

"Leesha," dedi bir ses arkasından, "seni yakalayabildiğime sevindim."

Leesha arkasını döndü ve gerçek gülümsemesinden ayırt etmenin imkânsız olduğu sahte bir gülümseme takındı. Ses şu an Thesa'da görmeyi en son istediği kişi olan Jizell'e aitti. Elona'nın onu ziyaret etmesini tercih ederdi.

"Neden Vika'nın dersinde değilsin?" diye sordu Leesha.

"Bir zamanlar Vika öğrencimdi, ben onun öğrencisi değildim." Jizell elini salladı. "Bırakalım kızlar muhafaza çizimini öğrensinler. Çırak önlüğümü takmak için çok yaşlıyım."

"Bu kadarı yeter," diye çıkıştı Leesha.

Jizell irkildi. "Ne?"

"Konuşmamı dinlemedin mi?" diye üsteledi Leesha. "Yoksa bir zamanlar ben de senin çırağın olduğum için bunu göz ardı edebileceğini mi düşündün?"

Jizell'in yüzü sertleşti. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra böyle konuştuğuna göre çok cesur olmalısın. Bir ay önce Angiers'a gidebilecekken, Çukur'a geldiğimden beri var gücümle çalışıp duruyorum."

"Haklısın," diye ona katıldı Leesha. "O kadar ki, ben yokken diğer kadınlar seni örnek alıyorlar. Ve bu yüzden, herkesin hatrı için onlara daha iyi örnek olmalısın. Beni göz ardı edip muhafazacılık derslerine katılmazsan, elli yaşın üzerindeki diğer Otacıları aynı şeyi yapmaktan ne alıkoyacak?"

"Herkesin muhafazacılığı öğrenmeye ihtiyacı yok, Leesha," diye bağırdı Jizell. "Bu kadınlardan çok kısa süre içinde çok fazla şey bekliyorsun. Okuma yazma bilip bilmediklerini kontrol etmeden önlerine kitaplar ve kurallar koydun."

"Hayır," dedi Leesha. "Sen çok az şey bekliyorsun. Koruma çemberi oluşturacak bir muhafaza çizmeyi başaramadığım için Angiers'tan gelirken yolda neredeyse ölecektim. Elimden geldiği sürece, bunun bir daha başka bir Otacı'nın başına gelmesine izin vermeyeceğim. Her kadının hayatı birkaç saat ders çalışmaya değer."

"Yakında bizi koruyacak Dövmeli Çocuklar olmayacak mı?" diye sordu Jizell. "Dedikodular büyük planının bu olduğunu söylüyor. Her Otacı için muhafazalı bir koruma."

Leesha saçlarını yolmak istedi. "Bu sadece lanet olası bir ders! Beni çürütmeyi bırak ve git!"

Jizell ellerini beline koydu. "Çürütmek mi? Seni nasıl çürüttüm?"

"Hayat kurtaracak taleplere karşı gelerek!" dedi Leesha. "Koyduğum kurallara karşı geliyorsun. Hâlâ çırağınmışım gibi davranıyorsun. Hatta diğer Otacıların karşısında bana 'kız' diye hitap ediyorsun!"

Jizell şaşırmış görünüyordu. "Bu sözle kötü bir şey kastetmediğimi biliyorsun..."

"Biliyorum," dedi Leesha. "Ama diğerleri bilmiyor. O nedenle, bundan vazgeçmelisin."

Jizell alaycı bir şekilde reverans yaptı ve incindiğini belli eden bir ses tonuyla konuştu. "Açıklığa kavuşturmak istediğiniz başka bir şey var mı, hanımefendi?"

Leesha bu tartışmadan sonra aralarının normale dönüp dönmeyeceğini merak etti, ama sorunlardan kaçmanın hiçbir şeye yaramadığını öğrenmişti. "Wonda'ya hamile olduğumu söyledin."

Jizell birkaç saniye bekledikten sonra yanıt verdi ama çaresizce bir yalan aradığı aurasında öylesine parlak bir şekilde belliydi ki Leesha gözleri kapalı olsa bile bunu görebilirdi. "Bildiğini sanıyordum..."

"İblis pisliği," diye tısladı Leesha. "Sen skandalları yanlışlıkla ortaya döken aptal bir dedikoducu değilsin. Bana annelik yapmasını istediğin için ona söyledin."

"Evet, ne olmuş söylediysem?" Jizell yumruklarını beline koydu. Leesha artık bir yetişkin olabilirdi ama kadın yine de karşısında dimdik duruyordu. "Kıza kendi canını emanet edebiliyorsun ama bebeğin konusunda güvenemiyor musun? Hepimizi çok fazla zorluyorsun Leesha ama en çok da kendini zorluyorsun. Artık yetişkin bir kadınsın, evet ve bu seçimi kendin yapabilirsin ama iki kişi için karar alıyorsun ve ne Wonda ne de ben bunu unutmana izin vereceğiz. Tartışmaya devam edersen Darsy'ye de söylerim."

Leesha'nın yüzü kızardı. Darsy'yi kardeşi gibi severdi ama kadın kalbinin üzerine gelen önlüğünün cebinde bir Kanon taşıyordu. Kadınlar için pomm çayı bile pişirmezdi. Bu... Darsy ya da Otacıların çoğunun Ahmann Jardir'den olması bir yana, evlilik dışı olduğunu bilseler onu destekleyeceklerine Leesha'nın hiç şüphesi yoktu.

Ve bu düşünceyle birlikte Jizell uzaklaşmaya, Leesha'nın görüş alanı kararmaya başladı. Düştüğünü ve Jizell onu yakalarken sarsıldığını hissetti ama bunlar uzak şeylerdi.

"Sahibe Leesha!" diye seslendi Wonda ama kilometrelerce ötede gibiydi.

Leesha kendi yatağında uyandı. Doğrulup karanlık odada şaşkınlıkla etrafına bakındı. Göz kapaklarında ağırlık var gibi hissediyordu.

"Wonda?" diye seslendi.

"Sahibe Jizell!" Wonda yanına koştu. "Bizi çok korkuttunuz, sahibe."

Jizell bir mumla yanına geldi ve Wonda'nın yanına sığındı. Leesha'nın düşen göz kapaklarını nazik ama kendinden emin bir şekilde kaldırdı ve mum ışığını yaklaştırıp göz bebeklerinin büyüyüp büyümediğini kontrol etti.

"Her şey yolunda, Leesha," dedi Jizell yanağını okşayarak. "Uykuya dön. Yarın sabaha kadar beklemeyecek hiçbir şey olmadı."

Leesha kuruyan dilini ağzının içinde dolaştırdı. "Bana çamur otu ve gökyüzü çiçeği vermişsin."

Jizell kafasını evet anlamında salladı. "Uyu. Otacının emri."

Leesha gülümsedi, başını tekrar yastığa koyup kutsal uykunun onu ele geçirmesine izin verdi.

Ertesi sabah uyandığında, Leesha kendini aylardır hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Uyku ilacı yüzünden düşünceleri hâlâ bulanıktı ama sert bir çayla bunu düzeltebilirdi.

Şalına sıkıca sarınıp ayaklarını sürterek yatak odasından çıktığında Jizell onu bekliyordu. Akıl hocası kendi mutfağından çıkıyormuş gibi rahatça Leesha'nın mutfağından çıktı. Leesha'nın eline buharı tüten bir fincan tutuşturdu, sabahları birçok kez içtikleri gibi ballı ve koyu bir çaydı. "Banyo suyu sıcak. İhtiyaçlarını gider ve masaya gel. Sen gelene kadar kahvaltıyı hazırlamış olurum."

Leesha kafasını salladı ama oyalandı. "Söylediklerim için üzgünüm."

Jizell umursamazca elini salladı. "Üzülmene gerek yok. Birçok konuda haklıydın. Daha kibar olabilirdin ama bir aydır doğru düzgün uyumayan hamile bir kadın olarak huysuz olmaya hakkın var. Şimdi git ve yıkan."

Leesha banyosunu ve çayını bitirdiğinde düşünceleri netleşmişti. En sevdiği elbisesini seçip kahvaltı masasına oturdu. Söz verdiği gibi Jizell dumanı tüten bir tabak yumurta ve sebzeyle onu bekliyordu.

"Kendinden geçtiğinde seni muayene ettim," dedi Jizell. "Çocuğun kalbi bir Ormancı'nın baltası gibi çarpıyor. Güçlü." Çatalıyla Leesha'yı işaret etti. "Ama şimdiden hamileliğini belli etmeye başladın. Thamos yüzünü göğüslerine gömmüşken bunu fark etmeyebilir ama kasabanın geri kalanı dikkatini çekmekten memnu-

niyet duyacaktır, tabii şimdiye kadar yapmadılarsa. Başkalarından önce ona söylemek istiyorsan, şimdi tam zamanı."

Leesha gözlerini yemeğinden ayırmadı. Çukurluların çoğu gibi Jizell de çocuğun Thamos'tan olduğunu sanıyordu. "Onunla konuşacağım. Zaten bugün Kraliyet Bahçesi'yle ilgilenmem gerekiyor."

Jizell güldü. "Ona bu ismi mi taktın? Herhangi bir isim kadar iyi. Ona mahsülden bahsetmeden önce bahçenin güzel ve bakımlı olduğundan emin ol."

At arabası Leesha ile Wonda'yı Kraliyet Bahçesi'nin girişine kadar götürdü. Kontun adamlarından bazıları yaklaştılar ama Wonda araya girip engel olurken Leesha dalların arasında gözden kayboldu. Wonda kapıdayken bahçeye ondan başka kimse giremezdi.

Gözlerden kaybolurken kalbi pır pır etti. Thamos'un kalesine gizlice girmek her zaman heyecan vericiydi. Yakalanma korkusu ve seks beklentisi bir şişe couzi kadar güçlüydü. Ama bugün farklıydı. Jizell'in önerdiği gibi, onunla son kez birlikte olacaktı ama bu kendisi için olduğu kadar onun içindi de.

Leesha bir zamanlar Thamos'un şiddetten başka bir işe yaramayan ve kolaylıkla manipüle edilen şımarık bir züppe olduğunu düşünüp onu umursamamıştı. Ama Thamos yanıldığını ona birçok kez kanıtlamıştı. Yaratıcı değildi, işleri kurallarına göre idare ediyordu ama adil olmasıyla tanınıyordu ve insanlar söz konusu o olduğunda nerede durduklarını biliyorlardı. Soylu avantajlarını kullanmaktan asla çekinmezdi ama nüvelikler geldiğinde halkının önünde durmaktan da tereddüt etmezdi.

Bu ziyaret nişanlanmalarıyla sonuçlanabilirdi ve Leesha bunu ne kadar istediğini fark edince şaşırdı. Çocuğun doğmasına altı ay daha vardı. O zamana kadar Yaratıcı'nın onlar için nasıl bir kader çizeceğini kim bilebilirdi?

Dakikalar içinde Leesha labirenti andıran çalıların arasından geçip gizli kapıdan kontun malikânesine girdi. Tarisa bekliyordu, onu gizlice başka bir kapıdan geçirip Thamos'un yatak odasına çıkan bekleme odasına aldı.

Kont bekliyordu, onu kollarına alıp derin bir öpücük verdi. "İyi

misin, sevgilim? Bayıldığını duydum..."

Leesha onu tekrar öptü. "Önemli bir şey değildi." Elini aşağı indirip kemerini tuttu. "Arther kapıyı tıklatmaya cesaret etmeden önce en az bir saatimiz var. Yeterince erkeksen, bana iki kez sahip olabilirsin."

Leesha kontun bu görevi yerine getirebileceğini biliyordu. Thamos neredeyse her gece iblislerle savaşıyordu ve zırhı ile mızrağına *hora* yerleştirmişti. Kont artık onunla tanıştığında olduğundan daha uzun boyluydu, o zaman bile tahrik olduğunda şiddetli olan şehveti şimdi iki kat daha güçlüydü. Birlikte geçirdikleri ilk geceden beri, sertleşmesine engel olan performans tedirginliğinden eser yoktu. Leesha şimdiden pantolonunun daraldığını hissedebiliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Thamos geri çekildi ve onu dirseklerinden tutarak erkekliğine ulaşmasına engel oldu. "Hiçbir şey mi? Çukur'daki Otacıların yarısının önünde düşüp bayıldın ama hiçbir şey olmadı mı?"

Thamos yanıt vermesini beklerken aralarına ağır bir sessizlik çöktü. Omuzlarını sıktı ve gözlerinin içine bakması için nazikçe parmağını çenesinin altına koydu. "Bana söylemek istediğin bir şey varsa, şimdi söylemenin tam zamanı, Leesha Kâğıt."

Biliyor. Leesha ona bunu Tarisa'nın söyleyip söylemediğini merak etti, ama doğrusu önemi yoktu. "Hamileyim."

"Biliyordum!" Thamos neşeyle gülümseyip onu kucakladı. Bir an için bunun bir saldırı olduğunu düşündü ama güçlü kucaklaması sadece bir saniye sürdü, sonra ayaklarını yerden kesip onu etrafında döndürdü.

Leesha, "Thamos!" diye bağırınca kontun gözleri kocaman oldu.

Onu hemen yere indirip endişeli bir şekilde karnına baktı. "Elbette. Çocuk. Umarım sana..."

"Sorun değil," dedi Leesha içi rahatlıkla dolarken. "Bu kadar sevindiğini görmek beni çok şaşırttı."

Thamos kahkaha attı. "Elbette sevindim! Artık kontesim olmak *zorundasın*. İnsanlar bu konuda ısrar edecekler ve aksini kabul edemem."

"Bundan emin misin?" diye sordu Leesha.

Thamos hevesle kafasını salladı. "Bunu sensiz yapmam Leesha, sen de bensiz yapamazsın. Dövmeli Adam gitmiş olabilir ama birlikte nüvelikleri püskürtüp Çukur'u yeniden inşa ederek en güzel şehirlerden biri yapabiliriz."

Leesha sözlerinin onu heyecanlandırdığını inkâr edemezdi. Thamos dizinin üzerine çöküp ellerini ellerine alırken yüreği ağzına geldi. "Leesha Kâğıt, söz veriyorum..."

Yaratıcı adına, bunu gerçekten yapacak. Çocuğun onun olmadığından haberi bile yok.

Donup kaldı. Bu istediği şeydi. En kötü ihtimalle, plan yapmak için altı ayı olacaktı. Çukur'da birçok kimsesiz çocuk vardı. Belki Thamos'a benzeyen birini bulur ve bebeği değiştirip Ahmannn'ın çocuğunu güvenli bir yere kaçırabilirdi.

Belki de yok yere endişeleniyordu. Stefny'nin konseyin ardından söylediklerini hatırladı.

Çocuklar çok tuhaftır. İnsanlar onları görmek istedikleri şekilde görürler.

Thamos, Leesha'dan daha esmerdi ve genellikle bronzlaşıyordu. Kendi solgun teni güneşte yanıyordu ama bronzlaşamıyordu. Çocuğun ten rengi çok fazla dikkat çekmeyecek kadar yakın olabilirdi, özellikle de Leesha, Thamos'un gerçek vârisleri olacak başka çocuklar doğurmakta gecikmezse.

İyi bir eş olacağım, diye içinden söz verdi. *İyi bir kontes. Gerçeği öğreneceğin gün gelse bile, beni gelinin olarak aldığına pişman olmayacaksın.*

Kocaman damlalar halinde gözyaşları burnundan aşağı süzüldü. Ağladığının farkında bile değildi.

Yaratıcı adına, sanırım âşık oldum.

Ağzını açtı, bu adama bağlılık sözü vermeyi ve hayallerini gerçekleştirmeyi her şeyden çok istiyordu.

Ama kelimeler boğazına takıldı. Ona öylesine içtenlikle ve büyük bir seviyle bakıyordu ki, ona ihanet etme düşüncesine katlanamadı.

Ellerini çekip bir adım geri çekildi. "Thamos, ben..."

"Ne oldu, sevgilim? Neden..." Ve sonra birden her şeyi anladı. Muhafaza görüşü olmasa bile, doğrulurken bakışlarındaki değişikliği görebiliyordu.

"Demek dedikodular doğru," dedi Thamos. "Geçen hafta bu tür şeyler söyledikleri için üç adamımı kırbaçlattım ama doğruyu söylüyorlarmış. Çöl iblisi. Rizon'u fetheden, binlerce insanı öldürüp Thesa'yı nesiller boyunca sürecek serseri sığınmacı sınıfıyla dolduran adam. Onunla birlikte olmuşsun."

"Dedikodulara bakılırsa, sen de Angiers'daki bütün hizmetçilerle birlikte olmuşsun," diye çıkıştı Leesha. "Onunla birlikte olduğumda sana söz vermemiştim, Thamos. Birbirimizi doğru düzgün tanımıyorduk. Çukur'a geleceğini bile bilmiyordum."

"O hizmetçiler binlerce kişiyi öldürmüyorlardı," dedi Thamos inkâr etmeye kalkmadan.

"Öldürselerdi," dedi Leesha, "ve onlarla birlikte olarak ilerlemelerini yavaşlatabilseydin ya da planlarını öğrenebilseydin, tereddüt eder miydin?"

"Demek, kendini satıyordun," dedi Thamos.

Leesha ona tokat attı. Thamos'un gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu, sonra sımsıkı kapattı. Yumruklarını sıkarken yüzünde hırlamaya benzer bir ifade belirdi.

Leesha kör edici tozunu sakladığı kesesine doğru elini götürürken Thamos bağırarak ondan uzaklaştı, odada kafese tıkılmış bir kurt gibi bir ileri bir geri yürümeye başladı. Tekrar haykırıp yatağının altın ağacı direklerini yumrukladı.

"Aaaaah!" diye bağırarak elini tuttu.

Leesha yanına koşup ellerini tuttu. "Bakmama izin ver."

"Yeterince zarar vermedin mi?" diye bağırdı Thamos, gözyaşlarının süzüldüğü kıpkırmızı yüzünde ıstırap dolu bir maske vardı.

Leesha sakin bir şekilde ona baktı. "Lütfen. Bir yerini kırmış olabilirsin. Bir dakika kımıldamadan otur ve bakmama izin ver."

Thamos onu yatağa götürmesine izin verdi ve birlikte yatakta otururken Leesha onun korumacı elini kenara itip hasarlı elini inceledi. Kırmızıydı ve eklemlerinin üzerindeki deri açılmıştı, ama daha kötüsü olabilirdi.

"Kırık yok," dedi. Önlüğünün cebinden kanamayı durduran bir ilaçla bez çıkardı ve yarasını temizleyip sardı. "Elini buz dolu bir kâseye sok..."

"Çocuğun benim olma ihtimali var mı?" Thamos yalvarırcasına bakıyordu.

Leesha derin bir nefes alıp kafasını salladı. Kalbinin göğsünde sıkışıp parçalandığını neredeyse hissedebiliyordu. Thamos'la hâlâ bir şansı vardı ama az önce onu berbat etmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Yemin ederim. Geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, bunu yapardım. Seni kandırdığımı biliyorum. İlk başta bunu çocuk için yaptım ama sadece ilk başta."

"Ya sonra?" diye sordu Thamos.

"Kontesin olmak istediğim için," dedi Leesha. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

Thamos elini çekti, ayağa kalkıp tekrar bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Gerçekten böyle hissediyorsan kanıtla. Otacıların çayından demleyip çocuktan kurtul. Benim gibi en başından başla."

Leesha gözlerini kırpıştırdı. Annesi bunu önerdiğinde hiç şaşırmamıştı ve hiç şüphesiz Inevera ile Araine de aynı şeyi isterlerdi. Kadınlar, gerektiğinde bu tür konularda çok soğuk olabiliyorlardı. Ama Thamos'un masum bir çocuğu öldürebileceğini hiç düşünmemişti.

"Hayır," dedi. "Çayı bir kez içtim –içimde bir canlının büyüdüğünü bilmeden– ve bu hayatımın en büyük pişmanlığıydı. Ahmann'la birlikte olmaktan bile daha pişmanlık vericiydi. Bir daha asla yapmam."

"Ah!" diye haykıran Thamos bir vazo alıp odanın diğer tarafına fırlattı. Leesha kaskatı kesildi. Thamos'un gece şiddete ayak uydurabilmek için kendini yiyip bitirmesi gerekiyordu. Neden burada farklı olsun ki? O da ayağa kalktı ve bahçelere giden gizli kapıya doğru yaklaştı.

Ve Wonda'ya.

Ama Thamos onu bir kez daha şaşırttı, omuzları gevşerken öfke bir nefes gibi onu terk etti. Ona doğru dönerken yüzünde yenilgiye uğramış gibi bir ifade vardı. "Bütün Çukur Diyarı ve annemin çocuğun benim olduğunu düşündüğünün farkında mısın?"

Leesha ağlayarak kafasını salladı. Bacakları adeta eridi ve yatağa doğru sendeledi, hıçkırıklarını gizlemeye çalışarak yüzünü kapattı. Uzunca bir süre orada oturdu ve sarsılarak ağladı ama sonra yatakta başka bir ağırlık hissetti ve Thamos kolunu ona doladı.

Leesha ona sokuldu ve bunun son olup olmadığını merak etti.

Thamos'un gömleğini kavrayıp sıkıca tuttu ve kokusunu hatırlamak için nefesini içine çekti.

"Seni buna karıştırdığım için üzgünüm," dedi. "Bana kur yapmaya başlayacağını ya da sana âşık olacağımı ummuyordum. Ben sadece bebeğimi korumaya çalışıyordum."

"Kimden?" diye sordu Thamos. "Çukur'daki kimse çocuğa zarar vermez."

"Krasialılar bilirse, onu içimden kesip alırlar," dedi Leesha. "Daha da kötüsü, doğmasını bekledikten sonra onu benden alır ve yeşil toprakların vârisi olduğuna inandırarak yetiştirirler."

Thamos'a baktı. "Ve annen onu rehin alabilir. Sakın inkâr etme."

Thamos bakışlarını yere indirip kafasını iki yana salladı. "Muhtemelen bunun en iyisi olduğunu düşünür."

"Peki ya sen, Thamos?" diye sordu Leesha. Şimdiden fazla üsteliyordu ama bilmek zorundaydı. "Bir dakika öncesine kadar bensiz yapamayacağını söylüyordun. Annenle birlikte beni mahkumiyetle yargılamayı ister misin?"

Thamos kamburunu çıkardı. "Ne yapacağım? Rhinebeck'in hâlâ bir oğlu yok. Annem rahminde sarmaşık tahtın varisini taşıdığını sanıyor. Ona çocuğun çöl iblisinin vârisi olduğunu nasıl söyleyeceğim?"

"Bilmiyorum," dedi Leesha. "Şimdiden karar vermeye gerek yok. Durumum resmi bir şekilde duyurulmadı. Normal bir şekilde davranıp ne yapacağımızı düşünmeye çalışalım." Thamos'un elini sıktı ve elini çekmediğini görünce onu son kez öpmek için sokuldu.

Thamos arı ısırmış gibi yerinden fırladı. "Yapma. Sırası değil. Sanırım gitmelisin."

Leesha gizli kapıdan çıkarken hıçkırdı ve sendelemeden olabildiğince hızlı koşarak malikaneden uzaklaştı.

17. BÖLÜM

ALTINSES

D.S. 333 KIŞ

Angiersli hanedan arabası Çukur'da uygunsuz görünüyordu ama Rojer onu nerede görse tanırdı. Efendisi Rhinebeck'in gözdesiyken Arrick ile birçok kez bu arabaya binmişlerdi.

Ancak artık Jasin Altınses'a aitti.

At arabası besili Angiers süvari atlarının üzerindeki bir düzine Tahta Asker eşliğinde Nüvelikler Mezarlığı'na yanaşırken Rojer'in yayı tellerin üzerinden kaydı. Yarım daire şeklindeki sahnede onun izinden giden diğer Jonglörler ve çırakları da çalmayı bırakıp bakışlarını takip ettiler.

Rojer'in duraklaması Kendall'ın dikkatinden kaçmadı. "Her şey yolunda mı? Bulut kadar beyaz görünüyorsun."

Rojer onu doğru düzgün duymadı. Üzerinden çok fazla zaman geçmeyen o korkunç gecedeki çığlıkları ve kahkahaları hatırlayan zihninde korku ve panik karışımı bir his dolaşmaya başladı. Arabacı basamakları indirip at arabasının kapısını açarken Rojer kendinden geçmiş gibi izledi.

Yuvarlanan Hary elini omzuna koydu. "Git, evlat. Görünmeden git. Üzüntünü dile getiririm."

Sözleri ve yaşlı Jonglörün onu nazikçe itmesi Rojer'i dalgınlığından kopardı. Hary kemanını alıp orkestraya önderlik ederek çalgıcıların dikkatini çekerken, Rojer ortadan kayboldu.

Sahnenin sağ tarafından inen Rojer görüş alanından çıkar çıkmaz hızını artırdı ve basamakları üçer üçer inip bir tavşan kadar hızlıca sahnenin arkasına geçti. Sırtını sahnenin gölgesinde kalan duvara yaslayıp Altınses'in at arabasından inmesini izledi.

Geçen bir yıl, Usta Jaycob'ı öldüren ve Rojer'i Angiers'ın sokaklarında gece vakti ölüme terk eden adamı gördüğünde beliren hislerini dindirmeye yaramamıştı. Gölgelerin güvenliğinde, Rojer'in dudağı kıvrıldı ve ön kollarına bağlı bıçaklarından birini almak isteyen eli kaşındı. İsabetli bir atış...

Peki ya sonra? diye kendi kendine sordu. *Dükün habercisini öldürdüğün için asılırsın.*

Ama Rojer'in kasları açılmadı. Olduğu yerde dururken bile kesik kesik soluyordu ve bedeni savaşmak ya da kaçmak için kendini oksijenle dolduruyordu.

Jasin, Hary'ye seslendi ve yaşlı Jonglör onu selamlamak için sahnenin önündeki basamaklardan aşağı indi. Adamlar sarılıp birbirlerinin sırtına vururken, bıçaklar kendiliğinden Rojer'in ellerine düştü.

Çırakları Abrum ile Sali'den eser yoktu. Abrum, Rojer'in kemanını kırıp onu yere bastırmıştı. Usta Jaycob'ı döverek öldürürken Sali kahkaha atmıştı.

Ama çıraklar sadece araçlardı. Emri veren Jasin'di. Suçun çoğunu durup izleyen Jasin'di.

"Rojer, ne yaptığını sanıyorsun?" Arkasından gelen Kendall'ın sert fısıltısı irkilmesine neden oldu.

"Kendi enstrümanına bak, Kendall," dedi Rojer. "Seni ilgilendirmez."

"Eşin olacaksam," dedi Kendall, "elbette ilgilendirir."

Rojer ona baktı ve gözlerindeki bir şey aniden nefesini içine çekmesine neden oldu. "Şimdilik," dedi kısık bir sesle, "eğer bir iblis Jasin Altınses'i yemek üzere olsaydı ve onu kurtarmak için küçük bir şarkı çalmam gerekseydi, o kemanı bin parçaya bölmeyi tercih edeceğimi bilmen yeterli olur."

"Jasin Altınses kim?" diye sordu Amanvah, Rojer odalarına girdiği anda. Renkli ipeklerini giymişti, sinirliyken bile yüzü çok güzeldi.

Bunu bekliyordu ama çok hızlıydı. Kendall ile eşleri son haftalarda çok samimi olmuşlardı.

"Jasin Altınses benden başka kimseyi ilgilendirmez," diye çıkıştı.

"İblis pisliği." Yere tüküren Amanvah hiddetiyle Rojer'i şaşırttı. "Biz senin *jiwah*ınız. Düşmanların bizim de düşmanlarımız."

Rojer kollarını göğsünde birleştirdi. "Bu kadar bilmek istiyorsan, neden zarlarına sormuyorsun?"

Amanvah gerginlikle gülümsedi. "Ah, bey. Çoktan danıştığımı sen de biliyorsun. Ben sadece kendi sözlerinle açıklaman için sana bir fırsat veriyorum."

Rojer ona tarafsız bir bakış atıp düşündü. Bu soruyu zarlara danıştığından hiç şüphesi yoktu, ama *alagai hora*'nın ona söyledikleri tamamen farklı bir şeydi. Bütün hikâyeyi –ondan daha düzgün bir şekilde– ya da ağzından bilgi sızdıracak belli belirsiz şeyler biliyor olabilirdi.

"Zarlara danıştıysan, Everam'ın bilmeni istediği her şeyi biliyor olmalısın," diye karşılık verdi, bunun tehlikeli bir zemin olduğunu biliyordu.

Amanvah'ın gülümsemesinin gevşediğini görünce şaşırdı. "Öğreniyorsun, bey."

Rojer hafifçe eğildi. "Çok iyi öğretmenlerim var."

"*Jiwah*ına güvenmeyi öğrenmelisin, bey," dedi Amanvah elini koluna koyup ona yaklaşırken. Rojer, tıpkı öfkesi gibi, bunun planlanmış bir hareket olduğunu biliyordu ama etkisini inkâr edemezdi.

"Ben sadece..." Rojer boğazındaki yumruyu yutkundu. "Bu konuda konuşmaya hazır değilim."

"*Hora* aranızda kan olduğunu söyledi," dedi Amanvah. "Ancak kanla temizlenebilecek bir kan."

"Anlamıyorsun..." diye söze başladı Rojer.

Amanvah kahkaha atarak sözünü kesti. "Ahmann Jardir'in kızıyım! Kan davasını anlamadığımı mı sanıyorsun? Anlamayan

sensin, bey. Bu adamı öldürmelisin. Sana ve senin olana saldırma fırsatı eline geçmeden bunu bir an önce yapmalısın."

"Buna cesaret edemez," dedi Rojer. "Burada değil. Şimdi değil."

"Kan davaları nesillerce devam edebilir, bey," dedi Amanvah. "Onu öldürmeyi başaramazsan, torunları intikamını senden alabilirler."

"Peki onu öldürmek buna engel olacak mı?" dedi Rojer. "Yoksa çocuklarını doğrudan düşman mı yapacak?"

"Çocuğu varsa, onları da öldürmek en iyisi," dedi Amanvah.

"Yaratıcı adına, sen ciddi misin?" Rojer hayrete düştü.

"Coliv'i yollayacağım," dedi Amanvah. "O bir Krevakh Gözcüsü ve Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan biri. Asla görünmez ve bütün tanıklar, düşmanının atından düştüğünü ya da armut yerken boğulduğunu düşünürler."

"Hayır!" diye bağırdı Rojer. "Gözcü yok. Dama'ting zehri yok. Karışmayacaksın, hiçbiriniz karışmayacaksınız. Jasin Altınses'ten intikam almak bana kalmış ve eğer buna saygı göstermezseniz, o zaman bu evlilik sona erer."

Bunun üzerine sessizlik oldu. Sessizlik o kadar derindi ki, Rojer göğsünde gümbürdeyen kalp atışlarını duyabiliyordu. Bir yanı sırf sessizliği bozmak için sözlerini geri almak istedi, ama yapamadı.

Söyledikleri doğruydu.

Amanvah uzunca bir süre ona baktı ve Rojer gözlerini kırpıştırması için ona meydan okuyarak maskesine kendi maskesiyle karşılık verdi.

En sonunda, gözlerini kırpıştırıp bakışlarını indirdi ve yere kadar eğilerek selam verdi. Sözleri zehire bulanmıştı. "Nasıl istersen, bey. Kanı sadece senin."

Rojer'e baktı. "Ama şunu bil. Bu adamın yaşamasına izin verdiğin her gün, davranışları yargılanmak için yalnız yolda yürüdüğünde sana karşı bir ağırlık olacak."

Rojer burnundan güldü. "Riske gireceğim."

Amanvah burun deliklerinden kısa ve kızgın bir nefes verdi ve topuklarının üzerinde dönüp kendi odasına doğru süzülerek kapıyı arkasından kapattı.

Rojer peşinden gitmek istedi. Onu sevdiğini ve evliliklerini bitirmeyi asla istemediğini söylemek istedi ama gücü onu terk etti ve gerçeklik her yanım sardı.

Jasin Altınses, Çukur'daydı ve Rojer ondan sonsuza kadar kaçamazdı.

Davet ertesi sabah geldi, kontun iç konseyinin dükün habercisini resmi olarak karşılamak için vereceği özel bir öğleden sonra davetiydi.

Rojer kâğıdı avucunda buruşturdu, ama onu bulunabileceği bir yerde bırakmamaya özen gösterdi. Amanvah hâlâ odasındaydı ve kapının etrafındaki hava soğuktu.

"Baronla görüşmeliyim," dedi Rojer Sikvah'a. Vakit kaybetmeden uygun giysilerini çıkardı.

Amanvah'm eli Rojer'in gardırobuna bile değmişti. Rojer'in Everam'ın Armağam'na getirdiği giysilerden başka giysisi olmadığını fark edince çok şaşırmıştı. Bir saat geçmeden, Shamavah'ın terzileri onu soyup ölçülerini almaya başlamışlardı.

Bir malikâne inşa ettiriyor olmaları güzeldi. Rojer'in dolaplarının doluş hızına bakılırsa, bütün bir kanadı onun gardırobuna ayırmaları gerekecekti.

Bu durumdan şikâyetçi değildi. Rojer'in artık davetin türüne göre parlaklığı değişen ince kumaştan her duruma uygun alacalı giysileri vardı. Hatta bir ay boyunca her gün farklı giysiler giyebilirdi. Bu ona dükün habercisi olduğu ve sarayda yaşadıkları Arrick'le olan ilk günlerini hatırlattı. O günlerin yalanları artık ortaya çıkmasına rağmen, hayatının en mutlu zamanlarıydı.

Rojer ilk önce kendi giysilerini seçmeye kalkmıştı ama eşleri hemen buna son vermişlerdi. Doğrusu bu tür konularda ondan daha sağduyululardı.

Sikvah'ın baronla yapacağı gayriresmi görüşme için seçtiği ceket ve pantolon kaliteli bir Krasia halısı gibi soluk renkli karışık desenler içeriyordu. Bol gömleği kusursuz beyaz ipektendi. Bulut giymiş gibi hissediyordu.

Dökümlü kumaşın altında, Rojer ağır madalyayı göğsünde hissediyordu. Kalın örgü zincire takılı bir Angiers Kraliyet Kah-

ramanlık Madalyası'ydı, altın kabartma ağır madalyada Dük Rhinebeck'in sembolüyle –sarmaşıklarla sarılı bir tahtın tepesinde süzülen bir taç– süslü kalkanın arkasında çarpraz duran mızraklar resmedilmişti. Kalkanın altında şöyle yazıyordu:

Arrick Tatlınağme

Ama Rojer onu ters takıyordu, madalyonun pürüzsüz arka yüzeyinde dört isim daha vardı:

Kally

Jessum

Geral

Jaycob

Rojer'i korurken ölenlerin isimleri. Beş isim. Onunki uğruna yarıda kalan beş hayat. Perişan varlığı kaçına değerdi?

Madalyaya dokunabilmek için bağcıklarıyla oynuyormuş gibi yaptı. Bir an için parmağı soğuk metale değdi ve içi rahatlıkla dolup tedirginliğini alıp götürdü. Beyni ona ne derse desin, kalbi madalyaya dokunduğu sürece ona zarar gelmeyeceğini biliyordu.

Bu bir aptal tesellisiydi ama Rojer'in mesleği aptallıktı, o nedenle işe yarıyordu.

Sikvah çocuğunu giydiren bir anne gibi ellerini kenara itip bağcıklarını kendi düzenledi. Yine huzursuzluğa kapıldı ve elini içgüdüsel bir şekilde geri çekti. Sikvah elinin tersine sertçe vurdu. Bir an için sızladı, sonra aşağı düştü, gömleğini çekerek düzleştirirken eli uyuştu.

Rojer şaşkınlıkla irkildi. "Sikvah!"

Sikvah'ın gözleri kocaman oldu ve hemen dizlerinin üzerine çöküp ellerini yere koydu. "Sana vurduğum için özür dilerim, bey. Beni kırbaçlamak istersen, bu senin hakkın..."

Rojer hayret etti. "Hayır, ben..."

Sikvah kafasını salladı. "Elbette. *Dama'ting*'e cezamı belirlemesini söylerim..."

"Kimse kimseyi kırbaçlamayacak!" diye bağırdı Rojer. "Sizin neyiniz var böyle? Unut gitsin, bana başka bir gömlek bul. Düğmeleri olan bir gömlek."

Arkasını döndüğü anda Rojer'in eli madalyasına gitti ve hayatı ona bağlıymış gibi onu sıkıca tuttu.

Tılsımı eşlerinden gizlediği birkaç sırdan biriydi. İsimleri, annesini ve babasını, aile dostu Ulak ve çırağı olan iki Jonglörü tanıyorlardı. Onurlu bir şekilde ölmüşlerdi.

Ama arkalarındaki hikâyeleri, cinayetleri, ihanetleri ve aptallıkları sır gibi saklıyordu.

Sikvah ona yeni bir gömlek getirdi, ağır dantel kravatı olan dökümlü bir gömlekti. Davetin gerektirdiğinden daha gösterişliydi ama göğsünün üzerine bir ağırlık koyması için harikaydı, böylece dikkat çekmeden madalyasına rahatlıkla dokunabilirdi.

Bunu bilerek mi yapmıştı? Sikvah üstten üçüncü düğmesini iliklemeyince Rojer anladığını fark etti ve yüreği sızladı.

Hayatı boyunca sevdiği herkes ölmüş ve onu yalnız bırakmıştı, ama ya borcunu tamamen ödeyemediyse? Onun için ölen bir sonraki kişi Sikvah mı olacaktı? Amanvah? Ya da Kendall? Bu düşünceye dayanamadı.

Madalyasını elini acıtacak kadar sıkı bir şekilde tuttuğunu fark etti. En son bunu yapalı ne kadar zaman olmuştu? Aylar mı? Yeni aydaki saldırıdan sonra artık onu korkutan çok az şey vardı.

Ama şimdi korkuyordu. Rojer Çukur Diyarı'nın kraliyet ulağı olarak görevlendirilmeyi reddettiğinden beri Thamos soğuk davranıyordu. Öldürülen bir sokak çalgıcısı yüzünden kardeşinin ulağına sırtını dönmeyecekti.

En kötüsü de Jasin o ya da eşleri için bir tutuklama kararıyla gelmiş olabilirdi. Krasia liderinin kızı ve yeğeni değerli rehineler olurlardı, özellikle de Krasialıların Lakton'u kuşattıkları düşünülürse.

Şu anda Jasin'e karşı bir suçlamada bulunması Rojer'e Ulağın hiddetine maruz kalmaktan başka bir şey kazandırmazdı ve Rojer hiddetlendiğinde Jasin Altınses'in nasıl olduğunu biliyordu. Durumu kabullenir, okşar ve sindirirdi.

Ve sonra unutmuş olduğunu sandığınız anda, karanlık bir sokakta bıçaklarla karşılaşırdınız.

Rojer öksürdü, sonraki nefesleri öksürük krizi halinde çıktı.

"Bey, iyi misin?" diye sordu Sikvah. "*Dama'ting*'e haber vereceğim..."

"Ben iyiyim!" Rojer geri çekilip kravatını düzeltti. Madalya onu

çekiştiriyordu ama önemsemeyip kemanı ve pelerinini aldı. "Sadece bir yudum şaraba ihtiyacım var."

"Su daha iyi olur." Sikvah bir kupa doldurmaya gitti. *Jivah*ları artık içki içmesine engel olmuyorlardı, ama onayladıkları da söylenemezdi.

"Şarap," dedi Rojer tekrar. Sikvah başını eğip doğru tulumu getirmeye gitti. Uzattığı kupayı görmezden gelip tulumu aldı ve kapıya doğru ilerledi.

"Bey, ne zaman döneceksin?" diye seslendi Sikvah.

"Gecikirim," diyen Rojer kapıdan çıkıp arkasından kapattı.

Coliv dairelerin kapısının önündeki karanlık köşede duruyordu. Gözcü anlayışlı bir şekilde kafasını salladı ama hiçbir şey demedi.

"Restoranın etrafında fazladan *Sharum* görevlendir," dedi Rojer. "Gündüz düşmanlarımız var."

"Gündüz herkesin düşmanları olur," dedi Coliv. "Sadece geceleri kardeş oluruz."

"Lanet olası adamları görevlendir," diye çıkıştı Rojer.

Coliv hafifçe başını eğdi. "Çoktan görevlendirdim, Jessum'un oğlu. Kutsal Kız bu emri dün verdi."

Rojer içini çekti. "Elbette, vermiştir."

Coliv başını eğdi. "Şu adam, Altınses. Sana bir kan borcu var, değil mi?"

Rojer ifadesiz kalmaya çalıştı. "Evet. Ama senin ya da *jiwah*larımın karışmasını istemiyorum."

Coliv bu kez daha aşağı ve iki kalp atışı daha uzun olacak şekilde tekrar başını eğdi. "Seni hafife aldığım için özür dilerim, Jessum'un oğlu. Siz yeşil topraklılar *Sharum*ların yöntemleri hakkında bazı şeyler biliyorsunuz. Kan borcunu alması için suikastçılar yollamanın onurlu bir yanı yok."

Rojer gözlerini kırpıştırdı. Bunu suikastçıların ustası mı söylüyordu? "O halde karışma. Amanvah emretse bile."

Coliv kısa süreliğine ve hafifçe son kez başını eğdi. "Suikastın onurlu bir yanı yok usta ama bazen gereklidir. Kutsal Kız müdahale etmemi emrederse, karışırım."

Rojer yutkundu. Coliv'in Jasin'in ve çıraklarının kalbine mız-

rağını saplaması düşüncesi onu bir yandan heyecanlandırıyordu, ama orada bitmeyecekti. Jasin'in ailesi vardı. Sarmaşık tahtla derin bağlantıları olan güçlü bir aileydi. Kan kanla ödenirdi.

Basamakları üçer üçer indi ve sahanlığa atlayıp arka kapıdan çıkarak Shamavah'ın ahırına gitti. Ten rengi giysileri içindeki Krasi-alı çocuklar hayvanlarla ilgileniyordu, onu görünce hepsi sıçrayıp ona ilk yardım eden olmak için koştular.

Eğitim Subayı Kaval'ın torunu Shalivah en hızlılarıydı. Eğitim subayı da Rojer'i korurken ölmüştü. Amanvah'ın koruması Enkido gibi. Bu iki ismi de madalyasına işlemeliydi. Onun canına karşılık yedi kişi canını vermişti.

"Usta noktalı arabasının hazırlanmasını ister mi?" diye sordu kız, hızlı ve koyu bir aksanla konuştu.

Rojer anında Jonglör maskesini takındı. Kız yeni harikalar çantasından çıkardığı küçük çiçeği görmemişti. Onun için yoktan var olmuş gibiydi ve Rojer çiçeği verirken şaşkınlıktan nefesini tuttu.

"*Noktalı* değil, Shalivah, *alacalı*. Alacalı 'rengârenk' demek. Noktalı 'benekli' demek. Anlıyor musun?"

Kız kafasını salladı ve Rojer bir şeker çıkardı. "Söyle. Alacalı."

Kız gülümseyip şekere doğru atıldı. Rojer uzun boylu bir adam değildi ama o bile çocuğun şekeri almasına engel oldu. "Alacalı!" diye bağırdı. "Alacalı! Alacalı! Alacalı!"

Rojer şekeri ona attı. Neşeli çığlığı ona beklentili bir şekilde bakan diğer çocukların da dikkatini çekti.

Onları hayal kırıklığına uğratmadı. Elinde gizli daha fazla şeker vardı. Arkasını dönüp çeviklikle her birinin eline şeker koyarken üzüntüsünü gizlemek için sahte bir kahkaha attı.

Aileleri onun için kanlarını döküyordu ve o ise şekerle onlara geri ödüyordu.

Yeni baron kocaman altın ağacı masasında rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Thamos'un baronun sekreterliği görevine getirdiği küçük bir Angiers lordu olan Yaver Emet'in önüne koyduğu sonsuz kâğıt istifine imzaya benzer bir şey karalarken dev yumruğunda tüy kalem sinekkuşu tüyüne benziyordu.

"Rojer!" diye bağırdı Gared ve odaya girerken hemen ayağa

kalktı.

"Lordum," diye söze başladı sekreter.

"Rojer'in önemli işleri var, Emet. Daha sonra gelmelisin." Gared sekreterin karşısında dağ gibi duruyordu ve evraklarını toplayıp odadan çıkacak kadar Emet'in aklı başındaydı.

Gared sağlam kapıları kapatıp sırtını onlara yasladı ve az önce bir tarla iblisi sürüsünden kaçmayı başarmış gibi rahat bir nefes verdi. "Yaratıcıya şükürler olsun. Bir evrak daha imzalarsam, o masayı pencereden dışarı atabilirdim."

Rojer gözlerini kocaman sağlam masaya ve birkaç metre ötedeki pencereye çevirdi. Bunu yapabilecek biri varsa, o Ormancı Gared'di.

Rojer sırıttı. Gared'in yanındayken kendisini hep güvende hissediyordu. "Evrak işlerinden kaçmanı sağlamaktan memnuniyet duyuyorum."

Gared de sırıttı. "Her sabah saat on bir civarı yeni bir acil durumla gelirsen, sana minnettar olurum. İçecek bir şey alır mısın?"

"Elbette." Rojer tulumdaki şarabı bitirmişti ama şarap etkisini yavaş gösteriyordu. Gared Angiers konyağı içmeye başlamıştı ve ofisinde bir şişe bulunduruyordu. Rojer harekete geçip iki kadeh doldurdu. Hızlıydı ve Gared kadehleri getirmeden önce birini bitirip tekrar doldurduğunu fark etmedi bile.

Kadehlerini tokuşturup içtiler. Gared küçük bir yudum aldı ama Rojer içkisini bir seferde içti ve üçüncüyü almaya gitti. "Bugün yalan değil. Gerçekten acil bir durum var."

"Öyle mi?" diye sordu Gared. "Güneş doğdu ve yanan hiçbir şey yok, o nedenle o kadar kötü olamaz. Dükün ulağını karşılamaya gitmeden önce biraz puro içip sohbet edelim. Sence sesi gerçekten altın kadar güzel mi?"

Rojer üçüncü kadehi de bitirdi ve büyük masanın önündeki sandalyelerden birine oturmadan önce dördüncüyü doldurdu. Gared diğer kadehi alıp purosunu sardı. Ormancı Gared kendisi ve başkası arasına bir masa koyacak biri değildi.

Rojer uzattığı yaprağı alıp kendi purosunu sardı. "Leesha'yla hastanede nasıl tanıştığımı hatırlıyor musun?"

"Bu hikâyeyi herkes biliyor," dedi Gared. "Kurtarıcı'yla tanışma hikâyenin başlangıcı."

Rojer'in tartışacak gücü yoktu. "Oraya düşmeme kimin sebep olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun?" Gared kafasını iki yana salladı.

Rojer kadehini bir seferde bitirdi. "Dükün altın sesli ulağıydı."

Kızının gözünün morardığını fark eden bir baba gibi Gared'in yüzüne anında gölge düştü. Dolgun yumruğunu sıktı. "Onunla işim bittiğinde Çukur'daki bütün Otacılar onu dikebilirse şanslı demektir."

"Aptal olma," dedi Rojer. "Sen Smitt'in hanındaki bir koruma değil, Ormancı Çukuru'nun baronusun."

"Böyle bir şey hiç olmamış gibi davranamam," dedi Gared.

Rojer ona baktı. "Jasin Altınses dükün ulağı, sarmaşık tahtın Çukur'daki temsilcisi. Ona söyleyebileceğin her şeyi, Dük Rhinebeck'e söylemiş sayılırsın. Ona *yapabileceğin* her şeyi, Dük Rhinebeck'e yapmış sayılırsın."

Gared'e ürkütücü Ormancı'yı bile geri püskürten bir bakış attı. "Lanet olası ulağını döverek öldürürsen dükün sana ya da Çukur'a neler yapabileceğini biliyor musun?"

Gared kaşlarını çattı. "Peki bunu yapacak başka birini bulursak?"

Rojer gözlerini kapatıp ona kadar saydı. "Bu işi bana bırak."

Gared şüpheli bir şekilde ona baktı. Rojer bir savaşçı değildi. "Sana bırakmamı istiyorsan, neden bana söylüyorsun?"

"Jasin'e bir şey yapmanı istemiyorum," dedi Rojer. "Ama onun yüce gönüllü olmasını da beklemiyorum."

Gared gözlerini kırpıştırdı. "Yüce-ne?"

"Cömert," diye açıkladı Rojer. "Bir şey yapacağımı düşünüp endişelenebilir ve benim ve bana ait olanın peşine düşebilir. Birkaç Ormancı'ya gözlerinin beraberindekilerin üzerinde olmasını söylersen, daha rahat uyurum."

Gared kafasını salladı. "Elbette. Ama Rojer..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Rojer. "Bu meseleyi sonsuza kadar çürümeye terk edemem."

"Şimdiden kokuyor," dedi Gared. "Keşke Kurtarıcı burada olsaydı. O kokarcanın kafasını koparabilirdi ve kimse bir şey diyemezdi."

Rojer kafasını evet anlamında salladı. Arlen Bales'le tanıştığından beri planı buydu.

Ama Dövmeli Adam asla geri dönmeyecekti.

Rojer sandalyesinde kıpırdandı. Thamos ile Jasin'i beklerken, kontun konsey odasında gerilim had safhadaydı. Lord Arther ile Yüzbaşı Gamon bile her zamankinden daha gerginlerdi ama bunun sebebinin Angiers'tan gelen haberler mi yoksa kraliyet temsilcisinin varlığı mı olduğu belli değildi. Engizisyoncu Hayes ekşi elma yemiş gibiydi.

Leesha bile toplantı için saklandığı yerden çıkıp gelmişti. Bahçesinde bayıldığından beri iki haftadır kulübesinden çıkmamıştı. Baş ucunda nöbet tutan Otacılar, Rojer'in onu ziyaret etmesine izin vermemişlerdi. Şimdi bile Darsy onu Ormancı Evin'in kurt köpeği gibi koruyordu.

Nedenini anlamak zor değildi. Leesha'nın rengi solgun, yüzü şiş ve gözleri kıpkırmızıydı. Makyaj yapmaya pek düşkün olmadığı için yüzündeki yoğun pudra çok şey ifade ediyordu, boynundaki ip gibi gergin tendonları da.

Hasta mıydı? Leesha, Thesa'daki en iyi şifacı olabilirdi ama omuzlarında Rojer'in omuzlarında olduğundan daha çok yük vardı ve kendini çok zorluyordu. Kadın Rojer'e güçsüzce gülümsedi ve tamamen sahte olsa da, Rojer da ona ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı.

Yanında oturan Gared yerinden fırlamaya hazır görünüyordu. Rojer'in zarar görmesine hiçbir zaman izin vermemişti ama iri yarı Ormancı düzeltmesi gereken şeyleri kırmaya meyilliydi.

Baronun yanında Erny Kâğıt ile Smitt kafa kafaya vermiş kısık bir sesle konuşuyorlardı. Odadaki dramanın yarısını bildikleri şüpheliydi, ama iki adam dükün ulağının sosyal bir ziyaret yapmadığını anlayacak kadar gerginliği okuyabiliyorlardı.

Yuvarlanan Hary elini hafifçe Rojer'in koluna koydu. Yaşlı Jonglör Rojer'in Jasin'le olan geçmişini odadaki herkesten daha iyi biliyordu, ama onun da yüzünde bir maske vardı ve Rojer bile gerçek hislerini göremiyordu.

"Sorun çıkaran kişi sen olmazsan, sorun çıkarmaz." Hary'nin

eğitimli sesi sözlerini sadece ikisinin duyacağı şekilde söyledi.

"Kan borcunu aldığını ve artık her şeyin günlük güneşlik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Rojer.

"Elbette, hayır," dedi Hary. *İkinci şarkı* kendine yapılanı asla unutmaz."

İkinci şarkı. Arrick Tatlıses dükün ulağıyken, diğer Jonglörler Jasin Altınses'a böyle derlerdi. Altın sesinden ziyade amcası Janson'm bağlantıları sayesinde müşteri bulduğu söyleniyordu.

En azından, baş başayken. Kavga etmek istemiyorlarsa, kimse Jasin'in yüzüne "İkincişarkı" demezdi. Jasin'in amcası iş bulmaktan fazlasını yapıyordu. Usta Jaycob meselesinde Jasin cinayetten yakasını ne ilk ne de son kez kurtarmıştı.

Hary düşüncelerini okumuş gibiydi. "Artık iki klatlık bir sokak çalgıcısı değilsin, Rojer. Sana bir şey olursa Çukur'daki bütün mızraklar adalet aramak için ortaya çıkar."

"Adalet güneşi görebilir," dedi Rojer, "ama ben ölmüş olurum."

Tam o sırada, Arther ile Gamon ayağa kalktılar ve Kont Thamos ile Jasin Altınses odaya girerken konsey üyelerinin geri kalanları da onları izledi.

Altınses Rojer'in hatırladığı gibi hâlâ aynı yağlı görünüme sahipti, ama tahta hizmet etmenin ona yaradığı belliydi. Rojer onu en son gördüğünden beri zayıflamıştı.

Rojer, Jonglör maskesini hiç bozmadan gözlerini açtı ve sahte bir gülümseme takındı ama kusacakmış gibi hissediyordu. Ön kollarına kayışlarla bağlı bıçakların ağırlığını hissedebiliyordu. Kapıda nöbet tutan Tahta Askerler vardı ama ne onlar ne de masadaki memurlar Rojer'in bıçakları fırlatmasından daha hızlı hareket edebilirdi.

Ama sonra ne olacaktı?

Aptal, kendi tavsiyene uy, diye Rojer kendini azarladı. *Belki de, küçük bir intikam hissi ve Tahta Askerler'in elinde hızlı bir ölümden daha iyisini hak etmiyorsundur, ama dükün ulağını öldürürsen Amanvah ile Sikvah'a ne olacak?*

Rhinebeck muhtemelen Altınses'in karşılığında Krasialı prensesleri tutuklayıp rehin almayı adil bir alışveriş olarak görürdü.

Bu nedenle, onu paramparça etmekle tehdit eden göğsündeki

nüveliğin içini kemirip çığlık atmasına rağmen hiçbir şey yapmadan oturdu.

Arther onu takdim ederken Jasin'in sırasıyla konsey üyeleriyle göz göze geldi. Bakışları Rojer'de biraz oyalandı ve ona kibarca gülümsedi.

Rojer o gülümsemeyi adamın suratından koparmak istedi. Ama aksine, o da gülümseyerek karşılık verdi.

Tanışma faslı bitince Jasin abartılı bir hareketle işlemeli bir parşömen kılıfından ruloyu çıkardı ve kâğıdı sarılı tutan kraliyet mührünü bozdu. Ruloyu açtı ve odayı dolduracak şekilde sesini yükseltti.

"Yaratıcımızın Dönüşten Sonra 333. yılında sarmaşık tahttan Çukur Diyarı'na selamlar," diye okumaya başladı.

"Orman Kalesi'nin Koruyucusu, Tahta Tacın Sahibi, Angiers'ın Lordu, Majesteleri Üçüncü Dük Rhinebeck, General Gared ile Otacı Leesha'nın Krasia topraklarından sağ salim dönmelerini sağladıkları ve yüzyıllardır görülen en güçlü iblis saldırısı karşısında Çukur'u başarıyla savundukları için kardeşini, Çukur Diyarı'nın bütün liderleri ve halkını tebrik ediyor

"Ama birçok değişiklik ve Lakton'dan gelen haberler nedeniyle, hâlâ yapılması gereken çok şey var. Majesteleri bir an önce Kont Thamos ile Baron Gared'in yanı sıra Sahibe Leesha, Rojer Yarımel ve Krasialı prenses Amanvah'la görüşmeyi talep ve emrediyor."

Rojer'in içindeki nüvelik mücadele etmeyi bırakıp son sözleri sindirdi. Jasin Altınses gerçekleşen dramanm küçük bir altplanıydı. Rojer de öyleydi. Hepsi Angiers'a gideceklerdi – nasıl reddedebilirlerdi ki?– ama Amanvah geri dönmeyecekti. Rojer ile muhtemelen ölene ya da Krasia ordusu şehrin surlarını yıkana kadar orada tutulacaklardı.

Jasin onunla tekrar göz göze gelip dudaklarını büzüştürerek gülümsedi, ama bu kez Rojer karşılık verecek gücü kendinde bulamadı.

Jasin parşömeni rulo yapıp bir diğerinin mührünü bozarken Rojer'in midesi bulandı.

"Orman Kalesi'nin Koruyucusu, Tahta Tacın Sahibi, An-

giers'ın Lordu, Majesteleri Üçüncü Dük Rhinebeck'in annesi Düşes Anne Araine, Baron Ormancı Gared'i değişen statüsünden ötürü tebrik ediyor. Onu ve ziyaretçi Prenses Amanvah'ı soylular sınıfına doğru düzgün takdim etmek için Angiers'a varır varmaz baronun adına bir Bekârlar Balosu düzenleyecek."

"Ne?" dedi Gared ve kocaman yumruklarını masaya indirene kadar odada kahkahalar duyuldu.

"Özür dilerim, Baron," dedi Thamos ama sesindeki neşe hâlâ fark edilirdi. "Anlaşılan annem varlığını balo düzenlemek için bir mazeret olarak kullanıyor."

Gared biraz rahatladı. "Kulağa o kadar kötü gelmiyor."

"Soylu kanı taşıyan Angiers'taki bütün bekâr kızları davet edeceği ve onlardan biriyle seni evlendirmek için elinden geleni yapacağı bir parti."

Gared'in ağzı açık kaldı.

"Elbette yemek de olacak," dedi Thamos baron karşılık vermeyince. İki haftadır, gözleri ilk kez ışıldadı. Bu hoşuna gitmişti.

"Ve müzik de," diye ekledi Jasin. "Bizzat çalacağım," dedi göz kırparak, "ve hangi kızlara kur yapmanın senin için en iyi karar olacağını söyleyeceğim."

Gared yutkundu. "Ya hiçbirini istemezsem?"

"O halde birini kabul edene kadar seni Angiers'a çağırıp balo düzenlemeye devam eder," dedi Thamos. "Bu konuda pes etmeyeceğine emin olabilirsin."

"Neden pes etsin ki?" diye sordu Engizisyoncu Hayes, Gared'a bakarak. "Baronluğunun bir vârise ve senin de evinle ilgilenecek ve sen Yaratıcı'ya katıldığında önderlik edebilmesi için çocuğunu yetiştirebilecek bir kadına ihtiyacın var." Havaya bir muhafaza çizdi. "Yaratıcı'nın izniyle, uzun bir hayattan ve birçok çocuğa sahip olduktan sonra."

"O haklı, Gared." Leesha ilk kez konuştu ve herkes ona doğru döndü.

Leesha'nm Gared'a attığı bakış utandırıcıydı ve Gared adeta küçüldü. "Uzun zamandır yalnızsın. Yalnız insanlar aptalca şeyler yaparlar. Evlenmenin vakti geldi."

Kafasını sallayan Gared'in rengi soldu. Rojer hayret etti. İkisi-

nin bir geçmişi olduğunu biliyordu ama bu...

Thamos boğazını temizledi. "Anlaşıldı o halde. Yokluğumda kontluk görevlerini Lord Arther yürütecek. Kararlarını bu konseyin onaylaması gerekecek. Baron ile Sahibe Kâğıt yokluklarında onları temsil edecek kişiler atayacaklar."

"Ormancı Darsy," dedi Leesha.

Darsy yalvaran gözlerle ona baktı. "Sahibe Jizell daha iyi bir seçenek olmaz mı..."

"Ormancı Darsy," dedi Leesha tekrar kesin bir şekilde.

"Emredersiniz, sahibe." Darsy kafasını salladı, ama geniş omuzları biraz düştü.

"Dug ile Merrem Butcher," dedi Gared.

"Bu iki kişi ediyor..." diye söze başladı Yüzbaşı Gamon.

"Uygun bir ikili," diye sözünü kesti Gared. "Baron olmamın yanı sıra, hâlâ generalim. Beni iki kişi temsil etmeli."

Thamos'un gözleri odada dolaştı ve tartışmaya gerek duymadan diğerlerini okudu. Arther ile Gamon Çukur'da pek sevilmezlerdi. "Baron haklı."

Arther suratını astı. "Hangisi general, hangisi baron olacak?"

Gared omuzlarını silkti. "Sen seç."

Kont çekilmelerini söyler söylemez, Rojer sandalyesinden fırladı, Jasin'in bulunduğu yerde bir saniye daha fazla kalmak istemiyordu. Kapıya doğru giderken Leesha'nın sesi onu durdurdu.

"Öğle yemeğinde bana katılır mısın, Rojer?"

Rojer duraksayıp bir nefes aldı, ışıl ışıl bir gülümseme takınarak arkasını dönerken en güzel saray selamlarından birini verdi. "Elbette, sahibe." Leesha uzattığı koluna girdi ama Rojer ne kadar çekiştirirse çekiştirsin ağırbaşlı adımlarını hızlandırmadı.

Leesha'nın at arabasına bindiler, Wonda arabacının yanına oturup onları arabada baş başa bıraktı. Dışarısı soğuktu, kış her geçen gün daha fazla tehdit ediyordu ama Leesha'nın arabası sıcaktı. Yine de Rojer ürperdi.

Biliyor, diye içinden geçirdi Rojer ona bakarken. Leesha neredeyse her konuda hep bilmesi gerekenden fazlasını bilirdi, birinin gizli kalmasını istediği bilgileri ortaya çıkarmak konusunda ön-

görüleri Amanvah'ın zarları kadar iyiydi. Onu hastanesine neyin getirdiğini ve kemikleri iyileşir iyileşmez Angiers'tan kaçmasına neyin sebep olduğunu hep merak etmişti. Muhtemelen gözlerindeki nefreti görecek ve nihayet parçaları birleştirecekti. Birkaç dakika sonra soracaktı ve belki de ona bütün hikâyeyi anlatması için uygun zamandı. Bunu bilmeyi hak eden biri varsa, o kişi kırıklar içindeki vücudunu iyileştiren Leesha Kâğıt'dı.

Gerçi o zamandan beri birçok kez ölmesine izin vermiş olmayı dilemişti.

Leesha derin bir nefes aldı. *İşte geliyor*, diye düşündü Rojer.

"Hamileyim."

Rojer gözlerini kırpıştırdı. Ortada gelişen tek dramın kendininki olmadığını unutmak çok kolaydı. "Bana ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum. Bebek doğmadan önce söylemeni umuyordum."

Bu kez gözlerini kırpıştırma sırası Leesha'daydı. "Sana Amanvah mı söyledi?"

"Aptal değilim, Leesha," dedi Rojer. "Jonglörler Çukur'daki bütün dedikoduları duyar. Bunu kaçırdığımı mı sanıyordun? Aklıma girer girmez, işaretleri görebildiğimi anladım. Solgunsun ve sabahları yiyeceklere dönüp bakmıyorsun. Sürekli karnına dokunuyorsun. Sana yeterince pişmemiş et getiren hizmetkârları azarlıyorsun. Ve ruh halin çok değişken. Bir de *eskiden* dramatik olduğunu sanıyordum."

Leesha'nın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bana güvendiğini görmeyi bekliyordum," dedi Rojer, "ama sanırım güvenmiyorsun."

"Artık sana güveniyorum," dedi Leesha.

Rojer ona anlayışlı bir bakış attı. "Artık bana güveniyorsun, çünkü kasabanın yarısı çoktan biliyor ve tencerenin kapağını daha fazla kapalı tutamayacağını düşünüyorsun. Amanvah bile biliyor! Bana söylediğinde şaşırmış gibi yapmak zorunda kaldım."

"Benim için karına yalan mı söyledin?" diye sordu Leesha.

Rojer kollarını göğsünde birleştirdi. "Elbette, söyledim. Kimin tarafında olduğumu sanıyorsun? Amanvah ile Sikvah'ı seviyorum

ama lanet olası bir hain değilim. Bunca zamandır sana yardım edebilecekken, bana güvenmek için son anı bekledin. Krasia tahtının vârisini karnında taşıdığın için şimdiye kadar seni halk kahramanı yapabilirdim. Aksine insanların taşıdığın çocuğun sarmaşık tahtının vârisi olduğunu düşünmelerine izin verdin. Onları kandırdığını anladıklarında, Rhinebeck ailesinin sana neler yapabileceğini biliyor musun? Ya da çocuğa?"

"Yakında anlayacağız," dedi Leesha. "Thamos'a gerçeği söyledim."

"Elbette," dedi Rojer. "Bu davranışlarını açıklıyor. Soyluların tatar yayı evliliğinden hoşlanmadıklarını umuyordum."

"Onu üzdüm, Rojer," dedi Leesha. "O iyi bir adam ve ben onun kalbini kırdım."

Rojer neredeyse boğulacaktı. "Bu yüzden mi üzülüyorsun? Etrafında kıyamet kopmak üzere ve sen Thamos'un duyguları için mi endişeleniyorsun?"

Leesha, Bruna'nın şalını yanındaki koltuktan alıp Görünmezlik Pelerini gibi etrafına doladı. "Ben her şey için endişeleniyorum, Rojer. Kendim, bebeğim ve Çukur için. Bu çok fazla ve artık ne yapacağımı bilmiyorum. Yalan söylememe engel olamayacağımı biliyorum. Sana güvenmediğim için üzgünüm. Seninle daha önce konuşmalıydım ama utanıyordum."

Rojer içini çekti. "Benim yüzümden suçluluk duymanı endişe yığınına ekleme. Ben de senden önemli şeyleri gizledim."

Leesha kafasını kaldırıp ona baktı ve ses tonu az önce başka bir odada şangırtı duymuş bir anne gibi sertleşti. "Ne gibi şeyler?"

"Tanıştığımız gece," dedi Rojer. "Jaycob ile hastaneye getirildiğimizde."

Leesha'nın yüzü anında yumuşadı. Jizell ile o gece onu kesip dikmek ve alçıya almak için saatlerce uğraşmışlardı. Ve şanslıydı.

"Beni o hale getiren Jasin Altınses'ti," dedi Rojer. "O zaman kraliyet ulağı değildi, sadece bir kavgada burnunu kırdığım çalımlı bir pislikti. Çıraklarıyla beni ve Jaycob'ı takip etmeye başladılar, gösterimizi izliyorlardı, sonra bir gece bizi yalnızken yakaladılar. Jaycob'u döverek öldürdüler ve aynı şeyi bana da yapmaya çalışmadan önce beni bunu izlemeye zorladılar. Devriyeler tam o sırada çıkıp geldikleri için şanslıydım."

Leesha kaşlarını çattı. "Bu yalanın sürmesine izin veremeyiz, Rojer."

Rojer kahkaha attı. "Gared de böyle söyledi."

"Benden önce *Gared'e* mi söyledin?" diye Leesha neredeyse çığlık attı.

Rojer bakışlarını kaçırana kadar ona dik dik baktı. "Thamos'a gideceğim," dedi en sonunda. "Olaya tanık oldum. Dinlemek zorunda."

Rojer kafasını salladı. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Thamos'un şu anda ikimize de en ufak bir iyilik yapmayı isteyeceğini sanmıyorum ve sen ondan bütün iyiliklerin en büyüğünü istemeyi düşünüyorsun?"

"Neden?" diye sordu Leesha. "Neden bir katili hapse atmak büyük bir iyilik olsun?"

"Çünkü Jasin Altınses, Birinci Vekil Janson'un yeğeni," dedi Rojer. "Şehirdeki bütün sulh yargıçlarının maaş bordrolarında onun imzası var ve kraliyet ailesi o olmadan çoraplarını bile bulamaz. Rhinebeck'i suçlamaktan farksız olur. Üstelik hangi kanıtla? Tek tanık bendim. Bin kişinin o gece başka bir yerde olduğuna yemin etmesi için Jasin'in lanet olası parmaklarını şıklatması yeterli olur."

"Bunu öylece boş mu vereceksin?" diye sordu Leesha. "Bu senin yapabileceğin bir şey değil, Rojer."

"Hiçbir şeyi boş vermeyeceğim," dedi Rojer. "Sadece Thamos'un bizim müttefiğimiz olmadığını söylüyorum."

Kıkırdadı. "Eskiden Arlen'e onu bir uçurumdan fırlattırmayı hayal ederdim. İnsanlar Kurtarıcı olduğunu sandıklarında, bu tür şeyler yanına kâr kalır."

"Birini öldürmek asla çözüm değil," dedi Leesha.

Rojer gözlerini devirdi. "Her halükarda, şimdilik sır kalması en iyisi. Hiçbir şey yapmadığımız sürece, Altınses yapabileceklerimizden endişelenecek. Hamle yaptığımız anda karşılık verir."

"Eğer bu kadar dokunulmazsa, neden endişeleniyor?" diye sordu Leesha.

"Cezalandırılmaktan endişelenmiyor," dedi Rojer. "Ama o bile Jonglörler Locası ve Lonca Ustası Cholls'u karşısına almak istemi-

yor. Cholls, Jasin'e vurduğumu gördü ve tehditlerini duydu. Sözleri geçerli olabilecek tek kişi o."

Leesha içini çekti. "Bu çok ilginç bir yolculuk olacak."

"Hafife alıyorsun." Rojer güvenilir şişesini alıp salladı. İçinde tek bir damla bile kalmamıştı. "Kulübende çaydan daha sert bir şey var mı?"

18. BÖLÜM

GECENİN FISILTISI

D.S. 333 KIŞ

Zarf kaliteli kâğıttandı, mumla mühürlenmiş ve Araine'nin kabartmasıyla damgalanmıştı ama içindeki Düşes Anne'nin kendi el yazısıyla yazdığı not şaşırtıcı derecede gayriresmiydi. Leesha okurken yaşlı kadının sesini neredeyse duyabiliyordu:

L –

Son ziyaretinde görüştüğümüz sorun hâlâ geçerliliğini koruyor Lakton'daki iş bunu daha da acil kılıyor. Kraliyet Otacısı vazgeçti. Uzmanlığına ihtiyaç duyuluyor.

Artık köylüler sana sadece Muhafaza Cadısı demiyorlar, biliyor muydun? Leesha Kâğıt, Çukur'un yeni-kontesi diyorlar Adın her yere ulaşıyor Bizimleyken bunu da konuşmalıyız.

– A

Her yere ulaşıyor. Bu sözler kâğıdı yerinden oynatmayan taşlar gibiydi. Araine'in çocuktan haberi vardı. Ama ne kadarını biliyordu? Thamos ona ne söylemişti?

Ne olursa olsun, mektuptaki uslup barizdi. Thamos ile diğerleri Angiers'ta kısa bir süre kalabilirlerdi ama Leesha yakın zaman-

da eve döneceğini sanmıyordu. Krasialılar Lakton'a doğru düzgün saldırmanın bir yolunu bulmadan kraliyet vârisini güvene almak istiyorsa tabii.

Göldeki şehir fethedildikten sonra, Krasialıların dikkatlerini kuzeye çevirmelerine hiçbir şey engel olamazdı. Ama dağlarında güvende olan Milnli Euchor, bu tehdidi tahta çıkmasına yardımcı olacak bir baskı olarak kullandığı sürece gücünü Angiers'la birleştirmeyecekti.

Leesha hiçbir şey demeden kâğıdı Jizell'e verdi ve yaşlı kadın kaşlarını çatarak okudu.

Kafasını salladı. "Gidemezsin. Çocuk doğana kadar seni sarayda kapalı tutarlar."

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedi Leesha.

"Seyahat edecek durumda değilsin," dedi Jizell.

"İki hafta önce gerginlik ve yorgunluktan bayıldım," dedi Leesha. "Yatalak değilim."

Jizell omuzlarını silkti. "Ben senin Otacınım ve seninle aynı fikirde değilim. Senin yerine beni gönder. Beni de Bruna eğitti. Dük için senin yapabileceğin ama benim yapamayacağım bir şey yok."

Leesha kafasını iki yana salladı. "Bunun beceriyle bir ilgisi yok. Erişim meselesi. Rhinebeck sorunu olduğunu bile kabul etmiyor. Araine'in sarayda gözlerden gizleyebileceği birine ihtiyacı var. Ameliyat etmem gerekirse, dükün bıçak altına yatması konusunda ancak bir Kraliyet Otacısı ve ailenin muhtemel bir üyesine güvenirler." Jizell'in karmaşık doğurganlık meselelerinde ona daha çok danıştığını söylemeye gerek duymadı.

Jizell tek kaşını kaldırdı. "Kont sana söz vermek bir yana, seni Kraliyet Otacısı olarak tutmaya devam ederse, şanslı sayılırsın."

Leesha kafasını evet anlamında salladı, onu zayıf düşüren sözlerinin sebep olduğu duygu dalgasına engel olmak için yanaklarının içini ısırdı. "Evet ama Araine henüz çocuğun oğlundan olmadığını bilmiyor olabilir. Her halükarda, benden ihtiyacı olan şeyi alana kadar bu sırrı saklayacak kadar kurnaz."

Umarım.

"Üzgünüm, Stela," dedi Leesha. "Dük Angiers'e gitmemi emretti."

"Ama sahibe, karakök muhafazaları birkaç gün içinde silinecek." Kızın gözlerindeki korku endişe vericiydi.

"Geri döndüğümde deneylere kaldığımız yerden devam ederiz, söz veriyorum," dedi Leesha.

"Ama siz yokken diğerlerinin silahları olacak," diye karşı çıktı Stela. "Onlar hâlâ savaşabilirler. Geri kalanımız bir hiç olmaya geri dönecek."

"Sen bir hiç değilsin, Stela," dedi Leesha ama kız onu dinlemiyordu. Stela ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve tenindeki karakök dövmelerini kaşıdı. Pencereden uzaktaki gölgelerin içinde durmuş, gücünü bir süre daha tutmaya çalışıyordu, ama odadaki ortam ışığı sihri ondan yavaşça emmek için yeterliydi.

Leesha'nın tenlerini muhafazaladığı diğerlerinin durumu da aynıydı. Arlen'le ilk karşılaştığında olduğu gibi muhafazalarını ışıktan koruyan uzun kollu ve derin başlıklı sade cüppeler giymeye başlamışlardı. Çoğu gündüz vakti karanlık kilerlerde ve ahırlarda saklanıyor ve ölümlü gücüne geri dönmek yerine birkaç saatlik huzursuz bir uyku çekiyorlardı. Wonda onları mümkün olduğunca gün ışığına çıkarıyordu, ama her an her yerde olamazdı.

Karakökle muhafazalanan çocukların başka sorunları da vardı. Hane içi şiddet artışa geçmişti. Stefny normalde pasif olan Stella'yla arasında geçen ve yumruğunu indirdiği sağlam masanın ortadan ikiye ayrıldığı bir tartışmayı anlatmıştı. Ormancı Ella başka bir kızla konuşurken yakaladığı erkek arkadaşını yumruklayıp çenesini çatlatmıştı. Balıkçı Jas annesini ona kötü davranan babasından koruduğu söylenerek haklı çıkarılabilirdi ama adamı neredeyse öldürüyordu. Leesha hayatını kurtarmak için değerli *hora*sından kullanmak zorunda kalmıştı ve buna rağmen tekrar yürüyüp yürümeyeceği belli değildi.

Belki de gerçekten kötü bir şey olmadan önce birkaç hafta dinlenmelerine izin vermek en iyisiydi.

"Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu Stela umutla. "Kuzeye yolculuğunda korumanız olurum?"

Leesha kafasını iki yana salladı. "Teşekkür ederim çocuk ama güvende olmam için Wonda'nın yanı sıra Ormancılar ile Tahta Askerler bana eşlik edecekler."

"Dövme yapabilirsiniz..." diye söze başladı Stela.

"Hayır," dedi Leesha kendinden emin bir şekilde. "Bunun size ne yapacağını bilmiyoruz."

"Elbette biliyoruz!" diye bağırdı Stela. "Kurtarıcı düştüğünde iblislere engel olan Renna Bales gibi olmak istiyorum."

"Kesinlikle olmaz," dedi Leesha. Stela yumruğunu sıktı ve Leesha çay fincanını tutan elini kör edici tozu bulundurduğu önlüğünün cebine soktu.

Wonda daha hızlıydı, Leesha hareket ettiğini anlamadan aralarına girdi. Stela'nınkinin iki katı olan yumruğunu havaya kaldırdı. "Yumruğunu aç ve Sahibe Leesha'dan özür dile, kız."

Bakışları kenetlendi ve Leesha bir an için Wonda'nın durumu daha da kötüye götürmesinden endişelendi. Sihir dövüşme arzularını artırıyordu ve kazanma ihtimali düşük olsa da, Stela hâlâ sorun çıkarabilecek kadar güce sahipti.

Ama kız kendini toparladı, geri çekilip ellerini açtı ve yere kadar eğilerek selam verdi. "Özür dilerim, sahibe. Ben sadece..."

"Anlıyorum," dedi Leesha. "Sihir öfke kıvılcımını aleve ve alev iblis ateşine dönüştürüyor. Sen ve diğerlerinin biraz mola vermesi için daha geçerli bir sebep."

"Peki ya siz yokken zihin iblisleri yeni ayda gelirlerse?" diye üsteledi Stela. "Çukur'un her türlü yardıma ihtiyacı olur."

"O zamana kadar dönerim," diye yalan söyledi Leesha. "Ayrıca, zihin iblisleri son saldırıda dağıtıldılar. Geri döneceklerdir ama bu kadar çabuk değil."

"En azından beni yeniden muhafazalar mısınız?" diye yalvardı Stela kolunu kaldırarak, bir zamanlar koyu renk olan karakök muhafazaları açık kahverengi olacak şekilde solmuşlardı. "Bunlar en fazla birkaç gün daha dayanır."

Leesha kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm, Stela. Vaktim yok. Bensiz iki hafta idare etmek zorundasın."

Kız kolları olmadan idare etmesi istenmiş gibi duruyordu ama üzüntüyle kafasını sallayıp Wonda'nın onu dışarı çıkarmasına izin verdi.

Aynı yaşta olmalarına rağmen, "Stela iyi bir çocuk," dedi Wonda geri dönünce. "Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Muhafazaları yenileyemez miydiniz..."

"Hayır, Wonda," dedi Leesha. "Bu deneyin bir hata olup olmadığını düşünmeye başladım ve ben yokken bunun devam etmesine izin veremem."

Kapı tıklatıldı ve Wonda açmaya gitti. Leesha sol şakağını ovuşturarak başının ağrısını masajla dindirmeye çalıştı. Ağrısını uyuşturacak çaylar vardı ama onu sersemletir ve doğru düzgün düşünmesine engel olurlardı. En kötüsü de çocuğunun üzerinde bırakacakları etkiden endişeleniyordu.

Her zaman işe yarayan tek çaresine erişme imkânı yoktu. Thamos haftalardır ona el sürmemişti ve kendi ihtimamları benzer bir etki göstermiyordu. Acıya alışmaktan başka çaresi yoktu.

O sırada annesi içeri girdi ve baş ağrısı daha da şiddetlendi.

"Düşesin Gared için düzenlediği balo da ne oluyor?" diye sordu Elona. "Koklayıp koparması için Angiers'taki yarı açmış her çiçeği önünden mi geçirecek?"

"Seni görmek de güzel, anne." Leesha, Wonda'ya baktı. "Tatlım, Stela ve diğer Dövmeli Çocuklar'ın gün ışığında durduklarından emin ol."

"Emredersiniz, sahibe." Hemen herkes gibi, Wonda da Elona Kâğıt ziyarete geldiğinde ortadan kaybolmaktan memnuniyet duyuyordu.

Leesha annesine bir fincan çay getirdi. "Düşes Araine onu bir geneleve götürecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Pek fark göremiyorum," dedi Elona çayını alırken.

"Hatırladığım kadarıyla Ormancı Gared'i kollarıma itip durmaya çalıştın," dedi Leesha. "On yılı aşkın bir süredir ilk kez güzel bir şans ediniyor ama sen sonsuza kadar bekâr kalmasını istiyorsun, öyle mi?"

"Seninle olsaydı, gözüm üzerinde olabilirdi." Elona göz kırptı. "Ve onunla ilgilenmeseydin tohumlarını boşaltmak için ilk sırada olacağımdan emindim."

Gözündeki ağrı şiddetlendi ve Leesha kusacağını sandı. "Gerçekten de korkunç birisin, anne."

Elona burnundan güldü. "Bana masum kız numarası yapma, Leesha. Sen de benden farklı değilsin."

"Senden farklı değilsem, Nüve'yi boylayayım," dedi Leesha.

"İblis pisliği," dedi Elona. "Gözlerimin içine bak ve Inevera'nın arkasından çöl iblisiyle birlikte olmaktan heyecan duymadığını söyle."

Leesha gözlerini kırpıştırdı. "Bu farklı."

Elona kıkırdadı. "Bunu kendine anlat, kızım. Ne dersen de daha gerçek kılmaz."

İblis yine gözünden dışarı çıkmaya çalışıyordu. "Ne istiyorsun, anne?"

"Angiers'a gelmek," dedi Elona.

Leesha kafasını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz."

"Bana ihtiyacın var," dedi Elona.

Bu kez kıkırdama sırası Leesha'daydı. Rahatsızlık verici bir şekilde annesininkine benziyordu. "Neden? Şimdi de diplomat mı oldun?"

"Düşes Anne seni kontla evlendirmeye çalışıyor," dedi Elona. "Düzenlemeleri yapacak birine ihtiyacın var."

"Bunlar Krasialı değiller," dedi Leesha. "Kendi adıma konuşabilirim. Sen sadece yolda Gared'le son kez birlikte olma ve dans kartındaki leydilere kedi gibi tıslama şansı edinmek istiyorsun."

Elona tükürmeye hazır görünüyordu. "O şımarık soylu kızlar Gared'le baş edemezler. Gared'in pantolonundaki ağaç kızın karnına bir çocuk koyarsa, Ormancı bebeği soylu bir kertenkeleyi kütük gibi ikiye ayırır."

Leesha fincanını masaya koyup ayağa kalktı. "Pisliğini dinlemeye ayıracak vaktim yok, anne. Bizimle gelmeyeceksin. Kapının yolunu biliyorsun."

"Gared'in çocuğunu taşıyor olma ihtimalimi hatırlatmak zorunda mıyım?" diye sordu Elona. "Hamileliğim senin kadar belli olmayabılir ama şimdiden zorlanmaya başladım."

"Onu rahat bırakman için daha güçlü bir sebep," dedi Leesha. "Başka bir seçeneğin var mı? Babamdan boşanıp Gared'le evlenmeyi mi düşünüyorsun? Engizisyoncunun böyle bir birlikteliği kutsayacağını mı sanıyorsun? Ya kont? Düşes Anne?"

Elona'nın vereceği hazır bir cevabı yoktu ve Leesha saldırmaya devam etti. "Unvanını yitirmesine sebep olursan, Gared'in seni

hâlâ seveceğini mi sanıyorsun? Ya da seni şimdi sevdiğini mi düşünüyorsun? Sana dokunmasının tek sebebi bana benzemen."

"Bu doğru de..." diye söze başladı Elona.

"Evet, doğru," diye sözünü kesti Leesha. "Bana kendisi söyledi. Sen sadece beni düşünürken içine boşalabileceği eski bir paçavraydın."

Elona gözleri kocaman olmuş bir şekilde ona baktı ve Leesha fazla ileri gittiğini anladı. Annesi içindeki kötülüğü dışarı çıkarmakta her zaman başarılı olmuştu.

Bir süre odaya sessizlik çöktü, sonra Elona ayağa kalkıp eteklerini silkeledi. "Korkunç olduğumu söylüyorsun kızım ama sen de istediğin zaman bir iblis kadar kötü olabiliyorsun."

Leesha at arabasının penceresinden üzüntüyle geride kalan Çukur'u izledi. Burayı son kez görüyor olabileceğini düşünmek elbette aptalcaydı.

Leesha çocukken, Ormancı Çukuru birkaç yüz kişiyi barındıran ve haritada yer alması bile mucize olan küçük bir kasabaydı. Patikaları ve yapıları bir parçasıymış gibi tanıdıktı ve herkes herkesin adını ve ne işle meşgul olduğunu biliyordu.

Artık o çocukluk evinden geriye çok az şey kalmıştı, sadece Kutsal Ev, birkaç kulübe ve ağaç. Onlar bile yangının ve iblislerin izlerini taşıyorlardı.

Ama kapkara kalıntılardan Çukur Diyarı –nüfus olarak yakında Özgür Şehirlerle boy ölçüşecek ve muhtemelen geçecek bir yer– doğmuştu. İki yıldan kısa süre içinde on binlerce kişi Krasialıların işgalinden kaçmış ya da Arlen'in nüveliklere karşı birlik olma çağrısını dikkate alıp kuzeyden gelmişlerdi.

Çukur Diyarı'nm sokakları yeni taşlarla döşenmişti ama Leesha her birini eski patikalar kadar yakından tanıyordu. Arlen Ormancı Çukuru muhafazalı dünyanın merkezi olana kadar daireler şeklinde genişleyen büyük muhafazaların desenini oluştururken onun yanında yer almıştı.

Belki de Gared haklıydı. Belki Arlen gerçekten de Kurtarıcı'ydı.

Ve sen elinden kaçıp gitmesine izin verdin. Kilometrelerce geride kalmış olmasına rağmen, Leesha annesinin sesinden kurtulamadı.

"Angiers'a ulaşmamız en az bir haftayı alır," dedi Jizell. "Siz ikiniz bu süreyi pencereden dışarı bakarak mı geçireceksiniz?"

Leesha irkildi, dikkatini beraberindeki Jizell ile Vika'ya verdi. Jizell'in Angiers Kalesi'ndeki hastaneye dönmesi ve Vika'nın da kocasını ziyaret etmesi gerekiyordu Leesha'nın çocukluk arkadaşı Rahip Jona– Yaratıcı'nın Rahipleri tarafından sorgulanmak için tutuluyordu. Düşes Leesha'ya ona zarar gelmeyeceğine dair söz vermişti ama yine de eve dönmesinin zamanı gelmişti.

Düşes Anne'yle görüşmesi gereken bir diğer konuydu.

Leesha gibi Vika da son birkaç saattir pencereden dışarı bakıyordu ve kemirip durmaktan tırnaklarının dipleri kızarmıştı.

"Özür dilerim," dedi Leesha. "Düşüncelere dalmıştım."

"Evet," diye Vika ona katıldı.

"Öyleyse aramıza geri dön," dedi Jizell. "Koca bir hafta bir yana, üçümüz en son ne zaman birkaç dakikalığına başbaşa kalabildik? Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

"İş hakkında mı konuşalım?" Bu fikir Leesha'yı neşelendirdi. İş onu karmakarışık düşüncelerinden uzaklaştırır ve yaklaşmakta olan felaket dışında bir şeye odaklanmasını sağlardı.

"Ona da geliriz," dedi Jizell, "ama bir haftayı sadece çalışarak geçirmek istemiyorum. Bir oyun oynayabileceğimizi düşünüyordum."

"Ne tür bir oyun?" diye sordu Vika.

Jizell gülümsedi. "Yaşlı Bruna'nın Sopası diyelim."

Leesha içgüdüsel bir şekilde elinin tersini ovuşturdu. O sopayı düşününce eli hâlâ acıyordu. Gerektiğinde bütün ağırlığını verebileceği kadar kalındı ama hafifti ve sahibesi onu Kaji Mızrağı'nı savuran Alımann gibi ustalıkla kullanabiliyordu. Kendisi ve hastaları arasına giren aptalları devirmek için kullandığı bir sopaydı, ama aynı zamanda elektrik şoku gibi bir kızın elinde şaklayan bir kırbaçtı. Asla iz bırakmazdı ama dakikalarca sızlayabilirdi.

Bruna, Leesha'ya sık sık ya da sebepsiz yere vurmazdı. Her defasında bir ders almış olurdu. Ölüm kalım arasında fark yaratacak bir ders. Bir hafıza numarası gibi, tokatlarıyla aptalca davranışları tekrar etmemesi için onu eğitir, Otacı önlüğünün gücü ve sorumluluklarını hatırlatırdı. Her birini günlüğüne yazmıştı ama bütün hikâyeleri ezbere biliyordu.

"Nasıl oynayacağız?" diye sordu Leesha.

"Sen başla," dedi Jizell. "Bruna sana ilk ne zaman vurdu ve ne öğrendin?"

"Merrem Butcher'in baş ağrısını tedavi edeceğini düşünerek gri kökü ovara tohumuyla karıştırdım," dedi Leesha. Gülümseyip ellerini çırptı ve Bruna'nın çığlığını taklit edercesine sesini tizleştirdi. "Aptal kız! Bir hafta boyunca kör olmanın lanet olası bir baş ağrısından daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hepsi güldüler, Leesha'nın neredeyse unuttuğu bir histi. Ve bir an için felaket hissi hafifledi.

"Sırada ben varım!" diye bağırdı Vika.

Ağır kafile yuvarlanarak kilometreleri katederken Rojer'in Kendall ve eşleriyle prova yapmaya hiç isteği yoktu. Daha keyifli maceralarla bile ilgilenmiyordu. Yıllardır boynunda bir ip vardı ama artık sıkılaştığını hissedebiliyordu. Oturup kemanını akor etti ve o kusursuz melodiyi aradı.

Asla bulamayacaksın, derdi Arrick, *ama bu aramana engel değil.*

Ruh halini sezen kadınlar Krasialı tahta oyunlarını oynayıp Kendall'a Evejah'tan bölümler okurken onu düşünceleriyle baş başa bıraktılar. Biri kahkaha attı ve Rojer, paylaşamasa da bunu duyduğuna sevindi. Angiers'ın onlara neler getireceğini öngörmenin bir yolu yoktu. Nüvelikleri etkileme becerisine sahip olan Kendall bile dükün ilgisini çekebilirdi. Eğer ona sahip olmaya çalışırsa, bu gitmelerine engel olması için bir başka sebep olurdu.

Çukur öylesine genişlemişti ki, Ormancı Çukuru'ndan bir gün boyunca ilerlemelerine rağmen sınıra zar zor ulaşabilmişlerdi. Ama en azından karşılarına bir han çıkmıştı. Sonraki birkaç geceyi çadırlarda geçireceklerdi, Rojer'in pek önemsemediği bir şeydi. Amanvah'ın çadırı her ihtiyaçlarına yetişen altı hizmetkârın olduğu bir köşk gibiydi ama yatıp uyumak için Rojer duvarları yeterince güçlü olan ve nüvelik seslerini uzakta tutan bir süpürge dolabını tercih ederdi.

Kraliyet kafilesini bekleyen han boşaltılmıştı ama kont akşam yemeğini odasında yedi. Leesha'yı davet etmemesi Angierslı çay entrikalarında çok şey ifade ediyordu.

Jasin de ortalar da yoktu ama bu şaşırtıcı değildi. Rojer'in ondan uzak durmak istediği kadar, o da Rojer'den kaçınıyordu.

Amanvah da odasına çekilmekten memnuniyet duyardı ama Rojer buna izin vermeyip yüksek sesle Leesha, Gared ile Wonda'yı ortak odada onlara katılmaya davet etti. İşine gelen Krasia geleneklerini öğreniyordu, çünkü *jiwah*ları bir davet aldıklarında reddedemezlerdi. Sikvah mutfağın yarısını ele geçirip çalışanları uzaklaştırdı ve Amanvah'ın *dal'ting* hizmetkârlarını masalarına servis yapmaları için görevlendirdi. Sıradan bir mutfak çalışanının yanlış bir şekilde selam vererek Majestelerine hakaret etmesine izin veremezdi.

Jizell ile Vika çıraklarıyla birlikte başka bir masaya geçtiler, hepsi onlara Çukurluların hizmet etmesine razıydı. Bağlama direği kadar dik bir şekilde duvarın kenarında duran Coliv'in gözleri her şeyin üzerindeydi. Rojer adamı yemek yerken hiç görmemişti.

"Bize şu Dük Rhinebeck denen adamdan bahset, bey," dedi Amanvah yemeklerin arasında. "Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Evet, biraz," dedi Rojer. "Usta Arrick kraliyet ulağıyken onu tanırdım. Okuma yazmayı sarayın kütüphanesinde öğrendim."

"Bu harika olmalı," diye içini geçirdi Leesha.

Rojer omuzlarını silkti. "Sanırım öyle diyebilirsin. Gerçi ben keman çalmaya ve taklalar atmaya dönmek için sabırsızlanıyordum. Ama Sahibe Jessa okumayı öğrenmem için ısrarcıydı, Arrick de onunla aynı görüşteydi."

"Sahibe Jessa Kraliyet Otacısı mıydı?" diye sordu Leesha.

"Pek sayılmaz," dedi Rojer.

Leesha gözlerini kıstı. "Yabani Otacı." Rojer kafasını salladı.

"Yabani Otacı ne?" diye sordu Amanvah.

"Çok iyi anlaşacaksınız." Leesha sesine zehir katmakta etkileyici bir iş çıkardı. Çok doğaldı. "Yabani Otacı kraliyet zehircisidir."

Amanvah anladığını belirtircesine kafasını salladı. "Güvenilir bir hizmetkâr için büyük bir onur."

"Zehirlemekte onurlu bir şey yok," dedi Leesha.

"Durum bu kadar basit değil," diye çıkıştı Rojer. Leesha'yla göz göze geldi. "Ve Sahibe Jessa hakkında bu şekilde konuşmanıza izin veremem. Annem öldükten sonra benim için bir anneye en

yakın kişiydi. Yaratıcı biliyor ki, Elona hakkında aynı şeyleri söyleyemem."

Leesha burnundan güldü. "Doğru söze ne denir?"

"Dükü arada sırada sarayda görüyordum," dedi Rojer, "genellikle kraliyet genelevine gidip gelirken. O ve kardeşlerinin oraya giden özel bir tünelleri vardı, böylece görünmeden ziyaret edebiliyorlardı."

"Elbette." Leesha tabağındaki eti bir uzvu kopartıyormuş gibi kesti.

"Bu Krasia'da da alışılmış bir şey," dedi Amanvah. "Güçlü erkeklerin birçok çocuğu olmalı."

"Yaratıcı adına, asla olmaz," dedi Rojer. "Jessa'nın kızlarının hepsi pomm çayı içerlerdi. Şehrin her yanında soylu piçlerin koşuşturmalarına göz yumulamaz." Leesha ona dik dik bakınca, Rojer öksürdü.

"Onlar..." Amanvah, Thesa dilinde doğru kelimeyi ararken yaptığı gibi duraksadı. "Bu *Jiwah Sen*ler çocuk sahibi olmamak için çay mı içiyorlar?"

"İğrenç," dedi Sikvah. "Ne tür bir kadın kendini *kha'ting* yapar?"

"Onlar *Jiwah Sen* değiller," dedi Leesha, Amanvah'a. "Onlar *heasah*lar."

Bunun üzerine Amavah ile Sikvah kafa kafaya verip Krasia dilinde hızla fısıldadılar. Rojer bu Krasia sözcüğünü bilmiyordu ama anlamını tahmin edebiliyordu. Bu sohbet her geçen saniye daha rahatsızlık verici oluyordu.

Amanvah saf soyluluktan oyulmuş gibi dimdik durdu. "Everam'ın adına ekmeğimizi bölüştüğümüz yerde bu tür konular hakkında konuşmayacağız."

Rojer vakit kaybetmeden başını eğdi. "Elbette haklısın, *Jiwah Ka*."

"Bana Rhinebeck'in kabilesinden biraz daha bahset," dedi Amanvah. "Soyları Kaji'ye nasıl ulaşıyor?"

"Ulaşmıyor," dedi Rojer.

"O halde Thesa'nızın bir zamanlar kralına," dedi Amanvah ve sabırsızca elini salladı. "Alimlerimiz tahtın yasal olması için kralın

soyunun ilk Kurtarıcı'nın Kuzeydeki vârislerine uzanması gerektiği görüşündeler."

"Olabilir," dedi Rojer, "ama sarayda bu tür konular hakkında ulu orta konuşmazdım. Rhinebeckler ancak bir damla soylu kanı taşıyorlar."

"Öyle mi?" dedi Leesha.

"İblis pisliği," dedi Wonda. "Düşes Araine soylu değilse kimse soylu olamaz."

"Ah, Araine yeterince soylu," dedi Rojer. "Hükümet darbesini yasallaştırmak için Birinci Rhinebeck'in oğluyla evlendi. Ama Birinci Rhinebeck bir damla soylu kanı taşımayan birinci vekildi. Klatları damgalama makinesini icat etti ve üretilen beş makineden birini sakladığı söyleniyor. Yaşlı dük oğlu olmadan öldüğünde Angiers'taki en zengin adamdı ve taht için rekabet eden her soylu evi ona borçluydu."

Amanvah gülümsedi. "Halkın benim halkımdan farklı bey ama o kadar da farklı değil."

"Bu Üçüncü Rhinebeck'in sorunu," dedi Rojer. "Vârisi olmadan ölürse, kardeşleri kadar tahtta hak iddia edebilecek birçok soylu var. Gücü ellerinde tutmayı başarabilirler ama bu onlara pahalıya mal olur ve tahta geçecek kişi kuzeyden gelecek müdahaleler için yeterince olgun olmalı. Klatlar iyi olabilir ama Euchor düşmanlarının sandıklarını altınla doldurabilir."

"Sadece altınla değil," dedi Leesha ama ayrıntılara girmedi.

İkinci günde Çukur sınırlarını geride bıraktılar ama ilerledikleri yol çok iyi muhafazalanmıştı ve düzenli aralıklarla kafile kampları vardı. Alacakaranlıktan sonra yeterince ilerlediler ve Thamos'un topraklarının kenarındaki Tahta Askerler garnizonundan geçtiler.

Kafile durur durmaz Rojer at arabasından indi ve cambaz ısınma hareketleriyle tutulan bacaklarını esnetti.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Gared, Thamos'un şövalyelerinin komutanları kadar kolayca dev Angiers atı Rockslide'ın sırtından aşağı indi.

"Esnemeye ihtiyacım vardı," dedi Rojer.

"Pekâlâ," dedi Gared. "Sanırım bütün gün üç kadınla birlikte

kürklerin içinde yatmak yorucu olmalı."

Rojer gülümsedi. "Eğer düşündüğün buysa, sandığımızdan daha çok düşesin sana bir gelin bulması gerekiyor."

Gared kahkaha attı ve Rojer iri yarı Ormancı her zamanki gibi sırtına vurunca ustalıkla yerde yuvarlandı.

Rockslide onlara doğru döndü ama Gared'in elinde büyük bir elma vardı. Hayvan yetişkin bir adamın kafasını rahatlıkla koparta-bilecek bir ısırıkla elmayı alıp kafasını çevirdi ve sessizce çiğnerken Gared aygırın boynunu fırçaladı.

Rojer kafasını iki yana salladı. "Bir yıl önce tanıştığım Ormancı Gared atın başının nerede olduğunu bile bilmezdi."

"Yarım yıl önce bile bilmiyordum," diye ona katıldı Gared. "Bir yerden başka bir yere gidebilirim ama nüveye batasıca şeyleri hiç sevmedim." Fırçalamasına izin vererek ona bir iyilik yapıyormuş gibi gururla duran ata baktı. "Ama yaşlı Rocky'nin ham tahtaya hiç sabrı yok."

"Gördüğüm en güzel atlardan biri," dedi Kont Thamos. "Bağışla beni Baron, ama onu senden önce görmediğim için her gün pişman oluyorum." Rojer, Jasin'in köpek gibi kontun peşinden ayrılmadığını gördü. Ondan olabildiğince uzak durmaya özen gösteriyordu.

"Teklifim hâlâ geçerli Majesteleri," dedi Gared gülümseyerek dizginleri ona doğru uzatırken. "Eyerde bir dakika kalmayı başarırsanız, onu alabilirsiniz."

Rockslide burnundan nefesini verdi ve Thamos başını eğerek kahkaha attı. "Hileli zarları gördüğümde tanırım, Baron. Emrimde atını sürüyor olmandan cesaret buluyorum."

"Evet," dedi Gared biraz tereddütle. Arlen'in yokluğunda, konta bağlılığı giderek artıyordu. Dövmeli Adam geri dönmezse, yakında tamamen Thamos'un adamı olacaktı.

"Önümüzdeki yol muhafazasız," dedi Thamos. "Garnizon komutanım artan trafiğin çok sayıda iblis çektiğini söylüyor. Bu bize fazladan zamana mal olacak ama alacakaranlığın ardından daha fazla ilerlememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Saçmalık," dedi Leesha yanlarına gelerek. Thamos ona küçük bir bakış atıp hemen gözlerini kaçırdı. "Muhafazalı silahlarımız ve

becerikli savaşçılarımız var. Kardeşin yollarını muhafazalayıp temizleyemiyorsa, Çukur ona yardım etmeli."

Thamos'un çenesi kaskatı oldu. En sonunda ona baktı. "Savaşçılarımızın olduğu doğru. Ayrıca Otacılarımız da var. Yabancı soylularımız. Jonglörlerimiz. Bu insanlar gece vakti savaşmaya hazır değiller."

Leesha burnundan güldü. "Rojer bile tek başına bütün kafileyi koruyabilir."

Hayır, beni bu işe karıştırma, diye içinden geçirdi Rojer.

"Majesteleriyle böyle konuşmaya nasıl cesaret edebilirsin, Otacı," dedi Altınses. "Prens Thamos, Tahta Askerler'in komutanı. Senin askeri tavsiyelerine ihtiyacı yok. Her halükarda, ilerideki kafile açıklıkları son zamanlarda dilencilerle dolu. Çukur'a gelirken her gün kamp yapmadan önce onları kovacak birlikler göndermek zorunda kaldık ve hiç şüphesiz biz geçip gittikten sonra pis sıçanlar geri gelmişlerdir."

Bir anda şaşkın bir sessizlik çöktü, sonra herkes bakışlarını Jasin'e çevirdi ve Ulak toplu bakışların altında ezildi. Gared kocaman yumruklarını sıktı ve eyerinde oturan Wonda elini yayına götürdü.

Thamos'un sesi kısık ve tehlikeliydi. "Bana Çukur'a gelirken her alacakaranlıktan önce köylüleri muhafazalarından kovduğunu mu söylüyorsun, Ulak?"

Jasin'in rengi soldu. "Bir an önce yanınıza gelmem söylendi..."

Rojer'in zırhlı bir adamın hareket edebileceğini sandığından daha hızlı bir şekilde hareket ederek aralarındaki mesafeyi aşan Thamos elinin tersiyle Jasin'i sırt üstü yere seren sert bir tokat attı.

"O insanlar kardeşimin koruması altındaydılar!" diye bağırdı Thamos. "Onlar evlerinden sürülen sığınmacılar, dilenci ya da haydut değiller!"

Jasin yerden kalkmayarak akıllılık etti ve Thamos onu tekmeleyerek kıvranmasına neden oldu. "Tahtı böyle mi temsil ediyorsun? Yardım etmemiz için bize sığınanları ölüme göndererek mi?"

Jasin ustalıkla yuvarlanıp kızgın kontun karşısında dizlerinin üzerinde doğruldu ve dua eder gibi ellerini birleştirdi. "Lütfen, Majesteleri. Dükün emri doğrultusunda hareket ettim."

Herkes olanları izlemek için toplanmış ya da at arabalarından

kafalarını çıkarmışlardı. Sadece seyahat edenler değil, garnizondaki Tahta Askerler bile toplanıyorlardı, kontun emri üzerine saldırmaya hazırlardı. Hepsinin muhafazalı silahları ve zırhları vardı.

Kont onlara döndü. "Tahta Askerler kendi kamplarını kuramayacak kadar hazırlıksızlar mı? Güçsüzleri gece vakti ortada bırakmaları mı gerekiyor?"

Garnizon komutanı öne çıkıp Thamos'un önünde diz çöktü. "Hayır Majesteleri değiliz. Ama ulak doğru söylüyor. Dük Rhinebeck izinsiz bir şekilde kraliyet açıklıklarını kullanan herkesin kovulmasını buyuran bir emir imzaladı."

Çenesi yine kaskatı kesilen Thamos'un yüzünde çizgiler belirdi. "Kardeşimin mahkûm ettiği köylülerin gözlerinin içine bakmasına gerek yoktu. Ama sizler baktınız."

Komutan başını iyice indirdi. "Evet, efendim. Ve Yaratıcı bizi yargılayacak."

"Artık değil!" diye kükredi Thamos. Askerlere hitap ederken sesi zahmetsizce yükseldi.

"Belki de sizden beklentilerim hakkında yeterince açık olmadım. Bu yüzden özür dilerim. Ama şimdi beni çok iyi dinleyin ki, daha sonra haberinizin olmadığını iddia etmeyin. Angiers'taki her insan sizin sorumluluğunuzdadır. Onları siz koruyacaksınız. Muhafazalarının güvenliğinden uzaklaştırmayacaksınız. Kabadayılık etmek, dolandırmak ya da rüşvet almak yok. Kadınlarına elinizi sürmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, Komutanım!" diye askerler bir ağızdan bağırdılar.

"ANLAŞILDI MI?" diye Thamos ikinci kez bağırdı.

"EMREDERSİNİZ KOMUTANIM!" diye gürledi adamlar.

Thamos kafasını salladı. "Güzel. Çünkü bunları unutanlar diğerlerine örnek teşkil etmesi için Hainler Meydanı'nda asılacaklar."

Rojer, Leesha'nın yaşlı gözlerle Thamos'a baktığını gördü. Kont kalabalığa arkasını dönünce Leesha onun yanına gitti ama Thamos ustalıkla yolundan kaçınıp Gared'a yöneldi. "General, adamları hazırla. Alacakaranlıktan sonra yola çıkacağız ve ilerlerken iblisleri avlayacağız."

Gared göğsünü yumrukladı. "Onları çimen gibi biçeceğiz, Majesteleri."

Thamos, Rojer'e döndü. "Sahibe Leesha'nın sözlerine rağmen, dükün misafirlerinin hiçbirinin gereksiz yere riske girdiklerini görmek istemiyorum. İblislerin at arabalarından uzak durmaları için büyü yapar mısın?"

Rojer başını eğdi. "Elbette, Majesteleri."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Jasin. "Canımızı buna mı emanet edeceğiz?"

Thamos ona sabrının taştığını belirten bir bakış attı. "Buna derken?"

Altınses'in kıvrandığını görmek büyük bir mutluluktu. Rojer aralarında geçenleri anlatma şansı olabileceğini düşündü. Jonglörler Loncası'nın kötülüğünü doğru kulaklara fısıldamasını sağlarsa...

Rojer yarayı deşmesine engel olamadı. "Endişelenme, İkinci-şarkı, iblisler asla yanma yaklaşmazlar." Alaycı gülümsemesini takındı. "Ben istemedikçe."

Rojer kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu, ama Altınses'in renginin solmasına bakılırsa, bu riske değerdi.

Leesha kıpırdanarak Thamos'un dikkatini çekmeye çalıştı, ama kont arkasını dönüp uzaklaştı.Tahta Askerler arkasında toplanıp yanına yaklaşmasına engel oldular. Bir süre donup kaldıktan sonra arkasını dönüp hızla at arabasına gitti.

Leesha at arabasının penceresinden dışarıdaki karanlığa baktı ve bu kez Jizell akıllılık edip onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Arkalarında, Rojer ile Kendall alacalı arabanın tepesinde durmuş kemanlarını çalarken, Amanvah ile Sikvah arabacı koltuğunda oturmuş uyumlu bir şekilde şarkı söylüyorlardı.

Muhafazalı gözlüğüyle, Leesha nüveliklerin oluşturdukları duvarın kenarlarında dolaştıklarını görebiliyordu. Kafileyi görebiliyor –Rojer'in müziğinin gizleyemeyeceği kadar büyüktü– ve ağır ilerleyişini takip ediyorlardı ama her yaklaştıklarında, acı onları geri püskürtüyordu.

Leesha bunu çok iyi anlıyordu. Dörtlüden gelen sesler çok sert ve uyumsuzdu, Leesha'nın dinmek bilmeyen baş ağrısını şiddet-

lendiriyorlardı ve en sonunda balmumunu yumuşatıp kulaklarını tıkadı.

Ama dış dünyanın sesi kısılmış olsa da, Ormancılar ile Tahta Askerler yola adım atacak kadar aptal olan nüvelikleri avlarken kopan çığlıkları ve bağırışları duyabiliyordu.

Rojer'in dörtlüsü hepsine yardımcı oluyordu. Dinlenmeye ihtiyacı olanlar rahatlıkla müziğin güvenliğine çekilebilirdi ve savaşanlar düşmanlarının dikkatlerinin acı verici seslerle dağılmasından faydalanıyordu.

Leesha yolun kenarında biriken ve güneşte kızarmayı bekleyen iblis cesetlerine baktı. Dakikalar öncesine kadar düşmanlardı ve onları ya öldürecek ya da onlar tarafından öldürüleceklerdi. Ama şimdi... Büyülerini güçlendiren bataryalardan başka bir şey değillerdi. Birkaç Ormancı ayırıp bu bağışları toplatarak Çukur'a gönderebilmeyi isterdi ama Angiers'a ulaştıklarında her Çukurluya ihtiyaçları olacaktı. Çok fazla *hora* ziyan olacaktı.

Karanlık çöktükten saatler sonra, dükün ulağının bahsettiği ilk kafile açıklığına vardılar. Bir grup karmaşık sığınmacıdan oluşan kalabalık -görünümlerine bakılırsa Rizonluydular- yaklaşan kafileyi görünce bir araya toplandı. Muhafaza direkleri gelişigüzeldi ve köhne arabalara eksik becerilerini boyutla telafi etmeyi umarak kocaman ve beceriksiz muhafazalar çizmişlerdi. Üzerlerinde yırtık pırtık hayvan postları vardı ve yetersiz koruma ağının püskürtebileceğinden daha fazla iblis çekmemek için ateşleri söndürmüşlerdi. Birçoğu çıplak geceye kaçmaya hazır gibi eşyalarını topluyorlardı.

Ama o sırada Thamos'un gür sesi duyuldu. "Korkmayın, iyi insanlar! Ben Angiers Prensi ve Çukur Diyarı'nın Lordu Kont Thamos'um. Benim korumam altındasınız. Lütfen muhafazaların ardında kalın. Size zarar gelmeyecek! Fazla yiyeceklerimiz ve battaniyelerimiz var ve gitmeden önce muhafazalarınızı güçlendireceğiz. Yaralılarınız varsa Otacılarımızın ilgilenmeleri için onları öne çıkarın. Dilerseniz hepiniz Çukur'a sığınabilirsiniz."

Bunun üzerine insanlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Bazıları güçsüzce tezahürat ederken, hiç şüphesiz Jasin'in kafilesinin geçişini hatırlayan diğerleri güvensizlikle baktılar. Leesha onları suçlayamazdı.

Kafile dururken, Leesha ile diğer Otacılar arabacılar basamakları hazırlamadan aşağı indiler. Cepli önlüklerini gören insanlar rahatladılar. Sargılı, topallayan ya da öksüren birkaçı umutlu gözlerle öne çıktılar.

"Muhafazalarla ilgilenmeliyim," dedi Leesha, Jizell'e.

"Elbette," diye karşılık verdi kadın. "Kızlarım ve ben birkaç çizik ve soğuk algınlığıyla ilgilenebiliriz."

Ama yaklaştıkları sırada, sedyelerden ve altlarından daha fazla kafa kalktı. Her yaştan kadın, erkek ve çocuk vardı. Küçük bir kamp gibi görünen yerde yüze yakın insan vardı, kendi kafilelerinden çok daha fazlaydılar.

Wonda yanında belirirken Leesha kafasını çevirdi. "Muhafazalardan memnun olana kadar yayınla kamp çevresinde devriye dolaşmanı istiyorum."

"Affedersiniz sahibe ama yanınızdan ayrılmamalıyım. Bu insanları tanımıyoruz ve muhafazaların güvenli olmadığını siz söylediniz."

Leesha ona sabırlı bir bakış attı. "Birkaç dakika kendi başımın çaresine bakabilirim, tatlım. Ben de bir iki numara biliyorum."

"Pekâlâ," Wonda ağırlığını diğer ayağına verdi, "ama..."

Leesha elini kızın omzuna koydu. "Onları koruyarak beni de korumuş olacaksın." Perişan, aç ve korkmuş sığınmacıları işaret etti. "Bu insanlar aylardır kendilerini güvende hissetmediler, Wonda. Lütfen, benim için onlara kendilerini güvende hissettir."

"Emredersiniz, sahibe." Wonda beceriksizce selam verip uzaklaştı, bluzunun kollarını gevşetti ve karakök muhafazalarını ortaya çıkaracak şekilde kıvırdı. Leesha tecrübelerinden, hiçbir şeyin insanlara koruyucularının çıplak elleriyle bir iblisi dövmesine izlemekten daha fazla güven vermediğini biliyordu.

Leesha kafilenin başına yaklaşırken Jasin, Kont Thamos'la birlikteydi. "At arabasında kalmamı söylerken neyi kastediyorsunuz? Ben..."

"Sabrımı taşırmak üzeresin," diye Thamos sözünü kesti. "At araban iyice muhafazalanmış, aynı şeyi bu insanlar için söyleyemem. Onları bir kez kovdun ve şimdi sarmaşık tahtın itibarına daha fazla zarar vermeden geride kaldığın için sana teşekkür ediyorum."

Ulak at arabasına çekildi ve bir an için Thamos yalnız kaldı. Leesha onun yanına gitmeyi çok istedi ama şimdi sırası değildi. Yanına gitse bile ne diyeceğini bilmiyordu. Sadece Thamos'un ona tekrar bakmasını istiyordu.

Ama yapılması gereken işler vardı. Jizell ile Vika çıraklarını hastaların aciliyetine göre görevlendiriyorlardı ve Rojer taklalar atıp boyalı kanat tohumlarını ateşin yanıp sönen ışığına fırlatırken insanların bazıları tezahürat edip alkışlıyorlardı. Rojer aylardır gülümsemek için muhtemelen hiçbir sebep bulamayan çocukların ayaklarının dibine küçük maytaplar attı. Neşeyle çığlık atıp geriye kaçtılar.

Sığınmacılar Amanvah ile Sikvah'a korkuyla baktılar, ama üçlüye önderlik eden Kendall, Krasialı prensesler için yolu rahatlattı. Çok geçmeden, etraflarına korunma şarkısı provası yapan bir grup kadın toplandı.

Leesha kampın etrafında dolaşıp muhafaza ağını inceledi. Korktuğu gibiydi. Bu gruptaki Muhafazacılar tam olarak yetersiz değildi, ama oval kamp alanında daire biçimli bir alana uygun muhafazalar kullanmışlardı. Oval bir alanda muhafazalar farklı şekillendirilmeliydi, bu Usta Muhafazacılar dışında birçok kişinin bilmediği bir numaraydı. Ağda bariz delikler yoktu ama eşit olarak dağılmayan sihir güçlü bir iblisin –birlikte çalışan basit nüveliklerden oluşan bir grubun– aşabileceği zayıf noktalar bırakıyordu.

Muhafazalamaya odaklandı ve bir süreliğine diğer endişeleri onu terk etti. Muhafaza direklerinden bazılarını sadece birkaç derece döndürerek düzeltti. Diğerleriyle fırçası ve boyasını alarak ilgilenip muhafazalarını düzeltti ya da tamamen değiştirdi. Bir akıntının kalıntılarını temizlemek gibi, Leesha çalıştıkça sihrin akışındaki değişimi görebiliyordu. Çok geçmeden muhafaza ağı muhafazalı gözlerine ışıl ışıl parlamaya başladı.

Bir başka göz alıcı parıltı dikkatini çekti, ama bu kampın oldukça dışındaydı. Leesha daha dikkatle baktı, bir kayalık iblisi görmeyi beklerken aksine Arlen Bales'i gördü.

Gözlerini kırpıştırdı. Yorgundu ve hatırladığı kadarıyla uzun zamandır ilk kez yalnızdı. Hayal görüyor olabilir miydi?

Ama hayır, o Arlen Bales'ti, muhafaza ışığının ötesindeki ağaç-

ların arasından el sallıyordu. "Leesha!" Sadece onun duyabildiği kelimelere kattığı sihri hissedebiliyordu

Etrafına bakındı. Kimse ona dikkat etmiyordu. Kampın sınırındaki bir el arabasının arkasına geçti ve gözlerden uzakta gecenin içine bakmaya devam etti.

"Leesha!" diye tekrar seslenen Arlen onu yanına çağırdı.

"Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti." Leesha, Görünmezlik Pelerini'ni etrafına doladı ve kimse yokluğunu fark etmeden acele ederek geceye adımını attı. Kamp ya da devriyeler tarafından görülmeden ağaçların arasına girerken, "Bana verecek doğru düzgün yanıtların olsa, iyi olur," diye çıkıştı.

Ama Arlen orada değildi.

"Leesha!" Ağaçların daha sık olduğu iç kısımda olduğunu gördü. Arkasını döndü ve ona takip etmesini işaret ederek gölgelerin arasında kayboldu.

Leesha kaşlarını çatıp peşinden gitti. "Görülmekten mi korkuyorsun?"

Arlen yanıt vermeyince ona yetişmek için acele etti. Görüş alanının kenarındaydı, ağaçların arasından geçerken muhafaza ışığı yanıp sönüyordu.

Ama tam o sırada Leesha onu kaybetti. Birkaç dakika daha ilerlemeye devam etti, ama Arlen'den iz yoktu.

"Leesha." Bu kez ses yandan geliyordu. Ağaçların arasında aklı mı karışmıştı? O yöne doğru ilerledi.

"Sabrım tükeniyor, Arlen Bales," diye tısladı ortaya çıkmayınca.

"Leesha." Bu kez arkasından geliyordu. Arkasına döndü ama kimseyi bulamadı.

"Bu hiç komik değil, Arlen," diye bağırdı Leesha. "Beş saniye içinde ortaya çıkmazsan, kampa döneceğim."

Ne tarafta olduğunu hatırlarsam, diye içinden geçirdi. Etrafındaki ağaçların hepsi birbirine benziyordu ve hâlâ sonbaharın sarı yapraklarını taşıyan dallar gökyüzünü görmesine engel oluyorlardı.

"Leesha." Sol taraf. O yöne döndü ama karanlıkta ağaçların loş parıltısından başka bir şey göremedi, sihrin sisi ormanın zeminine sürüklenmişti.

"Leesha." Ses tekrar arkasından geldi. Anlamaya başladığında

çok geçti. Çağrılar etrafından geliyordu.

"Leeeeeesha." Ses artık Arlen'inkine benzemiyordu. Hatta insani bile değildi.

"Leesha Kâğıt." Soyadını duymak içini ürpertti.

"Leeshaaaa.
Leesha Kâğıt Leesha Kâğıt Leesha Kâğıt Leesha Kâğıt Leesha Kâğıt
Leesha Kâğıt
Leesha Kâğıt Leesha Kâğıt Leesha Kâğıt Leesha Kâğıt
Leesha Kâğıt"

Yavaşça etrafında döndü ve ağaçların arasındaki hareketleri fark etti. Nüvelikler. Kaç tane olduğunu anlaması imkânsızdı. En az altı taneydi ve onları bir taklitçi iblis yönetiyordu. Görünmezlik Pelerini sayesinde hiçbiri onu göremiyordu ama yakalanana ya da kaçmaya başlayana kadar çemberi daraltabilirlerdi.

Renna'nın sözlerini hatırlarken, *Aptal*, diye içinden kendini azarladı. *Zihin iblisleri kim olduğunu biliyorlar. Fırsatını bulduklarında sana saldırırlar.*

Zihin iblislerinin ölmesini istemediği bir tür iltifattı. Hem iltifat hem de bir kâbus. Kara aylar arasında güvende olacağını sanmıştı ama anlaşılan taklitçi iblisler efendileri gibi ay ışığına karşı tahammülsüz değillerdi.

Ve sandığımızdan daha akıllılar, diye kabullendi. Bu taklitçi onu kandırmayı başarmıştı ve Leesha kendini pençelerine teslim etmişti.

Karnında bir kıpırdanma hissetti ve Leesha tehlikede olanın sadece kendisi olmadığını hatırladı. İki kişiyi tehlikeye atmıştı ve onları sağ salim güvenli ortama döndürmek onun sorumluluğundaydı.

Küçük bir açıklık gördü ve oraya doğru ilerlerken elbisesindeki derin bir cebin düğmesini açtı. İçine uzanıp zihin iblisinin kolundan aldığı ve altınla kaplamadan önce ucunu sivrileştip üzerine muhafazalar çizdiği uzun, ince kemiği kavradı. *Hora* çubuğu.

Serbest eliyle kemerindeki keseye uzandı ve arkasına muhafazalı klatlar saçtı.

Gelin öyleyse, nüveyi boylayasıcalar, diye içinden geçirip pelerinini açtı. *Beni henüz ele geçiremediniz.*

Geldiler. Ağaçların arasından fırlayan iki ağaçlık iblisi korkutucu bir hızla ilerlediler.

Ama *hora* çubuğuyla bir ağaçlık iblisi geri püskürtme muhafazası çizen Leesha'dan daha hızlı değillerdi. Sembol havada asılı kaldı ve muhafazalı görüşünde parladı, iblisler ona çarptığında, kendi sihirleri onlardan koptu ve onları ağaçlara doğru savurdu. İblisler çığlık çığlığa gözden kaybolurken Leesha kırılan dalların sesini duydu.

Bunun yardım gelmesi için yeterli olmaması ihtimaline karşı, Leesha çubuğu havaya doğrultup bir ışık muhafazası çizdi. Nota değiştiren bir flütçü gibi, parmaklarını muhafazaların üzerinde hareket ettirerek sembole daha fazla güç aktardı. Göz alıcı bir şekilde parlayıp geceyi gündüze dönüştürdü.

Bir alev iblisi ona ateş püskürttü ama havaya bir hortum çizip gücü özümsendi. Elindeki çubuk ısındı ve ona sadece iblisin berbat kokan nefesi aktarıldı. Gücü bir darbe muhafazası olarak geri püskürttü ve iblis Gared'in botunun altında kalan bir fare gibi yere serildi.

Ağaçlık iblislerinden biri klatlarından birine basınca arkasından bir çığlık koptu. Nüvelik hareket etmeyi bırakınca ses de kesildi, ağaç kabuğunu andıran zırhında ince bir kırağı oluştu. İblis uzuvlarını hareket ettirmeye çalışırken tiz bir inilti duyuldu ve sonra veranda brandasına düşen buz saçağı gibi bir ses çıkararak göğsü çatladı. Leesha bir başka darbe muhafazası çizerek çatlağı hedef aldı.

İblis sayısız parçaya bölündü ama diğerleri gelmeye devam ettiler.

Ağaçların arasından bir tarla iblisi çıktı ama Leesha'nın muhafazası onu öylesine sert bir şekilde geriye püskürttü ki, otuz santimetre kalınlığındaki bir ağaç gövdesini kırdı. Bir grup ışıl ışıl alev iblisi açıklığa doğru sendeledi ama birkaç saniye içinde ince bir buz tabakasının üzerinde kayan pençelerinden dumanlar çıkmaya başladı. Bir dakikaya kalmadan tamamen dondular, gözlerindeki ve ağızlarındaki turuncu ışık buz mavisine dönüştü.

Ormancılar parlamaların ve dövüş seslerinin geldiği yöne doğru koşarken Leesha bağrışlar duydu ama çok uzaktan geliyordu ve taklitçi iblis hâlâ etrafında dolaşıyordu. Yardımına mı koşuyorlardı, yoksa kendi ölümlerine mi? Rojer, Amanvah ile Renna güçlerini birleştirene kadar Rojer'i öldürmeye çalışan taklitçi zahmetsizce Ormancılar ve *Sharum*ların arasında ilerlemeyi başarmıştı.

Leesha ağaçların arasında olduğunu görebiliyordu, hızlı hareket eden besili, kocaman bir şeydi. Çubuğunu doğrultup bir sihir patlaması yolladı, yaratığı yere sereceği sürece sebep olacağı yıkım umurunda değildi. Ağaçlar parçalandı ve zemin şişti ama taklitçi, yılan gibi kıvrılarak hiç zarar görmeden uzaklaştı.

Yıkım neredeyse sonu olacaktı. Bir grup ağaçlık iblisi etrafını sardı. Biri muhafazalı klata bastı ve ısı muhafaza etkinleşirken alev aldı. Diğer dördü açık bir yol buldular.

Leesha birinin yüzüne bir şişe çözücü fırlattı, iblis kör gibi dumanlar çıkan gözlerini tırnaklayarak hasarı daha da artırdı.

Leesha daha fazla klat attı, elektrik muhafazaları olan bu klatlar iblislerin ikisini yakaladı, sarsıntılar ve şoklarla kaslarını işlemez hale soktular.

Ama sonuncusu üzerine atıldı, muhafaza çizemeyeceği kadar yakınındaydı. Leesha geriye doğru düştü ve belindeki kemeri yokladı.

"Leesha!" diye kükreyen Thamos muhafazalı kalkanını iblisin yan tarafına vurdu. Muhafazalar parladı ve nüvelik savruldu. Thamos parlak zırhıyla karşısında dimdik dururken Leesha bir an için kendini yine güvende hissetti.

Ama tam o sırada kocaman bir dokunaç etrafına dolanıp kontu açıklığa doğru savurdu ve Thamos bir ağaca sertçe çarptı. Yere yığıldı ve kalkamadı.

Leesha taklitçiye bir sihir patlaması daha gönderdi, ama yine çok hızlıydı. Onu kesti ve yaratığı yere devirdi, ama gücün büyüklüğü ağaçlığı yerle bir edip yüz yıllık ağaçları fidanlara dönüştürdü.

Kulakları çınlıyordu ama Çukurlular iblis çemberini bozup ona ulaşmanın bir yolunu ararken Leesha etrafındaki mücadelenin sesini duyabiliyordu.

Thamos'un tepesinde olacak şekilde havaya bir taklit muhafa-

zası çizdikten sonra kendini de korumak için onlardan bir çember oluşturmaya başladı.

Kendisinden başlaması gerekirdi. Taklitçi uzattığı ince dokunacını bileğine dolayıp ayaklarını yerden kesti ve çizmesine engel oldu. İblis onu kendine doğru çekerken Leesha önlüğünün ceplerini yokladı ama hileleri tükenmeye başlamıştı.

Muhafazalı bir ok düzgünce dokunacı kopardı ve gerginlik kesilirken Leesha kalçasının üzerine düştü. Seğirmeye başlayan dokunaç pis kokulu bir sıvıyla parladı. Leesha korkuyla dokunaçtan kurtuldu.

Taklitçinin gövdesinin ortasına üç ok daha isabet etti ve saplı kaldıkları her saniye yaratığın çıtırtılar eşliğinde sarsılmasına neden oldular. İblis çığlık attı, üzerine yağan oklar etini eritiyordu. Yere düştüler ve bu dikkatsizlik anında Wonda aradaki mesafeyi aştı ve muhafazalı yumruğunu kafasına indirmek için neredeyse altı metre sıçradı.

İblis dümdüz oldu ve sopayla vurulmuş kilden yumuşak bir figür gibi yere serildi. Ama kil becerikli bir elin altında yeniden oluşmuş gibiydi, dikenleri ve sivri kenarlarıyla öncesine kıyasla daha tehditkâr bir şekilde yükseldi.

Wonda buna hazırdı. Muhafazalı elleri ve ön kollarıyla iblisin hamlelerini püskürttü ve darbe muhafazalı eklemlerini gümbürtü çubukları gibi indirdi. Bıçak gibi tırtıklı bir düzine dokunacını ona doğru savurdu. Ama Wonda, Leesha'nın sandığından daha çevikti ve neredeyse Renna Bales kadar hızlıydı.

Ve Arlen gibi dövüşüyordu, bükülüyor, yuvarlanıyor ve sineklikten kaçınmaya çalışan bir sinek gibi dokunaçlarının üzerinden atlıyordu. İblisin başı bir alev iblisininkine dönüştü ve ona ateş püskürdü ama Wonda parmaklarını açtı ve ısıyla sihri özümseyerek darbelerine fazladan güç kazandırdı.

İblise iyice yaklaştı, kılıfından aldığı okları yayına ihtiyaç duymadan iblise saplarken kolları sinekkuşunun kanatları gibi hareket ediyordu. Yaratığın çığlığı acı doluydu, aynı anda binlerce ürkütücü haykırış gibiydi.

Gövdesinin ortasında yeni bir dokunaç belirdi ve Wonda'ya vurup etrafından dolanarak kendisiyle birleşti. Sıkıca kavrandı,

muhafazalı uzuvları çaresizce iki yanında sabitlenmişti ve destek alabileceği hiçbir şey yoktu.

Leesha çubuğunu kaldırdı ama taklitçi hareketi sezdi ve Wonda'yı ikisinin arasına koydu.

"Sakın pes etmeyin, Sahibe Leesha!" diye bağırdı Wonda. "Fırsatınız varken onu öldürün!"

"Saçmalama," dedi Leesha. Çubuğunu kaldırdı, hazırdı ve aklmdan birçok şey geçiyordu. Etraflarında dövüşün gürültüsü devam ediyordu ama taklitçi, tuzağa birçok nüvelik çekmiş olmalıydı, çünkü açıklığa başka yardım ulaşmadı.

Düşünmek için birkaç saniye daha kazanmak maksadıyla, "Ne istiyorsun?" diye sordu Leesha yaratığa.

İblis azarlanan, kendisiyle konuşulduğunu bilen ama sözleri anlayamayan bir köpek gibi başını hafifçe eğdi.

Konuşamayacak kadar aptal, diye düşündü Leesha, *ama adımı öğrenip beni felaketime çekecek kadar akıllı.*

Tiz bir ses havada yankılandı ve iblis kafasını geriye atarak çığlık attı. Leesha bile kulaklarını örttü. Kafasını çevirince Sikvah'ın gerdanlığına dokunarak fırtına rüzgârında dalgalanır gibi iblisin tenini dalgalandıran bir çığlık yöneltti. Diğerleri açıklığa gelemezken, Sikvah bunu nasıl başarmıştı?

Tam o sırada taklitçinin göğsünde bir mızrağın ucu belirdi ve silah sihirle parladı. Thamos mızrağın dibini yere koyup derin bir nefes verdi ve iblisin ayaklarını yerden kesti.

Ama taklitçi daha fazla uzuv geliştirdi ve yere düşmeden kendini dengeledi. İblisin başı Sikvah'ın çığlıklarını duyamayacak kulaksız bir yılana dönüştü.

En son, taklitçinin sesli saldırıya uyum sağlaması birkaç dakikayı almıştı. Ama bu taklitçi birkaç saniye içinde uyum sağladı.

Uyarılmış olmalı, diye içinden geçirdi Leesha. Hilelerimizi öğreniyorlar.

Taklitçi tekrar Thamos'a atıldı, ama bu kez adam darbeyi yakaladı ve kalkanıyla püskürttü. Leesha havaya dondurucu bir muhafaza çizdi ve Wonda'yı tutan dokunaç koparken genç kız sırt üstü yere düştü ve iblis etinin kısıtlayıcı halkasından kurtulmaya çalıştı.

En sonunda hedefini açıkça gören Leesha iblisi yok etmek için

çubuğunu havaya kaldırdı, ama *hora*'nın gücü tükenmişti ve sadece hafif bir darbe yollayabildi.

Leesha yaratacakları etkiyi umursamadan kalan klatlarını fırlattı. İblis arka arkaya yandı, sarsıldı, dondu ve itildi ama bu zarar vermekten ziyade onu sinirlendirdi, bedeni hasarı iyileştirmek için saniyeler içinde yeniden oluştu.

İki yerine sekiz uzun obsidyen kollu bir kayalık iblisine dönüştü. Kabuğunun tırtıkları sivri görünüyordu ama uzuvlarının ucundaki cam parçaları gibi köşeli kötü pençeleri kadar keskin değildi.

Kollarını savurarak Thamos'u yana devirdi, mızrağını koparıp kalkanının kenarını kavradı ve kayışlarını kolundan çıkardı. Gevşek bir şekilde kolunda asılı kaldı, yardımdan ziyade engel oluşturuyordu.

İblis toparlanıp Leesha'nın üzerine saldırdı ama Thamos haykırarak kendini iblisin önüne attı. Zırhındaki muhafazalar ikisini de kurtardı ama bu sırada Leesha'nın üzerine savruldu. Leesha, Thamos'un güçlü ellerinin kollarına kenetlendiğini hissetti, bir zamanlar kocaman bir altın ağacı olan ağaç gövdesine çarparken darbenin sarsıntısını hafifletmek için vücudunu döndürdü.

Taklitçi saldırıya geçerken Thamos ile birbirlerine tutundular ama o sırada yıldırım gibi bir parıltı iblisin ayaklarını yerden kesip onu bir düzine adım öteye fırlattı.

Elinde sihirle parlayan altın parçasına benzer bir şey tutan Amanvah açıklığın kenarında duruyordu. İblis yeniden oluşmaya başlayınca, onu yere devirmek için tekrar güç gönderdi.

Rojer ile Kendall yanına koştular, *dama'ting hora*sıyla saldırırken kemanlarıyla nüvelikleri uzakta tutuyorlardı. Coliv mesafesini korudu, iblise sivri çelik üçgenler fırlattı, darbe sırasında muhafazaları dumanlar çıkarıyordu.

Taklitçi dönüp yeni tehdide baktı ama Wonda bıçağını kılıfından çıkarıp kendini kurtarmayı başarmıştı. Düşesin verdiği şık üniforması irin içindeydi, ama saldırısını yinelerken sihirle ışıl ışıl parlıyordu.

İblis darbelerden kaçınmaya başladı ve Leesha kaçacağını hemen anladı. Bağırarak diğerlerini uyarmayı düşündü ama ne uğruna? Taklitçi onu öldürmeyi başaramamıştı ve artık elinde karşı

koyacak hiçbir şey yoktu. Mücadele sürdükçe içlerinden birinin ölme ihtimali artardı.

Güçlü darbeler Wonda'yı birkaç adım geriye itti ve bu sırada iblis sise dönüşüp Nüve'ye kaçabileceği bir boşluk aradı.

Leesha gözlerini kapatıp onu at arabasına götüren Thamos'un koluna yaslandı. Diğerleri onlara yaklaşmamaya özen gösterdikleri için minnettardı. Tekrar Thamos'un kollarında olmak için bir iblis saldırısında ölümle burun buruna gelmesi gerekiyorsa bu iyi bir pazarlık sayılırdı.

At arabasının yanına vardıklarında Thamos onu gerekenden bir süre daha uzun tuttu ve Leesha ona doğru dönüp kollarını ona doladı. Saçlarının kokusunu içine çekerken Thamos'un göğsünün şiştiğini hissetti ve bir an için umutlandı.

Ama Thamos nahoş bir rüyadan uyanmış gibi silkelendi. Onu hemen bırakıp bir adım geri çekildi.

"Çocuk?" diye sordu.

Leesha karnına dokundu. "Sanırım iyi."

Thamos kafasını salladı, aurasında anlaşılmaz bir duygu karışımı vardı. Uzaklaşmak üzere arkasını döndü ama Leesha kolunu yakaladı.

"Lütfen," dedi. "En azından konuşamaz mıyız?"

Thamos kaşlarını çattı. "Konuşacak ne var?"

"Bir çok şey," dedi Leesha. "Seni seviyorum, Thamos. Yaratılıştaki her şeyden şüphelenebilirim ama bundan eminim."

Ama aurasında şüphe vardı. Leesha, pelerinine sarındı. "Sen de beni seviyorsun. Güneşin doğuşu kadar kesin bu. Beni kendi bedeninle korudun."

"Bunu her kadın için yapardım," dedi Thamos.

"Evet," diye ona katıldı. "Sen böyle bir adamsın. Benim sevdiğim adam. Ama bundan daha fazlası var ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne fark eder?" diye sordu Thamos. "Bu bana yalan söylediğini değiştirmiyor. Rol yaparak benimle birlikte oldun, kendi itibarını korumak için beni bir kalkan olarak kullandın."

Leesha gözlerinin dolduğunu hissetti. "Evet. Ve eğer bunu geri alabilseydim, alırdım."

"Bazı şeyler geri alınamaz," dedi Thamos. "Altı ay sonra beni bütün Thesa'nın önünde küçük düşüreceğini bile bile, seninle nasıl evlenirim?"

Sözleri tokat gibiydi, ama daha sonra söyledikleriyle kıyaslanamazdı.

"Beni seviyorsun evet, ama karnındaki bebeği daha çok seviyorsun. Ne kadar hayata ve onura mal olursa olsun."

Leesha ağlamaya başladı. "Gerçekten de kendi çocuğumu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Artık bunun için çok geç, Leesha. Bu kararı bana söylemeden önceki haftalarda alman gerekirdi." Thamos içini çekti. "Senden Yabani Otacı çayını içmeni istemem bir hataydı ve bu yüzden üzgünüm. Sırf istediğim için böyle bir şey yapan bir kadını sevebileceğimi sanmıyorum."

Leesha kolunu tuttu. "O halde beni seviyorsun!"

Thamos kolunu ondan kurtardı. "Jonglör gösterisini kes, Leesha. Nasıl hissettiğim durumu değiştirmez."

Leesha incinmiş bir şekilde bir adım geri çekildi. "Annen bana ne yapmayı planlıyor?"

Thamos omuzlarını silkti. "Hamile olduğunudan ya da çocuğun babasının kim olduğundan şüpheleniyorsa bile bunu benden duymadı."

Leesha hafifçe nefesini verdi. Bu küçük bir teselliydi ama herhangi bir teselliyi reddedecek durumda değildi.

"Yüzüne karşı yalan söyleyemem," diye onu uyardı Thamos. "Karnında başka bir adamın çocuğunu taşırken seninle evlenemem. Annem aptal değil, bu yüzden ona söyleyeceklerini özenle seçsen iyi olur."

19. BÖLÜM

ÇAY POLİTİKALARI

D.S. 333 KIŞ

Leesha, Angiers Kalesi'nin sokaklarından geçtikleri sırada at arabasının perdelerinin arasından dışarıyı izledi. İnsanlar kafileyi işaret etmek ve onları izlemek için toplanırken; seyircilerinin dikkati dağılan sokaktaki Jonglörler bile gösterilerini yarıda kesmişlerdi.

At arabaları ilerlerken birçoğu birbirlerine fırıldadılar. Diğerleri duyabileceğini bilmiyormuş gibi birbirlerine bağırıyorlardı.

"Bu muhafaza cadısı ve onun kemancı büyücüsü!"

"Çukur'un yeni-kontesi!"

"Senden uğursuz biriymiş gibi bahsediyorlar," dedi Jizell.

"Ah, evet," dedi Leesha, parmaklarını sallayıp en iyi kahkahasını attı. "Muhafaza cadısına dikkat edin, yoksa sizi bir kurbağaya dönüştürür!"

Jizell güldü ama Vika kafasını salladı. "Güneş tepemizdeyken komik gelebilir ama yolda sana saldıran iblisler gülmüyorlardı. Onları uzakta tutan Bruna'nın kör edici tozu ve havaifişeklerden fazlasıydı."

"Kadın haklı," dedi Jizell.

Kafile Jizell'in hastanesinin önünde durdu ve Leesha, Jizell ile Vika'nın at arabasından inmelerini kıskançlıkla izledi. En büyük

endişesinin Jizell'in hastanesindeki bir sonraki vaka olduğu günlere geri dönmek için neler vermezdi.

At arabasının yan tarafına vurdu ve Wonda belirdi. "Hastaneye göz kulak olup istenmeyen ziyaretçileri kovmak için iki Ormancı seç."

"Buna gerek yok..." diye söze başladı Jizell.

"Komik olma, lütfen," dedi Leesha. "Bu adamlar sana hesap verecekler ama burada olduklarını bilirsem, daha rahat uyurum."

Jizell içini çekti. "Ormancı olacaklarsa kadınları alacağım. Ne de olsa burası bir hastane."

Leesha kafasını salladı ve bir dakika içinde Wonda iki güçlü Ormancı kadını seçti. İkisi de tatar yaylarını kullanmakta ustaydı ama daha çok iblislerle yakın mesafe savaşmaya istekli olmalarıyla tanınıyorlardı. Sihir onları iri yarı ve güçlü kılıyordu ve kollarını göğüslerinde kavuşturarak kapıda dururlarsa, herhangi bir erkek kadar göz korkutucu olabilirlerdi.

Leesha yolculuğun geri kalanı boyunca at arabasında yalnız kaldı. Wonda önde oturmuş herhangi bir tehdit belirtisi görmek için etrafı izliyordu. Leesha'ya kurulan tuzak yüzünden kendini suçluyordu ve o zamandan beri tuvalet ihtiyacı dışında onu gözünün önünden ayırmamıştı. O zaman bile sadece birkaç adım uzakta beklemeyi tercih etmişti. Gizli kalması gereken şeyleri duyacak kadar yakınındaydı.

Leesha günlerdir ilk kez düşünceleriyle baş başa kalırken at arabasına bir ağırlık çökmüş gibiydi. Eskiden herkesin suya ihtiyaç duyduğu gibi yalnız kalmaya ihtiyaç duyardı, ama son zamanlarda bu onu karanlık yerlere götürüyordu.

Anlaşılan Arlen onu gerçekten terk etmişti. Jardir gitmişti ve Thamos asla onun olmayacaktı. İblisler ile Inevera ölmesini istiyorlardı ve çok yakında Düşes Anne de muhtemelen aynı şeyi isteyecekti.

Nihayet dükün sarayını görünce rahatladı. Son ziyaretinden bu yana sadece altı ay mı geçmişti? Bütün dünya değişmişti. Üzerinde en iyi seyahat elbisesiyle sırtı dimdik bir şekilde Wonda'nın elini tutup at arabasının merdivenlerinden inerken, öğlen güneşinde omuzlarındaki yükün hafiflediğini hissetti. Araine boş sözlerle

vaktini harcayacak biri değildi. Her ne olacaksa gün batmadan anlaşılacaktı ve böylesi en iyisiydi.

Birinci Vekil Janson oğlu Pawl'la birlikte onları avluda bekliyordu. Soyluların dışarıda beklemeleri hoş olmazdı. Thamos'un yaklaştığını görünce başını eğdi.

"Majesteleri, sizi tekrar görmek güzel."

Thamos omzuna vurdu. "Seni de dostum."

"Umarım yolculuğunuz olaysız geçmiştir?" diye sordu Janson.

"Pek sayılmaz," dedi Thamos. "Yolda iblislerin saldırısına uğradık ve yeğenin tahtın itibarına kara leke sürdü."

"Aptal çocuk bu kez ne yaptı?" diye homurdandı Janson.

"Daha sonra konuşuruz," dedi Thamos. "Ulak olarak şansını denemesini istediğini biliyorum ama diplomasi yerine belki de opera evine daha uygundur."

Janson'un burun delikleri genişledi ama kafasını salladı ve Leesha'ya dönüp onu da selamladı.

"İyi göründüğünüzü görmek güzel, sahibe," dedi anlamlı bir şekilde karnına bakarak. "Yerleşip soluklanma fırsatı edindikten sonra Majesteleri sizi ve korumanızı öğle çayına davet etti."

Rojer eşleriyle birlikte yaklaşırken temkinli bir şekilde Janson'ı süzdü ve bir kez daha adamın yeğenini gerçekten tanıyıp tanımadığını merak etti. Vekillerin düşmanlarının başına talihsiz şeyler gelmesi sıradandı. Jasin'in yaptıkları adamı şaşırtmayabilir ya da yeğeninden uzaklaştırmayabilirdi ama muhtemelen Jasin ile Arrick'in eski rakipler olduklarını biliyordu.

Birinci vekil hafifçe başını eğerek selam verirken gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı. "Usta Yarımel. Son ziyaretinizden bu yana talih yüzünüze gülmüş." Amanvah'a dönüp daha çok eğilerek selam verdi. "Majesteleri. Sizinle tanışmak bir şeref Ben Birinci Vekil Janson'ım. Lütfen Angiers adına sizi karşılamama izin verin. Majesteleri Düşes Anne bu akşam kraliyet masasında sizi yemeğe davet ediyor."

Amanvah hafifçe eğilerek selamına karşılık verdi. "Onur duydum, Vekil. Yeşil topraklarda nezaketin olmadığını sanmıştım ama anlaşılan yanılmışım."

Janson gülümsedi. "Hak ettiğiniz saygıyı göremediyseniz özür dilerim, Prenses. Ziyaretiniz sırasında herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni çağırın."

Birinci vekil hemen onları içeri aldı ve hizmetkârlara onları odalarına götürmelerini işaret etti. Ana salondan geçtikleri sırada Rhinebeck belirdi, küçük kardeşleri Prens Mickael ve Kılavuz Pether yanında olacak şekilde bir adım gerisinde duruyorlardı, cüsse ve davranış bakımından üçü birbirine çok benziyordu ama onlardan yaşça epey küçük olan Thamos'tan çok farklıydılar.

"Thamos!" diye gürledi Rhinebeck, sesi kubbeli tavandan yankılandı. Kardeşine sıkı sıkı sarıldı. Dönüp Gared'in kolunu yumruklarken kolunu Thamos'un omuzlarından ayırmadı. "Ve sen. En son buradayken yüzbaşıydın. Şimdi kendine bir bak! Baron general!"

"Sana bir gelin bulma fikri annemi çok heyecanlandırıyor," dedi Mickael. "Haftalardır sarayın etrafındaki herkes sadece Baronun Balosu'ndan bahsediyorlar."

"Bu nedenle aklı başında olan adamlar fırsatları varken sarayı terk ediyorlar," dedi Pether.

Rhinebeck, Thamos'un boynundaki kolunu iyice sıkıştırıp en küçük kardeşini eğilmeye zorladı. "Yarın ava gideceğiz. Sen ve yeni baronun da gelmelisiniz."

Ailesi ve görevi arasında kalan Thamos kaşlarını çattı. "Kardeşim, önemli meseleler var..."

Rhinebeck sözlerini umursamadı. "Meraklı kulaklardan uzakta konuşulması en iyi olan meseleler." Başıyla hafifçe salonda dolaşan hizmetkârlardan birine işaret etti, bu Milnli bir gruptu. Anlaşılan, Euchor şimdiden sarayda varlığının temellerini atıyordu.

Dük Gared'e döndü. "Ne dersin, Baron?"

Gared ensesini ovuşturdu, epey rahatsız görünüyordu. "Avcılıkta hiçbir zaman iyi olmadım..."

"Bu doğru," diye araya girdi Rojer. "Yeni baronunuz ağaçların etrafında parmaklarının ucunda dolaşmak yerine onları devirmek konusunda daha iyidir."

Rhinebeck kahkaha atarken solumakta zorlanır gibi bir ses çıkardı. Adam aşırı kiloluydu ve ciğerleri sıkışıyordu. Başparmağıyla

omzunun üzerinden Mickael'i işaret etti. "Sorun değil. Kardeşim de ormanın ortasındaki bir ağacı vuramadı." Anlatmaya devam ederken Mickael dik dik sırtına baktı. "Bira ve yiyecek de olacak." Göz kırptı. "Ve bakıcak birkaç güzel şey de."

"Henüz evli değilsin" diye dikkatini çekti Kılavuz Pether.

"Jonglörünü de getir!" diye bağırdı Mickael. "Bir iblisi gerçekten etkileyerek pantolonunu alıp alamadığını görürüz!"

"Yapamam," dedi Rojer. "En azından deneme fırsatım hiç olmadı. Onlara pantolon giydirmek çok zor, anlarsınız ya."

Adamların hepsi buna güldüler. Angiers'ta, Soylular onları açıkça süzseler bile, yanlarında kadınlar yokmuş gibi konuşurlardı. Amanvah ile Sikvah sabırla iki adım geride bekliyordu. Krasialı kadınlar bu tür şeylere alışık olmalıydılar ama bir adım gerilerindeki Kendall onlar kadar hoşgörülü görünmüyordu.

"Size katılmak çok iyi olur," dedi Thamos ama sesi kulağa hiç de memnun gelmedi.

Leesha ile Wonda sarayın kadınlar kanadına vardıklarında, "Leesha, hoş geldin," dedi Düşes Araine çay masasından kalkarak.

Hatta kadın onlara sarıldı ve Leesha bundan hoşlandığını fark etti. Düşes Anne'ye saygı duyuyordu ve düşmanı olmak onu biraz korkutuyordu.

"Ve Wonda," dedi Araine, iri yarı kadına dönüp öpmesi için mücevherli elini uzattı.

Wonda son karşılaşmalarından beri nezaket kurallarını çalışıyordu, doğru ve yanlış çatalı seçme sıklığı aynı olsa da dizinin üzerine çöküp dudaklarını Araine'in parmaklarına bastırırken oldukça zarifti. "Majesteleri."

"Gördüğüm kadarıyla gönderdiğim giysilerden bazılarını giymişsin," dedi Araine. "Kalk ve sana bakmama izin ver." Wonda isteğini yerine getirdi ve düşes onaylarcasına etrafında dolaştı. Belinden dizine kadar bol olan pantolonu eteğe benziyordu ama daralarak kalın ama esnek deri botlarının içine sokabileceği paçalara dönüşüyordu. Geniş göğsünün ve kalın kollarının üzerinde bluzu da boldu, birçok erkeği ikiye bölebilecek kollarına yumuşak bir hava katıyordu. Kollarındaki destekler kol ağızlarını önünden itip

ipeği –ve kolunu– yay kirişinden koruyordu. "Terzim kendini aştı. Zarif ama kullanışlı. Bunlarla dövüşebiliyorsun, değil mi?"

Wonda kafasını evet anlamında salladı. "Hiç bu kadar şık giysilerim olmamıştı ama üzerimde hiçbir şey yok gibi hareket ediyorum."

Araine ona baktı ve Wonda şiddetle kızardı. "Özür dilerim Majesteleri. Böyle demek..."

Araine elini salladı. "Ne için, kızım? Uygunsuz bir metafor için mi? Beni gücendirmek için bundan daha kötüsünü yapman gerekir."

"Meta ne?" diye sordu Wonda, ama düşes gülümsemekle yetindi ve parmak uçlarını Wonda'nın şık yün ceketine altın iplikle işlenen narin muhafaza işçiliği üzerinde dolaştırdı.

Belirgin bir kadınsı kesimi olan Angiers asker ceketiydi, ama Tahta Asker amblemi yerine, bu ceket Araine'nin özel kasnağın tepesine yerleştirilmiş taç sembolünü taşıyordu.

Wonda armayı Leesha'nın havan ve tokmağıyla değiştirmişti. Araine armaya hafifçe vurdu. "Kolay güvenen biri olsaydım, Çukur'un dövüşen kadınlarına maddi destek sağlamak için yaptığım onca şeyden sonra armamı çıkarmanı bir hata olarak algılardım."

Wonda başını eğdi. "Bizim için çok şey yaptınız, Majesteleri. Çukur'un dövüşen kadınları armanızı gururla taşıyor ve savaşa giderken adınızı haykırıyorlar." Kafasını kaldırıp düşesle göz göze geldi. "Ama sizden önce Sahibe Leesha'ya bağlılık yemini ettim. Eğer yeni zırhım ve giysilerim karşılığında onun armasını giyemeyeceksem, hepsini geri alabilirsiniz."

Leesha düşesin sinirlenmesini bekledi ama Araine kıza bir tür sınavı geçmiş gibi baktı.

"Saçmalama, kızım." Wonda başını eğerken, o ve ufak tefek kadın neredeyse aynı boydaydılar ve Araine elini omzuna koydu. "Sadakatini bu kadar kolay satın alabilseydim, benim için değersiz olurdu. Zırhın ve üniforman senin, onurun sahibenin."

Wonda başını eğdi, bariz duygu yoğunluğu karşısında derin nefes aldı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Şu 'Majesteleri' kelimesinden kurtulalım," dedi Araine. "Süslü unvanlar kalabalığın içinde uygun ama baş başayken sıkıcı olu-

yor. Bana 'Anne' diye hitap edeceksin."

Wonda gülümsedi. "Pekâlâ, Anne."

"Leesha ile baş başa konuşmamız gereken konular var, canım," dedi Araine. "Dışarıda bekle ve kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin ol."

"Pekâlâ, Anne," dedi Wonda ve avcıdan kaçan bir geyik gibi hızla hareket etti. Leesha'ya hizmet edeceğini dile getirmiş olabilirdi ama düşesin emrine itaat etmekte gecikmedi.

Leesha kıskançlığa benzer bir duygu hissetti. Leesha kız kendini koruması olarak atadığında onu vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı ama Wonda'nın Araine'nin emirlerine rahatlıkla itaat ettiğini görmek ona ne kadar bağlandığını anlamasını sağladı.

Leesha ile Araine oturdular. Ortalıkta hiç hizmetkâr yoktu ama çeşitli yiyeceklerin yanı sıra masaya gümüş bir çay tepsisi koyulmuştu. Bruna Leesha'ya politika hakkında yeterince şey öğretmemiş olabilirdi ama çay kuralları hakkında oldukça net olmuştu. Daha genç ve düşük sınıftan olduğu için servisi Leesha yaptı ve önce düşesin fincanını doldurdu. Daha sonra kendi fincanını doldurup küçük bir tabak aldı.

"Çocuk kaç aylık?" Düşes konuştuğunda Leesha sandviçinden küçük bir ısırık almakla meşguldü ve neredeyse boğuluyordu.

"Anlayamadım?" dedi Leesha öksürerek.

Araine ona sabrı taşmak üzereymiş gibi bir bakış attı. "Bana aptalmışım gibi davranmazsan, bu görüşme rahat geçer, kızım."

Leesha bir peçete alıp içine öksürdü ve ağzını sildi. "Dört aylık olmalı." Yalan değildi, ama tam olarak doğru da sayılmazdı. Çocuğun Thamos'un ya da bir başkasının olması için yeterli bir süreydi. Bu konunun açılmasını bekliyordu ama bir kez daha Düşes Anne'nin dobralığı karşısında şaşırdı.

Araine boyalı tırnağını narin porselen fincana hafifçe vurdu. "Benim soyumdan olduğunu düşünmekte haklı mıyım?"

Leesha sadece baktı, ama Araine ona bir şeyler söylemiş gibi kafasını salladı. "Bu kadar şaşırma, kızım. Bütün oğullarımın saraylarında gözlerim var ve bu tür bir şeyin sır kalmasını bekleyemezsin. Durumun anlaşılır anlaşılmaz sen ve Thamos ayrılmaz ikiliden yabancılaşmış kişilere dönüştünüz. Neler olduğunu anlamak için

zihin iblislerinden birine ihtiyacım yok."

Araine kafasını iki yana salladı. "Taht umutlarından biri daha yok oldu. En aptal oğlum Mickael vârise benzer bir şey üreten tek kişi, ama aptal çocuklarından hiçbiri koltuğu ısıtacak kadar bile tahtta kalamaz."

Sallamaya başladığı ayağı, Leesha'ya saldırıya geçmeye hazır bir kedinin kuyruğunu hatırlattı. Leesha etrafına baktı ama hâlâ yalnızlardı. Yaşlı bir kadının terlikli ayağını sertçe sallaması onu böylesine tehdit etmemeliydi, ama şiddet vaat ediyor gibiydi.

Araine çayını yudumladı. "Sen Çukur'a döner dönmez Thamos'a sana kur yapmasını emrettim. Kadınlar söz konusu olduğunda en küçük oğlum çok yeteneklidir ama ben bile tanıştığınız gece birlikte olmanızı beklemedim." Leesha'ya tepeden baktı. "Yine de yeterince hızlı değilmiş."

Leesha kadının sallanan ayağıyla büyülenmişti ve sözlerini algılaması zaman aldı. Leesha kafasını kaldırdı. "Emir mi?"

"Elbette," dedi Araine. "Thamos işe yarar olabilir ama vaktinin çoğunu kütüphane yerine alıştırma bahçesinde geçirdi. Kulaklarının arasında bir kontese ihtiyacı var ve seninle birlikte olması onu Çukurluların gözünde meşrulaştırdı."

İmalı bir şekilde boş fincanını masaya koydu ve Leesha onu doldurmak için hemen kalktı. Araine suratını buruşturarak bir yudum aldı. "Bal atarken cimri olma, tatlım. Uzun bir süre yaşadım ve bunu hak ediyorum." Zarif bir gümüş kaşık alıp fincanına bol miktarda bal koydu.

"Thamos'la aramda geçen her şeyin annesinin emri yüzünden olduğunu öğrenmekten daha acı değil." Leesha görüş alanının bulanıklaştığını hissetti ve onu tehdit eden gözyaşlarına engel olmak için hızla gözlerini kırpıştırdı.

"Aptal olma," dedi Araine. "Onu sana yönlendirdim, evet, ama o çocuğu iyi bir kısmete yönlendirdim. İlgilenmeseydi, seninle birlikte olmazdı."

Küçük kaşığıyla Leesha'yı işaret etti. "Ve sen, kızım, bacaklarını açık tutmana gerek kalmadı. Bir kocaya ihtiyacın vardı, seninle tanışır tanışmaz bunu anladım. Güçlü erkeklere karşı zayıfsın ve bu eğer şimdiye kadar başını derde sokmadıysa... Bir gün sokacak."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Leesha.

"O halde, çocuk kimin?" diye sordu Araine. "Müstakbel Kurtarıcılardan birinin mi? Arlen Bales'den hoşlandığın bir sır değil. Her saatte kulübene uğrarken görülmüş."

"Sadece arkadaştık," dedi Leesha, ama sözleri ona bile savunmacı geldi.

Araine tek kaşını kaldırdı. "Ve bir de çöl iblisi meselesi var. Jonglörler seni onunla da aynı yatağa koydu."

"Ahmann Jardir'in sarayında sadece bir Jonglör vardı," dedi Leesha, "ve o bu tür hikâyeler anlatmaz."

Araine gülümsedi. "Rizon Kalesi'nde başka kaynaklarım var."

Leesha bekledi ama düşes detaylandırmadı. "Kiminle yatağa girdiğim ve karnımda kimin çocuğunu taşıdığım beni ilgilendirir, sizi değil. Tahtın vârisi değil, bu yüzden çocuğu planlarınıza dahil etmenize gerek yok ve oğlunuza daha iyi bir kısmet bulabilirsiniz."

"Bu kadar kolay mı pes edeceksin?" diye sordu Araine. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Tartışmanın faydası var mı?" diye sordu Leesha temkinli bir şekilde.

"Bunun bir kraliyet birlikteliğini tehlikeye atan ilk evlilik dışı çocuk olduğunu mu sanıyorsun?" Araine dilini damağına vurdu. "Bu tür şeylerin nasıl ele alındığını bir Otacı çok iyi bilmeli."

"Ele almak mı?" Leesha anlayamıyordu.

Düşes ayağını sallamayı bıraktı. "Senle Thamos çocuğu ilan edip hemen evleneceksiniz. Doğum vakti geldiğinde, çocuğu gözlerden uzakta doğuracaksın ve Otacın çocuğun ölü doğduğunu duyuracak."

Leesha'nın elleri titremeye başladı, fincan ve tabağı tıngırdıyordu. Onları masaya koydu ve düşese sert bir bakış attı.

"Çocuğumu tehdit mi ediyorsunuz, Majesteleri?"

Araine gözlerini devirdi. "Sana daha önce dansa ayak uydurmanı söylemiştim, kızım, ama adımları kaçırıp duruyorsun. Dört çocuğum var ve bir anneyle çocuğu arasına girmemem gerektiğini biliyorum. Çukur'a savaş ilan etmeyi tercih ederim."

"Kazanma ihtimaliniz olmaz," diye dikkatini çekti Leesha.

Bu kez dik dik bakma sırası Araine'deydi. "Bu kadar emin olma

tatlım. Oynayabileceğin bütün piyonları gördüm, ama sen henüz benimkileri görmedin."

Havadaki nahoş bir kokuyu dağıtmak ister gibi elini salladı. "Ama bunların hiçbirine gerek yok. Bir somun ekmeği kundaklayıp gömmek ve çocuğu saklayacak bir yer bulmak yeterince kolay. Birkaç gün sonra üzüntünü hafifletmek ve kalbindeki boşluğu doldurmak için bir yetime süt annelik yapmak istediğini duyur. Yaratıcı biliyor ki, Krasialılar buradan çöl düzlüklerine kadar her yerde çamur renkli piçlerini bıraktılar. Seçmeden önce birkaç tanesini inceliyor gibi yap, kimse anlamaz. Daha sonra sen ve oğlum resmi bir vâris yaparsınız." Çay fincanını kaldırdı. "Tercihen birden fazla."

Leesha düşünceli bir şekilde karnını okşadı. "Çocuğun benim olduğunu asla iddia edemem, öyle mi?"

"Korkarım bu konuda şansını kaçırdın," dedi Araine. "Kuzeyden güneye kadar düşmanların olur ve kendi halkın bilgeliğinden şüphe eder."

"Belki de daha akıllı bir liderleri olmalı," dedi Leesha. "Belki oğlunuz daha akıllı bir eşi hak ediyordur."

"Bana bu daha akıllı kadını gösterirsen, görev onun olur," dedi Araine. "O zamana kadar bu iş sana kaldı."

Uzanıp parmağını kafasına taktığı ışıl ışıl mücevherlerin süslediği cilalı tahta taca vurdu. "Sıradan insanlar taç takmanın kolay bir şey olduğunu sanırlar. Ama liderlerin fedakârlık yapmaları gerekir. En çok da kadınların."

İçini çekti. "En azından Thamos seni seviyor. Ben bu kadar şanslı değildim. Büyükbabası tahtı satın aldıktan sonra Soylular darbenin eşiğindeydi. Euchor askerlerini Nehirköprü'ye gönderdi, yıpranmış galibi ezip kendini kral ilan etmeye hazırdı. Rhinebeck'in oğluyla olan evliliğim şehri bir arada tutan tek şeydi."

"Bunu bilmiyordum," dedi Leesha. Düşes Anne ona karşı daha önce hiç bu kadar açık olmamıştı ve büyüyü bozmaması için daha fazlasını anlatmaya korkuyor gibi görünüyordu.

"O zaman dünyanın sonu gibi geldi," dedi Araine. "Birinci Rhinebeck tahtta yeterince uzun oturmadı ve oğlunun ne yönetime yeterliliği ne de ilgisi vardı. Sarayı beni hamile bırakacak kadar

ziyaret eder ve geri kalan zamanını o lanet olası av kalesinde yaban domuzlarını ve fahişeleri kovalayarak geçirirdi."

"Şehrin dizginleriyle birlikte hamile ve yapayalnız bırakıldım. Kaderime isyan edip ağladım mı? Evet. Ama yapmam gereken işler vardı." Araine, Leesha'yı işaret etti. "İnşa etmek için ömrümü adadığım şehri Euchor'un almasına izin vermektense kendimi geceye veririm."

"Demek Kuzeyli sarayı böyle," dedi Amanvah. "Etkileyici değil."

Rojer'in ne demek istediğini anlıyor olması çok tuhaftı. Rhinebeck'in saray kalesi bir zamanlar dünyadaki en büyük yapı gibi görünüyordu ama Krasialı soyluların Everam'ın Armağanı'nda nasıl yaşadıklarını gördükten sonra birden halıların daha yumuşak, perdelerin daha kalın ve tavanların daha yüksek olabileceğini fark etti.

Samanlıklarda ve iki klatlık hanlarda yatmadan önce bit olup olmadığını kontol ederek geçirdiği on yılın ardından lükse bu kadar çabuk alışması inanılmazdı.

"Dükün yüzüne bir tokat atılmasına ihtiyacı olduğunu düşünen bir ben miyim?" diye sordu Kendall. "*Nasılsınız* diye bile sormadan kalçalarımızı süzüyordu."

"Rhinebeck ile kardeşleri böyledir," dedi Rojer. "Açıkçası Angierslı soyluların diğerleri de pek farklı değiller. Sadece hizmetkârları ve âşıkları olan kadınlarla ilgilenirler. Bu gece annelerinin dik bakışları altında resmi bir şekilde kendilerini takdim ederler."

"Şu gizemli Düşes Anne'yle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Amanvah.

Rojer omuzlarını silkti. "Onun da oğulları kadar boş ve sığ olduğunu göreceksin. Hiçbirinin gerçek bir sorumluluğu yok. İşlere yön veren Janson."

Amanvah ona baktı. "Saçmalık. Adam bir kukla."

"Bu doğru," dedi Rojer. "Dük ve prensler ortadayken aptal bir ifade takınır, ama Jonglörlerin takındığı maske kadar iyidir. Altındaki adam kurnaz ve acımasız."

Amanvah kafasını salladı. "Yine de iktidarda değil."

"Sana bunları zarların mı söyledi?" diye sordu Rojer.

"Hayır," dedi Amanvah. "Gözlerinden görebiliyorum."

"Ben yokken Leesha'nın yanından ayrılmamanı istiyorum," dedi Rojer.

Amanvah başını eğdi. "Bu bizim korunmamız için mi, onun için mi?"

"İkiniz için," dedi Rojer. "Bu insanlar düşmanlarımız olmayabilir ama dostumuz da değiller."

"Şimdi," dedi Araine, "eğer geçici heveslerinden yeterince bahsettiysek, daha acil meselelere değinmemizin vakti geldi."

Leesha çayını yudumlarken suratını buruşturmasına neden olan limon değildi. "Dükün kısır olup olmadığını bilmek istiyorsunuz."

"İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz," dedi. "Senden onca yolu bunun için gelmeni istemedim. Asıl bilmek istediğim bunu nasıl *düzelteceğin*."

"Muayene edilmeyi kabul eder mi?" diye sordu Leesha.

Düşes Anne'nin de ağzı ekşidi. "Bu konuda hiç yardımcı olmuyor."

"Muayene etmeden sadece tahmin yürütebilirim," dedi Leesha. "Güç verecek otlar kaynatabilirim..."

"Bunları denemediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı Araine. "Jessa yıllardır ona bilinen bütün sertleştiricileri ve güçlendiricileri denedi."

"Belki de *Yabani Otacı'nın* henüz denemediği bir şey bulmalıyım." Leesha sesindeki sertliği gizlemeye çalıştı ama düşes yine de anladı.

"Bruna'nın yabani otacılığın kötülüğü hakkında uzun uzun nutuk atmasına şaşırmamalı," dedi Araine, "ama ilgilenmesi gereken birkaç yüz çocuktan fazlası olmadı ve hatırladığım kadarıyla habersizce insanları uyutmaktan hiç çekinmezdi."

"Hep yardım etmek içindi," dedi Leesha. "Zarar vermek için değil."

"Ah!" dedi Araine. "Birinin yüzüne kör edici toz attığında yardım mı etmiş oluyorsun? Ya da sopasıyla onlara vurduğunda?"

"Hep onların iyiliği içindi," dedi Leesha. "Kimseyi zehirlemedi."

"Olabilir." Araine zarif fincanının kenarından gülümsedi. "Ama sen zehirledin, değil mi? Duyduğum kadarıyla geçen yaz kafilendeki bütün *Sharum*ları zehirlemişsin."

Leesha yüzünün donduğunu hissetti. Düşes bunu nasıl duymuştu? "Bu bir hataydı. Bir daha tekrarlamayacağım."

"Böyle bir söz seni aptal ya da yalancı kılar," dedi Araine. "Zaman gösterecek. Güçlüsün ve onu kullanman gereken bir gün gelecek ya da yok olacaksın."

Çayını masaya bırakıp el işi kasnağını aldı. Çalışırken çevik parmakları ilerleyen yaşına ihanet ediyordu. "Ne olursa olsun, Sahibe Jessa'yı Bruna eğitti ve kraliyet kütüphaneleri hizmetindeydi. Bahse girerim, şifalı otların sandığından çoğunu unutmuş olmalı. Her şeyi denediğini söylüyorsa denemiştir."

"O halde beni neden çağırdınız?" diye sordu Leesha.

"Çünkü sende onun sahip olmadığı araçlar var," dedi Araine. "Jessa şifalı otlar hakkında bilgi sahibi ama bıçak kullanma konusunda senin kadar hünerli değil."

"Peki tohumlarının akışını sağlamak için Rhinebeck'in bacaklarının arasına bir kesik atmak gerekirse?" diye sordu Leesha. "Onu muayene etmeme bile izin vermeden, bunu nasıl yapacağız?"

"Sıra ona gelirse," dedi Araine, "birasına çamur otu ve gökyüzü çiçeği katıp işimiz bitene kadar uyumasını sağlarız. Ona yaban domuzu avında çok içip sızdığını ve bacaklarının arasına bir darbe aldığını söyleriz."

"Ama üçüncü bir seçenek daha var." Araine gözlerini kasnağından ayırmadı. "Sihir."

"O şekilde işlemiyor," dedi Leesha. "Beden kendini iyileştiriyor, sihir sadece bu süreci hızlandırıyor. Rhinebeck bir kusurla doğduysa yapabileceğim pek fazla şey yok."

"Peki ya yanında getirdiğin ak cadı?" diye sordu Araine.

"Onu bu işe karıştırmak mı istiyorsun?" diye sordu Leesha.

"Aptal olma," dedi Araine. "Ona başka bir soylu olduğunu söyleriz ve sana ihtiyacın olan şeyi öğretir."

"Eğer böyle bir şey varsa," dedi Leesha.

"Olduğunu umsan iyi olur," dedi Araine. "Vakit azalıyor. Melny kış ortasına kadar hamile kalmazsa, ikinci planı devreye sokmak zorundayız."

"İkinci plan mı?" diye sordu Leesha.

Araine gülümsedi. "Thamos'un genç düşesi hamile bırakmasını sağlamak."

"Ne?" Leesha ağır bir taş yutmuş gibi hissetti. Bir an için nefes almakta zorlandı, sonra midesine oturdu.

"Melny çok zeki olmayabilir ama her erkeğin başını döndürebilecek göğüsleri var," dedi Araine. "Seninle Rhiney'yi boynuzlayarak bütün düklüğü kurtarabilecekse Thamos'u ikna etmek o kadar zor olmaz."

"Peki ya Melny?" diye sordu Leesha. "O sadece konu hakkında söz hakkı olmayan bir rahim mi?"

Araine burnundan güldü. "Bacaklarını havaya dikip işi bittiğinde prense teşekkür eder. Kız ambardaki en keskin balta olmayabilir ama tam olarak aptal değil. Krasialılar kuzeye dönüp Euchor bizi zorlamadan önce hamile kalmazsa ona ne olacağını sanıyorsun? Milnli Prenses Lorain şimdiden beş yüz Dağ Mızrağı'yla birlikte şehirde, Soylulara rüşvet verip zavallı Melny'yi bir fareyi süzen baykuş gibi süzüyor. Varlığı bile sarmaşık tahtın yüzüne atılmış bir tokat gibi."

Bir ipe düğüm atıp küçük bir gümüş makasla kesti. "Thamos büyükbabasına çok benziyor. Hiç kimse çocuğun Rhiney'nin olduğundan şüphe etmez."

"Neden Thamos?" diye sordu Leesha.

"Mickael'in evli olduğunu iddia edebilirim," dedi Araine yeni bir dikişe başlarken, "ve Pether cinsellikten uzak kalacağına yemin eden bir Kılavuz. Ama açıkçası ikisi de bu konuda böbürlenip durmalarına engel olamazlar. Rhiney durumu öğrenir ve aptalca bir şey yapar."

Leesha'ya baktı. "Söz konusu adalet olduğunda, şiirsellik eksik olmaz. Thamos'un mızrağının kuru kalmasını istiyorsan, kardeşininkini düzeltirsin. Yoksa birlikte hayatınıza başlarken ikinizin de saklamanız gereken evlilik dışı çocuklarınız olur."

"Krasialı Prenses Amanvah," diye Jasin yüksek sesle duyurdu, sesi herkesin duyabileceği şekilde kubbeli tavandan yankılandı. "Krasia Kalesi'nin Dükü Ahmann Jardir'in ilk kızı."

Amanvah buna çok sinirlendi. "Dük mü? Kale mi? Babam zavallı düklerinizden birinin bir köylünün köpeğinden üstün olması gibi bütün düklerinizden yüksektedir ve imparatorluğu..."

Rojer onun kolunu sıkıca tuttu. "Bunu bizi kışkırtmak için yapıyor. Herkes babanın kim olduğunu çok iyi biliyor."

Amanvah hafifçe kafasını salladı ve *dama'ting* sakinliği geri döndü.

Jasin kapının girişinde durdukları sırada Rojer'e karanlık bir bakış attı. "Ve eşi, Nehirköprü'den Jonglör Rojer Han."

Sinirlenme sırası Rojer'deydı. Normalde, eş olarak önce onun takdim edilmesi gerekirdi ama onun ve Amanvah'ın mevkileri arasındaki fark bunu imkânsız kılıyordu. Bunu kabullenebilirdi.

Ama Rojer artık bir Jonglör ustasıydı ve sahne ismi Yarımel diyarın her yanında tanınıyordu. *Ormancı Çukuru Savaşı*'nı ve *Kara Ay Şarkısı*'nı o yazmıştı. Jasin ondan yemekler arasında konukları eğlendirmek için çağırılmış bir hokkabazmış gibi söz etti.

Amanvah kolunu sıkarak karşılık verdi. "Nefes al bey ve alınması gereken intikamlara bunu da ekle."

Odaya girerken Rojer başını eğdi ve herkesi görmeleri ve görülmeleri için kendilerine zaman tanıdı. Donuk takdimleri ilgiyi azaltmadı, iblisleri büyüleyen Krasialı prenses ve keman büyücüsüyle tanışmaya hevesli çok sayıda soylu onlara yaklaştı.

"Krasialı Prensesi Sikvah," dedi Jasin, "Krasia Kalesi'nin Dükü Ahmann Jardir'in yeğeni. Çukur Diyarı'nın ünlü keman büyücülerinden Jonglör Kendall Han."

Rojer dişlerini sıktı.

Sikvah takdim edilmelerinin ardından Kendall'ı başka bir tarafa yönlendirdi. Mevkisi davet edilmesini gerektiriyordu ama Amanvah, Kendall ile onun onlarla aynı masada oturmalarını yasaklamıştı. Anlaşılan bir erkeğin *Jiwah Seni*yle resmi bir yemeğe katılması iyi bir şey değildi.

Üzerinde Dük Euchor'un renklerinde ulaklara özgü alacalı soluk bir giysi olan kızıl saçlı bir adamın önderliğinde küçük bir grup onlara yaklaştı. Amanvah'ın karşısında zarifçe selam verip rengârenk pelerinini omzunun üzerine attı. "Majesteleri," dedi ve Rojer'e baktı, "Usta Yarımel. Adım Keerin, Miln Lordu, Dağların

Işığı ve Kuzey Topraklarının Koruyucusu Dük Euchor'un kraliyet ulağıyım."

Amanvah'ın öpmesi için elini uzatmasını bekledi ama Krasia'da kadınlar ve erkekler, özellikle de evli kadınlar ve *dama'ting*ler, birbirlerine dokunamazlardı. Amanvah ona içecek bir şeyler getiren bir hizmetkârmış gibi hafifçe başını eğmekle yetindi.

Keerin boğazını temizledi. "Lütfen Dük Euchor'un en küçük kızı Miln Prensesi Lorain'i takdim etmeme izin verin."

Kadın öne çıktı ve Rojer hemen söylentilerin doğru olduğunu anladı. Euchor'un kızlarının ona benzediği söylenirdi ve Lorain'in yüzü Miln paralarının üzerine basılan yüze çok benziyordu.

Uzun boylu ve geniş omuzlu vücudu da bir erkeğin vücuduna benziyordu. Wonda'yla güreşebilecek kadar güçlü görünüyordu. Altın rengi saçlarında henüz hiç beyaz olmasa da yüzünde gençliğin yumuşaklığından eser yoktu. En az otuz beş yaşında olmalıydı. Politik bir gelin için yaşlıydı.

Amanvah başını çok fazla eğmeden selam verdi, eşitlik değil saygı belirten bir hareketti. "Sizinle tanışmak bir onur, Lorain vah Euchor. Tuhaf bir şehirdeki tek prenses olmadığımı görmek güzel."

Lorain'in bu saygısızlığı anlayıp anlamadığı belli değildi. Krasia selamlama kuralları başlı başına bir dildi. Ama karşılığında verdiği selamın süresi ve derinliği Amanvah'ınkiyle aynıydı, eşitlik belirten ve Amanvah'a meydan okuyan bir selamdı.

Ama Lorain o sırada hepsini şaşırtan bir şey yaptı.

"Bu şeref bana ait, Ahmann'ın kızı Amanvah," dedi Krasia dilinde.

Amanvah gözlerini kırpıştırıp hemen kendi diline geçti. "Dilimi biliyor musun?"

Lorain gülümsedi. "Elbette. Doğru düzgün eğitilen bir leydi bütün ölü dillerde akşam yemeği sohbeti edebilir ama daha önce hiçbirimiz bu dili konuşan biriyle sohbet etme şansı edinemedik. Pratik yapmaya hevesli olan kişilerden bir sürü çay daveti alacağına eminim."

"Ölü diller mi?" diye sordu Amanvah.

"Rusk, Limn, Alb ve Krasia dilleri," dedi Lorain.

"Dilim ölü değil," dedi Amanvah.

Lorain hafifçe başını eğdi. "Elbette. Ama yüzyıllardır ilk kez senin halkından birini sarayda ağırlıyoruz. Kuzeyli bakış açısıyla, dil artık konuşulmuyor."

"Eğitimin çok işine yarayacak," dedi Amanvah. "Zarlar Kuzeyde Krasia dilini konuşanların sayısının artacağını öngörüyor."

Lorain'in gülümsemesi tehlikeliydi. "Bundan bu kadar emin olmazdım."

Bir adam boğazını temizleyerek kadınların arasındaki gerginliği bozdu. "Size bana eşlik eden Lord Sament'i takdim etmeme izin verin," dedi Lorain Thesa diline geçip grubunun son üyesini tanıtırken. Şık giysilerini rahatça taşıyan adam ona eşlik etmekten ziyade koruması gibi görünüyordu, bakışları sertti. Selam verdi.

"Sizi kaynaşmanız için rahat bırakacağız," dedi Lorain, Amanvah'a. "Sadece tanışmak istemiştim. Akşam yemeğinden sonra kadınlar kanadında birbirimizi daha yakından tanımak için vaktimiz olacağına eminim."

Bunun üzerine Milnliler geldikleri kadar hızlı bir şekilde uzaklaştılar.

"Eşlik eden mi?" diye sordu Amanvah.

"Daha çok şaperon," dedi Rojer. "Rhinebeck'in birkaç eşi oldu ama hiçbiri ona bir çocuk veremedi. Lorain umut vaat eden yeni eşi."

"Ondan önce birkaç eşi olduysa bunun da farklı olacağını sanmıyorum," dedi Amanvah. "Sorun Rhinebeck'teymiş gibi."

"İnsanların içindeyken bunu ima etmezdim," dedi Rojer. "En azından, Lorain'in doğurganlığını kanıtlayan iki oğlu var."

Amanvah ona baktı. "Miln Dükü rakibine bakire olmayan yaşlı bir gelin mi yollamış? Oğullarının babasına ne oldu?"

"Euchor onları boşadı ve onu güneye yolladı," dedi Rojer.

Amanvah burnundan güldü. "Babama karşı ittifak kurmak için acınası bir çaba."

"Onları suçlayabilir misin?" diye sordu Rojer.

"Hayır," dedi Amanvah, "ama sonuçta hiç fark olmayacak."

Tartışmak anlamsızdı. Amanvah birçok konuda zekiydi ama söz konusu babası olduğunda sadece görmek istediğini görürdü.

O Shar'Dama Ka'ydı ve gücü kaçınılmazdı.

"Küçük Rojer artık evli bir erkek," dedi bir ses ve Rojer arkasını dönünce Düşes Melny'yle birlikte Düşes Anne'nin yaklaştığını gördü. "Kraliyet kütüphanesindeki raflara tırmanırken seni yakaladığımda kaç yaşındaydın?"

Rojer eğilerek selam verdi. "Beş, Majesteleri." Olayı hatırlarken kalçası sızladı. Düşes Anne sadece oflamış olabilirdi ama kütüphaneden çıkar çıkmaz Jessa eline bir kayış aldığı için bu bir emirden farksız olmuştu.

Amanvah genç düşese aldırmayıp yaşlı kadınla göz göze geldi. Aralarında bir şey oldu ve Amanvah öncekinden daha uzun süre eğilerek selam verdi. "Meşhur Düşes Anne'yle tanışmak bir onurdur."

Teknik olarak kayınvalidesinden daha yüksek mevkide olan Melny buna darılabilirdi ama sineye çekmiş gibi görünüyordu. Araine'nin Angiers'ta çok az gücü vardı ama Rhinebeck'in eşleri gelip geçiciyken, annesi daimiydi ve saraydaki boş soylu kadınların çoğu ipuçlarını ondan alıyorlardı.

"Uzun yolculuktan sonra umarım biraz dinlenebilmişsinizdir?" diye sordu Melny tanışma faslı bittikten sonra. "Odalarınızdan memnun musunuz?"

Amanvah kafasını sallayarak Rojer'i şaşırttı. Amanvah odaların yeterli olduğunu düşünmüyordu ama anlaşılan bu hizmetkârlar aracılığıyla iletilmesi gereken bir şeydi. "Elbette."

"Umarım Kuzeyli prenses saygısızlık etmemiştir?" diye sordu Araine.

"Sarayda dilimin konuşulduğunu duymak çok güzeldi," dedi Amanvah Krasia dilinde.

Melny'nin yanakları kızardı ve Rojer, Amanvah'ın ne söylediğine dair hiçbir fikri olmadığını anladı. Amanvah da bunu sezip başını eğdi.

"Özür dilerim, Düşes. Miln Prensesi soyluların eğitimlerinin bir parçası olarak Krasia dilini öğrendiklerini düşünmeme neden oldu."

Melny'nin kızarıklığı iyice yayıldı ve solgun ve kocaman göğüsleri pembeleşti. Bakışlarını Lorain ve odada dolaşan beraberin-

"Dilim ölü değil," dedi Amanvah.

Lorain hafifçe başını eğdi. "Elbette. Ama yüzyıllardır ilk kez senin halkından birini sarayda ağırlıyoruz. Kuzeyli bakış açısıyla, dil artık konuşulmuyor."

"Eğitimin çok işine yarayacak," dedi Amanvah. "Zarlar Kuzeyde Krasia dilini konuşanların sayısının artacağını öngörüyor."

Lorain'in gülümsemesi tehlikeliydi. "Bundan bu kadar emin olmazdım."

Bir adam boğazını temizleyerek kadınların arasındaki gerginliği bozdu. "Size bana eşlik eden Lord Sament'i takdim etmeme izin verin," dedi Lorain Thesa diline geçip grubunun son üyesini tanıtırken. Şık giysilerini rahatça taşıyan adam ona eşlik etmekten ziyade koruması gibi görünüyordu, bakışları sertti. Selam verdi.

"Sizi kaynaşmanız için rahat bırakacağız," dedi Lorain, Amanvah'a. "Sadece tanışmak istemiştim. Akşam yemeğinden sonra kadınlar kanadında birbirimizi daha yakından tanımak için vaktimiz olacağına eminim."

Bunun üzerine Milnliler geldikleri kadar hızlı bir şekilde uzaklaştılar.

"Eşlik eden mi?" diye sordu Amanvah.

"Daha çok şaperon," dedi Rojer. "Rhinebeck'in birkaç eşi oldu ama hiçbiri ona bir çocuk veremedi. Lorain umut vaat eden yeni eşi."

"Ondan önce birkaç eşi olduysa bunun da farklı olacağını sanmıyorum," dedi Amanvah. "Sorun Rhinebeck'teymiş gibi."

"İnsanların içindeyken bunu ima etmezdim," dedi Rojer. "En azından, Lorain'in doğurganlığını kanıtlayan iki oğlu var."

Amanvah ona baktı. "Miln Dükü rakibine bakire olmayan yaşlı bir gelin mi yollamış? Oğullarının babasına ne oldu?"

"Euchor onları boşadı ve onu güneye yolladı," dedi Rojer.

Amanvah burnundan güldü. "Babama karşı ittifak kurmak için acınası bir çaba."

"Onları suçlayabilir misin?" diye sordu Rojer.

"Hayır," dedi Amanvah, "ama sonuçta hiç fark olmayacak."

Tartışmak anlamsızdı. Amanvah birçok konuda zekiydi ama söz konusu babası olduğunda sadece görmek istediğini görürdü.

O Shar'Dama Ka'ydı ve gücü kaçınılmazdı.

"Küçük Rojer artık evli bir erkek," dedi bir ses ve Rojer arkasını dönünce Düşes Melny'yle birlikte Düşes Anne'nin yaklaştığını gördü. "Kraliyet kütüphanesindeki raflara tırmanırken seni yakaladığımda kaç yaşındaydın?"

Rojer eğilerek selam verdi. "Beş, Majesteleri." Olayı hatırlarken kalçası sızladı. Düşes Anne sadece oflamış olabilirdi ama kütüphaneden çıkar çıkmaz Jessa eline bir kayış aldığı için bu bir emirden farksız olmuştu.

Amanvah genç düşese aldırmayıp yaşlı kadınla göz göze geldi. Aralarında bir şey oldu ve Amanvah öncekinden daha uzun süre eğilerek selam verdi. "Meşhur Düşes Anne'yle tanışmak bir onurdur."

Teknik olarak kayınvalidesinden daha yüksek mevkide olan Melny buna darılabilirdi ama sineye çekmiş gibi görünüyordu. Araine'nin Angiers'ta çok az gücü vardı ama Rhinebeck'in eşleri gelip geçiciyken, annesi daimiydi ve saraydaki boş soylu kadınların çoğu ipuçlarını ondan alıyorlardı.

"Uzun yolculuktan sonra umarım biraz dinlenebilmişsinizdir?" diye sordu Melny tanışma faslı bittikten sonra. "Odalarınızdan memnun musunuz?"

Amanvah kafasını sallayarak Rojer'i şaşırttı. Amanvah odaların yeterli olduğunu düşünmüyordu ama anlaşılan bu hizmetkârlar aracılığıyla iletilmesi gereken bir şeydi. "Elbette."

"Umarım Kuzeyli prenses saygısızlık etmemiştir?" diye sordu Araine.

"Sarayda dilimin konuşulduğunu duymak çok güzeldi," dedi Amanvah Krasia dilinde.

Melny'nin yanakları kızardı ve Rojer, Amanvah'ın ne söylediğine dair hiçbir fikri olmadığını anladı. Amanvah da bunu sezip başını eğdi.

"Özür dilerim, Düşes. Miln Prensesi soyluların eğitimlerinin bir parçası olarak Krasia dilini öğrendiklerini düşünmeme neden oldu."

Melny'nin kızarıklığı iyice yayıldı ve solgun ve kocaman göğüsleri pembeleşti. Bakışlarını Lorain ve odada dolaşan beraberin-

dekilere çevirip saklamayı beceremediği bir huzursuzlukla onları izledi. "Evet, şey..."

Araine boğazını temizledi. Gared'in birkaç metre ötede olduğunu görünce, "Baron!" diye seslendi. "Gel de sana bir bakalım." Çok geçmeden, son moda giysileri tanıtan bir model gibi Gared'i etrafında döndürmeye başladı ve dev de genç düşes gibi kızardı.

Araine kısık bir ıslık çaldı. "Bu hiç de zor olmayacak. Kızlar sıraya girecekler ve babaları kulağıma çeyizleri fısıldarken seninle dans etmek için bekleyecekler."

"Şey, ah, takdir ediyorum, Majesteleri," dedi Gared. "Umarım kimsenin ayak parmaklarına basmam. Bu tür büyük salonlarda edilen dansların hiçbirini bilmiyorum." Elini sallayarak kubbeli yüksek tavana işaret etti.

"Balo salonunu görene kadar bekle," dedi Araine kıkırdayarak. "Dansa gelince, ayak uydurabileceğin bir şey buluruz. Kendi bekarlık balonda hasta gibi görünmene izin veremeyiz."

Rojer başını eğdi. "Majesteleri dilerse dörtlüm müzikle ilgilenmekten onur duyar. Baronun rahat olmasını sağlayacak bir şeyler çalabileceğimizden eminim." Gared'in sırtına vurdu ve iri yarı adamın gerginliği biraz olsun hafifledi.

"Harika bir fikir!" dedi Araine. "Şehirdeki bütün bekârlar seni kıskanacak, Baron. En kısa zamanda sana bir gelin bulacağız."

Gared bayılacak gibi görünüyordu.

"Düşünüyordum da..." diye söze başladı Melny. Bütün gözler ona döndü ve toplu bakışın altında sindi.

"Evet, tatlım?" dedi Araine.

"Sanıyordum ki," diye kıvrandı Melnyi Amanvah'a bakarak, "müzik ve dansın Krasia geleneklerine ters olduğunu..."

"Evejah kanunları mı?" diye sordu Amanvah. "Benim topraklarımda, evet. Ama artık ben Çukur kabilesindenim," diye kıkırdadı, "ve bir Jonglörün *jiwah*ıyım. Bu bakış açımı değiştirmemi gerektirdi."

Gülümsedi. "Ormancı Çukuru'nun Baronu harika bir *kai'Sharum*'dur ve tohumları ziyan oluyor. Ona oğullar verecek bir *Jiwah Ka*'yı ne kadar çabuk bulursa, o kadar iyi. Kuzeyli kur töreninizin bir parçası olmak benim için bir şeref. Kocamın yanında, uygun-

suzluk olmadan inceleyebilirim."

Araine –mesafesini korumak için elinden geleni yapan– Jasin Altınses'i gördü ve parmağını kıvırarak onu çağırdı.

Ulak ayaklarını sürterek yanlarına gelince, "Bekârlar balosundan kurtuldun, Jasin," dedi Düşes Anne. "Müzikle Rojer ile eşleri ilgilenecek."

"Ama Maesjteleri," diye kekeledi Jasin, "herhalde ben bunun için daha doğru..."

Araine kahkaha attı. "Çukur'un kemancı büyücüsü Yarımel'den daha hünerli mi? Seni alıkoyduğum tek işin bu olmasına sevin."

Jasin'in gözleri kocaman oldu ama onunla tartışmaması gerektiğini biliyordu. Araine anlayışsız bir yaşlı yarasa olabilirdi ama söz konusu soylu partileri olduğunda gücü kesindi.

"Sanırım yerlerimize geçme vakti geldi," dedi Araine. "Gel, Melny, yaşlı bir kadına yardım et." Düşes kayınvalidesinin koluna girdi ve Araine masaya doğru ilerlerken ona yaslandı.

Diğerleri de işareti alıp sandalyelerine doğru ilerlediler, ama Rojer yarayı deşmesine engel olamadı. "İyi yanından bak," dedi Jasin'e, "en azından loncada artık sana İkincişarkı demeyi bırakacaklar." Gülümsedi. "İkinci-keman daha akılda kalıcı."

Jasin dişlerini gösterdi, ama Rojer fark etmemiş gibi yaptı ve Amanvah'a kolunu iyice dolayıp yerlerine doğru ilerledi.

"Kan davalılarını kışkırtmak akıllıca değildir, bey," dedi Amanvah. "Saldırıya geçmeden önce nefretinin soğuduğunu düşünmelerine izin vermen daha iyi olur."

"İntikama dair hiçbir şey akıllıca olamaz," dedi Rojer. "Ama Jasin'in bana yaptıklarını ödetmek için öbür dünyaya güvenmiyorum. Bu hayatta acı çektiğini görmek istiyorum ve bu en çok sevdiği şeyi elinden almak demek."

"Gururu," diye tahminde bulundu Amanvah.

"İtibarı," dedi Rojer. "Hiçbir şey Altınses'i ikinci en iyi olarak bilinmekten daha çok üzmez."

Sonu gelmeyen konuşmaların yapıldığı, Milnli ve Angierslılar birbirlerine ters bakışlar atarken ve herkes Amanvah ile Sikvah'a güvensiz gözlerle bakarken sahte dostluk imalarının yapıldığı ak-

şam yemeği uzun ve sıkıcıydı.

Ama her zaman olduğu gibi Rhinebeck'in sarayında şarap su gibi akıyordu ve rahatlıkla kahkaha atan Düşes Melny'nin yanına oturan Rojer hipnotize edici bir şekilde sallanan göğüslerine odaklandığı için esprilerinin can alıcı noktalarını unutuyordu.

Amanvah kulağına doğru eğilirken tırnaklarını bacağına geçirip dikkatini ona çevirmesini sağladı. "Fahişeyi eğlendirmen bittiyse sorularım var bey."

"O 'fahişe' Angiers Düşesi," dedi Rojer.

Amanvah, Melny'ye umursamaz bir bakış attı. Düşes her şeyden habersiz bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Bunu daha önce de gördüm. *Jiwah Ka*'sını hamile bırakamayan bir adam her yıl bir öncekinden daha genç ve aptal eşler alır, sonuçtan ziyade eylemle ilgilidir. Buradaki tek fark.." Başıyla Araine'i işaret etti. "Annesinin *Jiwah Ka*'sı gibi davranması ve yeni eşler almadan önce gelinlerini boşayarak onları utandırması."

"Bu..." Rojer duraksadı. "Aslına bakarsan, çok doğru. Ama yüksek sesle söylerken kimsenin duymasını istemeyeceğin bir şey. Biz Kuzeyli 'vahşiler' bu tür şeyler hakkında bu kadar açık sözlü değiliz."

Amanvah onun kolunu okşadı ama evcil hayvanını okşar gibi küçümseyen bir hali vardı. "O halde seni medenileştirmek bizim işimiz."

Rojer konuyu değiştirdi. "Ne sorusu?"

Amanvah başıyla masanın diğer ucunu işaret etti. Tatlı masaları temizlenmişti ve hizmetkârlar akşam yemeği sonrası şarabını servis ediyorlardı. Masada yer edinebilecek kadar yüksek mevkili olmayan birkaç saraylının yemek salonuna girmesine izin verilmişti. Coliv belirdi ve sırtını Amanvah'ın arkasındaki duvara yasladı. Sarayda açıkça silah taşımasına izin verilmemişti ama Rojer bunun hanımını korumasına engel olmadığını biliyordu.

Masanın ucunda, Jasin Altınses'e bir grup dalkavuk katılmıştı ama o sırada Rojer'in boğazına ağır bir yumrunun oturmasına neden olan iri yarı ve tanıdık bir ikili yanlarına geçti.

"Alacalı giysiler giyen şu ikili koruma, değil mi?" diye sordu Amanvah.

Rojer kafasını evet anlamında salladı. "Abrum ile Sali. En iyi halleri bile ortalama olan müzisyenler, Jasin onlara armoniler söyletip insanların kemiklerini kırdırıyor."

Amanvah hiç şaşırmadı. "Peki bu ikili onurlu eşimin kemiklerini de kırdı mı?"

"Yaralarımı gördün, *Jiwah Ka*," dedi Rojer. "Hepsine *alagai* sebep olmadı."

Birkaç dakika sonra Araine ayağa kalktı ve çok geçmeden masanın geri kalanı da onu izledi. Leesha ile Melny iki yanında ona destek oldular ve kapıya doğru ilerlerken diğer kadınlar onları takip ettiler.

"Bu ne demek?" diye sordu Amanvah.

"Düşes Anne gecenin geri kalanı boyunca hanımları ağırlayacak," dedi Rojer. "Erkekler şaraplarını alıp dükün kabul odasına çekilerek sigara içecekler."

Amanvah kafasını sallayıp Rojer'in sandalyesini çekmesine izin verdi. "Coliv'i de yanına al."

"Kesinlikle olmaz," dedi Rojer. "Yaratıcı onu kutsasın ama adam kalabalığa çalma yeteneğimi fazlasıyla kısıtlıyor ve bunlar nüfuzlu insanlar, Jiwah Ka. Onlara doğru düzgün çalmalıyım."

Amanvah şüpheli görünüyordu ama bir saniye sonra Gared yanlarında belirdi ve Rojer onu kurtarmasına sevindi. "Kont sigara içeceğimizi söyledi."

Gared, Rojer'in ona katılmasını merakla bekledi. Bütün gece boyunca umutlu genç soylu kadınların arasına oturtuluşmuştu ama Rojer rahatsız bir sessizlik içinde olması dışında pek bir şey görmemişti.

"Ormancı Gared'le birlikte olacağım," dedi Amanvah'a. "Beni ancak bir aptal tehdit edebilir."

Tatmin olan Amanvah kadınlara katılmaya gitti ve bu sırada Sikvah ile Kendall'ı da aldı.

Gared derin bir nefes verdi.

"O kadar kötü müydü?" diye sordu Rojer.

"Kareen'in parfümü başımı ağrıyor," dedi Gared. "Sanki üzerine bir kova dökmüş. Ve fare gibi konuşuyor. Duymak için ona doğru eğilip durmak zorunda kaldım ve her defasında o berbat kokuyu aldım."

"Herhalde eğilip dekoltesini dikizlemen için fısıldamış olmalı," dedi Rojer.

"Dinny daha kötüydü," diye devam etti Gared. "Tek istediği şiir hakkında konuşmaktı. Şiir! Okuma-yazma bile bilmiyorum! Onlar gibi süslü leydilerle ne konuşabilirim?"

Rojer kahkaha attı. "Önemi yok. O kadınlar muhtemelen Çukur Diyarı'nın bekâr baronunu çaresizce etkilemek istiyorlar. Ne istersen söyle. Öldürdüğün iblislerle böbürlen ya da boş boş konuş. Önemi yok. Aynı anda hem güler hem de içlerini çekerler."

"Ne söylediğimin önemi yoksa, konuşmanın ne anlamı var?" diye sordu Gared.

"Vakit geçirmiş olursun," dedi Rojer. "Bu insanlar hayatları boyunca tek bir gün bile zor bir işle meşgul olmadılar, Gared. Ellerinde şiire ve parfüme ayıracak zamandan başka bir şeyleri yok."

Gared tükürdü. Hizmetkârlardan biri ona ters bir bakış attı ama akıllılık edip sesini çıkarmadı. En azından Gared utanmış görünecek kadar terbiyeliydi.

"Böyle bir eş istemiyorum," dedi Gared. "Akıllı olmayabilirim ya da okuma-yazma bilmeyebilirim ama Yaratıcı şahidim ki, gece gündüz çalışıyorum. Eve geldiğimde lanet olası şiirler dinlemek zorunda olmak istemiyorum."

"Seni bir birayla bekleyen bir kadın istiyorsun," diye tahminde bulundu Rojer, "her an elbisesini kaldırmaya hazır birini."

Gared ona baktı. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun, Rojer. Ormancı Çukuru için çok çalıştım ve kadınımın da aynı şeyi yaptığını bilmeliyim. Lanet olası biramı kendim alabilirim."

Bakışlarını yere çevirdi. "Yine de söylediğinin son kısmı hoşuma gitti."

Rhinebeck'in kabul odasında, erkekler sigara ve içki içip politika ve din hakkında konuşuyorlar ve genel olarak birbirlerini etkilemeye çalışıyorlardı. Etraflarına erkeklerin toplandığı birkaç Succor masası vardı, konyaklarını yudumlayıp her zar atışlarında birçok Angierslının hayatları boyunca gördüğünden daha fazla para el değiştirirken hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı.

Jasin de oradaydı ama bir köşeye geçmiş ve etrafı bir grup dalkavukla çevrili olan ulak beklenmedik bir karşılaşma ihtimalini düşürüyordu.

"Gared! Rojer!" diye seslendi Thamos ile kardeşleri ve Lord Janson'la birlikte durduğu yere gelmeleri için işaret etti. "Bize katılın!" Dük Euchor'un ulağı Keerin da oradaydı ama istenmediği bir sohbete katılmaya çalışan bir adam gibi duruyordu.

"Yol yorgunluğunu üzerinizden atabildiniz mi, evlatlarım?" diye sordu Kılavuz Pether. "Thamos bize kafilenin gece gündüz seyahat ettiğini ve yolda nüvelikleri avladığınızı anlatıyordu. Çok etkileyici."

Gared'in omuzları yükselip alçaldı. "Sanırım diğer gecelerden farksızdı. İblisleri öldürmek zor bir iş ama bir ağaç kesmek gibi değil. Baltamı Arlen Bales muhafazaladı. İblislere savururken hiç yorulmuyorum. Her darbede kendimi daha güçlü hissediyorum."

Adamlar homurdanıp anlamlı bir şekilde kafalarını salladılar ama Rojer rol yaptıklarını görebiliyordu. Büyük ihtimalle bir iblisle dövüşmek bir yana hiçbiri daha önce bir iblisi yakından görmemişti.

"Peki ya sen, Rojer?" diye sordu Janson. "Anladığım kadarıyla kemanınla nüvelikleri büyülediğinde bu tür bir avantaj edinmiyorsun. Gece boyunca çalmak çok yorucu olmalı."

"Nasırlar, lordum," Rojer gülümseyip sekiz parmağını kaldırdı. Sakat eli gece vakti muhafaza duvarlarının ardında nelerin olduğuna dair sert bir hatırlatmaydı.

"Gared'in söylediği gibi Çukur'da bu tür şeylere alışığız," diye devam etti Rojer. "Sanırım biraz Succor'la parmaklarım daha çevik olabilir..."

"Zahmet etme," dedi Keerin. "Çoktan denedim. Hiçbiri bir Jonglörle zar atacak kadar aptal değil."

"Düşes Anne aptal çocuk yetiştirmez," dedi Janson. Keerin hiçbir şey söylememiş gibi Rhinebeck ve kardeşleri ona bakıp güldüler.

Ulak rahatsız olmuş gibi güldü, çaresizce onlar tarafından kabul görmek istiyordu. Gülüşmeyi izleyen sessizlikte bir kez daha denedi. "Benim de iblislerle tecrübem var. Belki de bir kayalık iblisinin kolunu nasıl kestiğime dair hikâyeyi duymuşsunuzdur?"

Jonglörün sözleri Rojer'in hafızasını kurcaladı ama hepsi buydu. Diğer adamlar homurdandılar.

"Yine mi bu sarhoş hikâyesi?" dedi Rhinebeck.

"Küçük bir iblis olmalı," dedi Gared. "Normal cüsseli bir kayalık iblisinin koluna ulaşabileceğini sanmıyorum. Ne kullandın? Balta mı? Çift ağızlı kazma mı?"

Keerin gülümsedi, sözleriyle canlanır gibi oldu. "Güzel bir hikâyesi var." Rhinebeck'i eğilerek selamladı. "Majestelerinin izniyle..."

Dük yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sormak zorundaydın değil mi Baron?" Eliyle Keerin'i işaret etti. "Pekâlâ Haberci. Şarkını söyle." Keerin odanın ortasına geçip dikkatleri üzerine çekerken, dük daha fazla şarabın getirilmesini işaret etti. Güzel bir flütü vardı, çok iyi bir şarkıcı değildi ama aynı şey Rojer için de geçerliydi. Keerin'in sesi gür ve berraktı, büyüsünü yaparken bütün odaya yayıldı.

Gece karanlıktı
Toprak sertti
Yardım çok uzaktaydı

Soğuk rüzgâr keskindi
Yüreklerimizi yakıyordu
Nüvelikleri sadece muhafazalar uzakta tutuyordu

"Yardım edin!" diye bağırıldığını duyduk
Muhtaç bir ses
Korkmuş bir çocuğun haykırışı

"Bize doğru koş!" diye seslendim
"Çemberimiz geniş,
civarda bizden başka yardım yok!"

Çocuk seslendi
"Yapamam; düştüm!"
Çağrısı karanlıkta yankılandı

Sesini duyunca
Yardım etmenin bir yolunu aradım

Ama haberci bana engel oldu

"Ölmek mi istiyorsun?"
Diye kasvetli bir şekilde sordu
"Çünkü dışarıda ölümden başka bir şey bulamayacaksın

"Nüveliklerin pençelerine karşı
"Yardımın dokunmaz
Sadece onlara parçalamaları için daha çok et sunmuş olursun"

Ona sertçe vurdum
Ve mızrağını kaptım
Muhafazaların üzerinden sıçradım

Telaşla koştum
Korkudan doğan güçle
Çocuk nüveyi boylamadan

"Cesaretini yitirme!" diye bağırdım
Ona doğru hızla koştum
"Yüreğin güçlü ve dürüst olsun!

"Güvenli bir yere
Koşamazsan
Muhafazaları sana getiririm!"

Çok geçmeden yanma vardım
Ama yeterli değildi
Nüvelikler etrafına toplanmışlardı

Çok sayıda iblis vardı
İşim zordu
Yere muhafazalar çizdim

Karanlıkta
Gök gürültüsünü andıran bir kükreme duyuldu

Altı metrelik bir iblis

Karşımda dağ gibi duruyordu
Böyle bir gücün karşısında
Mızrağım küçük ve işe yaramaz görünüyordu

Boynuzları sert mızraklar gibiydi!
Pençeleri kollarım kadardı!
Sert ve kara bir kabuğu vardı!

Zarar vermeyi vaat eden
Bir çığdan farksızdı
Yaratık saldırıya geçti!

Çocuk korkuyla çığlık attı
Ve bacağıma tutundu
Son muhafazayı çizerken pençesini savurdu!

Sihir parladı
Yaratıcının lutfu
İblislerin nefret ettiği tek güç!

Bazıları der ki
Sadece güneş
Zarar verebilir kaya iblisine

Ben de o gece
Tek Kollu İblis gibi
Bunu öğrendim işte!

Son mısralar Rojer'i etkiledi ve birden hikâyenin neden bu kadar tanıdık olduğunu anladı. Arlen çocukken kolunu kestiği tek kollu iblisin yıllarca peşinden koştuğunu kaç kez anlatmıştı? Miln yolunda bunun iki kez olma ihtimali neydi?

Keerin abartılı jestlerle şarkısını bitirdi ve misafir odasında alkış koptu ama Jasin'in köşesinden ve dükün çevresinden hiç ses gelmedi.

Rojer odanın yüksek kubbeli tavanından yankılanması için güçlü ve yavaş bir şekilde alkışladı. Alkışların geri kalanı dindiğinde bile yankı devam ettiği için bütün gözler ona döndü.

"Güzel bir hikâye," diye Rojer yüksek sesle onu tebrik etti. "Ama bunu daha farklı bir şekilde anlatan bir adam tanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Keerin amirane bir şekilde, kendisine meydan okunduğunun farkındaydı. "Peki kim bu adam?"

"Arlen Bales," dedi Rojer ve bunun üzerine odada fısıltılar yükseldi.

Adamın yüzünün rengi solarken, alaycı bir şüphecilikle Keerin'e baktı. "Şarkında bahsettiğin çocuğun büyüyüp Dövmeli Adam olduğunun farkındasındır sanırım?"

"O hikâyede Jonglör olduğunu hatırlamıyorum," dedi Gared ve bunun üzerine daha fazla fısıltı yükseldi. "Gerçek bir hikâye dinlemek ister misin?" Rojer'in sırtına vurunca bir adım öne sendelemesine neden oldu. "Rojer, *Ormancı Çukuru Savaşı*'nı çal!"

Thamos yüzünü ellerinin arasına aldı. Rojer dönüp Keerin gibi Rhinebeck'i eğilerek selamladı. "Majesteleri, bunu çalmama..."

"Buradan Miln'e kadar bütün birahanelerde çalınıyor," dedi Rhinebeck umursamazca elini sallayarak. "En iyisi kaynağından dinleyelim."

Rojer yutkundu ama kemanını çıkarıp çalmaya başladı.

Akıntı gelince
Ormancı Çukuru merkezini kaybetti
Yüce Otacı Bruna öldürüldü
Çırağı uzaklardaydı
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Kuzeydeki Angiers Kalesi'nde
Leesha kötü haberleri aldı
Akıl hocası ölmüş, babası hastalanmıştı
Çukur bir haftalık mesafedeydi

Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Gece vakti hiçbir kılavuzu yoktu
Sadece Jonglör yol muhafazaları vardı
Nüvelik sürülerinden korusa da
Onu haydutlardan koruyamazdı
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Ölüme terk edildi, ne atı ne de yardımına koşacak biri vardı
Nüvelikler gruplar halinde dolaşıyorlardı
Çıplak elleriyle iblisleri öldüren
Dövmeli bir adamla karşılaştılar
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Vardıklarında Çukur yerle bir olmuştu
Tek bir sağlam muhafaza kalmamıştı
Ve orayı yurdu bilen insanların yarısı
Ya yaralı ya da ölü yerde yatıyordu
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Dövmeli Adam çaresizce tükürdü
Beni izleyin ve savaşın
Hepimiz bir olur, gece vakti yan yana dururşak
Şafağı görürüz, dedi

Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Bütün gece baltaları ve mızraklarıyla savaştılar
Kasap bıçağı ve kalkanıyla
Leesha dermansızları
İyileşmeleri için Kutsal Ev'e götürdü
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Gece uzun ve zorlu olsa da
Çukurlular korudular sevdiklerini
Savaş alanına boşuna
Nüvelik Mezarlığı denilmedi
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Eğer biri gün doğarken
İblislerin neden ürperdiğini sorarsa
Çukurlular dürüstçe
Çünkü hepimiz Kurtarıcıyız derler
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Şarkı devam ederken Keerin iyice sindi. Gared nakaratta Rojer'e eşlik etti ve odada bulunan diğerleri de şarkıya katıldılar. Sona doğru Milnli ulağın küstahlığı tamamen kaybolmuştu.

Rojer'in şarkısının sonunda daha yüksek bir alkış koptu, Gared

kulakları tırmalayan ıslıklar, gür alkışlar ve tezahüratlarla kalabalığa önderlik etti. Thamos da ona katıldı, şarabını yudumlamakla yetinen Kılavuz Pether hariç kardeşleri bile kibarca alkışladılar.

Ama Jasin'in köşesine gürültü dinene kadar sessizlik hakimdi, sonra o da yavaşça alkışlayıp odanın ortasına doğru yürüdü.

"Majesteleri..." diye söze başladı.

"Şimdi değil, Jasin," diye Rhinebeck elini sallayarak sözünü kesti. "Sanırım bu gece yeterince şarkı dinledik."

Jasin'in ağzı açık kaldı ve Rojer ona gülümsedi. "Bu gece Üçüncü-şarkı bile değil misin? Belki de bundan sonra sana Jasin Hiç-şarkı demeliyiz." Ulak karşılık veremeden Rojer arkasını dönüp dükün beraberindekilere katıldı.

"Peki *Dövmeli Adam* nerede?" Pether'in dudakları ince bir çizgi halindeydi. Arlen Bales otoritesini doğrudan hiçe saymayı temsil ettiği için bu hiç şaşırtıcı değildi. Arlen açıkça Kurtarıcı olarak kabul edilirse Pether'in Angiers kilisesinin lideri olarak konumu anında anlamını yitirirdi.

"Mektuplarımda yazdığım gibi çöl iblisiyle bir uçurumdan düştü," dedi Thamos hemen. "Oradaydım ve o zamandan beri onu gören olduğuna dair ikna edici bir hikâye duymadım."

"Geri dönecek," dedi Gared, Thamos'un ona attığı bakışın ya da Pether'in dudaklarını büzüştürmesinin farkında değildi. "Güneşin doğacağı kadar eminim."

"Öyleyse, onun Kurtarıcı olduğuna inanıyorsun?" diye sordu Pether.

Herkes Gared'in vereceği yanıtı beklerken etraflarındaki diğer bütün sohbetler kesildi. Gared bile bunu fark etti ve Çukur Diyarı ile Angiers arasındaki ilişkinin yanıtına bağlı olduğunu anladı.

"Benim için öyleydi," dedi Gared en sonunda. "Dünyanın değiştiğini inkâr edemem ve bu onunla başladı." Kafasını kaldırıp Kılavuz'un dik bakışlarını bile bozan bir ciddiyetle Pether'a baktı. "Ama Arlen Bales'i tanıyorum. O taht peşinde değil. İnsanlara hayatlarını nasıl yaşamaları gerektiğini söylemek istemiyor. Arlen Bales'in tek umursadığı şey iblis öldürmek ve bu her birimizin yapması gereken bir şey."

"Duyun!" dedi Thamos yüksek sesle ve kadehini kaldırdı. Kar-

deşleri şaşkınlıkla ona baktılar ama kont bakışlarından kaçınıp gözlerini Gared'den ayırmadı. Odadakiler de bu harekete içgüdüsel bir şekilde yanıt verip tezahürat ederek kadehlerini kaldırdılar.

Ortamdaki havayı sezen Rhinebeck, Mickael ile Pether sahte gülümsemelerle kadeh kaldırdılar ama Rojer huzursuzluklarını hissedebiliyordu.

Leesha, Araine'in bunak yaşlı kadın performansına hayret etti. Bir kolunu Leesha'nın koluna, diğerini Melny'ninkine geçirmişti ve ağırlığını gerçekten onlara veriyordu.

Taktiğin etkisini inkâr edemezdi. En düşük sınıfa ait bulaşıkçıdan Rhinebeck'e kadar saraydaki bütün erkekler, düşesin odayı bir uçtan diğerine geçerken kendini zorlamaması için yardımına koşacak şekilde eğitilmişlerdi.

Leesha geçerken Thamos'a baktı ama kont fark etmemiş gibi yaptı.

Hiçbir konuda anlaşılmadı, diye kendine hatırlattı. *Ben Thamos'la barışana kadar anlaşma yok*. Çocuğun rızası olmadan bir annenin evlilik anlaşmalarının anlamsız olacağını herkesten daha iyi biliyordu.

Wonda kapıda duruyordu. "Bu yaşlı kadının o güçlü kollarına yaslanmasına izin ver," dedi Araine ona.

"Elbette anne," dedi Wonda. Melny alışılmış bir rahatlıkla kolundan ayrıldı ve gülümseyerek toplanan kadınların başına geçip onlara akşam salonuna doğru eşlik etti.

İri yarı iki kadının çift kapıların yanında nöbette bekledikleri salonun sonuna ulaştılar. Wonda'yla neredeyse aynı giysileri giymişler ve Araine'in armasını taşıyan cüppelere bürünmüşlerdi. Silahsızlardı ama istenmeyen ziyaretçilerin içeri girmesine engel olmak için silaha ihtiyaçları yokmuş gibi görünüyordu. Kapıları açmak için hareket ettiklerinde Leesha dökümlü cüppelerin gizlediği kemerlerinin arkasında asılı kısa sopaları gördü.

Araine yaklaşırken selam verdiler ama gözleri Wonda'nın üzerindeydi.

"Angiers'ta bir tür efsane oldun, tatlım," dedi Araine, Wonda'ya. "Son ziyaretinden beri saray korumalarında bazı değişiklikler yaptım."

Diğer uçtaki kapalı kapıların önünde başka bir çift kadın vardı ama bunların üzerinde cilalı ahşap zırhlar vardı ve mızrak taşıyorlardı.

Araine, Wonda'nın yüzündeki rahatsızlığa aldırmayıp Amanvah ile Sikvah'a döndü. Zahmetsizce Krasia diline geçiş yaparak Leesha'yı bir kez daha şaşırttı. "Rahat olun kardeşlerim ve peçelerinizi indirin. Sarayın kadınlar kanadındayız. Bu kapıların ardına erkeklerin girmesine izin verilmez."

Amanvah hafifçe başını eğdi ve bembeyaz peçesini indirip eşarbını açtı. Sikvah da onu izledi. Evli olmadığı için Kendall'ın yüzü açıktı ama o da kafasındaki alacalı eşarbı çıkardı.

Araine ayaklarını sürterek basamakları çıkana kadar salon leydilerle doldu. İçkilerini yudumlayan kadınlar rahatça uzanıp sanattan, müzikten, tiyatrodan ve şiirden bahsediyorlardı. Prenses Lorain bir grup kadına önderlik ediyordu, Düşes Melny'nin de bir grubu vardı ve iki grubun arasındaki gerginlik hissedilirdi.

Salonun ortasına yakın bir yerde sarayın ulak kostümlerini giyen kadınlardan oluşan Jonglör üçlüsü performans sergiliyordu. Genç ve güzel olan ikisi arplerini çalarak odayı sakinleştirici bir müzikle dolduruyorlardı.

Üçüncüleri daha yaşlıydı, uzun boylu ve iri yapılıydı. Yamalardan oluşan alacalı elbisesi altın işlemeli zarif renkli kadife parçalarından yapılmıştı. Sesi odaya yayılıp odanın ortasındakilerin sesini artıracak şekilde tasarlanan duvarlardan ve tavandan yankılanıyordu. İblislerle konuşabilen ve onları kandırmaktan zevk alan efsanevi haberci Jak Pulludil'i anlatan *Pulludil*'den tiz soprano aryasını söylüyordu.

Krasialı kadınlara özgü keskin ve yırtıcı bir şekilde Amanvah'ın gözleri şarkıcıya odaklandı. Aynı anda dönen bir kuş sürüsü gibi Sikvah ile Kendall da kafalarını çevirip kadına baktılar.

Jonglörü izlemeye devam ederken Amanvah ile Sikvah hafifçe ellerini kaldırıp parmaklarını oynatarak gizli dillerinde konuşmaya başladılar. Leesha hâlâ hareketlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama tecrübelerine dayanarak Krasialı kadınların parmakları ve yüz ifadeleriyle kelimelerle olduğu kadar karışık sohbetler edebildiklerini biliyordu.

Saçını düzeltiyormuş gibi yapan Leesha muhafazalı bir küpe taktı. Küçük bir gümüş kabuktu, bir alev iblisinin kurumuş kulak kıkırdağının kavisli parçasına yerleştirilmişti.

Hafifçe kafasını eğdi ve müziğe rağmen Kendall'ın fısıldadığı sözlerini duydu. "O kim?"

Sikvah, Kendall'a doğru eğildi, sözleri genç kadının kulağında hafif bir nefes gibiydi, ama Leesha'nın küpesi yine de konuşmalarını yakaladı. "Usta Jaycob'ı öldüren o."

Leesha'nın midesi kasıldı. Suçun ardından şehir defterine rapor yazmıştı. Leesha keskin hafızasıyla gurur duyuyordu ama bu hem iyi hem de kötü bir şeydi, Jaycob'un şişmiş ve kan içindeki bedeni ve çıra gibi kırılmış kemikleri aklına geldi. Ellerinden başka bir şey kullanmayan biri tarafından dövülerek öldürülmüştü.

Morlukların boyutundan, Leesha katilin hep erkek olduğunu sanmıştı. Jaycob'un omzunda mor bir el izi vardı, saldırganın onu yakalayıp yumruklarına doğru çektiği yerde. Leesha bir çocuğun bir yetişkinin eliyle kendininkini kıyaslaması gibi eliyle izi karşılaştırdığını hatırlıyordu.

Şarkıcının iri ellerine bir kez bakması yeterli oldu.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Kendall.

"*Dama'ting* emretmediği sürece hiçbir şey," dedi Sikvah. "Bu kadının kocamıza kan borcu var ama o bu borcu almak isteyene kadar katlanmak zorundayız."

Katlanacakmışız, diye içinden geçirdi Leesha

"Yaratıcı adına, şarkı söyleyişi başımı ağrıtıyor," dedi. Yüksek sesle konuşmamıştı ama kısık olduğu da söylenemezdi.

Araine hemen duydu. "Sali, şarkı söylemeyi kes!"

Jonglör bir sonraki dörtlük için derin bir nefes almıştı ama tıkanıp şiddetli bir şekilde sarsılarak öksürdü. Göğsüne vurup duruşunu geri kazanmaya çalıştı ve Leesha arkasında duran Kendall'm hafifçe kıkırdadığını duydu.

Leesha sesini yükseltti. "Eğer salonunuzun leydisi *Pulludil*'in bir başka sıkıcı yorumundan benim kadar bıktıysa Majesteleri, belki de Prenses Amanvah bize yeni bir şarkı söylemeli." Gözlerini minnettarlıkla ışıldayan Amanvah'a çevirdi.

Araine'in işareti üzerine, Amanvah ile *Jiwah Sen*'i talihsiz krali-

yet topluluğunun üzerine yürüyüp onları odanın ortasından beceriksizce uzaklaşmaya zorladı.

Kendall kemanını çıkarmıştı, Amanvah kalabalığa hitap ederken telleri ısıtmak için birkaç nota çaldı.

"Çok eskiden, halkım *alagai*'ı uzaklaştırmak, onları kutsal olmayan amaçlarından döndürmek için müzik kullanırdı." Eğitimli sesi odanın akustiğine rahatlıkla hükmetti ve müzikal aksanı kalabalığın ürpermesine neden olup yerlerinden uzaklaştırılan Jonglörler de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekti.

"Bu gücü," dedi Amanvah, "Everam'ın bütün çocuklarına geri vermenin zamanı geldi. İyi dinleyin."

Bunun ardından şarkı söylemeye başladı ve Sikvah ile Kendall da kalkıp ona eşlik ettiler, üçü birlikte Rojer'in onlara önderlik ettiğinde olduğu kadar güçlüydüler. Şarkı Krasia dilindeydi ama melodi herkesin ilgisini çekti ve çok geçmeden odadaki bütün kadınların ellerinden geldiğince nakarata eşlik etmeye çalıştıklarını gördüler, çocukluklarında aldıkları çöl dili derslerini hatırlarken yüzlerindeki heyecan belirgindi.

Ve köşede kollarını göğsünde birleştirerek duran Sali öfkeden fokurdadı.

20. BÖLÜM

KARDEŞ REKABETİ

D.S. 333 KIŞ

Sikvah onu sarsarak uyandırdığında Rojer'in başı zonkluyordu. Sendeleyerek odasına girip yatakta yanına kıvrıldığını zar zor hatırlıyordu. Amanvah ile Kendall'ın dairede kendilerine özel odaları vardı. Rojer pencereye baktı. Hava hâlâ karanlıktı.

"Yaratıcı adına, bu aciliyet de ne?" diye sordu. "Surları aşılmadıysa, öğlene kadar uyumak istiyorum."

"Uyuyamazsın," dedi Sikvah. "Dükün adamı dışarıda bekliyor. Ava gitmek için şafakta yola çıkacaksınız."

"Doğru," diye homurdandı Rojer yüzünü ovuştururken. Ava çıkacaklarını tamamen unutmuştu. "Ona birazdan onlara katılacağımı söyle."

Üzerini giyene kadar bir kahvaltı tepsisi gönderilmişti ama Rojer kapıdan çıkarken yanına sadece bir sandviç aldı.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Sikvah.

Rojer umursamazca elini salladı. "Dük Rhinebeck'le ava çıkıyorum. İnan bana yeterince yiyecek olacaktır. Muhtemelen birkaç kilo almış olarak geri döneceğim ama avlandığımız için değil."

Sikvah merakla ona baktı. "*Sharum*lar ava çıkarken yanlarına sadece su alırlar. Bu bir hayatta kalma sınavıdır."

Rojer güldü. "Kuzeydeki birçok kişi için de öyle. Ama Soylular eğlenmek için ava çıkar. Dükün hizmetkârları yayının önünde bir erkek geyiği kovarlarlarsa –ve hizmetkârları yerine geyiği vurmayı başarırsa– aşçılar bunu büyük bir ziyafete dönüştürürler ama her halükarda av köşkü bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecekle dolu olacak."

Onu öpüp Amanvah ile Kendall'ı yataklarında bıraktı ve Gared'i bulmak için ahıra gitti.

Jasin onu görmeden onu duyduğu için şanslıydı, bir duvar oyuğuna girip Birinci Rhinebeck'in heykelinin gölgesine saklanarak geçmelerini bekledi.

"Milnli züppeyi ve o lanet olası Yarımel'i benim davet ettiğimi kastediyor olamazsın, ben davet etmedim," diye uludu Jasin.

"Sesini yükseltme evlat," diye çıkıştı Janson. Soylular ve ziyaretçilere karşı takındığı yalaka ses tonundan eser yoktu. Rojer uzun zamandır bu ses tonunu duymamıştı ama onu çok iyi biliyordu. Janson, Arrick'in düke hizmet ettiği son günlerde sık sık bu tonu takınırdı. "Rhinebeck ava gelmeni istemiyor, tek bilmen gereken bu. Güneye yaptığın yolculukta işleri berbat ettikten sonra görevine devam edebilirsen kendini şanslı say."

"Askerlere serserileri kafile kamplarından kovmalarını emretmemi söyleyen sendin," dedi Jasin sertçe fısıldayarak.

"Çukurlulara bunu böbürlenerek anlatmanı söylemedim," dedi Janson, "eğer emrim hakkında tek kelime daha edersen, kız kardeşime diktirdiğim siyah elbise sebep olduğun baş ağrılarından kurtulmak için ödemem gereken küçük bir bedel olacak."

Jasin akıllılık edip sesini çıkarmadı ve bir dakika sonra vekil dükün yola çıkmasıyla ilgili bir meseleyle ilgilenmesi için çağrıldı. Rojer neşeli bir şekilde ıslık çalarak salona girdi. Jasin kafasını kaldırıp kaşlarını çattı.

"Bize katılamayacağın için üzgünüm," dedi Rojer yanından geçerken.

Jasin onu kolundan tutup sertçe duvara doğru itti. Gared gibi iri yapılı değildi ama Rojer'den daha uzun boylu ve güçlüydü. "Beni kızdırmaman gerektiğini öğrendiğini sanıyordum sakat ama anlaşılan..."

Rojer, Jasin'in ayağının üstüne bastı ve ulağın tutuşunu bozacak basit bir *sharusahk* hamlesiyle ön kollarını kavradı. Bileğini sallayıp bıçağını yakaladı ve ucunu Jasin'in boğazına doğrulttu.

"Artık senden korkmuyorum, Yokşarkı," diye tükürdü Rojer. Bıçağı bastırıp bir damla kan çıkardı.

Jasin'in pembe yüzü bembeyaz oldu. "Buna cesaret edemezsin..."

Rojer bıçağı biraz daha bastırıp konuşmasına engel oldu. "Bana ya da Jaycob'a yaptıklarını unuttuğumu mu sandın? Lütfen bana bir sebep ver. Sana yalvarıyorum."

"Burada neler oluyor?"

Rojer ile Jasin konuşan kişiye döndüler, Rojer bıçağın görünmesine engel olacak şekilde dönerken gömleğinin kolunun içinde gözden kaybolmasını sağladı. Lord Janson salonda durmuş dik dik onlara bakıyordu. Rojer bıçağı gördüğünü sanmıyordu ama emin olması imkânsızdı. Ama Jasin onu suçlayıp boğazındaki kesiği gösterse bile önemi yoktu.

Jasin gülümseyip ellerini iki yana açtı. "Hiçbir şey, Amca. Sadece eski bir anlaşmazlığı konuşuyorduk."

Janson gözlerini kıstı. "Başka zaman halledersiniz. Majesteleri seni bekliyor, Usta Yarımel."

Rojer başını eğdi. "Elbette, Vekil."

"Başka zaman," diye katıldı Jasin ve topuklarının üzerinde dönüp sarayın içinde hızla ilerledi.

"Yarımel!" diye seslendi Rhinebeck, Rojer ahıra girince. Hâlâ önceki gecenin sarhoşluğunun etkisinde miydi, yoksa yeni mi sarhoş olmuştu belli değildi ama henüz gün doğmamış olmasına rağmen dili sürtüyordu ve uşağının taşıdığı şarap tulumunun sadece yarısı doluydu.

"Bu kılıkta ava gidiyor olamazsın," dedi Pether binici kırbacı olarak da kullandığı kısa, eğri değneğiyle Rojer'in alacalı giysilerini işaret ederek. Kılavuz resmi cüppesini çıkarıp kaliteli ipek ve süetten dikilmiş kahverengi ve yeşil bir binici giysisi giymişti ve şık yün ceketine altın rengi iplikle eğri bir değnek işlenmişti.

Rojer giysilerine baktı, performans için harika olan rengârenk yamalardan oluşuyordu ama ormanda dikkat çekmeden dolaşma-

ya hiç uygun değildi. Çaresizce omuzlarını silkti. "Özür dilerim, lordlarım ama yanıma ava gitmeye uygun giysiler almadım."

"Sorun değil," dedi Prens Mickael. "Altınses'in alacalı av giysileri var. Janson! Ulaktan birkaç giysi alması için bir çocuk yolla."

Janson başını eğdi. "Elbette, Majesteleri." Akıllılık ederek sırıtmadan gözlerini ayaklarına çeviren Rojer'e baktı.

Ayak işlerine bakan çocuk Jasin'den aldığı yeşil ve kahverengi tonlarında alacalı bir giysiyle geri döndü ama Rojer paketi açdığında, Altınses içine lazımlığını boşaltmış gibi berbat kokuyordu.

Rojer gülümsedi. Hâlâ zafer ondaydı. Adamı kolayca öldüremezse binlerce küçük darbeye razı olacaktı.

Kraliyet av köşkü şehrin doğusundan tam bir günlük mesafedeydi. Keerin ile Sament de davet edilmişlerdi ama gerçekten katılmaları beklenildiği için değil, nezaketendi. Onların

kendi grupları vardı ve ertesi günkü avda bile iki grup genellikle kendi halinde vakit geçirdi.

Angiers tepelerinde bol bulunan iri bir yırtıcı kuş olan kayalık kuşu avlıyorlardı. Kuşlar yuvalarını yaptıkları kayalar gibi gri renkli oldukları için neredeyse ayırt edilemiyorlardı.

Dük onları iki gruba ayırdı. Rhinebeck, Thamos, Rojer ile Gared kuşların yuva yaptıkları bir grup kayanın doğusuna konuşlandılar. Mickael, Pether, Sament ve Keerin de batıda benzer bir konuma gönderildiler. Hizmetkârlar köpekleri alıp sessizce taşlara doğru giden patikada ilerlediler. Hazır olduklarında Rhinebeck işareti verecek ve köpekleri serbest bırakıp kuşları saklandıkları yerlerden çıkararak avcıların görüş alanına girmelerini sağlayacaklardı.

Rojer ile Gared geleneksel yaylar taşıyorlardı, okları atış yapmak için hazırdı. Dük ile Thamos'un ellerinde işlemeli nişan alma mercekleri olan tatar yayları vardı. Her birinin iki tatar yayıyla hazır bekleyen hizmetkârları vardı, böylece Soylular atış yapar yapmaz onlara verip boşalan yayı doldurabilirlerdi.

"Taht için bir utanç kaynağı," diyordu Thamos, Rhinebeck'e. "Birkaç saat erken ulaşabilmek için savunmasız insanları kamp alanından kovmuş."

"Rizonlu köylüler," dedi Rhinebeck. "Ulaklar ve kafilelere ayrılmış alanlara izinsiz giren gecekonducular. Çoğu adamlarımın boğazını kesmekte hiç tereddüt etmeyecek haydutlar."

"Saçmalık," dedi Thamos. "Karşılaştığımız insanlar kimseye tehdit oluşturamayacak kadar perişan haldeydi. Rizon gitti, kardeşim. Harekete geçmezsek yakında Lakton da düşecek. Haydutların topraklarımızda cirit atmalarını istemiyorsak sığınmacıları sahiplenip onlara daha iyi bir yaşam sunmalıyız. Tek yol bu. Ama Altınses yüzünden sana küfrettikleri sürece bunu yapamayız."

Rhinebeck içini çekip şarap tulumundan bir yudum daha aldı. Thamos'a da teklif etti ama kardeşi elini sallayarak reddederken Gared kabul etti. Genç baron çabuk etkileniyordu ve neredeyse Rhinebeck kadar sarhoştu.

"Yaraıcı biliyor ki Altınses'i savunmuyorum," dedi Rhinebeck. "O küçük pislik bana Tatlışarkı'nın içki onu ekşitmeden önceki günlerini özletiyor." Rojer'e baktı ama yüzünün ifadesiz kalmasına özen gösterdi. Arrick ile dükün arasındaki anlaşmazlığın Tatlışarkı, Rojer'le birlikte Nehirköprü'deki yıkımdan döndükten sonra ortaya çıktığı gizli değildi.

"Peki ya sen, Yarımel?" diye sordu Rhinebeck. "Dedikodu duymak istiyorsan, Jonglörlere sor derler. Yarım akıllı ulağım hakkında sokaklarda ne söylüyorlar?"

"Sarayda olduğu kadar loncada da sevilmiyor," dedi Rojer. "Majesteleri onu ulak olarak almadan önce müşterileri şarkı söylemesinden ziyade amcasına iyilik yapmakla daha çok ilgileniyorlardı. Ustamın geri çevirdiği işleri kabul etmesiyle tanınırdı. İkincişarkı lakabı buradan geliyor."

Rhinebeck kahkaha attı. "İkincişarkı! Buna bayıldım!"

Ses kayalardan yankılandı ve bir düzine kuş uçmaya başladı, kaslı kanatları tepeleri süpüren güçlü rüzgârlara ulaşmak için yerçekimiyle mücadele ediyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı Rhinebeck, tatar yayını o kadar çabuk ateşledi ki, yay gevşedi ve tel işe yaramaz bir şekilde tıngırdadı. Rojer ile Gared de yaylarını serbest bıraktılar ama okları hedeflere hiç yaklaşmadı. Diğer grup da benzer sonuçlar elde ederken batıdan küfürler duyuldu.

Sadece Thamos sakinliğini korudu, tatar yayını kaldırıp acele etmeden kuşlardan birini takip etti. Rhinebeck hizmetkârından başka bir yay aldı ve Rojer ile Gared hâlâ ikinci oklarını yaylarına takmakla meşgulken silahını kaldırdı. Thamos nişan aldı ve Rhinebeck tetiği çekip çok az farkla ıskalarken bir çığlık duyuldu.

Kayalık kuşu gökyüzünden düşerken tiz bir sesle bağırdı. Thamos gülümsedi ama büyük kardeşi ona dik dik baktığı için gülümsemesi kısa sürdü. Kont başını eğdi. "İyi atıştı, kardeşim. Köreldiğimi itiraf etmeliyim ama Yaratıcı'nın izniyle önümüzdeki günlerde arayı kapatacağım."

Bir anlık sessizlik çöktü, sonra Rhinebeck'in hizmetkârı konuştu. "Gerçekten de öyle, efendim. İyi bir atıştı." Thamos'un hizmetkârı benzer şekilde kafasını salladı. "Ustacaydı, Majesteleri."

Rhinebeck, Gared ile Rojer'e baktı.

"Tatar yayıyla böyle bir beceriye çok az rastladım," dedi Rojer. Gared sessiz kalınca, iri yarı adamın bacağını çaktırmadan dürttü.

"Ah, evet," dedi Gared tekdüze bir sesle. "İyi atıştı."

Rhinebeck homurdanarak Thamos'un sırtına vurdu. "Yaydan ziyade mızrak kullanmakta hep daha iyi olmuşsundur." Rojer'e baktı. "Beni o şekilde güldürdüğün için bu senin suçun Jonglör." Tekrar kıkırdadı. "İkincişarkı. Bunu unutmayacağım." Diğer hizmetkârlar tekrar solumaya başladılar ve havadaki gerginlik kayboldu.

Av köşkü kalın muhafazalı duvarlarla çevrili yüksek bir araziye inşa edilmiş ve yıl boyunca hizmetkârları hazır bulunan küçük bir kaleydi. Elli Tahta Asker'den oluşan bir garnizon ve dükün beraberindeki askerlere ek olarak en az iki düzine hizmetçi ve saha görevlisi, uşaklar, aşçılar ve av köpekleri bulunuyordu. Hatta askerler için seks köleleri, ziyarete gelen Soylular için seçkin fahişeler barındıran kendi genelevi bile vardı. Bu fahişelerin ikisi erkekti ama saçları ve yüzlerindeki pudra ilk bakışta kadın gibi görünmelerine neden oluyordu.

"İğrenç," dedi bunları fark eden Sament ama Keerin'in bakışlarını kaçırmadı ve Rojer'in o gece ikilinin aynı yastıkları paylaşacaklarından hiç şüphesi yoktu. Keerin'in üstte mi yoksa altta mı olmayı tercih ettiğini merak etti.

Mickael ile Pether avı korkuttuğu için Rhinebeck'i suçladılar, Rhinebeck ödülünü havaya kaldırırken kızgınlıkları daha da arttı.

"Thamos sıçrayıp tatar yayını o kadar hızlı kullandı ki, lanet olası yay koptu!" Rhinebeck kayalık kuşunun budunu sallayarak anlattı.

Hikâyeyi her anlattığında –birçok kez anlatmıştı– Rhinebeck bir Jonglör gibi küçük yenilikler katıyordu. Yalanı tamamen benimsemiş gibi görünüyordu.

Bunun üzerine herkes Thamos'a güldü. Kardeşleri ve Milnli fahişeleri ve hatta hizmetkârlar bile. Gared kupasının içine baktı ve Thamos diğerlerinin utancından güldüğünü düşünmelerine neden olan acı dolu bir ses çıkardı.

Rojer yapısı gereği eğlenceye katılmak istedi. Arrick ona *bir kalabalığın keyfini asla kaçırma*, diye tavsiyede bulunmuştu, *ya da kendini aralarına katılamayacak kadar üstün görme.*

Ama adamla birlikte geçirdiği aylarda, Rojer Kont Thamos'tan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı ve küçük düşürülmesine dahil olmayı istemiyordu. Aksine şarabını bir dikişte içti.

Aşçılar avı süslemekte iyi bir iş çıkarmışlardı ama bir grup yetişkin adam için tek bir kayalık kuşu küçük bir lokma gibiydi. Rhinebeck onu bir meze gibi servis ettirmişti, böylece herkes "zaferinin" tadına bakabilirdi. Bir kez daha katlanmak zorunda oldukları hikâye gibi kopmak bilmeyen, sert bir etti.

Dükün masası toplanan grubu iki kez doyurmaya yetecek kadar çok domuz eti, geyik eti ve biftekle doluydu. Şarap su gibi akıyordu ve Rojer de dahil olmak üzere yeterince sarhoş olanlar çoktan yola çıkmıştı.

Kraliyet ailesinden sadece Thamos yastık eşi bulmamıştı ve Rojer onu şarabını sulandırırken yakaladı.

Gared de onu örnek aldı. Dük Thamos'un avını sahiplendiğinden beri içki içmekten kaçınmıştı. "Tahtın yeterli olduğunu sanıyordum."

"Kardeşlerim hep böylelerdi." Thamos'un sesi kısık ve yorgundu. "Bir zamanlar ben de onlar gibiydim. Mührüm o yayın üzerinde ve Rhiney ile diğerlerine boylarının ölçüsünü vermek hoşuma

giderdi." İçini çekti. "Kafile kamplarındaki serseriler de umurumda olmayabilirdi. Angiers'tan ayrılıp insanların nasıl yaşadıklarını gördüğümden beri dünya daha farklı görünüyor."

Yumruğunu masaya indirdi. Rojer etrafına baktı ama diğer Soylular onu fark etmeyecek kadar çok gürültü yapıyorlardı. "Vakit kaybediyoruz! Kuzeyde Euchor'un gözü Thesa krallığında ve güneyde düşmanlarımız çoğalıyor. Angiers'ta insanlar açlık çekerken, biz ava çıkıyoruz! Ve bu konuda berbat bir iş çıkarıyoruz. Bu sadece şehirden uzaklaşıp içki içmek ve fahişelerle vakit geçirmek için bir bahane."

Kont ayağa kalktı. "Biraz hava almaya ihtiyacım var."

"Atış alıştırması mı yapacaksın, kardeşim?" diye seslenen Rhinebeck, Mickael ile Pether'in kahkaha atmalarına neden oldu. "Dikkatli olsak iyi olacak, yoksa Tahta Askerler'e yeni bir komutan atamak zorunda kalacağım."

Thamos suratını buruşturunca Rojer dükün fazla ileri gittiğini anladı. Kont gerçekten cesaretini toplamak konusunda yavaştı ama umursamadığında düşüncesiz olabiliyordu.

"Nişan almakta çok iyi olduğuna göre kardeşim, kayalık kuşları gibi basit avları bir kenara bırakıp daha değerli bir şey avlamamız gerektiğini düşünüyordum." Thamos etrafına bakıp masadaki adamlarla göz göze geldi. "Tabii burada gerçek bir ava karşı kendini sınayacak kadar erkek varsa."

Bunun üzerine gergilikle bakıştılar ama Rhinebeck henüz durumu kavrayamamıştı. "Yayını kullanmaktan aciz olan adam bizden mi şüpheleniyor? Elbette, ne avlayacağız? Ayı mı? Gece kurdu mu?"

Thamos kollarını kavuşturdu. "Kalkın, öyleyse. Kayalık iblisi avlamaya gidiyoruz."

"Bu çılgınlık," dedi Rhinebeck av köşkünün yakınlarındaki tepelerde dolaştıkları sırada. Ağır ilerliyorlardı, Rojer, Gared ile Thamos muhafaza görüşleri sayesinde rahatlıkla görebilseler de diğerleri onlara eşlik eden altı Tahta Asker'den üçünün taşıdığı fenerlere muhtaçtı. Adamlar muhafazalı silahlar taşıyorlardı ama Çukur'da söylenildiği gibi ham odundandı. Gece vakti denenmemişlerdi.

"Geri dönüp en gözde fahişenin eteklerinin altında saklanmak-

ta serbestsin kardeşim," diyen Thamos dükün sert bakışlarının hedefi oldu.

Keerin böyle yapmış, cesaretiyle böbürlenmesine rağmen geride kalmayı seçmişti. Thamos'un kardeşleri de hiç şüphesiz aynı şeyi yapmayı istiyorlardı ama gururları en küçük kardeşlerinin karşısında zayıflıklarını göstermelerine izin vermiyordu.

İki Dağ Mızrağı'yla birlikte Lord Sament de gelmişti. Diğer Soylular gibi o da bir tatar yağı ve muhafazalı oklar taşıyordu ama Angierslıların aksine Sament'in yüzünde hevesli bir gülümseme vardı.

Grup Rojer'in müziğiyle onları gizleyebileceği kadar küçüktü.

"İblisleri uzaklaştırma," dedi Thamos kalenin muhafazalı duvarlarının güvenliğini geride bırakırken. "Bu adamlar Çukur'da her gece neyle karşı karşıya kaldığımızı görsünler."

Rojer isteğini yerine getirip grubu Leesha'nın Görünmezlik Pelerini'nden pek farklı olmayan ince bir kamuflajla örttü. İblisler kokularını alabiliyor, onları duyabiliyor ve hatta gözlerinin ucuyla fenerlerini görebiliyorlardı ama kaynağı bulamıyorlardı. Rojer'in sihrinin kenarında dolaşıp kokluyor ve araştırıyorlardı ama kurbanlarının yerini tam olarak saptayamıyorlardı.

Bir alev iblisi bıkkınlıkla tükürünce Prens Mickael irkildi ve tok sesi tizleşti. İblis sesi duydu ve kafasını onlara doğru çevirdi. Tahta Askerler prensin önüne geçip mızraklarını ellerine alarak kalkanlarıyla birbirlerine kenetlendiler ama onlar da korkudan titriyorlardı.

Thamos arkasına baktı. "Gared."

"Hallediyorum," dedi iri Ormancı. Büyük baltası ve bıçağını sırtındaki kılıflarında bırakıp zırhlı yumruklarını sıktı. Leesha zırhlı eldivenlerini muhafazalamış ve iblis kemikleriyle güçlendirmişti. Üzerinde sadece deri yeleği ve korunma amaçlı muhafazalı başlığı vardı ama Gared endişesiz bir şekilde yürüdü.

Müziğin koruma alanından çıkarken iblis onu gördü. Ateş püskürttü ama Gared bir eliyle patlamaya karşı koydu ve muhafazalara çarpan ateş söndü. Vakit kaybetmeden yaratığın üzerine çıktı, elinden kurtulmaya çalışırken bacaklarından birini yakaladı.

İblis yirmi beş kilo olabilirdi ama Gared tek eliyle onu bir kedi gibi savurdu ve net bir kavis çizerek tepesine kaldırdıktan sonra

sertçe yere vurdu. Yaratık nefessiz kalırken Gared tutuşunu değiştirip iblisi boğazından kavradı ve zırhlı yumruğu yükselip alçalırken onu yere sabitledi, püskürme sesleri ve uçuşan irinle uyumlu bir şekilde sihir yanıp sönüyordu.

Bir çift kısa boylu taş iblisi ona doğru ilerledi ama Gared alev iblisinin parçalanan bedenini onlara atınca duraksayarak onu yiyip bitirdiler. Kafalarını kaldırdıklarında Gared, Rojer'in koruma alanına geri dönmüştü.

Rhinebeck taş iblislerini korkuyla süzdü. Boyları bir buçuk metre bile değildi ama geniştiler ve kümelenmiş sarp kayalıklar gibi zırhlıydılar. Biri masayı tekmeledikten sonra titreyen jöle gibi titriyordu.

Diğerlerinin önünde çığlık attığı için sinirlenmiş görünen Mickael tükürdü ve tatar yayını kaldırdı. "Bunlar bizim kayalık iblislerimiz. Onları vurup bu işi bitirelim."

"Off!" Thamos umursamaz bir hareketle taş iblislerini işaret etti. "Bunlar sadece taş iblisleri. Av değerleri yok. Rojer?"

Rojer kaşlarını çattı, onları gizleyen müziği sürdürürken taş iblislerini giderek inatçı yapan bir melodi kattı.

Çok geçmeden, kontrol edilemez noktaya geldi. Taş iblislerinden biri diğerine saldırdı, zırhı paramparça olurken adeta yüzünü kırdı.

İblis sersemledi, sonra kendini toplayıp birinci saldırısına devam ederken ona karşılık verdi. Yere devrilip yuvarlanırken kocaman taş yumruklarıyla birbirlerine vurdular. En sonunda biri hareketsizleşti. Diğeri ayağa kalkmaya çalıştı ama bacağı parçalanmıştı ve arkası üstü düşüp hareketsiz kaldı.

"Öldü mü?" diye sordu Sament.

Thamos kafasını iki yana salladı. "İblisler çabuk iyileşirler. Onları tek seferde öldürmeyen her şeyden iyileşebilirler."

Sament homurdandı, tatar yayını kaldırıp iblisin gözüne bir ok sapladı. Ok iblisin kafatasının diğer tarafından çıkarken bir sihir patlaması oldu ama muhafaza ışığında başka iblislerin de yaklaştıklarını gördüler.

"Onları kendimize çekiyoruz," dedi Pether. Sesi duygusuzdu ama Rojer gizlemeye çalıştığı paniği hissetti.

"Elbette," dedi Thamos. "Ve yetişkin bir kayalık iblisini çekmek istiyorsak, bundan daha fazlasını yapmalıyız."

"Avcı mı, yoksa yem miyiz?" diye sordu Rhinebeck. "Çünkü incinen gururunu kurtarmak için hepimizin hayatını tehlikeye atıyor gibi görünüyorsun."

"Rojer, onları uzaklaştır." Thamos Tahta Askerlerden birine işaret etti. "Feneri getir." Işığından yararlanarak topraktaki kayalık iblisinin ayak izini gösterdi, bir erkeğin kolu kadardı. "Yarım saattir bu iblisin peşindeyiz. Çamur kaymasının kaya tabanını ortaya çıkardığı üç kilometre geriye kadar gidiyor."

"Pekâlâ," dedi Lord Sament, botlu ayağını izin üzerine koydu ve aradaki farka hayret etti. "Boyu en az dört buçuk metre olmalı."

"En az beş metre," diye araya girdi Gared sırıtarak. Ham odunu kıvrandırmaktan zevk alıyordu. İki metrelik boyunun üzerinde elini dümdüz tuttu. "Boynuzları benden daha uzun."

Rhinebeck hafifçe inledi, ellerinde tuttuğu tatar yayı öylesine belirgin bir şekilde titriyordu ki yakınında duranlar bir adım geri çekip temkinli bir şekilde onu izlediler.

Diğerleri de farksızdı. Mickael tatar yayını o kadar sıkı tutuyordu ki Rojer tahtanın çatlayacağını düşündü ve Pether hayatında ilk kez içtenlikle dua ediyor gibi görünüyordu. Mızraklarını sıkı sıkı tutan yanlarındaki askerler bile şık tahta zırhlarını ıslatmak üzere gibi görünüyorlardı.

Lord Sament onlara tiksintiyle baktı. "Angiers'ın Miln'le birleştirmek istediği cesaret bu mu? Krasialılarla savaşmaları için askerler gönderirsek, onlarla omuz omuza mücadele mi edeceksiniz, yoksa arkalarında mı saklanacaksınız?"

Kısa bir süre öncesine kadar sakin olan lord beklenmedik bir darbe savurmuştu ama çıplak gece bir erkeğin içindeki doğruları ortaya çıkarabilirdi. Sözleri büyük kardeşlerin ve silahlı adamların irkilerek içinde bulundukları ana geri dönmelerini sağladı.

Thamos yarım ayın ışığında dış hatları belli olan iki tepenin dar bir geçit oluşturduğu yeri işaret etti. Kış mevsimi yaklaştığı için dik yamaçlardaki birkaç bodur ağacın yaprakları dökülmüştü.

"O ağaçlar ağaçlık iblislerini çekemeyecek kadar seyrekler," dedi Thamos. "Sament, Dağ Mızrakları'nı alıp kuzey yamacına git.

Kardeşlerim, siz de güney yamacına gidin."

"Peki sen nerede olacaksın kardeşim?" Rhinebeck'in ses tonu eve döndüklerinde bir hesaplaşma olacağını gösteriyordu. Rojer, Thamos'un fazla ileri gitmiş olmasından korktu.

Ama Thamos yaptığı hatayı anladıysa bile belli etmedi. Kanı kaynıyordu ve her Çukurlu bunun ne demek olduğunu biliyordu.

"O kayaların ardına," diye işaret etti Thamos, "Rojer iblisi geçide çekene kadar. En uca yerleşecek, bu sırada mızrak duvarıyla arkadan yaklaşıp sen atış yaparken kaçmasına engel olacağız."

"Ok atarken cimri davranmayın," dedi Gared. "Beş metrelik bir kayalık iblisinden bahsediyoruz, bir iki okla yere serebileceğiniz bir taş iblisinden değil. Her atışınız isabetli olsa bile, ilk atışlarınız onu sadece sinirlendirecek. Ok kılıflarınızı boşaltıp iblisin başını lanet olası bir iğneliğe dönüştürmelisiniz."

"Sanırım kusacağım," dedi Tahta Askerlerden biri. Eliyle ağzını kapatıp öğürürken herkes ona baktı.

"Yüzbaşı... Mese'ydi, değil mi?" diye sordu Thamos. Adam kafasını salladı, gözleri kocamandı ve yanaklarına safrası bulaşmıştı.

"Tükür ya da yut, Yüzbaşı," dedi Thamos. "Herkes başını dik tutup söylenilenleri yaparsa, bu gece kimse ölmeyecek."

Adam kafasını salladı ve suratını buruşturarak yarı sindirdiği akşam yemeğini geri yutarken Rojer öğürmemek için kendini zor tuttu.

Gared, Thamos ile Tahta Askerler kayaların arkasına geçerken diğerleri çıkıntılara tırmandılar. Muhafaza görüşüne rağmen Rojer ağaçların arasına gizlenen adamları göremiyordu ve bu iblisin de onları göremeyeceği anlamına geliyordu. Fenerlerini yaktılar ve Rojer de kemanını çenesine yerleştirip enstrümanın sihrinin çağrısını gecenin derinliklerine göndermesine izin verdi.

Yanıt anında geldi. Thamos'un düşündüğü gibi, savaş sesleri dikkatini çekmişti ve kayalık iblisi çoktan onlara doğru ilerlemeye başlamıştı. Onu seçtikleri patikaya çekmek basit bir işti.

Dakikalar içinde, ağaçları saksı bitkileri gibi kenara iten iblis görüş alanlarına girdi. Bacakları siyah mermer sütunları andırıyordu ve Rojer attığı her adımda yerin sarsıldığını hissedebiliyordu.

Rojer melodisini değiştirip yaratığı transa sokarken dar geçide

doğru geri gitti. Nüveliğin büyülendiğinden iyice emin olunca onu takip edeceğine güvenerek arkasını dönüp geçidin iyice derinliklerine ilerledi.

Thamos iyi bir yer seçmişti. Soyluların bu mesafeden iblisi iskalamaları zordu ve bu av hepsine ihtiyaçları olan özgüveni kazandıracaktı.

Ateş hattından güvenli bir yere çekilen Rojer melodisini tekrar değiştirdi ve iblisi kendine doğru çekmek yerine geriye itti. İri yaratık sersemlemiş bir şekilde dururken, Thamos geceyi gündüze çeviren bir parlaklık yaratıp iblisi açık bir şekilde aydınlattı.

Kuzeyden bir patırtı duyuldu ve Rojer muhafazalı gözleriyle Milnlilerin oklarının havada sihirli izler bırakarak iblisin başına ve boynuna saplandığını gördüler. Acıyla çığlık attı ve Rojer kontrolünü yitirdi. Kemanını bırakıp beklemek için Görünmezlik Pelerini'ni etrafına doladı.

Milnliler tekrar oklarını fırlattılar. Okları isabet ederken Rojer heyecanla bağırdıklarını duydu.

Ama henüz dük ve kardeşleri atış yapmamışlardı. Neyi bekliyorlardı? Kendi tatar yaylarını çekemeyecek kadar şımarıklar mıydı?

Gared'in tahmin ettiği gibi, ilk oklar iri iblisi sadece sinirlendirdi. Acıdan deliye dönen yaratık tuzaktan kaçmak için çaresizce Rojer'e doğru hamle yaptı. Rojer kemanını kaldırıp gürültülü ve ahenksiz bir melodiyle onu geri püskürttü.

Kapana kısılan iblis Milnliler atışa devam ederken diğer tarafa koştu. Soylular neyi bekliyordu?

Kont güçlü bir sesle kükredi, kayalık iblisi onlara doğru ilerlerken Gared ile kalkan duvarlarını sabitlediler. İblise doğru ilerleyerek onu öldürmeleri gereken alana doğru geri püskürtmeye çalıştılar.

Ama atışların sadece yarısının isabet ettiği iblis sandıklarından daha güçlüydü, yaralarının acısı ona vahşi bir güç veriyordu. Muhafazalı kalkanları onu bir adım geriye itti ama iblis dengesini koruyup dev yumruğunu sert zemine indirerek iki Tahta Askeri yere devirdi. Koruma alanına doğru savurduğu kuyruğu adamlardan birinin bacağını kırarken diğerlerini dağıttı.

Mücadele karışırken okçular kendi adamlarını vurma riskini almak istemedikleri için atış yapamadılar. Sadece Gared ile Thamos kontrollerini koruyorlardı. Kont kayalık iblisi ve yaralı adamın arasına girmek için koşup mızrağıyla ölçülü bir şekilde iterek onu geri püskürttü.

Mese, Thamos'un yanına geçti. Kayalık iblisi çılgınca mücadele ediyordu ama yine de savaşçılara faydalanabilecekleri açıklıklar veriyordu.

Bütün dikkat onların üzerindeyken Gared etraflarında daire çizip baltasını iblisin dizinin arkasına sapladı. Bacağı yığıldı ve yere düşerken pençeli koluyla kendini dengeledi. Boynuzlu koca kafası Thamos'un mızrağının erişebileceği şekilde yana yattı.

Ama o sırada başka bir haykırış duydular, bu çığlık atan Mese'yi arka pençeleriyle kavrayan tepelerindeki bir rüzgâr iblisinden geliyordu. Muhafazalı zırhının lakeli plakaları güçlü bir şekilde parlayarak iblisin pençelerinin bedenini delmesine karşı onu korusalar da iblis onu sıkıca kavrayıp uçmak için kanatlarını açarken ezilmesine engel olmuyorlardı. Birkaç saniye içinde gökyüzüne yükselecek ve Mese sonsuza dek gidecekti.

Thamos vakit kaybetmeden harekete geçip askeri kurtarmak için öldürücü darbeyi indirmekten vazgeçti. Yeni tehditle yüzleşmek için dönerken sıçradı ve nüveliğin kanatları havayı altına alıp yükselirken mızrağını sapladı.

Kont yükselişi hesaba katmıştı, yerden üç metre yükseldiklerinde güçlü bir şekilde muhafazalanan mızrağını iblisin göğsüne sapladı. Yaratık gevşeyip sarp kayalığa düşerken Mese çığlık attı ama hayattaydı.

Bu dikkat dağınıklığı Thamos'a pahalıya patladı ve kendini toparlayan kayalık iblisi pençesini ona doğru savurup kalkanının kenarını yakaladı ve onu havaya kaldırıp sertçe sırt üstü düşmesine neden oldu. İblis kükreyerek tekrar üzerine atıldı.

Kontu ele geçirebilirdi ama Gared kükreyerek baltasını indirip iblisin kuyruğunun sivri ucunu kopardı. Nüvelik etrafa irin saçan kuyruğunu bir kamçı gibi şıklatıp Gared'i yere serdi.

Bir an için görüş alanı açılan Milnliler tekrar atış yapıp iblisi oklarıyla iğneleyerek Thamos'un Mese'nin düşürdüğü mızrağı al-

masına fırsat verdiler. Rojer güneydeki sarp kayalıklara baktı ama Angierslıların orada olduklarına dair bir belirti yoktu.

Thamos iblisin dikkatini Gared'den çekmek için meydan okurcasına kükredi. İblis tereddüt ettikten sonra ona doğru atıldı, ilerlemeye devam ederken Thamos'un kalkanıyla savuşturduğu ölçülü bir darbeydi.

Artık iblisin bütün dikkati üzerindeydi ve Yüzbaşı Mese'nin önderliğinde diğer Tahta Askerler cesaretlerini toplayıp taarruza geçerken hazırlıksız görünüyordu.

Sihirle parlayan Gared ayağa kalkmadan iyileşmeye başladı. Rojer'in mücadelenin kişisel olmaya başladığı anlamına geldiğini bildiği kızgın adımlarla ilerledi.

İblise neredeyse acıdı.

Thamos ile diğerleri iblisi geriye püskürtürken Gared baltasını iki eliyle savurdu, Ormancı Çukuru'nun Baronu altın ağacı gibi iblisin dizinden parçalar kopardı. Dakikalar içinde, eklemi tamamen kopardı ve iblis bütün tepeyi sarsan bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Ve sonra güneyden bir ışık demeti geldi ve onu birkaç tane daha izledi. İblis artık yüzü koyun yatıyordu, kolay bir hedefti ve Angierslılar vakit kaybetmeden oklarını boşalttılar. Okların ardı ardına isabet ettiği iblisin başı patlayacak gibiydi.

Geri döndüklerinde iblisin dev boynuzlarını Rhinebeck'in yemek salonundaki tahtının üzerine astılar ve gecenin geri kalanını içki içip kadeh kaldırarak geçirdiler.

Mese, Thamos'un önünde diz çöküp kontun mızrağını kollarının üzerinde çarpraz tuttu. "Mızrağınız, Lord Komutan."

Thamos elini havaya kaldırdı. "Başka mızraklarım var. Sende kalsın, *Yüzbaşı* Mese."

Adamın ağzı açık kaldı, mızrağı alıp iki dizinin üzerine çökerken saygıyla kontun ayaklarının dibine uzattı. "Mızrağım her zaman sizindir, Lord Thamos."

Yeni mızrağını haykırarak havaya kaldırdı. "Lord komutana!"

Diğer askerler de bira bardaklarını kaldırıp içkilerini çalkaladılar. "Lord komutana!"

Rhinebeck ve kardeşleri de bira bardaklarını kaldırıp içtiler ama

askerler Thamos'un adını tekrarlarken Rojer gözlerindeki nefreti ve kıskançlığı görebiliyordu.

Thamos, Lord Sament'e baktı. "Bu Angierslı cesaretidir, kardeşlerim. Bunun yanında yer almalısınız. Anlaşmanın huzuru ve savaş muhafazalarını kaybetmek hepimizi yumuşattı ama her Thesalının göğsünde bir savaşçı kalbi vardır. Bizimle birleşin ve Krasialıları ait oldukları çöle geri gönderelim."

Sament kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cesurca sözler, peki ya Çukur? Anlaşmaya biz de dahil miyiz?"

"Çukur benim," diye sinirli bir şekilde araya girdi Rhinebeck, "ve ben ne istersem onu yapacaklar."

Thamos dişlerini sıktı ama kafasını salladı. "Kardeşim ne diyorsa, öyle."

"Bu ihtişamlı saldırı için bir planın var mı Lord Komutan, yoksa sadece düşüncesizce atıp tutuyor musun?" diye sordu Sament. "Euchor ikincisi için askerlerini feda etmez."

Thamos kafasını salladı. "Lakton'la temasa geçmesi için bir ordu gönderip güçlerimizi birleştireceğiz. Lakton'un gemileri derin sularda ilerlerken, Rıhtımkent'e karadan gideceğiz. Kuşatma aramızda sıkışacak, bahar karı erittiğinde, kalıcı sınırımızı güvenceye almış olacağız."

"Peki Rizon?" diye sordu Sament.

"Bir mevsim de ya da yılda ele geçirilmeyecek. Ama *Sharum*ların püskürtüldüğünü gördüklerinde Rizonlular ayaklanacaklar. Sayıca Krasialılardan üstünler, sadece cesaretlerini toplamaları gerekiyor."

"Planın işi çok fazla şansa bırakıyor kardeşim," dedi Rhinebeck.

"Doğru söylüyorsun," diye ona katıldı Mickael. "Rıhtımkent'te kaç çöl faresi var biliyor musun?"

Thamos'un kendinden emin duruşu biraz bozuldu. "Tam olarak bilmiyorum..."

"Euchor'un ya da benim böylesine belirsiz bir plan için adamlarımızı feda etmemizi bekleyemezsin," diye çıkıştı Rhinebeck.

"Keşifçilerimiz var..." diye söze başladı Thamos.

"Yeterli değil." Rhinebeck ona parmağını salladı. "Düşmanı gözlemek için elli Tahta Asker alıp güneye gideceksin ve tersane

müdürüyle şahsen iletişime geçeceksin. Böylece planın hakkında ne düşündüklerini öğreniriz."

Thamos gözlerini kırpıştırdı ve Rojer tuzak kapağının kapandığını duydu. Dük ona istediğini veriyordu ama elli adamla bilmedikleri düşman arazisinden geçmek mi? Bu çok tehlikeli bir görevdi ve dükün bunu bildiğinden Rojer'in hiç şüphesi yoktu.

Thamos kaskatı bir şekilde başını eğdi. "Nasıl istersen kardeşim."

"Sana katılacağım," dedi Sament beklenmedik bir şekilde. "Elli Dağ Mızrağı'yla."

Rhinebeck ve diğer prensler şaşkınlıkla ona baktılar ama Milnli lordun gözlerinde yine o hırslı ışıltı vardı ve sözlerinde ciddi olduğunu biliyorlardı.

"Anlaştık öyleyse," dedi Rhinebeck.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Gared.

"Bekârlığa Veda Balosu'ndan sonraki sabah," dedi Rhinebeck. "Ama Lakton'a sadece Thamos gidecek. Sen, Baron, baloda müstakbel gelinini seçip onunla birlikte eve döneceksin. Çukur Diyarı kont geri dönene kadar senin."

Geri dönebilirse, diye içinden geçirdi Rojer.

21. BÖLÜM

YABANİ OTACI

D.S. 333 KIŞ

Amanvah sakin bir şekilde Araine ile Leesha'yı izlerken çayını yudumluyordu.

"Sor," dedi en sonunda.

"Ne sorayım tatlım?" diye sordu Araine.

Amanvah fincanını ve tabağını masaya koydu. "Zarlar bana sorunu söylememiş olsa da saraydaki dedikodulara bakılırsa çok bariz."

Araine oltaya gelmedi. "Lütfen bizi aydınlat."

"Dükün çocuk sahibi olamamasının sebebini belirlemek için *alagai hora* kullanıp kullanmayacağımı ve onu *hora* sihriyle tedavi edip edemeyeceğimi bilmek istiyorsun."

Araine uzunca bir süre ona baktı. "Bunu yapar mısın? Yapabilir misin?"

Amanvah gülümsedi. "Sorunu çoktan belirledim ve evet, onu tedavi edebilirim."

"Ama etmeyeceksin," diye tahminde bulundu Araine.

"Yerimde olsaydın bunu yapar mıydın?" diye sordu Amanvah.

"Yardım etmeye niyetin yoksa neden sormamızı istedin?" diye sordu Leesha. "Neden zarlarına danıştın?"

"*Dama'ting*ler bile gizeme dayanamazlar," dedi Amanvah. "Ayrıca bunun mümkün olduğunu söyleyerek size yardımcı oldum. Geri kalanını kendiniz öğrenmek zorundasınız. Bir casus... Ya da *ginjaz* olarak değil, Rojer'in Jiwah Ka'sı olarak buradayım."

"*Ginjaz* mı?" diye sordu Leesha.

"Dönek." Araine'in yüzüne gölge düştü. "Evinden çok uzaktasın, Prenses. Seni hâlâ ikna edebiliriz."

Amanvah kafasını salladı. "Ne teklif ederseniz edin fikrim değişmeyecek, işkence bile bilmeyi istediğiniz şeyi dudaklarımdan almanızı sağlamaz. Kendi sorununuzu kendiniz çözün."

"Çözmeyi başaramazsak Angiers'ı Dük Euchor'a teslim etmiş olacaksın," dedi Leesha. "Kendini kral ilan eder ve çok geçmeden halkına karşı savaş açar."

Amanvah omuzlarını silkti. "Siz de bunun peşindesiniz yoksa korkaksınız. Önemi yok. Babam Kurtarıcı. Halkını fethetmek için geri döndüğünde karşısında diz çökecekler. Bu sırada entrikalarınızla ilgilenmiyorum."

"Ya baban geri dönmezse?" diye sordu Araine Krasia dilinde. "Dövmeli adam *Domin Sharum*'da onu öldürdüyse?"

"Zarlar babamın öldüğünü söylerdi," dedi Amanvah. "Öldüyse bile o halde Par'chin Kurtarıcı ve her halükarda halkınız ele geçirilecek."

"Böyle düşünüyorsan Arlen'i hiç tanımıyorsun demektir," dedi Leesha. "O tahtlarla ilgilenmez."

"Mızrakların gece vakti ona bağlı olduğu sürece," dedi Amanvah. "Babama olduğu gibi. Ama Andrah ile Rizon Dükü'nün yaptığı gibi bunu inkâr edersen Kurtarıcı onları sizden alır."

"Düklüğümü bir işgal ordusuna ya da oturma odam kadar bir köyden gelen bir çiftlik çocuğuna teslim etmeden önce," dedi Araine, "bundan daha fazla ikna edilmem gerektiği için beni affet."

Amanvah başını eğdi. "Sizi ikna etmek bana düşmez, Düşes. Bu *inevera*."

"Bu Everam'ın iradesi mi, yoksa annenin mi?" diye sordu Araine tatlılıkla.

Amanvah ipekle örtülü omuzlarını hafifçe silkti. "İkisi de aynı şey."

Araine kafasını salladı. "Açık sözlülüğün için teşekkür ederim Prenses ve yardımın için de. Şimdi bize izin verir misin? Sahibe Leesha'yla baş başa konuşmak istiyorum."

"Elbette," dedi Amanvah, kalkıp odada süzülerek ilerlerken ses tonu ve duruşundan bu onun fikriymiş gibi görünüyordu.

Kadın dışarı çıkarken Wonda kafasını içeri soktu. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Her şey yolunda Wonda, teşekkür ederim," dedi Araine Leesha konuşamadan. "Lütfen kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin ol."

"Olur anne." Wonda geri çekilip kapıyı kapatırken bütün bedeniyle selam verir gibiydi.

"Katlanılmaz bir kadın," diye homurdandı Araine.

"Wonda mı?" diye sordu Leesha.

Araine sinirle elini salladı. "Elbette değil. Kum cadısı."

Leesha çayına bir bisküvi batırdı. "Ne kadar katlanılmaz olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu Araine.

"Kim bilir?" Leesha bisküviyi kaldırdı ama çok uzun süre ıslattığı için ucu kırılıp fincanın içine düştü. "Annesinin emri üzerine çayıma kara yaprak atan kadından bahsediyoruz."

Bunun üzerine Araine tek kaşını kaldırdı. "Otlardan hoşlanmamana şaşırmamalı. Demek entrikalarla iddia ettiğinden daha çok ilgileniyor."

"İddia ettiğinden daha ilgili," diye ona katıldı Leesha, "ama Rojer'le evlendiğinden beri güvenilir olduğunu kanıtladı. Yalan söylediğini sanmıyorum ama bütün gerçeği duyduğumuza da inanmıyorum. Zarlar ona düklüklerin ayrı kalmasının Kuzeyi zayıflatacağını söylediği için bize bir tedavi olduğunu ima etmiş olabilir. Ya da Krasialılar kuzeyden baskı yapmalarına rağmen Euchor hileye başvurup Thesa'da iç savaş çıkaracağı için Rhinebeck'in sorununun sebebini gizlemek istemiş olabilir."

Araine çayına limon sıktı ama dudakları olduğundan daha fazla buruşamazdı. "Şu zarlardan kendine bir takım yapamaz mısın?"

Leesha kafasını salladı. "Doğru düzgün bir takım çalsak bile, nasıl okunduklarına dair hiçbir fikrim yok. Anladığım kadarıyla bu

konu üzerine yıllarca eğitim alıyorlar ve bilimden ziyade bir sanat."

Araine içini çekti. "O halde hepimizin iyiliği için emrimdeki bütün Otacıların başarısız olduğu konuda umarım sen başarılı olursun. Bu tür şeylere inansam bile kehanetlerde bulunmanın anlamı yok."

Kapının tıklatıldığını duyan Leesha irkilerek uyandı. Yüzü uyuşmuştu, yüzünü ovuştururken üzerinde uykuya daldığı kitabın izini hissetti. Sayfalara salyasını akıtmamıştı.

Saat kaçtı? Okuduğu eski dünya ilaçlarıyla ilgili kitap yığınını aydınlatan masasındaki kimyasal lambanın ışığı dışında oda karanlıktı. Wonda yatağına çekilirken diğer lambaları söndürmüştü. Kapı tekrar tıklatıldı.

Leesha kapıya doğru giderken sabahlığını etrafına sıkıca doladı ama son aylarda kilo almıştı ve karnının üzerinde gerildi. Kapalı tutmak için bir eliyle üst kısmını tuttu.

Kim olabilirdi? Wonda'yı çağırmayı düşündü ama sarayın ortasındaydılar ve her yerde muhafızlar vardı. Burada güvende değilse, hiçbir yerde güvende olamazdı.

Ama kapıyı açmak için sabahlığını tutmayı bırakırken serbest elini cebine sokup *hora* çubuğunu kavradı.

Bitkin görünen Rojer karşısında duruyordu. "Konuşmalıyız."

Leesha içgüdüsel bir şekilde rahatladı ama Rojer'in endişe verici bir hali vardı. Neden bu kadar çabuk geri dönmüştü? Herkes dük ve beraberindekilerin en az bir hafta boyunca av köşkünde olacaklarını sanıyordu, henüz gideli bir gece olmuştu.

"Her şey yolunda mı?" Leesha göğsünün sıkıştığını hissetti. "Thamos'a..."

"O iyi," dedi Rojer. "Dün gece bir kayalık iblisini öldürmek için ekibe önderlik etti. Ardından kayalık kuşlarını ve yaban domuzlarını avlamanın pek çekiciliği kalmadı ve sanırım herkes gördüklerini düşünmek için şehre dönmek istedi." Leesha aniden içinde beliren paniği soluyarak verdi. Thamos karnında başka bir adamın çocuğunu taşırken onunla evlenmeyeceğine yemin etmişti ama Araine'in desteğiyle bir kez daha umutlanmıştı. Ona bir şey olursa...

"Sahibe Leesha?" Odasının girişinde duran Wonda uykulu yüzünü ovuşturuyordu. Elinde Leesha'nın kolu kadar bir bıçak tutuyordu. "Sesler duydum. İyi misiniz?"

"İyiyim Wonda," dedi Leesha. "Sadece Rojer. Yatağına dön."

Kadın kafasını salladı, ayaklarını sürterek yastığına doğru ilerlerken omuzları düştü.

Leesha, Rojer'i içeri almak için kapıyı açtı, Rojer içeri fazla hızlı girdi ve kafasını sağa sola çevirip gözleriyle etrafı taradı. "Başka biri var mı?"

"Elbette yok," dedi Leesha. "Başka kim olabilir..."

Rojer rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Thamos seni görmeye gelmedi mi?"

"Hayır," dedi Leesha. "Neden? Beni korkutuyorsun, Rojer. Ne oldu?"

Rojer kafasını iki yana salladı. Sesi o kadar kısıktı ki, onu güçlükle duyabiliyordu. "Yerin kulağı var."

Leesha kaşlarını çattı ama horasını sakladığı mücevher kutusuna gidip uygun kemikleri almak için küçük çekmeceleri açtı. Bu kemikleri iki sandalyenin etrafına daire şeklinde dizdi. Muhafazalı gözlüğünü taktı ve muhafazaların birleşip dairenin etkinleştiğinden emin oldu.

"İşte." Hizmetkâr çanını alıp dairenin içine geçti, kolunu muhafazaların ötesine uzatıp çanı şiddetli bir şekilde çaldı. Çan tokmağının vurduğunu gördü, titreşimi hissetti ama Rojer ile tek bir ses bile duymadılar.

Sandalyeye oturup Rojer'in ona katılmasını bekledi. "Bu dairenin dışına hiç ses çıkmayacak. Avazımız çıktığı kadar bağırsak bile Wonda altı metre ötede horuldayarak uyuyor olacak. Söyle bakalım, boş bir odada bile fısıldayamamana neden olacak kadar gizli olan şey ne?"

Rojer nefesini verdi. "Sanırım dün gece Rhinebeck ile kardeşleri Thamos'u öldürmeye çalıştılar."

Leesha gözlerini kırpıştırdı. "*Sanıyor* musun?"

"Pasif bir denemeydi." Rojer hemen mücadele Thamos'un aleyhine gitmesine rağmen dükün grubunun ateş etmeyi kesmelerini ve ancak zafer kesinleşince atış yapmaya başladıklarını anlattı.

"Ona kendileri zarar vermeye çalışmadılar ama iblisin bu işi onlar için yapmasına izin vermekten memnun gibi görünüyorlardı."

"Başka bir açıklaması olmalı," dedi Leesha. "Belki de silahlarıyla ilgili bir sorun yaşamışlardır."

"Hepsi mi?" diye sordu Rojer. "Aynı anda mı?"

Leesha ofladı. Bu pek mümkün görünmüyordu. "Ama Thamos onların kardeşi ve tahttan çok uzakta. Neden ölmesini istesinler ki?"

"O kadar uzak bir ihtimal değil," dedi Rojer. "Angiers'ın soylu aileleri iki nesil önce Birinci Rhinebeck'in yaptığı darbeden hâlâ hoşnut değiller. Dük bir vâris bırakmadan ölürse ne Mickael ne de Pether kan dökmeden tahta çıkamaz, özellikle de Milnlilerin şehirde müttefikler satın aldıkları düşünülürse."

"Thamos için farklı olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Leesha.

"Thamos'un kendi ordusu var," diye dikkatini çekti Rojer. "Ağabeyinin ordusundan daha büyük ve daha iyi eğitimli. Çukur'un büyüme hızına bakılırsa yakında Angiers ile Miln'in ordularının toplamıyla boy ölçüşebilecek düzeye gelecek. Rhinebeck öz kardeşinin avladığı kayalık kuşunu sahiplenmesine izin vermeyecek kadar aşağılık. Thamos onu diğer adamların önünde utandırdığında nasıl hissettiğini sanıyorsun?"

Leesha bir sancı hissetti ve bakışlarını yere çevirdi. İşine engel olmamaları için tırnaklarını kısa tutuyordu ama yumruklarını yeterince sıktığında tenine batacak kadar uzunlardı. Kendini rahatlamaya zorladı. "Bu konuda başka biriyle konuştun mu?"

Rojer kafasını iki yana salladı. "Kime anlatabilirim ki? Thamos'a söylesem bile bana inanacağını sanmıyorum ve Gared..."

"Aptalca bir şey yapabilir," diye ona katıldı Leesha.

"Yeterince aptallık oldu," dedi Rojer. "Sana her şeyi anlatmadım."

"Aptallar!" Araine yumruklarını sıktı ve çok daha genç bir kadının gücü ve hızıyla bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Leesha yaşlı kadın nihayet durunca.

"*Ne* yapabilirim?" diye sordu Araine. "Jonglörünün sözleri dışında elimde hiçbir kanıt yok ve Rhinebeck bir dük. Bir şeyi aklına koyduğunda bir kayalık iblisi kadar inatçı olabilir ve ona karşı koyacak kadar gücüm yok."

"Ama onun annesisin," dedi Leesha. "Yapabileceğin bir şey..."

Araine tek kaşını kaldırdı. "Sihirli anne gücümü mü kullanmalıyım? Kendi anneni ne sıklıkla dinliyorsun?"

"Pek sık değil," diye itiraf etti Leesha. "Ve dinlediğimde de genellikle pişman oluyorum. Ama Thamos da senin oğlun. Rica edemez misin..."

"İnan bana kızım," diye sözünü kesti Araine, "oğullarımın davranışlarını değiştirmek için engin repertuarımdaki bütün suçları ve hileleri denemekten çekinmem ama bu... Bu gurur ve hiçbir erkek boğazına bir mızrak dayanmadan gururundan vazgeçmez."

Tekrar bir ileri bir geri yürümeye başladı ama yavaş ve etkileyiciydi. Elini uzatıp kırışık çenesini okşadı. "Çok zeki olduğunu sanıyor olmalı. Thamos öldürülürse rakiplerinden biri ortadan kalkmış olacak. Thamos başarılı olur ve Laktonlularla temasa geçerse her şeyden kendine pay çıkarabilir." Burnundan güldü. "Rhinebeck casusluk yapmaya kalkışmamıştı."

Leesha'ya bakmak için döndü ve gülümsedi. "Ama buna engel olamayacak olmamız bunu ona karşı kullanamayacağımız anlamına gelmez."

"Öyle mi?" diye sordu Leesha.

"Rhiney ile diğerleri casusluk yapmaya hiç kalkışmadı, çünkü buna hiç gerek duymadılar. Onlara bilgiyi Janson veriyor ve bir kez olsun bunun nereden geldiğini sorgulamadılar."

Leesha dudaklarında hafif bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. "Lakton'da bağlantıların mı var?"

"Her yerde bağlantılarım var," dedi Araine. "Rıhtımkent tersane müdüresi arkadaşımdı, bunu biliyor muydun? Senin Ahmann Jardir'in en büyük oğlu şehri ele geçirdiklerinde onu kendisiyle evlenmeye zorlamaya çalıştı."

"Çalıştı mı?" diye sordu Leesha.

Araine kıkırdadı. "Söylentilere göre evlilik sözleşmesini imzalaması gereken tüylü kalemle gözünü çıkarmış." Yüzü buz gibi

oldu. "Ahmann'ın oğlunun onunla işi bittiğinde geriye insana benzetmekte zorlandıkları bir et yığını kaldığını söylüyorlar."

Leesha, Jayan'ı düşündü. Gözlerindeki vahşi pırıltıyı hatırladı. İnanmak istemedi ama son derece mümkündü.

"Düklüğü geri alıp onları Rizon'a doğru püskürtmek istiyorsak," dedi Araine, "Krasialıları Rıhtımkent'ten çıkarmalıyız."

"Everam'ın Armağanı," dedi Leesha. "O toprakları gördüm, Düşes. Krasialılar orayı siperlerle kuşattılar. Bir daha asla Rizon olmayacak."

"Bundan o kadar emin olma," dedi Araine. "Aylardır Rizonlu isyancılara para sağlıyorum ve fazlasıyla yaramazlık yaptılar. Lakton'daki Krasialılar 'güvenli' toprakları yanarken omuzlarının üzerinden bakacaklar. Geldiğimizi görmeyecekler."

"O halde Thamos'un şansı var mı?" diye sordu Leesha.

"Bunun güvenli bir yol olduğunu iddia ederek yalan söyleyemem kızım," dedi Araine. "Onu sevdiğini biliyorum ama o benim oğlum ve umursamaya değer olan tek evladım. Sürekli tehlikede olacak ama elimden geldiğince avantaja sahip olmasını sağlayacağım."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Leesha.

"Şimdi," dedi Araine, "en büyük oğlumu iyileştirmeye geri döneceksin."

"Benden onu iyileştirmemi bekliyor..."

"Bekliyorum ve iyileştireceksin!" diye bağırdı Araine. "Miln'le durumumuz değişmedi. Thamos sağ salim dönse bile sarmaşık tahtın bir vârisi olmadığı sürece tehlikede olacak."

Elini salladı. "Bırakalım oğullarım tartışsınlar ve komplolar kursunlar. Lakton'la birleşip Euchor'u anlaşmaya zorlayabilirsek sarmaşık ve metal tahtalar bir klat bile etmezler. Çukur Thesa'nın yeni başkenti olur ve Thamos..."

"Thamos kral olabilir."

Akşam yemeği boyunca Leesha'nın dikkati dağınıktı. Uzun zamandır ilk kez Jizell'in hastanesini ziyaret ediyordu ama yine de kendini evinde gibi hissediyordu. Jizell ve çırakları son haftalarda Çukur'un demirbaşları olmuşlardı ve diğerleri, Sikvah bile epey

rahat görünüyordu.

"Her zamanki gibi lezzetli," diye Rojer, Sahibe Jizell'e teşekkür etti. "Angiers'taki her erkek seni eş olarak almadığı için pişman."

"Aklı başında olan bir adam asla bir Otacı'yla evlenmez," diye karşılık verdi Jizell göz kırparak. "Çayına ne atacağını bilemez, değil mi?"

Bunun üzerine Amanvah kahkaha attı ve Rojer gülümsedi. "Sahibe Jessa da böyle söylerdi."

Jizell'in suratı ekşidi. "İkisi de bunu Bruna'dan öğrendiler."

"Bundan sıkılmaya başladım," dedi Rojer. "Sahibe Jessa bana karşı hep iyi davrandı, eğer onun hakkında kötü konuşacaksanız, nedenini bilmek istiyorum."

"Ben de," dedi Leesha.

"O bir Yabani Otacı," dedi Jizell. "Başka bir şey söylemeye gerek var mı?"

"Ne olmuş?" diye çıkıştı Rojer. "Aradaki farkı göremiyorum. İkiniz de çayıma ilaç katmakla tehdit ettiniz ve bu konuda ciddiydiniz."

"Evet, bir Otacı zorbalık eden biri varsa, becerilerini kullanarak gözünü korkutur," dedi Jizell. "Ama asıl amaçları iyileştirmek ve yardım etmektir. Yabani Otacılar tamamen farklılardır."

"Ayrıca hepsi fahişedir," dedi Vika.

"Vika!" diye bağırdı Leesha.

Vika kaskatı kesildi ama sinmedi. "Özür dilerim, Sahibe Leesha ama dürüst olalım. Şehirdeki neredeyse bütün genelevleri bir Yabani Otacı işletiyor. Genellikle üst kattaki odalarında ilaçtan fazlasını sattıkları eczaneler."

"Çoğu bir ara Sahibe Jessa'nın çırağı olmuştu," dedi Jizell, "ve komisyon alıyordu. Düşes Anne dışında şehirdeki en zengin kadındı ama bu mahvettikleri evlilikler üzerinden kazandıkları pis bir para."

Kadie çayı getirdi, Jizell duraksayıp bal kattı ve düşünceli bir şekilde karıştırdı. "Bruna çoktan beni çırağı olarak yanına almıştı ve başka birini istemedi ama Düşes Anne, Jessa'yı da alması için ısrar etti. Kız yetenekliydi ama iyileştirmekten ziyade afrodizyaklar ve zehirle ilgileniyordu. Araine'in oğullarına özel bir genelevi iş-

letmesi için onu yetiştirdiğinden haberimiz yoktu. Her erkek gibi davrandıklarında bile onları kontrolü altında tutmasının bir yoluydu."

"*Dama'ting*ler bu yüzden *Jiwah'Sharum*'u yarattı," diye dikkatlerini çekti Amanvah, "ama halkım bu kadınlara saygı gösterir ve doğurdukları çocukları sahiplenir."

"Burada böyle bir şey olmaz," dedi Jizell. "Kasabanın her yanında bir genelev varken erkeklerin kadınlarına sadık kalması beklenemez. Kapının önüne işedikleri için sarhoşları suçlayabilirsin ama ellerine içkileri tutuşturan barmendir."

"Bruna onu bu yüzden mi kovdu?" diye sordu Leesha.

Jizell kafasını salladı. "Sıvı iblis ateşinin tarifini istedi. Bruna ona bunu öğretmeyi reddedince, çalmaya kalktı."

Leesha'nın gözleri kocaman oldu. Kayda değer her Otacı ateşin sırları hakkında birkaç şey bilirdi ama Bruna şeytani karışımı nasıl yaratacağını bilen son kişi olduğunu iddia ediyordu. Yaşlı kadın yüz yılı aşkın bir süredir bunu saklamış ve çıraklarına asla öğretmemişti. Ancak bu bilginin sonsuza kadar kaybolabileceğini hissedince Leesha'ya öğretmeye karar vermişti.

"Neden daha önce bana bunu anlatmadın?" diye sordu Leesha.

"Çünkü seni ilgilendirmiyordu," dedi Jizell. "Ama şimdi eğer o yalancı cadıyla uğraşman gerekecekse..."

"Sanırım Sahibe Jessa'yla tanışmamın vakti geldi," dedi Leesha.

"İstersen şimdi gidebiliriz," dedi Rojer. "Bu meseleyi açıklığa kavuştururuz."

"Çok geç olmadı mı?" diye sordu Leesha. "Güneş batalı çok oluyor."

Rojer güldü. "Gün onlar için yeni başlıyor ve güneş doğana kadar misafirlerini bekleyecekler."

Leesha ona döndü. "Bizi geneleve götürmeyi mi düşünüyorsun?"

Rojer omuzlarını silkti. "Elbette."

"Onunla evinde görüşemez miyiz?" diye sordu Leesha.

"Onun evi *orası*," dedi Rojer.

"Bir dakika!" dedi Gared. "Kadınları öyle bir yere götüremeyiz!"

"Neden olmasın?" diye sordu Rojer. "İçerisi zaten kadınlarla dolu."

Gared'in yüzü kızardı ve kocaman ellerinden birini sıktı. "Leesha'yı...bir geneleve..."

"Ormancı Gared!" diye bağırdı Leesha. "Artık bir baron olabilirsin ama nereye gidip gidemeyeceğimi söylemene izin veremem!"

Gared şaşkınlıkla ona baktı. "Ben sadece..."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye araya girdi Leesha. "Niyetin iyi olabilir ama dilin ne dediğini bilmiyorsun. İstediğim yere giderim ve bu Wonda için de geçerli."

"Bu eğlenceli olacak," dedi Kendall. "Angierslı genelevler hakkında bir düzine şarkı biliyorum ama birini ziyaret edeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Görmeyeceksin. Bir *heasah* yastık evi *Jiwah Sen*'e," Amanvah Coliv'e baktı, "ya da *Sharum*'a göre bir yer değildir."

"Ama Wonda gidiyor!" diye karşı çıktı Kendall, ama Sikvah ona tıslayınca kollarını göğsünde birleştirerek geri çekildi.

Amanvah, Rojer'e döndü. "Öyle bir yere bensiz girmene izin vereceğimi düşünüyorsan, *Jiwah Ka*'nın aptal olduğunu düşünüyor olmalısın, bey."

Rojer'in eşinin karşısında başını eğmesi Leesha'yı şaşırttı. "Elbette. Lütfen, orada geçirdiğim zamanlarda sadece bir çocuk olduğumu unutma. Benim için asla tutkulu bir yer değildi."

Amanvah kafasını salladı. "Ve asla olmayacak."

"Dama'ting..." diye söze başladı Coliv.

"Sana söylenileni yapmalısın, *Sharum*." Amanvah'ın sesi soğuktu. "*Alagai hora*'ya danıştım. Bu gece benim için tehlike yok." Gözcü daha fazla ısrar etmedi.

"At arabası almayacağız," dedi Rojer, Jizell'in hastanesinin arka kapısından çıkarken.

Leesha merakla ona baktı. "Neden? Gece at arabasına binmememizi belirten bir kural yok."

"Ama at arabasına binmemizi söyleyen bir kural da yok," dedi Rojer. "Fark ediliriz, ayrıca hiçbir şekilde işimiz olmayan bir yere gidiyoruz."

"Genelevin gizli olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Rojer. "Eğer kimse orada bir genelev olduğunu bilmiyorsa..."

"O zaman Sahibe Jessa'nın Yetenekli Genç Leydiler için Görgü Okulu'nun kapısının önünde birkaç Çukurlu at arabası görecekler," dedi Rojer. "Bu daha çok dikkat çeker."

"Görgü Okulu ne?" diye sordu Wonda.

"Genç kadınlara nasıl zengin koca avlayacaklarının öğretildiği bir yer," dedi Rojer.

Leesha, Wonda, Amanvah ile Gared, Rojer'in peşinden gölgelerden ayrılmadan kestirme yollardan geçerek Angiers'ın dönemeçli sokaklarında ilerlerken tahta kaldırımlar gerçekten de boştu.

Görülebilecekleri çok fazla yer yoktu. Muhafaza ışıkları yoktu ve en zengin mahalleler dışında çok az sayıda olan sokak lambaları aralıklı yerleştirilmişlerdi.

Karanlığa rağmen hızlı ilerliyorlardı ve muhafaza görüşü sayesinde gündüz olduğundan daha net görüyorlardı. Cüppesine gümüş rengi iplikle muhafazalar işleyen Amanvah hariç hepsinin üzerinde Görünmezlik Pelerini vardı.

"Bu kadar sessiz olması çok ürkütücü," dedi Wonda. "Çukur'da gecenin bu vaktinde dükkânlar hâlâ açık olur."

"Çukur'un muhafaza ağında rüzgâr iblislerinin geçebileceği kadar büyük delikler yok," dedi Rojer. "Sokakta muhafızlar, biz ve evsizler dışında kimse yok."

"Evsizler mi?" diye sordu Wonda. "Fakir insanları dışarıda bıraktıklarını mı söylüyorsun?"

"Daha doğrusu içeri almıyorlar ama evet," dedi Rojer. "Burada büyüdüğüm için hep böyle olması gerektiğini sanıyordum. Küçük köylerde gösteri yapmaya başlayınca, bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anladım."

Sanki o anı bekliyormuş gibi bir çatırtı duyuldu ve tepelerindeki muhafaza ağı parladı. Alçaktan uçan bir rüzgâr iblisi muhafazalara çarpıp savruldu. Koruma hatları bir an için gökyüzünde yıldırım gibi örümcek ağı oluşturdu ama Leesha iblisin sığabileceği kadar büyük boşlukların olduğunu görebiliyordu.

İblis de o boşlukları gördü. Tepede süzüldü, şokun etkisini üzerinden atarken geniş deri gibi kanatlarını güçlü bir şekilde çırp-

tı. Sonra dalışa geçti, rahatlıkla ağın içinden geçip sokağa doğru süzülerek kurbanını aradı.

Leesha *hora* çubuğunu çıkarıp onu yok etmek istedi ama at arabalarının varlıklarını ifşa etmesinden endişe ederken, sihir patlaması bunu adeta haykırırdı.

Ama iblisin avlanmasına izin veremezlerdi. "Wonda."

"Evet, sahibe," dedi Wonda. Bir süre etrafına baktıktan sonra binanın saçağındaki yağmur variline doğru koştu. Sıçradı, fıçının kenarından güç alıp eğimli çatının kenarını yakalarken ayakları uçuyor gibiydi, zahmetsizce kendini yukarı çekip çatıda koşarken omzundaki yayı aldı.

Muhafazalı kepenklerinin ardına gizlenen insanların fark etmemesi için rüzgâr iblisinin sesine benzer bir şekilde haykırdı. İblis onu duydu ve aniden durup ona doğru ilerledi.

Wonda hazır bir şekilde bekledi, iblis yaklaşırken oku kulağına kadar çekti. Oku serbest bıraktığında iblis neredeyse ona ulaşmak üzereydi, iblisin göğsüne saplanırken muhafazalı ok sihirle parladı.

"Gared," dedi Leesha, Wonda aşağı dönerken. "Lütfen öldüğünden emin ol ve güneş üzerine vurduğunda yangın çıkarmaması için cesedini bırakacak bir kanal bul."

"Hallederim," dedi Gared.

İblisin yanına gitti ama Wonda'nın okunu çıkarırken seğirmedi bile. Kanal ya da bir çeşme yoktu, o nedenle iblisi parçalayıp bir yağmur fıçısına soktu. Wonda sokaktaki irin birikintisine gidip ellerini bastırdı ve kara kök muhafazaları gücü özümserken titredi. İblisin kanı pis koku saçacaktı ama güneşte yanmayacaktı.

Wonda kafasını kaldırdı, gece gücü içine dolarken gözleri parladı. "Daha fazlası olma ihtimaline karşılık avlanmaya devam etmemi ister misiniz, sahibe?"

"Yanımda olursan, kendimi daha güvende hissederim," dedi Leesha. Bu doğruydu, ama etkilerini daha iyi anlayana kadar Wonda'nın sihir özümsemesini sınırlandırmak istiyordu.

Vakit kaybetmeden şehrin içine doğru ilerlediler, Rhinebeck'in sarayından pek uzakta sayılmazlardı. Buradaki sokaklar lambalarla bolca aydınlatılmışlardı ve şehir muhafızları devriye geziyordu, ama pek zorlanmadan onlardan kaçınmayı başardılar.

"Saraya geri döndük sayılır," dedi Leesha.

"Elbette," dedi Rojer. "Genelev bir dizi tünelle saraya bağlanıyor, böylece Dük ve en sevdiği saraylıları gece ve gündüz oraya erişim sağlayabiliyorlar."

Bir köşeyi döndüler ve Sahibe Jessa'nın Yetenekli Genç Leydiler için Görgü Okulu'nu karşılarında buldular. Merkez kulenin yanında iki kanadı olan üç katlı büyük bir binaydı. Leesha kuledeki ve binadaki muhafazaların güçlü olduklarını gördü, derine oyulmuş, verniklenerek ve cilalanarak parlatılmışlardı. Sokaktaki lamba direkleri de muhafazalıydı. Şehrin duvarları yıkılırsa, okul da saray kadar nüveliklerden güvende olacaktı.

Rojer cesurca kapıya doğru ilerleyip çanın ipek ipini çekti. Leesha çalışmasını umdu, dışarıdan hiç ses duymamışlardı. Bir dakika sonra kapı ardına kadar açıldı ve karşılarında iri yarı bir adam buldular. Gared kadar uzun boylu değildi ama daha iriydi, şık dantel gömleğinin yakasını zorlayan boğa gibi bir boynu ve kadife ceketinin dikişlerini yırtmakla tehdit eden kalın kolları vardı. Yüzü çarpıktı, burnunun birçok kez kırıldığı belliydi. Saçlarında birkaç tel beyaz vardı ama bu daha tecrübeli görünmesine neden oluyordu. Cilalı bir baston rahatlıkla erişebileceği şekilde belinde asılı duruyordu.

"Tanıyamadım." Bu basit bir cümleydi ama adam tehdit gibi söyledi.

"Tanıyamadın mı, Jax?" diye sordu Rojer pelerinini geriye iterek. "Biraz büyüdüm ama hâlâ çatı kirişlerini tutabilecek kadar yukarı fırlattığın çocuğum."

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Rojer?"

Rojer kafasını sallayamadan, adam neşeyle bağırıp kollarını Rojer'in koltuk altlarına soktu ve onu havada döndürdü. Gared gerildi ama tam o sırada Rojer kahkaha atınca rahatladı.

"İçeri gelin, içeri gelin!" dedi Jax, hemen onları içeri alıp kapıyı kapatmadan önce etrafına baktı.

"Geçen yaz gösterilerinden birini yakaladım," dedi Jax, Rojer'e. "Sahibe ile kalabalığa gizlenip seni izledik. Sonunda ikimizin de gözleri doldu." İri yarı adamın sesi göz korkutan dev cüssesine tezat oluşturacak şekilde boğuklaştı.

"Haber vermeliydin." Rojer kolunu uymrukladı ama hissettiyse bile, iri adam tepki göstermedi.

Jax ona parmağını uzattı. "Sen de ziyaret etmek için bu kadar beklememeliydin. Gerçekten de artık Dövmeli Adam'ın büyücü kemancısı mısın?"

"Evet." Rojer başıyla beraberindekilere işaret etti. "Çukurluları Sahibe Jessa'yla tanıştırmak için buradayım. Müsait mi?"

"Senin için mi?" diye sordu Jax. "Elbette. Ama hızlı hareket etmeliyiz. Geç oluyor. Soylular her an gelebilirler."

Onları kırmızı kadifeyle kaplı görkemli döner merdivenlerden iki kat aşağı indirdi. Sahanlıkta bir koridor vardı ama Jax orayı boş verip geniş bir kitaplığı kenara itmek için yana döndü. Tekerlekli bir yolda zahmetsizce kaydı ve kalın dantelli perdelerle örtülü kemerli bir yola açıldı.

Kitaplık yerine otururken, perdenin arasından geçtiler ve kendilerini güzel kadınlarla dolu gösterişli bir odada buldular. Yumuşak yastıkların üzerinde ya da yarı özel perdeli odalarda geceye hazır bir şekilde rahatça oturuyorlardı. Hepsinin üzerinde güzel elbiseler vardı, yüzleri pudralıydı ve saçları özenle şekillendirilmişti. Havaya parfüm kokusu hakimdi.

"Yaratıcı," dedi Gared. "Sanırım ölüp Cennet'e gittim."

Leesha ona sert bir bakış atınca bakışlarını yere çevirdi. "Bir de buraya *geleceğim* için endişeleniyordun."

Odanın ortasında iki kat yükseklikte bir tavan vardı ama etrafında özel odalara çıktığını tahmin ettiği spiral merdivenler vardı. Jax hemen onları merdivenlerden balkona çıkarıp perdeyle örtülü kemerli bir yoldan geçirdi.

Leesha geçtikleri sırada aşağıdan sesler geldiğini duydu ve perdenin arkasından bakınca Prens Mickael'in bir grup adamla içeri girdiğini gördü. Perdeyi hızla kapatırken kalbi gümbür gümbür attı.

"Umarım buradan çıkmanın birden fazla yolu vardır," dedi Jax hanımını çağırmaya giderken bekleyen diğerlerine katılırken.

"Sayamayacağın kadar çok yolu var," dedi Rojer göz kırparak.

Bir dakika sonra, "Küçük Rojer Yarımel!" diye biri seslendi ve koridorun sonundaki kapıda bir kadın belirdi.

Jessa, Jizell'le yaşıttı, en az ellili yaşlarında olmalıydı. Ama Jizell yılların ağırlığını taşırken, Jessa'nın elbisesi hâlâ küçük beline oturuyordu ve hâlâ pürüzsüz ve davetkâr görünen göğüsleri açık yakasından dışarı taşıyordu. Makyajlıydı ama hâlâ güzeldi, yaşını ele veren özenle gizlediği sadece birkaç kırışığı vardı.

"Bana annemi hatırlatıyor," dedi Leesha gelişigüzel bir şekilde.

"Evet," dedi Gared ama gözlerindeki bakışa bakılırsa bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Amanvah da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu. Rojer ona sarılmaya giderken Gared ile kadının arasına girdi.

Jessa dilini damağına değdirerek onu göğsüne bastırdı. "On yıldan fazla oldu, Rojer. Seni ben emzirerek büyüttüm sayılır, buna rağmen ziyaret etme zahmetine giremedin mi?"

"Dükün onaylayacağını sanmıyordum," dedi Rojer. Geri çekilince Leesha'nın gözlerinin sulandığını gördü. Yabani Otacı'ya karşı her ne hissediyorsa, Rojer'in kadını sevdiği belliydi.

"Dur da sana bir bakayım," dedi, kollarını iki yana açıp dans ediyormuş gibi bir adım geri çekildi.

Onu tepeden tırnağa süzdü. "Yakışıklı bir adam olmuşsun. Bahse girerim Arrick kadar çok kalp kırmışsındır."

Rojer geri çekildi, boğazını temizlerken göğsündeki madalyayı ovuşturdu. "Sahibe Jessa, size *eşim*, Dama'ting Amanvah asu Ahmann am'Jardir am'Kaji'yi takdim edebilir miyim?"

Jessa ışıl ışıl gülümseyerek Amanvah'ı kucaklamaya kalktı ama genç *dama'ting* bir adım geri çekildi.

"Ne?" dedi Jessa.

"Özür dilerim, sahibe," dedi Amanvah, "ama temiz olmadığınız için bana dokunamazsınız."

"Amanvah!" diye bağırdı Rojer.

"Sorun değil," dedi Jessa gözlerini Amanvah'dan almadan elini havaya kaldırarak. "Erdemsizliğim için özür dilemem mi gerekiyor? Saçlarımı ve göğsümü örtmeli miyim?"

Amanvah umursamazca elini salladı. "*Jiwah'Sharum*lar sizinkinden çok daha açık saçık giysileri onurla taşırlar. Beni gücendiren erdemsizliğiniz değil."

"Öyleyse ne?" diye sordu Jessa.

"*Heasah*ları *kha'ting*lere dönüştüren pomm yapraklarını kaynatarak çay hazırlıyorsunuz değil mi?" diye sordu Amanvah. "Bu kadınları birleşmelerinden doğacak çocuklardan mahrum bırakarak onları utandırıyor ve kabilenizi zayıflatıyorsunuz."

"Çocuklarının babalarının kim olduğunu bilmemeleri daha mı iyi?" diye sordu Jessa. "Yirmi yaşına girmeden bekâr anneler olmaları daha mı iyi? Kızlarım mezun olup hayatlarına daha zengin ve doğru düzgün eşler bulmaya elverişli bir şekilde geri dönüp soylu çocuklar doğururlar."

"Erkekleri tanıdıktan sonra mı kocalarını buluyorlar?" diye üsteledi Amanvah.

Leesha boğazını temizledi, Rojer'le tanıştığında bakire olmayan Sikvah'ı ima eden hiç de gizli olmayan bir hatırlatmaydı. Amanvah sese aldırmadı ama Jessa zafer kazanmış gibi gülümserken Leesha bu hamleyi yaptığına pişman oldu.

"Rojer'i bulmadan önce sen de biraz tadına bakmadın mı?" diye sordu Yabani Otacı.

Amanvah kaskatı kesildi. Leesha aurasındaki kızgın ve tehlikeli öfkeyi görebiliyordu, ama duruşunu hiç bozmadı. "Ben Everam'ın Gelini'yim ama bir *Jiwah Ka*'nın olması gerektiği gibi saf ve ölümlü bir erkeği tanımadan kocama gittim. Rojer, Jiwah Sen'inin böyle olmadığını biliyordu ve bunu kabul etti."

Rojer bu sözler üzerine öne çıkıp Amanvah'ın elini tuttu. Kadın sertçe kocasına doğru döndü, ama Rojer'in gözlerindeki şefkate şaşırdı ve aurasındaki öfkeye şaşkınlık karıştı.

Rojer serbest elini kaldırıp Amanvah'ın eşarbından kurtulan bir tutam saçını geri soktu. "Seni de kabul ederdim, Amanvah asu Ahmann am'Jardir am'Kaji. Bunların hiçbiri umurumda değil. Bana ilk şarkı söylemeye başladığın anda sana âşık oldum ve bundan vazgeçebileceğimi sanmıyorum."

Amanvah'ın aurasındaki şaşkınlığın yerini Leesha'yı bakmaya utandıran samimi duygular aldı. Muhafazalı gözlüğü çıkardı ama normal görüşüne rağmen Rojer'e sarılan genç rahibenin gözlerinde yaşlar olduğunu gördü.

Onları izlerken Jessa'nın da gözleri doldu. Onlara mahremiyet vermek için kafasını çevirirken Wonda'yla karşılaştı. "Peki sen kimsin?"

"Ormancı Wonda, sahibe," dedi Wonda başını eğerek. Yaralarını gizlemek için yüzünün bir tarafına attığı saçı hareketin etkisiyle dalgalandı.

Yaşlı kadın elini kaldırdı. "Bakabilir miyim?"

Wonda önce tereddüt etti ama kafasını salladı. Jessa elini uzatıp Amanvah'ın saçını şefkatle iten Rojer gibi genç kadının saçlarını kenara itti. Parmaklarını yaranın üzerinde gezdirirken dilini damağına vurdu.

"Biraz makyajla onu daha iyi saklayabilirsin evladım," dedi Jessa. "Kızlarımdan birine sana öğretmesini söyleyebilirim, ücretsiz."

"Öyle mi?" dedi Wonda.

"Elbette," dedi Jessa. "Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Yaranı gizlemeyi bırak. Olduğun gibi ol."

Wonda kafasını salladı. "Yaralı bir yüzü kimse öpmek istemez."

Jessa güldü. "Sana bir sır vereceğim. Yaralarından hoşlanmayan her on erkeğe karşılık sırf farklı olduğun için seni öpmeyi hayal eden biri olacak. Dik durursan, erkekler ayağına gelir. Kadınlar da, tabii istediğin buysa."

"Ben... Şey..." Wonda kıvrandı. Jessa kocaman bir kahkaha atıp onu rahat bıraktı.

Wonda'nın elini kaldırıp eklemlerine çizilen muhafazalara baktı. "Kara kök mü?"

"Evet," dedi Wonda.

"Herkesin bahsettiği şu Dövmeli Adam'ı yanınızda getirmemeniz çok kötü. Kızlar hayalarında da dövme olup olmadığı üzerine bahse girmişlerdi."

Bunun üzerine Wonda kekelerken, Gared'e döndü. "Ah ama bu da iyi. Gözde bekârın ta kendisi!" Cesurca uzanıp Gared'in kol kaslarını sıktı. "Jax'ın sizi buraya hemen getirmesi iyi oldu. Bütün kızlar ücretsiz hizmet sunacaklardır, üstelik hiçbir genelev bunu yapmaz."

Sanki o anı bekliyormuş gibi perde aralandı ve zarif bir çay tepsisi taşıyan genç bir kadın içeri girdi. Alt kattakiler gibi onun üzerinde de elbise vardı ama omuzları açıktaydı ve yakası açık kesimliydi. Eteğinin fırfırları elbisesinin bir yanındaki derin yırtmacı gizliyordu. O bacağını her öne attığında, bir anlığına kalçası görü-

nüyordu. Uzun boylu ve etine dolgundu, bir dansçı gibi kaslıydı.

Gared'e gülümseyip hafifçe göz kırptı ve hiç çekinmeden kayalık iblisleriyle yüzleşen Ormancı Çukuru'nun Baronu kıpkırmızı oldu.

Jessa, Gared'in yüzünün dibinde parmaklarını şıklatarak dikkatini çekti. "Ama hayır, Düşes Anne'nin senin için planları var evlat, senin kapatılmanı istiyor. Sen bundan pek hoşnut olmasan da bütün kızlar yasak bölge olduğunu biliyorlar."

Kıza baktı. "Düşes duymadan çayları koy ve ortadan kaybol, Rosal." Rosal kafasını salladı ve hemen bir sehpanın kenarına geçip servisi yapmaya başladı.

Jessa, Gared'e göz kırptı. "Bekârlığa Veda Balosunda kızlarımdan birkaçını görürsen şaşırma. Birini Balo Kraliçesi olarak seçersen, baş döndürücü bir gece yaşayacağını garanti edebilirim. Onunla evlenirsen asla hayır demez."

"Elbette Gared," dedi Leesha. "Bir erkeğin eşinde aradığı tek şey budur."

Jessa, Leesha'ya hoşnutsuz bir bakış atınca herkes gerildi. Rojer, Jessa'nın yanına gitti. "İzin verirseniz..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Jessa gözlerini Leesha'dan ayırmadan. Ses tonunu duyan Rojer ağzını kapatıp bir adım geri çekildi.

"Küçük Yarımel'in güzel gelini farklı geleneklere göre yetiştirilmiş," dedi Jessa, "ama Bruna'nın yetiştirdiği bir öğrencinin daha bilgili olmasını beklerdim."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Leesha.

"Rosal!" dedi Jessa. Kız çay tepsisini hemen masaya koyup yanına çekildi ve bakışlarını yere çevirdi.

"Onu sorgula," dedi Jessa. "Bilge Sahibe Leesha Ormancı Çukuru'nun Baronesi'nin ne tür özelliklere sahip olması gerektiğini düşünüyor?"

Leesha tuzağı hissetti ama çok ileri gitmişti ve artık hızla sıçrayıp keskin dişlerinden kurtulmaktan başka yol yoktu. Gözlüğünü takıp kızın aurasını inceledi. "Kaç yaşındasın, kızım?"

"Yirmi yaşındayım, sahibe," dedi Rosal.

"Ne zamandır Sahibe Jessa'nın okuluna gidiyorsun?" diye sordu Leesha.

"On üç senedir, sahibe," dedi Rosal.

"Bunca zamandır genelevde mi çalışıyorsun?" diye sordu Leesha.

Kızın aurası parladı. Rosal bu sözünden hoşlanmamış görünüyordu. "Elbette, hayır, sahibe. On sekiz yaşında olmayan hiçbir kızın alt kata inmesine izin verilmez. Bu benim ikinci ve son senem. İlkbaharda mezun olup toplum önüne çıkacağım." Gözlerini Gared'e çevirdi. "Baloda bir eş bulmazsam."

"Okuma-yazma biliyor musun?" diye sordu Leesha.

Rosal kafasını salladı. "Evet, sahibe. Krasia, Ruska ile Albe dillerinde okuma-yazma biliyorum."

"Ve elbette Thesa dilinde," dedi Jessa. "Rosal okumayı çok sever."

"Şiirler mi?" diye sordu Gared, sesindeki korku aurasından belli oluyordu.

Rosal bu fikirden hoşlanmamış gibi burnunu buruşturdu. "Savaş hikâyeleri."

"Askeri tarih," diye düzeltti Jessa.

"Hafifletmek istersek olabilir," diye katıldı Rosal. Bakışlarını hanımından ayırmadı, ama aurası Gared'i etkilemeye odaklandığını gösteriyordu. Her kelimesi, her duruşu onun içindi. Leesha'yı rahatsız edebilirdi ama şimdilik genç kadının dürüst olduğunu görebiliyordu.

"Matematik eğitimi aldın mı?" diye sordu Leesha.

"Evet, sahibe," dedi Rosal. "Aritmetik, cebir ve hesap. Muhasebe ve envanter derslerimiz de var."

"Şifalı ot bilimi?" diye sordu Leesha.

"Ezberimden yedi karışım hazırlayabilirim," dedi Rosal. "Doğurganlık için üç adet..." Leesha elini sallayarak onu susturdu ama sözleri Gared'in aurasında umduğu etkiyi göstermişti.

"Kitaplar sayesinde başka karışımlar da hazırlayabilirim," dedi Rosal. "Buradayken erkeklerin tozlara ve içkilere kendilerini fazla kaptırmaları ihtimaline karşı hepimiz eczacılık okuduk."

"Peki şarkı söyleyebiliyor mu?" Rojer güldü ama Amanvah ona bakarken aurasındaki sıcaklık tamamen kayboldu.

"Özür dilerim," dedi Rojer. Kısık bir sesle ekledi, "Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordum."

Kız kafasını salladı. "Şarkı söylemek konusunda Sahibe Jessa için yeterince iyi olamadım ama arp ve org çalabiliyorum."

"Org ne?" diye sordu Gared.

Rosal ona bakıp göz kırptı. "Sana benimkini gösterebilirim..."

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdı Jizell. "Sopamı almadan önce işine bak, kızım!"

Leesha gözlerini kırpıştırdı. Bruna'nın bu sözleri söylediğini kaç kez işitmişti? Akıl hocasının sesini tekrar duymuş gibi hissetti.

Ama Jessa kızın uzaklaşmasını izlerken, aurasında artık kızgınlık yoktu. Kızın performansından memnundu. Jax'in yukarı çay getirmesi için herhangi bir kız yerine Rosal'ı göndermesi tesadüf olamazdı.

Gared'in gözleri Rosal'ı takip etti ve perdenin arasından geçerken aurasını titreten küçük bir el salladı.

Leesha, Jessa'ya döndü ve eteğini toplayıp reverans yaptı. "Özür dilerim, sahibe. Kaba davrandım."

"Özrün kabul edildi," dedi Jessa hemen. "Şimdi, sahibe, buraya gelmenin asıl nedenini söylemek ister misin?"

Sahibe Jessa'nın ofisi kalın bir halı ve altın ağacından sağlam mobilyalarla zenginçe dekore edilmişti. Raflarda yüzlerce kitap vardı, Leesha'nın hiç görmediği nadir bulunan ciltlerdi. Sayfalarına göz atma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"İstediğini ödünç alabilirsin," dedi Jessa, "başka bir kitap almadan önce aldığın kitabı bizzat geri getirdiğin sürece."

Leesha ona şaşkınlıkla bakınca Jessa gülümsedi. "Kötü bir başlangıç yaptık ama dost olmamızı istiyorum Leesha. Bruna asla bir aptal yetiştirmemiştir ve Araine senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor. İnsanları o ikisinden daha iyi okuyabildiğimi hiç düşünmedim."

Gülümsedi. "Thamos'un ilgisini bir geceden daha uzun bir süre çekebilen bir kadın özel olmalı."

Leesha gülümseyerek karşılık vermek üzereydi ama sözleri içini dondurdu. Jeesa zarifti, güzeldi ve kraliyet genelevinin sahibesiydi. Thamos'la birlikte olmuş muydu? Aşağıdaki kızlardan herhangi biri onunla yatmış mıydı? Aslına bakılırsa hepsiyle yatmış olabilirdi.

Jessa iki fincan ve tabak çıkarıp metalin nadir bulunduğu Angiers'ta bir hazine değerinde olabilecek gümüş bir çaydanlıkla onları doldurdu.

"Soylu kardeşler sık ziyaret ederler," dedi Jessa. "Rhinebeck ile Mickaeli hatta Kılavuz Pether bile burada cüppesini çıkarmakta hiç tereddüt etmedi. Kızlarımdan bazılarının erkek olduğunu anlayamazsın." Leesha fincanı alırken ellerinin titrememesine özen gösterdi.

"Ama Thamos..." diye devam etti Jessa. "Thamos sadece bir kez geldi ve o zamandan beri hiç uğramadı. O hep tek başına avlanmayı tercih ederdi."

"Peki bu beni ne yapıyor?" diye sordu Leesha. "Av mı?"

"Âşık olduklarında, iki eş de av olabilir," dedi Jessa. "Aşkı lezzetli yapan da budur."

"Bruna'dan sıvı iblis ateşinin tarifini çalmaya çalıştın mı?" diye sordu Leesha.

Jessa onun açıksözlülüğü karşısında şaşırdıysa bile, aurasından belli etmedi.

"Evet, bunu yaptım," dedi Jeesa. "Kadın neredeyse doksan yaşındaydı ve prens doğduktan sonra sadece Çukur'a dönmekten bahseder olmuştu. Onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum ve sırrın onunla birlikte ölmesinden korktum."

"Bruna senden hiç bahsetmedi," dedi Leesha. "Onunla geçirdiğim yıllar boyunca bir kez bile senden bahsetmedi."

Jessa üzüntüyle gülümsedi. "Evet. Hiç kimse Cadı Bruna gibi kin tutamaz. Ama ben onu severdim ve kötü ayrıldığımız için pişmanım. Öldüğünde... Acı çekti mi?"

Leesha fincanın abaktı. "Yanında değildim. Akıntı onu aldı. Vika hastaların arasına gitmemesi için ona yalvardı, çok güçsüz olduğunu söyledi..."

"Ama hiçbir şey Bruna'yı muhtaç olan çocuklarına yardım etmekten alıkoyamazdı," dedi Jessa.

"Evet," diye ona katıldı Leesha.

"Bir iki kez Jizell'le aramın düzelmesi için çabaladım," dedi Jessa. "Yeterince uğraşmamış olabilirim ama gururluydum ve sessizlikten başka karşılık alamadım."

"Jizell de Bruna kadar inatçı olabiliyor," dedi Leesha.

"Peki çırağı?" diye sordu Jessa.

"Otuz beş yıl önce başarısızlıkla sonuçlanan bir hırsızlık teşebbüsünden daha büyük endişelerim var," dedi Leesha. "Aramızın kötü olmasına hiç gerek yok."

"Sıvı iblis ateşi eskiden olduğu kadar güçlü değil," dedi Jessa. "Duyduğum kadarıyla, o çöl fahişesinin sihrinin yanında iblis ateşi alev çubukları gibi kalıyormuş."

"*Hora* sihri," diye düzeltti Leesha.

Jessa güldü. "Bu daha mantıklı! Ama fahişe sihri düklüğün gidişatını da değiştirebilir."

Leesha karnını okşamamak için kendini zor tuttu ama Jessa'nın durumunu bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

"İşe dönelim mi öyleyse?" diye sordu Jessa.

Leesha kafasını salladı. "Rhinebeck'in durumunu nasıl değerlendiriyorsun?"

"O kısır," dedi Jessa açıkça. "Yirmi yıldır bunu söylüyorum ama Araine dinlemiyor. Var olmayan bir tedavi arıyor."

"Teşhisin neye dayanıyor?" diye sordu Leesha.

"Yirmi yılda altı eşinin olmasına rağmen, hiçbirinin adet döneminin gecikmemesine," dedi Jessa. "Kızlarım da cabası. Kum cadısı ne derse desin, Rhinebeck'in gözdelerine pomm çayı vermiyorum. Soyunu güvence altına alabileceğini düşünürse, Araine oğlunu anında boşandırıp tekrar evlendirir. Mezun olan birçok kızımın bir erkeğin kucağına oturup çenesini gıdıklamaları bile hamile kalmaları için yeterli oldu."

Bunlar Leesha'nın bilmediği şeyler değildi. "Hepsi bu mu?"

"Elbette değil," dedi Jessa. Deri ciltli bir defter çıkarıp Leesha'ya uzattı ve Leesha onu hemen alıp sayfalarına göz atmaya başladı. Defterde Jessa'nın yaptığı bütün testler, denediği bütün şifalı otlar ve tedavilerle sonuçları yazılıydı, hepsini Bruna'nın öğrettiği titiz yöntemle kayıt altına almıştı.

"Hatta mikroskopla inceleyebilmek için kızlarımdan birine onu okşayarak tohumlarını bir bardağa boşalttırdım," dedi Jessa. "Sadece birkaç iribaşı var ve hepsi daireler çizerek yüzüp sarhoşlar gibi birbirlerine çarpıyorlardı."

"Ben de incelemek istiyorum," dedi Leesha.

"Ne için?" diye sordu Jessa.

"Ameliyatla ortadan kaldırabileceğim bir tıkanıklık olabilir," dedi Leesha.

Jessa kafasını salladı. "Bilim Çağı'nın bütün kaynaklarına sahip olsan bile bu ince bir iş ve dükün elinde bir bıçakla erkekliğine yaklaşmana izin vereceğini sanmıyorum."

"Öyleyse, *hora* sihrine başvururum," dedi Leesha. "Doğurganlığının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen onun sayesinde iyileşen bir kadın tanıyorum."

"Rhinebeck'in ona büyü yapmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Jessa. "Bu boynuna bir ip geçirilmesini istemekle aynı şey."

"Göreceğiz," dedi Leesha. "Ama şimdilik, sadece tohumlarını görmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Senin için biraz temin etmemi mi istiyorsun?" Jessa güldü. "Elbette. Ama istersen bunu sen de alabilirsin. Hamile ya da değil, Rhinebeck kardeşini boynuzlama şansını asla geri çevirmez."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Leesha.

"Onunla birlikte olmana gerek yok," dedi Leesha. "Kızlarım ona bir kadının elini tattırdılar. En fazla bir dakikanı alır."

Leesha derin bir nefes aldı ve bu düşüncenin midesini bulandırmasına izin vermedi. "Benim için bunu yapar mısın, yoksa düşese mi sorayım?"

Jessa fazla ileri gittiğini anladı. "Temin eder etmez, buzun üzerine koyup odana gönderirim. Bu gece olabilir."

22. BÖLÜM

BEKÂRLIĞA VEDA BALOSU

D.S. 333 KIŞ

Kapı tıklatılınca Leesha irkildi. Saate baktı. Neredeyse gece yarısıydı.

Yine Rojer olabilirdi ama Leesha acil bir durum olmadıkça geleceğini sanmıyordu. Thamos olabileceğini ummaya cesaret edebilir miydi? Birlikte olduklarında gece geç vakitlerde onu ziyaret etmesine alışıktı, üstelik akşam yemeği boyunca gözlerini ondan ayırmamıştı. Leesha önce fark etmemiş gibi yapmıştı ama daha sonra gözlerini ona çevirip utançla bakışlarını kaçırmasını beklemişti.

Ama Thamos bunu yapmamıştı. Gözlerini ona dikmişti ve Leesha bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Yolda saldırıya uğradıkları o geceden beri baş başa kalmamışlardı ama iki gün sonra güneye doğru yola çıkması gerekiyordu ve hâlâ birbirlerine söylemedikleri çok şey vardı. Thamos bunun farkındaydı, Leesha da.

Wonda sandalyelerin birinde uyukluyordu ama Rojer'in sürpriz ziyaretinden beri Leesha'dan önce yatağına çekilmeyi reddediyordu. Silkelenip uykusunu üzerinden attıktan sonra doğrulup kapıya doğru ilerledi.

Leesha hemen masasının üst çekmecesine uzandı ve bir el ay-

nası alıp saçını ve yüzünü kontrol etti. Kibirli bir hareketti ama umurunda değildi. Parmağını elbisesinin yakasına sokup onu aşağı doğru çekti ve göğüslerini kaldırdı.

Ama gelen Thamos değildi. Aksine elinde altınağacından yapılmış cilalı bir kutu taşıyan Rosal odasına girdi.

"Seni gören oldu mu?" diye sordu Leesha hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak. "Dük..."

Rosal kıkırdayarak kafasını salladı. "Majestelerini boşaltmadan önce iyice yordum. Onu okşamayı bırakmadan önce sızmıştı."

Kutuyu masasına bırakıp kapağını kaldırdı. İçi kürlenmişti ve kırılmış buz parçalarıyla doluydu. Buzun üzerinde içinde yoğun, bulanık bir sıvı olan üç küçük kristal şişe duruyordu.

Kapağı kapattı. "Ne kadar taze?"

"Yarım saat olmadı," dedi Rosal. "Tünelden geldim."

Leesha dükün genelev tünelinin duvarların geri kalanı kadar iyi muhafazalanıp muhafazalanmadığım merak etti. "Saf mı? Başka sıvıyla karıştırmadın, değil mi?"

Rosal gülümsedi. "Cam şişelerin içine tükürüp tükürmediğimi mi soruyorsun? Böyle bir örnek teslim edersem Sahibe Jessa kafamı kopartır. Yağ bile kullanmam. Onu hiçbir şey kullanmadan boşalttım."

Leesha, Rosal'ın hizmeti sırasında homurdanıp seğiren obez Rhinebeck'i hayal edince ürperdi. "İşini seviyor gibisin."

Rosal omuzlarını silkti. "Dumanlar yüzünden kafam patlamaya hazır bir şekilde babamın cila dükkânında çalışmaktan iyidir. O kadar da kötü değil, bir eşten beklenilen numaraları Soyluların üzerinde uygulayarak alıştırma yapıyorum. Sahibe Jessa bize dansı yönetmeyi ve tohumların yanı sıra cüzdanları boşaltmayı öğretti."

"O halde kendi rızanla oradasın?" diye sordu Leesha.

Rosal kafasını salladı. "Evet. Ama mezun olduğumda orayı özlemeyeceğim. Gerçek hayatıma başlamak için sabırsızlanıyorum."

Kız odadan dışarı çıkarken arkasında hafif bir gül kokusu kaldı. Leesha hemen mikroskobunu çıkarıp kurmaya başladı. Camın üzerine dükün tohumlarından bir damla damlatıp hücreler netleşene kadar lensi ayarladı. Jessa'nın tarif ettiği gibi, Leesha sadece birkaç aktif tohum görebildi. Muhafazalı gözlüğünü taktığında

durum daha kötüydü. Sağlıklı bir örnek hayatla dolu olacağı için parlardı. Rhinebeck'in örneği bulutlu bir gökyüzü gibi griydi.

Düşes Anne'nin ameliyat umudu buraya kadardı. Sorunun sebebi tohumlar değilse, bunu düzeltebilirdi. Ama canlı değillerse...

Gared kocaman ellerini sıkıp gevşeterek bir ileri bir geri yürüyordu. Çöken omuzları kaliteli ceketinin dikişlerini patlatmakla tehdit ederken, genç uşak korkuyla onu izliyordu.

"Gar, otur ve bir puro iç." Ayaklarını rahatça çay sehpasına uzatan Rojer çoktan kendi purosunu tüttürmeye başlamıştı.

Gared kafasını iki yana salladı. "Sigara kokmak istemiyorum." Saçı yağlanmış ve kadife bir kurdeleyle ensesinde toplanmıştı. Sakalı kısa kesilmişti, yün ceketinde bir altın ağacının önünde palayla çarprazlama duran iki başlı baltanın resmedildiği yeni armasını taşıyordu. Terzi onay vermesi için armayı getirdiğinde Gared saatlerce ona bakmıştı. Ceketine dikmek için adam onu ellerinden güçlükle alabilmişti.

"Bir içki iç öyleyse," dedi Rojer ve iri adam bir ileri bir geri yürümeye devam ederken iki kupayı doldurdu.

"Tabii, böylece kekelemeyi başardığım aptalca kelimeleri söylerken bile dilim dolaşsın, değil mi?" dedi Gared.

"Böyle konuşmayı bırak," dedi Rojer. Malikânede yetiştirilmemiş olman aptal olduğun anlamına gelmez."

"Öyleyse ağızlarından çıkan kelimelerle neden herkesin benimle alay ettikleri hissine kapılıyorum?" diye sordu Gared.

"Muhtemelen haklısın," dedi Rojer konyağını diklerken. "Gülümseyip havadan sudan bahsederken bile Soylular sürekli birbirleriyle dalga geçerler."

"Böyle bir eş istemem," dedi Gared.

"O halde öyle birini seçme," dedi Rojer. "Bu gece, öyle hissetmesen bile kontrol sende. İstemediğin biriyle evlenmek zorunda değilsin."

"Ya hiçbirini istemiyorsam?" diye sordu Gared. "Dük Çukur'a flört edeceğim bir kızla dönmem gerektiğini söyledi. Ya Düşes Anne sıkılıp benim yerime birini seçerse?"

Rojer kısa, sert bir kahkaha attı. "Beş metrelik kayalık iblisleriy-

le burun buruna geliyorsun ama senden üç kat daha yaşlı ve yarın kadar bir kadından mı korkuyorsun?"

Gared kıkırdadı. "Bu şekilde düşünmemiştim ama... Evet. Sanırım korkuyorum. Bana Cadı Bruna'yı hatırlatıyor, sadece ondan daha korkunç."

"Bu sadece sahne korkusu," dedi Rojer, Gared için doldurduğu konyağı alıp onu da dikledi. "Gösteri başlayınca kendini daha iyi hissedersin."

Gared tekrar huzursuz bir şekilde yürümeye başladı ama birden duraksadı.

"Sence Rosal da orada olacak mı?" Parfümünün kokusunu içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Güzel bir ismi var. Gül gibi kokuyordu."

"Dikkati ol, Gar," diye Rojer uyardı. "Güzel olduğunu biliyorum ama Jessa'nın kızlarından biriyle evlenmek istemezsin."

"Neden olmasın?" diye sordu Gared.

"Çünkü dük ve kardeşleri sana sürekli gülerler." Rojer suratını ekşitti. "Ayrıca Rhinebeck'in penisine değen bir ağzı mı öpmek istiyorsun?"

Gared kocaman yumruğunu sıkıp Rojer'in yüzüne yaklaştırdı. "Doğru olsun ya da olmasın, onun hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum, Rojer. Dişlerini kaybetmek istemiyorsun, bir daha böyle konuşma."

Rojer kısık bir ıslık çaldı. "Buna gerçekten kandın demek?"

"Neye kandım?" diye sordu Gared.

"Jessa o kızı bilerek önünde gezdirdi," dedi Rojer. "Onun en gözde öğrencisi olduğuna bahse girebilirim. O kız her şeyi dikkatini çekmek için yaptı."

Gared omuzlarını silkti. "Bu onu diğerlerinden neden farklı kılıyor? Sadece o yaptığında işe yaradı."

"Ben sadece dikkatli olmanı söylüyorum," dedi Rojer. "Jessa'nın kızları... İsteksiz olabiliyor. Bir erkekten istediklerini alıp bu onun fikriymiş gibi davranıyorlar."

"Babam evliliğin de böyle bir şey olduğunu söylerdi," dedi Gared. "Senin için farklı olduğunu mu söylüyorsun?"

Rojer purosunu dudaklarının arasına alıp yanıt vermekten kaçındı.

Rojer ve dörtlüsü Düşes Araine'le birlikte sahnenin ortasında duran Gared'in arkasındaki bir ses kabuğunda duruyorlardı. Genç baron mihrapta bekleyen bir damada benziyordu.

Balo salonu şimdiden en güzel giysilerini giymiş seçkinler, Soylular, zengin tacirler ve eşleriyle dolmuştu. Ama salonun diğer ucundaki geniş kapıların dışında takdim edilmeyi bekleyen umut dolu genç kızlar sıra oluşturmuşlardı.

Düşes Gared'in yakasını birkaç kez çekiştirdi. "Hazır mısın, evlat?"

"Sanırım kusacağım," dedi Gared.

"Bunu hiç tavsiye etmem," dedi Araine ceketindeki tozu silkelerken. "Ama kussan bile bunun dans kartını zayıflatacağını sanmıyorum. Her bekârın cebinde bir baronluk yok. Bu kusmukla lekelenen gömleğinin ön kısmını göz ardı etmeye değer."

Gared'in rengi solunca Araine kahkaha attı. "Çocuk yapabileceğin genç bir gelin ölüm cezası sayılmaz evladım. Fırsatın varken tadını çıkar."

Bastonuyla kalçasına hafifçe vurunca Gared irkildi. "Jasin genç kızları takdim ederken, tek yapman gereken burada durmak. Bu iş bittikten sonra sahnenin arkasına geçip dans etmeden önce midendekileri boşaltabilirsin."

Ayaklarını sürterek uzaklaştı ve Jasin'e kapıları açmasını işaret etti. Rojer hemen kemanını çenesine yerleştirdi, Kendall da kemanını yerleştirdi ve giriş şarkısını çalmaya başladılar. Her kadın kendi giriş müziğini seçmişti, dans kartlarına istedikleri şarkı yazıyordu. Rojer'in dörtlüsü günlerdir bütün şarkıları öğrenmek için prova yapıyordu.

"Bayan Karen Easterly," diye ilan etti Jasin, "Nehirköprü'den Kont Alen'in kızı." Rojer melodiyi değiştirdi. Karen yavaş bir şarkı seçmişti, hem samimiyet hem de yürüyüş yolunda ağır bir şekilde ilerleyebilmek ve ilgi odağı olma süresini uzatmak için.

Kötü bir seçimdi, çünkü dans boyunca Gared'in burnu genç kadının parfümüne gömülü olacak ve bu yüzden bir an önce ondan kurtulmayı isteyecekti.

Karen sahnenin solundaki basamakları çıktıktan sonra ortasına doğru yürüdü ve Gared ona selam verirken ilgi odağı olmanın ta-

dını çıkardı. Jasin kapıyı açıp sıradaki kadını içeri almasaydı, bütün gece orada durup tezahüratlardan ve alkışlardan keyif alabilirdi. Karen sahnenin sol tarafından yavaşça aşağı inerken ona göz kırptı.

"Güney Klat'tan Lord Wardgood'un kızı Bayan Dinese Wardgood."

Dinny, Gared'in odadaki herkese takılmayı garantileyebileceği bir vals seçmişti. Muhtemelen dans boyunca şiir okuyarak bu cezayı ikiye katlayacaktı.

Araine her gece akşam yemeğinde Gared'in yanındaki sandalyeleri işgal edecek umut dolu genç kızlar seçmişti ama en çok bu iki kıza odaklanmıştı. Güçlü babaları diğerlerinin yapamayacağı erişimleri satın alabilirlerdi. Açık bir şekilde politik gözdeler değillerdi ama takdim edilecek diğer genç kızlar çiftlik hayvanları değillerse, Balo Kraliçesi olma şansları düşüktü.

Dinny de sahnenin ortasından inerken Gared'e çaktırmadan el salladı ama Kareen göz kırptığında olduğu gibi, genç baron fark ettiğine dair bir belirti göstermedi. Ona umut verecek bir şey bekliyormuş gibi gözleri kapıdaydı.

Rojer kadınların seçtikleri şarkıları sırasıyla çaldı ama Gared etkilenmemiş görünüyordu.

"Tüccar Tepesi'nden Albert Lacquer'in kızı Bayan Emelia Lacquer." Bir an için Gared kıpırdamadan durdu ama sonra kaskatı kesilip öne eğildi.

Rojer kapıya baktı. Tahmin etmesi gerekirdi. Jessa'nın kızlarının hepsi çalışırken "alt katta kullanabilecekleri isimler" seçerler ve topluma geri dönerken bu takma isimleri bir kenara bırakıp gerçek isimlerini kullanmaya başlarlardı.

İçeri giren Rosal'dı.

Yürüyüş yolunda süzülerek ilerlerken Gared dikkatle onu izledi ama Rojer bunun avcının mı yoksa kurbanın bakışı mı olduğundan emin değildi.

O andan itibaren Gared gözlerini ondan ayırmadı, hatta sahnede ilerlerken görüş alanına girmeleri haricinde içeri giren son birkaç kadını neredeyse tamamen görmezden geldi. Neyse ki sayıları azdı ama kalabalığın çoğu Gared'in dikkatinin dağıldığını sezmiş ve Emelia'ya işaret ederek fısıldaşmaya başlamıştı.

Rojer içini çekti. Kayda değer herkes balo salonundaydı, buna son on sekiz ay içinde kraliyet genelevini ziyaret eden birçok kişi de dahildi. Saçını değiştirip daha mütevazı bir elbise seçen Emelia, Jessa'nın okulundaki halinden oldukça farklı görünüyordu ama er ya da geç biri onu tanıyacaktı.

Leesha baloda tek başına duruyordu. Wonda'nın bu gece bir elbise giymesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama en sonunda kız çığlık atıp denediği son elbiseyi de yırtarak üzerinden çıkarmıştı. Leesha terzinin kalp krizi geçireceğini sanmıştı.

"Bu ben değilim," dedi Wonda. "Sizi seviyorum, sahibe. Sizin için yüz tatar yayı okuna hedef olmaya razıyım. Ama yaşadığım sürece ne siz ne de Nüve'deki bütün iblisler bana lanet olası bir elbise daha giydirebilirler."

Leesha özür dilemekten başka ne yapabilirdi? Wonda diğer muhafızlarla duvarın dibinde duruyordu. Saçını kesip yağlayarak geriye doğru yatırmıştı ve iblisin pençesinin yüzünde bıraktığı tırtıklı izleri gururla gösteriyordu.

Leesha gülümsedi. Bu bir başlangıç sayılırdı. Jessa'ya teşekkür etmesi gerekecekti. Sözleri Leesha'nın erişemediği şekilde kıza erişmişti.

Ani bir sessizlik oldu, kafasını çevirip bakınca Gared'in basamakları görmezden gelip bir adım yükseklikteki bir tabureden atlayan bir adam kadar rahatça sahneden atladığını gördü. Bu resmiyetsizlik karşısında şaşıran misafirler önce duraksadılar ama sonra onu selamlamaya gittiler.

Ama bu duraksama Gared'in uzun bacaklarının onu balo salonunda Emelia'nın ebeveynleriyle durduğu yere taşıması için yeterliydi. Bu saygısızlık karşısında kraliyet ailesi üyeleri ve soyluların ağızları açık kaldı ve Gared farkında olmasa da Alber Lacquer fark etti. Gared elini sıkarken gergin bir şekilde seğirdi ama kendisi de çok güzel olan Emelia'nın annesi gururla gülümsedi.

Gared her zaman basit bir adam olmuştu. Açık sözlüydü. Bazen Soylulara her şeyin, saklı kartlarla oynanan gizli bir oyun olmadığını hatırlatmak iyiydi.

Leesha bir zamanlar Gared'le nişanlıydı ama annesiyle birlik-

te olsa da artık daha iyi bir adamdı. Bir yanı bu birlikteliğe karşı çıkmak istiyordu. Emelia şeytani ve kontrolü elinde tutan biriydi. Ama Elona da öyleydi. Ve dürüst olması gerekirse Leesha da öyleydi. Belki de Gared'in bir kadında aradığı şey buydu.

Emelia skandal riski taşıyordu ama henüz farkında olmasa da bu risk Gared için de geçerliydi. Eğer Elona bir dev doğurursa, birilerinin gerçeği çözmesi çok uzun sürmeyecekti. Gared bile bunu gözden kaçıracak kadar aptal olamazdı.

"Aklından geçenleri öğrenmek için her şeyimi verirdim," dedi bir ses arkasından.

Leesha irkildi, düşüncelere öylesine dalmıştı ki Thamos'un arkasından yaklaşıp ona selam verdiğini fark etmemişti. Ama bu an için dua ediyordu ve artık hazırdı. Duygularını acımasızca yumruğunun içine alıp onları karanlık bir çukura iterken arkasını dönüp zarifçe reverans yaptı.

Wonda terziye ne kadar sert davranmış olursa olsun, Leesha ondan daha kötü davranmıştı. Kadınların bile göz ardı edemediği göğüs dekoltesinin gölgesinde giderek büyüyen karnını gizleyecek şekilde tasarlanan ipek elbisesinin her dikişi ve fırfırı için endişeleniyordu.

Eğilirken Thamos'un gözlerinin göğsüne kaydığını fark edince sırıtmamak için kendini zor tuttu. Kont cilalı botları ve resmi üniformasıyla –altın rengi apoletleri ve püsküllleri olan ezilmiş kadife ve ipekten– göz kamaştırıcıydı. Sol göğsünü bir düzine cilalı altın madalya kaplıyordu, mızrağı değerli taşlarla kaplı parlatılmış bir kayış takımıyla omzuna asılıydı.

Ama göğüs dekoltesi dikkatini çektiyse Thamos'un da yakışıklı yüzü onun dikkatini çekti. Sakalı özenle kesilmişti, saçları son derece düzgündü. İçine girerken terden sırılsıklam olan düzgün buklelerini sıkıca kavrayıp dağıtmak istedi.

Leesha bacaklarının arasının ıslandığını hissetti. Güneye gitmeden önceki son gecesiydi ve yola çıkmadan önce onunla tekrar birlikte olmayı planlıyordu. Bunu yapmazsa ölebilirdi.

"Önemli bir şey değil lordum," dedi.

"Yalan." Thamos yorgun görünüyordu. "Ama buna alışmış olmam gerekir. Gözlerinin ardında asla önemsiz bir şey olamaz,

Leesha Kâğıt."

Leesha yutkundu. Bunu hak etmişti. "Gared Balo Kraliçesini çoktan seçmiş görünüyor." Başıyla birbirinin gözlerinin içine bakan ikiliyi işaret etti. "Bu birlikteliği düşünüyordum." Wonda'ya işaret etti. "Ve Wonda'nın elbise giyip gelmeye nasıl karşı çıktığını."

Thamos homurdandı. "Kız akıllı. Annem yıllardır benim için bu tür balolar düzenliyor. Nüveliklerle savaşmayı tercih ederim."

"Çukur'un Baronu bu gece buradaki tek gözde bekâr değil, Majesteleri," dedi Leesha. "Kontun hâlâ bir kontese ihtiyacı var."

Tam o sırada çanlar çaldı ve herkes kafasını çevirip Düşes Anne'nin Kareen Easterly'yle durduğunu gördü. Arkasında duran Gared'in umursamadığı Kraliyet mensupları kızgınlıklarını gizlemeye çalışsalar da başarılı olamıyorlardı.

"Görünüşe bakılırsa Nehirköprü Kontu kokteyl saatinin kısa kesilmesini istiyor." Thamos kıkırdadı. "Annemden ziyade Easterlylerin tahtta hak iddia etmesi daha iyi olur. Hakarete uğramaya alışık değiller."

Gerçekten de Araine, Rojer'e ilk dans parçasına başlamasını işaret etti ve Jonglör itiraz edecek kadar aptal değildi. Kareen'in yavaşça halıda yürürken çalmasını istediği şarkıya başladı.

Thamos bir adım geri çekilip yere eğilerek elini uzattı. "Hâlâ bir kontese ihtiyacım olabilir ama Angiers'taki son gecemde onu aramak gibi bir isteğim yok. Benimle dans eder misin?"

"Kollarımı size dolarsam, Majesteleri," dedi Leesha, yine de elini tutup ona doğru yaklaştı, "bırakamayabilirim."

Thamos elini onun beline koydu. "Bırakman gerekecek. Annem ilk danstan sonra bizi bahçeye çağırdı."

"Şimdi mi?" Leesha buna inanamıyordu. "Balonun ortasında, sabah nereye gönderileceğini Yaratıcı bilirken mi?"

"Anneme de böyle söyledim," dedi Thamos, "ama canımı seviyorsam seni alıp gelmemi söyledi."

Dans pistinde Gared'in yanından geçtiler. Suratını buruşturmuştu, Leesha, Kareen'in parfümünün kokusunu alınca sebebini anlamakta zorlanmadı. Sinüslerinin kasıldığını hissetti ve şakağındaki bir kas seğirerek baş ağrısının yaklaşmakta olduğu haberini verdi.

Thamos onu dans pistinden uzaklaştırıp yan taraftaki çıkışa doğru yönlendirirken ağrısı dayanılabilir düzeydeydi. Wonda onları takip etmeye yeltendi ama Leesha gerek olmadığını belirten bir işaret yapınca kız duraksayıp duvarın dibindeki yerine geri çekildi.

Gözlerini yerden ayırmamaları gerektiğini bilen birkaç hizmetkâr dışında kimsenin olmadığı sessiz koridorlardan geçtiler.

Araine'in özel bahçesinin girişine yaklaşırken bu kalabalık bile azaldı. Koridor uzun ve karanlıktı, eski düklerin heykelleriyle dolu loş nişlerle doluydu. Leesha durup Thamos'u çekti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Leesha, Rhinebeck heykelinin arkasına girdi. Oldukça gurur verici bir tasvirdi ama Rhinebeck'i olduğundan iyi gösteren bir heykel bile nişin arkasını gölgede bırakacak kadar kalındı.

"Başım ağrıyor." Onu çekti ve Thamos ona doğru yaklaşırken pek direnç göstermedi.

Başka bir çift için bu sözler o gece romantik beklentiler içine girmemek anlamına gelebilirdi ama Leesha için tam tersiydi ve Thamos bunu biliyordu. Kont ortamı bozacak bir şey söyleyemeden, Leesha dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bir an için kaskatı kesildi ama sonra ona sıkıca sarılıp dilini ağzına soktu. Leesha elini başının arkasına götürüp saçlarını tuttu ve dilini daha derine çekti.

Thamos inleyerek onu avuçladı. Her nasılsa göğüsleri elbisesinin dışına taştı ve kendini ona bastıran Leesha saçını bırakıp onu tutmak için elini pantolonuna götürürken, Thamos göğüslerini sıktı. Sertleşmişti, Leesha vakit kaybetmeden bağcıklarını çözüp onu serbest bıraktı.

"Fazla vaktimiz yok," diye mırıldandı Thamos.

"Öyleyse, nazik davranma," dedi Leesha ve arkasını dönüp heykelin tabanına doğru eğilirken elbisesini kaldırdı.

Gared üzerine düşeni yapıp balodaki bütün genç kızlarla dans etti. İzlemek tuhaftı. Angierslı en uzun boylu kadının yanında bile dev gibi kalıyordu ve dansa ayak uydurmaya çalışırken birkaç narin ayak parmağına basmıştı.

Ama genç ve güzel kadınlarla dans etmekten ziyade nüvelik-

lerle savaşmaya uygun görünen yüzündeki aşırı dikkatli ifade daha kötüydü. Hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Sıra Emelia'ya gelene kadar bu şekilde devam etti. Ancak o zaman iri yarı Ormancı'nın yüzü aydınlandı ve ayakları yerden kesilmiş gibi dans etmeye başladı. Görünüşe bakılırsa, gelinini bulmuştu ve Nehirköprü'deki bütün altın bile fikrini değiştirmeye yetmeyecekti.

Kendall da bunu fark etti ve keman solosunu yavaşlatıp ikiliye birbirlerinin gözlerinin içine bakmaları için fırsat verdi. Amanvah ile Sikvah sesleriyle ona eşlik edip genç çifti bir nüvelik kadar kolay bir şekilde büyülediler.

Jasin Jonglör maskesini yüzünden düşürmeden eşleri her şeyden habersiz bir şekilde bir araya toplanan zengin soylu kadınlarla dans etti. Ama arada sırada sahneye Rojer'in yüreğine buz salkımları saplar gibi bakışlar atmayı ihmal etmiyordu.

Rojer gülümseyerek karşılık vermekle yetindi. Henüz intikamını almamıştı, bir sonraki adımının ne olacağını bilmese de şimdilik Jasin'in her gün küçük düşmesi Rojer'i fazlasıyla eğlendiriyordu.

Ama o sırada Jasin anlamlı bir şekilde Gared ile Emelia'ya bakıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Rojer'e döndü.

Biliyor.

Elbette biliyordu. Arrick'in günlerinden bu yana herhangi bir değişiklik olmadıysa, kraliyet genelevine düzenli erişim kraliyet ulağının avantajlarından biriydi. Jasin'in Emelia'nın fahişe Rosal olduğunu bilmekle kalmadığı kesindi, Rosal onunla kesinlikle birlikte olmuştu.

Ve Rojer ulağın bu sırrı saklayacağını hiç sanmıyordu.

Leesha ile Thomas geldiklerinde, Araine ile Vekil Janson bahçede bekliyorlardı. Birkaç fener asılıydı ama gölgeler derin ve kasvetliydi. Kadına güvenmesine rağmen Leesha muhafazalı gözlüğünü takıp gizli tehlikelerin olup olmadığını görmek için gölgelere baktı.

"Bu çok gizli bir buluşma," dedi Leesha. "Thamos'un Angiers'taki son gecesinde balodan erken ayrılmamızın bir sebebi var mı?"

"Çok iyi bir sebebi var," dedi Araine. "Gizli silahımla tanışmanızı istiyorum, bunu içeride yapamazdık. Çocuk lazımlıktan daha kötü kokuyor."

"Çocuk mu?" diye sordu Leesha.

"Briar, tatlım," diye seslendi Araine nazikçe, "dışarı çık."

Leesha üç metre ilerideki domuzkökü parçasının arasından bir çocuk çıkınca irkildi. Onu nasıl gözünden kaçırmıştı? Muhafazalı gözlüğü gözündeyken, aurasının bir fener gibi parlaması gerekirdi.

Ama parlamamıştı. Aurası o kadar sönüktü ki, çocuğun ölmek üzere olduğunu düşündü ama hızla ve zarifçe düşesin yanına gitti. On altı yaşından daha büyük olamazdı, uzun boylu, zayıf ve çevikti. Bir omzunda *Sharum*ların yuvarlak muhafazalı kalkanı asılıydı ama üzerinde Thesalıları özgü bir pantolon ve gömlek vardı.

Yüz hatları Krasialılara pek benzemiyordu ama Thesalılara da benzediği söylenemezdi. Çocuk çok kirli olduğu için bariz bir şekilde görmesi zordu.

Düşesin söylediği gibi, çocuğun saçtığı koku dayanılmazdı. Kokusunu alan Leesha'nın burun delikleri genişledi. Bayat ter kokuyordu ama domuzkökü kokusu daha yoğundu. Losyon gibi çürümüş yaprakları ve bitkileri cildine sürmüştü. Giysileri domuzkökü lekesi içindeydi. Yapışkan bitki özü yüzeyinde toz katmanı biriktirmişti ama bu keskinliğini azaltmıyordu.

"Küçük numaramızı bağışla," dedi Araine. "Briar istemediği sürece hiçbir iblisin onu göremeyeceğini iddia ediyor ve aynı şeyin büyüleyici gözlüğün için de geçerli olup olmadığını merak ediyordum."

Leesha karşılık vermedi ama düşes yanıtını almıştı. Gözlükten düşese bahsetmiş miydi? Kadın belli ettiğinden fazlasını biliyordu.

"Leesha, Thamos, bu Briar Damaj," dedi Araine ve çocuk onlara homurdandı. Boğazının derinliklerinden gelen sert ve hayvani bir sesti.

Damaj. Bir Krasia soyadıydı. Akrabalıkları yüzlerce nesil önce kaybolmuş olsa da, Inevera'yla –ve Amanvah'la– aynı soydan geldiği anlamına geliyordu. Damaj kabilesi Kaji zamanına kadar soylarının izini sürebiliyordu.

Ama Briar bir Laktonlu ismiydi. Çocuk melezdi ama Leesha

işgalden önce kuzeyde Krasialılar olduğunu bilmiyordu. Birkaç yıl içinde yüz hatları sıradanlaşabilirdi ama daha önce böyle birini hiç görmemişti. O bir Ulağın oğlu muydu?

"Tanıştığımıza sevindim Briar," dedi Leesha elini uzatarak. Tedirgin olan Briar geri çekildi. Leesha gülümseyerek elini indirdi. "İblisler domuzkökü kokusundan hoşlanmıyorlar, değil mi?"

Bu çocuğu rahatlattı. "Çok fazla koklarlarsa kusuyorlar. Nüvelikler domuzkökünden nefret ederler."

Leesha çocuğun aurasını incelerken kafasını salladı. Domuzkökü kokusunun iblisleri kaçırdığını bilmiyordu ama şimdi her şey mantıklı geliyordu. Domuzkökü iblis enfeksiyonu tedavisinde ana malzemeydi ve nüveliklerin bu bitkiden kaçındıkları bilinirdi.

Ama hepsi bununla sınırlı değildi. Bahçedeki ortam sihrinin sis gibi yerde süzülmesini izledi. Normalde muhafazaların olmadığı bir alanda canlı şeyler sihri çekerdi. Ama sihir suyun üzerine çıkan yağ gibi Briar'dan kaçıyordu.

Domuzkökü sihri uzaklaştırabilir miydi? Bu birçok özelliğini açıklayabilir ve değerli bitkinin daha işe yarar olmasını sağlayabilirdi.

"Briar direnişe karşı çok değerli olduğunu kanıtladı," dedi Araine. "Krasia dilini biliyor ve ilk bakışta onlardan biri sanılabilir. En önemlisi de gece-gündüz hareket halinde. Senin Dövmeli Adamın gibi ama ihtişam yanılgısı olmadan."

Leesha iğneli sözüne aldırmadı. Araine çocuğun çok değerli olduğunu söylerken abartmıyordu. Düşesin onunla bile kolay kolay paylaşmayacağı bir kaynaktı.

"Briar'ın Lakton'da bağlantıları var," dedi Araine. "Çukur'daki birliklere Krasialı devriyelerden kaçınarak karadan rehberlik edip tersane müdürleriyle görüşmelerini sağlayabilir. Üs olarak gölün kenarındaki bir manastırı kullanıyorlar."

Thamos tek kaşını kaldırdı. "Rhinebeck bunu biliyor mu?"

Araine kahkaha attı. "Elbette bilmiyor. Rhiney sadece direnişi tek başına bulacağını biliyor. Ama seni o gönderiyor ve vermen gereken sözlerden sorumlu tutulacaksın."

"Peki bunlar hangi sözler?" diye sordu Thamos.

Araine, Janson'ı işaret etti ve adam konta yuvarlanmış bir par-

şömen verdi. Thamos onu açıp hızla okudu. Leesha da omzunun üzerinden okumak için eğildi.

"Burada Laktonluların bana bağlılık yemini ettikleri yazıyor," dedi Thamos.

"Yardımlarına koşmak için hayatlarımızı tehlikeye atacaksak, neden taleplerde bulunmayalım?" diye sordu Janson. "İşgal altında olan biz değiliz, onlar."

"Henüz değil," diye dikkatini çekti Leesha.

"Ne olursa olsun vekil haklı," dedi Araine. "Şu an bize bizim onlara olduğumuzdan daha çok muhtaçlar, pazarlıklara başlarken bu gerçeği göz ardı etmemiz aptallık olur. Savaşılacaksa askerleri senin emirlerine itaat edecekler. Bu kısım pazarlığa tabi değil."

"Anlıyorum." Thamos'un sesi gergindi. "Ama onlar Rhinebeck'e değil, *bana* bağlılık yemini ediyorlar."

"Sen Tahta Askerler'in lord komutanı ve Çukur Diyarı'nın kontusun," dedi Araine. "Seninle doğrudan ittifak kurmaları daha mantıklı."

Thamos kafasını salladı. "Rhinebeck bunu bu şekilde görmeyecek."

"Rhinebeck'in başka seçeneği yok." Araine'in sesi sertleşti. "Haberi aldığında antlaşma çoktan imzalanmış olacak ve emrinde üç orduyla onun için erişilmez olacaksın. Sana karşı koyacak gücü olmayacak."

"Karşı koymak mı?" diye sordu Thamos. "Thesa'yı fethederek çöl iblisinin yerine mi geçeceğim?"

"Senden hiçbir yeri fethetmeni istemiyorum," dedi Araine. "İhtiyacımız olan bu değil."

"Öyleyse ihtiyacımız olan ne?" diye sordu Thamos.

"Bir kral," dedi Araine. "Bir iblis değil. Bir kurtarıcı da değil. Thesa'nın bir krala ihtiyacı var."

Thamos boş gözlerle ona baktı ve Araine ona doğru yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tatlı oğlum. Şimdi bunu düşünme. Sadece güvende olmaya, yapılması gerekeni yapmaya ve sevdiklerinin yanına dönmeye odaklan." Ona sıkıca sarıldı ve geri çekilirken gözyaşlarını sildi.

"Her şeyi halledip veda etmen için şafağa kadar vaktin var,"

dedi Araine. "Ama buraya geldiğinde yanaklarının rengine bakılırsa bir kısmını halletmiş olmalısın."

Arkasını dönüp Briar ve Janson'u beraberinde götürerek Leesha ile Thamos'u bahçede yalnız bıraktı. Thamos ona kollarını açtı ve Leesha kollarının arasına girip ona sıkıca sarıldı. Thamos da onu sıktı ve pelerininin omzuna bağlı olduğu yerde düzgün bir şekilde birleşen kumaşa doğru hıçkırdı.

"Gitme," diye yalvardı bunun aptalca bir istek olduğunu bilmesine rağmen.

"Kardeşim ve annem birleşmişken başka bir seçeneğim var mı?" diye sordu Thamos. "Çukur'u benden alırlar. Muhtemelen Mickael'e verirler. Zamanında almadığı için hâlâ pişman. Pether de. Birkaç ay önce onlara teklif edildiğinde ikisi de orayı istemediler ama şimdi aç gözlerle süzüyorlar."

"Orayı inşa edip geliştirdiğin için aç gözlerle süzüyorlar," dedi Leesha. "Çukurlular bunu biliyorlar. Tahtına geri döndüğünde Angiers'tan gelen hiçbir mektup, denemeye cüret etseler bile onu senden alamaz."

"Evet, olabilir," dedi Thamos. "Kardeşime karşı Krasialılara karşı olduğundan daha çok savaşmak istiyorsam. Ama birinin akıntının yönünü değiştirmesi gerekir. Krasialılar Lakton'u ele geçirirlerse sınırın güneyindeki her şeyi yutmaları an meselesi olur. Buna ben engel olmazsam kim olacak? Değerli Arlen Bales'in gitti."

Sözleri sertti ama Leesha aldırmadı. "Öyleyse beni de yanında götür."

"Saçmalama," dedi Thamos. "Düşman bölgesinde haftalarca seyahat etmem gerekecek ve sen beş aylık hamilesin."

"Bir grup suikastçı nüveliğe karşı ayakta duracak kadar güçlüydüm," dedi Leesha. "Krasialılara karşı duramayacağımı mı sanıyorsun?"

"Krasialılar gündüz savaşırlar," diye ona hatırlattı Thamos. "Güneş parlarken, *hora* çocuğunu mızraklardan ve oklardan korur mu?"

Leesha haklı olduğunu biliyordu ama yine de onu sinirlendirdi. "Seni kullanıyorlar. Araine ile Rhinebeck, ikisi de. Politik oyunlarında bir piyonsun."

"Peki sen ne yapıyorsun, Leesha?" diye sordu Thamos. "Benimle birlikte olmaya başladığında bunun nasıl görüneceğini biliyorsun. Düşüncesizliğini gizlememe yardımcı olmak için sen de beni kullandın."

"Biliyorum," dedi Leesha. "Çok üzgünüm..."

Thamos sözünü kesti. "Artık bir seçeneğim var. Ya seninle evlenip yaşayacağım kaçınılmaz utancı bekleyeceğim ya da sevdiğim tek kadına sırtımı döneceğim."

Geri çekildi. "Belki de ölmem en iyisi."

Topuklarının üzerinde dönüp kalbi yerinden sökülmüş gibi hissederken onu bahçede yalnız bıraktı.

Leesha bir süre orada durdu, şaşkınlık ve üzüntü onu olduğu yere sabitledi. Ama sadece bir süreliğine. Sonra eteklerini toplayıp ayakkabılarını ayağından çıkardı.

"Thamos!" diye seslendi ve gururunu hiçe sayıp peşinden koştu. Bu şekilde bitemezdi. Buna izin vermeyecekti. Çok yaklaşmıştı. Onu kollarına almıştı. *İçine* girmişti. Ayrılacaklarsa son bir öpücükle ve Thamos'un onu sevdiğini bilerek ayrılmaları gerekirdi.

Thamos çok hızlı hareket etmiş ya da bahçede farklı bir yola sapmış olmalıydı. Sarayın girişine vardı ama koridorda olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Dük heykellerinin yanından hızla geçip odalarına doğru gitti. Yola çıkmadan önce hazırlıklarını tamamlaması için oraya dönmesi gerekirdi.

İleriden, Thamos ve onun kaçamak yapmak için kullandıkları nişten bir ses geldi. Thamos ondan saklanıyor muydu? Yoksa gölgelerin güvenli kollarında duygularını dışa vurmaya mı gitmişti?

Ama bazı şeyler gölgelere bırakılamazdı. Bazı şeylerin ışığa ihtiyacı vardı. Leesha belindeki hora kesesinden bir muhafaza taşı alıp parmaklarını hareket ettirerek muhafazaları etkinleştirip nişi güneş gibi gölgeleri kovan göz alıcı bir ışıkla doldurdu.

Ama orada saklanan Thamos değildi. Prenses Lorain ile Lord Sament'i neredeyse kendisi ve Thamos'la aynı pozisyonda buldu. Işığa tepki gösteremeden lordun iki kez daha hamle yaptığını gördü ve sonra sendeleyerek geriye çekilip dizlerinin etrafındaki pantolonunu toplamaya çalıştı.

Leesha yüzünün kızardığını hissetti, ışığı aşağı indirip bakışlarını çevirdi. "Özür dilerim, başka biri olduğunuzu sandım."

"Üzgün ya da değilsin, artık bizi gördün." Lorain kendini toplamakta pek zorlanmadı, ayağa kalkarken elbisesinin etekleri aşağı düştü. Tehditkâr bir şekilde Leesha'ya yaklaştı. "Sorun şu ki bu konuda ne yapacağız?"

"Rhinebeck'le nişanlı değilsin. Evli bir erkek için kendini saklaman gerekmiyor." Leesha kendini toparlamayı başaran Sament'e döndü. "Euchor'un evliliğini feshettiğini duydum ama Lord Sament'le evli değildin."

"Sament benim arkadaşım," dedi lord, "ve güneye yapacağım yolculukta bana adını ödünç vermeyi kabul etti. Angiers'taki kimse neye benzediğimizi bilmiyor." Uzanıp Lorain'in elini tuttu. "Feshedilmiş olsun ya da olmasın, karımı bir düşman sarayına tek başına gönderemezdim."

"Babam bir kâğıdı yırtabilir ama yeminlerimizi geri almaz," dedi Lorain. "Politika gerektirirse Rhinebeck'le evleneceğim ama o asla kocam olmayacak." Sament'e baktı. "Kocamın gece arzusu gerçekleşse ve Lakton'a yapacağı bu aptalca yolculukta ölse bile."

"Gitmeliyim," dedi Sament. "Lakton'u özgürlüğüne kavuşturmakta başarılı olursak belki Rhinebeck'le evlenmek zorunda kalmazsın. Yoksa bunu görmektense ölmeyi tercih ederim."

Lorain güvensiz gözlerle Leesha'ya baktı. "Anlayacağınızı sanmıyorum, sahibe. Düşese söyleyecek misiniz?"

Leesha prensesin şaşkınlığına aldırmayıp kadına doğru uzandı ve ona sarıldı. "Sandığından daha iyi alıyorum. Rhinebeck'le evlenmediğin sürece bundan kimseye bahsetmeyeceğime dair bir Otacı olarak söz veriyorum." Sament'e baktı. "Böyle bir şey olursa sorunun gerçek olduğundan emin olmak için bir vâris doğana kadar Miln'de kal."

Sament dişlerini sıktı ama bir kez kafasını salladı.

"Sonrasında," dedi Leesha, "ne yapacağın beni ilgilendirmez."

Arkasını dönüp onları yalnız bıraktı ve Thamos'un geri dönmediğinden emin olana kadar balo salonunda dolaştı. Ayağında ayakkabıları yokken herkes ondan daha uzun görünüyordu ama artık dans etmek istemiyordu. Wonda'ya onu takip etmesini işaret edip odasına döndü.

Masasına oturup babasının dükkânında ürettiği çiçek kokan değerli kâğıtlardan birini aldı. Stoğu neredeyse tükenmek üzereydi ve daha fazlasını üretmek için muhtemelen bir daha zamanı olmayacaktı.

Ama sevdiği adama yüz yüzeyken söyleyemediği şeyleri yazmayacaksa, özel kâğıdın ne anlamı vardı?

Bütün gece bu mektubu yazmakla uğraştı ve sonra kontun mektubu almadan gitmediğinden emin olmak için Wonda'yı gönderdi.

Gared'in dans bittikten sonra her genç kadınla biraz vakit geçirmesi bekleniyordu ama şarkıların arasında onlarla yalnız kalmamak için Rojer'e yanlarına katılmasını işaret etti. Her defasında merhametsizce Rosal'a yanaşırken genç ve umutlu geveze kadınları beraberinde çekti. Çok geçmeden cilacının kızının etrafını tek amaçları onu küçük düşürmek olan kadınlar sardı.

"Bir esnafın kızı baronluğu yönetmek hakkında ne bilebilir ki?" diye Karen merakını dile getirdi.

Rosal gülümsedi. "Lütfen, leydim. Bizi aydınlatın. Örneğin babanız Nehirköprü'yü öylesine büyük bir borca soktu ki köprü geçiş ücretlerini iki kat artırmak zorunda kaldı. Köprülerden geçmek isteyen tüccarlar masrafı müşterilerinden çıkarıp babam gibi adamları malzemeleri için daha fazla para ödemeye zorluyorlar ve bu köylülere yansıyor. Bu sorunu nasıl değerlendiriyorsunuz?"

Karen hemen yanıt veremeyince, "Bunlar erkeklere bırakılması gereken sorular," dedi Dinny. "Şair Nichol Graystone'un da söylediği gibi:

"Kadın ve erkekte Yaratıcı
Uyumla çarpan iki ruh gördü
Erkek her gün çalışarak geçimi sağlar
Güzel gelinine yiyecek ve rahat sunar
Çocukları ve evi onun bölgesi olur
Böylece evlilik dengesi korunur."

"Bunu yazan Graystone değil Markuz Eldred'di," dedi Rosal, Gared'in gözleri donuklaşmaya başlarken. "Ayrıca bu kötü bir kilise çevirisi. Orijinalinde Ruskan şöyle der:

"Kadın ve erkekte Yaratıcı
Uyumla çalışan iki ruh gördü
Her gün çalışarak geçimlerini sağlayan.
Gelin ve damadın bir evi ve huzuru olacak
Güçlü nesiller yetiştirip
Sıkıntılara birlikte göğüs gerecekler."

Gared'e bakıp göz kırptı. "Ama en sevdiğim Eldred şiiri bu değil. Gençliğinde daha güzel şeyler yazmış:

"İri yarı Laktonlu bir adam vardı
Onu seven bütün kadınların canını yakardı
Üzerine çıktığı çıplak kadınların
Hiçbiri onu tamamen içine alamazdı
Bu yüzden bir kayalık iblisini denemeyi seçti."

Gared kahkaha attı ve gecenin geri kalanı boyunca baronun ilgisini üzerinde toplayan Rosal onu hakir görenlerin sayısı giderek artarken hiç istifini bozmadı.

Sahne arkasında Araine'e Bekarlığa Veda Balosu'nun Kraliçesi olarak Emelia'yı seçtiğini söylerken, iri yarı Ormancı'nın elleri titriyordu.

Araine ellerini beline koydu. "Şaşırmamı mı bekliyorsun? Bütün gece gözlerini kızdan ayıramadın."

Gared ayaklarına baktı. "İlk tercihiniz olmadığını biliyorum..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Araine, "ikimiz de başlangıç için bunun çok az olduğunu biliyoruz. Lordlar çılgına dönecekler ve Yaratıcı biliyor ki zenginlik ve güzel hizmetkârlar vaat ederek Kareen ile Dinny'yi üzerine itmeye devam edecekler, ama o iki kız da seni ya da Çukur'u idare edebilecek kapasitede değiller. Oğullarım arkandan kıs kıs gülecekler ama bu birlikteliğe karşı çıkmayacaklar ve Rosal hakkında ne bildiklerini düşünürlerse düşünsünler, Emelia her birinden on kat daha değerli."

Gared şaşkınlıkla düşese baktı. "Bilmediğimi mi sanıyordun?" diye sordu Araine. "Jessa bana hizmet ediyor. Ben onaylamasaydım, kızı asla karşısında dolaştırmazdı."

Gared'in yüzündeki gevşekliğin yerini yavaşça bir gülümseme aldı. Araine parmağını kaldırarak bu gülümsemenin bütün yüzüne yayılmasına engel oldu. "O kıza ve Ormancı Çukuru'na iyi bak,

Ormancı Gared. Şimdi yemin et."

"Güneşin üzerine yemin ederim," dedi Gared istekle.

Araine kafasını salladı. "Ve sakın kilo alma. Bir erkeğin yapabileceği en kötü şey kilo almaktır. Hiç kimse tahtta oturan şişman bir adama saygı duymaz ve insanlar saygı göstermeyi bıraktıklarında tahtta oturmak bir sandalyede oturmaktan farksızdır."

Gared, Rosal'a Balo Kraliçesi tacını takarken kalabalıktaki sadece birkaç kişi memnun görünüyordu ama kimse Araine'den daha şaşkın değildi. Rojer son dansları için zafer dolu bir şey çalarken, Soylular yaralarını sarmak ve Gared'in fikrini değiştirmek için geri çekildiler.

Sanki böyle bir ihtimal varmış gibi. Balo sona ererken grup kabul odasına çekildi ama genç çifti birbirlerinden ayırmak hâlâ imkânsızdı.

Amanvah onlara bakıp kafasını iki yana salladı. "Bir *heasah*'la evlenmesini onaylamıyor musun?" diye sordu Rojer.

"Seçim yapması için kendisine sunulan potansiyel gelinlerin ona layık olmadıkları düşünüldüğünde pek fazla şansı yoktu," dedi Amanvah.

"Bu kulağa neredeyse onaylıyormuşsun gibi geldi," dedi Rojer.

"Babamın ona doğru düzgün bir gelin vermesi daha iyi olurdu," dedi Amanvah.

Rojer gülümsedi. "Bu konudaki seçimlerinden kesinlikle şikâyet edemem."

İkisi partiden ayrılıp odaya dönerken Rojer biraz sarhoştu. Ana giriş muhafazalı at arabalarına doğru ilerleyen davetlilerle doluydu, o nedenle Rojer onları misafirlerin kaldığı kanadın altından geçtikten sonra dördüncü kattaki odalarına çıkabilecekleri bir arka merdivene doğru yönlendirdi.

Rojer'in içi bir kez daha umutla doldu. Düğün Gared her şeyi ayarlar ayarlamaz yapılacaktı ve çok yakında ait oldukları Çukur'a döneceklerdi. Daha önce hiç bu kadar gösterişli bir etkinlikte performans göstermemiş olan Kendall uçarcasına yürüyordu. Parlak renkli ipek balo elbisesinin içinde fırıl fırıl dönerken kahkaha attı.

Coliv merdivenlerden inerken onlara önderlik etti, dükün gü-

venli kalesinde olmalarına rağmen, gece dışarıda olduğu gibi tetikteydi.

Ama sahanlığa ulaştığında bir tıngırtı duyuldu ve omzuna bir tatar yayı oku saplandı.

Her şey bir anda oluverdi. Saray muhafızlarının yeşil ve altın rengi cüppelerine bürünmüş iki adam merdivenlerden aşağı üzerlerine yürüyüp Kendall ile Sikvah'ı sertçe Rojer ile Amanvah'ın üzerine ittiler. Öne doğru sendelediler ve diğerleri üzerine düşerken nefesi kesilen Rojer çenesini son basamağa çarptı.

Coliv okun geldiği yöne doğru mızrağını fırlattı. Karanlıkta birinin acıyla inlediği duyuldu ve onu başka bir tıngırtı izledi. Coliv kalkanını zamanında kaldırmıştı ama kalkan, muhafazalı ince metal okları değil, nüvelikleri durdurmak için tasarlanmıştı. Ok kalkanı delip Gözcü'nün ensesinde durdu.

Coliv, Amanvah'a en yakın olan muhafıza döndü, cüppesinin içinden keskin fırlatma üçgenlerinden birini çıkardı. Sahibesini korumak için bu ciddi yarayı görmezden gelebilirmiş gibi kolunu kaldırdı ama dizlerinin üzerine çöküp kan öksürmeye başladı.

Ayağa kalkmaya çalıştılar ama kısa, cilalı sopalar taşıyan saray muhafızları her yönden gelmeye başlamıştı. Biri ona doğru yaklaşırken Rojer kol ucuna gizlediği bıçakları çıkardı. Birini fırlattı ama hâlâ sarhoştu ve bıçak hedefi ıskaladı. Diğerini sıkıca kavradı, kalan tek silahını kaybetme riskine girmek istemiyordu.

İlk savrulan sopadan kaçmayı başardı. İkinciden de kaçtı. Muhafız üçüncü hamleyi yapmak için kendini toplayamadan Rojer yaklaşıp bıçağını adamın yan tarafına sapladı.

Ancak pek işe yaramadı. Bıçak rahatça gizleyebileceği ve gerektiğinde fırlatabileceği şekilde küçüktü. Adam sopasıyla Rojer'in yüzüne vurup onu yere sererken incinmiş olmaktan ziyade sinirlenmiş görünüyordu. Kendall aralarına girmek için koştu ama muhafız karnına sert bir tekme atınca arkası üstü düşüp bu sırada Rojer'in yüzüne bastı.

Rojer bıçağını kaldırmaya çalıştı ama muhafız sertçe bileğine bastı ve büyük bir acıyla bıçak parmaklarının arasından kaydı. Muhafız sopayı karnına indirdi ve Rojer içgüdüsel bir şekilde dizlerini

göğsüne doğru çekti, bir sonraki darbe hayalarına indi. Rojer çığlık attı ama üçüncü hamle iki dişini düşürürken çığlığı kesildi.

Rojer sersemlemiş bir halde yere serilirken Amanvah ile Sikvah'ın sopalarla arkalarından nefessiz bırakıldıklarını gördü. Mücadele ettikçe, muhafızlar daha fazla sıkarak onları itaat etmeye zorluyorlardı. Adamlar kas ve ağırlık yönünden avantaja sahiptiler, her biri kadınların toplam ağırlığından daha fazlaydı.

Tatar yayı kullanan adamlardan biri koridorun ilerisinde yatıyordu, Coliv'in mızrağı göğsüne saplanmıştı. Başka biri Kendall'ı sabitlemişti. Oku tükenen silahı omzunda asılıydı ve onu tekmelememesi için dizlerini üst bacaklarına koymuş kızın bileklerini yere bastırıyordu.

Bir alkış duyuldu ve Jasin Altınses gölgelerin arasından çıktı, Abrum ile Sali de onu izlediler.

"Altınses?" dedi Rojer boğuk bir sesle.

"Ah, artık Hiçşarkı demeyecek misin?" diye sordu Jasin. "Saygılı olman gerektiğini çok geç hatırladın, Yarımel."

"Altın kurbağa, demiştim." Rojer ona tükürmeye çalıştı ama dudakları hızla şişmişti. Kan ve tükürüğün yapışkan karışımı çenesinden aşağı süzüldü. Yine de bu hareketi yüzüne bir darbe daha almasına neden oldu.

"Seni köy pisliği, *şehrime* gelip beni küçük düşürebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Jasin. "Yalanlar yayıp görevimi tehdit edebileceğini ve bunun karşılıksız kalacağını mı düşündün? Bundan daha akıllı olmanı beklerdim."

"Müttefik bulmak zor olmadı." Jasin başıyla Amanvah ile Sikvah'ı işaret etti. "Bu gece zengin olacağım. Bir çift Krasialı prensesi rehin almak için birçok lordun ne kadar para ödemeye razı olduğunu duysan şaşırırsın. Baron'un Balo Kraliçesi'nin kraliyet fahişesi olduğunu kanıtladığımda daha da çok kazanacağım."

Sikvah mızrağı çekiştirdi ama onu tutan adam boğazına iyice bastırdı. "Bana kötü fikirler vermeden önce kıvranmayı kes kadın."

"Fikirlere kapılmak yok," dedi Jasin. "Burada değil. İşimizi bitirip gitmeliyiz."

"Anders'i öldürdüler," dedi Kendall'ı yere yapıştıran muhafız. "Karşılığında kan dökmeden onları bırakamayız."

"Risklerin farkındaydı," dedi Jasin, "ama karşılığında Rojer'i ve kızı öldüresiye dövebilirsiniz."

"Pekâlâ." Muhafız sırıtarak kemerindeki sopaya uzandı.

"Hayır!" Rojer yuvarlanarak kaçmaya çalıştı ama tepesinde duran muhafız botunun topuğuyla Rojer'in bileğine basıp onu yere sabitlerken sopasıyla karnına, hayalarına ve başına vurdu. Rojer'in gözlerinin önünde sarhoş dansçılar gibi ışıklar döndü.

Görüşü netleşince, Amanvah'a baktı. "Çok üzgünüm." Sözleri anlaşılmazdı.

Amanvah sertçe gözlerine baktı. "Bu kadarı yeter. Sikvah."

Sikvah yerden güç alarak doğruldu ve omzunun üzerinden onu rehin alan adamın yüzüne uzandı. Bileklerini çarprazlamasına tutup öne doğru eğilerek adamı karşı duvara sertçe fırlattı ve sopayı eline aldı. Fırlatmakta hiç tereddüt etmedi ve Rojer'in tepesinde duran adamın başına isabet ettirip onu geriye doğru düşürdü.

Amanvah onu rehin alan adamın omzuna sertçe tuttuğu parmaklarıyla kusursuz bir darbe indirdi. Kolu cansız bir şekilde yana düşerken, Amanvah diğerini yakalayıp düz tutarak kenetledi ve adamı basamaklardan aşağı çekmek için kolunu çevirip ayağını boğazına dayadı.

Sikvah çoktan harekete geçmişti, Kendall'ı yere sabitleyen adamın üzerine atıldı. Adam onunla mücadele etmek için doğruldu ama boğuşma çabasını savuşturup sıçrayarak bacağını boynuna doladı. Havada dönüp düşüş ağırlığından yararlanarak boynunu kırdı.

Jasin hiç vakit kaybetmeden bıçağını çıkarıp Rojer'e doğru atıldı. Sikvah'ın bayılttığı adam kendine geliyordu ve Abrum ile Sali de sopalarını çıkarıp saldırıya geçtiler.

Parmaklarını hızlı bir şekilde hareket ettirince Coliv'in gözdesi keskin üçgenlerden biri Jasin'in bıçağı tutan eline saplandı. Sikvah ona yaklaşırken adam silahı elinden bırakıp çığlık attı.

Rojer daha sonra kavgaya benzer bir şey olduğunu düşündü ama böylesine tek taraflı bir çatışma için bu kelime uygun değildi. Sikvah dövüşmüyordu. Sadece öldürüyordu.

Sali ona sopasını savurdu ama Sikvah kadının bileğini kavrayıp ona yaklaştı ve hızından yararlanarak Sali'nin boğazını ezen bir dirsek darbesi indirdi. İri kadının bedenini Jasin'e doğru itti ve bir

dansçı gibi adım atarak maskeli muhafızın hakkından gelmeye gitti. Muhafız sopayı savurdu ama Sikvah hamlenin yolundan kaçıp tam bir daire çizdi ve dirseğini adamın omurgasına geçirince işitilebilir bir kırık sesi duyuldu. Yere düşmeden öldü.

Hayatta kalmaya karar veren Abrum olay yerinden kaçmak için arkasını dönüp koştu ama Sikvah'ın fırlattığı sopa kalçasına isabet etti. Teğet geçen bir darbe gibi görünüyordu ama bacağı kıvrıldı ve dizinin üzerine düştü. Sikvah üzerine atılırken kafasını yakaladı ve havada bir takla atarak boynunu kırdı.

Bu kadar çabuk bir şekilde her şey bitti.

Jasin, Sali'nin iri cüssesinin altından kalkmaya çalışıyordu. Yüzü hep bir ağaçlık iblisini andırıyordu ama artık kararan bir dehşet içindeydi.

Rojer, Jasin'in düşürdüğü bıçağı alıp sendeleyerek ayağa kalktı. Amanvah, Coliv'in üzerine doğru eğilmişti ve boş gözlerine bakıyordu. "Yalnız yolda gururla yürü, *Sharum*. Everam Cennet'te ödüllerle seni bekliyor."

Rojer boğazının kasıldığını hissetti. Coliv ile gece omuz omuza savaşmışlardı. Bu tür konularda Krasialılar gibi romantik düşünceleri yoktu ama erkekleri birbirlerine bağlayan bir şey olduğunu inkâr edemezdi.

Ama şimdi Rojer, Jasin'i öldürmekten çekindiği için Coliv ölmüştü. Madalyasına eklemesi gereken bir isim daha vardı. O madalyaya kaç isim sığabilirdi?

"Buraya kadar," dedi Rojer. Şimdiye kadar bir iblisten başka bir şey öldürmemiş ve hep içinde bunun olup olmadığını merak etmişti. Ama artık tereddüde yer yoktu, son sözü söylemeye isteği yoktu. Bıçak haşlanmış yumurtaya saplanır gibi Jasin'in gözüne girdi ve Altınses'in bedeni bıçağı çevirirken son kez şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Ve sarayın gerçek muhafızları onları bu şekilde buldular.

23. BÖLÜM

SORGULAMA

D.S. 333 KIŞ

Rojer kilidin tıkırdadığını duyunca gerildi. Kapı kalın altın ağacındandı ve çelikle sarılıydı. Pencere ya da gözetleme deliği yoktu, sadece alt kısmında bir tepsinin kayabileceği kadar bir boşluk vardı. Kapının diğer tarafındaki kişinin kim olduğunu bilmesine imkan yoktu.

Ama açıkçası önemi yoktu. Rojer'in mücadele edecek hali kalmamıştı. Silah arkadaşlarının ölmesine çok sinirlenen saray muhafızları onu döverek itiraf etmeye zorlamaktan hiç çekinmemişlerdi. En sonunda ipucunu Janson'dan almışlardı ve birinci vekil yeğeninin öldüğünü duyunca çok öfkelenmişti.

Pes ettiklerinde bilincini kaybetmek üzereydi ve minnettarlıkla kendinden geçip gözünü burada açmıştı.

Küçük pencereden bir kez bakınca nerede olduğunu anladı. Güney Kulesi.

Pusulanın her ucunu gösteren dört taş kulesi olan Büyük Angiers Katedrali, Dönüş'ten önce inşa edilmişti. Kuzey Kulesi'nde sesi kilometrelerce uzaktan duyulan büyük çan bulunuyordu. Diğer kulelerde yüzyıllardır kâfirler ve siyasi suçlular tutuluyordu. İdam edilemeyecek kadar güçlü –ya da soylu; ortak hapishanede

tutulamayacak kadar tehlikeli– ya da soyu tükenmekte olan kadınlar ve erkekler burada tutulurlardı.

Rojer kulelerle ilgili meşhur hikâyeleri biliyordu, kendisi de birkaçını anlatmıştı ama bir gün onlardan birine düşeceği hiç aklına gelmemişti.

Kapı ardına kadar açılırken Rojer doğruldu. Şişen gözlerinin arasından Leesha'yı görünce rahat bir nefes verdi ve tekrar basit yatağına çöktü.

"Rojer!" diye çığlık atan Leesha kapıyı arkasından kapatıp hemen yanına koştu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ama morluklarını incelerken oldukça ciddiydi. Örtüleri üzerinden çekip kırık kemikleri ya da kanaması olup olmadığına bakarken Rojer sızlandı.

"Lanet olası vahşiler," diye homurdandı Leesha ayağa kalkarken. Pencereye gidip kalın perdeyi kapattı ve tekrar yanına döndü.

Önlüğünün ceplerindeki otları boş verip muhafaza takımına uzanırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu Rojer şiş dudaklarının arasından.

"Kıpırdama," dedi Leesha ve ince bir fırça ve küçük bir mürekkep kavanozu çıkardı. "Çok fazla vaktimiz yok ve Amanvah'a konuşmadan önce seni iyileştireceğime söz verdim."

"İyileştirmek mi?" diye sordu Rojer. Daha doğrusu denedi. Yüzü kelimeleri doğru düzgün oluşturmak konusunda üzerine düşeni yapmayı reddediyordu.

Leesha yanıt vermedi, erdemli olmayı boş verip Rojer'in giysilerini çıkardı ve tenine muhafazalar çizdi. *Hora* kesesine uzanıp bir iblis kemiği çıkarınca Rojer ürperdi, ama karşı çıkamayacağı kadar canı yanıyordu.

Leesha'nın muhafazaların üzerinde gezdirdiği kemik ısınıp hafifçe parlamalarına ve Rojer'in tenine nüfuz edip kaslarıyla kemiklerine kadar ulaşan, acıyı uyuşturup şişliği hafifleten bir karıncalanmaya sebep oldu. Görüşü netlik kazandı, dudakları eski çevikliğine biraz olsun geri döndü. Ağzında yine yer açıldı, dili içgüdüsel bir şekilde sopanın dişlerini döktüğü yere kaydı. Yorgunluğu kayboldu ve bir kez daha kendini güçlü ve tetikte hissetti.

Yumruğunu sıkınca içinde gücün dolaştığını fark etti. Birkaç dakika öncesine kadar geçit vermez görünen kapı artık o kadar

sağlam görünmüyordu. Kapıyı kırıp katedralden kurtulmak için mücadele verebilirdi. Kendini sokaklarda kaybedebilirdi. Şehirden çıkmanın bir yolunu bulabilirdi...

Ama o sırada Leesha'nın elindeki kemik parçalandı ve gücün çılgınlığı onu terk etti.

"Pekâlâ," dedi giysilerini giyerken. "İnsanların bu şeye neden bağımlı olduklarını anlamak kolay."

"Dökülen dişlerin için yapabileceğim bir şey yok," dedi Leesha. "Porselenden yeni dişler yapabiliriz. Kalan dişlerinle uyumlu olacak şekilde ya da dilersen daha renkli yapılabilirler."

Rojer kafasını salladı. "Alacalı renklerin en sevdiğim yanı üzerimden çıkmaları."

Leesha kafasını sallayıp çantasına uzandı ve hoşuna giden bir şey çıkardı. Keman kutusu. "Amanvah bunu almanı istedi... Vakit geçirebilmen için."

Rojer hemen kutuyu açtı ve muhafazalı çeneliğin kadife bölmede durduğunu görünce içi rahatladı. Anlamlı bir şekilde onu yatakta aralarına koydu. Amanvah karşılık veremese de her şeyi duyabilecekti.

"Rojer, ne oldu?" diye sordu Leesha.

"Aptallık ettim," dedi Rojer. "Sarayda güvende olduğumuzu sandım. Jasin'in burnunu sürttürmenin ve itibarını zedelemenin hiçbir bedeli olmayacağını sandım." Başını eğdi. "Hepsi benim suçum."

"Saçmalama," diye çıkıştı Leesha. "Bunu sen başlatmadın."

"Ben başlattım," dedi Rojer. "Jasin'in burnuna yumruk atarak bunu ben başlattım."

"Annem de bir keresinde burnuma yumruk atmıştı," dedi Leesha. "Ama içimden onu ve aramızda duran herkesi öldürmek gelmedi."

"Jasin'i mazur görmüyorum," dedi Rojer. "O Nüve'nin oğlu hak ettiğini buldu. Ama ne olduğunu biliyordum ve yine de şeytanı uyandırdım. Ve şimdi Jaycob ile Coliv öldüler."

Leesha önlüğünden bir cep saati çıkarıp saate baktı. "Bana bir saatliğine izin verdiler, Rojer ve sadece birkaç saatimiz kaldı. Felsefe yapmak için yeterince vaktin olacak, ama şimdilik dün gece

hakkında hatırlayabildiğin her şeye ihtiyacım var."

Rojer kafasını salladı. "Jasin beni öldürmeye geldi. Yardım etmeleri için saray muhafızlarından bazılarına rüşvet vermiş olmalı. Amanvah ile Sikvah için para ödeyecek bir lord olduğunu söyledi."

"Kim olduğunu söyledi mi?" diye sordu Leesha.

Rojer kafasını iki yana salladı. "Detayları sorabilecek durumda değildim."

"Devam et," dedi Leesha.

"Odamıza dönerken ana salondan kaçındığımızı biliyor olmalılar," dedi Rojer. "Alt girişte bekliyorlardı. Coliv'i vurdular ama son ana kadar savaşıp çoğunu öldürdü. Jasin'i bana bıraktı."

Bilerek bazı şeyleri atlayıp Sikvah'ın dahil olmasından hiç bahsetmedi. Hâlâ bu konuda ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Sikvah gözlerinin önünde korkunç bir şeye dönüşmüştü. Ama her ne olursa olsun, onun eşiydi ve Rojer ihanet etmeyecekti.

"Öyleyse, bu nefsi müdafaaydı," dedi Leesha.

"Elbette bu lanet olası bir nefsi müdafaaydı," diye bağırdı Rojer.

"Vekil Janson böyle söylemiyor," dedi Leesha. "Birkaç gün önce seni Jasin'e bıçak çekerken gördüğünü söyledi."

Rojer bakışlarını yere çevirdi. "Pekâlâ, evet... Ama önce o bana saldırdı."

"Sana saldırdı ve hiçbir şey söylemedin, öyle mi?" diye sordu Leesha.

"Biri seni her ittiğinde yardım mı ararsın?" diye sordu Rojer. "Yoksa sertçe iterek karşılık mı verirsin?"

"Kimseyi itmemeye çalışırım," dedi Leesha.

"Bunu Inevera'ya anlat," dedi Rojer ve Leesha'nın bir sonraki sözlerini söylemekte zorlanmasını zevkle izledi.

"Artık önemi yok," dedi Leesha kendini toplayınca. "Janson, Jasin'in peşinden gidenin sen olduğunu iddia ediyor."

"Eşlerim ve Kendall yanımdayken mi?" diye sordu Rojer kulaklarına inanamıyormuş gibi.

Leesha omuzlarını silkti. "Fazla ileri giden bir tartışma olabilirdi. Ve muhafızlar engel olmaya çalışırken..."

"Hepsini öldürdüğümüzü mü söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Rojer. "Bu sana mümkün geliyor mu?"

"Mümkün olsun ya da olmasın, Jasin öldü ve kanlı bir bıçakla tepesinde bulundun," dedi Leesha.

"Cholls'u bul," dedi Rojer. "Jonglör Loncası'nın Efendisi. Ona aylar önce Jasin'in Jaycob'ı öldürüp beni hastanelik ettiğini söylemiştim."

Leesha kafasını salladı. "Bulacağım ama ona güvenebilir miyiz? Birinci vekil herkesi sindirmiş görünüyor."

"Sorgulanırken Gared'in odada olduğundan emin ol," dedi Rojer. "Bu olduğunda o da oradaydı."

"Gared biliyor mu?" Leesha şaşırdı. "Bana söylemeden aylar öncesinden beri biliyor mu?"

Rojer ona sakin bir bakış attı. "Lonca efendisi geçen yıl ortadan kaybolmamla ilgili beni sorgularken Gared odadaydı. O sırada duyduklarının ne olduğunu bilmiyordu ama Cholls'un bunu bilmediğine eminim. Gared'in orada olduğunu ve ona karşı çıkabileceğini biliyorsa yalan söylemeye cesaret edemeyeceğini düşünüyorum."

"Her şeyi anlatsa bile, bu sadece onu öldürme nedenini güçlendirir," dedi Leesha.

"Zaten bir nedenim vardı," dedi Rojer. "Ama bu Jasin'in de beni öldürmek için bir nedeni olduğunu gösterecek." Kollarını dizlerine dolayıp onları göğsüne doğru çekti. "Kadınlar nasıllar?"

"Amanvah ile Kendall duruşmaya kadar ev hapsindeler," dedi Leesha. "Saray muhafızlarının yanında durmaları için Ormancıları görevlendirdim. Memnun değiller ama güvendeler."

Rojer atladığı ismi fark edince yutkundu. "Peki ya Sikvah?"

"Sikvah," dedi Leesha kısık bir sesle, "kayıp."

Bitmek bilmeyen merdivenlerin sonuna ulaştığında Leesha'nın bacakları ağrıyordu. Hamileliği ilerledikçe uykusu giderek huzursuzlaşıyordu, gece saplanan bacak kramplarının ağrısı uzun süre geçmiyordu.

Ama katedral kulelerine yabancı değildi ve Güney Kulesi'nden ayrılırken, Doğu Kulesi'ne varana kadar salonları dolaştı ve sonra tekrar tırmanmaya başladı.

Rojer'in başı sandığından daha büyük bir beladaydı. Öfkeli Janson pes edip Rahiplerin bilincini kaybeden Rojer'i katedralin güve-

nine götürmelerine izin vermeden önce Araine, Kılavuz Pether'le birlikte müdahale etmek zorunda kalmıştı.

Ama duruşmaya kadar güvende olmasına rağmen ortada bu olaydan rahatlıkla sıyrılamayacağı kadar çok ölü vardı. Peki ya Sikvah? Sikvah neredeydi? Saldırıdan sonra muhafızlar onu bulamadıklarını iddia etmişlerdi. Jasin'in anlaştığı lord her kimse onun tarafından kaçırılmış olabilir miydi? Kurtarıcı'nın yeğeninin rehin alınması hazır olmadıkları bir savaşı başlatmak için yeterliydi.

Bu düşünceler kulenin tepesine doğru uzun tırmanışı ona unutturdu ve kendini Rojer'inkine benzer küçük bir hücrede buldu. Muhafız ona selam verip kapıyı açtı. Artık ona alışmışlardı.

"Jona," dedi Leesha adam kafasını kitaplarından kaldırırken. Rahipler kaderi hakkında görüşürken ona Kanonların kopyasını çıkartırıyorlardı.

"Leesha!" dedi Jona ve hemen kalkıp yanına gitti. "Yaratıcı sana ışık tutsun. İyi misin? Yorgun görünüyorsun." Odadaki tek sandalyeye gidip üzerindeki kitapları aldı ve oturmasını işaret etti. "Biraz su ister misin?"

Leesha gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Bana burada mahkum olduğunu neredeyse unutturacaksın."

Jona umursamazca elini salladı. "Ormancı Çukuru'ndaki rahip yardımcısı hücrem bundan daha küçüktü. Vika ile sen beni ziyaret ediyorsunuz. Başka ne isteyebilirim ki?"

"Özgürlük," dedi Leesha.

Jona omuzlarını silkti. "Yaratıcı'nın izniyle özgür olacağım."

"Yaratıcı'nın iradesi değil, Rhinebeck'in iradesi yüzünden endişelenmelisin," dedi Leesha.

Rahip bir daha omuzlarını silkti. "Önce endişelendim. Beni haftalarca sorguladılar, sorgulamalar arasında doğru düzgün uyumama, kitaplara ya da başka bir şeye izin vermediler.

"Ama şimdi," kitaplarından birinin deri cildini sevgiyle okşadı, "huzurluyum. Rahipler Kurtarıcı'ya karşı onlara üstünlük sağlayacak herhangi bir sır bilmediğime ikna oldular ve düklüğün yarısı sapkınlığımdan bahsediyor. Er ya da geç beni tutmaktan sıkılacaklar."

"Özellikle de Arlen'in gittiği düşünülürse," dedi Leesha.

"O gitmedi," dedi Jona.

"Bunu bilemezsin," dedi Leesha. "Orada değildin."

"İnancım var," dedi Jona. "Yaşadığın onca şeyden sonra inancının olmaması beni şaşırtıyor."

"Yaratıcı'nın bir planı varsa, bana karşı nazik olmadı," dedi Leesha.

"Hepimiz zor sınavlardan geçeriz," dedi Jona. "Ama geriye dönüp bakınca neyi değiştirirdin? Gared'le evlenip normal bir hayat mı sürerdin? Çukur'da ishal salgını varken Angiers'ta kalmayı mı seçerdin? Seni dostça karşıladığında çöl iblisinin yüzüne mi tükürürdün?"

Leesha kafasını iki yana salladı. "Elbette, hayır."

"İçindeki canı alır mıydın?"

Leesha elini karnına koyup sertçe gözlerine baktı. "Asla."

"İşte." Jona işaret etti. "Bu inanç. Şifalı otların gibi onu ağırlıklar ve dozlarla ölçemezsin. Kitaplarında sınıflandıramazsın ya da kimyasallarla test edemezsin. Ama kadim dünya biliminden daha güçlü bir şekilde oradadır. Önümüzde uzanan yolu sadece Yaratıcı görebilir. Bizden olmamızı istediği kişiyi –dünyanın ihtiyacı olanı– yaratır. Ama geriye dönüp baktığımızda küçük bir parçasını görebiliriz."

"Thamos, Lakton'a gönderildi," dedi Leesha titrek bir sesle.

"Neden?" diye sordu Jona.

"Savaştan kaçınmak için," dedi Leesha ve burnunu çekti, "ya da savaş başlatmak için. Yaratıcı bilir."

Jona nazikçe elini onun omzuna koydu. "Onu kısa bir süreliğine, Engisizyoncu ile beni buraya yolladıklarında tanıdım. Ama seni tanıyorum, Leesh. Kalbini kolay kolay kaptırmazsın. O iyi bir adam olmalı."

Leesha kusmak istedi. Jona en yaşlı ve yakın dostuydu, ama ondan sırlarını saklamıştı.

"Son zamanlarda kalbimi çok kolay kaptırır oldum," dedi. "Arlen başımı döndürdü ve Ahmann ayaklarımı yerden kesti ama Thamos..." Leesha kollarıyla kendini sardı. "Thamos sevdiğim tek erkek. Ve ona ihanet ettim. Gitti, belki de geri dönmeyecek ve neşterim kalbine saplı. Bu nasıl Yaratıcı'nın planı olabilir?"

Jona ona sıkıca sarıldı ve Leesha ona yaslanıp ağladı.

"Bilmiyorum," dedi adam onun saçlarını okşayarak. "Ama her şey geride kaldığında anlayacaksın. Güneşin doğacağı kadar eminim."

Sarayın at arabası yolu ve geniş basamakları günün en işlek saatinde kalabalıktı ve insanlar sohbet edip işleri hakkında konuşuyorlardı. Ama Leesha at arabasından inerken, hem saraylılar hem de hizmetkârla sessizleşip bakışlarını ona çevirdiler.

"Bana bunu hayal ettiğimi söyle," dedi Leesha.

"Hayal değil," dedi Wonda ve herhangi bir tehdit olup olmadığını görmek için gözlerini kalabalıkta dolaştırdı. "Rahiplerin kulelerinde dolaşırken bahçede vaktimi sorular sorarak geçirdim. Dedikodu dün gece yangın gibi yayıldı. Lanet olası şehrin yarısının sarayda olması hiç işe yaramıyor."

Wonda elini salladı ve dört Ormancı kadını yanlarına geçti, gözleri tetikteydi. Kimse onları rahatsız etmeden merdivenlerden çıkıp kapılardan geçerek ana salona girdiler.

Böylesi daha iyiydi. Saray hizmetkârları daha profesyonellerdi ama onlar bile gözlerinin ucuyla Leesha ile beraberindekileri izlediler.

"İnsanlar ne söylüyorlar?" diye sordu Leesha.

Wonda omuzlarını silkti. "Genellikle saçmasapan hikâyeler ama hepsi önemli kısmı, Çukurlu kemancı büyücünün dükün ulağını öldürdüğünü anladılar. Aradaki tek fark uydurulan şeyler."

"Uydurulan şeyler mi?" diye sordu Leesha.

"Tıpkı Çukur ve her yer gibi şehir ikiye bölündü," dedi Wonda. "Sıradan halk Bay Bales'in Kurtarıcı olduğunu, güçlü olanlar ise onunla bela olduğunu düşünüyorlar."

"Bunun Rojer'le ne ilgisi var?" diye sordu Leesha ama rahatlıkla tahmin edebiliyordu. Meraklı gözleri geride bırakarak ikamet kanadına geçtiler ama Wonda muhafızlara çekilmelerini söylemedi. Leesha genç korumasına kalırsa, bir daha yalnız kalabileceğini sanmıyordu.

"Rojer ile beraber onun Çukur'u kurtarmasına yardım ettiniz," dedi Wonda. "Muhafaza cadısı ve kemancı büyücü. İnsanlar Kur-

tarıcı ortalıkta yokken onun adına konuştuğunuzu düşünüyorlar. Katedralde bile bazıları Rojer, Jasin'i öldürdüyse, Yaratıcı'nın Jasin'in öldürülmesine karar verdiğini söylüyorlar."

"Bu saçmalık," dedi Leesha.

"Evet, olabilir," dedi Wonda ama o kadar emin değildi. "Doğru olsun ya da olmasın, Rojer'e bir şey olursa insanlar bunu hoş karşılamayacaklar. Bazılarının canı yanabilir."

"Rojer'e bir şey olursa," dedi Leesha, "ben de sinirlenmeye eğimli olacağım."

"Haklısınız," diye Wonda ona katılırken köşeyi döndüler ve Rojer ile eşlerinin paylaştığı odanın kapısının önünde bir grup adam olduğunu gördüler. Dört saray muhafızı boyunlarını uzattı ve Gared'in karşı duvarın dibinde beklemekle görevlendirdiği dört dev Ormancı'yı sindirmeye çalıştılar.

Leesha'nın yaklaştığını gören kalabalık kenara çekildi ve Wonda kapıyı tıklatmak için öne çıktı.

Birkaç saniye sonra Kendall kapıyı açtı. "Yaratıcı'ya şükür!" Wonda ile Leesha'nın içeri girmelerine izin vermek için kenara çekilirken, muhafızları koridordaki kalabalığa katıldılar.

Kendall kapıyı kapatıp sürgüyü çekmekte gecikmedi. "Rojer'i görebildin mi?"

"Gördüm," dedi Leesha.

"Eşimiz iyi mi?" diye sordu özel odasının girişinde beliren Amanvah. Genç *dama'ting* her zamanki gibi rahat ve sakin görünüyordu ama Leesha öyle olduğunu sanmıyordu.

Leesha kafasını evet anlamında salladı. "Şimdiye kadar sana bunu kendinin söylediğine hiç şüphem yok."

"Elbette," diye ona katıldı Amanvah, "ama erkekler eşlerinin endişelenmemesini istediklerinde acı çektiklerini gizlerler."

Leesha gülümsedi. "Rojer'in öyle biri olduğunu sanmıyorum."

Amanvah gözlerini kırpmadı.

"Çok kötü dayak yemiş," dedi Leesha, "ama *horan* bunun çaresine baktı. Artık eskisi kadar güçlü, sadece birkaç dişi eksik."

Amanvah hafifçe başını eğdi. "Peki ya Sikvah?"

Leesha içini çekti. "Hiç haber yok. Eğer biri onu rehin almak istiyorsa, öncelikle çok iyi gizlendiğinden emin olmak istiyor olmalılar."

"Bu dayanılmaz," dedi Amanvah. "Onu aramamız için odadan çıkmamıza bile izin vermiyorlar."

"Dükün sarayında işlenen bir cinayetin tanıklarısınız," dedi Leesha. "Öylece çekip gitmenize izin vermelerini bekleyemezsiniz. Sizin bakıp Araine'in casuslarının bakmayacağı bir yer yok."

"*Chin* casuslara güvenmiyorum," dedi Amanvah. "Muhtemelen kaçırılmasında onların parmağı vardır."

Leesha gözlerini Amanvah'ın belindeki hora kesesine çevirdi. "Baş başa konuşabilir miyiz?"

"Hey!" Kendall itiraz etmek üzereyken Amanvah tıslayarak onu susturdu ve odasına işaret etti.

Leesha onu izledi ve bütün pencerelerin örtülü olduğunu gördü. Kapının üzerinde bile kalın bir bez asılıydı ve Amanvah kapıyı kapatınca karanlığa gömüldüler. Leesha içgüdüsel bir şekilde elini hora kesesine götürürken, diğeriyle gözlüğünü çıkardı.

Ama Amanvah tehdit oluşturmuyordu. Baş örtüsündeki muhafazalı paralar muhafaza görüşünde parlayıp aurasıyla karıştılar. İkisi de auraları Arlen kadar iyi okuyamıyorlardı ama auraları açıkken birbirlerine yalan söylemeleri çok zor olurdu.

"Biraz çay alır mısın?" diye sordu Amanvah.

Leesha nefesini tuttuğunu fark etti. Kafasını sallarken nefesini verdi. "Yaratıcı adına, evet."

Çaydanlık hafifçe parlıyordu, içinin sıcak, dışının soğuk olacağı şekilde muhafazalanmıştı. Böylesine önemsiz bir şey için sihir kullanmak *hora* sihrini asırlardır kullanan *dama'ting*ler hakkında çok fazla şey ifade ediyordu. Leesha parmaklarının ucundaki bütün güce rağmen, muhafazacılıklarının inceliği hakkında çok az şey biliyordu.

"Zarlar sana ne söyledi?" Leesha çayını yudumlarken bütün bedeninin rahatladığını hissetti. Belki de o kadar önemsiz bir detay değildi.

"*Alagai hora* yalan söylemez, sahibe," dedi Amanvah kendi çayını yudumlarken, "ama bize istediğimiz her şeyi de söylemez. Bu gün zarlara üç kez danıştım. Bana Sikvah'ın başına ne geldiğini söylemediler ve kocama ne olacağı ise... Hâlâ örtülü." Aurasında yalan yoktu.

"Örtülü mü?" diye sordu Leesha. "Bu ne demek?"

"Geleceğin kesin olamayacağı kadar çok değişkenin olduğu anlamına geliyor," dedi Amanvah. "Sonuçla ilgilenen çok fazla plan ve irade var. O güvende değil. Bu kadarını görebiliyorum."

"Yerden doksan metre yükseklikteki bir kuleye kapatıldı, dünyadaki en korunaklı ve muhafazalı yerlerden birinde," dedi Leesha.

"Off!" dedi Amanvah. "Yeşil topraklılara özgü savunman acınası. Krasia'daki herhangi bir Gözcü ona ulaşabilir. Herhalde buradaki düşmanları da bunu başarabilirler."

Amanvah kafasını iki yana salladı. "Kocam ne derse desin, haftalar önce Coliv'in o Altınses denen adamı öldürmesine izin vermeliydim."

"Kendine kızma," dedi Leesha. "Muhtemelen sonucu daha farklı olmazdı. Anlamadığın politikalarla oynuyorsun."

Amanvah omuzlarını silkti. "Kan politikaları asla değişmez, sahibe. Bizi seni öldürmeye çalışır ve başarısız olursa bir daha eline böyle bir fırsatın geçmediğinden emin olman gerekir."

"Şimdi de saraylılar Rojer'i öldürme peşindeler," dedi Leesha.

Amanvah kafasını sallayarak onayladı. "Ve kabilenin arasına dönseydik, muhtemelen bizim lehimize karar verirlerdi."

Leesha buna karşı çıkamazdı ama Amanvah'ın aurasında başka bir şey vardı. Aldatmaca değildi ama... "Bana söylemediğin bir şey var."

Amanvah kahkaha attı. "Elbette! Neden sana diğer yeşil topraklılardan daha fazla güveneyim ki?"

Nankör cadı. "Güvensizliğini kazanmak için ne yaptım, Amanvah vah Ahmann?" diye sordu Leesha, Krasia dilinde. "Sana karşı sadece dürüst olmuşken neden bana leke sürmeye devam ediyorsun?"

"Dürüst mü oldun?" diye sordu Amanvah. "Rahminde kimi taşıyorsun, sahibe? Kardeşimi mi, yoksa Angiers'ın bir sonraki dükünü mü?"

Leesha merakla ona baktı. "Zarların sana Rhinebeck'in tedavi edilemeyeceğini söyledi," diye tahminde bulundu.

"Tohumunu incelediysen, bunu sen de biliyor olmalısın," dedi Amanvah.

"İnceledim," dedi Leesha.

Amanvah'ın peçesi gülümsemesini gizledi ama aurasından açıkça görülebiliyordu. "*Heasah*'ın numuneyi aldığını gördün mü, yoksa onun sözüne mi inanıyorsun?"

Leesha irkildi, neredeyse çayını dökecekti. Hemen fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "İzninle."

Amanvah çekilebileceğini belirtircesine kafasını salladı. "Elbette."

Wonda ve kadın muhafızları sarayın koridorlarında hızla ilerleyen Leesha'ya yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldılar, önce doğru düzgün bir şişe almak için kendi odasına, sonra düşesin odasına gitti.

Melny'nin hizmetkârlarından biri kapıyı açıp Leesha'yı düşesin odasına aldı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, sahibe?" diye sordu Melny yalnız kaldıklarında. Görünürde Angiers'taki en güçlü kadındı ama pratikte Leesha'ya da Araine'e olduğu kadar itaat ediyordu.

Leesha muhafazalı cam şişeyi çıkardı. "Bir tedavi bulmuş olabilirim ama benim için çaktırmadan bir şeyi temin etmene ihtiyacım var."

Rojer kemanında hüzünlü bir melodi çalarken hücresinden şehri izleyebilmek için pencerenin kenarına çektiği masanın üzerinde oturuyordu.

Aşağıdaki insanların onu duyup duyamadıklarını merak etti. Duyabilmelerini umuyordu, ne de olsa seyircisiz bir Jonglör ne işe yarardı? Onları göremese de acısını duymalarını istiyordu.

Ay ışığında yapabileceği pek fazla şey yoktu. Rahipler ona lamba vermemişlerdi ve karanlıkta görmesini sağlayan muhafazalı maskesi hiç şüphesiz Amanvah'ın o sırada bir ileri bir geri yürüdüğü odasında kalmıştı.

Zaten mum vermelerini bile isteyemezdi. Kime soracaktı ki? Kapısının altından tepsiler iten ya da boşalınca ittiği tepsileri alan isimsiz rahip yardımcısı dışında başka bir ziyaretçisi olmamıştı. Ye-

mek sadeydi ama yeterince doyurucuydu.

Penceresi küçüktü, kafasını dışarı çıkarabileceği kadardı ama buna omzunu dahil edemiyordu. Önemi yoktu. Küçük açıklığa sığsa bile aşağıda sadece hava vardı. Dört kule yerden en az doksan metre yükseklikteydi.

Ama her şey hücresinin duvarlarına bakmaktan daha iyiydi ve manzara gerçekten güzeldi, bütün Angiers ayaklarının altında uzanıyordu. Rüzgâr iblisleri muhafaza ağından sekerken ortaya çıkan enerji ışığı parlamalarının şehri aydınlatmasını izlerken Amanvah için çaldı.

Angiers onu duysun ya da duymasın, Amanvah'ın onu dinlediğini biliyordu. Kemanını çalarak ona olan özlemini, üzüntüsünü ve Sikvah için korkusunu ifade etti. Gururunu ve aşkını. Umudunu ve tutkusunu. Bütün bunları *hora*'ya fısıldamaya çalışmıştı ama kelimeler onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Müzik asla hayal kırıklığına uğramazdı.

"Bey."

Yay kemanın tellerinden kaydı. Rojer sessizleşip etrafına bakındı ve bunu hayal edip etmediğini merak etti. Amanvah çeneliğinden onu işitebildiği gibi onunla iletişim kurmanın da bir yolunu mu bulmuştu?

"Me-merhaba?" diye temkinli bir şekilde fısıldadı.

Tam o sırada bir el belirip pencerenin kenarını kavradı ve Rojer çığlık atarak geriye doğru kaçıp masanın üzerinden düştü. Yere çarparken nefesi kesildi ama yıllardır gördüğü eğitim işine yaradı ve yere düşer düşmez yuvarlanıp pencereden birkaç adım ötede çömelir pozisyona geçti.

Sikvah küçük açıklıktan ona baktı. Kafasında siyah eşarbı ve yüzünde beyaz peçesi vardı ama gözlerinin ona ait olduğu inkâr edilemezdi. "Korkma, bey. Sadece benim."

Rojer'in gözlerinin önünde o anlar canlandı. Sikvah'ın Sali'nin boğazını ezdiği an. Sikvah'ın muhafızın omuriliğini parçaladığı an. Sikvah'ın Abrum'un boynunu kırdığı an.

"Sen hiçbir zaman 'sıradan' biri olmadın, karıcığım," dedi Rojer. "Ama anlaşılan yarısını bile bilmiyormuşum."

"Üzülmekte haklısın, bey," dedi Sikvah. "Senden sırlar sakla-

dım ama bunu ben istemedim. Damajah bana ve mızrak kardeşlerime ne olduğumuzu saklamamızı emretti."

"Amanvah biliyordu," dedi Rojer.

"Kuzeyde ondan başka kimse bilmez," dedi Sikvah. "Biz Kurtarıcı'mn kanından geliyoruz. O *dama* kanı taşır. Ben *Sharum*."

"Nesin sen?" diye sordu Rojer.

"Ben senin *jivah*mım," dedi. "Yalvarırım, bey, eğer söylediklerime inanmıyorsan, en azından buna inan. Sen benim ışığım ve aşkımsın, eğer Evejah yasaklamasaydı, seni utandırdığım için kendimi öldürürdüm."

"Bu yeterli değil," dedi Rojer kollarını göğsünde birleştirerek. "Sana tekrar güvenmemi istiyorsan, her şeyi bilmeliyim."

"Elbette, bey," dedi Sikvah. Sanki kolayca yakasını sıyırmasına izin vermiş gibi kulağa rahatlamış geliyordu. Belki de öyleydi. Uysallığı bir numaraydı. Rahatlamış görünmesinin de bir numara olmadığını kim söyleyebilirdi?

Bir yanı umursamadı. Sikvah yemin ettikleri andan itibaren ona fedakârlıktan başka bir şey göstermemişti. Hatta öldürdüğü adamları bile onun için öldürmüştü, olanlara rağmen Rojer hiçbir şeyden pişman değildi. Jaycob'm ruhu bir yerlerde dinleniyordu, katilleri nihayet hak ettiklerini bulmuşlardı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Sikvah. "Bütün sorularına dürüstçe ve samimiyetle yanıt vereceğime söz veriyorum."

Samimiyetle mi? diye içinden geçirdi Rojer. *Yoksa samimiyetsizce mi?* İkisi de olabilirdi.

Küçük pencereye şüpheyle baktı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Başını içeri sokarken gülümsüyormuş gibi Sikvah'ın gözlerinin kenarları kırıştı. Döndü ve eli belirdi, duvardan güç alarak kendini içeri çekmek için elini odaya soktu.

Rojer'in irkilmesine neden olan bir pat sesi duyuldu ve omzu içeri girdi. Rojer Jonglörler Loncası'nda birçok akrobat numarası görmüştü ama daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişti. Kapının altındaki iki santimetrelik boşluktan içeri sızan bir fare gibiydi.

Saniyeler içinde içeri girmeyi başardı, yerde yuvarlanıp zahmetsizce yüz üstü uzanır hale geçti. Diz üstü oturup ellerini yere

koydu ve başını yıpranmış halıya yasladı. Üzerinde ipekten bir *Sharum* giysisi, pantolon, belinden büzgülü bir cüppe ve bembeyaz nikah peçesiyle tezat oluşturan kapkara bir eşarp vardı. Elleri ve ayakları çıplaktı.

"Kes şunu," dedi Rojer. Krasialılar bu tür itaatkârlık gösterilerinden hoşlanabilirlerdi ama bunlar Rojer'i son derece rahatsız ediyordu, özellikle de serçe parmağıyla onu öldürebilecek biri sergilediğinde.

Sikvah topuklarının üzerinde doğrulup ona baktı. Peçesini çıkarıp saçlarını ortaya çıkarmak için başlığını geriye itti.

Rojer pencereye gidip kafasını dışarı çıkarıp kule duvarından aşağı baktı. Halat ya da tırmanış aleti yoktu. Sadece elleri ve ayaklarını kullanarak mı tırmanmıştı? "Beni serbest bırakman için seni Amanvah mı gönderdi?"

Sikvah kafasını salladı. "Emredersen seni serbest bırakabilirim ama *Jiwah Ka* isteğinin bu olduğuna inanmıyor. Sana göz kulak olmak ve seni tehlikeden korumak için buradayım."

Rojer birkaç eşyanın olduğu küçük odaya göz gezdirdi. "Biri beni kontrol etmeye gelirse saklanabileceğin çok fazla yer yok."

Sikvah gülümsedi. "İki saniyeliğine gözlerini kapat."

Rojer kapattı ve açtığında Sikvah gitmişti. Odayı aradı, alçak yatağın altına bile baktı ama karısından eser yoktu. "Neredesin?"

"Buradayım." Sesi yukarıdan geldi ama sesin geldiği yere bakınca bile Rojer onu kirişlerin arasında göremedi. Ama dikkatle bakarken gölgelerden biri kıpırdandı ve beyaz peçesi gözüne ilişti.

Sikvah sessizce yere indi, yere çarptığı sırada yaylanır gibiydi. Dikkatle izlerken bile onu kaybetti, odada dolaşırken bir anda yatağın altından elini uzatıp ayak bileğini yakaladı. Sıçrayıp çığlık attı.

Sikvah hemen bıraktı ve birkaç saniye sonra kapıda belirdi. Sessizce durdu, sonra kafasını salladı. "Üç kat aşağıda bir muhafız var. Rahat ve duyma ihtimali yok ama dikkatli olmalıyız."

Bu kez Sikvah'ın asırlar boyunca aşman taş duvara bir merdivene tırmanıyormuş gibi rahatlıkla tırmanmasını hayretle izledi.

"Buradan çıktığımda, Jonglör numaramızı gözden geçireceğiz," dedi Rojer. "Sadece şarkı söyleyerek harcanıyorsun."

Gecenin geç saatlerine kadar sohbet ettiler, Rojer ellerini başının altında birleştirmiş yatağında uzanırken Sikvah'ı örten karanlığa bakıyordu.

Damajah'a teslim edilip Dama'ting Sarayı'nın derinliklerine gönderilişini ve orada gördüğü acımasız eğitimi anlattı.

"Enkido'dan nefret etmiş olmalısın," dedi.

"Bir süreliğine," dedi, "ama bir *Sharum*'un hayatı bağışlayıcı değildir, bey. Gösterilerin aksine savaşta ikinci şans olmaz. Enkido bize hayatta kalmamızı sağlayan şeyleri öğretti. Zamanla yaptığı her şeyi bizi sevdiği için yaptığını anladım."

Rojer kafasını salladı. "Ben ve Usta Arrick de böyleydik." Eşlerine efendisinin hep ışıl ışıl ve saygın halini göstermeye özen göstermişti ama Sikvah ona hayatını açarken, o da aynı şeyi yapmaya karar verdi.

Ona Arrick'in onu ve annesini ölüme terk etmeye çalıştığını, şarapla mücadelelerinden birinin sebep olduğu şiddeti, içkinin –ve egosunun– tekrar tekrar paralarını tüketmesini anlattı.

Her şeye rağmen Rojer, Arrick'ten nefret edemiyordu, çünkü son gösterisinde Rojer'in yaşayabilmesi için muhafazaların üzerinden atlayıp kendini bir ağaçlık iblisine kurban etmişti.

Arrick zayıf, bencil ve dar görüşlüydü ama kendine göre Rojer'i seviyordu.

Sikvah tereddüt etmeden konuşup kendisiyle ilgili daha önce hiç paylaşmadığı şeyleri paylaştı ama henüz samimiyetini tamamen ortaya koymamıştı.

"Tanıştığımız gün," dedi Rojer. "Ve saflık testini geçemediğinde..."

"Beni savundun," dedi Sikvah. "O zaman anladım."

"Neyi anladın?" diye sordu Rojer.

"Krasialı erkekler gibi olmadığını," dedi Sikvah. "Bana bakarken, sadece malını görmediğini."

"O gün seni tanımıyordum, bey, yüzünü görmemiştim ve başarılarından habersizdim. Dilini biliyordum ama senin ya da halkının geleneklerini bilmiyordum. Kimse eşin olmayı isteyip istemediğimi sormadı. Buna gönüllü olmadım. Sana verildim."

"Sen bir köle değil, prensessin..." diye söze başladı Rojer, ama

Kuzeyde, özellikle de sarayda bu tür şeylerin sıradan olduğunu biliyordu.

"Bağışla bey," dedi Sikvah, "ama Damajah beni böyle yaptı. İradesinin bir aracıyım. Seninle evlenmemi emrettiyse, bunu yapmam *inevera*'ydı."

"Neden bunu emretti?" diye sordu Rojer. "Neden sen?" Basit bir soruydu ama hayatının içine entrikalarını sokan Inevera'ya olan sadakatini sınayacak birkaç sorunun ilki olduğunu biliyordu.

Ama Sikvah tereddüt etmedi. "Amanvah'ı korumak için elbette. Damajah yeşil topraklıların arasında güçlü ve sadık bir ajanı olmasını istedi, en büyük kızını tehlikeye atamazdı. Enkido'dan daha iyi bir koruma olamazdı ama bir erkeğin, hatta bir hadımın bile giremeyeceği yerler vardı. Ama ben her zaman Amanvah'ın yanında olabilirim."

"Peki ya Amanvah?" diye sordu Rojer. "O bir *dama'ting*. En azından ona seçme şansı verildi mi?"

Omuzlarını silkmiş gibi yukarıdan hafif bir ipek hışırtısı duyuldu. "Damajah'ın sözleri bir seçim sunuyordu ama ne istediği belliydi ve *dama'ting* olsun ya da olmasın, Amanvah da benim gibi ona karşı gelemez."

Kahkaha attı. "Sana hep kız kardeş gibi göründüğümüzü biliyorum ama o güne kadar birbirimizden nefret ederdik."

"Saflık sınavında başarısız olduğunda seni ele verdi," dedi Rojer. Bir karşılık bekliyormuş gibi duraksadı ama Sikvah sessizdi.

"Testin yapılmasını ben istemedim," dedi Rojer. "Aksine buna gerek olmadığını söyledim ama Inevera ısrar etti."

Sikvah hâlâ hiçbir şey söylemedi.

"Ve sonra Leesha, onuruna leke sürülmemesi için testi geçtiğini duyurarak yalan söyledi ama Amanvah sana ihanet etti."

Sessizlik.

"Bunu senden nefret ettiği için mi yaptı?" diye sordu Rojer, "yoksa bu bir numara mıydı?"

"Damajah görüşmemizden önce zarlara danıştı," diye itiraf etti Sikvah. "Beni korumaya çalışacağını biliyordu."

"Bravo," dedi Rojer. "Beni bile kandıracaktınız." Kızması –hatta öfkeden deliye dönmesi gerekirdi– ama buna ayıracak enerjisi

yoktu. Geçmişin önemi yoktu. Amanvah ile Sikvah'ın Inevera'nın piyonları olarak işe başlamaları hiç şaşırtıcı değildi. Tek ihtiyacı olan bir zamanlar öyle olduklarını bilmekti.

"Kimdi?" diye sordu

"Ne?" dedi Sikvah.

"Seni... Tanıyan adam," dedi Rojer. Bir yanı bunu bilmek istiyordu ama gurur duymadığı birçok kadınla birlikte olmuştu ve onu yargılayacak durumda değildi.

"Kimse," dedi Sikvah. "Bekaretim *sharusahk* eğitimi sırasında bozuldu. Erdemsizliğim sadece bir uydurmaydı."

Rojer omuzlarını silkti. "Ne yaptığını biliyor gibiydin."

Bir kez daha kahkaha attı, hoş ve ahenkli bir sesti. "Mızrak kardeşlerim ve benim kusursuz birer gelin olabilmemiz için *dama'ting*ler bize yastık dansını öğrettiler."

Yastık dansı. Kelimeler bile kıvranmasına neden oldu. Konuyu değiştirdi. "Neden Amanvah, Leesha'yı zehirledi?"

İlk kez duraksadı. "Zehri Amanvah hazırladı bey ama çayına onu ben kattım."

"Bu soruma yanıt vermiyor," dedi Rojer. "İkiniz de bu planın içindeydiniz. Kimin yaptığının ne önemi var?"

"Damajah hanımının amcamı etkileyip *Sharum'thing*'i yaratmasına neden olmasına çok kızdı," dedi Sikvah. "Krasialı kadınlar her zaman onu ilgilendirmiştir ve onlar için başka bir planı vardı."

"Jardir'i kadınlara haklar vermeye ikna ettiği için mi arkadaşımı öldürmeye çalıştınız?" diye sordu Rojer.

"Damajah emrettiği için çayına kara yaprak kattım," dedi Sikvah. "Şahsi düşüncemi sorarsan, Shar'Dama Ka'nın duyurusu hoşuma gitti. Mızrak kardeşlerimin ortaya çıkıp gece şan elde etmelerine imkan tanınmış oldu. Aynı şeyi yapmama izin verilmediği için pişmanım."

"Bu değişebilir," dedi Rojer. "Sır ortaya çıktı. Çukur'a döndüğümüzde..."

"Özür dilerim bey ama bu sır olarak kalacak," dedi Sikvah. "Sen ve kardeş-eşlerim dışında kimse bu hikâyeyi bilemez. Başkaları becerilerimi bilirlerse seni ve *Jiwah Ka*'yı koruma imkânım büyük ölçüde azalır."

"Peki, kocan olarak saklanmayı bırakmanı emredersem?" diye sordu Rojer.

"O zaman sana itaat ederim," dedi Sikvah. "Ama aptal olduğunu düşünürüm."

Rojer bunun üzerine kahkaha attı. "Beni buradan çıkarabileceğini söylemiştin. Bunu nasıl yapacaksın?"

"Kapı kalın ama ahşaptan," dedi Sikvah. "Onu kırabilirim ama zaman alır ve din adamlarını alarma geçirir. Pencereden dışarı çıkıp tutunarak alt katlara inmek daha kolay olur. Chin Kutsal Adamlarınız *dama*lar gibi savaşçı değiller. Muhafızları öldürüp anahtarları almak basit olur."

"Başka birini öldürmeni istemiyorum," dedi Rojer. "Hayatımız buna bağlı olmadıkça."

"Elbette," dedi Sikvah. "*Jiwah Ka* bunu isteyeceğini biliyordu."

Rojer muhafazalı kutusunda güvenli bir şekilde duran çeneliğini düşündü. "Şu anda bizi dinliyor mu?"

"Evet," dedi Sikvah. "Gerdanlığım dilediğinde beni duymasını sağlıyor."

"Peki seninle konuşabilir mi?" diye sordu Rojer.

"Evet," dedi Sikvah tekrar. "Ama *hora* sadece bana uyumlu. Senin için çalışmaz. Dama'ting senin için bir küpe yapıyor. Daha önce yapmadığı için özür diliyor. Bu arada, onun sesi olacağım."

"Peki ne söylemek istiyor?" diye sordu Rojer.

"Geç olduğunu," dedi Sikvah, "yeni günün ne getireceğini bilmiyoruz. Hava hâlâ karanlıkken biraz uyumanı istiyor."

Rojer karanlığa baktı. "Kirişlerde mi uyuyacaksın?"

"Senin gibi uykuya ihtiyacım yok," dedi Sikvah. "Dinlenmek için meditasyon yapacağım ve herhangi bir tehlikeye karşı tetikte olacağım. Gözlerini kapat ve sana göz kulak olduğumu bil, sevgilim."

Rojer söylediğini yaparken kendini gerçekten de güvende hissetti ama aklında bir sürü düşünce dolaşıyordu ve hâlâ huzursuzdu. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Sikvah yere inerken belli belirsiz bir ses duydu. Çıplak bir şekilde yatakta yanına kıvrılırken Rojer irkildi.

"*Jiwah Ka* seni sakinleştirip uykuya dalmana yardımcı olmamı

emretti, bey," diye mırıldandı.

"Aramızdaki her şey bir emir miydi?" diye sordu Rojer.

Sikvah onu öptü, artık ne kadar sert olabileceğini bilse de dudakları eskisi kadar yumuşaktı. "Bir şeyi yapmamın emredilmesi bunu istemediğim anlamına gelmez, bey." Ustalıkla Rojer'in alacalı pantolonunu indirdi. "Zevk almayacağım anlamına da gelmez."

Leesha merceğini odaklamak için kadranı çevirdi.

Numuneler arasındakl fark çok barizdi. Rosal'm getirdiği numunede çok az sayıda canlı tohum vardı. Ama bu yavaş ve güçsüz olsalar da, tohumlarla kaynıyordu.

İlaçlanmıştı.

Pencereden dışarı baktı. Güneş ufukta yeni belirmeye başlamıştı. Araine bu saatte uyanık olur muydu?

Bu bekleyemeyeceği kadar önemliydi. Bir haberci yolladı ve kız Düşes Anne'nin onu görmeyi kabul ettiği haberiyle hemen geri döndü.

"Emin misin?" diye sordu Araine odasına vardığında. "Bu beyaz cadının kocasının serbest bırakılması için başvurduğu bir numara olmasın?" Yaşlı kadının üzerinde hâlâ sabahlığı vardı, şaşırtıcı şekilde eski ve basit bir kumaştandı ama soylu duruşundan hiçbir şey kaybetmemişti ve hoş sözlere harcayacak vakti yoktu.

Leesha kafasını evet anlamında salladı. "Amanvah pazarlık yapmak istiyor olabilir, Majesteleri ama o haklı. Bu aynı adamın sorunu değil. Melny'ye güvenmiyorsanız..."

Araine elini sallayarak bu düşünceyi umursamadığını belirtti. "Kızın hiç suçu yok ve yalan söyleyerek kazanacak bir şeyi de yok."

"O halde Rosal bize yalan söyledi," dedi Leesha. "Ve komplonun burada sona erdiğini sanmıyorum."

Araine kafasını evet anlamında salladı. "Bu mesele o kızın bezlendiği günlerden beri devam ediyor." Dilini damağına vurdu. "Yazık. Vatana ihanetten asıldığında Gared'in kalbi kırılacak."

"Bu konuda sadece bir piyon olabilir," dedi Leesha dikkatle. "Bizi sarayınızdaki asıl haine götürürse belki ona merhamet gösterebiliriz." Şimdiden bazı şüpheleri vardı.

"Bunu Jessa'nın yaptığını düşünüyorsun," dedi Araine.

Leesha omuzlarını silkti. "Olabilir. Kısmen."

Araine oflayıp ayağa kalktı. "Bir haberci yollayıp beyaz cadıya bir saat içinde burada olması ve ben zırhımı giyerken oturma odamda beklemesi söylensin."

Bir saat sonra Araine yine şık elbiselerini giyip tacını takmıştı ve kendisinden daha çok eğilerek selam verecek kadar mütevazı olan Amanvah'a tepeden bakıyordu.

"Oğluma kimin ilaç verdiğini biliyor musun?" diye sordu Araine.

Amanvah başını hafifçe eğdi ama peçesinin ardındaki gözleri hiçbir şeyi ele vermedi. "Biliyorum."

"İlacı ona kimin verdiğinin yanı sıra bunu kimin emrettiğini de biliyor musun?" diye sordu Araine.

Bir kez daha hafifçe başını salladı. Araine bekledi ama Amanvah hiçbir şey söylemedi. Birbirlerine bakarken saniyeler yavaşça geçti, soylu ağırbaşlılığında ikisi de bir çalışmaydı.

"Bizimle paylaşacak mısın?" diye sordu Araine en sonunda.

Amanvah hafifçe omuzlarını silkti. "Kocam sırf sizin çatınızın altında kendini savunduğu için şu anda bir kuleye hapsedilmiş bir şekilde oturuyor. Kardeş-eşim kayıp ve onu bulmak için hiçbir şey yapmadınız. Kendall ile odalarımızdan çıkamıyoruz. Söyleyin, Düşes Anne, neden size yardım edeyim?"

Araine zarif porselen fincanının kenarında parmağını vurmaya ve çayının yüzeyinde dalgalar oluşturmaya başladı. "Bariz neden dışında mı? Kocanı serbest bırakabilirim. Sikvah'ı bulmak için şehrin altını üstüne getirebilirim. Sizi odalarınızda kapalı kalmaktan kurtarabilirim."

Amanvah çayını karıştırırken hafifçe kafasını iki yana salladı. "Özür dilerim Düşes ama bunu yapamazsınız. Bu konuda zarlara danıştım. Oğlunuzun sarayında söylediklerinizi yapabileceğinize beni ikna edecek kadar gücünüz yok. Güçlüsünüz ama buyruklar arasındaki detaylarla Angiers'ı yönetiyorsunuz, oysa ki kocamın kaderi dükün dikkatinden kaçmayacak kadar halka mal oldu. Gelecek değişkenlerle dolu ama bütün kaderler fikrini değiştiremeyeceğiniz konusunda hemfikir."

Araine duruşunu bozmadı ama birbirine bastırdığı dudakları

adeta kayboldu. Gücünün sınırlarının kendisine hatırlatılmasından daha çok nefret ettiği çok az şey vardı.

"Fikrini değiştiremeyebilirim," dedi Araine en sonunda. "Bir duruşma olacak –hiçbir şey buna engel olamaz– ama teklifimi reddetmekte aceleci davranma. Oğlumun fikrini değiştiremeyebilirim ama özel af hâlâ benim emrimde olan birkaç yasal güçten biri. Rhinebeck kocanı idama mahkum etse bile elimi sallayarak onu affedebilirim ve oğullarımın hiçbiri buna engel olamaz."

Amanvah uzunca bir süre ona baktı, sonra gözlerini Leesha'ya çevirdi. "Bu doğru mu?"

Leesha, Araine'e baktı, sonra Amanvah'a döndü. Omuzlarını silkti. "Angiers kanunları konusunda uzman değilim ama bu kesinlikle mümkün."

"Kanıtlamak için gerekli belgeleri temin edebilirim," dedi Araine.

Amanvah ayağa kalkarken kafasını salladı. "Buna gerek yok. Zarlara danışacağım."

"İstersen burada yapabilirsin," dedi Arain ama kulağa bir tekliften ziyade emir gibi geldi. "Zar sihrini kendi gözlerimle görmek isterim."

Amanvah bir süre düşündükten sonra kafasını iki yana salladı. Leesha'ya baktı, Otacı fincanını masaya koyduktan sonra kalın perdeleri çekmeye giderken Amanvah kalın halıların arasındaki ahşap zeminde diz çöküp bembeyaz zar atış bezini yer serdi.

Leesha kapıların altından içeri sızan ışığı engellemek için halıları çekmek zorunda kaldı ama çok geçmeden odadaki tek ışık Amanvah'ın ellerindeki *alagai hora*'ydı. Leesha ile Düşes Anne dikkat kesildiler ama Amanvah duasını kısık bir sesle Krasia dilinde yaptığı için ikisi de peçesinin ardında gizli dudaklarından pek bir şey anlayamadılar.

Tıpalı küçük bir cam şişe çıkardı –Rojer'in kanı olmalıydı– ve tutumlu bir şekilde zarlara damlattıktan sonra onları sallayıp attı. Zarlar bir desen oluşturmak için doğal olmayan bir şekilde savrulurken muhafazaların parlamasını izlemek ürkütücüydü. Leesha ne söylediklerini okuyamıyordu ama bir süre baktıktan sonra Amanvah kafasını sallayıp topuklarının üzerinde doğruldu. Leesha

önlüğünden çıkardığı kimyasal ışık şişesini ışık saçmak için salladı.

"Üç şeye ihtiyacım olacak," dedi Amanvah.

"Bir şeye karşılık üç şey," dedi Araine.

Amanvah omuzlarını silkti. "Dilerseniz, pazarlık etmeye çalışabilirsiniz." Ses tonu bu çabasının anlamsız olacağını açıkça ortaya koydu.

"Nedir bu üç şey?" diye sordu Araine.

"Duruşma sona erer ermez, kocamı, beni ve kardeş-eşlerimi affedeceksiniz," dedi Amanvah. "Herhangi bir belirsizlik ya da ek şart olmadan. Gitmekte serbest olacağız ve Çukur'a dönene kadar bize koruma sağlayacaksınız."

Araine kafasını salladı. "Kabul."

"Bana kocamı her gün ziyaret etme hakkı vereceksiniz," diye devam etti Amanvah.

"Duruşmaya kadar sana günde bir saat görüşme izni verebilirim," dedi Araine.

Amanvah kafasını salladı. "Bu kabul edilebilir."

"Peki son isteğin ne?" diye sordu Araine.

Amanvah, Leesha'ya döndü. "Sahibe Leesha'nın bir damla kanı."

Leesha kollarını göğsünde birleştirdi. "Kesinlikle olmaz!" Bu bir damla kanla kadının ne gibi yaramazlıklar yapabileceğini öngörmek mümkün değildi. İstemesi bile aşağılayıcıydı.

"Leesha," dedi Araine ikaz eden bir tonla.

"Ne istediğini anlamıyorsun," dedi Leesha. "Bir *dama'ting*'e kanını vermek bir bıçak verip boğazını açmakla aynı şeydir. Neden bunu kabul edeyim ki?"

"Çünkü düklüğümün kaderi buna bağlı!" diye tısladı Araine. "Ona bunu ver, yoksa senden zorla alırım."

Leesha dişlerini gösterdi. "Beni tehdit etme, Araine. Kendimi ve taşıdığım çocuğu savunacağım. Muhafızların bana el sürerse, bu sarayı başına yıkarım."

Araine'in gözleri parladı ama yaşlı kadın Leesha'nın söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Düşes Anne'yle göz göze geldi, sonra Amanvah'a baktı. "İki şartım var."

Amanvah'ın gözlerinin kenarları kırıştı. Krasialılar pazarlık et-

meye bayılırlardı. "Nedir?"

"Damlaları şimdi, burada kullanacaksın ve sorunu yüksek sesle Thesa dilinde soracaksın," diye söze başladı Leesha.

Amanvah kafasını salladı. "Peki ikinci şartın ne?"

"Gelecekte benim için bir kez zarlara danışmayı kabul edeceksin," dedi Leesha. "Zaman ve soracağım soru bana bağlı olacak."

Amanvah gözlerini kıstı. "Kabul ediyorum. Sorun halkımı ya da ailemi doğrudan etkilemediği sürece."

Karşılığında, Leesha önlüğünün cebinden bir neşter çıkarıp parmağını kaldırdı ve derisini delecek şekilde tuttu. "O halde, hepimiz anlaştık mı?"

"Evet," dedi Araine.

"Anlaştık," diye doğruladı Amanvah.

"Zarlarını uzat." Leesha neşteri işaret parmağına bastırıp Amanvah'ın zarlarına bir damla damlattı.

Dama'ting kanın bütün zarlara değdiğinden emin olana kadar onları avucunda yuvarladı. Sonra bezine döndü ve zarları ellerinde sallamaya başladı. "Işığı ve hayatı bağışlayan Yüce Everam, hizmetkârına olacakları göster. Bu alçakgönüllü hizmetkârına Leesha vah Erny am'Kâğıt am'Çukur'un taşıdığı çocuğun kaderini göster."

Zarlar parlayıp atışın etkisiyle dönmeye başlarken, Leesha çocuğun tekmelediğini hissetti. Amanvah açlıkla öne eğilip gizli anlamlarını okudu.

"Ee?" dedi Leesha en sonunda. "Ne diyorlar?"

Amanvah zarları toplayıp onları *hora* kesesine kaldırdı. "Duyman için soruyu yüksek sesle sormayı kabul ettim, bayan, ama yanıtı paylaşacağımı söylemedim."

Leesha'nın çenesi kasıldı, ama Araine karşılık vermesine engel oldu. "Yeter! Bunu kendi aranızda çözün." Amanvah'a baktı. "Oyunlarından ve ertelemelerinden bıktım, Prenses. Bedelini ödedik. Şimdi zarlarını at ve bana oğluma kimin ilaç verdiğini söyle. Easterly mi? Wardgood mu? Euchor mu? Yoksa oğullarımdan biri mi?"

Amanvah kafasını salladı. "Yabani Otacın yalnız çalışıyor."

Şaşkınlıkla dolu bir sessizlik oldu ve belki de ilk kez Araine asil duruşunu yitirdi ve gözleri bir kurbağanınki gibi pörtledi. "Neden?"

Amanvah omuzlarını silkti. "Ona sor, sana kendi anlatır. Bu çok uzun zamandır süren bir sır ve çıban gibi patlatılmalı."

Araine'in bu bilgiyi sindirmesi bütün gününü alacakmış gibi görününce, "Peki ya ilaç?" diye sordu Leesha.

"Şarabına katılan bir karışım," dedi Amanvah. "Tam olarak ne olduğunu söyleyemem, ama önemi yok. Dozlar kesilince tohumları kendiliğinden iyileşir."

"Bu aylar alır," dedi Leesha.

"*Hora*'yla hızı artırabilirsin," dedi Amanvah. "İyileşmesi için bir kemik hazırlayacağım."

Topuklarının üzerinde doğrulup ayağa kalktı. "Anlaşmanın üzerime düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi kocamı göreceğim."

Dama'ting'in emir veren ses tonunu duyan Araine biraz olsun kendine geldi. Kafasını salladı. "Bu bilgiyi sınarken sessizce oturacaksın. Kocanı ancak ben tatmin olduğumda göreceksin."

Öfkeyle soluyan Amanvah'ın peçesi uçuştu. Düşes Anne ile göz göze geldiler ama bir saniye sonra başını eğdi. "Bekleyeceğim ama bugün gün batımına kadar kocamı görüp iyi olduğundan emin olmazsam, yeminini bozduğunu kabul edeceğim."

Araine'in ayağı seğirmeye başladı ama hiçbir şey söylemedi.

Leesha, Düşes Anne'nin sözde Gared'in kıza olan bariz ilgisini görüşme çağrısı üzerine gelen Rosal ile Jessa'ya gülümserken Rojer'in verdiği dersleri hatırlamaya çalıştı.

Rojer nasıl asil duracağını, kısık bir sesle konuşurken bile sesini nasıl kullanacağı, maskesini yüzünde nasıl tutacağı ve ne hissederse hissetsin, başkalarına nasıl sakin görüneceği konusunda ona çok fazla şey öğretmişti. Bu bugüne kadar hep zorlandığı bir ders olmuştu.

"Sakıncası yoksa sahibe," dedi Leesha, "siz görüşmeye çağrılmadan önce Majesteleri, Bayan Laquer'la baş başa görüşmek istiyor."

Rosal endişeli bir şekilde Jessa'ya baktı ama kadın umursamazca elini salladı. "Git, kızım."

"Sizi gururlandıracağım," diye söz verdi Rosal.

Jessa şefkatle omzuna dokundu. "Aksi mümkün değil."

Sözleri Leesha'yı etkiledi, Sahibe Bruna'nın son sözlerine çok benziyordu. Kadınlar için bunun ne anlama geldiğini merak etti. Onlar için de veda anlamına geliyor olabilirdi.

Rosal'ı Araine'in kocaman oturma odasının kapılarından içeri geçirdi. Bir süre ilerledikten sonra başka bir kapıdan geçip kulak misafirlerine engel olmak için kalın duvarları olan özel kabul odasına girdiler.

Odanın içinde Wonda kapıyı kapattı ve geçidin bir tarafında durdu. Geçidin diğer tarafında onun kadar iri ve göz korkutucu olan Bekka adında başka bir Ormancı kadın vardı. Amanvah arka duvara yakın bir köşede oturmuş sakin bir şekilde bakıyordu. Angierslı ufak tefek kız tedirginlikle etrafına bakındıktan sonra Düşes Anne'ye zarifçe reverans yaptı. Kendi odasında Leesha'ya gösterdiği küstahlıktan eser yoktu.

"Majesteleri," dedi Rosal, yüzü neredeyse yerde olacak şekilde eğili kaldı. "Sizin tarafınızdan çağırılmak bir onurdur. Sizin sadık hizmetkârınızım."

"Doğrul kızım," diye bağırdı Araine. "Şöyle bir dön de seni göreyim."

Rosal isteğini yerine getirdi ve itaatkâr bir şekilde yavaşça döndü, duruşu kusursuzdu ve yüzü oyulmuş bir heykel gibiydi.

"Baron seninle evlenmek istiyor," dedi Araine açıkça. "Bunu bir aptal bile görebilir. Ve bir şeyi bu kadar çok isteyen bir adam genellikle elde eder."

Rosal'ın yanakları kızardı ama kendisine herhangi bir soru sorulmadığı için sessiz kaldı.

"Ama bu kez değil," dedi Araine. Rosal hayal kırıklığını çok iyi gizledi ama bu usta yaratık bile sözleri üzerine yüzünün seğirmesine engel olamadı. "Hayatının geri kalanını kontun yatağı yerine zindanın bir hücresinde geçirmen daha mümkün."

Bunun üzerine Rosal'ın duruşu tamamen bozuldu ve çenesi gevşedi. "Majesteleri?"

"Sahibe Leesha'ya kimin tohumunu getirdin?" diye sordu Araine. "Oğlumun olmadığını biliyorum."

Rosal donup kaldı, gözleri ürkmüş bir tavşanınki kadar kocaman oldu. Kapıya baktı, ama iki Ormancı kadın geçidin önüne

adımlarını atıp kollarını göğüslerinde birleştirdiler.

"Cevabını alamadım," dedi Araine sınarcasına. "Günü Hainler Meydanı'ndaki bir darağacında asılmış olarak bitirmek istemiyorsan, benimle işbirliği yapsan iyi edersin."

"J-Jax'ın," dedi Rosal. "Tohum onundu."

"Neden?" diye sordu Araine.

"Sahibe Jessa," diye söze başladı Rosal ve Düşes Anne tısladı. "Sahibe Leesha'nın Kraliyet Sahibesi olarak onu gölgede bırakıp işini ve okulun kontrolünü eline geçirmek istediğini söyledi."

"Ben böyle bir şey istemi..." diye söze başlayan Leesha, Araine'in sert hareketiyle bir anda sustu.

"Hanımının itibarı yüzünden koca düklüğü riske mi attın?" diye sordu Araine.

Rosal dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları gözlerinin etrafındaki kalemi ve yüzündeki pudrayı dağıttı. "Ben... Bunu... Bir çaresi olsaydı, Sahibe Jessa bunu bulurdu. N-ne yapabilirdim?"

Gerçekten ne yapabilirdi? diye içinden geçirdi Leesha. Rosal'ın canı Sahibe Jessa'nın elindeydi. Sahibesine ihanet etmesi ve düşesin sahibesi yerine onun sözüne inanmasını umması beklenemezdi.

Kıza acıdı ama Araine'in sert bakışlarında merhametten eser yoktu. "Dükü de zehirledin mi?"

Rosal gerçekten afallamış gibi görünüyordu. "N-ne? Hayır! Asla!" Duraksadı. "Bazen Sahibe Jessa ona vermemiz için verimlilik karışımları hazırlardı..."

Araine elini sallayarak onu susturdu. "Sana inanıyorum kızım ama bu davranışlarını hainliğini azaltmıyor."

"Lütfen Majesteleri..." diye söze başladı Rosal.

"Sessiz ol," dedi Araine. "Bana bilmem gerekeni söyledin. Dilinin kesilmesini istemiyorsan, sahibenle konuşurken kıpırdamadan dur."

Kapıya döndü. "Wonda, canım, Jessa'yı içeri al."

"Elbette, Anne," dedi Wonda, kapıyı açtı ve çok geçmeden Sahibe Jessa'yı alıp geri döndü.

Jessa rahatça odaya girdi ama gözyaşlarının yüzünü siyaha boyadığı Rosal'ın yerde diz çöktüğünü görünce donup kaldı. Arkası-

na baktı ama Wonda kapıyı çoktan kapatmıştı, o ve Bekka kollarını göğüslerinde birleştirerek yolunu engellemişlerdi.

Jessa derin bir nefes alıp arkasına döndü ve yırtıcı bakışlarını odada gezdirdi. Üzerinde cepli bir önlük vardı ve Leesha içindekilerle ne tür karışıklıklara sebep olabileceğini biliyordu.

"Sanırım, Majesteleri Rosal'ı genç barona uygun bulmadı?" diye sordu Jessa.

"Ne zamandır Rhinebeck'e kısır olması için ilaç veriyorsun?" diye sordu Araine.

Jessa öne doğru bir adım atıp ellerini iki yana açtı. "Bu saçmalık..."

"Önlüğünü çıkar," dedi Leesha.

"Ne?" Jessa öne doğru bir adım daha atınca Leesha *elini* hora kesesine götürdü.

"Wonda," dedi Araine, "Jessa önlüğünü yere bırakmadan bir adım daha atarsa bacağına bir ok sapla."

Wonda okunu hazırladı. "Hangi bacağına?"

Araine'in dudağının kenarı seğirdi. "Şaşırt beni tatlım."

Jessa kaşlarını çattı ama söylenileni yerine getirdi ve Leesha'ya dik dik bakarak önlüğünü çıkarıp yere serdi. "Majesteleri, size ne söylediğini bilmiyorum..."

"Bruna'nın bana yıllar önce söylediği şeyleri," dedi Araine, "ama inatçılık edip onu dinlememiştim."

"Hangi kanıt..." diye söze başladı.

"Mahkemede değiliz," dedi Araine. "Seni hizmetten alıp hayatının geri kalanını geçirmen için hapse atacak bir yargıca ihtiyacım yok. Burada kanıt sunmak için bulunmuyorsun."

"Öyleyse, neden buradayım?" diye sordu Jessa.

"Bana nedenini söylemek için buradasın," dedi Araine. "Sana hep iyi davrandım."

"Neden mi?" diye sordu Jessa. "Rhinebeck'in kızlarıma ve bana tükürük hokkası gibi davranmadığı için. Angiers Dükü annesi tarafından bir kukla gibi oynatılacak kadar aptal olduğu ve sırf yanlış yatakta uyuyakaldığı için zavallı Yarımel'i sokağa attığı için."

"Onu aptal kardeşlerinden biriyle değiştirebileceğini mi düşündün?" diye sordu Araine. "Bileme taşında bir iki fazla yerleri

olabilir, ama çok zeki sayılmazlar."

"Zeki olup olmadıkları umurumda değil," dedi Jessa. "Diğerleri benimle birlikte olmaya çalışmadılar."

"Öyle mi?" diye sordu Araine.

"Çalışmıyorum. Söz vermiştin," dedi Jessa. "İstekli kızları işe alıp onları eğitmekten sorumlu olacaktım ama eteklerim yukarı kaldırılmayacaktı."

Araine'in dudakları gerildi. "Ama Rhiney bu şekilde görmedi."

"Benimle ilgilenmedi bile," dedi Jessa. "Tek istediği genelevdeki bütün kadınları işaretlemekti. O düktü, tohumlarını saçma hakkını ona Yaratıcı verdi."

"Demek bu hakkı ondan alan sendin," dedi Araine. "Bana söylemen gerekirdi."

"Neden?" diye sordu Jessa. "Ne yapardın?"

Araine ellerini iki yana açtı. "Sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğiz. En azından düklüğün güvenliğini ve sürekliliğini onlarca yıl tehlikeye atmazdım."

"Bu kadar dramatik olma," dedi Jessa. "Rhinebeck'in yerini alacak aptal oğullar ve Mickael'in torunları açısından sıkıntı çekmiyorsun. Milnli sürtükle evlenmek ya da Mickael'in oğullarından birini vârisi olarak belirlemek arasında seçim yapmak zorunda kalsaydı, Rhinebeck kardeş rekabetini geride bırakmış olurdu."

"Bir zamanlar olabilirdi," dedi Araine. "Ama savaş kızışıyor, bizi işgale karşı güçsüz bıraktın."

"Bu benim olduğu kadar senin de inatçılığın yüzünden oldu," dedi Jessa. "On yıl önce gecenin karanlık olduğunu görmeni ve Thamos'un müdahele edip genç düşeslerden birini hamile bırakmasını sağlamanı bekledim. Aksine onu aptalca bir göreve gönderdin."

Araine nefesini burnundan verdi, düşünürken ayağını sallıyordu. En sonunda kafasını salladı. "Sana ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim. Şimdilik Batı Kulesi'nin tepesindeki hücrenden genç Usta Yarımel'e el sallayabilirsin." Çenesiyle Bekka'yı işaret etti ve kadın öne çıkıp bir mengene gibi Jessa'nın kolunu kavradı.

Odadan çıkarılırken Jessa gözlerini hâlâ yerde oturan Rosal'a çevirdi. "Kızın bununla hiçbir ilgisi..."

"Onun adına konuşman kıza hiçbir şey kazandırmaz," diye sözünü kesti Araine. Elini salladı ve muhafız kadını sürükleyerek odadan çıkardı. Leesha gerildi, karşı koyup koymayacağını merak etti ama Yabani Otacı kaderini kabullenmiş görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Araine, Wonda kapıyı arkalarından kapatınca. Küçülmüş gibi görünüyordu ve Leesha bir kez daha kadının ne kadar ufak tefek olduğunu hatırladı.

Ama Düşes Anne dikkatini tekrar Rosal'a çevirirken kırılganlığı anında kayboldu. "Şimdi seninle ne yapacağım kızım?" Rosal tekrar hıçkırmaya başladı ve sebebini anlamak hiç zor değildi. Jessa katedraldeki bir hücrede kalmayı garantilemiş olabilirdi ama Rosal... Elden çıkarılabilirdi. Araine isterse gün bitmeden onu astırabilirdi.

"Amanvah," dedi Leesha kendini şaşırtarak. "Zarlarına danışma hakkımı şimdi kullanmak istiyorum."

Dama'ting ona şaşkınlıkla baktı. "Bir *heasah* için Everam'ın huzurunda sorunu ziyan mı edeceksin?"

"Bir kadının hayatı için," diye düzeltti Leesha.

"Korkarım prensesle aynı fikirdeyim," dedi Araine. "Bu bana..."

"Bir zamanlar Ormancı Gared'le nişanlıydım," dedi Leesha. "Onu reddetmiş olabilirim ama bu konuyla hâlâ ilgileniyorum. Çukur'un ona ihtiyacı var ve onun da bu yükü omuzlamasına akşam yemeklerinde yanına oturtup durduğunuz boş genç kadınlardan daha iyi yardım edecek bir kadına ihtiyacı var."

Araine homurdandı. "Bunu inkar edemem."

"Yaratıcı'ya şükür," Rosal nefesini tuttu.

"Şimdilik kimseye teşekkür etme, kızım," dedi Araine.

Amanvah'ın kemerindeki kılıftan kıvrımlı bir hançer çıkadığını gören Rosal'ın gözleri korkudan kocaman oldu. "Kolunu uzat, kız."

Rosal ürperdi ama söylenileni yaptı. Amanvah derin bir kesik atıp kanı boş bir çay fincanına doldurdu. Araine, Wonda'ya kızı dışarı çıkarmasını işaret etti. O gittikten sonra, düşes yere çömelerek zarlara danışırken *hora*'nın ışığı vuran Amanvah'ı izlemek için döndü.

"Sadık bir eş olacak," dedi Amanvah zarları okurken, "ona ve

Çukur kabilesine. Ona güçlü erkek evlatlar verecek ama Gared'in yerine kızı geçecek." Topuklarının üzerinde doğrulup Leesha ile Araine'e baktı.

"Kabul edersem," diye dikkatlerini çekti Araine.

Amanvah kafasını salladı. "Özür dilerim Majesteleri ama başka seçeneğiniz yok. Steave'in oğlu başka birini kabul etmeyecek."

Araine kaşlarını çattı. "O halde, kızı alsın ve bu iş bitsin. Fikrimi değiştirmeden gözümün önünden kaybolmasını istiyorum."

"Sahibe!" Wonda, Bekka'yı kollarında tutarak odaya daldı. "Nefes almıyor!"

Leesha telaşla öne çıktı. Amanvah çoktan *hora*sını kesesinden çıkarmıştı.

"Kapıyı kapat," dedi *dama'ting*.

Wonda isteğini yerine getirmek için hareket etti ama Araine kolunu tuttu. "Jessa nerede?"

"Gitmiş," dedi Wonda. "Bekka'yı girişte yatarken buldum."

"Onu bul," diye emretti Araine. "Saraydaki bütün muhafızların o cadıyı aramalarını istiyorum."

Wonda kafasını sallayıp gitti.

"Bazen Usta Piter lanet olası işini yapıp muhafazaları kontrol etseydi hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum," dedi Rojer.

Kirişlerde bir yerde gizlenen Sikvah karşılık vermedi. Ona doğrudan bir soru sormadıkça ya da Amanvah adına konuşması gerekmedikçe nadiren karşılık veriyordu. O zaman bile yere inip ona yaklaşıyor ve sadece onların duyabileceği bir tonla konuşuyordu.

Rojer umursamıyordu. Orada bir yerde onu dinlediğini bilmesi yeterliydi. Çatlamadan kapalı kalmaya dayanmasını sağlayan şey yanında kendini güvende hissetmesi ya da gece sıcak bir şekilde ona sarılmasından ziyade ona arkadaşlık ettiğini hissetmesiydi.

Dinleyen, önemseyen biri vardı. Hangi Jonglör bunlar olmadan uzun süre dayanabilirdi ki? Rojer bir zamanların büyük müzisyenlerinin seyircileri azalmaya başladığında kendilerinin birer gölgesi olduklarına tanık olmuştu.

"Kız ve erkek kardeşlerim olmuş olmalı," diye devam etti Rojer, onları zihninde o kadar açık şekilde görebiliyordu ki, neredeyse

isimlerini verebilirdi. "Annem ve babam gençlerdi. O zaman ağaçlar kadar yaşlı görünüyorlardı ama geriye dönüp baktığımda birçok çocuğun arasında ilk olduğumu anlıyorum." Özlemle içini çekip çocukken oynadığı oyunları ve kaybolan kahkahaları düşündü.

"O zamanlar Nehirköprü'de enstrüman çalabilen birinin olması bir yana, tek bir enstrüman bile yoktu," dedi Rojer. "Muhtemelen hanı işletip kasabalı hoş bir kızla evlenir ve kendi ailemi kurardım. Hiçbir yere gitmez, özel hiçbir şey görmez ya da yapmazdım. Normal...olabilirdim."

Hücrenin kapısının sürgüsü dönerken bir ses çıktı. Geçit açılınca karşısında...

"Amanvah!" Rojer ayağa fırlayıp odada hızla ilerledi.

"Saçmalıyorsun, bey," dedi Amanvah kısık bir sesle onu kucaklarken. "Everam sana dokundu. Asla normal olamazsın. Usta Arrick seni kemanla tanıştırmasaydı, başka biri tanıştırırdı. Sharak Ka yaklaşıyor ve *Kara Ay* Şarkısı'nı Ala'ya geri götürmen *inevera*."

"Bunu bensiz de yapabilirsin," dedi Rojer.

Amanvah kafasını iki yana salladı. "Yeteneğinin bir kısmını eşlerine aktarmış olabilirsin ama o sana aitti."

Peçesini kaldırıp Rojer'i öptü. Rojer ona sıkıca sarılmaya çalıştı ama Amanvah ellerini kaldırıp onu iterken peçesi son oyundan sonra inen bir perde gibi tekrar dudaklarının önüne indi.

"Bu mesele çözülene kadar seninle her gün bir saat görüşme iznim var, bey," dedi. "Öncelikle halletmemiz gereken işler var."

İşitilebilir şekilde ellerini çırpınca kapı tekrar açıldı ve iri yarı iki rahip yardımcısı içeri su dolu ağır fıçılar taşıdılar. Bir diğeri Rojer'in içine sığabilecek kadar geniş küçük bir ahşap küvet taşıdı. Hemen arkalarında gölge gibi Sikvah yere inip açık kapıdan dışarı çıktı.

"Bunları buraya kadar taşıdınız mı?" diye sordu Rojer ağır fıçılara bakarak.

Hoşnut görünmeyen adamlar ona dik dik baktılar ama hiçbir şey söylemediler.

"Sessizliklerini kabalık olarak görme, bey," dedi Amanvah. "Mahkûmlarla konuşmaları yasak. Majesteleri sana daha iyi yemekler verilmesini ve haftada üç kez banyo yapmanı emretti. Bu

adamlar onun emirlerini yerine getirmekten gurur duyuyorlar."

Adamlar Rojer'e son kez bakıp oflayarak odadan çıkarken hiç de gurur duyuyormuş gibi görünmüyorlardı.

"Sikvah..." dedi Rojer sessizce kapı arkalarından kapanırken.

"Bir saat boyunca yalnız kaldığımızdan emin olacak," dedi Amanvah ve fıçılara muhafazalı gümüş taşlar attı. Sihir suyu ısıtırken tısladılar.

"Lütfen, bey," dedi küvete işaret ederek. Karşı çıkmaması gerektiğini bilen Rojer üzerini çıkarıp küvete girdi. Cilalı ahşap serindi, ürperdi ve tüyleri diken diken olurken Amanvah ilk fıçıyı kaldırıp üzerine sıcak su döktü.

Rojer hemen sakinleşti. Shamavah'ın büyük küveti gibi değildi ama her gün banyo yapmaya alışmıştı ve özlediğini fark etmemişti.

"Sana bir küpe yapmaya başladım," dedi Amanvah bir kalıp sabun ve fırçayla onu yıkarken. "Ama tamamlamam haftaları alacak ve onu bitirene kadar özgür kaldığını görmeyi umuyorum."

"Başka işlere de yarayacağından eminim," dedi Rojer. "Tatlı sesini uzaktan duymayacaksam, sihrin benim için ne önemi olabilir?"

Amanvah ona sarılıp hıçkırmamak için kendini tuttu. Rojer onu kendisine doğru çekti, cüppesinin ıslanması umrunda değildi.

Amanvah burnunu çekerek uzaklaştı ve ıslak ipeği çıkarmak için bir adım geri çekildi. "Beni sırt üstü yatırıp içime boşalırsan, hamile kalacağım, bey."

Sırtını küvete yaslayan Rojer nihayet rahatlamaya başlamıştı ama sözlerini duyar duymaz kaskatı kesildi ve doğruldu. "Amanvah, şimdi sırası..."

"Evet, sırası," diye sözünü kesti Amanvah. "Çocuğunu taşımak istiyorsam, bunu şimdi yapmalıyız."

Rojer yutkundu. "Bunun şansım hakkında söyledikleri hoşuma gitmiyor."

Amanvah tekrar küvetin yanında diz çöktü ve ellerini çıplak göğsünde gezdirdi, artık onu yıkamıyordu. "Ben de," diye itiraf etti. "Geleceğin belirsiz ama sadece seninki değil. Büyük bir çatışmaya yaklaşıyoruz ve her şey olup bitene kadar bu şehirdeki birçok kişi yalnız yolda yürüyebilir."

Amanvah elini Rojer'in boynuna kaydırıp yanağını tuttu ve öpmek için onu kendine doğru çekti. "Ama akarsuda bir sütun var. Şimdi bana sahip olursan, çocuğunu doğuracağım."

"Öyleyse... Bu çatışmayı atlatacaksın?" diye sordu Rojer.

"En azından doğuma kadar. Sonrasında..." Amanvah omuzlarını silkip boynunu öptü.

Rojer irkildi. "Belki de beklemeliyiz."

Amanvah şaşkınlıkla ona baktı.

"Seni yalnız bırakıp çocuğumuzu tek başına büyütmeni istemiyorum," dedi Rojer. "Henüz yirmi yaşında bile değilsin. Ölürsem, yeni bir koca bulmalısın. Sana sahip..."

Amanvah yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah, bey. Yalnız olmayacağım. Kardeş-eşlerim var ve yalnız yolda yürümen gerekiyorsa, seni tek başına bırakacağımızı sanıyorsan bizi hiç anlamamışsın demektir."

Amanvah doğrulup kalçalarını sallayarak küçük yatağa doğru yürüdü. "Ben dama'ting'im. Everam'ın tek istediği sana bir kız çocuğu ve vâris vermem." Sırt üstü uzanıp bacaklarını açtı. "Bana onu verirsen, başka bir erkeğin dokunuşuna asla ihtiyacım olmayacak."

Rojer telaşla küvetten fırladı, üzerine çıkarken ıslaklığı umurunda değildi. "Bir kız mı?"

Amanvah gülümsedi. "Sikvah zaten oğlunu taşıyor."

Janson farkında olmayan Leesha'yı izliyordu. Birinci vekilin bütün dikkati Düşes Anne'nin üzerindeymiş gibi görünüyordu ama aurası farklı bir şey söylüyordu. Leesha'nın varlığının fazlasıyla farkındaydı ve sebebini bilmemek hiç hoşuna gitmiyordu. Araine'in sağ kolu olmaya alışmıştı ve Leesha'nın aralarına giriyor gibi görünmesinden hoşlanmıyordu.

"Korkma, Janson," dedi. "Yakında Çukur'a döneceğim."

Vekil şaşkınlıkla ona baktı. Adam konuşmamıştı ama hisleri öylesine güçlüydü ki Leesha içgüdüsel bir şekilde karşılık verdi.

Arlen için de böyle olmalı, diye içinden geçirdi Leesha, çok geç de olsa bir kez daha adamı anladı. Onu bir daha görememe ihtimalini düşününce kalbi sızladı, iblislerin ona karşı kullandıkları bir şeydi.

Janson'ın aurasını net bir şekilde okuduğu gibi herhalde onlar da Leesha'nın aurasındaki bu ihtiyacı okumuş olmalılardı.

"O kadar çabuk değil," dedi Araine. "Burada yapman gereken işler var." Janson'a döndü. "Jessa'yı bulabildiniz mi?"

Birinci Vekil kafasını iki yana salladı. "Tünele girerken görülmüş ama onu diğer ucundan çıkarken gören kimse yok. Okul koruma altında ve oranın altını üstüne getiriyoruz."

"Orası gizli geçitlerle dolu," dedi Araine. "Öğrencileri ve çalışanları çıkartın ve her duvarına bir adam dikin. Orada değilse geçidi arayın ya da tamamen yıkın. Yaratıcı aşkına dikkatli olmalarını söyle. Leesha ile Amanvah burada olup Bekka'yla ilgilenmeselerdi, cadı zehirli iğnesiyle onu öldürebilirdi."

Janson başını eğdi. "Nasıl isterseniz. Sahibe Jessa'nın diğer mülklerinde ve bilinen bağlantılarında da aramalar yapacağız. Kapıdaki muhafızlar her el arabasını aramaları ve her başlığın altına bakmaları gerektiğini biliyorlar. Onu bulacağız."

Araine kafasını salladı ama aurası o kadar emin değildi. İhanete bürünmüştü ama Jessa'yı hafife almıyordu. Kadın tehlikeliydi ve Araine ağlarının içinden geçip gitmesinden korkuyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Janson. Aurası daha fazlası olduğunu bildiğini açıkça belli ediyordu. Onu saatler önce verdiği emirleri tekrarlamak için çağırmış olamazdı.

"Planı ortaya çıkarırken Krasialı prenseslerin yardımına ihtiyaç duyduk," dedi Araine. "Bunun bir bedeli vardı."

Janson'm aurası hareketlendi ve neye varmaya çalıştığını anlayınca sertleşti. "Yarımel."

Araine kafasını salladı. "Duruşmaya çıkacak ama ne olursa olsun, onu affedeceğim."

"Majesteleri," diye söze başladı Janson. "Yeğenim gösteriş düşkünü bir budalaydı, ve sık sık sarmaşık tahta bir yük oldu ama her şeye rağmen o benim yeğenimdi. Bunun o adamın yanına kâr kalmasına izin..."

"Verebilirsin ve vereceksin," diye sözünü kesti Araine. "Bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama gerekli, ayrıca ona bir şey olursa sokaklarda isyan çıkar. Duruşmaya kadar kulede kalacak ama Sahibe Leesha Çukur'a dönerken Rojer ile Rahip Jona da ona eşlik edecekler."

Janson'ın aurası öfkeyle parladı. Öylesine kızgındı ki Leesha gerildi ve elini *hora* buçuğunu tutmak için kesesine götürdü. Janson düşese doğru küçük bir hamlede bulunursa Leesha onu binlerce parçaya ayıracaktı.

Ama tam o sırada adamın bütün yakıcı hisleri yıkıldı, Leesha'yı öfkesi kadar korkutan bir iradeyle hislerini bastırdı. Birinci vekil kaskatı bir şekilde başını eğdi. "Majesteleri nasıl isterse." Çekilebileceğinin söylenmesini beklemeden topuğunun üzerinde dönüp odadan çıktı.

Araine içini çekti. "Oğlumun kısırlığını çözmek için sık sık hangi bedel olursa olsun ödeyeceğimi söyledim ama bir günde iki en yakın müttefiğimi kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim."

Leesha elini Araine'in elinin üzerine koydu. "Başka müttefikleriniz de var. Biz şehri terk ettiğimizde Lord Janson kendine gelecektir."

Ama adamın aurasındaki öfkeyi hatırlayınca bundan o kadar emin değildi.

24. BÖLÜM

BRIAR

D.S. 333-334 KIŞ

Briar düşesin bahçesindeki domuz kökü parçasında uyandı. Anne ona doğru düzgün bir yatak teklif etmişti ama Briar neredeyse on yıldır yatakta ya da bir çatının altında uyumamıştı. Altı yaşından beri geceyi dışarıda geçiriyordu, düşüncesizliği ailesini gece vakti yakıp kül etmişti.

Bunca yıldır korku ve her sese, harekete karşı tetikte olmasını sağlayan tedirginliği hayatta tutmuştu onu. Arada sırada birkaç saatliğine gözlerini kapatmak dışında doğru düzgün uyumazdı, her an harekete geçmeye hazırdı. Muhafazalı duvarlar ve yumuşak yataklar bir insana her şeyi almaya hazır bir şekilde dışarıda bekleyen geceyi unutturabilirdi.

Ve bunu unutmak ölmek demekti.

Briar ayağa kalkarken domuz kökü yapraklarını toplayıp ceplerine doldurdu. Ot yeterince bol bulunuyordu ama geceyi dışarıda geçiren biri ne kadarına ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi.

Saraydaki gürültü gecenin geç saatlerine kadar devam etti, idam çığlıkları katil saraydan Kutsal Ev'e sürüklenirken yerini sessizliğe bıraktı. Hiçbiri Briar'ı ilgilendirmiyordu. Lakton'da dükten yardım getireceğine inanan insanlar vardı. Hiçbir şey Kont Thamos'u

manastıra götürmekten daha önemli olamazdı.

Ahıra gitti ama umduğu gibi bir hareketlilik yoktu. Atlar hazırlanmamış ve askerler toplanmamıştı. Seyislerden birini kolundan yakaladı. "Kont nerede?"

Kadın Briar'a bakıp suratını buruşturdu. Kadın dışkı kokuyordu ama domuzkökünün kokusuna mı katlanamıyordu? Bir yatakta yatmak insanı bu hale getiriyordu. "Anlayamadım?"

Gizlendiği yerden başkalarını izlemeye alışık olan Briar yıllardır doğru düzgün konuşmamıştı. Thesa ile Krasia dillerini anlıyordu ama konuşmak onun için hâlâ yabancıydı ve bazen anlaşılmakta zorlanıyordu.

"Konta güneye doğru rehberlik etmem gerekiyor. O nerede?"

"*Majesteleri* Prens Thamos'un bugün bir yere gideceğini sanmıyorum," dedi kadın. "Kemancı büyücü meselesi bütün şehri ayağa kaldırdı."

Briar kadının kolunu sıktı. "Bekleyemem. İnsanlar bize bel bağladılar."

"Pekâlâ, bu konuda ne yapmam gerekiyor?" diye bağıran yardımcı kolunu çekti. "Düşes Anne değilim!"

Briar irkilerek bir adım geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. Kadının kolundaki el izinin kızardığını gördü. "Özür dilerim. Sıkmak istememiştim."

"Önemi yok," dedi kadın ama kolunu ovuşturmaya devam etti ve Briar moraracağını anladı. İnsanlar nüvelikler gibi değillerdi. Yumuşaklardı. Dikkatli olmazsanız, onları incitebilirdiniz.

Bahçeye döndü ve oradaki çok az kullanılan saray girişinden içeri sızdı. Muhafızlar her yerdeydi, hizmetkârlar koşturup duruyorlardı ama kimse havada hafif bir domuzkökü kokusu dışında geçtiğini fark etmemişti. Hızlı davranırsa, koridorlarda saklanabileceği birçok yer vardı.

Ama Anne ile Janson kapalı kapıların ardındaydılar ve Briar onların dışında Angiers'ta çok az kişiyi tanıyordu. Hiçbirini bulamazdı. Bahçeye geri döndü ve domuzkökü parçasına sığınıp gözlerini kapattı.

Bir süre sonra sesler duydu. Briar gerildi, kaçmaya hazırdı ama sesler ona odaklanmamıştı ve dinlemek için yerde sürünerek iler-

ledi. Sesin kaynağına ulaşmadan, konuşan kişinin Leesha Kâğıt olduğunu anladı. Düzinelerce farklı otla dolu cepli önlüğünün kokusu ona annesini hatırlatıyordu. İnsanlar ona cadı deseler de, Briar sahibesini severdi. Dawn için de aynı şeyi söylüyorlardı.

"Rojer hapisteyken hiçbir yere gitmeyeceğim!" diye bağırdı Ormancı Çukuru Baronu Gared.

"Sesini yükseltme," diye fısıldadı Leesha.

"Onu gördün," dedi Gared. "Kötü mü dayak yemiş?"

Leesha kafasını salladı. "Ama kemik sihriyle iyileştiremeyeceğim kadar kötü değildi. Yeni dişlere ihtiyacı olacak ama şimdilik iyi."

Gared yumruğunu sıktı. "O cüce Jasin ölmeseydi, yemin ederim ki..."

"Bu cümleni tamamlama Gar," dedi Leesha. "Gitmen için daha güçlü bir sebep."

"Nasıl?" diye sordu Gared.

"Burada hiçbir işe yaramayacaksın," dedi Leesha. "Ve Rosal'ın seninle gelmesini istiyorsan, Soylulardan biri fikrini değiştirmeden onu şimdi alıp götürsen iyi olur."

İkna olmamış gibi görününce, elini koluna koydu. "Ve oraya ulaşınca birkaç bin Ormancı'yı buraya gelip bize eve kadar eşlik etmeleri için hazırlar mısın? Son zamanlarda yollar haydutlarla dolu..."

Gared şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra aniden rahatladı. "Ah, evet. Anladım. Benden..."

"Çukur heyetinin sağ salim eve döndüğünden emin olmanı istiyorum," dedi Leesha. "Hepimizin. Saray neye karar verirse versin."

"Dük bundan hoşlanmayacak," dedi Gared.

"Hoşlanacağını sanmıyorum," dedi Leesha. "Senden bunu istemeye hakkımın olmadığını biliyorum..."

"Elbette, var," dedi Gared. "Çukur sana ve Rojer'e her şeyini borçlu ve yeriniz bizim yanımız. Dük ile Tahta Askerleri buna karışmak istemezler..." Tükürdü. "Hiç kimse bir Ormancı gibi odun doğrayamaz."

"O kadar ileri gitmeyecek," dedi Leesha. "Onlara dişlerini göster ama ısırma."

"Isırmam," dedi Gared. "Rojer nefes aldığı sürece. Geri döndüğümde ona bir şey olduğunu duyarsam..."

Cümlesini tamamlamadan arkasını dönüp uzaklaştı.

Briar seyisin ona attığı dizginlere bakıp kafasını iki yana salladı. Atları severdi, ama onlara güvenmezdi. "Koşacağım."

"Bu yeterli değil, Briar," dedi Thamos. "Çukur'a hızla gitmeyi planlıyorum."

Briar omuzlarını silkti.

"Bana ayak uydurman gerekecek," dedi Thamos.

Briar kafasını salladı. "Olur."

Kont sinirlenmiş görünüyordu ama Briar nedenini anlayamadı.

"Yaya olarak yola çıkarsan süvari birliğime ayak uyduramazsın," dedi Thamos.

Briar kafasını eğdi. "Neden olmasın?"

Kont uzunca bir süre ona baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Nasıl istersen, evlat. Ama geride kalırsan seni bir geyik gibi eyerimden sallandırırım."

Briar kahkaha attı ama diğerlerinin ona katılmamalarına şaşırdı. Bu güzel bir şakaydı.

Thamos eyerine tırmandı ve şehrin kapıları açılırken mızrağını kaldırdı. "İleri!"

Süvariler atlarını dürtüp tırısa giderken Briar koşmaya başladı. Bir süre onunla aynı hızda ilerlediler ama şehre yakın olan yolda trafik vardı ve hemen yol verenler bile sokakları doldurup kontun adamlarını yavaşlattılar. Briar yaya olarak yoldan çıkıp trafikten ve kaçınılmaz bakışlar ve sorulardan uzak durabiliyordu.

Çok geçmeden onları geride bıraktı ve araziyi keşfederken mümkün olduğunca yiyecek toplayıp köyleri ve patikaları aklının bir köşesine not aldı. Anne Angiers'a sık sık geleceğini söylemişti, bu yüzden yolları bilmesi iyi olurdu. Domuzkökü parçalarına özellikle dikkat etti ve hiç olmayan yerlere tohumlarını saçtı. Ot saldırgandı ve her yerde yetişebiliyordu.

Hatta fazladan vakit harcayıp o gece akşam yemeği kampını bulabilmek için yol boyunca kuzeye doğru geri gitmek zorunda kaldı. Briar yolun kenarındaki çalıların arasından bir kâse çorba ve bir

somun ekmek alabilmek için sabırla sıraya giren askerleri kıskançlıkla izledi.

Yolda bulduğu kökler ve yemişler karnını yeterince doyurmuştu ama ekmek ve çorba kokusunu alınca ağzı sulandı. Ona da biraz vereceklerini biliyordu. Tek yapması gereken sıraya girmekti.

Ama birbirleriyle uyumlu kontun armasını taşıyan tahta zırhları, pelerinleri ve cüppeleriyle askerlerin hepsi aynı görünüyorlardı. Hepsi bir birlikti. Briar onlardan biri değildi. Onları duyamayacağını düşündüklerinde ona Kokmuş ya da Çamur Çocuk diyeceklerdi. Ondan uzak durmaya çalışacak ya da daha da kötüsü onunla konuşacaklardı.

Ekmek istiyordu ama çok değil.

Adamlar vakit kaybetmeden eyerlerine tırmandılar ve güneş batarken silahlarını hazırladılar. Yola devam ettiler ve tecrübeli bir hızla ilerlerken karşılarına çıkan nüvelikleri öldürdüler.

Şimdiden iblisler açık yoldan kaçınmayı öğrenmişlerdi ve kafileyi ağaçların arasından takip ediyorlardı. Avları sayıca üstün olduğunda ya da savaşabildiklerinde ağaçlık iblisleri sabırlı olabiliyordu. Briar ilerideki bir iblisin dalları yola doğru uzanan büyük bir ağaca atıldığını gördü. İblis hızla tırmanıp dalların arasına gizlenerek beklemeye başladı.

Nüvelik, süvarilerin geçmelerini bekledi ama kont ve baron ilk safların arkasında daha yavaş ilerliyorlardı. Diğerleri adamların etrafından açıktan alarak geçiyorlardı. İkisi de düşüncelere dalmıştı. Ağaçta gizlenen iblis için sırtlarında hedef işareti taşıyor sayılırlardı.

Briar ağaca koştu. Başka bir ağaçlık iblisi tıslayıp yolunu kesmeye çalıştı ama Briar açık paltosunu ona doğru savurdu ve domuzkökü lekeleri iblisin öksürerek uzaklaşmasına neden oldu. Mızrağını ve kalkanını yere bırakan Briar ayağını ağacın gövdesindeki bir boğuma koyup iblis gibi hızla tırmandı. Tutunacağı yerleri dikkatle seçip en ufak bir ses ya da hışırtı çıkarmadan iblisin beklediği dala adımını attı.

Nüvelik kafasını çevirirken Briar haykırarak dalda koştu ve kemerindeki muhafazalı bıçağını çekti. İblis üzerine atılacak gibi kıpırdandı ama Briar hazırdı, savurduğu pençelerinin altında sindi. Sıçrayıp bir eliyle ağaçlık iblisini yakalarken diğeriyle bıçağını

kabuğu andıran zırhına sapladı. Sihir kolunda hücum etti ve Briar nefesini tutarken iblisi ardı ardına çılgınca bıçaklamasına neden oldu.

Yere düşerken çarpmanın etkisini hafifletmesi için nüveliğin altında kalmasına özen gösterdi ama yine de nefesi kesildi. Vücudunda sihir dolaşıyor olmasaydı, düşüş onu sakatlayabilirdi. Briar yuvarlanarak iblisten uzaklaşıp ayağa fırladı, bıçağı elinde hazırdı ama ağaçlık iblisi hareket etmedi.

"Briar, hangi Nüve'deydin?" diye sordu Thamos.

Briar şaşkınlıkla ona baktı. "Uzakta değildim."

"Düzenli olarak bana haber vermeni istiyorum," dedi Thamos. "Seni kaybedersem, direnişi nasıl bulacağımı Yaratıcı bilir."

Bu gülünç bir sözdü. Briar bu kadar çok adamın ve atın izini nasıl kaybedebilirdi ki? Ama kafasını sallayıp ağaçların arasına döndü.

Briar, Gared'in, "Küçük kokmuş, bizi nüveleyebilecek bir ağaçlık iblisini öldürdü," dediğini duydu. "Kafasını koparmadan önce teşekkür edebilirdin."

Briar kafile yemek için durduğunda ortaya çıkıyor, çorba kâsesini ve ekmeğini aldıktan ve kontun onu fark ettiğinden emin olduktan sonra kayboluyordu. Çukur'a bir haftalık Haberci uzaklığındaydılar ama Thamos'un Tahta Askerleri uyumayıp geceleri gündüz onlara yetecek kadar sihir özümsüyorlardı. Adamlar giderek asabileştiler, ama yolculuğu birkaç gün azaltmışlardı ve üçüncü gecede Çukur'a daha yakınlardı.

Çocuk yiyecek almak için kampa sızdığında, "Briar!" diye seslendi Thamos. "Bize katıl!" Diğer adamlardan pek uzakta olmayan devrilmiş bir kütüğün üzerinde Baron Gared ve Lord Sament'le birlikte oturuyordu.

"Kötü kokmuyor muyum?" diye sordu Briar onlara yaklaşırken.

"Evet, bu konuda üzgünüm," dedi Gared. "Kulaklarının yarasa gibi olduğunu bilmem gerekirdi." Paltosunu açıp kendini kokladı. "Yollarda iblisleri öldürerek geçen dört günün ardından hiçbirimiz gül gibi kokmuyoruz." Kafilede Bayan Lacquer ve annesini taşıyan

tek at arabasına bakıp hafifçe gülümsedi. "Bir iki kişi hariç."

"Sabah Çukur'a varmış olacağız," dedi Thamos. "Gün boyunca hazırlık yapıp ertesi sabah yola çıkacağız. Senin için oda ayarlarız..."

Briar kafasını iki yana salladı. "Bazen insanları Çukur'a götürürüm. Domuzkökü parçalarının nerede olduğunu biliyorum."

"Hayatının geri kalanını domuzkökünün içinde uyuyarak geçiremezsin," dedi Thamos.

Briar kafasını eğdi. "Neden olmasın?"

Thamos karşılık vermek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Yardım etmesi için Gared'e baktı.

"Hava soğuyacak, kış gelecek," dedi Gared.

Briar omuzlarını silkti. "Ateş yakabilirim."

"Nasıl istersen," dedi Thamos. "Kılavuz Alin'in manastırına varmamız ne kadar zaman alır?"

"On gün," dedi Briar.

"O kadar uzun mu?" dedi Sament.

"Yoldan gidemeyiz," dedi Briar. "Her yerde Gözcü var. Bataklıklardan geçeceğiz."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Gared. "Islak zeminde atların bilekleri kırılır, binicilerinin boyunları da cabası."

"Yollar dolambaçlı," dedi Briar, "ama yolun büyük bir bölümü boyunca kuru zemin bulabilirim."

"Bir harita çizebilir misin?" diye sordu Thamos.

Briar kafasını salladı. "Okuma bilmiyorum ama yolu biliyorum."

"Bir kartograf alırız," dedi Thamos.

"Yiyeceğiniz var mı?" diye sordu Briar.

Thamos gülümsedi. "Hâlâ aç mısın? Aşçıdan bir somun ekmek daha iste."

Briar kafasını iki yana salladı. "Manastır için. Kalabalık. Çok aç var."

Thamos kafasını salladı. "Sanırım. Doğru düzgün bir yük arabası hazırlayacak vaktimiz yok ama atların otlayabilecekleri yerler varsa beş yüz atlı Tahta Asker yeterli miktarda erzak taşıyabilir."

Briar kafasını salladı. "Bu çok uzun zaman alır."

"Dükün en az elli dediğini sanıyordum," dedi Gared.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Thamos ve ceketinden üzerinde kraliyet mührü olan katlı bir parşömen çıkardı. Kâğıttaki kara lekeyi işaret etti. "Kâğıtta bu leke varken okumak zor. Sanırım elli yazıyor *olabilir* ama elbette bu çılgınlık olur."

"Elbette," diye ona katıldı Gared.

"Ancak bir aptal bu kadar az göndermeni emredebilir," diye ona katıldı Sament. "Hatta, beş yüz yazıyor olmalı."

"Neden beş bin olmasın?" diye sordu Gared.

Thamos kafasını iki yana salladı. "Bu kadar çok adam yollarsak, Çukur'u savunacak Ormancı kalmaz. Orayı savunmasız bırakamayız. Daha fazla bilgi edinene kadar süvarilerimle yetinmek zorundayız. Hızlı ve hareket halinde olmak istiyorum."

Briar hevesle kafasını salladı. "Laktonluların süvarileri yok. Beş yüz Tahta Askerle manastırı neredeyse her şeye karşı savunabilirler ve erzak birçok aç insanı doyurabilir."

"Gölü görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Gared. "Diğer ucunun görülemediği kadar büyük olduğunu duydum."

Thamos kafasını salladı. "Bir keresinde görmüştüm ve çok güzel bir manzaraydı. Ama sen bizimle gelmiyorsun, Baron. Ben yokken birinin Çukur'la ilgilenmesi gerekiyor."

"Geri dönmeyecekmişsin gibi konuşuyorsun," dedi Gared.

"Dönmek istiyorum," dedi Thamos, "ama düşman bu kadar yakınımızdayken hiçbir şey kesin değil. Liderlik etmeye hazır olmalısın."

"İnsanlar beni dinliyorlar, evet," dedi Gared, "ama evrak işleri ve politikaya uygun değilim."

"İstediğimizi değil, gerekeni yaparız," dedi Thamos.

"Kurtarıcı da bir keresinde bana aynı şeyi söylemişti," dedi Gared.

"Arlen Bales'in Kurtarıcı olup olmadığını bilmiyorum," dedi Thamos. "Ama onu görürsen..."

Gared gülümsedi. "Elbette. Onu yanına yollarım."

Thamos adamlarını toplarken üç gün Çukur'da kaldılar. Briar bu süreyi keşif yaparak ve Otacılar Ormanı'nda yaşayan diğerlerini

bularak geçirdi. Bazıları babasının halkı Krasialılardı, diğerleri çıplak tenlerini boyamaya başlayan Thesalılardı. Gündüz sadece bol cüppelerle dolaşıyor, gece vakti çıplak elleriyle nüvelikleri öldürürken de sadece peştamal giyiyorlardı.

Briar saklanarak onları izledi ama büyülenmişti. Alışkanlıklarını anlamıyordu ama zamanla belki anlayabilirdi.

Çukur'dan ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün fazlasıyla yol katettiler ama gölün etrafını saran geniş, ıslak topraklara ulaştıklarında yavaşlamak zorunda kaldılar. Serin hava sivrisineklerin çoğunu uzakta tutuyordu ama adamlar yine de şikâyet ederek elleriyle onları kovmaya çalışıyorlardı.

Briar yoldaki izleri işaret etti. "Bataklık iblisleri."

"Daha önce hiç görmedim," dedi Sament.

"Ben de görmedim," dedi Thamos.

"Kısa boylular," dedi Briar kollarını önüne doğru uzatarak. "Uzun kolları var. Bataklık iblisi tükürüğü her şeye yapışır. Yakıp yok eder, yıkayarak kurtulamazsınız."

"Onları nasıl öldürebiliriz?" diye sordu Thamos.

"Kenara kaçarak. Bataklık iblisleri kollarını yana atamazlar. Dönmek zorundadırlar." Kendi kolunu kaldırıp göğüs kafesinin altındaki boşluğa işaret etti. "Mızrağını bu kısımlarına sapla. Orada zırhları yok."

"Onları çok iyi tanıyor gibi görünüyorsun," dedi Thamos.

Briar gülümsedi. Haritalar hakkında fazla bilgiye sahip değildi ama nüvelikleri tanıyordu. "Kamp kurun. Atlar gece bataklıktan geçemezler. Size bataklık iblisi tuzağını nasıl kuracağınızı göstereceğim."

Briar alçak bataklık ağacının boğumlu gövdesine yerleşebileceği şekilde kıvrıldı ve Krasialı izci ıslak toprakta ilerlerken fark edilmeden onu izledi. *Kha'Sharum* erzaklardan oluşan ağır bir sırt çantası taşıyor ve önemli işaretleri yağlı kâğıda not alıyordu.

Yalnızdı. Briar bundan emindi. Bir av ekibine dahil değildi, yoksa yokluğu fark edilirdi. Islak araziyi haritalaştırması için gönderilen yalnız bir izciydi.

Ama Thamos ile adamlarının olduğu yöne doğru ilerliyordu.

Bir saat içinde onları ya duyacak ya da geçtiklerini görecekti. Hiç vakit kaybetmeden, üstlerine haber vermek için koşarak geri dönecekti.

Briar mızrağını kavradı. Bundan nefret ediyordu. İnsanları öldürmekten nefret ediyordu. Krasialılar ona o kadar benziyorlardı ki her defasında kendini öldürüyormuş gibi hissediyordu.

Ama yapabileceği başka bir şey yoktu. İzci ağacın altından geçerken Briar üzerine atladı ve mızrağını omzundan geçirip kalbine ve ciğerlerine sapladı. İkisi birlikte yere düşmeden çocuk öldü.

Briar sırt çantasını ve evraklarını alıp cesedi bulanık bataklık suyuna batmaya terk etti.

Briar'ın Thamos ile adamlarına rehberlik edip onları düşman izcilerine görünmeden ve atların otlayabileceği kuru arazilerden geçirerek manastıra ulaştırması on beş gün sürdü. Bataklık iblisleri dokuz Tahta Asker'in canını aldı ve bilekleri kırılan yedi atı uyutmak zorunda kaldılar. Dağ Mızrakları'ndan birinin yüzüne yapışkan bataklık iblisi tükürüğü isabet etti. Briar çamur ve lapayla onu örttü ama bandajı çıkardığında askerin yüzü erimiş muma benziyordu.

Yeni Şafak Manastırı göle doğru uzanan yüksek bir kayalıkta duruyordu. Üç yanı suyla çevriliydi ve sadece gölün suyuyla birleşen keskin bir hendeğin olduğu dar bir patikadan ulaşılabiliyordu. Ahşap duvarlar kalın ve yüksekti, giriş ve çıkışa imkan veren bir asma köprüsü vardı. Kuzey ve güneydeki tersaneler kayalıkların alçak kısımlarında yer alıyorlardı, gemiyle gelen eşyaların ve besi hayvanlarının kayalık yüzeyinde zikzaklar oluşturarak ilerleyen dar bir merdivenden taşınması gerekiyordu.

Asma köprü onlar için indirildi ve atlarını içeriye sürdüler.

"Yaratıcı adına," dedi Thamos duvarların içindeki sığınmacıların çadır kamplarını görünce. Artık öğün atlamaya alışan insanlar kir içinde ve zayıflardı.

"Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi Sament. "Çukur'daki sığınmacılar..."

"Müttefik topraklarında güvende olma şansına sahipler," dedi Thamos. "Bu zavallılar..."

Yüzbaşılarından birine döndü. "Levazım subayını bulup yanımızda getirdiğimiz erzakları teslim et. Bu insanları rahatlatmak için başka neler yapabileceğimizi öğren."

Adam selam verip uzaklaşırken Briar, Thamos ile Sament'i manastırın kapılarına doğru götürdü.

Rahip Heath onları bekliyordu. Yaşlı şişman Rahip, Briar'a sıkıca sarıldı. "Yaratıcı seni kutsasın, evladım."

Konta bakıp eğilerek selam verdi. "Bu bir onur, Majesteleri. Yeni Şafak Manastırı'na hoşgeldiniz. Adım Rahip Heath. Sizi Kılavuz'a götüreceğim."

Briar'ın Kılavuz Alin'in özel odasına girmesine nadiren izin verilirdi. Kılavuz, Rahip Heath gibi sade kahverengi bir cüppe giymişti ama iç odası Briar'ın hayal ettiğinden daha zengindi. Halılar kalın, yumuşak ve rengarenkti, güçlü kilise muhafazalarıyla örülmüşlerdi. Rahip yardımcıları sandaletlerinden çamur düşme ihtimaline karşı ellerinde süpürgelerle onu takip ediyorlardı.

Sandalyelerin ve koltukların da kocaman yastıkları vardı ve çok yumuşaklardı. Heath koltukları domuzkökü suyuyla lekelememesi için oturmasının yasak olduğunu söylemişti ama Briar odada yürürken kadife bir koltuğun yanından geçti ve uzunluğu boyunca parmak uçlarını gezdirirken zevkten içi ürperdi.

Duvarlar, yerden tavana kadar sayısız kitap barındıran altınağacından yapılmış kocaman cilalı raflarla kaplıydı. Heath ona okumayı öğretmeye çalışmıştı ama Briar resimlerle daha çok ilgileniyordu.

Kılavuz iki adamla birlikte onları arka odada bekliyordu.

Briar'ın babası Relan ona selam verme hakkında her şeyi öğretmişti. Kılavuz'un selamı üstünlüğünden ödün vermese de saygıda kusur etmeyecek kadar alçak ve uzundu. Dengi birine selam veriyor gibiydi.

"Sizinle tanışmak bir onurdur, Majesteleri," dedi Kılavuz. "Briar'ın yardım getirmesini umuyorduk ama bir soyluyla karşılaşmayı beklemiyorduk."

"Ya da bu kadar çok Tahta Asker'le," dedi diğer adamlardan biri. Şık bir paltosu olan orta boylu bir adamdı. Kuru zemin yerine

bir geminin güvertesinde dengede durmaya alışık biri gibi bacakları ayrık duruyordu. "Üstelik süvari birliği! Anlaşılan Yaratıcı dualarımıza yanıt vermiş."

"Tersane müdürü Isan," dedi Kılavuz Alin işaret ederek, "ve kardeşi Yüzbaşı Marlan."

Thamos, Laktonlu yüzbaşıların hoşlandıkları şekilde ellerini uzattı ve dirseklerinin hemen altından birbirlerinin kollarını tuttular. "Annenizi kaybettiğiniz için lütfen benim ve sarmaşık tahtın taziyelerini kabul edin."

Marlan Alin'in ona attığı sinirli bakışa aldırmayıp tükürdü. "Onu kaybetmedik. O öldürüldü."

"Elbette." Thamos, Sament'e döndü. "Elli Dağ Mızrağı getiren Milnli Lord Sament'i tanıştırmama izin verin."

"Gelmenize sevindik," dedi Alin. "Burada olanlar bütün Özgür Şehirler'i ilgilendiriyor."

"Beni bu konuda ikna etmenize gerek yok," dedi Sament. "Euchor başka bir hikâye olabilir."

"İhtiyacı olan bir zafer," diye ekledi yeni bir ses. Briar kafasını kaldırıp beraberinde şık giyimli başka bir adamla içeri giren Kaptan Dehlia'yı görünce kocaman gülümsedi.

"*Sharumların Feryadı*'ndan Kaptan Dehlia," dedi Heath. "Rıhtımkent'e geldikleri ilk günden beri Krasialılara saplanan bir ok oldu."

"Briar sayesinde," dedi Dehlia parmaklarını Briar'ın karmakarışık saçlarında gezdirerek. "Çocuk gizlice kasabaya girip düşmanları gözetliyor ve bize nereye saldırmamız gerektiğini söylüyor."

Giysilerindeki yapış yapış domuzkökü lekelerine aldırmadan kolunu ona dolayıp çocuğu kendine çekti. Briar insanların ona dokunmasından hoşlanmazdı ama Kaptan Dehlia ona dokunduğunda, bunu sorun etmiyordu.

Kılavuz Alin yeni gelen adama işaret etti. "Egar..."

"Rizonlu Dük Edon'un üçüncü oğlu," diye onun yerine cümlesini tamamladı Thamos ve iki adama birbirlerine sarıldılar. "Ölmüş olmandan korktuk, dostum."

Egar kafasını salladı. "Krasialılar başkente saldırdıktan sonra savaşabilecek bütün erkekleri toplayıp düzlüklere kaçtım. Elimizden

geldiğince saldırıp çöl fareleri bizi yakalayamadan kaçmaya çalışıyoruz."

"Kaç adamın var?" diye sordu Thamos.

"Yeterince vaktim olursa beş bin mızrak sayabilirim," dedi Egar.

Thamos gözlerini kısarak ona baktı. "Neden adamlarınla birlikte Rizon'da olmak yerine buradasın?"

"Çünkü," diye araya girdi Isan, "Rıhtımkent'i geri almamızın zamanı geldi."

"Briar sayesinde her şey mümkün oldu," dedi Kılavuz Alin. Bitmek bilmeyen dönen merdivenlerden aşağı inip manastırın temellerini geride bırakarak kayalığın doğal mağaralarına ulaştılar.

"Düşman birliklerinin göl kıyılarında keşfe çıktıklarını fark etti," dedi Isan, "bize tuzak kuracak kadar zaman kazandırdı. O gün iki yüzden fazla adamı ele geçirdik ya da öldürdük. Şimdiye kadarki en büyük zaferimiz."

Soğuk ve ıslak, rutubet kokan kocaman bir mağaraya ulaştılar. Briar duvarlara prangalanan, yüzleri ve uzuvları bir deri bir kemik kalan düzinelerce Krasialı askere korkuyla baktı.

"Yaratıcı adına," dedi Thamos. "Bu adamları beslemiyor musunuz?"

Marlan tükürdü. "Onları beslemeye kalktığımızda kaçmaya çalışıyorlar. Ayrıca yukarıdaki birçok kişi açken neden onları besleyelim?"

Briar kusacak gibi oldu. Babası ve erkek kardeşlerine çok benzeyen adamlar kendi pislikleri içinde hareketsiz iskeletler gibi yatıyorlardı. İşgalcilerin çoğunun öldürüleceğini bilerek Laktonluları onlara götürmüştü ama bu...

"Konuşabilenleri besliyoruz," dedi Alin. "Rahiplerim ve Çocuklarım Krasia dilini biliyorlar ama düşük kademeli savaşçıların bildikleri pek işimize yaramıyor."

Mağaranın diğer ucundaki muhafızları işaret etti ve kalın bir kapıyı açtılar.

İçeride sandalyesine sıkıca bağlı Krasialı bir adam vardı. Siyah sarığı ve beyaz peçesi gitmişti ama Briar yine de Krasialı izcilerin liderini tanıdı. Önünde dar bir masa vardı ve elleri önüne açılmış-

tı, parmakları ahşaba vidaya benzer bir şeyle sıkıca tutturulmuştu. Düzgün bir şekilde soluyordu ama yüzü kıpkırmızıydı ve ter içindeydi. Üzerinde rahip yardımcısı cüppesi olan gözlüklü yaşlı bir adam vidalarla ilgileniyordu.

"Bu Prens Icha," dedi Alin. "Çöl iblisi Krasialı Dük Alımann Jardir'in üçüncü oğlu olduğunu iddia ediyor."

"Babam bunu duyunca," diye Icha Thesa dilinde boğuk ama anlaşılır bir şekilde hırladı, "direnişteki her kadın, erkek ve çocuğa bin kat daha fazla işkence yaparak karşılık verecek."

Alin'in işareti üzerine, rahip yardımcısı Icha uluyana kadar vidaları ayarladı. İkinci işareti üzerine vidaları geri çevirdi ve nefes nefese kalan Icha tekrar sessizleşti.

"Baban öldü," dedi Thamos açıkça. "Arlen Bales'in onu bir uçurumdan aşağı attığını gördüm."

"Babam Kurtarıcı," dedi Icha. "Hiçbir düşüş onu öldürmez. Damajah geri döneceğini öngördü. O zamana kadar ilahi gazabını kardeşim çıkaracak."

"Kardeşinin Lakton'da kaç adamı var?" diye sordu Thamos.

"Gölünüzdeki balıklardan daha çok," dedi Icha. "Gökyüzündeki yıldızlardan daha çok..."

Alin parmağını şıklattı ve rahip yardımcısı ona tekrar çığlık attıracak şekilde vidaları sıktı. Yaşlı adam Briar'ın babasının kırık bir parça mobilyanın üzerine eğilirken olduğundan farksız bir ifadeyle vidaların üzerine eğildi. Briar adama vurmak ya da kaçıp bu manzarayı unutmak istedi. Ama yapamadı. Yaklaştı ve acı geri döndüğünde Icha kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi.

"*Chin*ler yargılanacak Briar Damaj ama en çok sen yargılanacaksın," dedi Icha güçlükle. "Everam öteki dünyada *ginjaz*ları Nie'nin uçurumunun derinliklerine gönderir."

"Hain değilim," dedi Briar. "Burası benim evim. *Chin* sensin."

Ama bu sözleri söylerken bile inandığından emin değildi. Kılavuz'un iyi bir adam olduğunu sanmıştı ama Krasialı mahkûmlara yaptığı şey tiksinti vericiydi.

Belki de bataklığa dönmesinin vakti gelmişti. Nüveliklerle hayat daha kolaydı.

Kaptan Dehlia kolunu ona doladı. "Gel, Briar. Bu hayvanı din-

leme. Ne yaptıklarını biliyorsun."

Briar kafasını salladı ve kadının onu açlıktan ölmek üzere olan *Sharum*larla dolu soğuk mağaradan geçirerek alıp götürmesine izin verdi.

"Bu tepe," dedi Thamos haritayı işaret ederek. "Orayı biliyor musun Briar?"

Briar irkildi. Aşağıdaki mağaraları düşünmeye daldığı için dikkat etmiyordu. Kâğıdın üzerindeki kısa ve eğri çizgilere ve renk lekelerine baktı ama tepeye benzer bir şey göremedi.

"Colan'ın Tepesi," diye Dehlia yardımcı oldu.

Briar kafasını salladı. "Orayı biliyorum."

"Oraya uzun yaylar yerleştirebilirsek," dedi Thamos, "geniş limanı savunabiliriz."

"Orada çok fazla *Sharum* var," dedi Briar. "Akrepleri var. Ele geçirmek zor."

"Süvarilerim için zor değil," dedi Thamos. "Atlarımızla aralarına dalıp akreplerini elimize geçirebilir, sonra savunma ateşinin altında yola devam edip kasabayı geri alabiliriz."

Kılavuz Alin onaylarcasına kafasını sallayıp parmağını haritada aşağı indirdi. "Savaş sesine gelenler güneyden gelen birliklerini görmeyecekler, Egar."

Egar kafasını iki yana salladı. "Kaç savaşçıları olduğunu bilmiyoruz ama iki birliğin toplamından fazla olduğuna hiç şüphem yok."

"Tersaneleri ve kumsalı geri almak için bütün donanma harekete geçebilir," dedi Isan. "Savaşabilecek binlerce kadın ve erkeği karaya çıkartabiliriz."

"Bu kanlı olur," dedi Egar.

Isan kafasını salladı. "Ama altı hafta içinde göl donacak ve erzağımız olmadan kapana kısılacağız. Tersane müdürlerinin hepsi bu konuda hemfikirler. Hiçbir şey yapmazsak, daha çok şey kaybedeceğiz."

"Ne zaman saldırıya geçmeyi planlıyorsun?" diye sordu Thamos.

Kılavuz Alin farklı işaretlerin olduğu bir harita açtı. "Bunlar ti-

pik Krasia birlikleri konumları." Diğerinden oldukça farklı ikinci bir harita açtı. "Ve bunlar da yeni ay sırasındaki konumları."

"Kara Ay," diye mırıldandı Thamos.

"Çöl fareleri günü dua ederek geçiriyorlar ve sonra iblis saldırısına karşı savunmaya geçiyorlar," dedi Yüzbaşı Marlan. "Birleşmiş güçlerimizle karşılaşmaya hazır olmayacaklar."

Dua eden insanlar, nüveliklere karşı birlik olan insanlar ve bu adamlar onları katletmeyi planlıyorlardı. Krasialıların sebepsiz yere yaptıklarından farklı değildi ama yine de Briar'ın midesini bulandırdı.

Egar evet anlamında kafasını salladı. "Yola çıkmak için yeterli vaktimiz olacak ama aradaki arazide düşman birlikleri varsa olmaz. Yolun açık olduğundan emin olmalıyız yoksa adamlarımı tehlikeye atamam."

Alin katılırcasına kafasını salladı. "Prens Icha'yı daha sert bir şekilde sorgulamamız gerekecek."

Briar yumruğunu sıkarken Icha'nın parmaklarını ezen vidaları düşündü ve birden nefesi kesildi. Ciğerlerine hava çekmeye çalışırken öksürdü.

"İyi misin, evlat?" diye sordu Kılavuz Alin.

"Ya bilmiyorsa?" diye sordu Briar. "Ya planları değiştiyse?"

"Çocuk haklı," dedi Egar. "Aylar önce alınmış kararları dikkate alarak adamlarımı tehlikeye atamam. Küçük köylerde *şu anda* kaç savaşçıları olduğunu öğrenmeliyiz."

"Gidebilirim," dedi Briar. O korkunç yaşlı adamın vidaları sıkmasına, bir enstrüman gibi çığlıklara sebep olmasına engel olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. "Liderlerin nerede buluştuklarını biliyorum." Masadaki haritaları işaret etti. "Haritaları çalarım."

Kaptan Dehlia elini onun omzuna koydu. "Briar, bu çok tehlikeli. Senden bunu yapmanı isteyemeyiz..."

"Sormadım," dedi Briar. "Gideceğim."

25. BÖLÜM

CASUS

D.S. 334 KIŞ

"Orada oturmuş bizi izliyorlar." Jayan bir zamanlar Tersane Müdürü Isadore'nin zengin odası olan komuta merkezinin tersaneye bakan büyük penceresinin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. "Keşke korkaklar saldırıya geçseler ve bu iş bir an önce bitse."

Batan güneşin ışığında hâlâ görülebilen bir düzine Laktonlu savaş gemisi Rıhtımkent –yeni adıyla Everam'ın Sarnıcı– ve Lakton arasında demir atmış bekliyordu. Bir zamanlar balıkçı ve ticaret gemileri olabilirlerdi ama artık hepsinin güvertesindeki kaya sapanlarının yanı sıra kıçlarına ve baş kasaralarına yerleştirilmiş okçular vardı.

En kötüsü de Krasia tasarımına bağlı kalarak yeni inşa edilmiş akreplerdi. Yeşil topraklıların ateş sırları hâlâ gizemini büyük ölçüde korurken, Laktonluların tasarımı rahatlıkla çalmaları Abban'ın sinirine dokundu.

Aylardır dizili duran gemiler Krasialıların hiç yaklaşmadığı görünmez bir sınırı koruyorlardı. Ama bütün ağır silahlarına rağmen gemiler hızlıydı, gökyüzünde süzülen bir kuş gibi gölün rüzgârlarında süzülüyorlardı. Saldırmaya karar verirlerse hızlı olacaktı. Gemiler sık sık duruşlarını değiştiriyorlardı ve göz korkutmak için

az sayıda adam taşıyıp taşımadıklarını ya da tersaneleri ve kumsalı hızla ele geçirmeye hazır savaşçılarla dolu olup olmadıklarını kestirmeleri mümkün değildi.

Göldeki şehre başka gemiler de gelip giderek gölün kıyısındaki düzinelerce balıkçı köyünde yaşayan insanları tahliye ediyor ve kaybettikleri ekinlerin yerine yenilerini koymak için çaresizce erzak taşıyorlardı. Jayan yarı kardeşlerini kuzeye ve güneye göndermişti, küçük köyleri ezmek için tuhaf iblislerin barındığı ıslak arazilerde ilerliyorlardı ama Icha ile Sharu birlikleriyle geldiğinde çoğu tahliye edilmişti.

Güneyde, Sharu geçilemeyecek kadar geniş ve derin bir nehirle karşı karşıya gelmiş ve Everam'ın Sarnıcı'na geri döneceği haberini yollamıştı. Kuzeye giden Icha ile adamlarından kimse haftalardır haber almamıştı ve *dama'ting*ler bile kaderlerinden emin olamıyorlardı.

"Ele geçirilecek gemiler varken korkaklık etmediler," diye hatırlattı Abban. "*Chin*ler senden korkuyor Sharum Ka, korkmalılar da. *Sharum*larının en kötüleri bile bir düzine balık adamı katledebilir..."

"Hiç zorlanmadan alınabilecek bir zafer," dedi Jayan.

Abban evet anlamında kafasını salladı. "Söylediğin gibi Sharum Ka. Ama düşmanı hafife alma. Onları bekleten şey korkaklık değil."

"Ne öyleyse?" diye sordu Jayan.

"Saldırıya geçmelerinin kârlı bir yanı yok," dedi Abban.

"Of!" Jayan tükürdü. "Bu bir *khaffit* alışverişi değil, Sharak Sun."

"Birçok kez yeşil topraklıların *Sharum* olmaktan ziyade *khaffit* olduklarını söyledin," dedi Abban. "Kasabayı savunacak birçok savaşçımız ve birkaç günlük mesafede daha fazla birliğimiz varken onu geri almanın hiçbir getirisi olamaz." Ürperdi ve Kulaksız'a ateşe bir odun daha atmasını işaret etti. "Karın ve soğuğun bizi zayıflatmasına izin vermeleri daha iyi."

Jayan homurdandı. Bütün Krasialılar üşümüş ve sinirliydiler, Kuzeylilerle yaptıkları son kış savaşını hatırlıyorlardı. Krasia'da kışın sıcaklık geceleri genellikle dondurucu olurdu ama çöle vuran

güneş sayesinde gündüzler sıcaktı. Kuzeydeyse hava aylarca soğuk ve yağışlıydı. Kış, karanın iç kesimlerinde yeni başlamıştı ama göle çok yakın oldukları için erken düşen kar, devriyeleri yavaşlatıp akreplerini kullanmalarını zorlaştırıyordu. Kasabalıların söyledikleri doğruysa göl en soğuk aylarda donacak ve bahara kadar limanın kapanmasına neden olacaktı.

"Bu beş para etmez *chin* köyünde mızraklarımızın üzerinde oturup bekleyecek miyiz?" diye sordu Jayan.

"Evejah Kanunları Kutsal Kaji'nin Sharak Sun'ı kazanmadan önce birçok kışı ele geçirdiği topraklarda beklemek zorunda kaldığı belirtilir. Fetih böyledir, Sharum Ka. Aylarca savaşçılar ve erzaklar taşınır ve saldırıya geçip," dedi Abban ve vurgulamak için ellerini çırptı, "düşmanları ezmek için en uygun an beklenir."

Jayan bunun üzerine sakinleşti. "Onları *ezeceğim*. Gözlerini oyup yiyeceğim. Balık adamlar nesiller boyunca adımı korkuyla fısıldayacaklar."

"Bundan hiç şüphem yok," diye ona katılan Abban, Jayan'ın sağ gözünün bulanık küresine dik dik bakmaktan kaçınmak için gözlerini yere çevirdi. Güzelce muhafazalanmış bir altın parçası hazırlatmıştı ama Jayan onu takmayı reddediyordu. Genç Sharum Ka gözünün adamları huzursuz ettiğini biliyordu ve rahatsızlıklarından zevk alıyordu.

"Bu sırada kışı lüks içinde geçirebilirsin." Abban eliyle zengin odayı işaret etti. "Göl sakinleri buz gibi gemilerinde titrerken ve boş karınlarını doldurmak için balık kafası kemirirken senin sıcak bir odan ve bol miktarda lezzetli yiyeceğin var." Durumun o kadar kötü olduğunu sanmıyordu ama Sharum Ka'yı pohpohlarken abartmak her zaman akıllıcaydı. "Everam'ın Armağanı'ndaki sarayında çalışmalar tekrar başladı ve yatağını ısıtacak yeşil topraklı bir *jiwah*'ın olacak."

"Lüks değil, şan istiyorum," dedi Jayan yatıştırıcı sözlerine aldırmadan. "Saldırıya geçmenin bir yolu *olmalı*. Kış bütün gücüyle gelmeden, şimdi."

Gerçekten de bir yolu vardı ama Abban çocuğa bunu söyleyecek değildi. En iyi şartlar altında bile riskli bir plandı ve Abban aptalca gururu onlara neredeyse ele geçirdikleri bütün donanmaya

mal olan bir çocuğun zamanlamasına güvenemezdi.

*Sharum*ların ateşinden kurtulan on büyük gemiden dördünü Laktonlular geri almıştı ve ikisi tamir edilemeyecek şekilde yanmıştı. Birini birkaç küçük gemiyle birlikte su iblisi akınında kaybetmişlerdi. Abban geri kalanı kitaplar ve rüşvetler sayesinde ve işkencecilerinin kıskaçlarından edindikleri bilgilerle denizcilik ve gemi yapımını öğrendikleri kendi adamları tarafından korunan gizli bir körfeze göndermişti.

Bir Sharak borusu iki adamında doğrulmalarına neden oldu. Abban pencereden dışarı bakınca sebebini hemen gördü. "*Sharumların Feryadı*."

Jayan tıslayıp mızrağını kaptı ve yaklaştığını gizlemek için azalan ışıktan yararlanarak kuzeyden gelen savaş gemisini kaçırmak için onu beş yüz metre öteye fırlatmayı deneyecekmiş gibi pencereye koştu.

Kaptan Dehlia gemiyi Krasialılardan geri aldıktan sonra ona *Centilmenin Feryadı* adını vermişti. Bayrakta hâlâ uzaklara bakan bir kadının resmi vardı ama reddedilen talibinin yerini yanan bir *Sharum* silueti almıştı. Gemi düzenli bir şekilde saldırıp savunmalarını sınarken isminin hakkını veriyordu. Akrebi çalıp Laktonlulara tasarımı taklit etme imkanı veren Dehlia ve *Sharumların Feryadı*'ydı.

Sharumların Feryadı her göründüğünde, işgalciler için üzüntü, kayıp ve Jayan için büyük bir öfke anlamına geliyordu. Gemi genellikle menzillerinin dışına yanaşıp sapanıyla havai fişek atar ya da ölümcül bir şekilde ok yağdırır ve Mehnding kabilesi silahlarını hazırlayıp ateşe karşılık veremeden kıyıdan uzaklaşırdı.

Jayan *chin*leri rıhtıma ve kıyıya yakın binalara götürmeyi denemişti ama her nasılsa kaptan onun planını anlamış ve Jayan'ın birliklerini çekmek için başka bir yere saldırırken diğer gemiler uygun bir şekilde yerleştirilen kardeşlerini cesurca kurtarmayı başarmışlardı.

Sharumların Feryadı için hazırlanmaya ya da ona karşılık vermeye her kalktıklarında, Kaptan Dehlia planlarını biliyor ve taktik değiştirmiş oluyordu. Kasabayı yağmalamak için mi yoksa kurnaz bir amaçla mı yaklaştığını anlamalarına imkan yoktu.

Abban menzillerinin dışında kıyı boyunca süzülen gemiyi dik-

katle izledi. Sadece hedefine yaklaşırken sertçe içeri dönüyordu. Tersanelere ve kıyılara dağılan Mehndingliler nefeslerini tutmuşlardı, nişan alıp ateş etmek için sadece birkaç dakikaları olacağını biliyorlardı. Jayan lanet olası gemiyi batıran ekibe bir saray inşa edeceğine söz vermişti.

Ama tam o sırada gemi döndü ve Abban kaslarının kasıldığını hissetti. "Nie'nin kara kalbi."

"Ne?" diye sordu Jayan ve sapanın kolu öne uzayıp onlara doğru güçlü bir ok gönderirken dönüp Abban'a baktı.

"Sharum Ka!" diye bağıran Abban kendini adamın üzerine attı.

Jayan epey kaslıydı ama o bile onu yere seren Abban'ın cüssesine karşı koyamazdı. Halıya çarparken Abban'ı yumruklayıp onu yerde yuvarlayarak uzaklaştırdı. "Kirli ellerini bana sürmeye nasıl cesaret edersin, seni domuz yiyen deve pisliği! Seni öldüreceğim..."

O sırada bir şey büyük pencereye çarparken büyük bir gürültü duyuldu. Abban'ın yerleştirdiği muhafazalı cam çarpışmaya dayandı ama darbenin etkisiyle bütün bina sardıldı.

Jayan önce pencereye, sonra sağlam dizi altında kalan Abban'a baktı. Bir kez daha yüzeyine yapışan tahta parçalarının görüşlerini engellediği pencereye ve sonra Abban'a baktı. "Neden?"

Genç Sharum Ka kendini ifade edebilmesiyle tanınmazdı ama Abban onu yeterince iyi anlıyordu. Ona yıllarca kötü davranan ve ezen biri için neden korkak bir *khaffit* hayatını riske atsın ki?

"Sen Sharum Ka'sın," dedi Abban. "Kurtarıcı'nın kanındansın ve baban Nie'yle savaşırken insanların umudusun. Hayatın benimkinden daha değerli."

Jayan kafasını sallarken nadir rastlanan düşünceli bir hale büründü.

Sözleri elbette saçmalıktı. Abban seve seve çocuğun onun yerine bir mızrağa hedef olmasına izin verirdi. Birçok kez aptal çocuğu öldürtmeyi düşünmüştü. Damajah'ın gazabına uğrama riski olmasaydı, bunu yapabilirdi.

Ama Sharum Ka onun yanında ölür ve Abban sağ kalırsa Hasik peşine düşerdi. Qeran ile Kulaksız onu zamanında durdurabilirlerdi ama bu Abban'ın hayatını riske atmaya razı olduğu bir şey

değildi. Hasik beraberinde Abban'ı da götürebilecekse, ölmeye razı olurdu ve bu tür adamlara karşı kumar oynanmazdı.

"Beni kurtardın, khaffit," dedi Jayan. "Bana hizmet etmeye devam et, babamın tahtına geçtiğimde bunu unutmayacağım."

"Henüz kimseyi kurtarmadım," dedi Abban muhafazalı cama tutunan sıvı ve yıkıntılara bakarak. "Dışarı çıkmalıyız."

"Peh!" dedi Jayan. "Muhafazalı camın her darbeye dayanacağını söylerken yalan söylemiyormuşsun. Neden korkalım ki?"

Arkasını döndüğü sırada *Sharumların Feryadı* sancak tarafındaki akreplerinden birinden bir atış daha yaparken sapan alev aldı.

"Dışarı çıkmalıyız!" diye bağırdı Abban ok havada kavis çizip onlara doğru ilerlerken. Kulaksız'a hızla bir dizi hareket yaptı ve adam odanın diğer tarafına geçip Abban'ı kollarına aldı.

Ok pencereye yapışan sıvı iblis ateşiyle buluşurken kulakları sağır eden bir gümbürtü ve çöl sakinlerinin bile gözlerini kamaştıran bir ışık parlaması oldu. Yine de muhafazalı cam dayandı, sarsıntının etkisini ve patlamanın sıcaklığını azalttı.

Abban havaya bir muhafaza çizdi. "Yüce Everam aşkına." Zihninin mantıklı kısmı muhafazalı camın olması gerektiği gibi çalıştığını gösterdiğini biliyordu ama korkak kalbinde, bunun bir mucize olduğunu biliyordu. "Git!" diye bağırdı elini kapıya doğru savurarak. Camın bütün gücüne rağmen, onu yerinde tutan bina ahşaptı. Şimdiden döşemelerin arasından duman sızmaya başlamıştı.

Kulaksız başını eğilip kalın kapıya doğru koştu ve onu tekmeleyerek menteşelerinden çıkardı. Kapı olay yerine koşan Hasik'e çarptı ama Abban bununla vakit kaybetmeyip Kulaksız'a hızla hareket etmesini işaret etti. Sağır dev Abban'ı bir çocuk gibi tutup basamaklardan aşağı koştu ve geniş odadan geçip arka kapıdan dışarı çıktı.

"Yangın!" diye bağırdı Abban büyük odadan geçerken. "Kaçın!"

Ancak dışarı çıktıklarında Abban, Jayan'ın onları takip ettiğini fark etti. Abban Kulaksız'a onu hemen yere bırakmasını işaret etti ve herkese Sharum Ka'nın kaçabilmesi için yolu açmışlar gibi göründüğünü düşündü.

Khevat, Asavi, Jayan'ın koruması ve Qeran da dahil olmak üzere onlara başkaları da katıldılar. "Kulaksız'a kendini mi taşıttın?"

diye sordu eğitim subayı tiksintiyle, sesi diğerlerinin duyamayacağı kadar alçaktı. "Hiç utanmıyor musun?"

Abban omuzlarını silkti. "Söz konusu hayatım olduğunda, hiçbir şeyden utanmam, Eğitim Subayı."

"Mızrağımı o cadının kalbine saplayıp deliği becereceğim!" diye haykırdı Jayan.

"Tepesine çıktığında onu tutarım," diye ona katıldı Hasik. Saçında kan vardı ama her zaman olduğu gibi savaşmaya hazır görünüyordu.

"Mızrağımı kalbine sapladıktan sonra neden onu tutmana ihtiyacım olsun ki aptal?" diye bağırdı Jayan.

"Ben..." diye kekeledi Hasik.

"Sharum Ka'nın mazeretine ihtiyacı yok, Islıkçı!" diye bağırdı Abban o anın tadını çıkararak. "Ona yolu bir çift *khaffit*'in değil, senin açman gerekirdi."

Hasik yerin onu yutmasını ister gibi görünüyordu ve Abban o anın sonsuza kadar sürmesini diledi. Ama geçti ve Hasik ona dişlerini gösterdi.

"Burada körüz," dedi Jayan. "Rıhtıma gidip neler olduğunu öğrenin." İşaret eder etmez Hasik sadık bir köpek gibi koştu.

"Siz ve din adamları burada kalmamalısınız, Sharum Ka," dedi Qeran. "Lütfen Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın sizi daha güvenli bir yere götürmelerine izin verin..."

"İşte!" diye aniden çığlık attı Asavi. Duman ve karışıklık arasında binadan çıkan bir *Sharum*'a işaret ederken bütün gözler ona döndü, gece pençesini dumana karşı kaldırmıştı. Omzunda cüppesi gibi kara bir çanta vardı. Savaşçı diğer herkes gibi donup kaldı ve o an sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

"Öylece durmayın!" diye bağırdı *dama'ting*. "Durdurun onu yoksa sokaklarda kan akacak!"

Bu insanları harekete geçirdi ama savaşçı hepsinden daha hızlıydı, bir *dama*'yı kenara itip kaçmak için en açık yola doğru hareket etti.

Abban'a doğru.

Mantıklıydı. Abban şişman bir sakattı ve *Sharum*lar ile *dama*lara kıyasla casusa engel olma ihtimali daha düşüktü ve ancak aptalın

teki bir Everam'ın Gelini'ne yaklaşmaya cesaret edebilirdi. İyice iterse Abban'ı yere devirip peşindeki takipçilerin önüne serebilirdi.

Ama Abban'ın şişman olduğu ve bacaklarından birinin nüvelik sidiğinden daha değersiz olduğu doğru olsa da tecrübeli duruşu sakatlığının gerçekte olduğundan daha kötü görünmesi için tasarlanmıştı.

Savaşçı gelirken korku dolu bir çığlık atıp ağırlığını sağlam bacağına verdi. Ama *Sharum* onu iterken, Abban bileğinden yakalayıp bastonunu ayağına takarak ikisini birlikte yere düşürdü.

Bu yeterli olmalıydı ama savaşçı kontrolünü kaybetmeyip üzerine düştü ve darbeyi Abban'a yükledi. O anda peçesi düştü ve Abban onu açıkça görebildi.

Savaşçı gençti, siyah sarığı almak için fazla küçüktü. Yüzü kir içindeydi ama teni birçok yeşil topraklıdan daha koyu olsa da bir Krasialıya göre açık renkti. Yüz hatları da her ikisinin özelliklerini taşıyordu. Bir melez miydi? Onlardan oluşan yeni bir nesil geliyordu ama birkaçı hariç hepsi hâlâ annelerinin karınlarındaydı ve diğerleriyse ağlayarak bidolarını ıslatmakla meşguldüler.

Abban şaşkınlıkla bakarken, melez çocuk geri çekildi ve sonra alnını Abban'ın gözlerinin arasına sertçe indirdi. Bir ışık parladı ve başının arkası döşeme tahtasına vururken üstü kapalı bir patırtı duyuldu. Kulaksız, savaşçıyı yakalamak için harekete geçerken Abban sersemlemiş bir halde onları izledi ama melez yine daha hızlı davranıp *kha'Sharum*'un dizine tekme attı. Ayağa fırlayıp Kulaksız üzerine düşerken Abban'ın nefesi kesildi. İkisi birbirlerine dolanıp yuvarlanırken takiplerine engel olunan savaşçılar öfkeyle bağırdılar.

Abban'ın görüşü nihayet netlik kazandığında, son sürat rıhtıma doğru koşan casusun peşinde altı *Sharum* vardı ve yanlarından geçtikleri *Sharum*lar da kafalarını kaldırıp onlara bakıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde takipçilerin arasında ilk sırada yer alan Qeran casusla arasındaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Yaylı çelikten bacağı her zaman ideal görünmüyordu ama söz konusu hızlı koşmak olduğunda ona ayak uydurmayı umabilecek çok az iki bacaklı adam vardı.

Casus da bunun farkında olmalıydı. Aniden farklı bir yöne

hamle yapıp bir yağmur fıçısı aldı ve vücut ağırlığından yararlanarak onu geriye yuvarladı. Fıçı önce yavaş hareket etti, hatta casus koşmaya devam ederken yalpaladı ama toplanan suyun ağırlığı değiştikçe aniden hız kazanıp etrafa su sıçratarak takipçi *Sharum*lara doğru yuvarlandı.

Adamlar dağıldılar, bazıları kendilerini yolun kenarına atarken, kaçacak bir yer arayan diğerleri ıslandılar. Adamlardan biri fıçıya takılıp düştü.

Sadece Qeran takibi sürdürdü ve her kedinin kıskanacağı bir şekilde fıçının üzerinden atladı. Yere iner inemez yuvarlandı ve hızından yararlanarak ayağa kalkınca hemen koşmaya başladı.

İlerideki iki savaşçı casusu yavaşlatmaya çalıştılar ama bir tür toz fırlattığı adamlar çığlık atarak yüzlerini tutup yere serildiler.

Rıhtım fıçılar, halatlar, ağlar ve diğer malzemelerle doluydu ve casus kovalamacayı yavaşlatmak için zikzaklar çizerek karşısına çıkan her şeyden faydalanıyordu.

Yine de eğitim subayı pes etmedi. Qeran hızını korumak için mızrağını ve kalkanını bırakmıştı ama önemi yoktu. Bir *sharusahk* ustası bile yakın mesafede Qeran'a karşı uzun süre ayakta duramazdı.

Abban gülümsedi, en iyi açıdan görebilmek ve diğerleri düşüncesizce bir şey yapmadan casusu ilk sorgulayan olabilmek için hızla onlara doğru topalladı. Jayan ve din adamları onu izlediler ama o öndeydi ve olayın şaşkınlığını üzerlerinden atamayan diğerleri yavaş ilerliyorlardı.

Qeran'ın parmakları casusun cüppesine değerken, aniden döndü ve sırtındaki kalkanı çıkarıp eğitim subayına çarparak hızından yararlanıp onu sırt üstü yere düşürdü. Kalkan eski bir tasarımdı, dövüş muhafazaları geri dönmeden önceki zamana, en az beş yıl önceye gidiyordu. Bu da ilgi çekici bir detaydı.

Qeran kendini çabuk toparladı ve doğruldu ama casus hemen yere eğildi ve bacağını eğitim subayının bacağına dolayıp onu düşürmeye çalıştı.

Qeran bu hamleyi bekliyordu, yerde sürünen bacağının üzerinde sıçradı ama casus bocalamadı. Hızını koruyup kalkanı etrafında döndürdü ve sert kenarını eğitim subayının aşağı inen metal bacağına vurdu.

Yaylı çelik geri tepti ve Qeran kendisinden beklenmeyecek şekilde dengesini yitirip yere düştü. Casus bu durumdan faydalanıp bir dizi yumruk indirdi. Adam ufak tefek ve çok hızlıydı. Kalkanıyla Qeran'ın yüzüne vurduktan sonra havaya sıçrayıp eğitim subayının göğsüne tekme attı.

Qeran sertçe sırt üstü düştü, ciddi yaralanmamıştı ama casus onun üzerinde daha fazla vakit kaybetmeyip döndü ve rıhtıma doğru koştu.

İleride, akrepler ve sapan ekiplerinden sorumlu Mehnding savaşçıları yolunu kesmek için bir araya toplandılar. Casus arkasına baktı, Qeran ile Hasik'in liderliğinde çok sayıda savaşçı peşindeydi. Abban lanet olası hadımın ilk kez başarılı olmasını istedi.

Casus az kullanılmış bir iskeleye dönüp ancak küçük teknelerin girebileceği epey kayalık ve sığ olan bir koya doğru ilerledi. Arka tarafta birkaç tane küçük tekne bağlıydı, bir *Sharum*'un bile kullanabileceği basit kürekli teknelerdi ama casusun öldürülmeden önce kürek çekecek kadar uzaklaşması bir yana, içlerinden birini zamanında çözmesi imkânsız görünüyordu. Aksine iskelenin sonuna doğru hızla koştu. Yüzerek kaçmayı mı düşünüyordu?

Hasik birkaç adım gerisindeyken, casus aniden dönüp teknelerden birine atladı. Hasik değişime uyum sağlamaya çalışırken birkaç saniye kaybetti ama ipleri kesmeden adama saplamak için mızrağı hazır bir şekilde iskeleden atladı.

"İblis pisliği," diye homurdandı Abban. Hasik adamları sorgulamak için canlı bırakmasıyla tanınmazdı.

Ama casus demirleme yerlerini kesmeye kalkmadı, teknenin oturağından iki adım sıçrayıp suya atladı.

Abban nefesini tuttu ama casus batmadı, suyun yüzeyinde yaylanır gibi olup sadece ayak bileklerine kadar gelen sığ bir bölüme iniş yaptı. Üç adım daha attıktan sonra sola sert bir dönüş yaptı ve suyun yüzeyinde koşmaya devam etti.

Hasik sarsılan teknede dengesini korumakta zorlandı ve mızrağını şaşırtıcı bir isabetle fırlattı. Casus mızrağın geldiğini gördü ve başını eğip birkaç santimetreyle ıskalamasını sağladı.

Casus gibi tekneden atlarken, "Everam beni yönlendir!" diye haykırdı Hasik. Mucizevi bir şekilde o da ayaklarının üzerine in-

mesine herkes gibi şaşırdı. Diğer *Sharum*lar takip etmek için tekneye atlarken uluyarak kovalamacayı sürdürdü.

Hasik iki adım attı ama üçüncüde taş gibi battı. Diğer *Sharum*lar biraz daha iyiydiler, ikisi aşırı derecede sarsılan tekneden suya düştü. Üçüncü suya atladı ve Hasik ile casus nereye iniş yaptılarsa onun üzerine kaydı ama dengesini yitirip suya düştü. *Sharum*lar hâlâ suyun üzerinde koşan casusa mızraklarını attılar ama çocuk hızla menzillerinin dışına çıkıyordu. En sonunda kalkanını omzuna takıp sıçradı ve suya girer girmez kollarını öne uzatıp yüzdü.

Sharumların Feryadı karışıklık sırasında suya bir tekne indirmişti ve üç adam hızla kürek çekiyorlardı. Dakikalar içinde casusa yetiştiler ve mızraklar suya düşüp kaybolurken onu tekneye çektiler.

Bir boru sesi duyuldu ve *Sharumların Feryadı* rıhtımda toplanan savaşçıları yaylım ateşine tutarak yanan oklar ve akrep iğneleriyle düzinelerce adamı öldürüp bir sapan ve iki akrebi yok ettiler. Casusun kaçmasına engel olmak için silahlarını terk eden Mehndingler ateşe karşılık vermekte hazırlıksızdılar.

Çaresizce izlerken, fırlatıcı geri döndü ve savaş gemisi sancak tarafından onları bir kez daha yaylım ateşine tutmak için son bir geçiş yaparken tayfası tezahürat ediyordu. Gemi dönerken, Kaptan Dehlia'nın kıç tarafındaki küpeştede dimdik durmuş göğüslerini onlara göstererek dalga geçtiğini gördüler. Etrafına toplanan tayfasındaki kadın ve erkekler pantolonlarını indirip gemi uzaklaşırken kalçalarına vurdular.

Abban casusun iskeleden atladığı noktaya vardığında Hasik ile iki *Sharum* hâlâ tekneye tutunuyorlardı. Hasik ve casusun peşinden giden *Sharum*lar suyun yüzeyine çıkmamışlardı.

Şaşırtıcı değildi. Krasialılar iyi yüzücüler değillerdi ve kara cüppelerine dikilen ağır zırh tabakaları gölün soğuk sularına düşenleri üzerlerindekileri çıkaramadan suyun dibine çekiyordu.

Abban nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Oksijensizlikten bayılmanın nasıl bir şey olduğunu bilecek kadar *sharaj*'da boğulmuştu ama insanın etrafı karanlık suyla çevriliyken ve yukarının ne tarafta olduğunu bile bilmezken...

İçi ürperdi.

Qeran iskelede duruyordu ve yüz hatlarında öfke fokurduyordu. *Sharum*lar gururları tarafından yönetilirdi ve casus çok sayıda seyircinin önünde bir aptal gibi görünmesine neden olmuştu. Qeran'ın ona ters bakan emrindeki ilk savaşçıyı öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama *khaffit* olsun ya da olmasın Abban onun emrinde değildi ve üzgün bir çocuğa değil, eğitim subayına ihtiyacı vardı.

Adamın yanma giderek, "Elinden geleni yaptın," dedi kısık bir sesle.

Qeran suratını buruşturdu. "Başarısız oldum. Benim..."

"Gurur duymalısın," Abban mazoşist bir duyuruda bulunmadan eğitim subayının sözünü kesti. "Kovalamacada diğer *Sharum*ları geride bıraktın. Çok hızlıydın! Çok becerikliydin! Yeni bacağın eskisini gölgede bırakıyor."

"Yine de yeterli değildi," diye hırladı Qeran.

Abban omuzlarını silkti. "*Inevera*. Everam ne isterse o olur. Casus Sharum Ka'nın malikânesinden ne çaldıysa, Yaratıcı düşmanlarımızın onu ele geçirmesini istediği için çaldı."

Bu elbette saçmalıktı ama *inevera* her zaman hoşnutsuz Evejahlılar için bir merhem ve tutunabilecekleri bir koltuk değneği olmuştu.

"Bacağımı kaybetmem istediği gibi mi?" diye sordu Qeran sıktığı dişlerinin arasından. "Şişman ve sakat bir khaffit benden daha iyi olduğunu kanıtlayıp enseme botunu bastırana kadar couizi ve kendi pisliğim için boğulmamı istediği gibi mi? Ve şimdi de elime geçirecekken bir *chin* casusunu kaçırmam *inevera*."

Eğitim subayı suya tükürdü. "Görünüşe bakılırsa Everam sürekli küçük düşmemi istiyor."

"İhtişamın da sırası gelecek, Eğitim Subayı," dedi Abban. "Sharak Sun ile Sharak Ka için yeterince şan olacak. Seni yerde kaderine ağlarken bulmam yeterince kötüydü. Seni o pislikten ayaklarının üzerinde dururken kendine acıman için çekip çıkarmadım."

Qeran ona sertçe baktı ama Abban bakışlarını kaçırmadı. "Acıyı kabullen, *Sharum*."

Eğitim subayının burun delikleri genişledi ama kafasını salladı. Abban dönüp yaklaşan Jayan'ı eğilerek selamladı.

Sharum Ka kara göle baktı. "Casus suyun üzerinde nasıl öyle kaçtı?" Asavi'ye döndü. "*Chin*lerin *hora* sihri kullanmadığını söylediğini sanıyordum."

"Sihir değildi, Sharum Ka," dedi Abban bütün dikkatleri üzerine çekerek. "Islak topraklardaki *chin* köylerinden dönen adamlardan bu olayı duymuştum. Sadece suyun yüzeyinin altında gizli taş patikalarla ulaşılabilen crannog denen küçük adalar inşa ediyorlar. Adım atılabilecek yerler düzensiz, yolu bilen biri için yeterince kolay ama bir iblisin... Ya da insanın takip etmesi zor."

Jayan homurdandı, *Sharum*lardan ilkinin iskeleye çekilmesini izlerken bu bilgiyi sindirdi. Adam ürperdi, su tükürüp iskeleyi ıslattı ama yeterince iyi görünüyordu.

Tam o sırada sudan çıkan dokunaç bacağına dolandı. Adam çığlık atmaya bile fırsat bulamadan tekrar suya çekildi.

Hasik donup kaldı, su iblisini görmeyi umarak gözlerini suyun yüzeyinde gezdirdi ama diğer *Sharum* bir eliyle tekneye tutunurken diğerini sallayıp bağırmaya başladı. "Everam'ın hayaları, bana bir ip atın! Hemen!"

Elbette gürültü iblisi ona çekti. Boğazına bir dokunaç sarıldı ve suyun altına çekilirken bağrışları kesildi.

Hasik tam o sırada kendini tekneye çekti. Küçük tekne ağırlığıyla sarsıldı, neredeyse alabora olacaktı her nasılsa Hasik yuvarlanıp ağırlığını sağa vermeyi başardı.

Demir atan bütün tekneler suya karşı muhafazalanmışlardı ve hiç şüphesiz Hasik güvende olduğunu sanıyordu ama o sırada bir dokunaç ayak bileğini kavradı. Savaşçı mızrağını ve kalkanını çoktan gölde kaybetmişti ama tekne alabora olup suyun altına çekilirken belinden kavisli muhafazalı bir hançer çıkardı.

Toplanan herkes suya bakarken bir sessizlik çöktü, savaşçının gözden kaybolduğu yerdeki dalgaların sakinleşmesini izlediler. *Sharum*lar karada ve havada yaşayan iblislerden korkmuyorlardı. İblislerin onlardan korktuğunu söylemek daha doğru olurdu. Ama kurbanlarını boğulmaları için dibe çeken gizemli kabuslar, su iblisleri onları çok korkutuyordu.

Abban da farklı değildi ama Hasik'in kaderine üzülebileceğini sanmıyordu. Adamın acı çekmesini istiyordu ama Hasik'in haya-

tını cehenneme çevirmek için yaptığı onca şeyden sonra sonunun gelmesi iyiydi.

Tam o sırada, suyun altında şimşek çakmış gibi bir parlama oldu. İki kez tekrarladıktan sonra tamamen kardı. Bir saniye sonra Hasik nefes nefese suyun yüzeyine çıktı. Çıplaktı, onu dibe çekmemesi için zırhını çıkarmıştı ama bıçağı hâlâ elindeydi. Bıçağı dişlerinin arasında tutup beceriksizce iskeleye doğru yüzdü.

"Everam'ın sakalı adına," diye homurdandı Jayan, Hasik'e bir halat atıp kendini iskeleye çekerken aynı sözler etrafındaki insanlar tarafından yankılandı, hayatını ucu ucuna kurtarmıştı. İblisin dokunacının değdiği yerlerde kabarık yaralar vardı ama av sırasında özümsediği sihir sayesinde çoktan iyileşmeye başlamışlardı.

Ayağa kalkarken, Hasik'i iskeleye çekmeye yardım eden *Sharum*lardan biri erkekliğinin olması gereken yerde küçük bir yara izi ve metal bir tüp olan bir kadınınki kadar düz kasığını görünce ağzı açık kaldı.

Hasik uluyarak savaşçının ensesine kolunu dolayıp sıkıştırdı ve işitilebilir bir sesle kırdı. Adamın giysilerini çıkarırken diğerlerine arkasını döndü ve pantolonuyla cüppeyi giyerken kalan savaşçılar ondan uzak durmaya özen gösterdiler. Jayan öldürdüğü iblisten bahsetmedi, danışmanları da bu konuda sessiz kaldılar.

"Korumanın yaralarıyla ilgileneceğim," dedi Asavi.

Jayan yanından geçerken kolunu yakaladı, gözleri kızgındı. "Hasik bize az önce ne yüzünden ölmek üzere olduğunu anlatana kadar bekleyebilir."

Herkes donup kaldı. Bir *dama'ting*'e bu şekilde dokunmak ölüm demekti. Elinin kesilmesini ya da öldürülmesini emredebilirdi ve Evejah Kanunları'na göre bu emri yerine getirilirdi.

Asavi de bunu biliyordu, gözlerini etrafta gezdirerek bu olaya tanık olanların tepkisini inceledi. Ceza talep eder ve reddedilirse, bu onu Jayan'ın konseyinde epey küçük düşürürdü. Inevera'nın taht odasındaki gösterisinden beri Khevat ile diğer *dama*, *dama'ting*'in yeni ve daha ön plandaki rolünden hiç hoşnut değillerdi.

Aksine Asavi, Jayan'ın omzuna hafifçe dokunacakmış gibi serbest eliyle uzandı ama pazarda üç tezgâh ötedeki kapkaççıyı bile görebilen Abban eklemiyle onu sertçe dürttüğünü gördü.

Sanki onu bırakmaya kendiliğinden karar vermiş gibi Jayan'ın eli gevşedi ama gözleri farklı bir şey söylüyordu.

"Sharum Ka endişelenmekte haklı," dedi Asavi sakin bir sesle, "ama herkes içinde değil, konsey odanda konuşulması gereken şeyler vardır."

"Konsey odam yok!" diye bağırdı Jayan. "Su cadısı onu yaktı."

Abban başını eğdi. "Sapan menzili dışında kalan ve rıhtıma bakan sadık *kai*larının barındığı başka binalar var. Sana seçmen için bir liste getireceğim ve eşyalarını taşırken vekilinin zararının karşılandığından emin olacağım. Bu sırada yakınlarda hazırlıklar tamamlanana kadar rahatına bakabileceğin odası düzgün bir şekilde döşenmiş bir depom var."

Jayan rahatsız olmuş bir şekilde ağırlığını bir bacağından diğerine verip omzunun üzerinden baktı ve homurdanmakla yetindi. "Bu uygun olur, *khaffit*. Önden git."

Depoya vardıklarında, Jayan solgun ve ter içindeydi. Yastıklara yığıldı, bir eliyle çay içerken diğeri cansız bir şekilde yanında duruyordu. Khevat ile diğerleri fark etmemiş gibi yaptılar ama hepsi ters giden bir şey olduğunun farkındaydılar.

Asavi Hasik'i sihirle tedavi edip avın başlattığı iyileşmeyi tamamlarken odanın köşesinde bir parlama oldu. Ona fısıldayarak yalvardı ama gözlerini bacaklarının arasına çeviren Asavi üzgün bir şekilde kafasını iki yana salladı. Hasik nefret dolu gözlerle Abban'a baktı ve Abban hafifçe sırıttığını görmesine izin verdi.

"Sharum Ka şimdi koluna bakmamı ister mi?" diye sordu Asavi. Diğer adamlar rahatsız olmuş bir şekilde ona baktıktan sonra rengi solan ve ter döken Jayan'a döndüler. Hepsi neler olacağını biliyordu. Asavi herkesin gözü önünde hakkını alamamıştı, o nedenle perdenin arkasında üç kat daha fazlasını alacaktı.

"*D-dama'ting* isterse," dedi Jayan sıktığı dişlerinin arasından.

"Dilersen bu şekilde bırakabilirim," dedi Gelin. "Hızlı davranırsam onu kurtarabilirim. Yoksa kuruyup ölür."

Jayan'ın sağlam gözü kocaman oldu ve titremeye başladı.

"Everam'ın gelinlerinin onlara el sürenleri cezalandırmak için din adamlarına ve savaşçılara ihtiyacı yok, Ahmann'ın oğlu," dedi Asavi. "Kutsal Eşimiz bize kendimizi korumamız için yeterince

güç verdi. Bu dersi unutmazsan iyi edersin."

Odaya göz gezdirdi ve Khevat da dahil olmak üzere cesurca diğer adamların gözlerinin içine baktı. "Bu hepiniz için geçerli."

Bunlar bir kadın için cesurca sözlerdi ve birçok erkek – özellikle de Khevat – sinirlendi, ama hiçbiri ona karşı çıkacak kadar aptal değildi. Onlara zaman tanıdı, sonra kafasını sallayıp süzüldü ve Jayan'ın cüppesini omzundan aşağı indirmesine yardım etti.

Dama'ting'in vurduğu yer morarmış ve omzu şişmişti. Uzvu nazikçe tutup masaj yaparak canlandırırken esnetip çevirdi. Çok geçmeden Jayan parmaklarını kıpırdatabildi ve bir süre sonra yumruğunu sıkmayı başardı.

"Uzvun birkaç gün içinde tamamen iyileşecek," dedi.

"Birkaç gün mü!" diye sordu Jayan.

Asavi omuzlarını silkti. "*Alagai* öldürürsen, sihir iyileşmeni hızlandırır."

"Hasik'i anında iyileştirdin," diye üsteledi Jayan.

"Hasik bana el sürmedi," diye dikkatini çekti Asavi.

"Pekâlâ, pekâlâ!" dedi Jayan suratını asıp sağlam eliyle uzvunu tutarak. "Şimdi bize rıhtımda ne olduğunu söyle."

"Düşmanların toplanıp plan yapıyorlar," dedi Asavi. "Zarlar bunu uzun zaman önce gördü."

"Bunu bir aptal bile görebilir," diye çıkıştı Jayan.

"Zarlar bana ayrıca domuzkökü çalan hırsızı durdurmamı, yoksa binlerce insanın öleceğini söyledi," dedi Asavi.

"Domuzkökü mü?" dedi Jayan.

"*Dama'ting*lerin iyileştirmede kullandıkları bir bitki," dedi Asavi. "Kuzeyde ona domuzkökü diyorlar. Casus öyle kokuyordu."

"Neden bundan daha önce bahsetmedin?" diye sordu Khevat. "Muhafızlara Sharum Ka'nın sarayına giren herkesi koklatabilirdik."

"Zarlar saraydan," dedi Asavi, "ya da Sharum Ka'dan bahsetmedi. Hırsız herhangi bir yerde herhangi biri olabilirdi. Zarlar kokusunu aldığımda tanışacağımızı ve yapmam gerekeni öngördüler. Bundan birine bahsetmiş olsaydım, kader değişirdi ve hırsız benden kaçardı."

"Zaten senden *kaçtı*," diye dikkatini çekti Khevat. "Yerlere gök-

lere sığdıramadığın *hora* sihrine rağmen basit bir hırsızı bile durduramadın mı?"

"Bu basit bir hırsız değildi, *dama*m," dedi Abban başını eğerek. "Kumun derinliklerine saklanmışlar gibi *dal'Sharum*lardan kaçmayı da başardı ve yaşayan en büyük eğitim subayının karşısında on saniye dayandı. Üstelik korkusuz, su iblislerinin arasında koştu. Ayrıca dikkatimizi dağıtmak için *Sharumların Feryadı*'na sarayı yaktırdığım da unutmayalım."

"Peki neyin peşindeydi?" diye sordu Qeran.

"Emin olmanın bir yolu yok," dedi Abban. "Saray yangınında sadece birkaç kişi öldü ama binayı kaybettik. Küllerin arasında hangi evrakların yandığını söyleyemeyiz ama tahmin etmek zor değil."

"Birlik sayıları," dedi Qeran. "Erzak arabaları. Haritalarımız. Planlarımız."

Abban, Jayan'a başını eğdi. "Her şeyin kopyasını çıkardık Sharum Ka. Hiçbir şeyi kaybetmedik. Ama artık düşmanlarımızın her şeyi bildiğini varsaymalıyız."

Asavi yere diz çökünce herkesin dikkatini çekti. Onlar konuşurken *dama'ting* sessizce bezini serdi. Sonra *hora*smı çıkardı ve herkes ürkütücü ışığa bulandı.

"Tahmin işi," dedi Asavi. "Değişken artık geride kaldığına göre Everam bize daha net bir yol gösterecek."

Zarları atarken kimseden çıt çıkmadı, çoğu Hannu Pash'tan beri buna ilk kez tanık oluyordu. Bittiğinde Gelin kafasını kaldırdı, *hora* ışığı beyaz peçesini kanla ıslanmış gibi kırmızıya buladı.

"Casusun ne aldığının önemi yok," dedi Asavi. "Üç düklük bize karşı birleşmiş ve düşmanların saldırıya geçmek için gereken her şeye sahip."

Jayan'ın gözlerinde hevesli bir ışık belirdi. "Nerede? Ne zaman?" Yaklaşan bir saldırı aklı başında bir komutanı endişelendirebilirdi ama genç Sharum Ka bunda sadece ihtişam fırsatı ve kendini Kafatası Tahtı'na kanıtlama şansı görüyordu.

Dama'ting tekrar zarlara baktı, gözleri anlaşılmaz desenlerin üzerinde dolaştı. Abban zarları hep yanlış anlamıştı. Sihirli olduklarını, onlara eşsiz bir şekilde doğru bilgiler verdiklerini inkâr edemezdi ama onları okumanın bir bilimi olduğu kadar sanatı da

varmış gibi görünüyordu ve her şeyi söylemiyorlardı.

"Karadan ve sudan saldıracaklar," dedi Asavi.

"Öyle mi?" dedi Jayan. "Silah da kullanacaklar mı? Peki savaşçılar olacak mı? Zarlarının en iyi tahmini buysa..."

Asavi'nin havaya kaldırdığı zarlar güçle parlayıp bütün odayı kırmızı ışığa buladı. *Dama'ting*'in parmaklarını kavuracak gibi görünüyorlardı ama adamlar parlaklıktan ürkerken, o onları rahatlıkla tuttu.

Hepsi bir süre sessiz kaldılar. Abban, Qeran'a baktı ve öne çıkabileceğini belirtircesine kafasını salladı.

Eğitim subayı *alagai* çukuruna inmesi söylenmiş gibi baktı ama tereddüt ya da şikâyet etmeden Asavi'nin önünde diz çöküp ellerini yere koydu. Öne doğru eğilip alnını aralarına bastırdı.

Asavi bir süre ona baktıktan sonra kafasını salladı. "Konuş, Eğitim Subayı."

"Onurlu ve bilge *dama'ting*," diye dikkatle söze başladı Qeran. "Everam'ın iradesini sorgulamak biz mütevazı erkeklere düşmez. Ama zarlar bize birliklerimizi nereye yerleştirmemiz gerektiğini söylerse bu zafer ve yenilgi arasındaki farkı belirler."

"Zarlar bu tür şeylerden bahsetmez," dedi Asavi, "çünkü düşmanlarımız ipucu edinmek için bizi izliyorlar ve niyetlerini anlıyoruz. Casusları hareketlerimizi fark ederse planlarını değiştirip öngörünün de değişmesine neden olurlar."

Parmağını kaldırdı. "Ama nereye saldıracaklarını söylemeseler de ne zaman saldıracaklarını söylüyorlar. Kara Ay'da saldıracaklar."

Khevat gözlerini kırpıştırdı. "İmkânsız. Buna cesaret edemez..."

"Edecekler," dedi Asavi, "üstelik sana saldırıya geçmeyeceklerini düşündüren sebep yüzünden. Kara Ay'ın dikkatimizi dağıtacağını düşünüyorlar. Bizi güçsüz kılacağını."

Jayan kaşlarını çattı. "Babam *chin*lerin az da olsa onurlu olduklarını ve Everam'ın karşısında alçakgönüllü olduklarını söylemişti. Ama Alagai Ka'nın doğuşuna hazırlandığımız gün saldıracaklarsa bu doğru olamaz."

"Bu Everam'a saygısızlıklarının sadece başlangıcı," dedi Asavi bütün bakışları tekrar üzerine çekerek.

"Gece saldıracaklar."

26. BÖLÜM

İLK DARBE

D.S. 334 KIŞ

Kalbi gümbür gümbür atan Briar yere yakın bir şekilde hızla koştu ve bulabildiği her yerde gizlendi. Sırtında hâlâ çalıntı siyah cüppesi olduğu için karanlık rahatlık verici bir örtüydü.

Bölgede çok az nüvelik vardı. Babasının halkı hakkında ne derlerse desin, Krasialılar Rıhtımkent'in etrafındaki bölgeyi iblislerden temizlemişlerdi, öyle ki gece bile korkacak çok az şey kalmıştı.

Ama karanlıkta başka yırtıcılar da vardı.

Thamos, Kara Ay kutlamalarının sebep olduğu dikkat dağınıklığından faydalanıp birliklerini yaklaştırmış ve onları Colan Tepesi'nin eteklerine yakın küçük bir ağaçlığın arkasında konumlandırmıştı. Briar tam karşılarındaki bir çalının içinden fırlayınca kontun atı irkilip kişneyerek şaha kalktı.

Briar donup kaldı, atın kontu sırtından atmasından korktu ama Thamos eyerinde kaldı ve ustalıkla atı yere indirdi.

"Peki, evlat," diye uludu kont alçak ve kızgın bir sesle. "Konumumuzu ele verip hepimizin ölümüne sebep olmaya mı çalışıyorsun?"

"Biliyorlar," dedi Briar.

"Ne?" diye sordu Thamos.

"Onları gördüm," dedi Briar. "*Sharum*lar arkamıza geçmek için ormanın içinden hareket ediyorlar. Burada olduğumuzu biliyorlar."

"Nüveyi boylayasıcalar," diye uludu Thamos. "Kaç kişiler? Atlılar mı?"

"Bizden çok daha fazlalar," dedi Briar. Sayılarla arası iyi değildi. "Ama çoğu yaya."

Thamos kafasını salladı. "At sırtında gizli hareket etmek zordur. Yerlerini aldılar mı?"

Briar kafasını iki yana salladı. "Henüz değil. Yakında alacaklar."

Thamos, Lord Sament'e döndü. "Adamları hazırla. Planladığımız şekilde ilerleyeceğiz."

"Tuzağın içine ilerlemeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Sament.

"Ne yapmamı tercih edersin?" diye sordu Thamos. "Başka şansımız olmayacak. Egar ile adamları kendilerini adadılar ve Lakton'un kışa yetecek erzağı yok. O tepeyi alıp okçuları Laktonlu mevzilendirmeyi koruyacak şekilde yerleştirmeliyiz. Düşman yaya ve saldırı alanları dar. Üstünlüğü elde edince, bizi çıkarmakta çok zorlanacaklar."

"Ama çıkaracaklar," dedi Sament. "O tepeye çıktığımızda, orada mahsur kalacağız."

"Rıhtım ele geçirilene kadar dayanabilirsek atlarla taarruza geçip kaçmaya çalışabiliriz."

"Ya yapamazsak?" diye sordu.

"Yapamazsak," dedi Thamos, "ölene kadar rıhtımı müdafaa ederiz."

Abban ambarın göle bakan penceresinin kenarında koltuk değneğine yaslanıp karanlığa baktı. Çalışma odası her yanı pencerelerle çevrili olan en üst kattaydı ve her yönü görebiliyordu.

Kulaksız yakınlarındaydı ama Abban yine de huzursuzdu. Dev, Abban'ın gördüğü herkesten daha güçlüydü ve *sharusahk* ustası olma yolunda ilerliyordu ama varlığı Qeran'ın varlığı kadar içini rahatlatmıyordu. Eğitim subayı dövüşte eşsizdi ve herkes tarafından saygı görürdü, Abban aptalca bir şey yapmak üzereyken tavsi-

yede bulunup hatalarına dikkat çekmeye razı, hatta istekliydi.

Bir zamanlar bütün kalbiyle nefret ettiği adama, eğitim subayına bu kadar güvenmeye başlaması şaşırtıcıydı. Sırf bir ağı doğru düzgün katlayamadığı için Labirent'in dubarından iblislerle dolu bir katmana onu iten adama.

Tüccar gözüyle bakınca Abban anlıyordu. Birliği için bir yükümlülük olmuş, savaştaki yetersizliğiyle diğer *Sharum*ları tehlikeye atmıştı. Yumurtlayamayan bir tavuk gibi geri ödeme şansı olmayan bir borç biriktirmişti. Qeran'ın bakış açısıyla katliam daha iyiydi.

Ama Abban'ın onu Shar'Dama Ka –ve oğulları– için paha biçilmez yapan başka yetenekleri vardı. Bu gece onun planını uyguluyorlardı. Kazanırlarsa Jayan bütün övgüyü sahiplenecek ve Abban'ın katkısı tarihten silinecekti. Başarısız olurlarsa Abban'ın hayatı sandaletlerindeki tozdan daha değersiz olacaktı.

Qeran'a karanlıkta ihtiyaç vardı.

Birkaç adım ötede Dama Khevat pencerenin kenarında huzursuzca bir ileri bir geri yürüyordu, yaşlı adam Abban'dan daha farklı hissetmiyordu. Sadece bembeyaz zar atma bezinin üzerinde yerde diz çöken Asavi rahat görünüyordu. Çayını yudumlarken sakin bakışlarla adamları izledi.

Krasialılar o gün bütün gün boyunca sıra dışı hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya özen gösterdiler. Khevat Kara Ay duaları okurken, savaşçılar günü yemek yiyip dinlenerek ya da kadınlarla birlikte olarak geçirdiler. *Sharum*ların çoğu yerleşmeleri ve kasabayı ellerinde tutmalarına yardımcı olmaları için ailelerini çağırmışlardı ve diğerleri ise kasaba işgal edildiğinde yeşil topraklı gelinler almışlardı.

Ama Kara Ay'da *Sharum*lardan beklenildiği üzere *alagai'sharak* için toplanırken, kasabanın çevresinden *alagai*'ı temizlemek için her zamanki patikadan ilerlemek yerine yaklaşan *chim*lere pusu kurabilecekleri yerlere doğru kara cüppelerinin içinde görünmez bir şekilde ilerlediler.

"Ateş çığlıkları gökyüzünde üç kez yankılanınca saldırmalısınız," demişti Asavi, Jayan'a zarları okuduktan sonraki sabah. Kilometrelerce uzaklıktan bile duyulabilecek şekilde gökyüzünde ateş

sesleri yankılanınca *alagai hora*'nın gücü bir kez daha kanıtlanmış oldu.

*Chin*lerin ateş çubuklarını gölün yüzeyinden atılan başka bir ateş izledi. Üçüncüsü Sharu'nun *dal'Sharum*larını götürdüğü güneyde gökyüzünü aydınlattı.

Uzaktan Sharak Borusu'nu duydu ve içinin heyecanla dolduğunu hissetti. Öyle ya da böyle savaş nihayet gelmişti.

O anı bekliyormuş gibi, sığ sulara doğru hızla ilerleyen düzinelerce Laktonlu savaş gemisindeki sapan sepetlerinden gürleyen ateşler fırlatıldı. Mehnding ekibi hemen işe koyuldu ama alevler havada kavis çizerken onlar hâlâ menzili ayarlamakla meşgullerdi. Khevat havayı aydınlatan okları izlemek için duraksadı, normalde duygusuz yüzünde kaygı vardı.

Abban endişesizdi. Mühendisleri ve Muhafazacıları binayı güvene almış ve muhafazaları güçlendirmek için *alagai* cesetlerini duvarlarına monte etmişlerdi. *Dama'ting*lerin *hora* sihrinin kaba bir taklidiydi ama yeterince etkiliydi. Kayalar çakıl taşı gibi duvarlardan sekeceklerdi ve hiçbir alev onlara dokunamayacaktı. Duman bile içeri süzülmeden önce taze bir esintiye dönüşecekti. Bütün kasaba yerle bir olsa da deposu en ufak bir çizik almadan ayakta duracaktı.

Laktonlular bunu gerçekleştirmeden önce bu düşünce Abban'ın da aklından geçmişti. Geçmişte bombardımanları sahil ve rıhtımla sınırlıydı ama bu geceki saldırı daha ileriye gidiyordu, binaları patlatıp kasabanın her yanını ateşe veriyordu.

"Kara Ay'ın ilk gecesi," diye uludu Khevat, "ve şimdiden muhafazalarıyla kadınları ve çocukları yakıyorlar!"

"Sanırım bu çok uygun," dedi Abban. "Kasabayı ele geçirdiğimizde kutsal gördükleri ilk karın düştüğü günü pek önemsemedik ve *Sharum*ların kadınlarına ve çocuklarına neler yaptıklarını gördüm."

"*Chin* kadınlar ve çocuklar," dedi Khevat. "Everam'ın ışığının dışındaki inançsızlar."

Abban omuzlarını silkti. "Olabilir. Kara Ay'da saldırmanın onlara bir getirisi olacağına inanıyorlarsa, her halükarda aptallar."

Khevat homurdandı. "Bir şekilde savaşı kazanmayı başarsalar

bile *Damaji*ler buna katlanmazlar. Everam'ın Armağanı'ndaki bütün savaşçıları buraya yığıp kaybettiğimiz her *Sharum* için bin *chin* öldürürler."

Briar, Thamos'un eğilip yere soktuğu kâğıt rulosuna kibriti çakmasını izledi.

Okçular onlar için hazırlardı ama Thamos'un zırhlı süvari birliğinin ilerleyişini durduracak kadar yeterli değillerdi. Krasialılar tepeye çok fazla adam yerleştirdilerse, ellerini yakında göstereceklerdi. Tepedeki adamları ölüme terk etmişlerdi.

Fitil çakarak alev aldı ve roket tiz bir sesle havalanıp gökyüzünde kırmızı bir izi bıraktı. Uçuşunu takip eden Briar'ın gözleri kocaman oldu. Annesi kutlama günleri için küçük maytaplar yapardı ama bu hikâyelerde duyduğu türden bir ateş çubuğuna benziyordu. Güneyde ve doğuda başka roketler de havalanıp birliklerin saldırıya geçmeye hazır olduklarını işaret ettiler.

"Çok güzeller," dedi.

"Leesha Kâğıt onları farklı bir yeni ay için hazırladı." Thamos'un sesi dalgın ve üzgündü. "Ateş çubuklarının birçok kez başarısız olduklarına tanık oldum ama onun hazırladıkları asla. Onunkiler asla başarısız olmaz." Orada bir şey olduğundan emin olmak istercesine iki parmağını göğüs zırhının dikişine soktu.

"Ateş çubuklarının böylesine kan döktüğünü bilse Otacının ne düşüneceğini merak ediyorum," dedi Sament.

Thamos ona döndü, bakışları savaşa hazırdı ama aşağıdan gelen boru sesi iki adamın da dikkatini çekti. Kont derin bir nefes alıp verirken küçülmüş gibi göründü.

Üzengisine ayağını koyup eyerine yerleşti. "Kadınların ne düşündüğünü önemsemek için çok geç."

Mızrağını kaldırdı. "Okçular! Gemiler yanaşana kadar rıhtımda hareket eden her şeyi öldürün! Ateş serbest!"

Briar yolun kenarındaki büyük taşlardan birine koşup hızla tırmandı ve karnını kayaya yaslayıp yaklaşan birliklere baktı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Thamos yanından geçerken.

Colan Tepesi'nin üç yanı sarp kayalıktı, zirvesine çıkan tek bir taşlık yol vardı. "Atış için çok fazla engel var," dedi Briar. "Yaya

ilerliyorlar. Okçuları arkadan geliyor."

"Tepeyi tekrar ele geçirdiklerinde dinlenmiş ve hazır olmak için," dedi Thamos. "Bunu başarırlarsa Laktonlular savaşçılarını indirirken rıhtımı yaylım ateşine tutabilirler."

Briar aşağı inmek için hareketlendi ama Thamos parmağıyla işaret ederek onu durdurdu. "Orada kal, Briar. Bu asker meselesi."

"Orası benim evim," diye hırladı Briar. "Benim de savaşım."

Thamos kafasını salladı. "Ama sen diğerlerinin yapamadığı şekilde savaşıyorsun, Briar. Bu tepeden sadece sen kaçabilir ve diğerlerine burada neler olduğunu anlatabilirsin." Zırhına uzanıp katlı bir kâğıt çıkardı.

"İlk geceyi sağ çıkaramazsam, bunu Leesha'ya sadece sen ulaştırabilirsin."

Briar kâğıdı alırken boğazının kasıldığını hissetti. Kontu seviyordu ama çok fazla *Sharum* geliyordu.

Çok fazla.

Thamos vahşi bir şekilde haykırıp kısrağını dürttü ve yola doğru taarruza önderlik etti.

Briar güçlü atların ilerleyişini izlerken ani bir umut hissetti. *Sharum*ların mızraklarıyla karşılaştıklarında yavaş ilerleyeceklerini sanıyordu ama Tahta Askerler ve atları muhafazalı cilayla güçlendirilmiş hafif tahta zırhlar takmışlardı. Dev yabani atlar adamları çimen gibi ezerken düşman mızraklarını dümdüz ettiler ve geride kanlı kalıntılardan başka bir şey bırakmadılar.

Ama tepenin eteklerine ulaşırken Krasialılar kâseler dolusu yağı yakınca kocaman ışıklar parladı. Atlar düşman okçularının görüş alanına girerken aynalar yakaladıkları ışığa açı verdiler. Ateş hattında kendi adamlarının olup olmamasını önemsemeden gelişigüzel bir şekilde yaklaşan savaşçıları ateşe tuttular.

Oklar Tahta Askerler'in zırhındaki bağlantı yerlerini ve zayıflıkları bulmaya başladı. Erkekler çığlık atıp atlar acıyla şaha kalkarken düşman birlikleri açık alanda etraflarını sardılar.

Thamos işaret verdi ve süvari birliği bir kuş sürüsü gibi dönüp yüksek zemine çıktılar.

Bu geçici bir molaydı ama Sharumlar şimdiden üstünlüğü ele geçirmişti ve daha fazla savaşçı tepeye akın ediyordu. Briar yağ

ateşlerinde cüppelerinin siyah ya da taba rengi değil, yeşil olduklarını gördü.

Bu komutanlarının tepeyi ele geçirirken onların canlarını feda etmeye neden bu kadar istekli olduğunu açıklıyordu. Onlar Krasialı değil, hizmet etmeye zorlanan Rizonlu adamlardı. Kan döken onlar olacaktı ve daha sonra efendileri tepeyi ele geçirecekti.

Briar, Icha'yı, işkencecinin vidaları altındaki adama acıdığını hatırladı. Bu acımasızca, yanlış ve anlamsız bir muameleydi. Ama düşmanın yapmaya istekli olduğu şeye kıyasla hiçbir şeydi.

Briar o anda hiçbir şeyin Krasialıların Colan Tepesi'ni almasına engel olamayacağını anladı. Kaçmak istiyorsa bunu bir an önce yapmalıydı.

Ana yol çok tehlikeliydi, bu nedenle Briar düz duvarlara tutunarak aşağı inmek için kayalığın diğer tarafına geçti. Tırmanma becerisi ve üzerindeki kara giysiler sayesinde başkalarının gidemeyeceği yerlere gidebilirdi.

Ya da öyle sanıyordu.

Önce Briar ona oyun oynadıklarını düşündüğü gözlerini ovuşturdu. Hayatını karanlıkta geçirmiş olduğu için keskinleşen gece görüşü güçlüydü ama onun bile sınırları vardı.

Donup kaldı, Kaptan Dehlia ve diğerleri limana saldırırken loş yıldız ışığında ve aşağıdaki sularda kükreyen alevlerde görmeye çalıştı.

Yine bir şey görür gibi oldu. Kayalıklarda hareket vardı. Bütün kayalıklarda.

Colan Tepesini tarayan yüzlerce *dal'Sharum* vardı.

Öteki tarafa ilerleyip okçulara doğru koştu. "Kayalıklarda *Sharum*lar var! Kayalıklarda *Sharum*lar var!"

"Birini görüyorum!" diye seslenen bir okçu kayalıklara atış yaptı. Iskalamış olmalıydı çünkü küfrederek başka bir ok çekti.

Kayalığın her yanındaki okçular yaklaşan savaşçıları doğruladılar ve gözlerini rıhtımdan ayırıp daha yakındaki hedeflere saldırdılar. Ama siyahlara bürünen ve dik yamaca yaslanan *Sharum*lar zor hedeflerdi ve öldürdükleri Krasialılardan çok ok ziyan ediyorlardı.

Thamos atını Laktonlu okçulardan sorumlu çavuşun yanına sürdü. "Adamlarına oklarını ziyan etmeyi bırakıp rıhtıma ateş et-

meye devam etmelerini söyle! Onları korumaları için yüz atlı bırakacağım."

"Peki ya geri kalanımız?" diye sordu atını onun yanına süren Sament.

Thamos tepenin aşağısına işaret etti. "Geri kalanımız oraya yerleştirmeyi bekledikleri okçuları katledecek. Tepeyi alabilirler ama bundan bir kazançları olmayacak."

Briar'a baktı. "Çıkan karışıklıkta..."

Briar kafasını salladı. Dört yüz kocaman atla dikkatler dağılırken fark edilmeden kaçması kolay olacaktı.

Kont haykırdı ve planını yeniden gözden geçirmeye fırsatı olmadan atını dürttü. Tahta Askerler tepeden aşağı son sürat inip *chi'Sharum*ları patikanın kenarlarına serdiler. Önceki hücumların aksine, açık alana vardıklarında hiç durmadan seçkin *dal'Sharum* okçu sınıfına doğru ilerlediler.

Krasialılar bu hamleyi beklemiyorlardı ama şaşkınlıkları kısa sürdü ve atlılara saflarını seyrelten kurutucu bir ateşle saldırmaya başladılar. Atlar zırhlıyken koşamıyorlardı ve oklar zırhların arasındaki boşlukları bulmaya başlarken genellikle yanlarındaki atları da aşağı alarak düşüyorlardı.

Yine de hızlarını artırdılar ve birden kendilerini okçuların üzerinde buldular, kocaman atlarıyla onları ezerken süvari mızrakları saplanmış bir şekilde yerde yatıyorlardı. Okçuların savunması yoktu ve hızla etkisiz hale getirildiler.

Saldırıya Thamos önderlik ediyordu, atı bir ileri bir geri sıçrarken mızrağını hızdan görmek mümkün değildi. Sament atını ona yakın sürüyordu.

Ama okçular katledilirken, Krasia ordusu ilerledi. Bunlar mızrak verilip hizmet etmeye zorlanan *chi'Sharum*lar değillerdi. Bunlar savaşmaları için doğurulan ve çocukluklarından beri eğitilen, birçoğu atlı olan gerçek *Sharum*lardı. Her yandan etraflarını sarıp içeri doğru ilerleyerek Thamos'un saflarını bozup düzenli adamlarını kaosa sürüklediler.

Yine de savaş devam etti. Sament, Thamos'un yanından ayrılmadı, iki lord parlak zırhlarıyla göze çarpıyorlardı. Sament kalkanıyla Thamos'u hedef alan bir mızrağı savuşturdu. Thamos adamı

mızrakladıktan sonra *Sharum*'un bedenini bir düşman atının önüne attı. Sament hazırdı, mızrağını şaha kalkan hayvanın boğazına sapladı.

Etraflarındaki alanın kontrolünü ele geçirmiş gibi görünüyorlardı, ama uzaktan Briar adamlarından ayrıldıklarını görebiliyordu. Güdülüyorlardı.

Briar kaçması gerektiğini anladı. Geceye karışıp tepenin kaybedildiği haberini ulaştırmalı ve Leesha Kâğıt'a kâğıdı vermeliydi.

Ama kendini gitmeye ikna edemedi. *Sharum* peçesini kaldırdı ve bir taştan diğerine atlayarak savaşa yaklaştı.

Thamos ile Sament savaşarak bir çemberin içine doğru ilerlediler ve birden kendilerini bir açıklıkta buldular. *Dal'Sharum*lar açık bir alan oluşturmuşlardı.

Çemberin ortasında beyaz sarığı ve peçesiyle Krasia lideri Jayan duruyordu.

"İyi savaşıyorsunuz, yeşil topraklılar," diye seslendi Jayan mızrağını kaldırarak. "Cesaretinizi gerçek bir düşmana kadar sınayalım mı?"

Abban uzak mesafe merceğini aldı, bu da Damajah'ın bir başka hediyesiydi. Muhafazacıları uzun uğraşlar sonucu aleti parçalamış, tasarımını, muhafazalarını ve ona güç veren iblis kemiği parçasını incelemişlerdi. Onlardan çok sayıda üretmeleri uzun sürmemişti ve Qeran da dahil olmak üzere artık bütün gemi kaptanlarında birer tane vardı.

Alet Everam'ın ışığında –yeşil topraklıların deyimiyle muhafaza görüşüyle– görmelerini sağlıyordu. Onun sayesinde, düşman gemilerini gün ışığında burnunun dibindelermiş gibi görebiliyordu, bütün tayfaları aydınlanmış oluyor ve direklerindeki muhafazalar ateşle yazılmış gibi parlıyordu.

Su karanlıktı, yüzeyinde süzülen sihrin hepsini gemilerin muhafazaları çekiyordu ama suyun altında Abban gürültüye gelen iblislerin parıltısını görebiliyordu. Girdap gibi dönüp duruyor ve gemileri bir bütün halinde Nie'nin kollarına çekmek için muhafazaların arasında bir boşluk oluşmasını bekliyorlardı.

Rıhtımda ve sahilde, düşman sapanları ağır ateş altındaydı. İblis

ateşi karanın iç kesimlerine odaklanmıştı, *chin*ler tersaneleri yok etmek istemiyorlardı. Sapan sepetleri bir adamın yumruğu büyüklüğünde taşlarla doluydu ve takviyeleri, savaşçıları ve makineleri etkisiz hale getirmek için atış yapıyorlardı. Akrepler karışıklığa kusursuz avlar ekliyor, saklandıkları yerden çıkan okçuları ve *kai*ları öldürüyorlardı.

Ve Colan Tepesi'nden hâlâ alevler yükseliyordu.

"Fazla dayanamazlar," dedi Khevat yaylım ateşinin arkasından yaklaşan, muhafazaların ve alevlerin ışığında görülebilecek kadar büyük kadırgaları işaret ederek. "Birliklerini karaya çıkardıklarında *chin*ler onlardan baskın çıkacak."

"Birliklerini karaya *çıkarabilirlerse*, onurlu *dama*," dedi Abban.

Asavi yanlarında belirip göle baktı. Abban merceğini ayarlıyormuş gibi yapıp onunla *dama'ting*'e çaktırmadan baktı. Şüphelendiği gibi sayısız mücevheri, özellikle de alnındaki muhafazalı paralar sihirle parlıyordu. Karanlıkta onun kadar iyi görebildiğine hiç şüphesi yoktu.

"Savaşı gerçek adamlara bırak, *khaffit*," dedi Khevat. "Baban bidosunu bile giymeden Kaji'nin fetihlerini okuyordum. *Dal'Sharum*ların düşmanın karaya çıkmasına engel olmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Onları açık arazide durdurmak zorunda kalacaklar."

Tartışmayla vaktini harcamak istemeyen Abban merceği güneye çevirdi ve en sonunda aradığını buldu. Orada, gizli koylarından hızla geliyordu, küçük donanması karanlık suda neredeyse görünmezdi ve düşman tarafından fark edilmedi.

Önderlik eden gemi Eğitim Subayı Qeran'ın komuta ettiği ve mürettebatını tamamen Abban'ın Yüz'ündeki adamların oluşturduğu, yirmişer küreği ve neredeyse her rüzgârı yakalayabilen kare yelkenleri olan zarif kadırga *Everam'ın Mızrağı*'ydı. Ama kara yelkenleri açık değildi, kadırga sadece kürek gücüyle düşman ordusunun üzerine ok gibi gidiyordu. Pruva ve kıç kasaralarında sapan yoktu, sadece özel tasarım akrepler ve çok sayıda adam vardı.

Onu iki kadırga ve birkaç küçük gemi izliyordu, bunlarda ne sapan ne de akrep vardı, güverteleri *Sharum*larla doluydu.

Abban ikinci muhafazalı uzak merceğini çıkardı, kendisinkinin ucuz bir taklidiydi ama yeterince etkiliydi. Yaşlı hocasının bunu görmesini istiyordu.

"Düşmanı durdurmak konusunda *dal'Sharum*lara güvenmemekte haklısın, *dama*. *Kha'Sharum*larımın onların yapamadığını yapmalarını izle."

Khevat şüpheli görünüyordu ama merceği Abban'ın işaret ettiği yere çevirdi. "Ele geçirdiğimiz gemiler. Ne olmuş? Bir avuç gemi bu kadar çok gemiyi batıramaz."

"Batırmak mı?" Abban dilini damağına vurdu. "Batırmanın ne yararı var? Bu savaşı kazanacaksak, düşman donanması bizim olmalı, *Dama*."

Bir dakika sonra, Qeran'ın gemisi kocaman sivri yelkenleri ve her iki tarafındaki geniş güverteleri silahlandırılmış zarif bir gemi olan büyük bir Laktonlu kadırganın menziline girdi.

Krasialılar düşman gemilerinin gövdelerine saplanan ve çıkmayan dikenli iğneler atıyorlardı. Tırmanma halatları sağlam manivelalara bağlıydı ve kaslı *chin* köleler iki büklüm olmuş bir şekilde gemileri çekiyorlardı.

Laktonlular ne olduğunu anlamadan, çevik *kha'Sharum* Gözcüler Labirent'in duvarlarının tepesindeki *nie'Sharum*lar gibi gergin halatların üzerinden koşmaya başladılar. Kalkanları yoktu ama hepsinin sırtında altı fırlatma mızrağı vardı ve diğer savaşçıların da onları takip etmeleri için borda kaplamaları indirildiğinde, güvertedeki en büyük tehlike ortadan kalkmış oldu.

Dakikalar içinde Abban'ın savaşçıları güverteyi süpürdüler. Qeran'ın aralarında olduğunu gördü, bir bacağı olmayan eğitim subayını seçmek kolaydı. Adamın aurasını görmeseydi, Abban'ı bile korkutacak bir yeterlilikle öldürüyordu düşmanlarını. İnsanların içini Ahmann ya da Damajah gibi okuyamıyordu ama zaferin ihtişamı parlak bir şekilde Qeran'ın etrafını sarmıştı.

Gördün mü, Eğitim Subayı? diye içinden geçirdi Abban. *Sana kaybettiğin her şeyi geri verdim.*

Güverte temizlenip gemi Yüz'ün kontrolüne geçince Mehndingler gemiye çıktılar ve ekipler vakit kaybetmeden *chin* silahlarının başına geçtiler. Geriye çok az mürettebat kaldı ve Qeran halatlar kesilirken *Everam'ın Mızrağı*'na atladı.

Gölün üzerindeki Laktonlu gemilere benzer şekilde çaktırmadan kürek çekerek konumunu alan *Sharum* ekipleri doldu. Yeşil

topraklılar uzun menzilli atışlarda üstünlüğe sahip olabilirlerdi ama yakın mesafe dövüşte dünyada Krasialı *Sharum*larla boy ölçüşecek kimse yoktu. Jayan, Qeran'a adam vermişti ve eğitim subayı onları dengede durmayı öğrenene kadar sarsılan güvertelerde bir ileri bir geri koşturmuştu.

Lakton donanmasının geri kalanına korku dolu çığlıklar ulaştığında Qeran dört gemiyi ve donanmasının geri kalanı ise on altı gemiyi ele geçirmişti.

Ancak o zaman güvertedeki Mehndingler ateş açmaya başladılar ve rıhtıma yanaşan düşman gemilerini hedef alıp sahilleri vurdular. Laktonlu birlikler karaya inerken Mehndingler yeşil topraklılara kendi iblis ateşlerini yağdırdılar. Chin savaşçılar çığlık çığlığa yanarken Abban'ın korsanları parçalamak için dikkatlerini sıradaki gemilere çevirdiler. Kocaman zincirler savurup yelkenleri kopardılar ve gemilerin suda işe yaramaz bir şekilde kalmaları için küreklerini parçaladılar.

Sayıları korsanlardan hâlâ üstün olan Laktonlu kaptanlar yeni düşmana ateş açmak için harekete geçti ama alev oklarını serbest bırakan Mehdingli okçular düşmanın yelkenlerini yakıp güvertelerini bombardımana tutarken *chin* atış birlikleri yeniden ayarlamakta zorlandılar.

Sharumların Feryadı belirdi, çevik gemi silahlarıyla destekte bulunmak için diğerlerinin etrafından dolaştı. Şaşkınlığın getirdiği avantajı çok geçmeden kaybettiler ve sayılar durumu ortaya koymaya başladı. Ama yeşil topraklıların aksine *Sharum* savaşçıları ölmeye hazırlardı. Gemileri zarar görünce düşmanı ezmek ve açığı kapatmak için yakından savaşmaya istekliydiler.

Ama yine de sudaki savaşı kaybedecek gibi görünüyorlardı ve Laktonlular sığınaklarına geri çekildiler. Qeran'ın deneyebileceği son bir numara kalmıştı ama eğitim subayı uzunca bir süre buna karşı çıktı, hatta Abban bile işe yaramaktan ziyade onlara zararı dokunabilecek çaresizce bir hamle olduğunu kabul etti.

Jayan peçesini indirdi. "Ben Shar'Dama Ka ve Damajah'ın ilk doğan oğlu, bütün Krasia'nın Sharum Ka'sı Jayan asu Ahmann am'Jardir am'Kaji'yim." Eyerinde hafifçe başını eğdi. "Seni yargı-

lanman için Everam'a yollamadan önce yüzünü görüp adını öğrenebilir miyim, *chin*?"

"Yapmayın..." diye söze başladı Sament ama Thamos ona aldırmadı ve mızrağını rahatlıkla ulaşabileceği bir yere saplayıp miğferini çıkardı.

Onu kaldırırken Jayan'ın gözleri kocaman oldu. "Sen. Par'chin'le gelen prens..."

Thamos kafasını salladı. "İkinci Dük Rhinebeck'in dördüncü oğlu, Tahta Askerler'in Lord Komutanı, sarmaşık tahtın üçüncü vârisi ve Çukur Diyarı'nın Kontu Prens Thamos'um."

Jayan dişlerini gösterdi. "Kurtarıcı'nın nişanlısına elini sürmeye cesaret eden."

Bunun üzerine *Sharum*ların arasında kızgın bir mırıldanma oldu.

"Leesha Kâğıt, Ahmann Jardir düşüp ölmeden çok önce beni seçti." Thamos mızrağıyla Jayan'ı işaret etti. "Ve sen de onunla aynı kaderi paylaşacaksın. Sana meydan okuyor ve *Domin Sharum*'a davet ediyorum."

Jayan kahkaha attı ve bir süre sonra savaşçıları da ona katıldılar.

"Domin Sharum, Everam'ın huzurunda onurlu bir savaştır, *chin*." Jayan mızrağıyla Thamos'a işaret etti. "Sen Kara Ay'da insanlara saldırdın. Onursuzsun."

"Kardeşin ve vekilleri elimizde," dedi Thamos. "Bize zarar verirsen onları bir daha asla göremezsin."

"Icha mı?" diye sordu Jayan.

Thamos kafasını salladı. "Ve üç *kai*, altı eğitim subayı ve elliden fazla *Sharum*. Bu onurlu dövüşü bana bahşedersen, serbest bırakılacaklar."

Jayan *dal'Sharum*larına döndü. "*Chin* savaşçılarının *khaffit* tüccarlar gibi canları için nasıl pazarlık yaptıklarını görüyor musunuz!"

Krasialı savaşçılar kahkaha attılar, çemberin etrafındakilerin çoğu Thamos'a tükürdü.

Jayan, Thamos'a döndü. "Kardeşim ve adamları sende kalsın! *Chin*ler tarafından ele geçirilecek kadar zayıf ve aptallarsa, daha iyisini hak etmiyorlar demektir. Yakında onlar için geleceğiz."

Peçesini kaldırdı. "Ama Shar'Dama Ka'yı boynuzlayabileceğini sandığın için seni bizzat öldürmemi istiyorsan, bu isteğini yerine getiririm."

Thamos vakit kaybetmeden miğferini takıp uzun mızrağını aldı ve kendini hazırlarken Jayan'ın karşısına geçmesi için atını dürttü.

İki adam da fazla tereddüt etmediler ve mızraklarını aşağı indirdiler ve iri vahşi atlarını benzer şekilde taarruza geçirdiler.

Çarpışmadan önceki son anda, Jayan mızrayla Thamos'un göğsüne doğru hedef aldı. Thamos beklenmedik bir şekilde uzun mızrağını ustalıkla havaya atıp kafasına çok yakın bir yerden ters bir şekilde yakaladı.

Jayan'ın mızrağı kontun göğsüne çarptı ama Thamos'un zırhındaki muhafazalar parlarken silah paramparça oldu.

Ve o sırada Thamos düşmanına yakındı, bir dizi mızrak darbesine hız ve güç katıp bir açıklık arayarak Jayan'ın savunmasında delikler açtı.

Jayan atıyla uzaklaşıp yeniden toplanmaya çalıştı ama kont ondan daha iyi bir biniciydi, kısrağıyla Jayan'ın aygırını bir çoban köpeği gibi güdüp onu hırpalamaya devam ederken birbirlerinden uzaklaşmamalarına özen gösterdi.

Jayan telaşlı bir şekilde kalkanını çekti ve geniş gölgesinin ve kendi cam zırhının altında yeterince korunak buldu. Ama kendini savunmak durumundaydı ve mızrağı olmadığı için karşılık veremiyordu. Çok geçmeden kont mızrağında bir boşluk bulup öldürücü darbeyi indirecekmiş gibi görünüyordu.

Jayan mızrağını güçlü bir şekilde itti ve Thamos'u geriye devirirken atına saldırma fırsatı edindi. Kısrağın ensesi zırhlıydı ama boğazı değildi ve Jayan mızrağının kırılan sapını hayvanın boynuna sapladı.

Dev vahşi at şaha kalkarken boğazından kan fışkırdı ve ön ayaklarını çılgınca savururken arka ayaklarının üzerinde sendelemeye başladı. Thamos hayvan devrilene kadar eyerinde kalmayı başardı ve yere düşmeden hemen önce kendini üzerinden attı.

Briar dövüşün burada biteceğini sandı ama Jayan atını vekillerinin yanma sürdü ve atından inip bir metre seksen santimetrelik bir piyade mızrağı aldı.

Jayan ona doğru ilerlerken Thamos ayağa kalktı. Üç metrelik süvari mızrağını çamurun içinde bırakıp düşmanın gelmesini beklerken sırtındaki kılıfından bir metrelik Angiers eskrim mızrağı aldı.

Jayan uludu, Briar'ın babasının ona uzun zaman önce öğrettiği şekilde duruşa geçti. Mızrağını kalkanını tuttuğu kolunda dengeleyip öne doğru sıçrayarak attığı adımlar hızlı ve hesaplıydı. Kontun atının sırtındayken yaptığı gibi silahıyla hamle yaparak tahta zırhında faydalanabileceği zayıflıklar ararken kolu gözle görünemeyecek kadar bulanıktı.

Thamos hamlelerin çoğunu kalkanı ve göğüs zırhıyla savuşturdu ve kendi mızrağını alçak tutup Jayan'ın kalçasındaki zırh plakalarının arasındaki boşluğa saplamaya çalıştı.

Ama Jayan uzvunu bükerek mızrağın yolundan çekti. Kalkanını tuttuğu eliyle Thamos'un sırtındaki kılıfın kayışlarını tutup çekti ve dizini bir an için sersemleyip sırt üstü devrilen Thamos'un karnına indirdi.

Ama Jayan bir kez daha avantajı umursamayıp kont silkelenip uluyarak ayağa kalkarken etrafında daire çizmeye başladı. Yere eğilip bir kedi gibi ayaklarını yere vurdu.

"Şafağı görmeyebilirim ama sen de görmeyeceksin," diye söz verdi Thamos.

Jayan kahkaha attı. "Çok cüretkârsın, *chin*. Seni öldürünce hayalarını koparıp boğazına tıkacağım."

Thamos hızla onun üzerine atıldı, Briar'ın mümkün olduğunu sandığından daha hızlıydı. Eskrim mızrağını havada hamleler yaparak çevirirken zırhındaki muhafazalar parlıyordu.

Jayan kendinden emin bir şekilde hamleleri savuşturdu, sıçrayarak adım atarken dengesini hiç yitirmedi. Hamlelerin birinden daire çizerek uzaklaştı ve kendi etrafında döndükten sonra kalkanın kenarını sertçe Thamos'un yüzüne vurdu. Kont geriye doğru sendeledi ve Jayan onun üzerine yürüdü, zırhını delmese bile onu hırpalayıp acı veren sert hamleler yaptı. Thamos'u bir hayvan gibi çemberi ortasına güttü.

Kont kendi kalkanıyla saldırarak karşılık verdi ama Jayan buna hazırdı. Kalkanını indirip Thamos'un kalkanını tutan kolunun üst

kısmını kavramak için uzandı. Saat yönünde dönüp kolunu düzleştirdikten sonra Thamos'un miğferinin altındaki boşluğa sertçe hamle yaptı.

Kont bir an sarsıldı, sonra cansız bir şekilde yere serildi.

En sonunda Qeran işareti verdi ve sapan ekipleri tekrar yaylım ateşine başladılar, ısıtılmış katran fıçıları limana ulaşmak için son kez çabalayan düşman gemilerinin gövdelerinde parçalandılar.

Muhafazaları lekelendi.

Saldırı anında etkisini gösterdi. Abban savunmasız gemilere doğru hücum eden su iblislerinin parıltısını gördü, dokunaçları ve açılıp kapanan çeneleriyle gemilerin gövdelerini parçalamak için su yüzeyine çıkarken yaratıkları bir an için de olsa görme fırsatı edindi. Gemilerin üzerinde kayarak ilerleyecek kadar havaya maruz kalmaya cesaret eden birkaçı bir grup *Sharum* kadar kolayca güverteleri süpürdüler.

Kadınlar ve erkekler çığlık atarak suyun altına çekilirken gölün yüzeyinde köpükler oluşmaya başladı.

Sonra korkuyla suya baktıkları sırada kocaman bir iblis yüzeye yaklaştı. Sharik Hora'nın minareleri kadar olan dokunaçlarını büyük gemilerden birinin etrafına dolayıp sıkarken suda kocaman köpükler oluştu. Güverte anında parçalandı, çaresiz denizciler kollarını sallayarak dibe çekildiler. Dakikalar içinde bütün gemi tonlarca suyun altında gözden kayboldu.

Khevat dönüp Abban'a dik dik baktı. "Bu senin işin mi, *khaffit*?"

Abban yutkundu ama az önce tanık olduğu şeyden sonra, din adamının onu korkutmak için yapabileceği çok fazla şey yoktu.

Dikleşip kendini hazırladı. "Öyleydi, *dama*. Eğitim Subayı Qeran'ı suçlama. Plana şiddetle karşı çıktı ve Jayan'ın bundan haberi yok."

Khevat ona bakmakla yetindi. Bu Abban'ın çok iyi bildiği bir pazarlık taktiğiydi, rakibine kendini asması için bir halat veriyordu ama Khevat bir *sharusahk* ustasıydı ve Everam'ın Sarnıcı'nda önde gelen bir din adamıydı. Abban'ı oracıkta öldürmeye karar verirse, Abban'ın ona engel olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

En iyisi onu aksine ikna etmekti.

"Bak," dedi Abban sudaki karışıklığı işaret ederek. İblisler çılgınca beslenmeye başladıklarında, talimatlara uygun bir şekilde, Qeran ve ele geçirdiği gemiler son sürat geri çekiliyordu. "Ele geçirdiğimiz gemilerin çoğu güvenli bir şekilde uzaklaştı ve düşman donanması yok edildi. Geriye kalan birkaçı şimdiden yüzen evlerine geri dönmeye başladı. *Sharumların Feryadı* bile bizden kaçıyor ve bahse girerim Kaptan Dehlia bu kez göğüslerini göstermiyordur."

"Düşmanları *alagai*'a verdin," dedi Asavi kısık ve tehlikeli bir tonla. "Onları *Nie*'ye verdin."

"Verdim," dedi Abban. "Onları yenip beraberliği bozacak kadar gemiyle kaçmamızın başka bir yolu yoktu. Adamlarımızı ölüme mi terk etseydik?"

"Onlar *Sharum*lar," dedi Khevat. "Ruhları buna hazır, ayrıca savaşın bedelini biliyorlar."

"Ben de biliyorum," dedi Abban. "Ben de bedelini biliyorum ve zafer için ödemem gereken bedeli ödedim. Bu adamlar Kara Ay'da gece vakti saldırıya geçtiler. Onlar bizim kardeşlerimiz değiller, Nie'nin düşmanları değiller. Hatta ona hizmet ediyorlar, o yüzden onları ona verdim."

Parmağıyla Khevat'ı işaret etti, basit bir hareket olsa da Evejah Kanunları'na göre *dama*'nın *khaffit*'i öldürmesi için yeterli bir sebepti. "Adamlarımızın bedelini ödedim ve bunu senin için yaptım."

"Benim için mi?" diye sordu Khevat.

"Ve Sharum Ka için, hatta bana itaat etmek için yemin etmemiş olsaydı bu emrime karşı gelecek olan Qeran için de. Hepiniz omuzlarınızda hiçbir yük olmadan Yaratıcı'ya gidebilirsiniz. Ruhsuz *khaffit* bu sorumluluğu üzerine alıyor. Bırakın yalnız yolun ucuna topallayarak vardığımda beni Everam yargılasın."

Khevat uzunca bir süre ona baktı ve Abban, Yaratıcı'nın karşısına çıkmasına ne kadar zaman kaldığını merak etti. Ama sonra *dama* gözlerinde bir soruyla Asavi'ye döndü.

Dama'ting gözleriyle onu sorguladı ve Abban bakışlarının altında kıvranmamak için kendini zor tuttu.

En sonunda kafasını salladı. "*Khaffit* doğru söylüyor. Zaten Everam ona acıyıp başka bir hayat verene kadar Cennet'in kapıları-

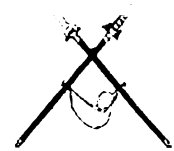
nın dışında oturmaya mahkum. Bu *inevera*."

Khevat homurdanarak pencerenin kenarına gitti ve yanan gemileri izlerken elini cama koydu.

"Bu adamlar kardeşlerimiz değiller," diye en sonunda ona katıldı. "Onları gece saldırmaya zorlayan biz değildik. Bu *inevera*'ydı."

Abban tuttuğunu fark etmediği derin bir nefes verdi.

27. BÖLÜM

KARANLIKTAKİ DAMA

D.S. 334 KIŞ

"Ahmann'dan sonra üç kız doğurduğum için Everam tarafından lanetlendiğimi söylediler," dedi Kajivah kalabalığa Imisandra, Hoshvah ile Hanya'yı işaret ederek. Kutsal Anne sade siyah yün cüppeye bürünmüştü. *Kai'ting*lere özgü beyaz bir peçe takıyordu ama Ahmann'ın kanından gelen diğer kadınların aksine Kajivah bir de beyaz eşarp takmaya başlamıştı.

Kutsal Anne Kara Ay ziyafeti öncesi konuşma yaparken soylular katından izleyen Inevera başka bir yerde olmayı diledi. Aptal kadının bu konuşmasını binlerce kez dinlemişti.

"Ama her zaman Everam'ın bana çok yüce bir erkek evlat verdiğini ve kardeşlere ihtiyacı olmadığını söyledim!" Bu sözler üzerine kalabalık kükreyerek onayladığını belirtti, savaşçılar ayaklarını yere ve mızraklarını kalkanlarına vurarak gürültü yaparken, eşleri alkışlayıp çocukları tezahürat ettiler.

"Yemek üzere olduğumuz yiyecekler ve Ahmann bizi Çöl Mızrağı'ndan yeşil topraklara götürmeden önce hiçbirimizin bilmediği bolluk için Everam'a şükrediyoruz," diye devam etti Kajivah. "Ama bu ziyafeti hazırlamak için çok çalışan kadınlara da teşekkür etmek istiyorum."

Daha fazla alkış koptu. "Gece dimdik duran *Sharum'ting*leri onurlandırıyoruz ama Yaratıcı'yı onurlandırmanın başka yolları da var. Erkeklerimizin karınlarını tok, evlerini temiz ve beşiklerini çocuklarla dolu tutan kadınlar ve kız çocukları. Bugün burada bizi *alagai*'dan koruyan adamları onurlandırıyoruz ama onları dünyaya getirip emziren, onlara onur, görev ve aile sevgisini öğreten kadınları da unutmuyoruz. Everam'ın karşısında mütevazı ve alçakgönüllü olan kadınlar, savaşan erkeklerin güvendiği temelleri oluşturuyorlar."

Tezahüratlar arttı ve kadınlar sevgiden ve sadakatten ağlamaya başladılar. Inevera birden fazla kadının açıkça ağladığını gördü ve buna inanamadı.

"Birçoğumuz kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi unutuyoruz, peçelerimizi indirip Kuzeyli kadınların erdemsiz giysilerine bürünüyoruz. Kadınlar Damajahmış gibi renkli giyinmeye cüret ediyorlar!" Kajivah eliyle Inevera'yı işaret etti ve bunun üzerine yuhalamalar duyuldu. Inevera bu yuhalamaların erdemsiz kadınlara yönelik olduğunu biliyordu ama isminin üzerine tıslama sesleri duymasının onu sinirlendirmesine engel olamadı.

"Damajah Kutsal Anne'ye bu görevi vererek akıllılık etti," dedi Ashan. "İnsanlar onu seviyorlar."

Inevera o kadar emin değildi. Kajivah'tan ziyafeti planlamasını istemek yeterince zararsız görünüyordu. Onu meşgul ve Inevera'nın ayağının altından uzak tutmuştu. Ama her nasılsa aptal kadın cahil sözleri ve tutucu değerleriyle insanların kalbini kazanıyordu. Halkın değişme vakti gelmişti. Sharak Sun'ı kazanmak istiyorlarsa, Çöl Mızrağı'nda yüzyıllar boyunca sürdürdükleri dar görüşlü geleneklerle devam etmeleri mümkün değildi.

Kajivah yavaşlayacak gibi görünmüyordu, *Sharum*ları zar atıp couzi içerken yakalayan bir *dama* gibi vaaz vermeye hazırlanıyordu. Kafası bomboş olan bir kadına göre durdurulmadığı sürece Kajivah saatlerce konuşabilirdi.

Inevera ayağa kalktı ve kalabalık anında sessizleşti, kadınlar dizlerinin üzerine çöküp ellerini yere koyarken, Damajilerden *Sharum*lara kadar bütün erkekler yere eğilerek selam verdiler.

Bu manzara eskiden onu rahatlatırdı. Gücünü ve ilahi statüsü-

nü hatırlatırdı. Ama kalabalığın tezahüratlarını yönlendirmenin de güçlü bir yanı vardı. Kajivah gibi basit bir kadın için belki de çok güçlüydü.

"Kutsal Anne gerçekten de çok mütevazı," dedi Inevera. "Çünkü bu büyük ziyafeti hazırlamak için Kajivah'nın kendisinden bile çok uğraştı." Kalabalık tekrar tezahürata başlayınca Inevera dişlerini sıktı. "Sofraya oturarak onu her şeyden daha çok onurlandırmış oluruz. Everam'ın adına ziyafete başlayalım."

"Korkarım bununla bir cin şişesi açtık," dedi Inevera.

Annesi Manvah çayını yudumladı. Kraliyet odalarını ilk kez ziyaret ediyordu ama etrafındaki bolluktan etkilenmişse bile hiç belli etmedi.

"Kadınla bizzat uğraştığım için seninle aynı fikirdeyim," dedi Manvah. Kara Ay ziyafetinde kullanılan malzemelerin çoğu Manvah'ın yeni pazardaki çadırından temin edilmiş ve kendinin de davet edilmesini sağlamıştı. *Khaffit* eşi Kasaad'dan katılmaması istenmişti.

Baş başa görüşmek için onu çaktırmadan içeri alması bir riskti ama Inevera'nın annesine şimdi her zaman olduğundan daha çok ihtiyacı vardı. Onu gizli geçitlerden geçiren hadıma ilaç verilmişti. Uyandığında kadını hatırlamayacaktı ve peçesi takılı olduğu için Manvah geçitten çıkıp sarayın umumi bölümüne geçtiğinde herhangi bir kadın gibi görünecekti.

"Önce zavallı bir pazarlıkçı olduğunu sandım ama birkaç kez sinir krizine katlandıktan sonra ondan az para aldığımı anladım." Manvah kafasını iki yana salladı. "Korkarım bu konuda sana yeterli bir tavsiye veremedim, kızım. Bunu borcundan düşeceğim."

Inevera gülümsedi. Bu aralarında bir şakaydı, çünkü Manvah kızı ona her danışmaya gittiğinde Damajah'a, Inevera'ya sepet ördürüyordu.

"Rol yapmıyor," dedi Inevera. Manvah çok küçük yaşlarda ona doğru düzgün bir öfke nöbetinin pazarlıkta ne kadar işe yarayacağını öğretmişti ama bu her zaman planlıydı. İyi bir pazarlıkçı asla sinirine yenik düşmezdi.

Kajivah ise kendini asla kontrol edemiyordu.

"Yine de insanlar onu seviyor," dedi Manvah. "*Dama'ting*ler bile

o konuştuğunda hopluyor."

"Nedenini biliyorsam, Nie beni alsın," dedi Inevera.

"Aslında basit," dedi Manvah. "Halkımız büyük bir kargaşadan geçiyor, birçok kişi attığı adımdan emin değil. Kajivah onlara bunu veriyor, kitlelerin anlayabileceği dilden konuşuyor. Onların arasında dolaşıyor ve onları tanıyor. Sen ise vaktini burada, halktan uzakta sarayda geçiriyorsun."

"Kurtarıcı'nın annesi olmasaydı, onu zehirler ve işini bitirirdim," dedi Inevera.

"Ahmann geri döndüğünde bundan hiç hoşlanmaz," dedi Manvah. "Shar'Dama Ka'nın ilahi görüşünden böyle bir şeyi sen bile saklayamazsın."

"Hayır." Inevera bakışlarını yere çevirdi. "Ama Ahmann geri dönmeyecek."

Manvah şaşkınlıkla ona baktı. "Ne? Bunu sana zarların mı söyledi?"

"Tam olarak değil," dedi Inevera. "Ama Shar'Dama Ka'nın cesedinden bahsettiler ve onu hiçbir gelecekte göremiyorum. Everam'ın bir mucizesi olmadıkça bir başka Kurtarıcı yapana kadar halkımız onsuz devam etmek zorunda."

"Yapmak mı?" diye sordu Manvah.

"Zarların bana gösterdiği onca sır arasında," dedi Inevera, "beni Kurtarıcıların doğmadığı, yapıldığı kadar şaşırtan olmadı. Zarlar beni onun yerini alacak kişiye götürecek ve onu nasıl şekillendireceğimi gösterecekler."

Inevera, Manvah'nın da onun gibi şaşırmasını bekledi ama kendisinden beklenebileceği şekilde Manvah homurdanarak bilgiyi sindirip devam etti. "Peki, kim olacak? Herhalde, Ashan olamaz. Peki ya Jayan? Asome?"

Inevera içini çekti. "Dokuz yaşındaki Ahmann için zarlara danıştığım anda, ondaki potansiyeli gördüm. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünebilirdim ama yıllarca aradıktan sonra onu bir başkasında, Asome'den bile küçük olan Par'chin'de buldum. Daha öncesinde ya da o ikisinden sonra, Kurtarıcı'nın yolunda ilerleme umudu olan hiçbir çocuğa ya da adama rastlamadım. Oğullarımdan biri tahta geçmek zorunda kalabilir ama tahta çıkacak bir son-

raki kişi için onu tutuyor olacaklar."

"Bir kez oturduktan sonra, kimse kendi rızasıyla tahttan kalkmaz," dedi Manvah.

"O nedenle elimden geldiğince onları tahttan uzak tutmayı umuyorum," dedi Inevera. "Everam'ın izniyle, hâlâ vakit var. İki çocuk da henüz kayda değer bir şekilde kendilerini kanıtlamadı. Başarı edinmeden, hiçbiri gücü Andrah'tan güreşerek alamaz. Şimdilik beni asıl endişelendiren şey Kajivah'ı nasıl kontrol edeceğim."

"Bunu önermekten nefret ediyorum," dedi Manvah, "ama yanıtı onunla daha fazla vakit geçirmek olabilir."

Inevera ona boş gözlerle baktı.

"Ve biraz daha kapalı giyinerek." Manvah'ın sadece dudaklarının köşelerinden gülümsediği belli oluyordu ama yanlış anlaması imkânsızdı.

Ashia, Asome'nin elini kesip kanını Melan'ın zarlarının üzerine sıkmasını duygusuzca izledi.

Rıhtımkent'e saldırı düzenleneceği haberi onlara ulaştığından beri kocası bunu sık sık yapmıştı. Asome'nin elleri sargı bezleri içindeydi.

Asome ile Asukaji işlemi hâlâ büyülenmiş gibi izliyorlardı. Dama'ting Sarayı'nda kadın olan Ashia zarlara danışma ayinini sayısız kez görmüştü ama o bile gözlerini zarlardan alamıyordu. *Alagai hora*'da hem güzellik hem de gizem vardı. Melan zarları atarken onları takip etti ve Everam'ın eliyle hareket eden zarların doğal gidişattan çıktığı o eşsiz anda heyecandan nefesini tuttu.

Yüreğinde bu gücün kemiklerden ve muhafazalardan kaynaklandığını biliyordu ama Ashia, Everam'ın Gelinleri'nden başka kimsenin O'nun elini çağırabileceğine inanmıyordu. Başka biri için onlar sadece zardı.

Ama bütün güçlerine ve Everam'a yakınlıklarına rağmen Ashia'nın beyaz cüppede ve *dama* kanında gözü yoktu. O da Everam'm dokunuşunu hissediyordu. *Alagai* öldürdüğünde içinde dolaşıyordu. Sihir değildi, gerçi o da sersemletici bir histi. İlk gece muhafazasız bir mızrakla avını öldürdüğünde bile onu hissetmiş-

ti. Doğru bir histi, sakin ve O'nun için iyi bir iş yaptığından son derece emindi. Bu onun hayattaki amacıydı. *Sharum* kanının hediyesiydi.

Melan kafasını kaldırdı, muhafaza ışığında peçesi yüzü kırmızı parlıyordu. "Bu gece. Değişken ya bu gece olacak, ya da hiçbir zaman. Jayan geri döndüğünde Kafatası Tahtı için gelecek. Bu gece harekete geçmezsen, o tahta geçecek."

Bir anda Ashia sakinliğini yitirdi ve zihninde canlanan anıya daldı.

"Seni yenmesine izin ver," dedi Damajah Ashia'ya.

"Ne?" diye sordu Ashia. *Sharum'ting* statüsüne yeni terfi etmişti, mızrak kız kardeşleriyle genç Sharum Ka'ya ilk kez gönderilmişlerdi.

Inevera genç kadını koruması olarak sahiplenmişti ama onlar yine de *Sharum'*du ve Jayan'a hesap vermek zorundaydılar. Bu gece onların "değerlerini biçecekti," dikkate değer olup olmadıklarına bakıp onları *alagai'sharak'*ta nerede görevlendireceğine karar verecekti.

"Jayan gururlu," dedi Inevera. "Onu tehdit etmediğinden emin olmak için kız kardeşlerinin karşısında senden üstün gelmeye çalışacaktır. *Sharusahk'*ına değer biçme adı altında sana meydan okuyacak ama dövüş epey gerçekçi olacak."

"Ve benden kaybetmemi mi istiyorsunuz?" İmkânsızdı. Akıl almazdı. Kaç yıl zayıf *–push'ting* Asome'nin ürkek gelini– rolü oynamaya zorlanmıştı? Damajah mızrağı aldığında bunun değişeceğine söz vermişti.

"Sana kaybetmeni *emrediyorum*," dedi Inevera sert bir dille. "Ona azmini göster. Saygısını kazan. Ve sonra kaybet. Kaybetmezsen, seni öldürecek."

Sessiz kalıp kafasını sallaması gerektiğini bilen Ashia yutkundu. "Peki onu öldürürsem?"

"O Kurtarıcı'nın ilk oğlu," dedi Inevera. "Onu öldürürsen, Krasia'daki her *Sharum* ve *dama* kellenin alınmasını ister ve Shar'Dama Ka onları bundan mahrum bırakmaz."

Bu konuda kendine düşen kısımdan bahsetmedi ama Jayan

onun da ilk oğluydu. Ashia, Inevera'nın en büyük oğlunun onu sinirlendiğini biliyordu ama yine de onu seviyordu.

"Bu emrin *Sharum* kalbini incittiğini biliyorum," dedi Inevera. "Ama bunu seni sevdiğim için söylüyorum. Ben Damajah'ım. Gururun ve canın benim." Nazikçe elini Ashia'nın omzuna koydu. "Birincisine ikincisinden daha az değer veriyorum. Everam'ın senin için bir planı var ve bu bir adamın hassas egosu yüzünden ölmek değil."

Ashia kafasını salladı, diz çökerken omzundaki elinden kurtuldu ve ellerini yere koyup alnını aralarına yasladı. "Damajah nasıl isterse."

Çok fazla tanık yoktu. Jayan *Sharum'ting*lerin babasının rızasını aldığını biliyordu ve onları halkın gözünden düşürmek istemiyordu. Sadece o, Shanvah, Jayan, Jurim ve Hasik vardı. Kai'Sharumlar arasında ilk olan Shanvah'ın babası Shanjat'ın da orada olmaya hakkı vardı. Yokluğu etkileyiciydi.

Sharum Ka ile Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan iki seçkin savaşçı. Shanvah ile sarayı teyakkuza geçiremeden hepsini öldürebilecek olsalar da –kesinlikle emin olmadığı bir ihtimaldi– düzinelerce savaşçı görüşme odasına girdiklerini görmüştü. Kaçmaları mümkün değildi.

Jayan iki kadın karşısında ellerini yere koyarken sırıttı. "Ürkek kuzenlerim! Her sesten kaçan ve fısıldayarak konuşan. Yıllardır gizlice *sharusahk* öğrendiğinizi Everam dışında kim bilebilirdi ki?"

"Dama'ting Sarayı'nda birçok sır var," dedi Ashia.

Jayan kıkırdadı. "Bundan hiç şüphem yok." Pelerinini çözdü ve zırhlı cüppesini açıp üzerinde sadece pantolonuyla karşılarında durdu. "Ama siz kadınların elinden eğitim görürken, ben Shar'Dama Ka'nın ayaklarının dibinde öğrendim. *Sharak*'ta size bir yer bulacaksam, gücünüzü sınamalıyım." Elini uzatıp çağırdı.

Yerden doğrulurken Ashia düzenli nefes alıyordu. O da pelerinini çıkarıp omzundaki kalkanı indirdi ve onları Shanvah'a verdi. Cüppesini çıkarmadı, sadece tecrübeli bir şekilde ellerini ceplerine sokup seramik zırh tabakalarını çıkararak onları düzgünce yere koydu.

Ayağa kalktığında daha hafifti, yerde süzülerek ilerleyip Ja-

yan'ın karşısında daire çizmeye başladı.

Duruşu güçlüydü. Jayan, Shar'Dama Ka'nın ona dövüşmeyi öğrettiğini söylerken yalan söylemiyordu ve amcası bilinen en büyük *sharusahk* ustasıydı. Belki de dövüşü hakkıyla kazanabilirdi. Kurtarıcı'nın oğlu tarafından yenilmek Enkido'yu utandırmazdı ve Ashia dövüşü bırakarak ikisini de utandırmak yerine kaybetmeyi tercih ederdi.

Tam o sırada üzerine atıldı ama Ashia daha hızlıydı. İçgüdüsel bir şekilde çelme takıp onu düşürdü ve ayak parmağıyla ayağını bir anlığına uyuşturan bir kavuşum noktasını dürttü. Jayan dengesini yitirdi ve Ashia enerjiyi çaldı, elini koltuk altına sokup onu sırt üstü devirmek için kullandı.

Odaya sessizlik çöktü. Farklı bir sonuç bekleyen adamlar sersemlemiş görünüyordu. Ashia şimdiden çok ileri gidip gitmediğini, adamların Sharum Ka'nın onurunu kurtarmak için onu öldürüp öldürmeyeceklerini merak etti.

Ama bir süre sonra Jayan kahkaha atarak ayağa kalktı ve uyuşan ayağının normale dönmesi için onu yere vurdu. "İyi bir atıştı! Bakalım başka ne numaraların var."

Bu kez gardım daha iyi korudu, hızla bir dizi yumruk, tekme ve açık el darbeleri indirdi. Ashia birçoğundan kaçtı, diğerlerini mümkün olduğunca az temas kurarak savuşturdu. Birkaç gönülsüz hamlede bulunup savunmasını değerlendirdi.

Jayan *Sharum*lara göre epey iyiydi. Hatta en iyilerinden biriydi. Ama engellemelerinin çoğu kavuşum noktalarını açıkta bırakıp onu etkisiz ya da sakat bırakabilecek veya öldürebilecek noktalar veriyordu.

Ashia onun çember tekmelerinden birinin üzerinde sıçradı ve aralarına mesafe koymak için havada takla attı.

"Geri çekilerek akıllıca davrandın kardeşim," dedi Jayan. "Seni orada haklayabilirdim."

Ashia'nın çenesi kasıldı. Şimdiye kadar onu üç kez öldürebilirdi. Gözlerini Shanvah'a çevirdi.

Mızrak kardeşi sakin bir şekilde diz çökmüştü ama bir elinin parmaklarıyla ona soru sordu. "*Neden avantajlarını kullanmıyorsun?*"

Gerçekten, neden? diye içinden geçirdi Ashia. Elbette bunu Da-

majah emretmişti ama Jayan'm onu yenmesine izin verirse Shanvah ile gelecekteki *Sharum'ting*lere nasıl örnek olacaktı?

"Sonsuza kadar daire çizemezsin," diye seslendi Jayan. "Sana şimdiden çok fazla enerji verdim. Gel ve gücümü çalmadığında ne kadar gücün olduğunu bana göster."

Ashia o kadar hızlı hamle yaptı ki Jayan hazırlıklı değildi. Kobra duruşuyla kollarını ayırdı ve sonra öne doğru eğilip belini tutarken sağ ayağını başının üzerinde kaldırıp yüzüne tekme attı.

Jayan geriye doğru sendeledi ve Ashia yere çömeldi, dizini dizinin arkasına geçirip onu ayağa kaldırdı.

Jayan yerde dövüşmek konusunda acemi değildi, kıvrılıp ağırlığını değiştirerek mümkün olduğunca az hedef ve üstünlük veriyordu. Ama Ashia artık yakınındaydı, Enkido'nun öğrettiği *dama'ting sharusahk*'ının en ölümcül olduğu yerdi. Kusursuz hamleleriyle güç hatlarını bozarken üzerine çıktı, ön koluyla nefesini kesip beynine kan pompalayan damarına baskı uyguladı.

Jayan titredi, yüzü ter içindeydi ve gözlerindeki korkuyu gördü. Ve en sonunda, saygısı. Jayan'ın onu itaat etmeye zorladığını hayal etti ve o sırada bir kez daha Damajah'ın sözlerini hatırladı.

Ona azmini göster. Saygısını kazan. Ve sonra kaybet.

Jayan onu boğan kolunu güçsüzce çekiştirdi ve Ashia çabası fark yaratmış gibi kolunu hafifçe gevşetti.

Jayan nefes almayı başardı ve gücünü toplayarak ileri atılıp yüzüne sert bir yumruk indirdi. Böyle bir vahşete hazırlıksız olan Ashia, Jayan yüzüne ve vücuduna kalıcı hasar vermek amacıyla tekrar tekrar yumruk atarken sırt üstü düştü.

Jayan onu karnının üzerine çevirip ağırlığıyla yere sabitlerken arkadan cüppesinin yakasını tuttu ve Ashia'nın ona yaptığı gibi nefes almasını ve beynine pompalanan kanı engellemek için ters yöne çekti.

Onu öldürmek mi istiyordu? Ashia bilmiyordu. Çok ileri gidip Jayan'ı sebepsiz yere küçük düşürmüşse, Jayan hiç tereddüt etmezdi. O Kurtarıcı'nın ilk oğluydu ve Ashia'yı öldürürse, babası onu biraz azarlar ve diğerlerinin desteğini alırdı.

Şimdi bile Ashia durumu lehine çevirebilirdi. Şimdi bile dünya görüş alanının kenarlarında kararmaya başlarken, dirseğindeki ka-

vuşum noktasına vurup tutuşu gevşerken derin bir nefes alıp durumu tersine çevirebilirdi.

Seni yenmesine izin ver.

Ashia, Jayan'a ve bu adamlara daha iyi olduğunu göstermeyi çok istiyordu ama ona böyle öğretilmemişti.

Savaş bir aldatmacadır, diye öğretmişti Enkido. *Bilge savaşçı sabreder.*

Görüşü karanlık bir tünele doğru inerken ve tünelin ucundaki ışık her an sönebilecekken, titreyen elini Jayan'ın koluna doğru uzattı. Ama kavuşum noktasına sertçe vurmak yerine güçsüzce iki kez vurdu.

Bu çekildiğinin işaretiydi.

Jayan homurdanarak tutuşunu gevşetti. Ashia, Enkido'nun yıllar önce ona izin verdiğinde aldığı nefes kadar olmasa da hoş bir nefes aldı.

Pes ettiğini kabul etmiş olsa da Jayan yuvarlanarak üzerinden uzaklaşmayıp onu yere sabitlemeye devam etti ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"İyi dövüşüyorsun kuzenim ama yine de bir kadınsın."

Ashia dişlerini sıkıp hiçbir şey demedi.

"Ne kadar oldu?" diye fısıldadı Jayan üzerine kıpırdanarak. "*Push'ting* kardeşim sana bir eş gibi davranalı ne kadar oldu? Bahse girerim, sadece bir kezdi." Kalçasını arkasına bastırdı ve Ashia onun sertleştiğini hissetti. "Gerçek bir erkek için hazır olduğunda bana gel."

"Jayan tahta çıkmamalı," dedi Ashia. "Bunu yapması için babamı öldürmesi gerek ve bu onun iktidarında hiç akıllıca olmaz."

Asome kafasını evet anlamında salladı. "Onu durdurmam için bana yardım et."

"Nasıl?" diye sordu Ashia. "Bu gece zafer onun olacaksa istesek de bunu değiştiremeyiz. Ve yokluğunda tahtı çalmana yardım edemem. Damajah konuştu. Shar'Dama Ka geri dönecek."

"Zarlar geri *dönebileceğini* söyledi kızım," dedi Melan. "Geri döneceğini değil."

"Buna inanıyorum," dedi Ashia.

"Ben de," diye Asome ona katıldı. "Senden tahta geçmeme yardım etmeni istemiyorum, *jivah*. Sadece kardeşimle boy ölçüşebilecek bir zafer kazanmama yardım et, böylece tahtta hak iddia edemez ve Shar'Dama Ka geri dönene kadar Andrah tahtta kalır."

"Nasıl?" diye sordu Ashia tekrar.

"Kara Ay'dayız," dedi Asome. "Bu gece yeni yetiştirdiğim *dama* kardeşlerimle dışarı çıkıp *alagai*'yla savaşacağım."

"Bu yasak," dedi Ashia.

"Yapılmalı," dedi Asome. "*Dama'ting*'i duydun. Jayan'ı tahttan ne Damajah ne de Andrah uzak tutabilir. Bunu sadece ben yapabilirim ve sadece bu gece yapabilirim. Yarın çok geç olacak."

"Bunu yapmak zorunda olduğum için yapıyorum," diye ekledi Asome. "Krasia'nın iyiliği için. Dünyanın iyiliği için. Ama korkuyorum."

Elini ona uzattı. "Damajah'ın Evejah Kanunları'na karşı çıkıp doğuştan hakkın olan *Sharum*luğu almanı istediğinde aynı şekilde hissettiğinden hiç şüphem yok. Sana yalvarıyorum, eşim olduysan, yanımda ol."

Ashia önce tereddüt etse de onun elini tuttu. "Yanında olacağım, bey. Gururla."

Ashia, Inevera odasına girerken Damajah'ı gölgelerin arasından izledi. Hanımının başına gelebilecek en ufak tehlikeye karşı tetikteydi ama aklından bir sürü düşünce geçiyordu. Damajah'a her konuda hizmet etmek onun göreviydi ama Asome onun kocasıydı ve Kurtarıcı'nm oğluydu.

En çok kime sadık hissediyordu? Elbette Everam'a ama O'nun dikkatine bile çok az layıkken, planını nasıl yargılardı? Bu Damajah'ın işi değil miydi? Ona Asome'nin planından bahsetmeliydi – hemen– ve Everam'ın iradesini değerlendirmeyi Inevera'ya bırakmalıydı.

Ama tereddüt etti. Belki Everam'ın planını bilmeyebilirdi ama yüreğindeki sesi oldukça barizdi. Sharak Ka geliyordu ve savaşmayacak olanlara çok az yer vardı. Asome savaşçı bir ruha sahipti, savaşçı eğitimi almıştı ama kendine olduğu gibi, Nie'nin birlikleri güçlenirken bile bunu kullanması yasaklanmıştı.

Kurtarıcı *khaffit*lere ve hatta kadınlara bile savaşma hakkı vermişti. Neden din adamları da savaşmasın ki? Alagai, Everam'ın Armağanı'nı parçalarken, gençlerin hayatını yönetmek yaşlı adamların korkaklığı olmuyor muydu?

Asome bir kez alagai öldürdükten sonra onu durdurmak imkânsız olacaktı. O Shar'Dama Ka ile Damajah'ın *dama* oğluydu ve ihtişamı sonsuz olacaktı. O zaman, Damajah bile ona engel olamazdı.

Ama o ana kadar planı bozulabilirdi ve bu Everam'ın savaşçılarına mal olup değersiz bir çocuğun Kafatası Tahtı'na geçmesine neden olabilirdi.

Inevera geçerken durdu ve etrafını saran gölgeler orada değilmiş gibi Ashia'ya baktı. Ashia donup kaldı. Hanımından hiçbir şeyi saklayamayacağını biliyordu ama gizlendiğinde Damajah'm ona doğrudan bakması hep huzursuzluk vericiydi. "İyi misin evladım?"

"Bir şey yok Damajah," dedi Ashia, hemen kendini toplayıp korku ve endişelerinden sıyrıldı.

Ama Inevera gözlerini kısıp ona dik dik baktı, ilahi görüşüyle Ashia'nın merkezini bir soğanın katları gibi soydu. "Yaklaşan gece canını sıkıyor."

Ashia boğazında giderek büyüyen yumruyu yutkunup kafasını salladı. "Kara Ay yüzünden, hanımım."

"Alagai Ka ortaya çıkmayarak savunmamızı gevşetmemiz için bizi kandırmaya çalışıyor," dedi Damajah. "Sen ve kız kardeşlerin her zamankinden daha dikkatli olmalısınız ve sıra dışı bir şeye tanık olursanız, hemen bana haber verin."

"Veririm, Damajah," dedi Ashia. "Everam'a olan sevgim ve Cennet'e gitme umudum üzerine yemin ediyorum."

Inevera onu dikkatle süzmeye devam etti ve Ashia güçlükle sakinliğini korudu. En sonunda Damajah kafasını salladı. "Odana dön ve toplanma vaktine kadar olan süreyi oğlunla geçir."

Ashia başını eğdi. "Geçireceğim, hanımım. Teşekkür ederim, hanımım."

Ashia, Asome ile Asukaji'nin geceye hazırlanmalarını izlerken küçük Kaji'yi kucağına aldı.

Yıllarca eğitim almasının bir sonucu olarak kendi hazırlıkları hızlı ve etkiliydi. Silahları ve zırhı yağlanmış ve düzgünce serilmişti. Özel odasında ipek sabahlığıyla uzanıyor olmasına rağmen saniyeler içinde zırhını kuşanıp savaşmaya hazır olabilirdi.

Ancak kardeşi ve kocası bir ileri bir geri yürüyüp yastık eşleri gibi kendilerine çekidüzen veriyorlardı. Sadece eklemleri ortada kalacak şekilde elleri sıkıca beyaz ipeğe sarılmıştı. Tıpkı Ashia ile kız kardeşleri gibi, Asome Asukaji'nin el ve ayak tırnaklarına muhafazalar çizip sembolleri sertleştirmek ve korumak için üzerlerine şeffaf cila sürdü.

Asukaji yumruklarını sıktı ve ustalıkla bir dizi *sharukin* hareketi yapıp farklı muhafaza kombinasyonlarını denemek için parmaklarını gevşetti.

"Gümüşle dene," dedi Asome ve Asukaji kafasını sallayıp tuvalet masasındaki cilalı ahşap kutuya gitti. İçinde parmakların üzerine geçecek şekilde biçimlendirilmiş cilalı ve muhafazalanmış iki parça gümüş vardı. En tepedeki eklemlerini koruyacak şekilde rahatça eline yerleştiler, kardeşinin yumrukları *alagai*'ya yıldırım gibi inecekti.

Asukaji tekrar *sharukin* hareketlerine başladı, yeni silahlarını en iyi şekilde kullanabileceği hamleler kattı.

"Şimdi de sopayla dene," dedi Asome ve Asukaji'nin kırbaç sopasını alıp ona attı.

Kırbaç sopa ihtişamlı bir silahtı, güç muhafazaları oyulmuş ve iki ucu da muhafazalı gümüşle kaplı, esnek Kuzey altınağacından yapılmış bir metre seksen santimetrelik bir sopaydı. Asukaji sopayı yakaladı ve takip edilemeyecek kadar hızla çevirerek *sharukin*ine kattı. Kırbaç sopa gözün göremeyeceği kadar hızlıydı ve bir ustanın elinde, esnek ahşap sert bir silahı savuşturabilecek savunmaların etrafına vurmak için bükülebilirdi.

Ashia üzerinde sadece bütün *dama*ların taşıdığı silah, *alagai* kuyruğu olan Asome'ye baktı. Çatallı ucundaki dikenlerin muhafazalı olduğuna hiç şüphesi yoktu ama kardeşinin geceye çıkarmak için hazırladığı çok sayıdaki silaha kıyasla küçük görünüyordu.

"Peki ya sen bey?" diye sordu Ashia. "Tırnaklarını bile boyamadın. *Alagai'sharak*'a hangi *dama* silahını alacaksın?"

Asome kemerindeki kırbaçı çekip duvardaki kancaya astı. "Hiçbirini. Bu gece *Sharum'ting*lerin kendilerini ortaya koydukları gece yaptığın gibi savaşacağım."

Ashia şaşkınlığını gizledi. "Onurlu baban gibi mızrağın ve kalkanınla mı savaşacaksın?"

Asome kafasını evet anlamında salladı. "*Dama*ların mızrak kullanmaları yasak ve hızlı olmam gerektiğinde kalkan beni yavaşlatır."

Ashia ona baktı ve ne yapmayı düşündüğünü yavaşça anladı. "Bey, sadece *sharusahk* kullanarak savaşmakta ciddi olamazsın."

"Babam henüz bir *kai*ken bunu yaptı," dedi Asome.

Ashia hikâyeyi biliyordu. Shar'Dama Ka'nın yükselişinin ilk efsanelerinden biriydi. "Onurlu baban o zaman labirentte yıllar geçirmişti bey ve kendi anlatışına bakılırsa, bu onun son çaresiymiş. Kara Ay'a silahsız gitmek..."

"Çılgınlık," dedi Asukaji ama Asome ona dik dik bakınca, bakışlarını yere çevirdi.

"Silahlarla *alagai*'yı herkes öldürür," dedi Asome. "*Sharum* kardeşlerim bunu her gece yapıyorlar. Kardeşimle boy ölçüşecek bir ihtişam kazanmam gerekiyorsa bu yeterli değil."

Asome sargılı ellerinden birini sıkıp yumruk yaptı. "Everam ya başarılı olmama izin verir, ya da vermez."

Asukaji ile Kurtarıcı'nın *dama* oğulları kara cüppelere bürünmüş bir şekilde geceye çıktılar. Sadece Asome beyaz cüppesiyle cesurca yürüyordu. Shar'Dama Ka'nın din adamlarının gece savaşmaya çıkmasını yasakladığını hatırlayan *Sharum*lar ona çekinerek baktılar. Ama Asome'yi tanıdılar, Kurtarıcı'nın kanından geliyordu ve hiç kimse ona engel olmaya cesaret edemedi.

Şehre yakın yerlerde hiç *alagai* yoktu, duvarlar, muhafaza direkleri ve düzenli devriyeler sayesinde uzakta tutuluyorlardı. Savaş seslerini duymak için iyice ilerlemeleri gerekti. En sonunda Asome'nin küçük kardeşi Hoshkamin'e rastladılar, Sharum Ka sarığını takmış geniş bir düzlükte tarla iblislerini avlayan adamları yönlendiriyordu.

Hoshkamin şaşkınlıkla onlara baktı. "Gece dışarıda olmamalısın kardeşim! Bu yasak!"

Asome karşısında durdu, iri yarı ve kaslı Hoshkamin'in karşısında incecikti, Hoshkamin'in üzerinde en iyi zırh varken, o ipekler içindeydi ve Hoshkamin muhafazalı camdan bir mızrak ve kalkan taşırken, o silahsızdı.

Buna rağmen Ashia hükmedenin Asome olduğunu gördü. Aralarında sadece iki yaş vardı ama henüz yirmi yaşında olmayan erkekler için bu çok büyük bir farktı. Asome öne doğru eğilince Hoshkamin bir adım geri çekildi.

"Kurtarıcı burada değil ve beni durduramaz," dedi Asome kısık bir sesle. "Büyük kardeşimiz de burada değil." Tehlikeli ve yırtıcı gibi gülümsedi. "Beni durdurmayı deneyecek misin?"

Sesini yükseltmedi ya da tehditkâr hareketler yapmadı ama Hoshkamin'in rengi fark edilir şekilde soldu. Adamlarına baktı, hiç şüphesiz büyük kardeşinin beyaz sarığı takarken adamlarının karşısında onu dövmesinin ne kadar utanç verici olacağını hayal ediyordu.

Hoshkamin iki adım geri çekilip saygıyla Asome'yi selamladı. "Elbette seni durdurmayacağım kardeşim. Sadece gecenin tehlikeli olduğunu kastettim. Sana bir koruma vereceğim..."

Asome umursamazca elini salladı. "İhtiyacım olan korumam var."

Bunun üzerine, Damaji Asukaji ve Asome'nin *dama* kardeşleri pelerinlerini kenara ittiler, beyaz cüppeleri alevler ve muhafaza ışığında göz alıcı bir şekilde parladı. Hoshkamin ile *Sharum*lar dilleri tutulmuş gibi bakakalırken, hepsi savaş alanına doğru yürüdüler.

Asome önden gitti, bir grup *dal'Sharum*'un kalkanlarını kenetleyip V dizilişine geçerek hırpaladığı tarla iblisi sürüsüne doğru ilerledi.

V'nin en uç noktasına kadar yürüyüp tek bir hareketiyle *Sharum*ları kenara itti. Kurtarıcı'nın oğlu *dama*'yı görünce şaşırıp içgüdüsel bir şekilde geri çekildiler. Ashia ile mızrak kardeşleri Asukaji ile diğerleriyle onu izlediler.

İblislerden biri dizilişteki bozulmadan faydalanmak konusunda diğerlerine kıyasla daha hızlı davranıp kükreyerek Asome'ye doğru atıldı. Ashia gerildi, *alagai* onurlu kocasının üstesinden gelemeyeceği kadar güçlü çıkarsa harekete geçip aralarına girmeye hazırdı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Asome pençelerin ve çenelerin arasında rahatlıkla dolaşıp iblisi boynuzlarından kavradı ve tam bir daire çizerek iblisin sıçramasının bütün enerjisini boynunu kırbaç gibi kıtırdatan bir büküşe dönüştürdü. Sesi duyan eğitimli *Sharum*lar irkildiler ve Asome iblisin cansız bedenini ayaklarının dibine atarken geri sıçradılar.

İki iblis daha üzerine atıldı ama Asome hazırdı, birinin bileğini kavrayıp kolunu düzleştirecek şekilde çekmek için dönerken, serbest elini omuz eklemine koydu. Bir kez daha iblisin hızından yararlanıp onu yere devirdi ve zahmetsizce kolunu kırdıktan sonra onu bir diğerinin önüne attı.

İkinci iblis birincinin üzerinden sürünerek geçerken sadece bir saniye kaybetti, debelenip saldırırken pençeleri derin yaralar açtı. Ama bir saniye Asome'nin duruşunu değiştirip onu bileklerinden yakalaması ve geriye doğru düşerken onu çekerek dengesini bozması için yeterliydi. Bacağını boynuna doladı, iblisin çenesine çok yaklaşmıştı. Bir süre toprağın üzerinde yuvarlandılar ama Ashia üstünlüğün kocasında olduğunu ve *alagai*'ın bile nefes almaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Çok geçmeden hareketsizleşti ve Asome ayağa kalktı. Diğer iblis ona tıslad, güçsüzce üç bacağının üzerinde topalladı. Asome de tıslayarak karşılık verip ona doğru yaklaştı.

"Everam'ın sakalı," diye fısıldadı Hoshkamin, Asome'nin yaklaştığını gören iblis geri çekilirken. Diğer *Sharum*lar da onun gibi küfürler edip havaya muhafazalar çizdiler.

Kafaları karışan sürüdeki diğer iblisler bir anlığına tereddüt etti ama onlar da kendilerini topladılar ve Asome'nin üstesinden gelemeyeceği kesin olan bir taarruza geçmeye hazırlandılar.

Asome de bunun farkındaydı, onlara doğru el salladı. "*Acha*!"

Bunun üzerine Asukaji ile diğer *dama*lar kulakları sağır eden savaş naraları atarak silahlarını kaldırıp Asome'nin yanından geçerek karışıklığın içine girdiler ve karı-kocayı yalnız bıraktılar.

Ashia, Micha ile Jarvah'a döndü. "Damajah'a gördüklerinizi haber verin. Hemen. Hanımımız söyleyeceklerinizi duyana kadar başka bir şeyle meşgul olmayın ve vakit kaybetmeyin."

Kadınlar birbirlerine baktıktan sonra Ashia'yı eğilerek selamla-

dılar ve dönüp hızla şehre doğru koştular.

Asome merakla ona baktı.

"Birçok yemin bu geceyle çelişecek, bey," dedi Ashia. "Ama elimden geldiğince onlara engel olacağım."

Asome başını eğdi. "Elbette, karıcığım. Senden daha azını beklemezdim. Ama beklemen gerekirdi." Göz kırptı. "Henüz en iyisini görmedin."

Birlikte dönüp din adamlarının *alagai'sharak*'ı sürdürdükleri savaş alanına baktılar. Asukaji bir grup iblisin içine daldı, kırbaç sopasıyla aynı anda hepsine vurmuş gibiydi. Sihir kıvılcımları parlayıp dönerken etrafında çıtırdadı.

Küçük kardeşler de kendilerini diğerlerinden ayırdılar. Henüz on beş yaşında olmalarına rağmen, ayakta durmayı başardıkları günden beri *sharusahk* eğitimi alıyorlardı ve her birinin kabilelerine özgü belirgin bir dövüş tarzı vardı. Büyük usta Aleverak tarafından eğitilen Maji, muhafazalı tırnakları ve gümüşleri dışında hiçbir silah kullanmıyordu. İşin büyük bir bölümünü karşılaştığı iblisin yapmasına izin verdi, onu geri püskürten ağır yumruklara güç veriyordu.

Evejah kanunlarına göre *dama*ların bıçak kullanmaları yasaktı, buna geniş bıçaklı oklar ve Mehndingli *Sharum*ların gözdesi fırlatma bıçakları da dahildi. Bunun yerine Mehndingli *dama*lar bola kullanıyorlardı ve bu Savas için de geçerliydi. Muhafazalı gümüşten yapılmış iki ağır topu birleştiren ince muhafazalı bir zincirdi. Savas bir tarla iblisinin bacaklarını kopardı ve onu hareketsiz kılıp gümüşleriyle kendinden geçene kadar dövdü.

Sharach kardeşi Halam kabilesinin favori silahı metal kablosu muhafazalı *alagai-yakalayıcı*'yı kullanıyordu. İblisin birini boynundan yakaladı ve sihir kafasını kopartana kadar halkayı sıktı. Krevakh ile Nanji kardeşler Tachin ile Mazh'ın bir merdivenin basamakları gibi sopalarına çakılı küçük tahta çivileri vardı. Ashia, Tachin'in sopasının kenarında koşup üç metre havaya sıçramasını, taaruza geçen bir iblisin üzerinde takla atarak arkasına iniş yapmasını izledi. Yaratık şaşkınlıkla etrafında dönerken, gümüşleriyle bir dizi güçlü yumruk indirdi.

Gece boyunca Hoshkamin ile savaşçıları büyük kardeşinin tali-

matlarını izlerken, Asome *dama* kardeşlerini zafere götürdü.

Birkaç aydır olduğu gibi Alagai Ka'dan hiç iz yoktu ama Kara Ay'dı ve *alagai* daha güçlü ve daha fazlaydı. Ve bir şey daha vardı.

"Stratejik noktalara saldırıyorlar," dedi Ashia. İblisler zihin iblislerinin kontrolü altında olmadıklarında hassas saldırılar düzenleyemiyorlardı, aksine savunmanın en zayıf olduğu yerlerde toplanıp erişimlerini genişletmek için muhafaza direklerine saldırıyorlardı.

Asome kafasını salladı. "Belki de annemin dediği gibi babam uçurumun ağzında durmuş Nie'nin prenslerinin gelmelerine engel oluyordu ama O'nun da *kai*ları var."

"Taklitçiler," dedi Ashia mızrağını sıkarak.

"Melan gece onlardan biriyle karşılaşacağımızı öngördü," diye ona katıldı Asome. Ashia'ya baktı. "Bu sınavda, yan yana savaşmalıyız, karıcığım."

Ashia istekli bir şekilde kafasını salladı. Enkido bir taklitçi iblise kurban olmuştu ve efendisinin şerefine bu iblise güneşi gösterecekti. "Bu gece onurun sonsuz, bey. Seninle yan yana savaşmaktan gurur duyuyorum."

Bir saat sonra, savaşan *dama*ların farkında olmadan etrafını sardığı kocaman bir ağaçlık iblisi aniden karşılarına çıktı ve kolu boynuzlu büyük bir dokunaca dönüştü. Darbe altı adamı yere serdi. Cüppelerine gümüş iple işlenen muhafazalar darbenin büyük bir bölümünü etkisiz hale getirdi ama yine de hepsi sersemledi, kafalarını sallayıp ellerini yere koyarak oturur pozisyona geçmek için güç aldılar.

Hoshkamin *dama* kardeşlerini korumak için yanlarına koştu. Savaşçılarının kalkanlarını taklitçi iblisin darbelerini geri püskürtmekte daha iyiydi ama iblis kendi etrafında döndü ve kalkanlar ve yer arasındaki ince boşluğa doğru hamle yaptı. Yere düşen *Sharum*lar acıyla bağırdılar, birçoğunun ayakları kopmuştu.

Ashia, Hoshkamin'in bu saldırıdan kaçtığını görünce rahatladı. *Dama'ting* sihri birçok şeyi iyileştirebilirdi ama onlar bile kesilen bir şeyi yerine koyamazdı. Haykırarak koştu, yaratığı yeniden toplanan gece kardeşlerinden uzaklaştırmayı umuyordu.

Asome onu izledi ama kocası savaşta hiç sihir özümsememişti ve ona ayak uydurmakta zorlandı. Bu iyiydi. Asome bütün beklen-

tilerini geçmişti ama muhafazalı tırnakları dışında silahı olmadan bu düşmanı alt etmeyi başaramazdı.

Dokunaçlar kırbaç gibi ona doğru savruldu ama Ashia hazırdı. Birincisinden kaçındı, ikincisinin üzerinden atladı, üçüncüsü kalkanına isabet etti ama ilerleyişi asla yavaşlamadı. İyice yaklaşırken iki dokunaç daha ona doğru hamle yaptı ve aralarına dalmak için kalkanını indirdi.

Ala'da yuvarlanıp hemen ayağa kalktı ve kendi hızından aldığı güçle iblisin kalbine iki eliyle darbeler indirdi.

Darbelerin etkisiyle sihir patlayıp Ashia'nın kollarını savurdu ve daha önce hiç hissetmediği bir güçle dolmasına neden oldu. Taklitçinin kara gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu ve Ashia sertçe ona baktı, kutsal olmayan hayatının eriyip gittiğini görmek istiyordu. "Everam seni Enkido'nun adına yaksın!"

İblis ona çığlık atarken Ashia mızrağını geri çekip tekrar saplamaya çalıştı ama yerinde sapasağlam duruyordu. Ashia yaratığın kara gözlerine bakmaya devam ederken yaptığı hatayı anladı.

Taklitçinin göğsünde bir kayalık iblisinin kolu gelişti ve Ashia'yı sıkıca kavrayıp yere yapıştırırken nefesini kesti, pençeleri cüppesine dikili muhafazalı cam tabakalarını çiziyordu. Pençeleri tabakaları delip geçmedi ama Ashia kaburgalarının kırıldığını hissettiği için bunun önemi yoktu.

İblisin gövdesine saplanan mızrağı sıcak reçineye dalan bir kaşık gibi erimiş ve erişemeyeceği bir yerde birikinti oluşturmuştu. Cüppesinde gizli başka silahları da vardı ama Ashia ezici pençelerin arasındayken onlara ulaşamazdı.

Everam, hazırım, diye içinden geçirdi. Her konuda ona hizmet etmişti ve *Sharum* kanının gerektirdiği gibi *alagai* pençelerinde ölecekti. Bunun onursuz bir yanı yoktu. Bu efendisini öldüren, Kurtarıcı'yla eşit şartlarda dövüşen yaratığa benzer bir yaratıktı. Güzel bir ölüm olacaktı.

Taklitçi iblis öldürücü darbeyi indirmek için geri çekilirken Asome ilerisine sıçradı. Ashia haykırarak ona kaçmasını söylemek istedi, ama bunun için nefesi olsa bile, böyle bir şey isteyerek onu küçük düşüremezdi.

Yalnız yolda birlikte yürüyeceğiz, diye içinden geçirdi Ashia. Bir

çift bundan başka ne isteyebilirdi? Everam onları hayatta birleştirmişti. Birlikte ölmeleri çok uygun görünüyordu.

Ama o sırada Asome darbeyi indirdi ve Ashia'nın muhafazalı gözlerini bile kamaştıran bir sihir parladı. Güneşe bakmış gibi, gözlerini açıp kapatmasına ve kafasını sallamasına rağmen görüntü birkaç saniye gözlerinin önünden gitmedi.

Ashia bir anlığına gözlerini sımsıkı kapatıp açtı.

Asome sihirle parlayan, yanarken dumanı tüten iblisin kolunu tutuyordu. Kocasının üzerinde sadece beyaz bidosu kalmıştı, sandaletlerini ve ellerini saran ipek bezleri bile çıkarmıştı.

Şimdi son birkaç gündür ellerini neden sakladığını anladı. Yumrukları – bütün vücudu – kabarmış yaralarla doluydu. Babası gibi Asome de tenine muhafazalar işlemişti, dokunuşu bile Nie'nin çocukları için lanetliydi.

Daha önce Everam'ın ve *Sharum*ların karşısında kendisini kanıtlamak için sembollerin yardımı olmaksızın savaşırken parıltısı loştu. Ama şimdi muhafazalar teninde ateş gibi parlıyordu, hatta o kadar parlaktı ki muhafaza görüşü olsun ya da olmasın herkes etrafında bir hale olduğunu görebilirdi.

Asome başını eğip döndü, iblisi geriye doğru iten güçlü yumruklar indirdi ve verdiği karşılıkları savuşturdu ama o bile kalıcı hasar verebilecek gibi görünmüyordu. Birkaç dakika dövüştüler ve üstünlüğü kaybetmek yerine iblis Asome'nin ölçüsünü alıp ona uyum sağlarken daha çok güçleniyor gibi görünüyordu.

Asome de bunun farkındaydı. "Kardeşlerim! Çember oluşturun! Nie'nin hizmetkârının kaçmasına izin vermeyin!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz iblis sert bir hamle indirdi, savrulan dokunaçlarından biri Asome'nin savunmasını geçti. Sihir uzvun temas etmesine engel oldu ama yine de darbe onu havaya uçurdu.

Ashia hemen harekete geçti, yerde yuvarlanıp elinde mızrağıyla doğruldu. Muhafaza görüşüyle taklitçi iblisi inceledi ama daha önce karşılaştığı iblislere hiç benzemiyordu. Her iblisin –her canlının– güç hatları vardı. *Dama'ting sharusahk*'ının özü kavuşum noktalarına vurarak bu hatları etkisiz hale getirmekti.

Ama iblisin güç hatları bedeni gibi kocamandı, büyüyüp küçü-

lüyor, sürekli değişiyordu. Bunda bir düzen olduğunu sezdi ama anlayışının ötesindeydi, bu yüzden sadece hayatta kalmaya odaklandı.

İlk darbede özümsediği sihir hâlâ içinde dolaşıyor, onu mümkün olmayacak kadar hızlı ve güçlü kılıyordu. İblis boynuzlu dokunaçlarını ona her yönden savuruyordu ama mızrağını döndürerek onları kopartıyordu.

İblis haykırdı ve bir alev iblisi gibi ateş püskürttü ama alev iblisi gibi gözlerini sımsıkı kapatınca Ashia hemen etrafından dolaşıp başka bir açıdan saldırdı. Bu kez öldürücü darbe indirmek için çaba göstermedi, aksine mızrağını hızla ileri ve geri savurarak altı kısa darbe indirdi.

Her yara ilk önce parladı, iblisin irini alevden yükselen duman gibi saf sihir saçtı. Ama sonra kayıp yavaşladı, iblisin eti birleşirken yaranın bulunduğu bölge söndü.

Taklitçi çığlık attı, Ashia ona yıldırım atarken bu kez yeterince hızlı değildi. Daha önce hiç hayal etmediği bir acı vücudunu sarstı ve havaya fırlarken uzuvları kaskatı kesildi. Mızrağını kaybedeceğini sandı ama yere düştüğünde elinde donup kalmıştı. İstese bile mızrağı bırakamazdı.

Sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde acı hafifledi ve kasları rahatladı. Bütün vücudu yanıyordu, ama sihir hâlâ içinde dolaştığı için şimdiden acısı dinmeye başlamıştı. Kafasını kaldırınca Asome'nin dövüşe geri döndüğünü gördü, taklitçiye darbeler indirirken kardeşleri de her yandan ona yardım ediyorlardı.

Savaş bolasıyla iblisin iki dokunacını yakaladı ve muhafazalı zincir onları sabit tuttu, eriyip kaybolamıyordu. Bir diğeri Hallam'ın *alagai-yakalayıcısı*'na takıldı.

Ama bunlar bile onun için ufak rahatsızlıklar gibi görünüyordu. İblis yakında bolalardan kıvrılarak kurtulacaktı ve Hallam'ı *alagai-yakalayıcısı* direğinde sağa sola savuruyordu. Diğerleri de mücadeleye güçleriyle destek oldular ama kolaylıkla püskürtülüp dövüşten çıktılar.

Asome iblise vurmaya devam etti ve kalkanını tekrar eline alırken Ashia yaratığın sihrinde bir düzenin belirmeye başladığını gördü. Bu iblisin bile güç birikimi sınırlıydı ve çekilip dalgalanarak

yaralarını iyileştirmesini, darbelerini güçlendirmesini ve bedenine şekil vermesini izledi.

İndirdiği her darbeyle birlikte Asome biraz daha parlıyor ve iblisin ışığı biraz daha sönüyordu. Buna yeterince uzun bir süre devam ederlerse, zafer Asome için kaçınılmazdı.

Ashia tekrar dövüşe girdi, adamların yaratığı yakalayıcı direğiyle tuttukları yere sertçe mızrağını sapladı. Mızrağını dokunaçlarının birinin dibine saplayarak uzvunu kopardı. İblis hasarı iyileştirdi ama artık bütünün parçası olmayan dokunaç ve içerdiği sihir toprakta yatıyordu.

Taklitçinin arkasında gözleri belirdi, saldırılardan kurtulmak için kırbaçlı boynuzları ve pençelerini havada savurdu ama Ashia onun güç hatlarını görebiliyordu ve dikkatini Asome'ye verdiğini biliyordu. İblis, Asome'yi yere serip hızla devasa boyutlara ulaşan çenesini açtı.

Ashia iblisin onu ısırarak ikiye ayırmak mı, yoksa bir bütün olarak yutmak mı istediğini bilmiyordu ama iblise bu fırsatı vermedi, dokunacının ona vurma ihtimalini göze alıp iyice yaklaştı ve mızrağını sertçe yaratığa sapladı. İblisin keskin boynuzları Ashia'nın cüppesini yırtıp zırh tabakalarını yerlerinden çıkardı ve altındaki yumuşak derisini buldu. Ashia kan öksürerek yere düştü ve Asome'nin iblisin dikkatinin dağılmasından faydalanıp kendini toplaması için Everam'a dua etti.

Gerçekten de iblis duraksadı ama Asome bu fırsatı değerlendirip kaçmadı. Yaratık kocaman ağzıyla acıyla haykırırken Asome yerden güç alarak ağzına sıçradı.

Sıçrayışının gücü onu iblisin sıra sıra dizili dişlerinin ardına, *alagai*'ın boğazına götürdü. Ashia, Asome'nin muhafazalı teninin içeride sebep olduğu hasarı iyileştirmek için iblisin bütün kuvvetini aktardığı güç hatlarını görebiliyordu. *Dama*'nın muhafazalı gümüşle sıkıştırdığı uzuvları hariç, diğerleri eriyip bir birikintiye dönüştü.

Dev yığın kıvranıp debelendi. Boğulan iblis çığlık bile atamadı. Ashia uyumunu yitirdiğini gördü ve sonun kaçınılmaz olduğunu anladı ama kocasını da beraberinde mi götürecekti? Hâlâ hayattaydı, hâlâ mücadele ediyordu ama nefes almadan yapamazdı.

Kendini doğrulmaya zorlayan Ashia sendeleyerek yaklaştı. Etrafında dövüşen *dama*lar bıçak kullanmayı reddediyorlardı ama kendi kavisli bıçağı otuz santimetreydi ve bir örümceğin bacağındaki kılları bile tıraş edecek kadar keskindi. Jelatinimsi kitleye bıçağı sapına kadar saplayıp derin bir kesik attı.

Yara içeriden kıpırdanırken Ashia'nın üzerine irin saçıldı, ama pes etmeyip kesiği derinleştirdi. En sonunda Asome'nin güçle parlayan dışarı ittiği muhafazalı yumruklarından biri geceyle buluştu. Diğer eli de ortaya çıktı, ikisiyle yarayı tutup içeriden ayırdı.

İblisin yüzeyinde ağızlar oluştu ve son kez haykırdıktan sonra hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

İrine bulanan ve güneş gibi parlayan Asome orada öylece durdu. Kutsal amcası gibiydi.

Kaji gibiydi.

Hoshkamin ile Asukaji de dahil olmak üzere, *dama* kardeşleri ve *Sharum*ların geri kalanı onun karşısında diz çöktüler. Ashia da bunu hissetti. Neler olduğunu anladı, ama diz çökme arzusu çok güçlüydü. İradesi sayesinde ayakta durmayı başardı.

"Nie'nin Kara Ay'da gücü yine artıyor, kardeşlerim!" diye seslendi Asome. "Bu onun gönderdiği *kai*larım ilkiydi. Babam Alagai Ka'yı Nie'nin uçurumunun kenarına doğru kovalarken, sadece *Sharum*ların O'na karşı durmaları yeterli değil. Sharak Ka'yı kazanmak istiyorsak, her erkek savaşmalı! Babam zayıf *khaffit*lerden *kha'Sharum*lar yaptı! *Chin*leri *chi'Sharum*lara dönüştürdü! Kutsal *jiwah*ım gibi kadınlar bile *Sharum'ting* olarak anıldılar!"

Eliyle toplanan *dama*ları işaret etti. "Krasia'da sadece bizler, din adamları, isimlendirilmeyi bekledik! Ama bekleyiş sona erdi, kardeşlerim! Babamın diğerlerini savaşa çağırdığı gibi, ben de beyaz sarıklıları *alagai'sharak'*a katılmaya çağırıyorum! Geceye ilk adımını atanın Kurtarıcı'nın kanından olması epey uygun. Size *shar'dama*, savaşçı-din adamları adını veriyorum ve bizler Krasia'ya en karanlık anlarında rehberlik edeceğiz!"

Bir an sessizlik çöktü ve sonra toplanan bütün adamlar tezahürata başladı. Sharum Ka ve Jayan'ın ayratığı Hoshkamin bile yumruğunu havaya kaldırıp bağrışlara katılmasına engel olamadı.

"*Shar'dama! Shar'dama! Shar'dama!*"

Ashia ile Asome saraydaki odalarına girdiklerinde, Kajivah çocuk odasında uyuyordu. Asukaji ve diğer *dama*lar yaralarını tedavi etmeleri için *dama'ting*lere gitmişlerdi ama özümsedikleri sihirden yüzleri kızaran Ashia ile Asome'nin bütün çizikleri ve morlukları çoktan iyileşmişti.

Ashia'yı yastık odasına iten Asome'nin aklından ne geçtiğini anlamak zor değildi. Ashia da bunun farkındaydı, onu öpmek için bir eliyle peçesini indirirken diğeriyle kocasını kendine doğru çekti.

Savaşın heyecanı, birbirleriyle gurur duymaları ve savaşın sorumluluğu ikisinin de başını döndürüyordu ve bu ikisinin de karşı koyamayacağı bir afrodizyaktı.

Ashia kocasına çelme takıp Asome'yi yatağa düşürdü ve üzerine çıktı.

"Bu yeşil topraklı yataklarının uyumaktan daha iyi şeyler için kullanıldıklarını duydum." Asome onu tekrar öptü. Asome'nin erkekliği cüppesinin içinde bir çadır direği gibi dikleşti.

"Ben hâlâ... *Push'ting*'im," diye inledi Asome, Ashia onu sıkarken.

"Yarın olabilirsin," dedi Ashia onun cüppesini çıkarırken. "Bu gece benim kocamsın."

28. BÖLÜM

SHAR'DAMA

D.S. 334 KIŞ

"Benim ve Shar'Dama Ka'nın emrini çiğnedin," dedi Ashan, Kafatası Tahtı'ndaki yerinden. Sesindeki öfke barizdi ve rol yapmıyordu. Tahtın yukarısındaki yerinden, Inevera onun öfkenin aurasında dans ettiğini görebiliyordu. "Kara Ay'da gece dışarı çıkıp *alagai'sharak*'ta dövüştünüz. Kendinizi nasıl savunacaksınız?"

Herkes nefesini tutup yanıtı beklerken büyük salona sessizlik çöktü. Taht odası tıka basa doluydu, şehirdeki bütün damaların yanı sıra *Sharum*lar ve *dama'ting*ler de gelmişlerdi. Gece yapılan savaşın haberi şimdiye kadar şehirdeki herkese ulaşmıştı, *shar'dama* herkesin dilindeydi. Inevera şişeden bir kez çıkan cini artık içeri tıkabileceğim sanmıyordu.

Asome, Asukaji'yle birlikte en ufak pişmanlık hissetmeden önde duruyordu. Arkalarında kabilelerinin *Damaji*leriyle birlikte yarı *dama* kardeşleri yer alıyordu. Yaşlı adamların çoğu öfkeden deliye dönmüştü, auraları çıtırdıyordu. Ahmann'ın oğullarını vârisleri olarak almaya zorlanmışlardı ama Kurtarıcı artık yokken ve suç üzerlerine kalmışken, birçoğu bunun çocuklardan kurtulup kabilelerin doğrudan kontrolünü ellerine alma şansları olması için telaşla dua ediyordu.

Inevera meseleyi gizlice çözmek istemişti ama kendisinden hiç beklenmeyen bir irade gösterisiyle Ashan onu reddetmişti. Ona fazla yakın dururlarsa çocukları boğmak isteyeceğinden korktuğu için tahttan uzakta durmalarını istemişti.

Inevera bu hissi çok iyi anlıyordu. Kumdan temeller üzerine inşa edilmiş gibi şehirdeki denge çoktan kaymıştı. Ahmann'ın dama vârisleri beyaz sarığı almaya yeni hak kazanmışlardı, henüz kabilelerinin kontrolünü almak için çok genç ve tecrübesizlerdi. Zarlar ona Jayan'ın gölde kazandığı zaferin haberini vermişti ve bu zaferi tahtta hak iddia etmek için kullanacağı kesindi.

Ama Inevera'nın en derin kesiği Ashia'ydı. Oğullarının güç için mücadele etmelerini bekliyordu. Mızrak kız kardeşlerinin sadakati kusursuz olmalıydı. Micha ile Jarvah olanlardan habersizlerdi – yanma geldiklerinde auralarından bunu görebilmişti– ama Ashia kocasının planlarından haberdar bir şekilde karşısında durmuş ve Asome'nin onurunu hanımına karşı olan görevinden üstün tutmuştu.

Ama bu daha sonra halledebileceği bir sorundu. Asome konuşmak için derin bir nefes alırken Inevera düşüncelerinden sıyrıldı. Diğerlerinin gerginliği ve öfkesinin aksine Asome'nin aurası sakin ve dengeliydi, yaptığı şeyin doğruluğundan ve Everam'ın yanında olduğundan emindi.

"Kutsal Andrah," dedi Asome, Ashan'm karşısında yere kadar eğilerek, "Çukur kabilesiyle görüşmeye giderken size ve babama eşlik eden *Sharum*lar onlarla birlikte *alagai'sharak'*ta savaştığınızı söylüyorlar. Bu doğru değil mi?"

Bunun üzerine odada bir uğultu oldu, şaşkınlıktan ağızları açık kalan *dama*lar birbirleriyle fısıldaştılar.

Ashan gözlerini kıstı. "Shar'Dama Ka savaşta onu izlememi emretti ve emrini yerine getirdim, *alagai*lara çelme takıp onları *Sharum*ların mızraklarının önüne atarak kendimi savundum. Muhafazalı silahlar alıp öldürmedim."

"Ama buna rağmen, onurunuz sonsuz," dedi Asome. "Ben de silah kullanmadım. İlk *alagai*'ı sadece *sharusahk'*la öldürdüm, üstelik sihirden de yardım almadım. *Nie* bize karşı *kai*'ını yollayınca, babamın yaptığı gibi gücünü onlara karşı kullanarak savaştım."

Kalabalıkta bir uğultu daha oldu.

"Ve babanın yasakladığı şey tam olarak buydu," diye Ashan ona hatırlattı. "Burada, herkesin önünde, Kara Ay'da savaşmanı yasakladı."

"Babam küstahlığımı cezalandırmak için bu emri verdi," diyen Asome şaşkın bakışlara sebep oldu. Ahmann'ın bütün oğulları gerçekten de küstahlardı ama Inevera'nın bildiği kadarıyla daha önce hiçbiri bunu itiraf etmemişti. "Damajah'ın emri üzerine karım gece dışarı çıkıp *alagai* öldürdü." Kafasını kaldırıp Inevera'yla göz göze geldi. "Bana önceden haber vermeden. Böyle bir şey karşısında hangi koca sinirlenmez? Hangi erkeğin gururu incinmez? Onu mızraktan mahrum etmek için öfkeme yenik düşerek konuştum."

Asome dönüp taht odasında toplananlara göz gezdirdi. "Ama yanılmışım! Nie'ye karşı silahlanmak ve Sharak Ka'da birlikte savaşmak isteyenleri bundan mahrum bırakmak yanlış. Çünkü sakın aldanmayın kardeşlerim, Sharak Ka çok yakın! Annem Kurtarıcı'nın Nie'nin uçurumunun kenarına gittiğini ve geri döndüğünde O'nun bütün güçlerinin peşinde olacağını öngördü! Kurtarıcı'nın orduları o gün geldiğinde, o iblis sürüsüyle yüzleşmek ve Ala'dan lekelerini sonsuza dek silmek için döndüğünde arkasında güçlü bir şekilde hazır olmalı!"

Tekrar Ashan'a döndü. "Neden *dama*lar hayatlarını *sharusahk* eğitimi alarak geçiriyorlar? Diledikleri gibi *Sharum*lara ve *khaffit*lere zorbalık yapabilmek için mi? Everam'ın yolu bu değil. Shar'Dama Ka'nın yolu bu değil. Her fırsatta, babam birliklerine en olasılık dışı yerlerden katkıda bulundu. *Khaffit*ler. *Chin*ler. Kadınlar. *Shar'dama*'nın ortaya çıkması kaçınılmazdı Kutsal Andrah. Babam bana bunu öğretmek için beni bu onurdan mahrum bıraktı ama öğrendim. Büyüdüm. Ve şimdi, babam buradan çok uzakta sınav verirken, yokluğunda bütün halkına önderlik etmek *dama*ların görevi."

Bir kez daha kalabalığa göz gezdirdi. "Ve bu nedenle, Kara Ay'ın ikinci gecesinde bütün damaları savaşmaya, beyaz cüppelerini iblis iriniyle lekelemeye ve Nie'nin generallerine Krasialıların gece zayıf olmadıkları mesajını göndermeye davet ediyorum. Sadece Kurtarıcı yanımızdayken değil, bize en çok ihtiyacı olduğu zaman da

dimdik duracağız. Her *Sharum* birliğinin bir *dama* danışmanı var. Onlarla birlikte gece dışarı çıkın ve yaptıkları yüce işi, fedakârlığı görün. *Alagai'sharak*'a katılın ve Sharik Hora'nın derinliklerinde ilk kez ayakta durup *sharukin*'e başladığınızdan beri olmanız gereken kişi olun!"

Bunun üzerine bir gürültü koptu, *Damaji*ler haykırarak itiraz ettiler ama Asome'nin sunduğu onura hevesli olan birçok kişi bağırarak desteklerini belirttiler.

"Onu desteklemelisin," diye fısıldadı Inevera, Ashan'ın küpesine. Bunu daha önce de söylemişti ama artık başka seçenek yoktu. Ahmann dövüş muhafazalarını ilk geri getirip Nie'ye karşı gerçek savaşı sunduğunda, güçlerini kaybetmekten korkan Andrah ile *Damaji*ler karşı çıkmışlardı. Sharumlar sürüler halinde Labirent'e ve Ahmann'ın çağrısına koşmuşlardı. Karşı koysalardı Asome'nin aynı şeyi yapması an meselesi olacaktı.

Ashan oğullarına kızgındı ama aptal değildi ve farkındaydı. "Sözlerinde haklısın, oğlum. Kardeşim Shar'Dama Ka, Ahmann'ın kanı güçlü bir şekilde damarlarında dolaşıyor, hepinizde öyle. Sözlerinle Everam'ı onurlandırdın." Kafatası Taht'tan kalktı. "Bu gece ben de savaşıp cüppemi lekeleyeceğim."

"Ben de." Tek kollu, yaşlı Aleverak öne çıktı. "*Sharum*lar geceleri kan dökerken, *dama*lar uzun zamandır Yeraltı Şehri'ndeki kadınlar gibi siniyorlardı."

Diğerleri de öne çıktılar, bazıları tutkuyla, diğerleri ise korkak gibi görünmekten çekindikleri için. Rüzgâr esmişti ve artık kimse ona karşı koyamazdı.

"*Shar'dama*! Ve kardeşim onların arasında ilk! Ben burada soğukta oturmuş hiçbir şey yapmazken, insanlar sokaklarda bunu tekrarlayıp duruyorlar!"

Jayan mektubu şömineye attı ve onu couzi şişesi izledi. Çıkan ateş topu kâğıdı anında küle dönüştürdü ve herkes bir adım geri çekildi. Neyse ki alevler sıçramadı.

Sharum Ka'ya yeni bir bardak getir, dedi Abban, Kulaksız'a parmaklarıyla, *ama şişe tepside kalsın*.

Sağır *kha'Sharum* gözlerini yerden ayırmadan ondan istenileni

yerine getirdi. Eğilirken bile odadaki en uzun boylu adamdı ama Kulaksız'ın sessiz itaatkarlığı Görünmezlik Pelerini kadar etkiliydi. Jayan ona bakmadan bardağı aldı.

"Şanı bir couzi bardağının dibinde bulmayacaksın, Sharum Ka," dedi Khevat.

Jayan bardağı geriye atıp beyaz peçesiyle ağzını sildi. Khevat'ın içine dert olsa da, Jayan hışımla yanına gidince hiçbir şey söylemedi. "Peki onu nerede bulacağım, Dama? Bana tavsiye vermen için buraya gönderildin değil mi? Kardeşimin gücü artmaya başlarsa oğlun Kafatası Taht'ta ne kadar kalacak?"

"Oğlum tahta asla çıkmamalıydı," dedi Khevat. "Bu Damajah'ın işiydi."

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu Jayan.

"Kanunlar açık," dedi Khevat. "Tahta sen geçmeliydin. En büyük oğul sensin. Kutsal baban *alagai'sharak*'ı komuta etmeyi sana verdi ve yabancı topraklarda olan, Everam'ın şanı adına Sharak Sun'da savaşan sensin. Kardeşin sadece birkaç *alagai* öldürmüş."

"Ve din adamlarını parçalayacak bir hareket başlatmış, tıpkı babanın yaptığı gibi," dedi Abban.

Khevat ona dik dik baktı. "Fikrini sormadım, *khaffit*."

Jayan ona bakarken Abban başını eğdi. "Sharum Ka'nın dediği gibi, tavsiye vermek için burada bulunuyoruz, onurlu Dama."

"Sharum Ka'nın ellerine couzi tutuşturan sensin," dedi Khevat. "İhtişama giden bir yol için nasıl tavsiye verebilirsin?"

"Gerçekten, nasıl?" diye sordu Jayan ama her zamanki alaycılığından eser yoktu. "*Khaffit*'in tavsiyesini duymak istiyorum."

Abban gülümsedi. "Sharum Ka ne yapacağını zaten biliyor."

Jayan kollarını göğsünde kavuşturdu ama sıırtmıyordu. "Bizi aydınlat."

Abban tekrar başını eğdi. "Sharum Ka kışı geçirmek için başkente dönebilir. Sadece göldeki şehrin fethedilmesi kaldı ve soğuk savaşçılardan daha iyi bir kuşatma olur. Everam'ın Armağanı'ndaki *chin* isyanı bastırıldı. Kar çözülene kadar yapacak pek bir şey yokken burada orduların başında kalmanın ne anlamı var?"

"Başka ne yapabilirim?" diye sordu Jayan. "Göl donmuşken ve kuzeyde Çukur kabilesi sayıca bizden üstünken?"

"Doğu, savaşçılarının bize saldıran kafir manastırında sebep olduğu yıkımı görmen için," dedi Abban. "Kuşatma aletlerini göle çok yakın bırakırsak donar ama kuzeydeki Eski Tepe Yolu şimdilik açık."

"Sharum Ka'ya Angiers'a saldırmasını öneriyor olamazsın," dedi Khevat ama Jayan'ın yüzünde koca bir gülümseme vardı. "Böyle bir ganimeti tutmak için yeterli adamımız yok."

"Tutmak mı?" diye sordu Abban. "Neyi tutacağız? Yağmalamaktan söz ediyorum. Kuzeyli duvarları hiçbir şey. Kapılarına tekme atınca on bin savaşçıyla tüccar bölgesini istila edebilirsiniz. Depoları boşaltıp değerli her şeyi alın ve kış bütün gücünü göstermeden Everam'ın Sarnıcı'na dönün."

Jayan hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sırf birkaç kuyu çalmak için kuzeye on bin *dal'Sharum* götürmemi mi istiyorsun?"

"Dilersen, orayı yakıp kül edebilirsin," dedi Abban omuzlarını silkerek. "Rehineler al, dükün başını duvara as. Hızlı davranıp komşuları size karşı harekete geçmeden gittiğiniz sürece ne istersen yap."

"Sonrasında, dünyadaki en büyük ve tecrübeli ordu senin olacak, hareket halinde ve yeterince tedarik edilmiş ve babanın servetini bile geride bırakacak kadar varlıklı. O zaman Kafatası Tahtı'nda kimin oturduğunun ne önemi var? Kaji bile tahtından ziyade eyerinde vakit geçirdi."

Jayan yatışmış görünen Khevat'a baktı. "Bu cesur bir plan, Sharum Ka. Çukur kabilesinin Gözcüleri hareketlerimizi fark ederlerse..."

"Etmeyecekler," diye sözünü kesti Jayan. "Gözcülerim bir süredir Çukur kabilesini izliyor. Devriyeleri henüz büyük ormanın diğer ucunu geçmiyor."

Khevat, Asavi'ye baktı. "Belki de zarlara..."

"Sharum Ka'nın isteği üzerine çoktan zarlara danıştım," dedi *dama'ting*. "İlk gün sona ermeden Kurtarıcı'nın oğlu kapıları yıkıp binlerce *dal'Sharum*'u şehre dolduracak."

Jayan duvarda asılı olan Thesa'nın duvar kilimi haritasına gidip mızrağıyla işaret etti. "Everam'ın Sarnıcı'nda kaç savaşçı kalacak?"

Abban'a bakmadı ama çok az kişi onun kadar yüksek rakamları

telaffuz edebilecek durumda olduğu için *khaffit* yanıt vermekte gecikmedi. "Islak topraklarda otuz beş bin *Sharum* kalacak. Yüz yirmi *kai'Sharum*, altı bin dört yüz altı *dal*, dokuz bin iki yüz otuz dört *kha* ve on dokuz bin sekiz yüz yetmiş altı *chi*."

"Doğuya yirmi bin *Sharum* götüreceğim." Jayan, Khevat'a döndü. "Dama, bana manastıra kadar eşlik edecek ve meraklı gözlerden uzakta Angiers'tan gönderilen ganimetleri karşılamak için bin adamla orayı güçlendireceksin."

Khevat başını eğdi. "Elbette, Sharum Ka."

"Yüzbaşı Qeran kara kuvvetlerimizi komuta eden kardeşim Sharu'nun emrinde Lakton kuşatmasını komuta edecek."

Qeran ile Sharu başlarını eğdiler. "Nasıl isterseniz, Sharum Ka."

"Jurim. Babamın Çukur kabilesiyle anlaşması birkaç kuyu çalmamıza engel değil. Şurada ve şurada." Jayan güney sınırında Çukur Diyarı'nın kontrolündeki köyleri işaret etti. Teknik olarak Laktonlu olan küçük köyler Rıhtımkent'ten stratejik önemi olamayacak kadar uzaktaydı ve Çukur kabilesi toprağına katılmışlardı. "Üç yüz adam al. Yağmalamak ve yakmak ya da öngörülebilir bir şekilde saldırmak dışında hiçbir yerde uzun süre kalma. Gerçek sayınızdan çok fazla olduğunuzu düşünmelerine izin verin."

Jurim başını eğdi, bu fikir onu heyecanlandırmış görünüyordu.

"Savaşçılarını topraklarımıza getirmeleri için yeterli olmayacak ama dikkatleri ve devriyeleri güneye odaklanacak." Jayan'ın parmağı Rıhtımkent'in doğusundan ıslak topraklara doğru kaydı ve kuzeye giden ince bir çizgiyle buluştu. "Bu sırada Eski Tepe Yolu'ndan adamlarımı kuzeye götüreceğim. Çukur'un etrafından dolaşıp Angierslıları gafil avlayacağız."

Gülümsedi. "Dama Gorja mesajını ilettiğinde, yeterince hazırlanmamış olacaklar."

29. BÖLÜM

DAMA GORJA

D.S. 334 KIŞ

Notu Ormancı Darsy bodur el yazısıyla yazmıştı. Kadın gibi, mektubu da sadede gelmekte hiç vakit kaybetmiyordu. Birinin yazabileceği uzun bir mektubun aksine, Darsy'nin mektupları her biri kendi sorununu açıklayan küçük notlardan oluşuyordu.

Sahibe Leesha,

Dövmeli Çocuklar söz dinlemiyor. Artık kontrollere gelmiyorlar. Kendilerini karakökten fazlasıyla boyamaya başladılar. Hancı Stefny Stela'nın elbisesinin altında kalıcı dövmeler olduğunu keşfetti. Gri Yon onları hizaya getirmeye çalışınca Ormancı Callen onun kolunu kırdı.

Artık Kurtarıcı'nın yaptığını iddia ettikleri gibi ormanda yaşıyorlar. Çok azı uyuyor, o da gündüz vakti güneşten uzakta bir yerde. Nüvelikleri büyük bir bozguna uğrattıkları için Gared umursamıyor ama onun bile sabrı taşmaya başladı.

Böyle bir şeyin olma ihtimaline karşı bir planın olduğunu söyledi. Bunun için bir numaran varsa, şimdi ortaya çıkarmanın tam zamanı.

– Darsy

"Nüveyi boylayasıcalar," dedi Leesha.

Yayını cilalayan Wonda kafasını kaldırdı. "Ne nüveyi boylasın?"

"Çukur'da işler iyi gitmiyor," dedi Leesha. Şiş karnını ovuşturdu. "Burada biraz daha kalırsam, çocuk doğana kadar seyahat edemeyeceğim."

"Rojer olmadan nasıl gideriz?" diye sordu Wonda.

"Gidemeyiz," dedi Leesha. "Ama Janson'ın sonsuz ertelemeleri sabrımı taşırmaya başladı. Jasin'in onun yeğeni olması umrumda bile değil. Rojer'i iki kez öldürmeye çalıştı, olanlar onun suçu."

"Bunun kimsenin fikrini değiştireceğini sanmıyorum," dedi Wonda.

"Gared birkaç bin Ormancı'yla gelip bize eve kadar eşlik ederse fikirleri değişir," dedi Leesha.

Wonda bir an ona baktı, sonra yayını cilalamaya devam etti. "Sizce bu olur mu?"

Leesha şakağını ovuşturdu. "Olabilir. Bilmiyorum. Umarım olmaz."

"Olursa, çok kan dökülür," dedi Wonda. "İkisi bazen boynuz boynuza gelebilir ama Gar, Rojer'i küçük kardeşi gibi görür."

"Hepimiz onu öyle görüyoruz," diye katıldı Leesha. "Ama dük ve kardeşleri inatçılar. Gared bir orduyla ortaya çıkarsa gitmemize izin verebilir ama Çukur yalnız kalır."

Wonda omuzlarını silkti. "Kont ile Düşes Anne'yi severim ama Çukur onlarsız da idare edebilir. Onlar bize bizim onlara ihtiyaç duyduğumuzdan daha çok ihtiyaç duyuyorlar."

"Olabilir," dedi Leesha tekrar ama o kadar emin değildi.

Kapı tıklatıldı. Wonda kapıyı açtı ve karşısında Düşes Melny'nin hizmetkârlarından birini buldu.

"Bu iyiye işaret," dedi Leesha, Melny'ye, "ama heyecanlanmak için henüz erken."

"İblis pisliği," dedi Araine. "Kız her ayın ikinci günü kanıyor, gündoğumu kadar kesin. Bugün beşinci gün ve tek bir damla bile yok. Bunun ne anlama geldiğini bilmek için Otacı önlüğüne ihtiyacım yok."

"Karnımda bir bebek olduğu anlamına geliyor," dedi Melny.

"Evet, bunu inkâr etmiyorum," dedi Leesha ve Melny'nin yüzü aydınlandı. "Ama gidip bunu balkondan duyurmam. İlk hamileliğin bu kadar başındayken, başarıyla sonuçlanma ihtimali yüzde elli."

"Başarıyla sonuçlanacak!" diye üsteledi Melny. "Bu işte Yaratıcı'nın parmağı olduğunu hissedebiliyorum, çocuğu ona en çok ihtiyacımız olduğu zaman bize veriyor."

"Buna rağmen başka birine söylemeden önce biraz daha beklemenin zararı yok," dedi Leesha. "Hâlâ vakit var."

"Sandığın kadar vakit yok," dedi Araine.

Leesha sarayın kadınlar kanadı boyunca önden ilerleyen Araine'e ayak uydurmak için acele etmek zorunda kaldı. Düşes Anne'nin halsizlik rolüne alışmıştı, bu tamamen farklı bir kadın gibiydi.

Herkese açık alanda rol yapmadığına göre, *Ters giden bir şey olmalı*, diye içinden geçirdi Leesha.

Odaya girer girmez onun kokusunu aldı. Araine pencereleri açmıştı ve oda çiçek kokularıyla dolmuştu ama dış odadan bile berbat kokuyu alıyordu. Sol gözünün arkasında bir seğirme hissetti ve gün sonuna kadar onu yatağa mahkum edecek bir baş ağrısını tetiklediğini anladı.

Kabul odasında bekleyen Briar onu son gördüğünde olduğundan daha kirli görünüyor ve daha kötü kokuyordu. Giysilerinde kan vardı, erimiş karın içinde yürüyerek geldiği için hâlâ ıslaktı. Teninin görebildiği her yerinde çizikler ve morluklar vardı.

Leesha yanına gitti ve öğürmemek için kendini zor tuttu. Gözünün arkasına sancı saplandı ama yaralarını incelerken onu da bastırdı.

Çocuk bir haftadır uyumamış gibi bitkin haldeydi. Ayakları kanlı ve su toplamıştı, ama enfeksiyonu yoktu. Yaralarının geri kalanı acı verici görünse de, ciddi değildi.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

Briar gözlerini Araine'e çevirdi ve Leesha çocukla ilgilenmeye devam ederken yanıt veren o oldu.

"Thamos, Rıhtımkent'i geri almak için bir saldırıya önderlik

ediyormuş," dedi Araine. "Lakton ile Rizonlu direnişçilerden oluşan bir birliğe."

"Neden benim bundan haberim yok?" diye sordu Leesha.

"Çünkü söz konusu Krasialılar olduğunda sana güvenmiyorum," dedi Araine açıkça. "Saldırıya karşı çıkardın."

Leesha kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki Majestelerinin parlak askeri stratejisi neyi başardı?"

"Kaybettik," dedi Briar kısık bir sesle ve ağlamaya başladı.

Leesha içgüdüsel bir şekilde ona uzandı, ağzından nefes almaya özen göstererek ağlayan çocuğa sarıldı, gözyaşları yanaklarını lekeleyen çamur ve domuzkökü reçinesinde çizgiler oluşturuyordu. Aklından bin tane soru geçti, ama o anda tek bir sorunun önemi vardı.

"Thamos nerede?" diye sordu.

Hâlâ ağlayan Briar kafasını iki yana salladı. Cüppesinin içinden lekeli ve kirli katlı bir kâğıt çıkardı. "Bana bunu sana vermemi söyledi."

"Ne?" dedi Araine. Anlaşılan Briar bu kısmı ilk raporunda atlamıştı.

Leesha titreyen ellerle kâğıdı aldı. Aceleyle yazılmış kelimeler lekelenmişti ama Thamos'un el yazısı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Mesaj kısaydı:

Sevgili Leesha,
Seni affediyorum. Seni seviyorum.
Her şeyden şüphe et ama bundan şüphe etme.

Thamos

Leesha onu üç kez okudu, gözleri yaşlarla dolarken görüşü bulanıklaştı. Bütün çabalarına rağmen hıçkırdı ve kâğıdı bırakıp yüzünü elleriyle örttü. Briar ona yaklaştı ve Leesha'nın yaptığı gibi ona sarıldı.

Araine eğilip kâğıdı yerden aldı ve homurdanarak okudu.

"Defnetmemiz için cenazesini bize verecekler mi?" diye sordu Leesha.

Araine şalını etrafına dolayıp pencereye doğru yürüdü ve kışın gri gökyüzüne baktı. "Yakında Krasia'dan bir temsilcinin gönderilmesini bekliyorum. Para istiyorlarsa bedeli ne olursa olsun onlara veririz."

"Para istemiyorlar," dedi Leesha. "Savaş istiyorlar."

Araine dönüp Leesha'yla gözlerinin içine baktı. "İstedikleri buysa onu da veririz. Bedeli ne olursa olsun."

Krasialı temsilci iki hafta sonra geldi, iki *dal'Sharum*'un eşlik ettiği tek bir *dama*'ydı. Saray muhafızları silahlarına el koyup onları düşmanca süzdüler ama Krasialılar kendilerine özgü sinir bozucu bir özgüven saçıyorlardı, silahsız ve düşmanın güç merkezinde etrafları onlar tarafından sarılı olmasına rağmen küstahlıklarından hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

Leesha onları tahtın bulunduğu kürsünün arkasındaki kraliyet locasından izledi. Güneş batmak üzereydi, taht odasının yüksek pencerelerinin altında kalmıştı. Günışığı loştu ve Leesha muhafazalı gözlüğüyle küstah auralarını belli belirsiz görebiliyordu.

Yanında Düşes Anne, Wonda ve Milnli Prenses Lorain vardı. Melny'nin akıntısı hâlâ gelmemişti ve Araine katılmasını yasaklamıştı.

Krasia zaferinden beri Leesha, Milnli prensesi ilk kez görüyordu. Araine gibi, Lorain'in de saldırıdan daha önce haberi vardı. Lord Sament süvarileri taarruza geçen Thamos'un yanında yer almıştı ve o zamandan beri ondan da hiç haber yoktu.

Lorain yüksek korumalı elçiliğine çekilmişti, temsilciden haber gelene kadar Dağ Mızrakları surlarında ve çevresinde devriye geziyorlardı. O günlerde yaşlanmış gibiydi. Gözlerinin etrafında boyanın ve pudranın bile tamamen kapatamadığı halkalar vardı ama bakışları sertti.

Rhinebeck ve kardeşleri kürsülerinden dik dik bakıyorlardı ama Krasialılar sinmediler. *Dama* cesurca onlara doğru ilerledi ve onu aralarında kocaman cilalı bir kutu taşıyan Sharumlar izledi.

Muhafızlar tahtla arasındaki mesafeyi yarılayamadan *dama*'yı durdurdular ve adam hafifçe başını eğerek selam verdi. "Ben Dama Gorja. Efendimden bir mesaj getirdim ve onun adına konuşacağım."

Büyük bir parşömeni açıp okumaya başladı:

"Everam'ın 3784. yılında Angiers Dükü Üçüncü Rhinebeck'e selamlar–

"Bütün insanlığın kardeş olduğu Kara Ay gecesi saldırıya geçerek Yaratıcı ve Ala'daki çocuklarına ihanet ettiğinize dair Everam'ın huzurunda tanıklık ediyorum. Evejah kanunlarına göre bunun için ölmelisin."

Bu sözlerin üzerine taht odasında kızgın homurtular yükseldi ama Dama Gorja onlara aldırmayıp okumaya devam etti:

"Ama Everam'ın merhameti sonsuzdur, ilahi adaletinin sadece dostluk ve kardeşlik beklediğimiz halkına uzanmasına gerek yok. Hazırlıklarını yap ve bu korkunç şeyi emrettiğin için kendini öldür. Baharın ilk gününde, yerine geçen dük başını bana teslim edecek ve ayaklarımın dibindeki halıya alnını yaslamana izin vereceğim. Bunu yaparsan, halkını bağışlarım. Yapmazsan, bütün Angiers'ı bundan sorumlu tutacağız ve hepiniz Everam'ın sonsuz adaletiyle tanışacaksınız.

"Yanıtını bekliyorum Shar'Dama Ka, Kurtarıcı olarak da bilinen Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji'nin ilk oğlu ve vârisi Krasia'nın Sharum Ka'sı, Everam'ın Lordu Jayan asu Ahmann am'Jardir am'Kaji."

Dama parşömenden kafasını kaldırdığında Rhinebeck'in yüzü kıpkırmızıydı. "Kendimi öldürmemi mi bekliyorsunuz?"

Dama Gorja başını eğdi. "Halkınızı seviyor ve işlediğiniz suçtan ötürü cezalandırılmalarını istemiyorsanız. Güneyde bile Dük Rhinebeck şişman, yoz, kısır ve tahtını hak etmeyen bir *khaffit* olarak biliniyor. Efendim bu teklifini geri çevirmenizi ve Everam'ın ilahi gazabına davet çıkarmanızı bekliyor."

"Everam'ın burada hiçbir etkisi yok Dama," dedi Kılavuz Petther.

Rhinebeck tavuk kemiği yüzünden boğulacakmış gibi görünüyordu, çift gerdanı neredeyse mordu. "Kardeşimin cenazesi nerede?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi Dama Gorja parmaklarını şıklatarak. İki *Sharum* cilalı tahta kutuyla tahta yaklaştı.

Leesha kutu yaklaşırken korkusunun zirveye çıktığını hissetti.

Janson ve altı Tahta Asker basamaklara ulaşmadan onlara engel oldular ve birinci vekil kutunun içine bakarken *Sharum*lar pasif bir şekilde durdular.

"Hayır!" diye bağırdı Janson dehşetle arkasına dönerek. Cebinden çıkardığı mendilin içine öğürdü.

"Onu buraya getirin," diye emretti Rhinebeck ve iki muhafız kutuyu tahta yaklaştırdılar. Rhinebeck kutuyu açarken Pether ile Mickael görmek için yerlerinden kalktılar.

Mickael nefesini tuttu ve Pether öğürdü. Janson kadar hızlı değildi, safrasını eline ve tertemiz cüppesinin önüne çıkardı. Rhinebeck kutunun içeriğine soğukkanlılıkla baktıktan sonra elini sallayarak kutuyu uzaklaştırmalarını emretti.

"O kutuya bakacağım, Wonda," dedi Araine.

"Olur, Anne," dedi Wonda ve muhafızların önünü kesip onları kraliyet locasına doğru yönlendirdi.

Janson yanına koştu. "Majesteleri, bunu yapmanızı önermem..."

Ama Araine ona aldırmayıp kutuyu açtı. Leesha hemen ayağa kalktı. İçeriği tahmin edebiliyordu ama kendi gözleriyle görmeliydi. İçindeki dehşet beklediği gibiydi, hatta daha kötüydü.

Kutunun içinde deve sidiğiyle doluymuş gibi görünen muhafazalı camdan yapılmış mühürlü iki kavanoz vardı. Birinde Thamos'un başı, diğerinde Lord Sament'inki yüzüyordu. Thamos'un genital organları kesilip ağzına sokulmuştu. Sament'in ağzı ise pislikle doluydu.

Manzara iblis pençeleri gibi içine işledi ama yüreğini katılaştırdı ve acısını belli etmedi. Lorain'in bakışlarında da korkudan ziyade öfke vardı.

Aynı şey Araine için söylenemezdi. Leesha kadının nadiren duygularını belli ettiğini görmüştü ama bu kadarı onun soylu aurası için bile çok fazlaydı. Leesha uzanıp Thamos'un başının olduğu kavanozu alıp sıkıca sarılarak ağlarken ruhunun yıkıldığını gördü.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Rhinebeck. "Bu çöl farelerini zindana götürün!"

Bu sözlerin üzerine Dama Gorja'nın aurası değişti, küstah duruşunun yerini zafer heyecanı aldı. Bu yanıtı almayı umuyordu. Hatta onu kışkırtmıştı.

Gorja kürsüye doğru eğilerek selam verdi. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Gitmeye hazırlanıyordum, ne de olsa Evejah kanunlarında belirtildiği gibi bir temsilci gece dışarıda olan bir insan gibi kutsaldır. Dinsiz kültürünüzde bile Ulaklara bu hak tanınır. Misafiriniz olarak şerefle size vuramam." Gülümsedi. "Ama suçunuzu şiddetlendirmeyi seçtiğiniz için artık sizi öldürmekte serbestim."

Gorja arkasına dönüp en yakınındaki muhafızın burnuna avucunun içiyle vururken Rhinebeck'in alaycı bir şekilde burnundan gülümsemesi boğazına takıldı. Kıkırdak doku ezildi oldu ve parçaları beynine saplandı. Leesha aurasının anında söndüğünü ve yere düşüp öldüğünü gördü.

İki *Sharum* da saldırıya dahil oldular, kemikleri ve eklemleri gitmemeleri gereken yönlerde kırıp büktüler.

O sırada Dama Gorja kürsüden iki adım uzaklıktaydı ve inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Janson bir yerden bir bıçak çıkardı ama Gorja bileğini tutup çekti, birinci vekili basamaklarda sırt üstü düşürüp yoluna devam ederken hiç yavaşlamadı.

Leesha istese bıçağı alabileceğini biliyordu ama Evejah din adamlarının bıçak kullanmaları yasaktı. Zaten Gorja'nın silaha ihtiyacı yoktu. Saldırıya geçtiğinde aurası parladı. Sihir iş başındaydı.

Göz açıp kapayıncaya dek, *dama* Rhinebeck'in üzerindeydi ve sert yumruklar indiriyordu. Sıçrayışın etkisiyle büyük sandalye geriye doğru kayarken dükün aurası çoktan zayıflamıştı. Gorja işini şansa bırakmayıp dükün tepesine çıkarken yumruklamaya devam etti. Kürsünün zeminine düştüklerinde, Rhinebeck'in kafası Güney Kulesi'nden atılmış bir kavuna benziyordu.

Mickael ayağa fırladı. Prens Rhinebeck'ten daha güçlü, Gorja'dan daha iri ve daha uzundu. *Dama*'yı kabaca omuzlarından yakalayıp kardeşinin üzerinden ayırmaya çalıştı.

Gorja arkasına bile bakmadan elinin tersiyle Mickael'e bir yumruk indirdi. Darbe pek güçlü değil gibiydi ama Mickael'in yüzünün alt yarısı parçalandı ve şiddetli bir şekilde kan fışkırırken dişleri, kemikleri ve eti bir yığın halinde asılı kaldı.

Dama ayağını yere koydu, doğrulmasının hızından yararlanarak etrafında döndü ve yumruğunu Mickael'in göğsüne indirdi. Kırılan kaburgalarının sesi tavandan yankılanırken prens kürsüden

fırlatıldı. Altı metre öteye düştüğünde aurası bir mum gibi sönmüştü.

Kılavuz Pether kaçmaya çalıştı ama *dama* cüppesinden yakalayıp onu gelişigüzel bir şekilde koltuğuna savurdu. "Everam'ın etkisi hakkında biraz daha konuşabilmemiz için orada kal, kâfir."

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, dük ve prens Leesha ayağa kalkamadan ölmüştü ama Gorja, Kılavuz'un cüppesinin ön kısmından tutup yumruğunu kaldırırken, hora çubuğunu kaldırdı ve *dama*'yı kurbanının üzerinden kaldırıp odanın diğer ucuna savuran bir sihir patlamasına neden oldu. Duvara çarpıp taşı çatlattı ve yere düşerken çarptığı yerde örümcek ağı gibi bir krater bıraktı.

Leesha sihir patlamasının kolunda ilerleyip içini güçle doldurduğunu hissetti. Sersemledi ve en sonunda bebek sertçe tekmeleyerek karşılık verdi. Nefesini tutup karnını kucakladı.

*Sharum*lar muhafızları öldürmüşlerdi ama dövüş sırasında birine mızrak isabet etmişti, kan kaybediyordu ama pes etmemişti. Diğer muhafızlar da öne çıktılar ama yeniden silahlanan *Sharum*lar *dama*'nın başladığı işi bitirmek ve Rhinebeck'in soyunu sonlandırmak için basamaklardan hızla çıkarken Pether'i kurtarmak için yeterince zamanları olmayacaktı.

"Nüveyi boylayasıcalar!" Leesha sihrin çocuğuna yapabileceklerinden çok korkuyordu, ama buna seyirci kalamazdı. Bir kez daha çubuğunu kaldırdı, suikastçıları teker teker etkisiz hale getiren iki patlama daha gönderdi.

Bebek aylar öncesinden dışarı çıkmaya çalışıyormuş ve bunu başarabilecekmiş gibi karnında bir davul gibi hareket ediyordu. Leesha çubuğu tekrar indirdi, kollarını karnındaki yumruya dolayıp ağlamaya başladı.

"Sahibe , dikkat edin!" diye bağırdı Wonda. Leesha kafasını kaldırdı ve yanıklar ve kan içindeki Gorja'nın hâlâ güçle parladığını ve iki muhafızı öldürüp ona doğru koştuğunu gördü.

Leesha'nın omzunun üzerinden bir ok uçtu, *dama*'nın kalbini hedef almıştı ama Gorja sinir bozucu bir at sineğiymiş gibi oku kenara itti.

"Nüveye batasıca," diye uludu Wonda, yayını indirip Leesha'nın önüne geçerek *dama*'yla karşılaştı.

Gorja onu durdurmaya çalışan diğerleri gibi genç kadını da kenara itebileceğini sandı, ama Wonda'nın zırhına, tıpkı *dama*'nın yaptığı gibi, güç ve hız kazanmak için sihir çekebileceği iblis kemikleri yerleştirilmişti. Kolunu kavrayıp onu fırlatmak için büktü.

Ama Gorja asla kontrolünü kaybetmeyip yeni saldırıyla mücadele etmek için duruşunu değiştirdi. Atışın önüne sıçrayıp Wonda'nın yüzüne tekme attı ve onu fırlatacak bir pozisyona geçti.

"Hayır, bunu yapamayacaksın!" dedi Wonda, onun hamlesine karşı ağırlığını kullanıp ayaklarını yerde tuttu. *Dama* da duruşunu ayarladı, ta ki Wonda aniden yükselip alnını burnuna vurana dek.

En sonunda *dama* dengesini yitirdi ve Wonda onu sertçe yere yapıştırıp taş duvarı çatlattı. *Dama* yerde kıvrıldı ve Wonda'nın ayak bileğini kavrayıp onu da yere düşürdü.

Dama bu hamlesinin bedelini ağır ödedi, Wonda üzerine serildi ve vücuduna kısa, güçlü yumruklar indirdi. Başını tekrar taşa çarptı.

Ama onu yere çarparken bile Gorja kıvranıyordu ve aniden yerden güç alarak doğrulup bacaklarını boynuna doladı. Wonda boğulurcasına geri çekildi ve kollarını savurarak yere çarparken Gorja tutuşuna eğim verdi.

Wonda *dama*'ya ulaşamadığı için saldıramıyordu, onu boğarak öldürmeye çalışırken çaresizce bacaklarını tutmaya çalıştı.

Karnındaki çocuk hâlâ çılgınca hareket eden Leesha çubuğu bir daha kullanmaya cesaret edemedi ama Wonda'nm ölmesine de izin veremezdi. Telaşla bir silah aradı ama Lorain ondan hızlı davrandı. İri yarı kadın sandalyesini arkasından tutup onunla sertçe vurdu.

Dama tekrar kıpırdandı, ön kolunu zamanında kaldırarak darbeyi önledi. Sandalye paramparça oldu ve Gorja prensesin elbisesinin ön kısmını tutup onu da yere çekti. Kolunu boğazına bastırıp nefes almasını engellerken bacaklarıyla Wonda'yı boğmaya devam etti.

Leesha hareket ettiğinin bile farkında değildi, sihir uzuvlarını insani olmayan bir güçle doldurmuştu. Bebeği, Thamos'u ve Otacı yeminini unuttu. Bütün dünyası tek bir hedef oldu. Dama Gorja'nın başı.

Leesha'nın tekmesi Gorja'nın başını göğsüne doğru itti. Leesha

darbe adamın omuriliğini aşağı iterken omurundan gelen tak sesini duydu ve en sonunda *dama* yığıldı.

Nefes nefese kalan üç kadın dışında oda sessizdi. Wonda ile Lorain ciğerler dolusu nefes alırken, Leesha kalp atışları gibi hızlı ve kesik kesik soluyordu. Öylece durdu, dövüşün sona erdiğini biliyordu ama onu kendisinden baskın çıkmakla tehdit eden öfke, adrenalin ve sihir karışımından oluşan bir duyguyu kontrol etmeye çalışıyordu. Bu gücü bir şekilde boşaltmazsa onu parçalayabilirmiş gibi dövüşebileceği daha fazla düşmanı olmasını diledi. Yoksa savaşta sihirden sarhoş olan Wonda ve diğerleri böyle mi hissediyorlardı? Öyleyse bu çok korkutucuydu.

Odadaki herkes afallamış bir şekilde manzaraya bakıyordu. Araine bile yaşlı gözlerini kucağındaki kavanozdan kaldırmış ağzı açık bir şekilde Leesha'ya bakıyordu. Auralarındaki korkuyu görebiliyordu ve onları suçlayamazdı.

Kararan oda, havada kızgın bir şekilde dönen ve şiddete çekilen sihirle canlanmıştı. Leesha onu engellemek için gözlerini sımsıkı kapattı ve kendini daha derin nefes almaya zorladı. Bebek şiddetli bir şekilde tekmeleyip kıpırdanmaya devam etti.

Sihre kendini kaptıran Leesha içindeki hayatı daha önce hiç olmadığı şekilde hissedebiliyordu. Güçlüydü. Anlaşılan sihir ona zarar vermemişti ama bu etkinin iyi olduğu anlamına gelmiyordu. Leesha sihrin çocukları vaktinden önce büyüttüğünü görmüştü. Bebek vaktinden önce ya da tehlikeli bir ameliyatı gerektirecek kadar büyük doğabilir miydi? Ya da bu güç başka bir değişikliğe sebep olabilir miydi? Arlen onunla birlikte olmayı reddettiğinde bundan korkuyordu ve şimdi Leesha onsuz benzer bir sorunla karşı karşıyaydı.

Bu sorunu daha sonraya bırakmak için silkelenip gözlerini açtı ve Lorain'in ayağa kalkmasına yardım etti. Wonda çoktan bir dizinin üzerinde doğrulmuş ve yardım etmek için elini uzatmıştı.

"Benim için endişelenmeyin, sahibe." Güçlükle bir nefes daha aldı. "Bir dakikaya toparlanırım."

Leesha sihrin kadının içinde dolaşıp doğal bir şekilde yaralarına çekildiğini görebiliyordu ve bunun doğru olduğunu biliyordu.

Wonda'nın gururunu geri kazanmasına izin verdi ve Dama Gorja'nın cesedine döndü.

Şimdi bile hiçbir şey hissetmiyordu. İki adamını kavurup *dama*'nın omurgasını ezmişti. Bu adamlar iblis değil, insandı. Yine de daha içe dönük bir anında hissedebileceği suçluluk duygusundan eser yoktu. Bu adamlar Leesha'nın topraktan bitki topladığı kadar kolay bir şekilde odadaki herkesi öldürebilirlerdi.

Damanın yumruklarından biri hâlâ kenetlenmiş haldeydi, onu açınca içinde ufalanmış bir iblis kemiği parçası buldu, gücü tükenmişti. Hafifçe üfledi ve toz gibi dağıldı.

En sonunda Janson silkelendi ve sendeleyerek kürsünün basamaklarından çıktı. Rhinebeck'in bedenine bakınca ürperdi ve dükün taktığı cilalı tahta tacı almak için kanlı yığına doğru uzandı.

"Dük öldü!" diye haykırdı birinci vekil. Bir basamak inip Kılavuz Pether'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Çok yaşa Dük Pether!"

Kılavuz Pether aurasında korku ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Soylu kardeşlerin doğru düzgün defnedilebilmeleri için geriye çok şey kalmamıştı ve üç soylu cenazesi sarmaşık tahtın bile dayanamayacağı kadar çoktu. Saldırıdan bir hafta sonra, şehir hâlâ tecrit altındayken, Thamos, Rhinebeck ve Mickael Angiers Katedrali'nde defnedildiler.

Töreni Pether yönetti, tahta tacın kafasında olmasının Yaratıcı'nın Rahipleri'nin Kılavuzu pozisyonuyla çeliştiğini düşünmüyordu. İlk şoku atlattıktan sonra, çifte statüsüne uygun yeni bir kıyafet ve resmi zırh yaratmaları için zanaatkârları görevlendirdi.

Leesha törenden sonra taziye sırasında dimdik ve ifadesiz bir şekilde durdu. Thamos için yalnızken gözyaşı dökmüştü ama üzüntüsü paylaşmaya hazır olduğu bir şey değildi. İsimlerini bilmediği ve hatta umursamadığı Angierslı Soyluların taziyelerini kabul etti, boş boş gülümseyip mekanik bir şekilde ellerini sıktıktan sonra gözlerini sıradaki bir sonraki kişiye çevirerek onlardan kurtuldu.

Yine de sıranın sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Görevini yerine getirip hepsine katlandı ama içi bomboştu.

Odasına dönünce yatağına yığıldı ama bir dakika sonra Wonda

onu kaldırdı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm Sahibe Leesha ama Anne sizinle görüşmek istiyor."

Leesha temkinli bir şekilde ayağa kalktı, saçlarını kontrol edip sırtını dik tutarak odasından tekrar çıktı ve salondaki hizmetkârlara ya da muhafızlara duygularını hissettirmedi. Onlar da yas tutuyorlardı ve güçlü olduğunu görmeye ihtiyaçları vardı.

Leesha kabul odasına girdiğinde Lorain, Düşes Anne'nin önünde duruyordu. Milnli prenses Leesha'ya bakıp başını eğdi ama gözleri başka bir şey söylemedi. Artık aralarında bir şey vardı. Dostluk olmayabilirdi bu ama güvendi. Ve karşılıklı bir borç.

Lorain, Araine'e dönüp Leesha orada değilmiş gibi konuşmalarına devam etti. "Majesteleri kabul eder mi?"

"Taç çocuğun zaten şişen kafasını iyice şişirdi ama oğlum bu kafayla devam etmek istiyor. Pether kız gibi giyinen erkeklerle birlikte olmayı tercih edebilir ama eğer babanın bize birkaç bin Dağ Mızrağı göndermesini sağlayacaksa..."

Lorain kafasını salladı. "Onun benim dokunuşuyla ilgilenmediği gibi ben de onunla ilgilenmiyorum ama eğer o çöl farelerinin kocama yaptıklarını ödeteceksek Pether'ın sümüklü çocuklarını yatağımıza getirmesi umurumda olmaz."

Araine homurdandı. "Hiçbir zaman tahta çıkamayacaksın. Pether öldüğünde yetişkin bir çocuğun yoksa, vekil olarak bile."

Lorain kafasını salladı. "Babam tahtınızda hak iddia edebilir ama ben etmeyeceğim. Ama çocuğa erişmeye her zaman hakkım olacak. Ayrıca çocuklarımı buraya getirmeme ve soylu statüsünde sarayda yaşamalarına izin verilecek."

"Elbette," diye kabul etti Araine. "Ama unvanları onursal olacak, Angiers topraklarına ya da hak ettiklerinin dışında mevkiye sahip olmayacaklar."

"Annemden sözleşmeyi buna uygun şekilde değiştirmesini isteyeceğim," dedi Lorain. "Sabah imzalamaya hazır oluruz."

"Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi olur," diye ona katıldı Araine. Lorain ayağa kalktı ve odadan çıkarken Leesha'nm omzunu sıktı.

"Kendine gelebildin mi, canım?" diye sordu Araine, Leesha'ya oturmasını işaret ederek.

Leesha bir sandalyeye oturdu. "Yeterince Majesteleri."

"Yalnızken bana Araine diyebilirsin," dedi Düşes Anne. "Bunu fazlasıyla hak ettin. O gün üç değil dört oğul kaybetmiş olabilirim."

"Pether sabah bunu da imzalayacak," diye devam etti Araine, Leesha'ya bir kraliyet emri uzatırken. Thamos ile hiç evlenmemiş olsalar da, Evraklar Leesha'yı Çukur Diyarı'nın Kontesi ve kraliyet ailesinin bir üyesi yapıyordu.

"En mantıklısı bu," dedi Araine, Leesha parşömenden kafasını kaldırınca. "Her halükarda, aylarca bu rolü etkili bir şekilde yerine getirdin ve bahse girerim, halkın senden başkasını kabul etmez. Gared iyi bir çocuk ama kont olmasından ziyade baron olması daha iyi, özellikle de skandallarla dolu yeni gelini düşünüldüğünde."

"Bunu duyduğunda rahatlayacak," dedi Leesha.

"Hemen geri döneceksin," dedi Araine. "Ve Melny'yi de yanına al."

"Ne?" dedi Leesha.

"Şimdilik herkes Melny'yi unuttu ve bu şekilde kalmasını istiyorum," dedi Arain. "Miln ve Angiers bir an önce ittifak kurmalı. Kimse kızın Rhinebeck'in oğlunu taşıdığını bilmiyor ve bu duyulursa çocuk lüzumsuz sorunlar çıkarır. Mızraklarla çözülen türden."

"Lorain doğmamış bir çocuğu asla öldürmez," dedi Leesha.

"Asla asla deme," dedi Araine, "ama ben daha ziyade babasını, ya da Easterly ve Wardgood'un onu Miln'e karşı bir toplanma noktası olarak kullanmalarını düşünüyordum. İkisinden birinin zavallı Sikvah'ı kaçırdığını duymak beni hiç şaşırtmaz."

"Bu bizi Rojer meselesine getiriyor," dedi Leesha. "Buradan ayrılırken o da benimle gelecek ve ona karşı bütün suçlamalar düşecek."

Araine ses tonuna tek kaşını kaldırarak karşılık verdi ama kafasını salladı. "Pekâlâ."

Leesha yerinden kalktı ve hazırlıklara başlamak için odasına döndü. İki gün içinde gitmeye hazırlardı ama o zamana kadar Krasia ordusu surlara dayanmıştı ve şehir panik içindeydi.

30. BÖLÜM

PRENSESİN MUHAFIZI

D.S. 334 KIŞ

Rojer hücresinin küçük penceresinden baktı, kule ona Güney Kapısı'nda toplanan Krasia birliklerini açıkça görme imkanı veriyordu.

Bu lanet olası hücrede aylar geçirdikten sonra bu onun kurtuluş günü olmalıydı. Aksine bütün şehir teyakkuza geçmişti ve o unutulmuştu.

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum," diye homurdandı. "Bu hücrede öleceğim."

"Saçmalık," dedi Sikvah tepesindeki gölgelerin arasından. "Seni koruyacağım, bey. Surları aşarlarsa, onlar katedrale ulaşamadan gitmiş oluruz."

Rojer ona bakmadı. Artık nadiren bakmayı deniyordu. Sikvah sadece istediğinde görünüyordu. Savaşçılar kıtalar halinde toplanıp tekerlekli kaya sapanlarını çekerek konumlandırırken gözlerindeki korku giderek arttı.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" diye sordu Rojer.

"Hayır bey," dedi Sikvah. "Everam'ın ve Cennet'e gitme umudum üzerine yemin ederim ki bilmiyordum. Biz evlenmeden

önce Kurtarıcı'nın Sarayı'nın birçok sırrından haberdardım ama Everam'ın Armağanı'nı yakın gelecekte sınırlarının ötesine taşıma planları hakkında hiçbir şey duymadım. Everam'ın Armağanı bolluk içindeydi ve Everam'ın iradesiyle tanışacak insanlarla doluydu. Bilgelik en azından beş yıl boyunca orada kalmamızı gerektirirdi."

"Ve sonra fethetmeye devam edecektiniz." Rojer kule penceresinden tükürdü.

"Bu yeni bir şey değil bey," dedi Sikvah. "Kutsal amcam bu planını sizden hiçbir zaman gizlemedi. Sharak Ka'nın kazanılması için Sharak Sun bütün halkları bir araya getirmeli."

"İblis pisliği," dedi Rojer. "Neden? Sırf bir kitap öyle söylediği için mi?"

"Evejah kanunları..." diye söze başladı Sikvah.

"Lanet olası bir kitap!" diye bağırdı Rojer. "Bir Yaratıcı'nın olup olmadığını bilmiyorum ama Cennet'ten inip kitaplar yazmadığından eminim. Kitapları insanlar yazar ve insanlar zayıf, aptal ve yozdur."

Sikvah hemen karşılık vermedi. Rojer onun inandığı her şeye meydan okuyordu ve gerginliğini, tartışma arzusunu ve itaatkar bir eş olacağına dair ettiği yeminle mücadele ettiğini hissedebiliyordu.

"Ne olursa olsun," dedi Sikvah bir süre sonra. "Bu Jayan'ın işi olmalı. Kuzenim Kafatası Tahtı'yla kan bağı en güçlü olan vâris ama henüz gerçek bir başarı kazanmadı. Kutsal amcamın yokluğunda onu kabul etmeleri için kendini halkımıza ıspat etmeye çalıştığından hiç şüphem yok."

"Kutsal amcan aylar önce bir uçurumdan aşağı düştü ve o zamandan beri kendisinden haber alınamadı," dedi Rojer. "Hâlâ geri döneceğini mi düşünüyorsun?"

"Cesedi yoktu," dedi Sikvah, "ve yere düştüklerinde hayatta olduğuna dair izler vardı. Kurtarıcı'nın öldüğüne inanmıyorum. O kendine en çok ihtiyaç duyulduğu anda geri dönecek. Ama yokluğunda oğulları ve *Damaji*'ler neleri mahvedecek? Sharak Ka geldiğinde ordularımız güçlü olacak mı, yoksa aptal kuzenlerim onları paramparça olana dek ortalığa mı saçacak?"

Sessizce yanma indi ve pencereden dışarı baktı, o yükseklikte bile dışarıdan görünmemeye özen gösterdi. "Everam'ın kanı. Orada neredeyse on beş bin *Sharum* var."

"Kale altmış bin kişiyi barındırıyor," dedi Rojer. "Ama Thamos güneye gittikten sonra iki bin Tahta Asker kaldığını bile sanmıyorum."

"Sence söylenenler doğru mu?" diye sordu Sikvah. "Kuzenimin birliklerine Kara Ay gecesinde saldırdığı?"

Rojer omuzlarını silkti. "Halkım geceyi ve Kara Ay'ı senin halkın gibi görmüyor, Sikvah. Jasin beni iki kez gece vakti öldürmeye çalıştı. Ve ava çıktığımızda, dük ve kardeşleri de Thamos'a karşı cephe aldılar."

"Evet ama onlar erkek değillerdi," dedi Sikvah. "Altınses, Rhinebeck, bunlar ruhsuz *khaffit*lerdi. Kont Thamos'u dövüşürken gördüm. Bir aptal olabilir ama bir *Sharum*'un kalbine sahipti ve alagai karşısında titrerdi. Bu kadar onursuzca davrandığına inanamıyorum."

Rojer tekrar omuzlarını silkti. "Orada değildim. Sen de değildin. Ama başı bir kavanozda annesine gönderildiğine göre artık ne önemi var?"

"Hiçbir anne böyle bir şeye tanık olmamalı," diye ona katıldı Sikvah. "Kuzenimin bunu yapmak için geçerli bir sebebi yok."

Krasialıların küçük köyleri yağmaladığı doğudan güçlü dumanlar yükseliyordu. Bir gün içinde şehir surlarının içinde bu dumanlardan düzinelerce oldu.

"Kuzeye kadar ilerledilerse," dedi Rojer boğazında bir yumruyla, "bu Çukur'un düştüğü anlamına mı geliyor?"

Sikvah kafasını iki yana salladı. "Çukur güçlü ve Everam tarafından kutsandı. Bu kadar çok savaşçı orayı fethetmiş olabilirdi ama bu haftalar, belki de aylar alırdı. Bu adamlar taze, yaraları ya da hasar görmüş ekipmanları yok."

Dumanın yükseldiği doğuya baktı. "Muhtemelen Çukur'dan uzak durup doğuda büyük ormanın etrafından dolaşmış olmalılar."

"En azından, bu mümkün," dedi Rojer. "Belki de Gared on bin Ormancıyla buraya doğru ilerliyordur."

Lütfen Gar, diye içinden yalvardı. *Ölmek için çok gencim.*

Dük Pether huzursuz bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğe-

rine verirken pudralı yüzünden ter damlaları süzülüyordu. Kılavuzun mihrabın tepesinde olmak yerine karşısında durmaya alışık olmadığı kesindi. Üçüncü oğullarını kiliseye vermişlerdi, Pether şehrin kapılarına işgalci ordusu dayanmışken evlenmek bir yana, muhtemelen tahta tacı takmayı hiç beklemiyordu.

Onun aksine Prenses Lorain dimdik ve kararlı duruyordu, gözleri ittifaklarını mühürleyecek ve askerlerinin dövüşmesine razı olmasına izin verecek yeminleri telaşla ettiren rahibin üzerindeydi. Beş yüz Dağ Mızrağı'nın yirmi bin *Sharum*'a karşı pek fazla fark yaratacağı söylenemezdi. Düşman birlikleri fark edilir edilmez ulaklar yola çıkmıştı ama düşmanın arasından geçip geçemediklerini bilmelerine imkan yoktu.

Güneşin doğmasına hâlâ bir saat olsa da sabahtı. Sadece yeminlerin edildiği ve beceriksiz bir öpücüğün olduğu tören çabucak yapıldı. Leesha düğün gecelerinde ikisini de kıskanmadı, insanlarının ihtiyaçları kişisel rahatlarından ağır basıyordu. Bir çocuk yaratmak çok basit bir şeye benziyordu ama Leesha bunun dünyayı nasıl etkileyebileceğini çok iyi biliyordu.

"Sizi karı ve koca ilan ediyorum!" diye duyurdu Rahip ve yeni düşes muhafızlarının yüzbaşısı Bruz'U işaret etti. Adam Dağ Mızrakları'nı toplaması için bir haberci yolladı, sonra o ve Pether mihraptan aşağı inerken arkasına geçti. Nikâha katılanlar gönülsüzce alkışladılar ama sıraların çoğu boştu, insanlar ya surlarda konuşlanmış ya da evlerinde ve sığınaklarda kendilerine siper kurmuşlardı.

Yeni çifti ilk selamlayan Araine oldu, ama diğerleri de vakit kaybetmeden onu izlediler. Leesha fiziksel durumu izin verdiğince eğilerek selamladı. Amanvah'nın bile başını eğmesi anlamlı bir hareketti. Rojer'in serbest bırakıldığını görmeyi çok istiyordu.

"Yeter," diye çıkıştı Pether ve bir kez daha herkesin dimdik olmasına neden oldu. "Yarma kadar sağ çıkarsak, yeterince selam vermek ve ayak sürtmek olacak." Tiz ses tonu bu konudaki beklentisini belli ediyordu.

Yeni eşine bakarken Lorain'in yüzü taş gibiydi ama aurasında sinir ve tiksinti karışımı bir şey vardı. "Belki de bu konuyu baş başa konuşmamız daha iyi olur, bey?"

"Elbette, elbette," dedi Pether ve eliyle işaret ederek soyluları

mihrabın yanındaki emanet odasından alt kattaki salona ve oradan özel odasına aldı. Rhinebeck'in sarayı artık onundu ama taşınmasına fırsat olmamıştı ve Kılavuz tasarlamak için on yılını harcadığı bolluk içindeki çalışma odasından ayrılmakta isteksizdi.

İnancının sembolleri ve yüceliğini hatırlatan nesneler arasındaki güç bölgesinde, sırtını dikleştiren dük kendini biraz olsun toparlamış görünüyordu. "Janson, savunmamız ne durumda?"

"Yirmi dakika öncesinden pek farklı değil, Majesteleri," dedi Janson. "Düşman toplanıyor ama en azından bu hafta şafağa kadar saldırmayacaklarını öğrendik. Surlarda okçularımız ve tırmanma çabalarını püskürtecek adamlarımız var ama düşman silahlarını buraya saldıracak şekilde konumlandırdı."

"Kale dayanır mı?" diye sordu Pether.

Janson omuzlarını silkti. "Belli değil Majesteleri. Düşman bunca yolu kayalar taşıyarak gelmedi ve kapıyı kıracak kadar büyük taşları çabucak bulmaları olası değil. Bombardımanın çoğuna dayanır."

"Çoğuna mı?" diye sordu Pether.

Janson tekrar omuzlarını silkti. "Daha önce hiç sınanmadı, Majesteleri. Kapı kırılırsa, düşman şehre dağılmadan önce taarruzu durdurma umudumuzun olduğu en son yer avlu."

"Kapı kırılırsa kaybederiz," dedi Pether. "Ve Rıhtımkent'teki kayıptan sonra Krasialılar içeri hücum ederlerse avluyu korumaları için duvarlara yerleştirebileceğim yeterince Tahta Asker yok. İnsanlar askerlik yapmak için koşuyorlar ama onlara verecek kadar silahımız yok. Marangozluk aletleriyle eğitimli süvarilere karşı koyamazlar."

"Hiçbir şey kaybedilmedi," dedi Lorain sert bir sesle. "Yüzbaşı Bruz Dağ Mızrakları'nı avluya götürecek. Kapıdan içeri giren düşmanın ele geçirebileceği sadece üç yer var. Her biri sınırlı sayıda adamla koruyabileceğimiz dar geçitler var."

Pether, Leesha'ya döndü. "Peki ya Çukur, sahibe? Sizce güneyden yardım geleceğini umabilir miyiz?"

Leesha kafasını iki yana salladı. "Briar'a Gorja'nın saldırı haberini Çukur'a ulaştırması için yapacağı yolculuğu hızlandıracak bir *hora* verdim ama Gared atına binse bile kayda değer bir birlikle buraya varması günler alır."

Omuzlarını silkti. "Sanırım Çukurluların Krasialıların ilerleyişini görmüş ve bir an önce toplanmış olmaları mümkün ama bu konuda bahse girmezdim."

"Peki Dövmeli Adam?" diye sordu Pether. "Eğer gerçekten Kurtarıcı'ysa, şimdi bunu kanıtlamasının tam zamanı."

Lorain burnundan güldü ve Leesha tekrar kafasını iki yana salladı. "Çukur'un yardımınıza koşma ihtimali daha yüksek, Majesteleri. Dövmeli Adam hâlâ hayattaysa, politikayı geride bırakıp iblis avlıyor olmalı."

"Peki ya siz, sahibe?" diye sordu Pether. "Gorja ve savaşçılarına yıldırım gönderdiniz."

"Ve bunun sonucunda neredeyse düşük yapacaktım," dedi Leesha. "Karnıma bir mızrak doğrultulup son çarem olarak başvurmak zorunda kalmadığım sürece bunu bir daha yapmayacağım. Her halükarda, günışığında elimden bir şey gelmez. Ama kapıyı güçlendirebilirim."

Bunun üzerine herkes ona baktı. "Nasıl?" diye sordu Pether.

"Muhafazalar ve *hora*'yla," dedi Leesha, "kapıyı karanlığa gömebilirsek."

Pether, Janson'a baktı. Vekil gözlerini hafifçe ağırlığını bir ayağından diğerine vermek dışında hiçbir şey yapmayan Araine'e çevirdi.

Janson hemen kafasını salladı. "Şehirdeki bütün terzilere kumaş diktirebiliriz, Majesteleri."

"Halledin." Pether etrafına baktı. "Başka fikri olan var mı? Aklına çılgınca bir fikir gelen biri varsa, şimdi konuşmasının tam zamanı."

Sessizlik odaya bir ağırlık gibi çöktü ve Leesha derin bir nefes aldı. "Bir şey daha var..."

"Onunla konuşmama izin verin," dedi Amanvah.

Pether kafasını iki yana salladı. "Çılgınlık."

"Çılgınca fikirler istediniz, Majesteleri," dedi Leesha. "Ne olursa olsun, ona inanıyorum." Muhafaza görüşünü ve kadının aurasındaki samimiyeti açıklayamazdı. Soylular sözlerine güvenmek yerine aklını kaçırdığını düşünürlerdi.

"Jayan benim kardeşim," dedi Amanvah. "Kurtarıcı'nın ve Damajah'ın ilk oğlu ve kızıyız. Beni, onlar güneşi beklerken gönderin, benimle konuşacaktır. Belki fikrini değiştirebilirim. Evejah kanunları hiç kimsenin, hatta Sharum Ka'nın bile bir *dama'ting*'e fiziksel olarak zarar vermesine ya da onu durdurmasına izin vermez. Geri dönmemi engelleyemez ya da ben içerideyken şehre saldıramaz."

"Geri döneceğine dair garanti verebilir misin?" diye sordu Lorain. "Muhtemelen kardeşine sarılıp savunmamız ve komuta yapımız hakkında bildiklerini onunla paylaşırsın."

"Kocam elinizde," diye Amanvah ona hatırlattı. "Ve zarlarım kardeş-eşimin şehirde bir yerde mahkûm olduğunu söylüyor."

"Onları serbest bırakmak için kardeşinin hapishanelerin duvarlarını yıkmasından daha iyi bir yol olabilir mi?" diye sordu Pether.

"Tabii umursuyorsan," dedi Lorain. "Belki de, *chin* eşinden sıkılmışsındır ve yeni bir başlangıç yapıp kendi halkının arasına dönme planları yapıyorsundur."

Amanvah'ın gözleri parladı ve aurası öfkeyle ışıldadı. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin! Batan *chin* şehriniz için kendimi rehine olarak sunuyorum ama siz onuruma ve kocama hakaret ediyorsunuz."

Düşesin üzerine yürüdü, Amanvah daha kısa boylu ve iri yarı kadının cüssesinin yarısı kadar olsa da Lorain'in aurası korkuyla parladı, Dama Gorja'nın gelişigüzel bir şekilde önüne çıkan herkesi öldürerek taht odasında ilerleyişini hatırladığına hiç şüphe yoktu.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Lorain ve Bruz anında karşısında belirip sırık tutan kolunu Amanvah'a doğrulttu. Ucuna hem doğramak hem de saplamak amacıyla kullanılabilecek kavisli bir bıçak iliştirilmişti. Leesha çeliğe oyulmuş pırıltılı muhafazaları görebiliyordu.

Amanvah adama ayağının altında ezebileceği bir böcekmiş gibi yaptı, ama durup ellerini havaya kaldırdı. "Amacım tehdit etmek değil, Düşes. Ben sadece kocamın güvenliğinden endişeleniyorum. Hiçbir şeye inanmıyorsanız, en azından buna inanın. Zarlar bana hücresinde kalırsa büyük bir tehlikede olacağını söyledi."

"Kardeşin surların dışındayken hepimiz tehlikedeyiz," dedi

Lorain altı Tahta Asker odaya girip Amanvah'ın etrafını sararken. "Ama kocanın güvenliği için bu kadar endişeleniyorsan ona katılabilirsin." Amanvah'ı alıp götürmeleri için muhafızlara işaret etti.

"Kuleye gitmeden önce kadınlara üstünü aratın," dedi Araine. "İçeri iblis kemiği sokmasını istemeyiz."

Muhafızlardan biri ona uzandı ama Amanvah onu yolundan sendeleyerek uzaklaştıran iyi düşünülmüş birkaç dokunuşla yanından hızla geçti. Hemen Leesha'nın yanına gidip *hora* kesesini çıkardı. Muhafazalı tacı ve gerdanlığı da dahil olmak üzere mücevherlerini çıkarıp onları da keseye koydu ve iplerini sıkıca çekip bağladı. Muhafızlar tekrar etrafını sararken onları Leesha'ya verdi ve bu kez mızrak doğrultularak götürüldü.

"Bunları senin için saklayacağım," diye söz verdi Leesha. "Yaratıcı'ya yemin ederim."

"Everam seni koruyacak," dedi Amanvah kuleye götürülürken.

Güneş doğduğunda Leesha hâlâ Güney Kapısı'nı muhafazalıyordu. Janson sözünü tutmuştu. Kapı kontrolü, kapı yolu ve kale kapısı kalın kumaşlarla tamamen karanlığa gömülmüştü. Krasialı sapancıların ateş açmasıyla kopan gümbürtüler ve sarsıntılar olmasaydı günün doğduğunu bile fark etmeyebilirdi.

Darbe Leesha'nın ayağını yerden kesti ama Wonda onu hemen yakaladı. Yere molozlar yağarken taşlar çatırdadı. Düşman fırlatabileceği bir kaya bulamamıştı. En azından bu açıdan şanslıydılar.

"Burada güvende değilsiniz sahibe," dedi Wonda. "Şimdi gitmeliyiz."

"İşimi bitirene kadar hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Leesha.

"Çocuk..." diye söze başladı Wonda.

"Kapılar aşılırsa benden alınır," diye sözünü kesti Leesha, "tabii yarı kardeşi karnımı kesip onu çıkarmazsa."

Wonda bu fikre dişlerini göstererek karşılık verdi ama Leesha kocaman tahta kapılara ve sağlam sürgülere muhafazalar çizmeye devam ederken daha fazla itiraz etmedi. Wonda şehrin üzerinde uçan üç rüzgâr iblisini etkisiz hale getirip onları kapı kontrol kulesinde parçalamış ve sihirle zengin, berbat kokulu irinlerini kovalara doldurmuştu.

Leesha yumuşak deriden zarif eldivenlerini takıp leş gibi kokan sıvıya fırçasını batırdı ve daha fazla muhafaza çizdi, pürüzsüz, kıvrımlı hatları muhafaza görüşünce parlıyordu. Her birini yanındaki muhafazayla birleştirip ahşap boyunca gücü dağıtan bir ağ oluşturdu. Şimdi bile muhafazalar her darbeyle ışıldayıp etkili bir şekilde tahtanın aldığı hasarı tamir ediyordu. Kalenin kapısı karanlıkta kaldığı sürece bombardıman devam ettikçe bariyer güçlenecekti.

Yaratıcı, lütfen bu yeterli olsun, diye dua etti.

Ağı tamamlayınca Leesha *hora* çubuğunu aldı. Yüzeyindeki muhafazaları parmaklarıyla etkinleştiren Leesha yavaş ve düzenli bir akışla ağa sihir aktardı. Kapının çevresindeki muhafazalar giderek daha çok parlarken, çubuğu aynı hızla sönüyordu.

Sihir işini görürken eldivenleri biraz olsun koruma sağlıyordu ama çok değildi. Parmaklarındaki karıncalanmanın vücuduna yayıldığını hissetti. Bir dakika öncesine kadar hareketsiz olan bebek tekmeleyip debelenmeye başladı ama çubuğun gücünü kapıya aktarırken buna katlanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Gün batımına kadar hayatta kalırlarsa çubuğu yeniden şarj edebilirdi.

Kapı darbe alırken bir gümbürtü daha duyuldu ama bu kez sarsılmadı bile.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Wonda. "Artık gidebilir miyiz?"

Leesha kafasını iki yana salladı ve merdivenlere yöneldiler.

"Evet." Wonda başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Bu taraftan."

"Biliyorum." Leesha tırmanmaya devam etti. "Ama saraya dönmeden önce tepeden bakmak istiyorum."

"Hey!" diye bağıran Wonda merdivenlerden hızla çıkıp yanından geçerek Leesha'nın önüne geçti.

Surların geri kalanından bir kat daha yüksek olan kale kontrol kulübesinin zemininden en üst katına kadar her iki yanında perdeler vardı. Sağlam taşlardan yapılan kulenin sekizi kuzeye, sekizi güneye ve dörder tane doğu ve batıya bakan yirmi dört penceresi vardı. Dar pencereler orada konuşlanan okçuları gizliyordu.

Kuzey pencereleri büyük çeşmeli bir avluya bakıyordu, yassı taşların üzerinde terk edilmiş esnaf tezgâhları ve arabaları toplanmıştı. Bazılarının içeriği telaşla boşaltılmıştı ama çoğu satıcılar tah-

liye edilirken terk edilmişlerdi.

Sokaklar oradan başlayarak ayrılıyor, biri doğuya, biri batıya ve diğeri doğruca kuzeye, kasabanın merkezine gidiyordu. Lorain Dağ Mızrakları'ndan iki yüz tanesini doğu ve batıya yerleştirmişti. Adamlar tetikte bekliyorlardı, Krasialılar kapıyı geçmeyi başarırlarsa hazırlardı.

Kulubenin her yanında okçular pencerelerin kenarlarında diz çökmüşlerdi. Güneye bakanlar aralıksız bir şekilde ok yağdırıyorlardı ve çocuklar boşalan ok kılıflarını doldurmak için koşturuyorlardı. Surların tepesinden bakan adamlar sadece belirli aralıklarla atış yapıyorlardı ama atış yapıyor olmaları bile endişe vericiydi.

Leesha doğu duvarına doğru hareket etti ve Tahta Askerler ile gönüllüler tutunma halatlarını kesip merdivenleri geri iterken dışarı baktı. Duvarın tepesine çıkmayı başaran birkaç Krasialı vardı, okçular onları teker teker avlayana kadar savunmacıları biçerek ilerliyorlardı Tahta Askerler cesurca savaşıyorlardı, ama *dal'Sharum*lar bunun için yetiştirilmişlerdi.

Leesha güney duvarına giderken derin bir nefes alıp kendini hazırladı. Wonda tekrar öne geçti ve okçuları komuta eden yüzbaşı Lord Mansen'la konuştu. Adam şüpheli bir şekilde Leesha'ya baktı ama karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu.

"Peers, biraz ara ver," diye yüzbaşı doğu köşesindeki bir pencereye yerleşen okçulardan birine seslendi.

Leesha güvenli olup olmadığından emin olmak için bir adım bile atamadan Wonda pencerenin kenarına geçti. Ama diğer adamlarla birlikte aniden geri çekildi. Bir başka gümbürtü kuleyi sarstı ve pencerelerden içeri yoğun bir toz ve parçalanmış tuğlalardan oluşan dökuntüler girdi.

Wonda bir süre bekledikten sonra öksürerek dışarıyı gözetledi. "Pekala, sahibe. Silahlarını yeniden doldururken çabuk olun. Sonra gideceğiz."

"Söz veriyorum," dedi Leesha. Ama Krasialı birliklere bakarken, umutsuzluğa kapıldı. Yirmi bin. Mantık çerçevesinde anladığı bir sayıydı ama gerçekliğe bakmak tamamen farklı bir şeydi. Çok *fazlaydılar*. Kapıyı kırmakta başarısız olsalar bile surlara tırmananların sayısı eninde sonunda duvarlardaki muhafızlardan daha fazla olabilirdi.

Gared, diye içinden yalvardı, *doğru bir şey yapman gerekiyorsa, bu o. Bir mucizeye ihtiyacımız var.*

Kalabalığın büyük bir bölümü, kocaman bir süvari birliği ve binlerce piyade, geride duruyordu, kapı kırılırsa taarruza geçmeye hazırlardı. Mehndingli sapan takımları yaktıkları küçük köylerden toplayıp silahlarının sepetlerinde biriktirdikleri molozları atıyorlardı. Çoğu akıllıca nişan almadan şehre atış yapıyordu ama bir tanesi atış yapan okçulara çok yakın bir şekilde kapıya isabet etti. Mansen'in okçuları oklarını o savaşçılara odaklarken, diğerleri adamları korumak için kalkanlarını birleştirdiler.

Krasialılar ateşe karşılık verdiler. Bir çığlık koptu ve akrep sapanlarından biri Angierslı okçulardan birine saplandı. Okun geniş bıçaklı ucu sırtından çıkarken kulenin içinde savrulup öldü.

Herkes kuzey duvarına kadar uçan zavallı okçuya baktı. Leesha içgüdüsel olarak adamın yanına koşmayı istedi ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. Hiç kimse böyle bir darbeden sağ kurtulamazdı.

"Hâlâ yaşıyorsanız, ağzınız açık bir şekilde bakmayı bırakıp atış yapın!" diye kükreyen Mansen afallayan adamların işlerine geri dönmelerini sağladı.

Wonda gerginlikle kıpırdadı ama Leesha ona aldırmayıp pencereden bir daha bakmaya cesaret etti ve Mehndinglilerin yeniden doldurduğu cephaneyi gördü. Çoğu bir dakika önce kapıya çarpıp ufalanan iri duvar parçalarıydı. Eğer bu, sapan takımlarının bulabildiği en kötü şeyse kapı sağlam kalabilirdi.

Ama bu düşünce aklından geçtiği sırada, kocaman bir parça taşın olduğu el arabasının çekilerek getirildiğini gördü. İkinci Rhinebeck'in ağır tabanlı bir heykeliydi ve tamamı altı metreden yüksekti. Bu karşılaştıkları en büyük sınav olabilirdi ama muhafazalar buna karşı bile dayanabilirdi.

Umarım, diye içinden geçirdi.

Ancak heykel sapana yerleştirilirken, *kai'Sharum* takımın durması için elini kaldırdı. Okçular her iki yana atış yapmaya devam ettiler ve duvarda mücadele veren adamlardan bazıları aşağı düştüler ama yaylım ateşi kesildi.

"Ne bekliyorlar?" diye sordu Leesha.

Bir saniye sonra Krasialı Gözcüler tepelerinden aşağı sallanıp dar açıklıklardan içeri girmek için kıvrılırken bütün pencereler aynı anda kararınca neyi beklediklerini öğrendi.

Adamların hepsi siyahlar içindeydi ve mızrak ya da kalkan taşımıyorlardı. Kendilerine özgü merdivenleri yoktu ama Leesha, Gözcüleri daha önce de görmüştü ve sessizlikleri, becerileri ve egzotik silahlarından onları tanıdı.

Birkaç okçu yere serildi, odaya dalarken tekme-hançerleriyle başlarına ve boyunlarına darbeler indirdiler. Wonda son anda Leesha'yı çekmeyi başardı.

Gözcüler doğranabilir otlarmış gibi geriye kalan okçuları katlederken kısa çarpışmalar devam etti. Yakın mesafeden dövüşürken bile odanın ortasındaki rezervlere keskinleştirilmiş çelikler fırlatıyorlardı.

Biri Leesha'nın üzerine atıldı ama Wonda adama kenetlendi ve yumruklarıyla tekmelerini savurmasına rağmen onu pencereden dışarı atmasına engel olamadı. Sessizlikleriyle bilinen Gözcüler, o düşerken hep birlikte haykırdılar.

Wonda bir sonraki saldırganla mücadele etmek için arkasına döndü ama başka kimse onlar için tehdit oluşturmadı. *Sharum*ların yarısı çoktan kapıdan çıkıp merdivenlere yönelmişti ve o tarafa hareket eden diğerleri de karşılarına çıkan herkesi öldürüyorlardı.

Leesha okçuları etkisiz hale getirmek için geldiklerini düşündü ama aşağıdaki adamların çığlıklarını duyunca bunun tesadüf olduğunu anladı.

"Kapıyı açacaklar!" diye bağırdı Leesha ve aptallık ettiği için kendine küfretti. Krasialılar kaldıraçları çevirdiklerinde, kapının üzerinde dünyadaki bütün muhafazalar çizili olsa bile hiçbir anlamı olmazdı.

Wonda yayını eline aldı ve dar, karışık yerde bile, kapıya ulaşmak üzere olan *Sharum*'a bir ok sapladı. Bir saniye sonra başka bir okçuyu devirdi ama o sırada başka bir Krasialı merdivenlere ulaştı. Üçüncüyü de vurdu ama Gözcülerden ikisiyle mücadele eden Tahta Askerler görüşünü engellediler.

Leesha kuzeye bakan pencerelere koştu. "Krasialılar kapı kontrol kulesindeler! Silahlanın!"

Dağ Mızrakları yerlerinden kıpırdamadılar ama Tahta Askerler ve gönüllüler kuleye koştular.

Leesha çok geç kalacaklarını biliyordu. Gözcüler sürgüleri kaldırırken, şimdiden zemin sarsılmaya başlamıştı. Angierslılar kuleyi geri alıp kapıyı kapatmayı başarsalar bile olan olmuş olacaktı. Günışığı doğrudan vurmasa bile muhafazalarının gücünü tüketip onları işe yaramaz kılabilirdi.

"Hey," dedi Leesha sapan takımlarına bakmak için koşarken. Heykeli yerleştirmişlerdi ama beklemeye devam ederken Leesha'ya bakıyor gibi görünüyorlardı.

Çatıda daha fazla Gözcü var, diye Leesha durumu anladı. Bir tür işaret vermiş olmalıydılar, çünkü sapan ekipleri harekete geçti. Leesha, Thamos'un babasının havada uçmasını izledi ve Araine'in kocasının hükümdarlığının sona ermesine alet olmasındaki ironiyi düşündü.

Darbenin etkisiyle kule sarsıldı, parçalanan ahşabın ve bükülen metalin gürültüsü kükredi. Leesha sendeledi ama Wonda bir kez daha yanında belirip onu tuttu. Son Gözcüler de ortadan kaybolup arkalarındaki kapıya barikat kurdular. Genellikle iri yarı olmayan adamlardan oluşan okçular işe yaramayacağını bilseler de vücutlarını ağır geçide bastırdılar. İşgalcileri dışarıda tutmak amacıyla inşa edilmişti ama savunmacılar için de aynı işlevi görüyordu.

Tahta Askerler kapı tamamen açılmadan ağır demir sürgüyü çaresizce kapatmaya çalışırken kontrol kulesindeki savaşın giderek kızıştığını duyabiliyordu.

Dışarıda, bir grup *chi'Sharum*'a toslama görevi verilmişti. Kaplumbağa kabuğuna benzer bir biçim oluşturacak şekilde kalkanlarını kaldırıp toslayıcıların etrafını sararken Leesha, Thesa'da doğup büyüyen adamların kocaman altın ağacı gövdesini kaldırmalarını izlerken gözlerine inanamadı. Karışık dizilişlerine rağmen açık alana geçerken hızlandılar. Duvarlardaki okçular çaresizce atış yaptılar ama okları kalkanlara çarpıp parçalandı. Buna karşı savunma yapmaları için adamlar kaynar yağ kazanlarıyla birlikte çatıya yerleştirilmişlerdi ama Gözcüler çatıyı ele geçirerek onları savunmasız bıraktılar.

Ağacın gövdesi kapıya çarparken ahşabın çatladığını duydu ve

Leesha kapıların daha fazla dayanmayacağını anladı.

Toslayıcılar geri çekilip tekrar hamle yapmaya hazırlandılar. Leesha aşağıda toplanan adamlara üzüntüyle baktı. "Yaratıcı sizi affetsin."

Tekrar saldırdılar ama Leesha o zamana kadar sepetinden bir gümbürtü çubuğu çıkarmıştı. Onu yakıp fırlattı ve kaplumbağa kabuğu oluşturan adamları havaya uçurup altın ağacının gövdesini paramparça etti.

Adamlar çığlık attılar ama duman dinince Leesha kanlı insan parçalarının mezbaha gibi etrafa saçılmış olduğunu gördü.

Hepsi ölmemişti. Bu muhtemelen en kötü kısmıydı. Bazıları acıyla inliyordu ve Leesha midesinin bulandığını hissetti.

Bunlar Bruna'nın uzun süre sakladığı ateşin sırları, diye içinden geçirdi, *zarar vermek amacıyla kullanmayacağıma dair Otacı yemini etmem karşılığında bana aktardığı sırlar.*

Ve ben onları ölüme dönüştürdüm.

Büyük ölçekte pek fark etmedi, Leesha kusmamak için kendini tutmaya çalışırken yeni bir grup adam yeni bir ağaç gövdesiyle kapıya doğru ilerliyorlardı. Kule sarsıldı ve Jayan bayrağını sallayıp ağır süvarilerinin şehrin kapılarından içeri taarruza geçmelerini işaret ederken Krasia ordusu tezahürat etti.

Rojer Gözcüler kuleye tırmanırken sesi kısılana kadar çığlık attı ama bulunduğu yükseklikte kimse onu duyamazdı. Yanında duran Sikvah kaskatı kesildi ama kuleye tırmanan ayak seslerini duyan Rojer sessizleşti.

Nihayet onu serbest bırakmaya mı geliyorlardı? Belki de Amanvah'ın kardeşiyle pazarlık yapma teklifi sonucunda özgürlüğüne kavuşacaktı.

Sikvah aniden yerinden fırladı ve göremediği yerlere tutunarak duvara tırmandı. Saniyeler içinde kirişlerdeki gölgelerin arasına geri döndü.

Hücre kapısı sertçe açıldı ama öteki tarafta Amanvah olmasına rağmen, onu dışarı çıkarmak için gelmediği belliydi. Elleri ve ayakları prangalıydı ve onu esir alan adamların yüzündeki morluklara bakılırsa kendi rızasıyla prangalanmamıştı.

Amanvah kabaca odaya itilirken zincirlerine takıldı ve sertçe taş zemine düştü. Rojer hemen yanına koştu.

Muhafızların gitmelerini bekledi ama odaya daldılar, iki, dört, altı. Küçük hücresine on iki adam sığdı, herhangi birine dokunmadan kolunu hiçbir yöne uzatamayacak haldeydi.

Bekârlığa Veda Partisi'nden sonra onlara saldıranlar gibi hepsi saray muhafızıydı ve sağlam sopalarla silahlanmışlardı. Yüzleri Rojer'e tanıdık geliyordu ama isimlerini bilmiyordu.

"Sıkışıklık için üzgünüz," dedi çavuşları. "Vekil geçen sefer yeterince adam göndermemiş ama Janson aynı hatayı iki kez yapmaz."

"Jasin'in bunu yardım almadan yapamayacağını bilmem gerekirdi," dedi Rojer.

"Jasin yardım almadan botlarını bile çıkaramaz," diye ona katıldı çavuş. "Küçük pisliği özlediğimizi söyleyemeyiz ama vekili çok kızdırdın."

"Beni katedralde öldürmenizin yanına kâr kalacağını düşünüyor olamazsınız," dedi Rojer.

Çavuş kahkaha attı. "Bütün şehrin gözleri kalenin kapısında, çöl yapışkanı ve kapının diğer tarafındakiler kemanında büyüleyebileceğin iblisler değiller. Şu anda kimse seni ya da Krasialı sürtüğünü umursamıyor. Muhafızların aşağıda sinmekle meşguller, Krasialılar kapıyı kırarlarsa kendilerini mahzenlere kapatmaya hazırlar."

Başını eğip Amanvah'ı açıkça pis pis süzdü, ipeklerini sıkıca etrafına sarmıştı. "Ama seni suçlayamam. Belki de siz ikinizi o küçük pencereden aşağı atmadan önce adamlar biraz eğlenebilirler."

"Hayır!" diye bağırdı Rojer.

Çavuş tekrar kahkaha attı. "Dışlanmaktan korkma, evlat. Onunkinden ziyade senin kalçalarınla ilgilenecek birkaç adam var. Ne de olsa kutsal evdesin."

Üzerine bir gölge düşmüş gibi adamın boğazında bir bulanıklık belirdi ve sonra kan fışkırtarak üzerlerine düştü. Sikvah bir sinek gibi odada uçuştu, başka bir adamın boğazını bıçakladı ve onu bir fırlatma tahtası olarak kullanıp yukarıdaki gölgelerin arasına döndü.

"Hey, o da neydi?" diye bağırdı muhafızlardan biri. Rojer ile Amanvah'ı unutmuşlardı ve artık hepsi yukarı bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Rojer ona.

"Hayır," dedi Amanvah. "Sabrım taşmak üzere." Sözleri daha önce söylemiş olduğu her şeyden daha ürkütücüydü.

Başka bir bulanıklık görüldü, Sikvah bir ağaçlık iblisi gibi tepeden atlayıp bıçağını adamlardan birinin göğsüne sapladı. Çıkan karışıklıkta iki kişiyi daha öldürdü ve tekrar kirişlerin arasında gözden kayboldu.

"Benden bu kadar, buradan gidiyorum," dedi adamlardan biri. İki adamla kapıya koştular ama kapı sertçe kapandı ve kilit işitilebilir şekilde tıkırdadı.

"Janson onları öldürmemizi istedi!" dedi bir ses diğer taraftan. "Kapının açılmasını istiyorsanız, bu işi bitirin!"

Adamlar kızgınlıkla kapıya arkalarını döndüler ama o sırada Sikvah bir örümcek gibi ortadakinin üzerine inip omurgasını parçaladı. Yere iner inmez sekti, hızından yararlanarak bıçaklarını her iki taraftaki adamlara fırlattı.

"Diğeri!" diye seslendi muhafızlardan biri ve kalan dört adamdan üçü sopalarını çevirerek üzerine atıldılar.

Dördüncüsü bıçağını çıkarak Rojer ile Amanvah'a yöneldi. Rojer onu güvenli bir yere çekmeye çalıştı ama ayaklarındaki zincir çok kısaydı ve tekrar tökezledi. Rojer taktiğini değiştirdi, hiddetle adamın üzerine yürüyüp adamın kasıklarına *sharusahk* eğitiminde öğrendiği güçlü tekmeyi attı.

Ama ayağı zırhına çarptı ve acı yayılırken bir şeyin çatladığını hissetti. Muhafız sopasıyla onu kenara iterken haykırışı kesildi ve Amanvah'ın işini bitirmek için bıçağını kaldırdı.

"Hayır!" Rojer hiç tereddüt etmeden bıçağın önüne atıldı ve kendi bedeniyle Amanvah'ı korudu. Sırtı yere çarparken bir patırtı hissetti ve birden göğsünden fırlayan ve gömleğini kırmızıya bulayan keskin metal parçasını gördü. Acı yoktu ama içindeki metalin soğukluğunu hissedebiliyordu ve belli belirsiz bir şekilde ne olduğunu anladı.

Amanvah da anladı. Bunu her zaman sakin ama şimdi korkudan kocaman olan o güzel kahverengi gözlerinde görebiliyordu.

Bir sarsıntı oldu ve saldırganın eli bıçağın kabzasından düştü. Rojer'in yanında yere serildiğinde ölmüştü.

Sikvah ağlamaya başladı ama acı gibi o da uzaktan geliyordu. İkinci eşi onu Amanvah'ın üzerinden bir bebek gibi nazikçe kaldırdı. "Onu iyileştir!" diye yalvardı. "İyileştirmelisin!"

"*Chin*ler *hora* kesemi aldılar!" diye bağırdı Amanvah. "Elimde işe yarayabilecek hiçbir şey yok."

Sikvah boynundaki gerdanlığı çıkardı. "Al! Al işte *hora*!"

Amanvah kafasını salladı ve hemen pencereyi örtmek için harekete geçti. Sikvah, Rojer'i sarsmadan yatağa yatırdı ve üzerindeki muhafazalı mücevherlerin hepsini çıkarıp eşsiz parçaları bıçağının kabzasıyla parçaladı. Ona müthiş bir güç veriyorlardı ama hiç düşünmeden hepsini kırdı.

Bu çok büyük bir sevgi gösterisiydi ve Rojer'in gözleri yaşardı. Ona durmasını, bunun onu kurtarmayacağını ve yaklaşan günlerde ve gecelerde gücüne ihtiyacı olacağını söylemek istedi.

Amanvah yanma gidip içine bir bıçak saplanmamış gibi üzerindeki giysileri yırttı. Sanki yapabileceği bir şey varmış gibi. Rojer ölüyordu. Yapmak istediği birçok şey varken ölüyordu.

Rojer'in yazı masasında ince bir fırça vardı ve Amanvah kendi kanını kullanarak muhafazalar çizdi, yaranın üzerine bastırdığı kumaşın etrafında daha fazla kan birikirken hızla çalıştı.

Birkaç saniye sonra *hora*'yı kaldırınca Rojer göğsünde bir sıcaklık hissetti, acısını dindiren bir coşkuydu. Amanvah, Sikvah'a baktı. "Bıçağı yavaşça çekip çıkar, kardeşim. Sihir daha sonra organlarını iyileştirmeli."

Sikvah kafasını sallayıp çekmeye başladı. Rojer yavaşça bıçağın hareket ettiğini, içini çekiştirip yeni kesiklere sebep olduğunu hissedebiliyordu. Bedeni kasılırken bunu hissetti ama acı yoktu. Sanki vücudu bir oyuncuydu ve ölüm rolünü oynuyordu.

Amanvah'ın avucundaki kemikler ufalandı ve Sikvah bıçağın son birkaç santimetresini aceleyle çıkarıp yarasına bir bez bastırdı.

Amanvah sırtını incelemek istedi. "Omurgası sağlam. Yarayı dikebilirsem..."

Ama Rojer içinin yandığını ve kalbinin düzensiz bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Onlara doğru döndü.

"Ş...." Sesle birlikte ağzından çıkan kan Amanvah'ın yüzüne sıçradı ama kadın irkilmedi, kocasının kanı gözyaşlarına karıştı.

Rojer duraksayıp gücünü topladı. "Şarkı söylemeye devam edin." Sesi boğuk çıktı ve geriye düştü, söylemek istediği onca şey varken nefes almakta zorlanıyordu. Eşleri ellerini tutunca, Rojer var gücüyle onlara sarıldı.

"Ö-öğrenmeye devam edin. Ö-öğretin."

Rojer yan tarafa baktı. "Kendall..."

"Bey?" dedi Sikvah ve Rojer dalıp gittiğini anlayınca silkelendi. Üzerine çöken karanlık görüş alanını iyice daraltti ve ucunda takip edebileceği bir ışık belirdi.

"Kemanımı Kendall'a verin."

Leesha kulenin kuzey pencerelerine koştu, sürgünün zamanında indirilmiş olması için dua etti ama kapı yolundan Krasialıların sonsuz bir nehir gibi içeri aktıklarını gördü. Akıntı çeşmenin etrafında ayrıldı, yüzlerce –binlerce– savaşçı uzun mızraklarını zıpkın gibi tutup haykırarak atlarını dört nala bir avuç Dağ Mızrağı'nın üzerine sürdüler.

Neyse ki prensesin muhafızları saflarını bozmadılar ve dört nala koşan iki tonluk atları durdurabileceklermiş gibi mızraklarını tutan kollarını önlerinde tuttular.

Yüzbaşı Bruz çığ üzerlerine gelirken silahını kaldırdı. Son anda haykırarak dağ mızrağını indirdi.

Avluda kamp ateşine bir kutu dolusu festival maytabı atılmış gibi yüzlerce patlama oldu. Hava dumanla doldu ve bir iblisin muhafazalara karşı etkisiz olması gibi Krasia taarruzu bozuldu.

Atlar kişnedi, bazıları öylesine şaha kalktı ki hayvanların sırtından düştüler, diğerleri koşarken yere yığılıp binicilerini yassı taşlı kaldırımlara serdiler.

Krasia süvarilerinin geri çekilmeye fırsatları olmadı. Arkadan gelenler ön saflara baskı yapınca, savaşçıların kemikleri kırıldı ve çaresizce ellerindeki mızrakları silah arkadaşlarının sırtlarına sapladılar. Yukarıdan Leesha darbe dalgasının hızını yitirene kadar taarruza geçen atlardan arkaya doğru yayılışını görebiliyordu.

Bir ara *Sharum*lar silkelendiler. Atlardan bazıları binicileri ol-

madan ayağa kalktılar. Çoğu yerde kaldı. Sersemletici bir şaşkınlık hakimdi.

KA-CHAK!

Dağ Mızrakları silahlarına birer demir çubuk yerleştirip onları tekrar doğrulttular ve karışıklığı ölümcül bir yaylım ateşine daha tuttular.

Ateşin sırları, diye içinden geçirdi Leesha. Euchor'ın elinde bu sırların olduğunu biliyordu, Dağ Mızrakları'nın şimdi ateşlediği silahların planlarını görmüştü.

Ama onları gerçekten kullanabilecek kadar aklını kaçırmış olabileceğini ya da bu kadar kısa sürede toplu üretilebileceklerini hiç düşünmemişti.

Silahlar bunca zamandır elindeydi. Bu düşünce ürperticiydi ama mantıklı geliyordu. Euchor hep Thesa'nın kralı olmak istemişti. Ne de olsa Miln bir zamanlar ülkenin başkentiydi.

KA-CHAK!

Düşman artık tamamen bozguna uğramıştı, hâlâ ayakta olanlar atlarını alıp kapılardan dışarı kaçtılar. Dağ Mızrakları'nın yarısı tekrar ateş ettiler ve sonra silahlarını doldururken, diğer yarısı ateş etti.

Hepsi silahlarını doldurunca Dağ Mızrakları ilerlemeye başladı. Arkalarında kimi silahlı kimi ağır aletler taşıyan gönüllü askerlerden oluşan binlerce adam vardı. Liderler açık dövüşte bu adamlardan umutlarını kesmişlerdi ama yaralı düşmanların arasında dolaşırken kafalarına sertçe vurmak ya da boğazlarını kesmek için epey uygundular. Leesha ilerlemelerini izlerken pencereden aşağı kustu ve kusmuğu kaçan *Sharum*lardan birinin sarığına isabet etti.

Dağ Mızrakları dakikalar içinde kontrol kulesini geri alıp surların üzerine çıktılar ve etrafa dağılıp tecrübeli bir şekilde silahlarını yeniden doldurdular.

Düşman birlikleri darmadağın olmuştu, süvariler atlarını onları izleyen piyadelerin üzerine sürüyorlardı. Mehndingliler şaşkın görünüyorlardı, nereye atış yapmaları gerektiğinden emin değillerdi, belki de onlar da kaçmayı düşünüyorlardı.

Bu anlık şaşkınlık Dağ Mızrakları'nın ihtiyacı olan tek şeydi. Önce sapan ve akrep takımlarının üzerine ateş açtılar, kalkanların-

daki ahşap ve dövülmüş çelik bile onları koruyamadı. Mahvoldular, paramparça ve kan içinde savaş silahlarının üzerine serildiler.

Dağ Mızrakları tekrar silahlarını doldurmaya başladı. Her havai fişek silahında üç atış olan beş yüz adam şimdiye kadar kaç kez silahlarını doldurmuştu? Dört mü? Tekrar kusan Leesha dengesini kaybetmemek için pencerenin kenarına tutundu.

Nihayet bir düzine Dağ Mızrağı kapının sürgüsünü çekip pencerelerdeki yerlerini almak için kızışmış okçuların yanından geçerken, "Saraya dönmemizin vakti geldi, sahibe," dedi Wonda.

Leesha kafasını sallayıp kapıya koştu ama yeterince hızlı değildi, havai fişek silahlarının her patlamasıyla suratını buruşturdu.

Leesha odasına döndüğünde rengi solgun ve bitkindi. Araine'i bulup rapor vermesi gerektiğini biliyordu ama bunun pek anlamı yoktu. Krasialılar dağılmıştı ve yakında bütün şehir bunu duyacaktı.

Dehşet anları zihninde belirip duruyordu. Dağ Mızrakları kaçan Krasialıların sırtlarına atış yapıyorlardı. Askerler acımasızca yaralıların işini bitiriyordu.

Bedenler gümbürtü çubukları sayesinde paramparça olmuştu.

Euchor'dan farkı kalmış mıydı? Yıllarca Otacıların ateşin sırrını neden saklamaları gerektiği konusunda nutuk atıp durmuştu ama gerçekten zor durumda kalınca, onlarla insanları öldürmekte hiç tereddüt etmemişti. Leesha bir Yabani Otacı'ydı. Şifacıdan ziyade bir katildi.

Wonda sarayın kadınlar kanadının koridorlarından geçerken bile yayını elinde tuttu. Kimse onlara meydan okumadı. İki kadın kirliydiler, kan ve is kokuyorlardı ama herkes onları tanıyordu.

Wonda kapıyı açtı ve Leesha'nın görebildiği tek şey yatak odasına açılan iç kapıydı. Doğruca oraya gitti.

Ama Wonda kapıyı kapatır kapatmaz çığlık attı. Leesha kafasını çevirince onu yerde gördü, her nasılda ufak tefek Sikvah tarafından çaresizce yere sabitlenmişti. Odanın her yeri talan edilmişti.

Amanvah karşısında belirdi. "Neredeler?"

"Ne nerede?" diye sordu Leesha.

Kendall, Wonda'mn odasından çıktı. "Buraya saklanmamışlar."

"Hey!" Wonda, Sikvah'ın onu tuttuğu yerden bağırdı.

"Üzgünüm, Won." Kendall omuzlarını silkti.

Amanvah, "Hora kesemi nereye sakladın?" diye bağırınca, Leesha gözlerini ona çevirdi. Yanıtını beklemeden ellerini Leesha'nın önlüğünün ceplerine soktu.

"Çek ellerini üzerimden!" Leesha kadını itmeye çalıştı ama Amanvah hamlesini rahatlıkla savuşturdu ve bir an için bakışlarını yukarı çevirip Leesha'nın omzunu parmak eklemiyle dürttü. Uzvu bir anda uyuştu ve sonra karıncalanmaya başladı. Kısa sürede iyileşecekti ama şimdilik işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

"Alı!" Amanvah hora kesesini havaya kaldırdı ve artık önemi yokmuş gibi Leesha'ya arkasını döndü. "Kendall! Sikvah!"

Sikvah, Wonda'yı bıraktı ve Amanvah, Leesha'nın yatak odasına ilerlerken kadınlar itaatkâr bir şekilde onu izlediler. Leesha ancak o zaman genç *dama'ting*'in bembeyaz cüppesinin kanla lekelenmiş olduğunu fark etti.

Wonda bir anda teyakkuza geçip uzun bıçağını eline aldı. Leesha ona engel olmak için kolunu kaldırdı. "Amanvah, ne oldu?"

Amanvah arkasına baktı. "Gel ve tanık ol, Erny'nin kızı. Bu seni de ilgilendiriyor."

Leesha ile Wonda endişeyle birbirlerine baktılar ama temkinli bir şekilde onu takip ettiler.

Sikvah yatağı atmıştı, yeri temizliyor ve döşekleri kalın perdeli pencerelerin üzerine koyuyordu. Kapı kapanıp onları tamamen karanlıkta bırakırken Leesha muhafazalı gözlüğünü taktı.

Amanvah odanın ortasında diz çöktü, zarlarının kırmızı parıltısı yüzüne vuruyordu. Kan içindeydi ama onun kanı gibi görünmüyordu. Cüppesinin kanlı bir kısmını tutup sıkınca eli kıpkırmızı oldu. *Alagai hora*'yı o eline aldı ve avucunda onları döndürerek ıslattı.

"Bu kimin kanı?" diye sordu Leesha karın boşluğunda bir korku hissederek. Bebek tekmeleyerek içinden çıkmak istiyormuş gibi sinirlendi.

"Cennet'in ve Ala'nın Yaratıcısı, Işığı ve Hayatı bahşeden Everam, kutsal oğlun Shar'Dama Ka'nın damatı ve onurlu kocam Riverbridge Hanlarından Jessum'un oğlu Rojer öldürüldü."

Sözlerini duyunca Leesha'nın boğazı kasıldı ve boğulacağını sandı. Rojer? Ölmüş müydü? Bu imkânsızdı.

Amanvah devam ederken düşüncelerinden sıyrıldı. "Bundan sorumlu kişiyi sonsuz adaletine teslim ederek intikamımızı bir an önce almamız için Sikvah onu nerede pusuda beklemeli?"

Zarları attı ve zarlar kaderin tasarısına göre hareket ederken sihir parladı. Leesha mesajların Cennet'den gönderildiğine inanmıyordu ama *alagai hora*'nın gerçekten güçlü olduğunu inkâr edemezdi.

Amanvah bir süre sembolleri inceledikten sonra Sikvah'a baktı. "Güneydoğu koridorundaki tuvalette, dördüncü kat."

Sikvah kafasını sallayıp gözden kayboldu. Muhafaza görüşünde bile aurası değişti, enerjiden oluşan boş bir peçeye dönüşüp Görünmezlik Pelerini gibi etrafına karıştı. Kapıdan sessizce çıkarken belli belirsiz bir bulanıklık görüldü ve her nasılsa bu sırada odanın içine ışık girmesini engelledi.

"Birini mi öldürecek?" diye sordu Leesha zarları tekrar atmak için toplayan Amanvah'ın bileğini tutarak.

Amanvah zarları avucuna aldı ve onun bileğini döndürerek tutuşunu ters çevirdi ve Leesha'nın bileğini kırılacağından korkmasına neden olacak kadar büktü. Acı çok şiddetliydi ve düşünmesini zorlaştırıyordu.

"Sakın bana bir daha dokunma," dedi Amanvah ve onu geriye iterek serbest bıraktı. Wonda öne çıktı ama Amanvah'ın sert bakışları onu durdurdu.

"Evet," diye devam etti Amanvah. "Sikvah ona aylar önce emretmiş olmam gereken bir şeyi yapacak. Jessum'un oğlunun düşmanlarını yok edecek. Benim başarısızlığım yüzünden onurlu Coliv ile Rojer yalnız yolda yürüyorlar."

"Amanvah," dedi Leesha, "biri Rojer'ı öldürdüyse, bunu..."

Amanvah tıslayarak sözünü kesti. "Düşmanlarımız saldırırken, *chin*lerin yozlaşmış adaletini beklemekten bıktım. Kocamın intikamını almak için ne yardıma ne de izne ihtiyacım var."

"Peki aynı kaderi mi paylaşmak istiyorsun?" diye sordu Leesha. "Bu adamı öldürtürsen sana yardım edemem."

Amanvah ona utandıran bir bakış attı. "Edebilirsin ve edecek-

sin." Leesha'nın karnını işaret etti. "Sikvah ile rahimlerimizde çocuğunun kuzenleri büyüyor. Jessum'un oğlunun çocukları, senin çocuğunla aynı kanı taşıyorlar. Onları *chin*lerin adaletine mi emanet edeceksin?"

Rojer'in kuleden indirilişini gören Leesha'nın ağlama rolü yapmasına gerek yoktu. Avluda şahit olduğu katliamdan sonra gözyaşlarının tükendiğini sanıyordu ama solgun ve kan içindeki arkadaşını görünce gözyaşları tekrar dökülmeye başladı. Çok uzun zaman beklemiş, Rojer'in Güney Kulesi'nde güvende olduğunu sanmıştı. Amanvah haklıydı. Biraz daha üstelemesi gerekirdi.

"Rojer kulede öldü," dedi Araine daha sonra çay vaktinde. "Janson tuvalette deşilmiş bir şekilde bulundu."

"İkisi de birer saat arayla öldürülmüşler," diye dikkatlerini çekti Lorain, "burnumuzun dibinde."

"Bir düzine saray muhafızını da unutmayalım," dedi Leesha. "Siz serbest bırakılmasını kabul ettikten sonra, içlerinden biri arkadaşımı öldürdü. Janson'dan emir ve para alan adamlar. Sizce neden bir düzine silahlı muhafız Rojer'in hücresine girmiş olabilir?"

"Bilmediğime eminim," dedi Araine. "Bildiğim tek şey öldükleri. Saray muhafızları, Leesha. *Benim* muhafızlarım. Öldüler ve Amanvah kayıp."

"Belki de surda dikkatimizi dağıtırlarken kardeşi onu kurtarmaları için adamlarını yollamıştır," dedi Leesha, "ve bu fırsattan yararlanıp tehlikeli bir vekili ortadan kaldırmışlardır."

"Ya da cadı gizlice içeri iblis kemiği sokmayı başarmıştır," dedi Lorain.

Leesha kafasını salladı. "Olabilir. Ya da başka bir açıklaması vardır. Ne olursa olsun, mesele çözülmüş görünüyor ve bir an önce bunu geride bırakmak istiyorum."

"Bunu nasıl söylersin?" dedi Araine. "Kemancın için adalet istemiyor musun? Umurunda değil mi?"

"O kemancı Dağ Mızrakları'nın öldürdüğünden çok daha fazla insanın hayatını kurtardı," diye çıkıştı Leesha. "Dünyadaki en iyi arkadaşımdı ve gittiği için kalbim kırık."

Sert bakışlarla öne doğru eğildi. "Ama bu döngüyü yeterince

izledim. İki yıl önce Jasin Altınses, Rojer'in efendisini öldürüp Rojer'e soluğu benim hastanemde aldırdı. Sonra Jasin bu işi bitirmeye çalıştı ve Rojer kendini savunduğu için hapse atıldı. Rojer muhtemelen Janson'ın emriyle öldürüldü ve karşılığında kendisi de öldü. Bu işin bitmesi için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor?" Kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey Rojer'ı bana geri getiremez, o nedenle onu Çukur'a götürüp defnetmek dışında hiçbir şey istemiyorum."

"Olanları geride bırakma lüksüne sahipsin," dedi Lorain, "güneye bir haftalık yolculuk. Ama cinayet sarayda işlendi. Katili bulunmalı ve Rojer'in cenazesi bir kanıt."

Leesha'nın fark edilir şekilde sabrı taştı, fincanını masaya öylesine sertçe bıraktı ki, tıngırdayıp döküldü. Bu sadece bir roldü ama Rojer'in performansıyla gurur duyacağını düşündü. "Kabul edilemez. Halkımla uzun süredir Angiers'ta mahkum edildik. Ormancı Baron yakında binlerce Ormancı ile şehirde olacak. Buraya geldiğinde, size emanet ettiği en yakın arkadaşının nasıl öldürüldüğüne dair soruları olacak, öyle ya da böyle yola çıkacağız."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Lorain.

"Bu bir gerçek," dedi Leesha.

Lorain kafasını iki yana salladı. "Angiers artık zayıf değil..."

"Küçük numaranın beni etkilediğini düşünme, Prenses," dedi Leesha. "Ateşin sırrı hakkında senden daha çok şey biliyorum. Angiers'ı kurtardın ama başlattığın saldırı çok daha kötü sonuçlar doğurabilir. Birlik olmamız gerekirken iblislerin işini onlar için yapıyoruz."

Lorain burnundan güldü. "Şu İblis Savaşı Kurtarıcı saçmalığına inanıyor olamazsın."

"Kurtarıcı'ya inanmıyorum," dedi Leesha, "ama iblislerin bize karşı birleştiklerinden hiç şüphem yok. Birini zihnimde hissettim ve neler yapabileceklerini biliyorum. Yeni silahların onlara karşı işe yaramaz olacak."

"Göreceğiz," dedi Lorain. "Ama üç yüz yıldır iblislere karşı savaşıyoruz. Saldıran biz değildik."

Leesha kafasını evet anlamında salladı. "Bu savaşta hepimiz ödün verdik. Hepimizin ellerinde yeterince kan var." Sırayla her birine baktı. "Oğlunun hayatını kurtardım, Araine. Ve seninkini de

Lorain. İkisini de kendimi ve karnımdaki hayatı riske atarak kurtardım. Lütfen müttefik olarak barış içinde ayrılalım."

İki düşes birbirlerine baktılar, yüz ifadeleri bile çok şey söylüyordu. Araine Leesha'ya başıyla işaret etti. "Rojer'i ve yeni çıraklarını alıp barış içinde git."

Yeni çıraklar. Jizel hastanesini kapatıp Düşes Anne'nin Kraliyet Otacısı olacak ve çıraklarını Çukur'da eğitim almaları için Leesha'yla birlikte gönderecekti. Bu "çırakların" arasında hamile Düşes Melny ve Araine'in haberi olmasa da, Amanvah ile Sikvah da vardı.

O ikili Çukur'da tekrar ortaya çıktıklarında düşeslerin soruları olacaktı ama bu sorulara yüzyüzeyken cevap vermek yerine Ulaklar aracılığıyla cevap vermek daha iyiydi. Leesha'nın ona bir ordu dolusu Ormancı eşlik etmeden bir daha Çukur'dan ayrılmaya niyeti yoktu.

31. BÖLÜM

ISLIKÇI

D.S. 334 KIŞ

Abban daha önce *Sharum*ların kaçtığını hiç görmemişti. Everam şahidiydi, daha önce kaçtıklarını bile hatırlamıyordu. Paniğin sebep olduğu çirkin, düzensiz bir olaydı.

Jayan'ın birliklerinin en seçkinlerini oluşturan binlerce *dal'Sharum* şehre girmişti. Sadece bir avucu çığlık çığlığa ve kan içinde geri dönebilmişti. Savaş alanını tamamen terk edenler hiçbir planları olmadan ordunun geldiği yöne doğru atlarını sürmüşlerdi. Birliklerin geri kalanını –kuşatma ekiplerini, *kha* ve *chi'Sharum*ları ve Jayan'ın özel korumasını– yanlarından geçerken arkalarında bıraktıkları bulanık çamurun içinde şaşkınlıkla bırakmışlardı. Onları örnek alan diğerleri de görev yerlerini terk edip kaçan savaşçıları takip etmişlerdi.

Abban yenilginin büyüklüğünü idrak edince, "Everam'ın sakalı," diye nefesini verdi.

Kulaksız'a döndü. "Sandığımı getir." Dilsiz *kha'Sharum* çadırdan çıkarken Abban diğer koruması, oğlu Fahki'ye döndü. "Haritalar ve evraklar, evlat, çabuk ol. Bir an önce kaçmalıyız..."

Tam o sırada çadırın kapakları açıldı ve Jayan içeri daldı, onu Hasik ve Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan iki *kai'Sharum* izledi.

"Cesur planın buraya kadarmış, *khaffit*!" diye uludu Jayan.

"*Planım* mı?" diye sordu Abban. "Ben sadece Sharum Ka'nın bilgeliğiyle hemfikir olduğumu belirttim. Zafer vaat eden *dama'ting*'di."

"*Chi'Sharum* korkakları teslim oluyorlar," dedi Hasik çadırın açıklığından bakarak. Dışarı çıktı, ağır çadır kapağı kapanana kadar bağırışlar ve kaos içeri doldu.

"Mızraklarını bize çevirmelerinden iyidir," dedi Abban. "Ganimet ya da onları ileri sürecek *dal'Sharum* kırbaçları olmadan, yenilgimizi paylaşmalarının onlar için kârlı bir yanı yok."

"Everam'ın Sarnıcı'na döndüğümüzde o yalancı cadıyı öldüreceğim," dedi Jayan.

"Tam olarak yalan söylemedi," diye dikkatini çekti Abban, hâlâ evraklarını toplayıp Fahki'nin tuttuğu eyer çantasına doldurmakla meşguldü. "Kapıları kırıp şehre gireceğini söyledi ve bunu gerçekten yaptın."

"Dakikalar sonra adamlarımın katledileceğini atlamış," diye hırladı Jayan.

"*Dama'ting* kehanetleri hiçbir zaman umrumda olmadı," dedi Jayan. "Asla her şeyi söylemezler."

"Öyle mi?" diye sordu tekrar çadıra giren Hasik.

Jayan ona baktı. "Ne oluyor?"

"*Dama'ting* kehanetleri duymayı istediğimiz şeyi bize söylemek için değildir," dedi Hasik. "Everam'ın iradesini iletmek içindir. Bugüne kadar buna gerçekten inanmamıştım."

"Everam'ın hayaları, Islıkçı!" diye bağırdı Hayan. "Ağzında ne geveliyorsun?!"

"Dama'ting Asavi'ye şişman *khaffit* Abban'dan intikamımı alıp alamayacağımı sordum," dedi Hasik. "Bana dumanın ve yıkıntının hakim olacağı, Sharum Ka'nın Everam'ın gözünden düşeceği bir günün geleceğini söyledi." Kolunun ucundan kavisli bir bıçak çıkardı. "Ve o gün, kimsenin intikamımı almama engel olamayacağını."

"Sen ne yapıyorsun!" diye Jayan tiz bir ıslık çaldı. "Islıkçı! Kendine gel!"

İki *kai'Sharum* hızlıydılar, anında silahlarını hazırlayıp Jayan'ın önüne geçtiler.

Hasik korkusuzca saldırdı, ifadesiz bir yüzle mızraklardan birini savuşturup *kai'Sharum'*un kalkanını sertçe tekmeleyerek onu Abban'ın masasına savurdu ve kâğıtların yere düşmelerine neden oldu.

Hasik diğer *kai* duruşunu değiştiremeden boşluğa girdi. Döndü, kavisli bıçağını savaşçının kalkan tutan kolunun koltuk altına, bütün Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın taktığı sağlam cam zırhın küçük bağlantı yerine sapladı.

Hasik bıçağı geri çekemeden Jayan saldırıya geçti ve mızrağıyla zırhsız boğazını hedef aldı. Hasik onun hamlesini gördü ve başını eğerek kaçındı. Sarığının altındaki miğferi teğet geçerken kulağının bir kısmı koptu.

Hasik kahkaha atıp mızrağın sapını ucunun hemen altından yakaladı ve onu kenara çekerken elini sağlam bıçağın sapına dolayıp sert bir yumruk attı. Jayan'ın burnu kırıldı ve hissiz bir şekilde geriye düştü.

"Kaç, Baba!" diye bağırdı Fahki, eyer çantasını onun ellerine tutuşturup Abban'ı çıkışa doğru itti. İyi niyetli olabilirdi ama çocuk yine de bir aptaldı, Abban'ın sakat bacağı onu taşımakta zorlanırken Fahki babasını itmeye devam etti. Abban yere düştü, Fahki de üzerine serildi.

Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan hayatta kalan *kai,* uçuşan kâğıtların arasında ayağa kalktı. Mızrağını kaybetmişti ama Hasik'inkine benzer bir bıçak çekip kalkanını tutarak yaklaştı.

Kalkanın bıçak dövüşünde avantaj sağlaması gerekirdi ama Hasik saldıracakmış gibi yaptıktan sonra bıçağını düşürdü ve kollarını açıp kalkanın etrafına doladı. Dönüp vahşi bir güçle kaldırdı. *Kai,* Hasik'in üzerinden kenara fırlatıldı ve Abban adamın havadayken kolunun kırıldığını duydu.

Kai sırt üstü düştü ve Hasik zorlanmadan onun diğer bileğini kırıp *kai*'ın bıçağını kendisininkiyle değiştirdi. *Kai* yüzükoyun dururken, Hasik onun göğüs zırhını tutup çekti ve kayışları koparıp bıçağını saplamadan önce adamın göğsünü açtı.

Abban'ın bacağı acıyla zonkluyordu ama aldırmadı, ayağa kalkabilmek için hem Fahki'yi hem de koltuk değneğini var gücüyle çekti.

Jayan inleyerek tek kolu üzerinde doğruldu. "Islıkçı, bu da ne..."

Hasik onun üzerine atılıp bıçağı Jayan'ın ağzına soktu. Kavisli bıçağı Kurtarıcı'nın ilk oğlunun beynine doğru iterken yüzünde iblis hırlamasını andıran bir ifade vardı.

"Adım!" Hasik bıçağı çekip tekrar sapladı. Bu kez rahatlıkla sapına kadar içeri kaydı. "Islıkçı!" Bıçağı tekrar çekip üçüncü kez sapladı. "Değil!"

Kulaksız o sırada geri döndü. Dilsiz, Abban'ın hazine sandığını tutarak çadırın girişinde durdu.

Abban hiçbir şey demedi, elini kaldırıp öldür işaretini yaparak Hasik'i gösterdi.

Pike yapan bir rüzgâr iblisi gibi, Kulaksız üç koşar adım attı. Altınla dolu sandık doksan kilodan ağırdı ama Kulaksız onu rahatlıkla kafasının üzerine kaldırıp fırlattı. Hasik'in sırtına isabet edip onu Jayan'ın cansız bedeninin üzerine düşürdü.

Kendi cam zırhıyla korunan Hasik ciddi bir şekilde yaralanmadı, sendeleyerek ayağa kalktı ama Kulaksız aradaki mesafeyi aştı, Hasik'i yakaladı ve yere devirdi.

"Çabuk, oğlum!" diye bağırdı Abban çıkışa doğru topallayarak. "Gel!"

Dövüşçüler çadırın zemininde yuvarlandılar. Daha ağır olan ve kontrolü elinde tutan Kulaksız üzerine çıkıp Hasik'in bıçak tutan elini diziyle yere sabitledi. Hasik'in diğer kolunu bileğinden tuttu ve serbest eliyle yüzüne yumruklar indirdi. Güçlü ve korkunç yumruklardı ama Abban *sharaj*'da çocukluklarından beri Hasik'in yemek sırasında nasıl dövüştüğünü görmüştü ve kavganın burada bitmeyeceğini biliyordu.

Yumruklardan biri Hasik'in başını yana çevirdi ve Hasik, Kulaksız'ın onu yere sabitlediği elinin bileğini ısırdı. Dev konuşamıyordu ama acıyla yüklü donuk kükremesi daha korkunçtu, insanlıktan yoksun hayvani bir haykırıştı.

Tutuşu zayıfladığı anda Hasik elini kurtardı ve boğazına yumruk atarak Kulaksız'ın bağrışını kesti. Yerden yükselip sağır devi altına aldı ve Abban'ın çadırın çıkışına yaklaştığını gördü.

"Bu kez değil, *khaffit*!" diye bağırdı bıçağı fırlatırken.

Abban kollarını hava kaldırdı ama bıçak başını ya da göğsünü hedef almamıştı. Sağlam bacağının kalçasına saplandı ve Abban çığlık atarak tekrar yere düştü.

"Baba!" diye bağıran Fahki yanına koştu.

"Hemen kaç," dedi Abban ona. "Savaşçıları bulup Hasik'in Sharum Ka'yı öldürdüğünü söyle."

"Seni bırakmayacağım," dedi Fahki ve Abban'ı ayağa kaldırmayı denemek için yere çöktü. Bacağından sıcak kan süzülüyordu ama Abban dişlerini sıktı ve ayağını yere koyup bütün ağırlığını deve koltuk değneğine verdi. Birinin yardım etmesi için bağırdı ama dışarıdaki karışıklık yüzünden çadırın kalın duvarlarının ardında kimse onu duymadı.

Hasik ile Kulaksız ayağa kalktılar, sakat bırakmak ve öldürmek amacıyla yumruklaşıyorlardı. Kulaksız zor dayanıyordu. İki adamın yüzü de kan içindeydi ve şişmeye başlamıştı. Kulaksız'ın gözlerinden biri kanla dolmuştu ve Hasik'in kırılan burnu yanağına yapışmıştı.

Ama gülümsüyordu. Orduları yok edilmiş, Jayan ölmüş ve Hasik canı için savaşıyordu ama acımasız hadım, Abban'ın daha önce hiç görmediği şekilde sırıtıyordu.

Abban bir adım atmaya çalıştı ama Fahki'nin ona destek olmasına rağmen acı dayanılmazdı.

Hasik, Kulaksız'ı kulaklarından tutarak onu savunmasız bırakmayı başardı. Miğferinin tepesini Kulaksız'm yüzüne iterken onu sertçe kendine doğru çekti. Miğferinin sivri ucu dilsizin alnında tırtıklı bir delik açtı.

Dev, Hasik'i sertçe geri ittikten sonra haykırarak kafasını tuttu.

"Bunu mu arıyorsun?" Hasik kahkaha atarak kopardığı kolunu havaya kaldırdı. "Şimdi gerçekten kulaksızsın!"

Dev tekrar hamle yaptı, ilk kez kızgın görünüyordu. Yumrukları bir deveyi bile bayıltabilirdi ama Hasik onları rahatlıkla savuşturup iyice yaklaştı ve karnına topuğuyla tekme attı. Kulaksız çadırın orta direğine doğru devrilirken onu ortadan ikiye böldü ve tente çatının üzerlerine geçmesine neden oldu.

Abban dişlerini sıkarak bütün gücüyle çadırın çıkışına doğru ilerledi. Bir adım. İki. Ama Hasik birbirine giren çadırın içinden çıkarken adımları yeterli değildi.

"Arkama geç," dedi Abban, Fahki'nin kolunu tutup onu Hasik'in yolundan çekerek. "İstediği benim."

"Ona izin vermeye..." diye söze başlayan Fahki babasının karşısına geçti.

"Aptal olma," diye sözünü kesti Abban. "Onunla boy ölçüşemezsin."

"Babanı dinlemelisin." Hasik hâlâ gülümsüyordu. "Kaç ve babanı *inevera*'ya bırak." Gözleri Fahki'nin mızrağına takıldı. "Yoksa seni kendi mızrağınla beceririm."

"Shar'Dama Ka'nın sana yaptığı gibi mi?" diye sordu Abban.

Hasik'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve Abban deve koltuk değneğini ileri doğru itip ucundaki on beş santimetrelik elektrumu fırlatan mekanizmaya bastı. Bıçak bilinen en ölümcül zehir olan tünel engerek yılanı zehrini taşıyordu.

Ama Hasik mümkün olduğunu sandığından daha hızlı hareket edip devenin ayağını koltuk değneğinin dibinden yakalayıp yana itti. Onu Abban'ın elinden alıp *khaffit*'i yere serdi ve koltuk değneğini dizinin üzerinde kırdı.

Fahki haykırarak üzerine yürüdü ve mızrağıyla hamle yaptı. Mızrak kullanmakta iyiydi, ama sadece bir çocuktu ve Hasik yaşayan en tehlikeli katillerden biriydi. Koltuk değneğinin bıçaklı yarısıyla mızrağın ucunu savuşturdu ve Fahki'nin dizinin yan tarafına sertçe bastı. Çocuk çığlık atıp dizinin üzerine düşerken mızrağının ucundan destek almaya çalıştı.

Hasik mızrağı tekmeledi ve değneğin sapıyla vurarak Fahki'yi sırt üstü yere düşürecek şekilde düşüşünü yönlendirdi.

Sonra Hasik elektrum bıçağını Fahki'nin kıçına sapladı. Zehir etkisini çabuk gösterdi. Fahki çılgınca kasılmaya başlarken ağzından beyaz köpükler çıktı.

"Erkekliğimi almış olabilirsin ama kendime göre hâlâ becerebilirim," dedi Hasik Abban'a sinsice yaklaşırken. Yine gülümsüyordu.

Çadır hışırdadı ve kendini karışıklıktan kurtarmaya çalışan Kulaksız donuk sesiyle bağırıp Hasik'in bacaklarına atladı.

Bu sadece anlık bir üstünlüktü. Hasik'in iki kolu da serbestti, birlikte düşerken bile uzattığı eklemleriyle dilsizin gözlerine ve en-

sesine vuruyordu. Yere düştüklerinde daha sert darbeler indirdi ve en sonunda dilsiz hareketsiz kaldı.

"Bunun geri dönüşü olmayacak," diye Abban, Hasik'i son kez uyararak. "Damajah seni bulacak. Hayatın bitti."

Hasik kahkaha attı. "Hayat mı? Hangi hayat? Hiçbir şeyim yok, *khaffit*. Böyle olmasını sağlayan sendin. Her gün küçük düşmekten başka hiçbir şeyim yok."

Hasik gülümsedi. "Utanç ve intikamımdam başla."

"Öyleyse beni öldür ve bu işi bitir," dedi Abban.

Hasik kahkaha atıp yumruk yaptığı elini havaya doğru kaldırdı. "Seni öldürmek mi? Ah, *khaffit*. Seni öldürmeyeceğim."

32. BÖLÜM

HORA GECESİ

D.S. 334 KIŞ

"Saldırı bitti," dedi Melan din adamlarına. "Bir katliam oldu."

Ashia adamların ellerini ovuşturup ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine vermelerini izledi. Bir gün önce Jayan'ın Sharum Ka olarak otoritesini fazlasıyla aşarak birliklerinin çoğunu alıp Angiers'a saldırmak için kuzeye gittiği haberini almışlardı. Din adamları o zamandan beri *dama'ting*lere öngörüde bulunmaları için yalvarıyorlardı. Jayan başarılı olduysa –bu ihtimal yüksekti– Kafatası Tahtı'nın sahibi olmak için harekete geçeceği kesindi.

Dramadan sıkılan Damajah tek başına zarlara danışmak için odasına çekilip kendisi yerine Melan'ı zarlara danışmak için yanlarında bıraktı.

Kara peçeli *dama'ting* kendi heyecanını katıp parlayan zarları sakat sağ eliyle attı. Dama'ting Sarayı'nda ilk, hatalı zar takımını güneşe tutmaya zorlandığı ve kemiklerine kadar yandığı fısıldanıyordu. Melan tırnaklarını uzatmıştı ve kaba, erimiş yanık izleriyle eli bir *alagai* pençesine benziyordu.

Dama'ting'in zarları din adamlarının sabaha kadar bitmek bilmeyen soruları nedeniyle tükendi ama onlara verebileceği bir haber yoktu. Tekrar denemek için güneşin batmasını beklemek zorunda kaldılar.

Dama'ting dışında Ashia odadaki tek kadındı ama kimse varlığına itiraz etmeye cesaret edemedi. Son zamanlarda kocası daha çok yanında olmasını istiyordu. Asome çok büyük bir baskının altındaydı ve son günlerde onun desteğine güvenmeye başlamıştı. Hâlâ *push'ting*'ti ama karı koca olarak birlikte olduklarından beri Ashia, hayatı Nie'nin uçurumuna çevirmeden Ala'daki birlikteliklerini sürdürmenin bir yolunu bulabilmelerini umuyordu.

"Başardı mı?" Ashan'ın sesi gergindi. "Jayan, Angiers kalesini aldı mı?" Kapalı bir görüşmeydi ve odada sadece en kıdemli din adamları bulunuyordu. Ashan Kafatası Tahtı'nda otururken, *Damaji*ler ve Kurtarıcı'nın *dama* oğulları zarları okuduğu bezin üzerine eğilen Melan'ın her iki yanında dizili bir şekilde kürsünün dibinde oturuyorlardı.

"Hiç şaşırtıcı olmaz," diye alay etti. "*Chin*ler zayıflar."

Melan biraz daha eğildi ve deseni incelemeye devam ediyormuş gibi başını eğdi. "Hayır. *Dal'Sharum*lar bozguna uğratıldılar. Hepsi geri çekildi. Kurtarıcı'nın ilk oğlu öldü."

Şaşkın bir sessizlik çöktü. *Damaji*ler düşüncesizce davranan genç Jayan'ın bu kadar kısa süre içinde başka bir büyük zafer kazanmasını istemiyorlardı. Ama aksi de dayanılamayacak kadar korkunçtu. *Dal'Sharum*lar bozguna mu uğratılmışlardı? Kurtarıcı'nın oğlu öldürülmüş müydü? Bir *chin* tarafından mı?

Shar'Dama Ka'nın yönetiminde zafer üstüne zafer kazanmaları, yüzyıllardır ilk kez halklarını kabile duygusunu aşan bir ulusal gurura yönlendirmişti. Hepsinin Everam'ın seçilmiş insanları, Evejahlar olduklarına ve *chin*leri boyundurukları altına alıp Evejah kanunlarını onlara kabul ettirmelerinin *inevera* olduğuna inanıyorlardı.

Bu Sharak Sun'dı, Sharak Ka için bütün insanlığı birleştirecek olan Günışığı Savaşı'ydı.

Yenilgi düşünülemezdi.

"Emin misin?" diye sordu Asome. Melan evet anlamında kafasını salladı.

"Çekilebilirsin," dedi Asome ve kadın başını eğip zarlarını alarak onları *hora* kesesine kaldırdı ve bezini katlamaya başladı.

"Kal," diye emretti Ashan. "Başka sorularım var."

Melan bezini katlamayı bitirip ayağa kalktı. "Özür dilerim Andrah ama Damajah herhangi bir habere ulaşırsam derhal yanına gitmemi emretti." Gitmek üzere arkasını döndü.

Ashan bu saygısızlığına yorum yapmak için ağzını açtı ama Asome ona izin vermeden araya girdi ve tahtın basamaklarının hemen önüne geçti. "Melan'ın annemin yanına gitmesine izin verin, amca. Konuşmamız gereken ve *dama'ting*'i ilgilendirmeyen çok şey var."

Ashan merakla ona bakarken, Asome başını eğdi. "Özür dilerim onurlu Andrah ama başarısız liderliğiniz bizi bu noktaya getirdi. Tahtta babam oturuyor olsaydı, Jayan böylesine aptalca bir şeye kalkışmazdı. Bu Everam'ın hükümdarlığınızdan hoşnut olmadığının açık bir göstergesi."

Dönüp bakışlarını odada gezdirip diğer adamlarla göz göze geldi. "Babamın geri dönmeyeceğini kabullenmenin zamanı geldi. Kardeşim öldüğü için onun yerine Kafatası Tahtı'na benim geçmem *inevera*'dır." Ashan'a baktı. "Beni reddetmeye hakkınız var. Ama bunu reddederseniz, onurlu bir şekilde ölmeyeceğinizi bilin."

Ashan kaşlarını çattı. "Tabii beni öldürebilirsen, evlat. Ama öncelikle karşına çıkacak *Damaji*leri temizlemen gerekiyor."

"Doğru." Asome kafasını salladı ve Ashan'a arkasını dönüp diğer adamları geçene kadar oluşturdukları koridorda ilerledi. "*Damaji*ler! Öne çıkın!"

Hep birlikte, *dama* kardeşleri ara geçide doğru bir adım atıp aynı anda selam vererek kendi kabilelerinin *Damaji*lerine döndüler. "Özür dilerim, onurlu *Damaji*," dediler aynı anda, "ama kabile liderliği için sana meydan okumak zorundayım. Beni reddetmeye hakkın var. Ama reddedersen onurlu bir şekilde ölmeyeceğini bil."

"Bu çok çirkin!" diye bağırdı Ichach. "Muhafızlar!"

Asome gülümsedi. "Hiçbir muhafız seni duyamaz, Damaji. Melan odayı sessizlik muhafazalarıyla mühürleyip kapıları sürgüledi."

Adamlar birden dövüş pozisyonu alırken, Ashia ilr Asukaji ani gerginliğin ortasındaki bir huzur adası gibiydiler. Ashia ne yapması gerektiğini bilmeden donup kaldı. Asome'nin bunu planladığı belliydi ama onun bundan haberi yoktu.

Birden *Melan'ın annemin yanına gitmesine izin verin* sözleri uğur-

suz bir havaya büründü. Asukaji'ye sorgularcasına bir bakış atarken, kardeşi boynuna bir zincir geçirdi. Hızlıydı ama yeterince değildi. Arkasında hızlı adımlarla hareket ederken yumruklarını çarprazlama tutup iyice sıktı.

Ashia öksürdü, başı bir yana düştü ama Asukaji'nin çekişine göre gidip öne doğru büküldü ve bir ayağını yere sağlam bir şekilde basıp diğerini arkasına doğru savurarak başının arkasına akrep tekmesi attı.

Kardeşi dayandı ama Ashia boğazındaki zincirin altına parmağını sokmayı başarıp güçlükle bir nefes aldı.

Boğulmak. Sonuçta, her zaman boğulmak vardı.

Ashia tekmelemeye ve serbest kolunun dirseğiyle Asukaji'yi dürtmeye devam etti ama Asukaji onu güçlü bir şekilde tutuyor, savurduğu darbelerine aldırmadan ayakları yerde dans ederken tutuşunu giderek sıkılaştırıyordu ve ikisi de birbirine engel olurken üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyordu.

Ashia bir an için doğrulmayı başardı ama tekme atmak için bir bacağını kaldırınca Asukaji hazırdı, diğer bacağına ayak bileğini dolayıp onu mermer zemine düşürdü.

"Gerçekten de onun *jiwah*'ı olabileceğini düşünmeye mi başlamıştın?" diye sordu Asukaji. "Onun için bir şey ifade ettiğini mi? Altında bir gece geçirdin diye benim yerime geçebileceğini mi sandın? Asome bana ait kardeşim. Şimdi ve sonsuza kadar benim olacak."

Asome onlara baktı, aurası duygusuz ve soğuktu. Asukaji sanki bir böceği eziyormuş gibi umursamazdı.

Ashia parmağını kanatana kadar zinciri çekiştirdi ama altına bir parmağını daha sokmayı başaramadı. Yüzünün şiştiğini hissetti ve artık bir an meselesi olduğunu anladı.

Shar'dama'nın *Damaji*leri infaz etmelerini izledi. Buna başka bir şey denemezdi. *Damaji*lerin hepsi *sharusahk* ustalarıydılar ama hepsi altmış yaşın üzerindeydi ve birkaçı çok daha yaşlıydı. Ayrıca çoğu kilo almıştı. Asome'nin yarı kardeşlerinin hepsi genç ve güçlülerdi, hayatlarının en güzel dönemine çok yakınlardı.

Ama bundan daha fazlası vardı. Hepsi şimdiye kadar ellerini yaralanmaya karşı muhafazalamışlardı ve her birinin sıktığı yumruk-

ları *hora* sihriyle güçlü bir şekilde parlıyordu. Yaraların özümsediği güç onlara insani olmayan bir kuvvet ve hız veriyor ve *Damaji*ler arka arkaya acımasız saldırılarına yenik düşerken onlara onursuz zaferler kazandırıyordu.

Majiyle mücadele etmeye devam eden yaşlı Aleverak dışında saniyeler içinde hepsi öldü. Yaşlı *Damaji* de gece *alagai* öldürmüştü. Hâlâ zayıf ve biraz solgundu ama onlarca yıldır olmadığı kadar güçlüydü. Şimdiye kadar ikisi de dövüşün seyrini değiştirecek bir hamle, tutuş ya da atış sergilememişti.

Ama görüş alanı bulanıklaşırken bile Ashia, Aleverak'ın çocuğun sadece boyunun ölçüsünü aldığını görebiliyordu, Maji'nin savunmasını keşfedip zayıflıklarını çözmeye çalışırken aurası sakindi.

Hedefine kilitlendiğinde bunu duruşunda gördü. *Damaji*ler Everam'ın ışığında göremezlerdi ama o da Maji'nin artan becerilerini ve dövüşürken sürekli sıktığı yumruğunu fark etmişti.

Aleverak, Maji'nin yumruğunu sürekli sıkmasını sağlayan güç hatlarını göremiyordu, ama genç *dama*'nın el bileğini ayak parmağıyla tekmeleyerek onları Enkido gibi rahatlıkla bozdu. Maji'nin refleks olarak eli açıldı, kendini çabuk toparlayıp yumruğunu tekrar sıksa da, olan olmuştu.

Herkes süren dövüşe odaklandığı için Asome de dahil olmak üzere hiç kimse Maji'nin elinden düşüp yerde seken iblis kemiğini fark etmedi.

Ama hepsi dövüşteki değişikliği görebiliyordu. Aleverak'ın ifadesi sakindi ama Damaji daha acımasızca üzerine yürüdükçe Maji'ninki giderek korkuyla doluyordu. Bir adım geri çekildi.

Savas, Maji'nin yardımına koşmak için öne çıktı ama Asome elini kaldırarak onu durdurdu. "Bu sınav sadece onun için, kardeşim." Savas hoşnut görünmüyordu, ama başını eğip geri çekildi.

Birkaç saniye sonra Aleverak, Maji'nin boğazını sıkarak onu yere sabitledi.

Ashia mücadelesini yenilemek için o anı seçti, bilincini yitirmeden önce bu son çabasıydı. Dövüş yüzünden dikkati dağılan Asukaji tekrar ona odaklandı ve tutuşunu sıkılaştırdı ama önemi yoktu. Uzattığı parmakları iblis kemiğini kavradı. Sihrin tırnaklarına çizdiği muhafazaları karıncalandırdığını ve onu yeni bir güçle doldurduğunu hissetti.

"Baban Shar'Dama Ka bana bir yemin etti evlat," dedi Aleverak. "Majah kabilesini yönetmeme asla karşı çıkmayacağına, doğal bir şekilde öldükten sonra Maji'nin liderlik için oğlumla dövüşebileceğine dair söz verdi."

Asome başını eğdi. "Bunu biliyorum, onurlu Damaji. Ama ben babam değilim. Ettiği yeminler benim değil."

"Evejah kanunlarında, babaların ettiği yeminlerin oğullarını da bağladığı belirtilir," dedi Aleverak. "Ve Kafatası Tahtı'nda edilen yeminler hepimizi ilgilendirir. Anlaşmaya uysaydın, bu gece sana karşı durmazdım."

Pis pis sırıttı. "Aksine, yemini bozup onursuz bir *chin* gibi gece saldırmayı seçtin. O nedenle zaferin tamamlanmayacak." Maji'ye baktı. "Yerime geçebilecek başka bir Majah'ın yok." Bunun üzerine, Maji'nin boynunu kırdı.

Yeni *Damaji*lerin hepsi geri çekilip Asome ile Aleverak'a yolu açtılar. Yaşlı *Damaji* Kafatası Tahtı'nın basamaklarının önündeki yerini alıp Asome'nin yolunu engelledi.

Ashan basamakların tepesinde hazır duruyordu. Geleneklere göre, aralarındaki yol açılana kadar beklemesi gerekiyordu ama babası bir savaşçının kalbini sahipti. Dövüşmeye hevesliydi.

"Bu gece halkımızı onurlandırdınız, Damaji," dedi Ashan. "Everam sana Cennet'in kapılarını kendisi açacak."

"Henüz ölmedik," dedi Aleverak, Asome ona doğru gelirken.

Ashia kocasında *hora* parıltısı göremiyordu. Kardeşlerinin onursuzca kazanmalarına izin vermiş olabilirdi ama geleneklerin gerektirdiği gibi dövüşecekti.

Sert ve hızlı bir şekilde saldırdı. Aleverak yana doğru bir adım attı ama Asome bu hamlesine hazırlıklıydı, gövdesini büküp dirseğini Aleverak'ın koltuk altına vurdu. Gücünü kaybederken uzvu yakalayıp yaşlı adamın dengesini bozmak için onu çekti. *Damaji*'nin kemerini tutup onu yerden kaldırdıktan sonra dizini sertçe geçirip Aleverak'ın omurgasını üzerinde kırdı.

Asome *Damaji*'nin yığılmasına izin verdi, gözlerini Ashan'a dikerek ayağa kalkarken yaşlı adam gevşek ve unutulmuştu.

Ashia yavaşça zincirin altına bir parmağını daha geçirdi. Henüz serbest kalması için yeterli bir üstünlük değildi ama hırıltılı bir ne-

fes aldı ve gücünü iki katına çıkardı.

Asukaji tutuşunu sıkılaştırdı. "Everam'ın sakalı adına, bana bir iyilik yap ve saçlarıma ak düşmeden öl, kardeşim."

Ashia üçüncü parmağını da boğazıyla zincir arasına soktu, ama gücünü toplarken boğuluyormuş gibi sesler çıkarıp gevşedi.

Ashan tahtın basamaklarından aşağı indi ve Asome yerde birbirlerine denk durabilmeleri için karşısında boyun eğdi. Kardeşleri aralarında duran ölüyü kaldırdılar.

"Annenin ihanetinden haberi var mı, evlat?" diye sordu Ashan. "Öz oğlum gibi yetiştirdiğim senin ihanetinin?"

"Annemin hiçbir şeyden haberi yok," dedi Asome. "Annem hakkında zarlar Melan'a, *Oğullarına karşı hep kör olacak*, dedi ve bu birçok kez kanıtlandı."

"Tahtta kalmana izin vermeyecek," dedi Ashan.

"Kendi tahtından da vazgeçecek," dedi Asome. "Büyükannem Damajah olmaya daha uygun. Shar'Dama Ka olarak ilk emrim aziz ilan edilmesi olacak."

"Önce basamaklara ulaşmalısın," dedi Ashan.

*Shar'Damaji*ler duygusuzca izlerken Asome ile Ashan Kafatası Tahtı için savaşıyorlardı.

Aleverak daha uzun dayandı. Asome amcasının ilk üç darbesini savuşturdu, Ashan'a saldırgan bir tekme atmaya hazırlandı. Ashan darbeden kaçındı ama Asome'nin bacağını boynuna dolamasına engel olamadı. Geri kalanı vücut ağırlığı halletti.

Ashia'nın babası kırk yaşına girmeden büyük bir *sharusahk* ustası olmuştu ama Asome onu bir *nie'Sharum* gibi etkisiz hale getirdi. Boynunu kırarken çıkan ses taht odasında yankılandı.

Asome kardeşlerine baktı. Aceleyle tahta giden yolda doğru sırayla diz çöküp Asome basamaklardan çıkarken alınlarını yere yasladılar.

Bütün gözler kocasının üzerindeyken Ashia saldırıya geçti ve başını geriye atarken boynundaki zinciri sertçe çekti. Asukaji'nin burnunun kırıldığını hissetti ve tutuşu gevşeyince zincirden kurtuldu.

Bütün gözler şaşkınlıkla ona döndü ama Ashia hiç tereddüt et-

meden kardeşinin ensesine kusursuz bir darbe indirdi ve kemiğini kırıp omuriliğini parçaladı.

"Asukaji!" diye kükredi Asome, soğuk aurası nihayet parladı.

Ama tahta çıkmaya devam etti ve kalan basamakları iki büyük adımda alıp kürsüye vardı. Ashia da soyluların bölümüne açılan çıkışa doğru koştu.

Asome tahta atladı ve gözleri nefretle parlarken kükreyerek "Onu öldürün!" diye emretti.

Ashia kendini sarayın Damajah'ın kanadının bulunduğu çıkışına savurdu ama Asome'nin uyardığı gibi Melan *hora* sihriyle bütün kapıları mühürlemişti. Şehrin surlarına omzuyla vurmaktan farksızdı.

Farklı bir tarafa yönelip Kurtarıcı'nın oğulları öfkelerini ona çevirirken büyük sütunlardan birine doğru koştu.

Görüş alanları engellenir engellenmez, ikinci sütuna geçip yükseğe sıçrayarak hızla yukarı tırmandı. Kuzenleri sütunların etrafını dolaşıp gittiğini görünce Damajah'ı koruyan oyuklardan birine girdi.

Everam'ın mızrak kardeşlerinin taht odasından kendi çıkışları vardı ve *dama'ting* bunları engellememişti.

Sarayın etrafındaki sessizlik muhafazaları dışarıdaki muhafızların olanlardan habersiz kalmalarına neden oluyordu. Sakince görev yerlerinde duruyorlardı, açık salona ulaşana kadar rahatlıkla kaçınılabilirlerdi. Asome her an mührü bozup bütün sarayı teyakkuza geçirebilirdi ama şimdilik yol açıktı. Görevi bir tür darbeyle karşı karşıya olabilecek Damajah'ı korumaktı.

Ters yöne koşarken, "Everam beni affet," diye fısıldadı Ashia.

"Hayır, onu sana kesinlikle vermeyeceğim!" Kajivah büyük büyük torununu korumacı bir şekilde çocuğa uzanan Ashia'dan kaçırdı.

"İkiniz için de burası güvenli değil," dedi Ashia. "Asome taht odasında *Damaji*leri öldürdü. Huzursuzluk geçene kadar sizi Damajah'ın korumasına götüreceğim."

Kajivah bir adım daha geri çekildi ama Ashia büyükannesinin

başparmağını yakalayıp hafifçe çevirdi ve kollarından düşen Kaji'yi rahatlıkla yakaladı.

"Bana el sürmeye nasıl cesaret edersin seni..."

Ashia oğlunu göğsüne bastırdı ve onu ipekten bir askıya aldı. Yarı uykulu çocuk memesini ararken cüppesini emmeye başladı. "O senin değil, benim oğlum Tikka. Onu güvende tutmak istiyorsan gitmeliyiz. Hemen."

"Senin oğlun mu!" diye sordu Kajivah. "Acıktığında memen nerede? Ağladığında neredesin? Bidosunu ıslattığında? *Alagai*'yla savaşmaya gidiyorsun. Ve sonra seni iblis kanı içinde onu ezerken buluyorum..."

Ashia yüzünün kızardığını hissetti. "Sandığın gibi değildi. O bir kazaydı."

Kajivah peçesini kaldırıp Ashia'nın ayaklarına tükürdü. "Asıl kaza ailemizi utandıran anormal bir torunumun olması."

O kadar gülünçtü ki, Ashia gülmeye başladı. "Bu kadar aptal mısın, Tikka? 'Anormalliğimin' sebebinin sen olduğunu göremiyor musun? Ne anlama geldiğini hiç düşünmeden beni ve kardeşlerimi Dama'ting Sarayı'na ittin. Beni dönüştürdüğün kişiyim, ne eksik ne de fazla."

"Ve şimdi de Damajah'ın korumasına sığınmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Kajivah. "Seni bu hale getiren kadın beni torunumdan mı koruyacak?"

Ashia peçesini açıp boğazındaki kıpkırmızı çizgileri gösterdi. "Öz kardeşim bu gece beni öldürmeye çalıştı Tikka. Kimse güvende değil."

"Asukaji mi?" diye sordu Kajivah şaşkınlıkla. "Ona ne yaptın?" Hızla Ashia'nın yanına gidip onu yumrukladı. "Cadı! Asukaji'ye ne yaptın?!"

Ashia, Kaji'yi korumak için yana dönüp darbelerini rahatlıkla savuşturdu. Kadının kolunu tutup başparmağını acı kavuşumuna bastırarak onu kapıya doğru yönlendirdi. Kajivah, Ashia'nın istemediği bir yöne gitmeye her çalıştığında, yaşlı kadına bir sancı saplayarak çok geçmeden direncinin üstesinden geldi.

Koridora çıkar çıkmaz bir bağrış duyuldu ve altı *Sharum* onlara engel olmak için üzerlerine doğru koştu.

"Sizi sağ salim bulabildiğimiz için Everam'a şükürler, Kutsal Anne," dedi onlara liderlik eden *kai'Sharum*. "Torununuz güvende olduğunuzu duyduğuna sevinecek." Dönüp mızrağını Ashia'ya doğrulttu. "Çocuğu Kutsal Anne'ye verip geri çekil. Hemen."

Ashia elini arkasına götürüp kısa mızraklarından birinin sapını kavradı. "Oğlum bana ait."

Kai'Sharum gülümsedi. "Öyle olacak. Shar'Dama Ka *Jiwah Ka*'sının sağ salim geri döndüğünü görmekten de çok mutlu olacak."

"Kendi elleriyle öldürebilmek için mi?" diye sordu Ashia.

"Fazla seçeneğiniz yok, Prenses," dedi *kai*. "Kendi oğlunuzu kalkan olarak kullanarak savaşmayı mı seçeceksiniz?"

Gülümseme sırası Ashia'daydı. "Oğlum için endişelenmiyorum, *Sharum*. Ona mızrak doğrultacak kadar aptal olanlar için endişeleniyorum."

"Yeter." Kajivah araya girip Kaji'ye uzandı. "Bitti, Ashia."

Ashia nefesini verdi elini mızrağının sapından çekerken gevşedi. Büyükannesine döndü ve oğlunu göğsüne bağlayan askının düğümünü kurcalar gibi yaptı.

Ama Kajivah yeterince yaklaşınca bedenleri bir anlığına etraflarını saran savaşçıların görüşünü engelledi. Ashia yaşlı kadına hızlı ve kusursuz bir darbe indirip yere yığılırken onu yakaladı.

"Tikka!" Ashia savaşçılara korku dolu bir bakış attı. "Ona yardım edin! Kutsal Anne'nin yardıma ihtiyacı var!"

Donup kalan adamlar ne yapmaları gerektiğini bilmez bir halde yaşlı kadına doğru eğilirken ellerindeki silahları unuttular. Kutsal Anne'ye el sürme düşüncesi hiç şüphesiz onları *alagai* sürüsüyle karşı karşıya kalmaktan daha çok korkutuyordu.

Ashia karışıklık sırasında saldırıya geçip ona en yakın savaşçılara muhafazalı keskin camlar attı.

Adamlar silahlıydı ama Ashia fırlattığı camlarla bir sineğin kanatlarını bile kopartabilirdi. Savaşçılardan birinin başı şah damarına bir cam sokabileceği şekilde eğikti. *Sharum*ların miğferlerinde burun koruyucuları yoktu, o nedenle cam bir diğerinin gözlerinin arasına isabet etti. İnce kemiği kırıp beyninin derinliklerine ilerlerken hafif bir çıtırtı duyuldu.

Ölen savaşçılar silah arkadaşlarının üzerine düşerken şaşkınlık daha da arttı. *Sharum*lardan biri diğerlerinden daha hızlıydı ama öne çıkarak zırhındaki kasık boşluğu savunmasız kaldı ve Ashia'ya bacağını kalçasıyla birleştiren kas grubunu koparması için fırsat verdi. Savaşçının bacağı yığılırken, *kai'Sharum*la arasında açık bir alan bıraktı.

Ashia kısa mızraklarından birini *kai*'ın boynuna saplarken Kaji uyanıp huzursuzca ağlamaya başladı. Kai'ı bir başka savaşçının önüne atarken Ashia askısından başka bir mızrak çıkardı. Karışıklıkta hızlı bir hamleyle savaşçının mızrak tutan kolunu cansız bir şekilde yanına düşürdü ve yanından geçip gitti.

Saldırılardan kurtulmuştu, önündeki yol açıktı. Hızla koşarsa, gizli geçitlerden birine tırmanabilirdi...

"Bura! Kamen! Kutsal Anne'yi Shar'Dama Ka'ya götürün!" diye gürledi bir ses. "Geri kalanınız onu takip edin!"

Ashia arkasına baktı. Kırmızı peçeli bir eğitim subayı adamların kontrolünü aldı ve iki savaşçı mızraklarını bırakıp bir sedye oluşturmak için giysilerini çıkarırken saldırıya önderlik etti.

Ashia şimdiden üç adam öldürüp ikisini sakat bırakmıştı. Onurlu savaşçılar liderlerinin emirlerini yerine getiriyorlardı. Sharumlar artık Sharak Ka'yı kaybetmişlerdi.

Ama adamların Kajivah'ı onu Damajah'm yerine geçirmek için kullanabilecek Asome'ye götürmelerine izin veremezdi. Savaşçıların kocasına çocuklarının artık Inevera'nın velayetinde olduğu haberini ulaştırmalarına da izin veremezdi.

Aşağı baktı ve Kaji'yle göz göze geldi. O sırada Kajivah'ın haklı olduğunu anladı. Görevinin çocuğuyla arasına girmesine izin vermişti ve bunun sonucunda onu neredeyse kaybediyordu.

"Cesur ol, Kaji," diye fısıldadı. "Uçurumun kenarında birlikte yürüsek de seni bir daha bırakmayacağım."

İki mızrağı da otuz santimetrelik ucu jilet kadar keskin muhafazalı camla kaplı sapları altmış santimetrelik kısa mızraklardı. Ashia uçlarındaki başlıkları çıkarıp çevirerek onları birleştirirken Kaji esneyip gözlerini kapattı.

O hazırlanırken, çocuğa zarar vermeden nasıl saldıracağından emin olmayan eğitim subayı bile duraksadı. Adam farkında olma-

dan gardını etkisiz hale getirdi ve öldüğünü bile anlamadı.

Ashia düzenli bir şekilde solumaya başladı ve Everam'ın ışığında hedeflerini seçerken kalan dört savaşçının içinde dolaşan güç hatlarını izledi. Sert bir tekme birincinin ayak bileğini kırarken, ikincinin hamlesinden kaçınmak için ona fazlasıyla süre verdi. Ashia iki elinde mızrağını döndürdü ve ikinci bıçağı bir sonraki adamın kalkanının kenarından aşağı saplayıp mızrak tutan elini kopardı. Adam korkuyla yere düşerken bir sonraki savaşçıya giden yolu açtı. Bu hazırdı ama Ashia geri çekildi ve ikinci savaşçıdan gelen bir darbeyi savuştururken birincisine öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandı. Adam sağlam ayak bileğinin üzerinde dengede durmakta zorlanıyordu ve Ashia onu hafifçe iterek savunmasında bir boşluk oluşturdu.

Eli kopan savaşçının kendini toparlamak için daha fazla zamana ihtiyacı olacağını sanmıştı ama adam boğuk bir sesle haykırıp kalkanıyla ona doğru atıldı.

Kaçacak yeri kalmayan Ashia gövdesini çevirdi ve darbe sırtındaki zırh tabakasına isabet etti. Mızrağını önünde çarprazlama tutup Kaji için güvenli bir bölge oluştururken diğer savaşçıya doğru hamle yaptı.

Ama adamların dengelerini geri kazanmaları zaman alırken, Ashia'nın adımları kendinden emindi. İtmek ya da çelme takmak savaşçıları sırt üstü düşürmeye yetiyordu. Eli kopan *Sharum*'un hayatı sona ererken güç hatları hızla soldu. Ashia diğerine döndü, hızlı bir darbeyle aurasını söndürdükten sonra karşısındaki son adamla yüzleşti.

O sırada, Bura ile Kamen, Kajivah'ı eğreti bir sedyeye almışlardı ve Ashia'nın kolunu etkisiz hale getirdiği savaşçıyla birlikte koridorun köşesini dönmek üzereydiler. Ashia kenarda duran mızraklarından birini alıp fırlattı ve kaçan adamın sırtına isabet ettirdi.

Son savaşçı kalkanını kaldırmış ve atlamaya hazır bir şekilde dizlerini bükmüştü. Mızrağını göğsüne doğru indirip Kaji'ye doğrulttu.

Ama ucu titriyordu.

"Cesaretini topla ve üzerime gel, savaşçı," dedi Ashia. "Görevini yaparken onurunla ölürsen, Everam yalnız yolun sonunda seni karşılar."

Dal'Sharum derin bir nefes aldıktan sonra güçlü bir şekilde haykırıp üzerine atılırken mızrağını saplamaya hazır tuttu.

Ashia onu onurlu bir şekilde çabucak öldürdü.

"Cadı!" Savaşçı düşerken, Ashia yerde unuttuğu sakat bacaklı savaşçının sağlam ayağının üzerinde doğrulduğunu gördü.

Kalbini hedef alan mızrağı çoktan elinden fırlamıştı. Cüppesindeki zırh tabakaları böyle bir darbeyi rahatlıkla saptırabilirdi ama Kaji yapamazdı.

Kaçmak için vakti olmayan Ashia silahını bırakıp kollarını Kaji'ye doladı ve mızrak yan tarafına isabet edecek şekilde döndü. Oradaki zırh tabakaları daha küçüktü ve hareket imkânı tanımak için aralarında boşluklar vardı.

Ashia bir adım geri savruldu. Bir an için darbenin önemsiz olduğunu düşündü ama hareket edince yan tarafına gömülen mızrağın ağırlığı onu çekti.

Hasarın boyutunu bilmiyordu ama acısı kadar alakasızdı. Bıçağı bedeninden çekip çıkardı ve atan savaşçıya döndükten sonra kendi mızrağını alıp Bura ile Kamen'in peşinden koştu.

Adamların önüne geçmesi yeterince kolaydı. Saray sadece *Sharum'ting*lerin bildiği yollarla doluydu, kutsal sorumlulukları yüzünden ağır ilerleyen adamlar daha uzun yoldan gitmek zorunda kalırken, o duvarların içinden geçebiliyordu.

Ashia bir kemerli yolun üzerinde asılı kalıp geçmelerini bekledi. Kaji kıpırdanıyor ve aceleyle bağladığı yarası sızlayıp cüppesini ıslatıyordu ama kontrollü bir şekilde nefes alıyordu ve bunların hiçbiri onu etkilemiyordu.

Soluk soluğa nefes aldıkları duyulan savaşçılar yaklaştılar. Bura'nın kemeri geçmesine izin verdi ve sessizce Kamen'in üzerine atladı.

Aşağı düştükleri sırada Kaji güldü ve talihsiz savaşçı ölümün geldiğini görmek için tam zamanında yukarı baktı. Kamen sedyenin bir ucunu bırakırken, aniden yükü ağırlaşan Bura dengesini kaybetti ve Ashia onun da hakkından geldi.

Kajivah'ı gören Kaji, "Tikka!" diye bağırdı. Ashia kadının ağırlığını yüklenip onu omuzlarına atarken dişlerini sıktı.

Koridorun ilerisinde daha fazla savaşçının bağrıştığını duydu, onu bulmak için sarayı arıyorlardı.

– En büyük oğlun öldü. –

Inevera içinde dolaşan karışık duyguları anlamaya çalışarak zarlara baktı.

Dişi bir varis doğurmak bütün *dama'ting*lerın göreviydi ama halkı için kendi ihtiyaçlarını kenara itmiş, zarları kullanarak biri *sharaj* ve diğeri Sharik Hora için olmak üzere Ahmann'a ilk olarak iki erkek evlat vermişti. Erkek çocukları görev sebebiyle doğmuşlardı ama içinde gelişirken, Everam hünerini konuşturmuş ve emzirirken çocukları sevmeye başlamıştı.

Büyürken, çocuklar onu eşit ölçüde sinirlendirmişlerdi. Oğullarının Ahmann'a benzeyeceklerini düşünmüştü ama kendilerine özgü yaratıklardı. Kurtarıcı'nın hangi oğlu hayal kırıklığı olabilirdi ki?

Jayan tam anlamıyla bir *Sharum*'du, acımasız ve kasten cahildi. Beşikten Labirent'e, temkinli olmakla ya da kişisel güvenliğini düşünmekle hiç vakit kaybetmemiş, aşağıya bakmadan atlayan biri olmuştu. Bir lider olarak, sorunları aklı yerine mızrağıyla çözmeye eğilimliydi. Kendine göre zekiydi ve adından söz ettirebilirdi ama insanların duymak istediği tek isim babasının ismiydi. Gerçek bir erkek olmadan üzerine çok fazla yük binmişti.

Söz konusu kendi çocukları olduğunda, zarlar hiçbir zaman pek işe yaramamıştı ama yüreğinde her zaman onun genç yaşta öleceğini biliyordu.

Jayan'ın kuzeye gideceği haberini aldığında bu korkusu üç katına çıkmıştı.

–Arkalarında fethedilmemiş düşmanlar bırakarak kuzeye ilerlerlerse– demişti zarlar *–Kurtarıcı'nın orduları felakete uğrayacak–*

Jayan'ın ölümünün doğrulanması bir ıstırap dalgası getirdi, Inevera'nın bunca zamandır korktuğu anın en sonunda gelmesiyle rahatlamasının sebep olduğu suçluluk duygusu durumu daha da kötü yaptı.

Gözyaşı şişelerini doldurmak için daha sonra vakti olacaktı. Acısının rüzgârının karşısında palmiye gibi büküldüğünü hayal edip tekrar zarları atmaya hazır olana kadar nefesine odaklandı.

– Bu gece gücün üç kez sınanacak. –

Bu Inevera'nın duraksamasına neden oldu ve bir an için hafif

bir korkuya kapıldı. Gözleri zarlara danıştığı odanın tek girişine kaydı. Dışarıda Micha ile Jarvah, Dama'ting Qeva'yla bekliyorlardı, onu canları pahasına savunmaya hazırlardı. Diğer *Sharum'ting*-ler odalarının dışında bekliyorlardı, ayrıca Enkido'nun eğittiği hadım muhafızları da vardı.

Jayan'ın yenilgi haberi *Damaji*lere ulaştıysa, ne yapabileceklerini kestirmek imkansızdı. O komplocuların hiçbirine güvenilmezdi. Herhangi bir çıkarları varsa, harekete geçmekte hiç tereddüt etmezlerdi.

Zarları üçüncü kez kaldırdı. "Hayatı ve Işığı bahşeden Yüce Everam, bu alçakgönüllü hizmetkârına olacakları göster. Bu gece kim bana meydan okuyacak?"

Zarlar parladı ve her zamanki gibi karışık bir desen oluşturarak düştüler ama mesaj basitti.

– *Bekle.* –

Odasının dışında bir bağırış duydu.

Inevera odaya girerken Melan kafasını kaldırdı. Beyaz eşarbını çıkarmıştı ve elinde annesinin siyah eşarbı vardı. Qeva ayaklarının dibinde yatıyordu, ölmesiyle birlikte aurası sönmüştü. Odanın diğer ucunda kapıların yanında Micha ile Jarvah yatıyorlardı. Onların auraları da dümdüz ve sönüktü, hareketsiz yatıyorlardı.

Melan kahkaha atınca Inevera şaşırdı. Öylesine beklenmedikti ki duraksadı.

"Gel, Damajah!" diye bağırdı Melan. "İroniyi göremiyor musun? Yıllar önce büyükannemi de bu şekilde bulmamış mıydın?"

Bu doğruydu. Inevera, Kaji Dama'tinglerin liderliğini erkenden üstlenmek istememişti ama Kenevah, Ahmann'ı Kafatası Tahtı'na çıkarma planlarını tehdit edince, yaşlı kadını öldürmekte tereddüt etmemişti.

"Olabilir," dedi, "ama o anne katilliği değildi."

"Elbette değildi," diye alay etti Melan. "Sepetçinin kızı aziz annesine asla zarar vermezdi. Manvah nasıl? Hâlâ pazarda mı? Belki de onu ziyaret etme vaktin gelmiştir."

Inevera yeterince dinlemişti. *Hora* çubuğunu kaldırıp Melan'a bir sihir patlaması gönderdi.

Çubuğu kaldırdığı anda Melan elini cüppesinin içine sokup altınla kaplı muhafazalı bir kayalık iblisi zırhı çıkardı. Sihir muhafazanın etrafında büküldü ve Melan'a hiç zarar vermeden odayı darmadağın etti.

Benim için hazırlıklı, diye içinden geçirdi Inevera. "Bu ihaneti ne zamandır planlıyordun, Melan?"

Melan pençeyi andıran biçimsiz yanık elini kaldırdı. "Sormana gerek var mı?" Burnundan güldü. "Uzun zamandır. İlk bido örgünden beri bu günün hayalini kurdum."

"Ama Everam seninle konuştu. Zarlar Ahmann Jardir'i Shar'Dama Ka ve seni de onun Damajah'ı ilan ettiler. İtaat etmekten başka ne yapabilirdim?"

Melan pençelerinden biriyle Inevera'ya işaret etti. "Ama Ahmann Jardir'in yenileceğini öngöremedin ve yokluğunda halkımızı bir arada tutamadın. Artık Everam'ın gözdesi değilsin. Kuzeyli fahişe, yastıklarda yerini aldığından beri zarlar sana karşı konuşuyor. Yeni bir Shar'Dama Ka ve yeni bir Damajah'ın vakti geldi."

Inevera kahkaha attı. "*Push'ting* oğlumu tatmin edecek şeye sahip değilsin."

"Hiçbir kadın sahip değil," diye ona katıldı Melan, "ve her halükarda halkın beni tanımasını beklemiyorum."

"Kajivah," dedi Inevera tükürürcesine.

Melan biçimsiz eliyle alkışladı. "Silahı bana senin vermiş olman ne iyi. Asome şimdiye kadar kutsallığını ilan etmiş olmalı, tahtın yanındaki yastıklarına artık o oturacak... Birkaç basamak aşağıda. Sembolik bir lider ve kör bir alet, ama etkili bir şekilde yönlendirmeyi öğrendiğimiz biri."

Inevera *hora* çubuğunu kaldırdı. "Hiçbir şeyi yönlendirmeyeceksin, Melan. Bu gece yalnız yolda yürüyeceksin."

O sırada Inevera'ya bir şey çarptı ve onu odanın diğer ucuna savurdu. Sihirle güçlenmiş olmasaydı, darbe onu güçsüz ve çaresiz bırakabilirdi. Bir bebek gibi savruldu ve şiddetle yere çarpmasının sonucunda uzuvlarına sancı saplanırken çubuk elinden düştü. Saldırının geldiği yöne baktı ama oda bir anda dönmeye başladı.

O sırada yüzlerce kilometre uzakta olması gereken Dama'ting Asavi gözlerinin önünde belirdi.

Jayan'a tavsiye veriyordu.

"Oğlumu öldürdün," dedi Inevera.

"Onu felakete sürükleyen senin öngöründü." Asavi elini göğsüne koydu. "Bilge Damajah bunu oğluna açıklamamayı seçmişken, ben kim oluyorum da aksini iddia edebileyim?"

Her halükarda beni dinlemezdi, diye içinden geçirdi Inevera. Ama sözlerini idrak ederken hissettiği acıyı hafifletmediği gibi bir fırtına gibi içinde dolaşan öfkeyi de dindirmedi.

Melan ile Asavi odanın zıt taraflarına geçtiler ve ikisine de aynı anda saldırmasını zorlaştırmak için Inevera'yı aralarına aldılar. Auraları parlıyordu, ikisi de yaklaşan savaşta kendilerini güçlendirmek için bir *hora* taşını etkinleştirmişlerdi. Mücevherleri ve ellerindeki parçalar güçle parlıyordu.

Inevera'yı huzursuz etmeye yetecek kadar güç vardı. Gözleri *hora* çubuğuna kaydı ama Melan tekmeleyerek onu uzaklaştırdı.

Bir iblis prensin uzvundan yapılan silah Melan ile Asavi'nin *hora*larının birleşiminden daha güçlüydü. O kadar güçlüydü ki Inevera ona fazla güvenmeye başlamış ve üzerinde başka çok az sihirli parça taşımaya başlamıştı. Saatlerce incelemeden muhafazaları nasıl etkinleştireceğini bilmeyen düşmanlarının işine yaramayacak olması en azından içini rahatlattı.

Ama bir alev iblisinin kafatasını kaldırıp ona ateş gönderen Asavi'nin öğrendiği gibi, silahsız kalmasına rağmen Inevera savunmasız değildi. Inevera'nın yüzüklerinden biri karıncalandı ve üzerinden geçen alev esintiye dönüştü.

Inevera hiç vakit kaybetmeden ateşin içine daldı ve Asavi'nin ellerindeki kafatasını tekmeledi. Kadının boğazına dirseğini geçirmek için etrafında döndü ama Asavi *sharıısahk*'ta acemi değildi. Elini Inevera'nın kolunun altına sokup kendi ağırlığını vererek onu doğal dönüşü boyunca çekti ve bacağındaki güç hattını bozacak bir *sharıkin* olan solan çiçek pozisyonuyla onu yere sermeye çalıştı.

Inevera çabuk uyum sağladı ve kavuşum noktasını korumak için üst bacağını çevirdi. Asavi'nin parmakları birkaç santimetreyle ıskaladı ama bu yeterliydi ve Inevera ayağını yere sağlam bir şekilde basıp Asavi'nin hızını onu yere sertçe düşürmek için kullandı.

Ama avantajı iyice değerlendiremeden Melan ona bir avuç do-

lusu rüzgâr iblisi dişi fırlattı. Dişlere işlenen muhafazalar etkinleşti ve havayı çıtırdatan bir hızla uçtular.

Inevera elini yüzüyle göğsü arasında kaldırdı. Bilekliklerinden biri rüzgâr iblislerine karşı muhafazalıydı ve sihir parlaması hayati organlarını korudu.

Vücudunun diğer bölümleri o kadar şanslı değildi. Rüzgar iblisi dişleri iğne kadar keskin ve hasır kadar kalındı. Biri karnında, diğeri kalçasında birer delik açtı.

Inevera tekrar mücevherlerinin gücünü çekip delikleri iyileştirdi ama dişlerin ikisi bacağına saplanmıştı ve onları çıkaracak vakti yoktu.

Paldır küldür yürüdü ama Asavi çoktan yuvarlanarak yolundan kaçıp ayağa fırladı. Melan bir rüzgâr iblisinin derimsi kanadından yapılan tüpü kaldırınca sıradakinin ne olduğunu anladı.

Kaçacak yeri olmayan Inevera şiddetli bir rüzgâr Everam'ın eli gibi ona çarparken yere çöktü, onu yere öylesine sert yapıştırdı ki, altındaki döşeme tahtalarının çatladığını duydu.

Inevera doğrulmak için bacaklarından güç alırken Asavi muhafazalı bir taş attı. Sekerek ilerleyen taş geçtiği yerde buz bıraktı. Bir düşmanı donduracak kadar güçlüydü.

Inevera altın kaplama halka biçimli bir alev iblisi kemiğinden yapılmış zümrüt yüzüğünden güç çekti ve taşı Melan'a doğru tekmelerken bedeni soğuğa dayanacak kadar ısıyla doldu.

Soğuk taş ona gelirken kadın başka bir güçlü esinti hazırlıyordu. Çaresizce iblis kanadından yapılan tüpü çevirip gevşetti. Taşı uzaklaştırmayı başardı ama aptallık ederek darbeyi yere yönlendirdi ve geri tepmenin etkisiyle ayakları yerden kesildi.

Inevera, Asavi'yle arasındaki mesafeyi aşıp kaskatı tuttuğu parmaklarıyla omzunu dürttü. Asavi darbeyi tamamen engelleyecek kadar hızlı değildi ama kavuşum noktasını korumaya yetecek şekilde Inevera'nın ön koluna vurarak sakat bırakabilecek darbeyi sadece acı verici bir hale dönüştürdü.

Inevera bu kadar yakınındayken, Asavi omzundan tutup onu sabit tutarak dizini bir kez daha Inevera'nın böbreğine geçirdi. Inevera darbeleri kabullenip serbest kolunu Asavi'nin bacağına dolayarak kadını yere düşürdü. Diğer kolunu da Asavi'nin bacağına

doladı ve yerinden çıkarmak için döndürmeye hazırlandı.

Hareketi tamamlayamadı ama istediği etkiyi elde etti. Âşığının sakatlanmasını ya da sihrin yolundayken ona hedef olmayı istemeyen Melan mücadeleye katılmak için yaklaştı.

Inevera, Melan'ın kırbaç tekmesini engellemek için Asavi'nin bacağını bırakmak zorunda kaldı ve normal bir kadının göğüs zırhını kırabilecek bir darbeyle karşılık verdi. Ama Melan da sihirle güçlenmişti ve sırt üstü düşerken darbeye karşı koyup Inevera'nın kasığına sert bir tekme attı.

Birkaç santimetrelik farkın kavuşuma isabet edip etmemek anlamına geldiği diğer noktaların aksine, bir kadının gücünün çoğu bacaklarının arasında merkezlenmişti ve hedefi ıskalamak zordu. Sinir kümeleri acıyla haykırırken Inevera'nın bacakları bir anlığına güçsüz kaldı. Asavi hazırdı, en sonunda bacaklarına tekme atıp onu yere düşürdü.

Çekilmek yerine Inevera vücut ağırlığıyla düşüşe destek oldu ve Asavi'yi ensesinden yakalayıp kadınla yerde yuvarlanırken Melan'ın uzattığı dizini arkasından yakaladı. Inevera iki kadını birbirine çarptı ve yuvarlanarak ayağa kalktıktan sonra *hora* çubuğunu almak için odanın diğer tarafına koştu.

Bütün hızına rağmen Melan'ın atışı daha hızlıydı. Parlayan bir kömür gibi, *hora* taşı havada hızla ilerleyip silahıyla onun arasına düştü, darbe muhafazaları yerde bir delik açarken üzerine moloz-lar yağdı. Tahtaya karşı muhafazaları yoktu ve kıymıklar batarken kan içinde kaldı. Toz ve dumanın içinde, *hora* çubuğunun nerede olduğunu göremedi.

Gürültüyü merak edenlerin dışarıda bağrıştıklarını duydu ama Asavi kapıya bir darbe taşı daha attı ve çerçevesini yıkarak herhangi birinin Inevera'nın yardımına koşmasını engelledi.

Inevera iyileşmek için bir kez daha güç çekti ama mücevherlerindeki güç rezervinin azaldığını hissetti. Bu şekilde *hora*sını tüketmeye devam edemezdi.

Çaresizce *hora* kesesine uzanıp zarlarının aşina olduğu köşelerini kavradı. Onları havaya kaldırıp ışığı çağırırken onlara bakmasına bile gerek yoktu.

*Nie'dama'ting*ler Everam'ın ışığıyla daha iyi çalışmaları için zar-

larına ilk olarak ışık muhafazalarını oyarlardı. Bir acemi bile bunu yapabilirdi. Melan ile Asavi onun bu çabasına kahkaha attılar.

Ama Inevera'nın zarları zihin iblisi kemiğinden oyulmuştu ve saf elektrumla kaplıydılar. Inevera'nm çağırdığı ışık güneş gibi parladı ve kadınlar çığlık atarak parlaklığından korunmaya çalıştılar.

Kendilerine geldiklerinde Inevera, Asavi'nin kolunu yakaladı ve kıkırdağının yerinden çıkıp kadının çığlık attığını duyana kadar çevirdi.

Bu hamlesi ona Melan'ın pençesinin yüzüne isabet etmesine mal oldu. Kanı gözlerine süzülürken bir sonraki hamleyi yakaladı ve kavuşum noktasına vurarak Melan'ı geriye doğru sendeletti.

Inevera duraksayıp ön koluyla gözlerine süzülen kanı silmek zorunda kaldı. İyileşmek için tekrar güç çekti ama bu kez kanama yavaşlarken kuyusunun kuruduğunu hissetti. Asavi deve tekmesiyle onu tekmeledi ve o da güç çekerek iyileşmek için duraksadı.

Sonraki dakikalar bulanıktı. Kadınlar iki yandan saldırırken Inevera sadece savunmaya odaklanmak zorunda kaldı. Hazırlıklı gelmişlerdi ve Inevera'nınki sönüp yavaşlarken, auraları göz alıcı bir şekilde parlamaya devam ediyordu.

Dahası Asavi ile Melan hayatları boyunca birlikte dövüşmüşlerdi ve kusursuz bir uyumla savaşmak için kendi *sharukin*lerini tasarlamışlardı. Birini engellemek Inevera'yı bir başka saldırıya maruz bırakıyordu ve kadınlar bundan yararlanıyorlardı.

Inevera gücü tükenirken daha fazla darbeyi kaçırdığını fark etti ve yumrukların arasında vermeyi başardığı birkaç karşılığı rahatlıkla engellediler. Onunla oyun oynayıp anın tadını çıkardıklarını anladı.

"Kaderini kabul et," dedi Melan ve başının yan tarafına Inevera'yı sersemleten bir tekme attı.

"Everam seni terk etti," dedi Melan ve Inevera'nın çenesine ayaklarını yerden kesen bir yumruk attı.

Asavi, Inevera düşerken onu yakalayacak şekilde pozisyon aldı ve bir dizini kırıp Inevera'yı sertçe kendine doğru çekti. Inevera ciğerlerindeki hava zorla dışarı çıkarken kan öksürdü ve Asavi onu sırt üstü yatırdı. "Gücünü düşüncesizce kullanmaya başladın, savaşa zarlarından başka bir şeyle gelmedin, Evejah'ın yasakladığı şe-

kilde onları kapladığından beri kusurlular."

Bu doğru muydu? Zarları ona yüz mü çevirmişlerdi? Gerçekten de Everam'ın gözünden düşmüş müydü? Eğer öyleyse, kusuru neydi? Par'chin'in ölümünü doğrulamamak mı? Zarlarını kaplamak mı? Ahmann'ın *Domin Sharum*'a gitmesine izin vermek mi? Neyi daha farklı yapabilirdi?

O sırada bir şeyi hatırladı ve elini hora kesesine götürdü.

"Beni uyardılar," dedi boğuk bir sesle.

"Ne?" dedi Melan.

"Zarlar." Inevera kesesine uzanırken kesik kesik soluyordu. "Gücümün sınanacağına dair beni uyardılar. Everam beni terk etmedi. Bu sadece bir sınav."

Hora'nın tükenip yanlış öngörülere sebep olmaması için ışık ve danışmak dışında zarlardan güç çekmek Evejah kanunlarına göre yasaktı. Ayrıca, zarlar bir *dama'ting*'in sahip olduğu en değerli parçalardı. Beyaz peçeyi edinmenin anahtarı, hayatta ona rehberlik eden, gücünün kalbi onlardı.

Ama Inevera daha önce zarlarını bir kez kaybetmişti ve yeni bir takım oyana kadar kör kalmıştı. Bedeli ağırdı ama bu bedeli ödediği için daha güçlüydü.

Şimdi, bir zihin iblisinin kemiklerinden oyulmuş ve elektrumla kaplanmış bir takımı vardı. Yedi zarı avucuna alıp kuvvet ve hız kazanmak için son kez güçlerini çekti.

Melan ile Asavi bu hamleyi beklemiyorlardı ama hazırlıksız yakalanmadılar. Inevera kendine gelirken, kusursuz bir uyumla hareket ettiler, Asavi engelliyor, Melan ise karşılık veriyordu.

Bir dakika öncesine kadar engerek yılanından daha hızlı olan kadınlar şimdi ayaklarını sürten develere dönüşmüşlerdi. Inevera'nın tekmesi Asavi onu engellemek için ellerini kaldıramadan göğsüyle buluştu, onu arkası üstü devirirken dönüp Melan'ın saldırısına karşılık vermek için yeterince vakti oldu ve onu da odanın diğer tarafına doğru savurdu.

Güvenli bir mesafedeyken, iki kadın da bir kez daha *hora* keselerine uzandılar ama Inevera daha hızlıydı, zarlarını tutan yumruğunu kaldırıp parmağıyla uzatıp keskin tırnağıyla havaya bir soğuk muhafazası çizdi.

Asavi donup kaldı, tenini ince bir beyazlık kapladı. Inevera onu öldürmek istememişti –henüz– ama zarlarının saf gücünün böyle olacağını hiç beklemiyordu. Kadının aurası bir mum gibi söndü.

Melan çığlık attı ve bir yıldırım gönderdi ama Inevera dönüp havaya hızla bir muhafaza çizdi. Zarlar enerjiyi özümserken eli karıncalandı.

Ağzı açık kalan Melan *hora* kesesini yokladı ve bir avuç dolusu rüzgâr iblisi dişi çıkardı. Zarları atarken itiş muhafazaları etkinleşti ama Inevera muhafazayı tersine çevirdi ve dişler atana geri döndü.

Melan tiz bir çığlık atarak arkası üstü düştü, delik deşik olmuş bir halde inliyor ve güçlükle soluyordu. Inevera zarlarını elinde tuttu, muhafazalamaya hazırdı ama kadının aurasında savaşa devam edebileceğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Öldü... Asavi..." dedi Melan dişlerini sıkarak.

"Benim için istediği kader buydu," diye dikkatini çekti Inevera. "Ama sen soğuktan korkmuyorsun, değil mi, Melan?" Havaya hızla muhafazalar çizdi ve elinin üzerinde göz alıcı bir alev belirdi. "Seni korkutan şey hep ateş oldu."

Melan irkildi, içgüdüsel bir şekilde kıvrılırken acıyla haykırıp yaralı elini kendine doğru çekti. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim!"

Inevera kahkaha attı. "Zarlarım elimde, küçük kardeşim. Bana söyleyebileceğin hiçbir şeye ihtiyacım yok. Annemden bahsettiğin anda bütün değerini yitirdin."

Inevera onu canlandırdığında, "Başarısızlığımızı affet, Damajah," diye yalvardı Micha. Jarvah iyileşme sihrinin etkisiyle kıpırdanmaya başladığında Inevera'nın küpelerinden biri titreyerek birinin mızrak kardeşlerinin kullandığı gizli geçide girdiğini haber verdi.

Sessiz olun, diye Inevera elleriyle işaret etti. Parmaklarını şıklattı ve Micha, Jarvah'ın ortadan kaybolmasına yardım ederken Inevera *hora* çubuğunu kaldırdı.

Gizli kapı sessizce açıldı ama gelen bir saldırgan değildi. Aksine, karşısında Kajivah'ı omuzlarında taşıyan ve göğsünde bir kundak asılı olan Ashia'yı buldu. Mızrak kardeşinin cüppesi yırtılmış ve kan içindeydi, beyaz peçesinde de kırmızı lekeler vardı. Ardında kanlı ayak izleri bıraktı.

"Yalvarırım yardım et, Damajah." Ashia, Kajivah'ı yere yatırdı ve kundağı açıp küçük oğlunu ortaya çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu Inevera kadının yaralarını incelemeye giderken. Morluklar ve yüzeysel çizikler vardı ama bir mızrak karnını deşip diğer taraftan çıkmıştı. Solgundu, aurası loştu. Hayatta kalmak istiyorsa *hora* sihrine ihtiyacı olacaktı.

"Jayan öldü," dedi Ashia, "birlikleri bozguna uğratıldı."

Inevera kafasını salladı. "Biliyorum."

"*Shar'dama*lar *Damaji*lerini öldürdüler ve karşılığında kabilelerin kontrolünü ele geçirdiler," dedi Ashia. "Yenilgiye uğrayan Maji hariç hepsi."

Bu kötü bir haberdi. Inevera en başından beri Ahmann'ın *dama* oğullarının kabilelerin kontrolünü devralmalarını istiyordu ama kendi seçtiği zamanda. Aptallar her şeyi tehlikeye atmışlardı ve kontrolünü ne kadar yitirdiğini fark etti.

"Peki ya Ashan?" diye sordu, yanıtı tahmin edebiliyordu.

"Babam öldü," dedi Ashia. "Kafatası Tahtı'nda Asome oturuyor."

Bu daha da kötüydü. Jayan'ı kaybetmişti. Asome'yi de öldürmek zorunda kalması yıkıcı olurdu.

"Katliam başladığında Asukaji'ye döndüm," dedi Ashia, "beni öldürmeye çalışırken tam zamanında boynuma geçirdiği zinciri yakaladım."

"O halde kardeşin de öldü," diye tahmin etti Inevera.

Ashia evet anlamında kafasını salladı, kan öksürdükten sonra dizlerinin üzerine çöktü. Inevera, Micha ile Jarvah'a işaret etti ve hemen yanına geldiler. "Çocuğu alın."

Jarvah uzandı ama Ashia içgüdüsel bir şekilde tutuşunu sıkılaştırınca Kaji ağlamaya başladı. Ashia mızrak kardeşini tanımamış gibi gözlerini kıstı, aurasında şaşkınlık ve korku vardı.

Inevera'yı her şeyden çok bu korkuttu. Ashia'nın aurasında daha önce korku görmüş müydü? *Alagai* şehrin etrafına büyük muhafazalar inşa ettiğinde bile görmemişti.

"Everam ile Cennet'e gitme umudum üzerine, ona zarar vermeyeceğime yemin ederim, kardeşim," dedi Jarvah. "Lütfen. Damajah yaralarınla ilgilenmeli."

Ashia kafasını salladı ve aurasındaki şaşkınlık biraz dağıldı. "Bu gece oğlumu korumak için uçurumun kenarında yürüdüm, kardeşim. Ondan ayrılmayacağım."

"Ondan ayrılmayacaksın," dedi Inevera. "Söz veriyorum. Ama sihir etkisini gösterdiğinde ona çok sıkı sarılabilirsin. Mızrak kardeşinin Kaji'yi tutmasına izin ver. Yanından ayrılmayacaklar."

Ashia kafasını sallayıp kollarını gevşetti. Jarvah, Kaji'yi aldı ve debelenen bebeği kol mesafesinde koltuk altının hizasında tuttu. Bir kayalık iblisiyle dövüşmeyi tercih edebilirmiş gibi görünüyordu. Çocukluklarından mahrum kalan *Sharum'ting*ler anne içgüdülerine sahip değillerdi.

Inevera çocuğu ondan alıp uzuvlarını sıkıca bir battaniyeye sardı. Düzgün kundağı alıp onu Jarvah'ın dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. "Micha, Kutsal Anne'yi mahzene götür. Birazdan orada buluşuruz. Hemen git ve kimseye söyleme."

"Elbette, Damajah." Micha başını eğip ortadan kayboldu.

Inevera şafakta taht odasına girdi, *Dama'ting* kardeş eşleri onu takip ediyorlardı. Oda şimdiden haberlere büyük bir gürültüyle tepki veren *dama*lar ve *Sharum*larla dolmuştu. Damaji Aleveran'a nefretle bakan Belina'nınki hariç, karşılarında ikinci oğulları tahta giden yola dizilmişlerdi. Aleverak'ın en büyük oğlu Aleveran, Majah kabilesine liderlik etmek için babasının yerine geçmişti, en azından şimdilik.

*Damaji'ting*lerin hiçbiri oğullarının darbesini onaylamıyorlardı ama kan bağı hepsinde güçlüydü. Inevera da bunu hissediyordu, basamakların tepesindeki Asome'ye baktı, yüzü ciddiydi, gözleri hiç şüphesiz Asukaji'ye döktüğü yaşlar yüzünden hâlâ şişti.

Gücün her zaman bedeli vardır oğlum, diye içinden geçirdi. Şimdi bile, çocuğa karşı hissettiği sempati Jayan'ın kaybıyla karışıyordu. Bazıları genç olanın büyüğünü öldürdüğünü iddia edebilirdi ama zarların gerçeği daha acıydı. Asome kardeşini kışkırtmıştı ama kendine yenik düşen Jayan'dı.

"İyi olduğunu görmek güzel, Anne. Dün gece senin için endişelendim." Asome akıllılık edip taht odasının pencerelerini açmıştı ve düzinelerce yeni aynadan yansıyan ışık odayı dolduruyordu ama

Inevera'nın yalan söylediğini anlaması için aurasını okumasına ihtiyacı yoktu.

"Hepimiz için endişeleniyorum," dedi Inevera, kardeş-eşleri tahtın solunda, yeni *Damaji*lerin karşısındaki yerlerini alırken yoluna devam etti. "O kadar endişelendim ki, Kajivah ve torunumu kendi korumama aldım. Elbette onların iyiliği için."

"Elbette." Basamaklardan çıkarken Asome dişlerini sıktı. Onu durdurmak istediğini biliyordu –odadaki bütün erkekler bunu istiyorlardı– ama annesini sessizce öldürmesi ve bütün saraylıların karşısında güpegündüz Damajah'a saldırması apayrı şeylerdi.

"Peki ya Ashia?" diye sordu Asome. "Hain karım kardeşini ve saray muhafızlarını öldürdüğü için yargılanmalı."

Inevera ironiye gülmemek için kendini zor tuttu. "Korkarım *Jiwah Ka*'n savaşta ölümcül bir şekilde yaralanmış, oğlum."

Asome dudaklarını büzüştürdü, ona inanmadığı belliydi. "Artık tehlike geçtiğine göre geri dönmeliler. Karımın cenazesini göreceğim, Kaji kabilesini yönetmeli ve kutsal büyükannem..."

Inevera basamakları tırmanıp oğluyla göz göze gelince, cümlesini tamamlamaya cesaret edemedi. Shar'Dama Ka olarak, Asome'nin gücü onunkini aşıyordu, ama sınanmamıştı ve ikisi de Inevera'nın iki rehineyi bulana kadar onları öldürebileceğini biliyordu.

"Tehlike geçmedi!" dedi Inevera yüksek bir sesle, sesi odada yankılandı. "*Alagai hora*'ya danıştım ve zarlar korumamdan çıkarlarsa bir felaketin olacağını öngördüler."

Başını eğerek onu selamlamadı, dengi olarak yürüyüp tahtın yanındaki yastıklardaki yerini aldı.

33. BÖLÜM

KARANLIKTAKİ SES

D.S. 334 İLKBAHAR

Altı döngü geçti, iblis prangalarındaki metali yavaş yavaş kazırken soğuk aylar gelip geçti. İlk kilit kırılmak üzereydi ve diğerleri de zayıflamıştı. Yakında kaçmaya hazır olacaktı ama onu rehin alanlar hâlâ uyanıklardı.

Hücresi ısınmaya başladı, perdenin dokusundan içeri ışık süzüldü. Yakında gündüz yıldızı tamamen yükselecekti.

Kıvrılıp yatmak üzereyken aşağıdan bir ses geldi. Gardiyanları yine ona bağırmaya geliyorlardı.

Beş kişilerdi, Düşman'ın mezarına saldıranlardı. Bilinmeyen sebeplerden ötürü, aptallık ederek asalaklarıyla bağlantılarını koparmışlardı. Zihinleri muhafazalıydı ama auralarını iyi bir şekilde gizlemeyi öğrenememişlerdi ve etraflarındaki parıltı Eş'e yeterince bilgi veriyordu.

Önce asalaklar içeri girdiler. Erkek sihirsel ve zihinsel olarak loştu ama bir kayalık asalağı kadar sadıktı. Muhafazalı mozaiğin etrafında daire çizdi ve Eş'in arkasında yerini aldı.

Dişi asalak atasından daha zekiydi ama bu şaşırtıcı değildi. Dişi iblisler de her zaman atalarından daha üstünlerdi, Eş bunu çok iyi biliyordu. Ne de olsa Kovan Kraliçesi onun yavrusuydu.

İkinci derecedeki asalaklar arkasından gelirken Birleştiriciler içeri girdiler. İlk sırada Eş'in kendi atası da dahil olmak üzere atalarının kemikleri ve boynuzlarıyla güçlendirilmiş Düşman'ın silahlarını taşıyan Vâris vardı. Bu Eş'in serbest kaldığında bin kat ödeteceği bir hakaretti.

Ama Vâris'in yüzeysel aurası harekete geçmemek için kendini zor tuttuğunu gösteriyordu. İçgüdüleri Eş'i öldürüp bu işi bitirmesi için haykırıyordu. Kışkırtılmadığı sürece harekete geçmeyecekti ama saldırmak için her türlü bahaneyi değerlendirebilirdi.

Eş ona hiçbir bahane sunmamaya özen gösterdi. Duruşu tehditkâr değildi ama Vâris'in gözlerine bakıp izledi.

Sırada Düşman'ın mezarını bulup Eş ve kardeşlerinin gizlemek için çok uğraştıkları dövüş muhafazalarını geri getiren Kâşif vardı. Hemen arkasından, av kokusunu aldığında hiçbir şeyden korkmayan eşi Avcı geldi. İkisi de tenlerini çalıntı Nüve sihriyle etkinleştirdikleri güçlü muhafazalarla örtmüşlerdi.

Vâris. Kâşif. Avcı. Her biri güçle parlıyordu ama şimdi bile üçününün gücünün toplamı, kullanmakta özgür olsaydı, Eş'in biriktirdiği güçle boy ölçüşemezdi.

"Günaydın," dedi Kâşif. "Umarım odanı beğenmişsindir. Seni daha iyi ağırlayamadığımız için üzgünüm."

Eş onu keyifle izledi. Kâşif her zaman samimi olmayan tatsız bir sözle açılışı yapıyordu. Bu oyunu tekrar tekrar oynamalarına rağmen kuralları öğrenememişlerdi.

Kaşif'in öncülüğüne Vâris'in aurası sinirlendi. Daha yaşlı ve tecrübeli olduğu için hakimiyete alışıktı ama Kâşif'in sihri daha parlaktı ve eninde sonunda sihir her zaman liderdi.

İttifaklarında küçük bir çatlaktı ama zincirinin halkaları gibi, Eş bunun için zamanı geldiğinde endişelenebilirdi.

"Bizi anladığını nereden biliyorsun?" diye sordu Avcı. Dişi sabırsızdı, çabuk sinirleniyordu. Genişletebileceği bir çatlak daha.

"Belki de ağzı bizim gibi konuşmaya müsait değildir," dedi Kâşif, "ama her kelimeyi anlıyor."

Gözlerini Eş'ten ayırmadan Duvar boyunca ilerledi. Aurasında yeni bir şey vardı. Sabırsızlık. "*Konuşabileceğini* düşünüyorum. Ama sanırım konuşmak *istemiyor*."

"Nedenini anlayamıyorum," dedi Avcı.

"Çünkü o Nie'nin bir yaratığı," dedi Varis.

"Açıkçası, iblis, konuşamıyorsan, pek işimize yaramazsın." Kâşif perdelerden birini tutup kenara çekti.

Eş çığlık attı ve hücre kör edici ışıkla dolarken gözlerini korumak için kollarını kaldırdı. Erimiş taş gibi, tenini yaktı.

Kâşif perdeyi bıraktı ve Eş hemen rezervinden güç çekerek hasarı iyileştirdi. İnsanların gözbebekleri genişlememişti bile ama Eş bu kadar ışığa uzun süre dayanamazdı. Gündüz yıldızı onu yakıp yok etmeden bütün gücü tükenirdi.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Kâşif perdeyi tutarak.

Bu bir taktikti. Birleştiriciler onu o kadar uzun süredir tutuyorlardı ki onu şimdi öldürmeyeceklerdi. Ama Eş'in gözleri hâlâ yanıyordu ve etrafındaki auraları okuyamıyordu. Bu riske giremezdi.

Eş var gücüyle sihir çekti, yan tarafına dönüp aşındırdığı kilidi kırmak için tırnaklarından birini uzattı. Zinciri bükünce bacaklarından biri serbest kaldı ve uzanıp pençeleriyle kilidin kırık parçalarını tuttu.

Küçük bir güç patlaması metali odanın içinde uçurdu. Ne Eş ne de sihri mozaiğin merkezindeki daireden dışarı çıkabilirdi ama harekete geçince, iticiler serbest bir şekilde uçtular.

Vâris silahını sallayarak parçalardan birini savuşturdu. Kâşif sise dönüşüp ona zarar vermeden içinden geçmesine izin verdi. Avcı'ya isabet etti ama aurası parlayıp hasarı anında iyileştirdi. Dişi asalak kalkanını kaldırıp uçan metali zarar görmeden yönlendirdi.

Erkek asalak loştu ama hızlı ve tetikteydi. Eş'in tahmin ettiği şekilde adım attı ve onu ıskalayan metal parçası doğru açıyla arkasındaki duvardan sekerek başının arkasına saplandı ve taktığı eğri sarığı devirdi.

Sersemleyen asalak mozaiğe doğru sendeleyip yığıldı, bir uzvu öne doğru düştü ve parmak ucu dairenin içine girdi.

Ama bu ihlal bile Eş'in zihnine sızıp asalağın iradesini bir böcek gibi ezmesi için yeterliydi.

Diğerleri yanına kştular ama asalak ayağa kalkıp mızrağı ve kalkanı hazır bir şekilde Eş'in önünde durunca duraksadılar.

"Shanjat, kenara çekil," dedi Vâris.

"Asalağın artık bu kabuğu kontrol etmiyor," diye yanıtladı Eş, savaşçının ağzını kullanarak konuşmalarının beceriksiz ve yetersiz titreşimlerini oluşturdu.

Vâris nefret ettiği silahı ona doğrulttu. "Shanjat, Cennet'e gitmeye hazır iblis. Onun için seni serbest bırakmayacağız."

"Elbette hayır," diye ona katıldı Eş. "O sadece bir asalak. Onu kurtarmanızı beklemiyor. Başarısızlığı için sizden af diliyor."

"Üstün bir düşman tarafından yenilgiye uğratılmakta onursuz bir şey yok," dedi Vâris, aurasını ele geçiren duyguları yargısına gölge düşürüyordu. Onları manipüle etmek ne kolaydı!

"Doğru," diye ona katıldı Eş. "Kelimelerinizi oluşturamadığımı söylerken haklıydın ama bu asalak bundan sonra benim sesim olacak."

Dişi asalak kısık bir ses çıkarırken, aurası acı ve öfkenin hoş bir karışımıyla parladı. Kâşif tekrar perdeye uzandı. "Şimdilik, Shanvah. Babanı geri alacaksın."

Elbette alamayacaktı. Eş asalağın iradesini kopartıp yerine kendisininkini koymuştu. Asalağın düşüncelerine, hislerine ve anılarına ulaşabiliyordu ama Eş onu canlandırmaya istekli olmadıkça, bedeni solup ölecekti. "Özgürlüğümün bedeli ne?"

"Nüve'ye giden yolu paylaşman," dedi Kaşif.

"Senin gibi biri için hepsi aynı yere çıkar, Kâşif," dedi Eş.

Kâşif kafasını salladı. "Gerçek bir yol. Mahkûmlarını iblis şehrine götürürken kullandığın gibi."

"Dolambaçlı ve tehlikeli bir yol," dedi Eş. "Sayısız dönemeci var. Bu ilkel asalakların üstesinden gelemeyeceği kadar zor, ama sana rehberlik edebilirim."

"Nie'nin hizmetkârına güvenemeyiz," dedi Vâris.

"Kimse kimseye güvenmiyor," dedi Kâşif. "Sadece söylüyorum."

Vâris, Kâşif'in baskın tonundan hoşlanmadı ve Eş iki başını da aynı anda ona çevirdi. "Nie ile Everam hayali kavramlar. Karanlık korkunuzu hafifletmek için uydurduğunuz yatıştırıcı homurtular."

"Hâlâ yalan söylüyor," dedi Vâris.

Eş asalağın kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey yerine neden bir şeyimiz olduğunu bilmek istiyorsun. Bu belki de ilkel zekânın sorabileceği en değerli soru. Zihin iblisleri binlerce yıl boyunca bunu düşündüler. Birçok mantıklı yanıtı var, ama hiçbiri Zihin Katili'nin savaşçılarına ilham vermek için kullandığı gülünç hayale benzemiyor."

"Zihin Katili mi?" diye tekrarladı Varis.

"Kaji dediğiniz," dedi Eş. "Aslına bakılırsa, *Kavri* diye telaffuz edilir."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Vâris.

"Onu tanırdım kendime göre," dedi Eş. "O döngülerde türümün bütün üyeleri onu tanırlardı."

"Kaji'nin zamanında yaşıyor muydun?" diye sordu Vâris. "Üç bin yıl önce? Bu imkânsız!"

Asalak gülümsedi. "Beş bin yüz on iki yaşındayım. Yıllar boyunca kaç yaşında olduğunuzu unutmanız kolay."

Dişi taklitçi konuşmaya cüret etti. "Yalan söylüyor."

"O yalancıların prensi," dedi Vâris.

"Hey, sizin neyiniz var?" diye çıkıştı Avcı. "Buraya yazıtları tartışmak için gelmedik!"

Ses tonu üzerine Vâris'in aurası öfkeyle parladı ve öne eğildi, avının karşısında korkusuzdu.

"Yeter," dedi Kâşif kısık bir sesle, uysal tonu hakimiyetine tezat oluştururken auralarından utançları belirdi ve geri çekildiler.

"Bizi neden oraya götürmek istiyorsun?" diye sordu Kâşif.

"Çünkü yol uzun ve sizler ölümlülersiniz. Umursamaz davranmaya başladığınızda, özgür kalacağım." Eş sahte bir aura yansıtarak sözlerine içtenlik kattı.

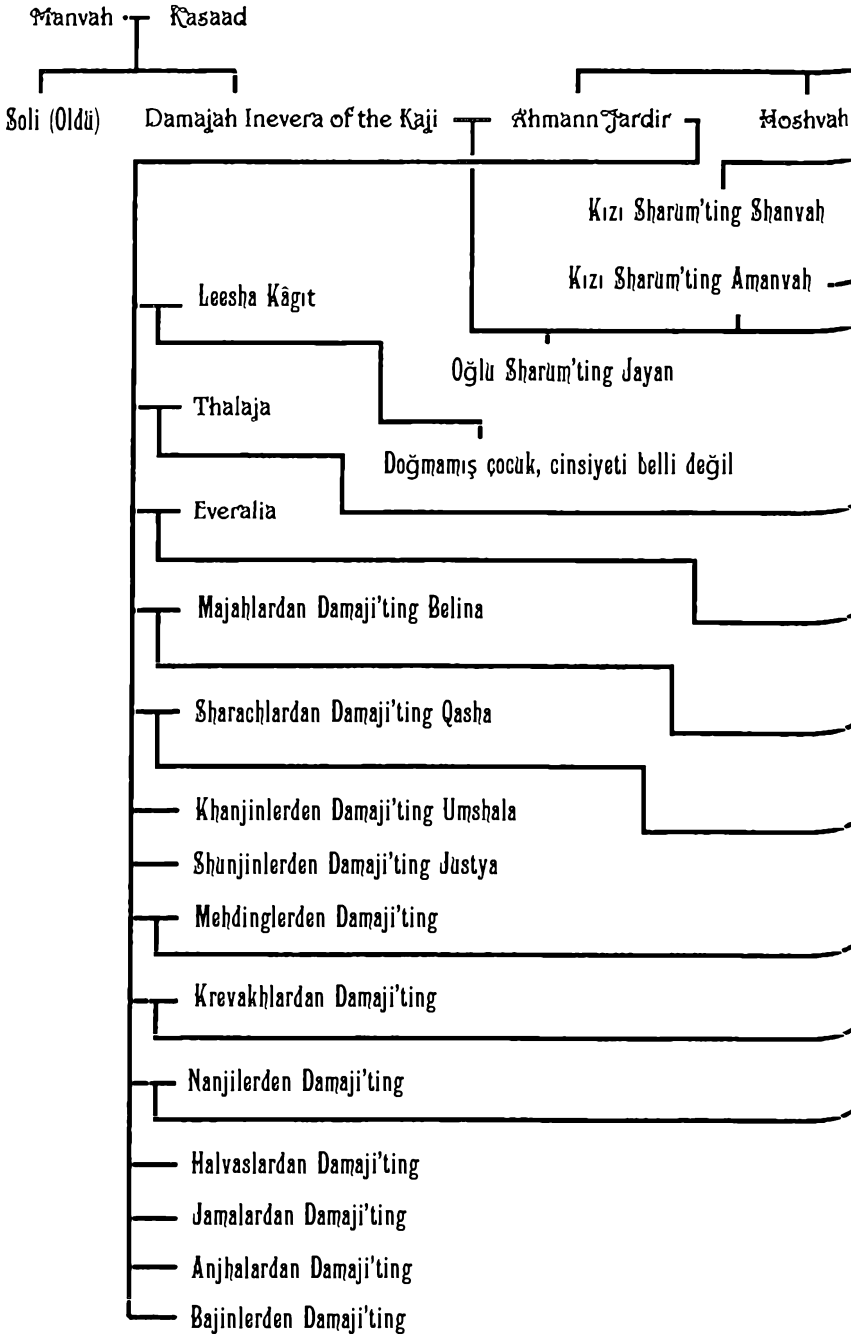
"Pekâlâ," dedi Kâşif.

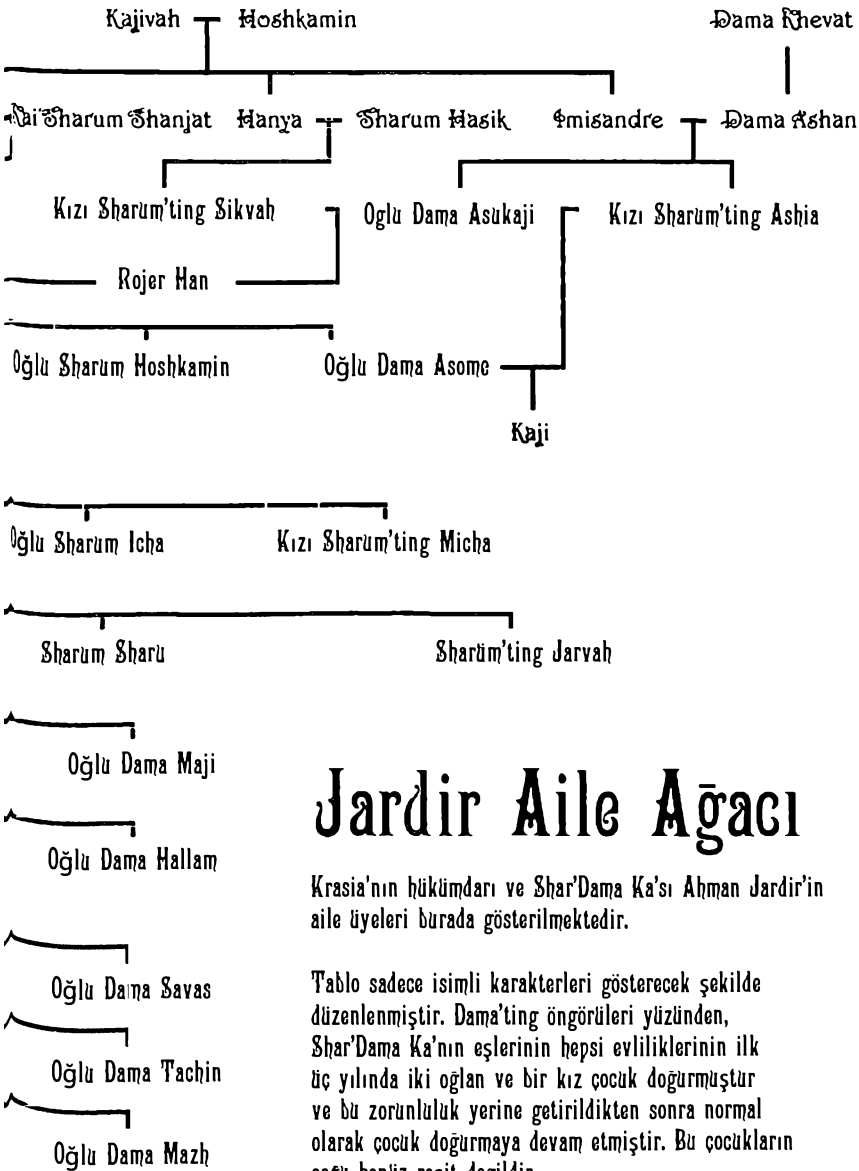
"Ayrıca yüzey yakında tamamen temizlenecek," diye ekledi Eş.

"Ne?" diye sordu Kaşif.

"Çölde yaptıklarınızın halkınız için ne tür sonuçları olacağını anlamıyorsunuz," dedi Eş.

"Akın olacak."

Manvah
Kasaad
Soli (Oldü)
Damajah Inevera of the Kaji
Ahmann Jardir
Hoshvah
Kızı Sharum'ting Shanvah
Kızı Sharum'ting Amanvah
Leesha Kâgıt
Oğlu Sharum'ting Jayan
Thalaja
Doğmamış çocuk, cinsiyeti belli değil
Everalia
Majahlardan Damaji'ting Belina
Sharachlardan Damaji'ting Qasha
Khanjinlerden Damaji'ting Umshala
Shunjinlerden Damaji'ting Justya
Mehdinglerden Damaji'ting
Krevakhlardan Damaji'ting
Nanjilerden Damaji'ting
Halvaslardan Damaji'ting
Jamalardan Damaji'ting
Anjhalardan Damaji'ting
Bajinlerden Damaji'ting

Jardir Aile Ağacı

Krasia'nın hükümdarı ve Shar'Dama Ka'sı Ahman Jardir'in aile üyeleri burada gösterilmektedir.

Tablo sadece isimli karakterleri gösterecek şekilde düzenlenmiştir. Dama'ting öngörüleri yüzünden, Shar'Dama Ka'nın eşlerinin hepsi evliliklerinin ilk üç yılında iki oğlan ve bir kız çocuk doğurmuştur ve bu zorunluluk yerine getirildikten sonra normal olarak çocuk doğurmaya devam etmiştir. Bu çocukların çoğu henüz reşit değildir.

KRASIA DİLİ SÖZLÜĞÜ

Abban am'Haman am'Kaji: Varlıklı *khaffit*tüccar, hem Jardir hem de Arlen'ın dostu, savaşçı eğitimi sırasında sakat kalmıştır.

Acha: "Dikkat et!" anlamına gelen uyarı.

Ahmanjah: Jardir'in hayatını anlattığı kitap. Evejah Kaji için neyse, bu da onun için o olacak.

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji: Ahmann, Hoshkamin'in oğlu, Jardir soyundan, Kaji kabilesinden. Bütün Krasia'nın lideri. Birçokları tarafından Kurtarıcı olduğuna inanılıyor. Ayrıca bkz.: Shar'Dama Ka.

Ajin'pal (kan kardeşi): Bir çocuğun Labirent'te dövüştüğü ilk gece iblislerle karşı karşıya kaldığında kaçmasını önlemek için bir *dal'Sharum*savaşçısma bağlanmasıyla kurulan bağın adı. O andan sonra bir *ajin'pal*, arada kan bağı olan bir akraba olarak görülür.

Akrep: Bir tür Krasia mancınığı olan akrep, kiriş yerine sicim kullanılan devasa bir tatar yayıdır. Ağır başları (iğneleri) olan kalın mızraklar fırlatır; kum ve rüzgâr iblislerini, muhafazaları bile olmadan üç yüz metre mesafeden öldürebilir.

Ala: (1) Everam'ın yarattığı, Nie'nin kirlettiği kusursuz dünya. (2) Toprak, kil, vb.

Alagai: Krasia dilinde nüvelik (iblis) anlamına gelen kelime. Direkt çevirisi "Ala'nın vebası".

Alagai hora: *Dama'tingler* tarafından (geleceği görmek için kullandıklar zarlar gibi) sihirli eşyaların yapımında kullanılan iblis kemikleri.*Alagai hora* günışığına maruz kaldığında alev alır.

Alagai Ka: İblislerin Anası Alagai'ting Ka'nın Eş'inin eski Kra-

siacadaki adı. Alagai Ka ve oğullarının, Nie'nin birliklerinin en güçlü iblis lordları, generalleri ve liderleri olduğu söylenir.

Alagai'sharak: İblis türüne karşı Kutsal Savaş.

Alagai kuyruğu: Kurbanın derisinde derin kesikler oluşturması amacıyla uçlarında sivri okların bulunduğu, örülü üç deri parçasından oluşan bir kırbaç. *Dama* tarafından ceza aleti olarak kullanılır.

Alagai'ting Ka: Bütün İblislerin Anası, Krasia mitolojisinin iblis kraliçesi.

Aleverak: Krasia'daki Majah kabilesinin*Damaji*'si.

Amadeveram: Jardir iktidarı ele geçirmeden önce Krasia'daki Kaji kabilesinin *Damaji*'si.

Amanvah: Jardir'in Inevera'dan doğan ikinci kızı, Amanvah kendi çabası sonucunda *dama'ting*olur. Kuzini Sikvah'la birlikte Rojer'e gelin olarak sunulur.

Andrah: Krasia'nın seküler ve dini diktatörü.

Anjha: Krasia'nın küçük kabilelerinden biri.

Anoch Sun: Bir zamanlar Kaji Shar'Dama Ka için iktidar merkezi olan kayıp şehir. Kumların aldığına inanılır; yüzyıllardır kimse şehri ne görmüş ne de duymuştur.

Asavi: Kaji kabilesinin *dama'ting*'i. *Nie'dama'ting*olarak Inevera'nın eski rakibi. Melan'ın âşığı.

Ashan: Dama Khevat'ın oğlu ve Sharik Hora'daki eğitimi sırasında Jardir'in en yakın arkadaşı olan Ashan, Kaji kabilesinin *Damaji*'si ve Jardir'in yakın çevresinin bir parçası. Jardir'in en büyük kız kardeşi Imisandre ile evli. Asukaji ve Ashia'nın babası.

Ashia: Jardir'in *Sharum'ting* yeğeni. Ashan ve Imisandre'nin kızı. Asome ile evli. Kaji'nin annesi.

Asome: Jardir'in Inevera'dan doğan ikinci oğlu. *Dama*. "Hiçbir şeyin vârisi" olarak bilinir. Ashia ile evli. Kaji'nin babası.

Asu: "Oğul" ya da "oğlu". Resmi isimlerde önek olarak kullanılır, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji'de olduğu gibi.

Asukaji: Ashan'ın Jardir'in kız kardeşi Imisandre'den doğan en büyük oğlu. *Dama*. İsim aslen "Kaji'nin oğlu" anlamına gelir. Kaji kabilesinin vârisi.

Aşağışehir: Geceleri erkekler savaşırken kadınların, çocukla-

rın ve *khaffit*lerin nüveliklerden güvende olmaları için sığındıkları, Krasia Kalesi'nin altında bulunan, topluca peteğe benzeyen kocaman korunaklı mağaralar.

Baden: Kaji kabilesinin zengin ve güçlü *dama*'sı. *Push'ting. Hora* büyüsü yapmakta kullanılabilecek birkaç özel parçaya sahip olduğu bilinir.

Belina: Jardir'in Majah kabilesinden *dama'ting* eşi.

Bido: Bir tür peştamal, genellikle annelerinden ayrıldıktan ve yanık tenlerinden arındırıldıktan sonra çocuklara verilen beyaz *nie'Sharum* bezi.

Büyük Pazar: Krasia'daki en büyük ticaret bölgesi, ana kapıların hemen iç tarafında yer alır. Tamamen kadınlar ve *khaffit*ler tarafından işletilir.

Cashiv: Dama Baden'in özel hizmetinde bulunan *push'ting kai'Sharum*. Soli'nin âşığı.

Chabbavah: Sharum olarak yetiştirilirken ölen dal'ting kadın.

Chin: Yabancı/kâfir. Bu kelime aynı zamanda hakaret olarak da kullanılır, kişinin korkak olduğu anlamına gelir.

Chi'Sharum: Hannu Pash sürecine giremeyecek kadar yaşlı olan yeşil topraklı yetişkin adamlara el konur ve *chin'sharaj*'da eğitilirler. Eğitimden geçenler *chi'sharum*'a dahil edilir. Genellikle savaşta yem olarak kullanılırlar.

Cielvah: Abban'ın kızı. Hasik tarafından tecavüze uğramıştır, bu yüzden Abban, Hasik'i hadım ettirmiştir.

Chusen: Shunjin kabilesinin *Damaji*'si.

Coliv: Jardir'in birliğine *kai'Sharum* olarak atanan Krevakh Gözcüsü. Çukur'a dönüş yolunda Leesha'yı koruması için gönderilir.

Couzi: Tarçın aromalı, sert, yasadışı bir Krasia içkisi. Sertliği nedeniyle tek yudumda içilmesi gereken ufak bardaklarda servis edilir.

Çöl Mızrağı: Krasialıların şehirleri için kullandıkları kelime. Kuzey'de Krasia Kalesi olarak bilinir.

Dal: "Onurlu" anlamına gelen önek.

Dal'Sharum: Erkeklerin büyük bölümünü kapsayan Krasia savaşçı sınıfı. *Dal'Sharum*lar*Damaji*ler tarafından kontrol edilen ka-

bilelere ve bir *dama* ile bir *kai'Sharum*'a hesap veren daha küçük birimlere bölünür. *Dal'Sharum*lar siyah sarıklı siyah cüppeler giyer ve gece peçe takarlar. Hepsi göğüs göğüse dövüş (*sharusahk*) eğitiminin yanı sıra mızrak savaşı ve kalkan dizilişi eğitimi almıştır.

Dal'ting: Doğurgan evli kadın ya da çocuk doğurmuş yaşlı kadın.

Dama: Krasialı Kutsal Adam. *Dama*lar hem dini hem de seküler liderlerdir. Beyaz cüppeler giyerler ve silah taşımazlar. Bütün *dama*lar göğüs göğüse yapılan Krasia dövüş sanatı *sharusahk*ustalarıdır.

Damajah: Shar'Dama Ka'nın İlk Eş'ine özel bir unvan.

Damaji: On iki *Damaji* kendi kabilelerinin dini ve seküler liderleridir; Andrah'a danışman olarak hizmet ederler.

Damaji'ting: *Dama'ting*lerin kabile liderleri ve Krasia'nın en güçlü kadınları.

Dama'ting: Krasia'nın Kutsal Kadınları, şifacı ve ebe olarak da hizmet ederler. *Dama'ting*ler geleceği görme gücü de dahil olmak üzere *hora*büyüsünün sırrına sahiptir ve korkuyla karışık bir saygı görürler. Bir *dama'ting*'e herhangi bir şekilde zarar vermenin cezası ölümdür.

Domuz Yiyen: Krasia dilinde *khaffit* anlamına gelen hakaret. Pis olduğu düşünüldüğü için sadece *khaffit*ler domuz yer.

Domin Sharum: Doğrudan "iki savaşçı" olarak çevrilebilir. Domin Sharum, Evejan kanunları altındaki tekli savaş ritüeli olarak da geçer.

Eğitim subayları: *Nie'Sharum*ları eğiten seçkin savaşçılar. Eğitim subayları standart *dal'Sharum*lar gibi siyah giyerler ama gece peçeleri kırmızıdır.

Enkaji: Güçlü Mehnding kabilesinin *damaji*'si.

Enkido: Kaji *dama'ting*lerinin hadım hizmetkârı ve *sharusahk* eğitmeni. Amanvah'ın kişisel koruması yapılır.

Evejah: Everam'ın kutsal kitabı, üç bin beş yüz yıl önce ilk Kurtarıcı Kaji tarafından yazılmıştır. Evejah, Kumullar adı verilen bölümlere ayrılmıştır. Her *dama* dini eğitimi sırasında kendi kanıyla Evejah'ın bir kopyasını çıkarır.

Evejah kanunu: Krasialıların *chin*ler üzerinde uyguladığı militan dini hukuk. İnanmayanları inançtan ziyade tehdit yoluyla Evejah'ın izinden gitmeye zorlama amacı taşır.

Everalia: Jardir'in üçüncü Kaji eşi.

Everam: Yaratıcı.

Everam'ın Armağanı: Rizon Kalesi D.S. 333'te geniş tarım arazileriyle birlikte fethedildikten sonra, şehir devleti Yaratıcı'nın şerefine Everam'ın Armağanı olarak yeniden adlandırılır. Krasia'nın yeşil topraklardaki tutunma noktasıdır.

Fahki: Abban'ın *dal'Sharum* oğlu. *Khaffit* babasından nefret edecek şekilde yetiştirilmiştir.

Fashin: Halvas kabilesinin *damaji*'si.

Gai: Veba.

Gece peçesi: *Alagai'sharak* sırasında *dal'Sharum*ların kimliklerini gizlemek için taktıkları, gece vakti bütün erkeklerin eşit müttefikler olduğunu gösteren peçeler.

Gözcüler: Gözcüler Krevakh ve Nanji kabilelerinin *dal'Sharum*larıdır. Özel silahlar ve taktikler üzerine eğitim almışlardır; izci, casus ve suikastçı olarak hizmet verirler. Her Gözcü yaklaşık üç buçuk metrelik demir bir merdiven ve kısa bir mızrak taşır. Merdivenler hafif, esnek ve dayanıklıdır. Birbiriyle bağlanan uçları (erkek/üst, dişi/alt) vardır, böylece birçok merdiven birbirine bağlanabilir. Gözcüler merdivenlere tutunmadan yukarısına koşup tepesinde dengede durabilecek kadar beceriklidir.

Günışığı Savaşı: Sharak Sun olarak da bilinir. Kaji'nin bilinen dünyayı fethedip Sharak Ka için birleştirdiği kadim savaş.

Ginjaz: Dönek, hain.

Halvan: Sharik Hora'daki eğitimleri sırasında Jardir ve Ashan'ın arkadaşı. Dama Halvan, Damaji Ashan'ın danışmanıdır.

Hannu Pash: "Hayat yolu" anlamına gelir, bir çocuğun annesinden alındıktan sonraki ama (*dal'Sharum*, *dama* ya da *khaffit*) olarak sınıfı belirlenmeden önceki dönemi temsil eder. Dini öğretilerle birlikte, yoğun ve acımasız bir fiziksel eğitim dönemidir.

Hanya: Jardir'in en küçük kız kardeşi, ondan dört yaş ufak. Hasik ile evli, Sikvah'ın annesi.

Hasik: *Nie'Sharum* olduğu dönemde Jardir'e hakaret ve kabadayılık eden çocuk. Eksik dişi yüzünden *s*'leri ıslık çalar gibi telaffuz ettiği için ona Islıkçı derler. Daha sonra Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan biri ve Jardir'in koruması olur.

Heasah: Fahişe.

Hoshkamin: Ahmann Jardir'in babası; ölü.

Hoshvah: Jardir'in ortanca kız kardeşi, ondan üç yaş ufak. Shanjat ile evli. Shanvah'ın annesi.

Hora sihri: İblis vücut parçaları kullanarak güç büyülerine katkıda bulunmak için yapılan her türlü sihir.

Ichach: Khanjin kabilesinin *damaji*'si.

Imisandre: Jardir'in en büyük kız kardeşi, ondan bir yaş ufak. Ashan ile evli. Asukaji ve Ashia'nın annesi.

Inevera: (1) Jardir'in güçlü *dama'ting* İlk Eş'i. Kaji kabilesi. Aynı zamanda Damajah olarak bilinir. (2) Krasia dilinde kelime anlamı: "Everam'ın iradesi" ya da "Everam'ın rızasıyla".

Jama: Küçük bir Krasia kabilesi. Khanjin'in düşmanları.

Jardir: Kurtarıcı Kaji'nin yedinci oğlu. Bir zamanlar çok büyük bir hane olan Jardir soyu üç bin yıldan uzun bir süre varlığını korudu, yavaşça sayıları azaldı ve görkemini yitirdi ama en sonunda doğan oğul Ahmann Jardir soyunu eski ihtişamına kavuşturdu.

Jayan: Jardir'in Inevera'dan doğan ilk *Sharum*oğlu. Daha sonra Sharum Ka olarak tayin edilir.

Jiwah: Eş.

Jiwah Ka: İlk eş. *Jiwah Ka* Krasialı bir erkeğin ilk ve en çok saygı gören eşidir. Sonraki evlilikleri veto etme yetkisi vardır ve kendisinden sonra gelen eşlere emir verebilir.

Jiwah Sen: Sonraki eşler; bir erkeğin *Jiwah Ka*'sına itaat ederler.

Jiwah'Sharum: Kelime anlamıyla "savaşçıların eşleri"; bu kadınlar doğurgan yılları boyunca*Sharum*ların büyük haremi için satın alınırlar. Hizmet etmek büyük bir onur sayılır. Bütün savaşçıların kendi kabilelerinin *jiwah'Sharum*'una erişim hakkı vardır ve bu kadınları sürekli hamile bırakarak kabileye yeni savaşçılar eklemeleri beklenir.

Jurim: Jardir'le birlikte eğitim alan *Dal'Sharum*. Kaji kabilesi. Daha sonra Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan biri olur.

Kabileler: Anjlıa, Bajin, Jama, Kaji, Khanjin, Majah, Sharach, Krevakh, Nanji, Shunjin, Mehnding, Halvas. *Am'* öneki hem aileyi hem de kabileyi belirtmek için kullanılır, tıpkı Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji'de olduğu gibi.

Kad': -in, -nin anlamına gelen önek.

Kai'Sharum: Krasia ordusunun yüzbaşıları olan*kai'Sharum*lar Sharik Hora'da özel eğitim alırlar ve birliklerine *alagai'sharak*'ta önderlik ederler. Bir kabiledeki *kai'Sharum* sayısı savaşçı sayısına bağlıdır. Bazı kabilelerde çok sayıda, bazılarında sadece bir tane olur. *Kai'Sharum*lar *dal'Sharum*lar gibi siyah giyerler ama peçeleri beyazdır.

Kafatası Tahtı: Ölü Sharum Ka'ların kafataslarından yapılan ve elektrum ile kaplanan taht, bir zihin iblisinin kafatasından gücünü alır, Everam'ın Armağanı'nın iç şehrine iblislerin girmesini engeller. Krasia liderinin oturduğu yerdir.

Kaji: İlk Kurtarıcı'nın ve Kaji kabilesinin atasının adı; aynı zamanda Shar'Dama Ka, Everam'ın Mızrağı ve başka unvanlarla da anılır. Kaji yaklaşık üç bin beş yüz yıl önce, bilinen dünyayı iblislere karşı savaşta bir araya getirmiştir. Kayıp şehir Anoch Sun'un hükümdarıdır, aynı zamanda Krasia Kalesi'ni kurmuştur.

Kaji'nin üç kadim eseri vardır: (1) *Kaji Mızrağı* – binlerce *alagai*'ı öldürürken kullandığı metal mızrak. (2) **Kaji Tacı** – güçlü muhafazalar biçiminde mücevherlerle şekillendirilmiştir. (3)**Kaji Pelerini** – onu iblislere karşı görünmez kılan bir pelerin, böylece geceleri rahatça dolaşabilirdi.

Kaji'sharaj: Kaji kabilesi çocuklarının eğitim kışlaları.

Kajivah: Ahmann Jardir ve üç kız kardeşi, Imisandre, Hoshvah ve Hanya'nın annesi. Hoshkamin Jardir'in dul eşi. Bir zamanlar ardı ardına üç kız çocuğu doğurduğu için lanetli olduğu düşünülürdü.

Kara Ay: (1) Yeni aydan önce, yeni ay süresince ve sonrasında olmak üzere her ay üç gün boyunca Evejah bağlılarının yerine getirdikleri dini bir tören. Sharik Hora'daki bu törene katılmak zorunludur ve aileler günleri birlikte geçirirler, hatta oğullarını *sharaj*'dan alırlar. Alagai Ka'nın yeryüzünde yürüdüğü bu gecelerde iblislerin daha güçlü olduğuna inanılır. (2) Her ay içerisinde zihin iblislerinin yeryüzüne çıkması için havanın yeterince karanlık olduğu üç günlük dönem.

Kasaad: Inevera'nın babası. Sakat *khaffit*. Eski*Sharum*.

Kaval: Gavram asu Chenin am'Kaval am'Kaji. Kaji kabilesinin

eğitim subayı. Jardir'in *Hannu Pash*'ı sırasındaki *dal'Sharum* eğitmenlerinden biri.

Kenevah: Inevera'nın *dama'ting* eğitimi sırasında Kaji kabilesinin *damaji'ting*'i.

Kevera: Sharach kabilesinin *damaji*'si.

Khaffit: Kutsal Adam ya da savaşçı olmak yerine bir zanaatla ilgilenmeyi seçen adam. Krasia toplumundaki en alçak erkek konumu.*Hannu Pash*'tan atılan *khaffit*ler çocukların taba rengi giysilerini giymeye ve erkek olmadıklarının bir işareti olarak yanaklarını tıraş etmeye mecburdurlar.

Khaffit'sharaj: Her kabilenin *kha'Sharum*lar için kurduğu eğitim kampları.

Khanjin: Küçük bir Krasia kabilesi. Jama'nın düşmanları.

Kha'Sharum: Jardir'in düşük vasıflı piyadelere dönüştürdüğü sağlam vücutlu *khaffit*ler.*Kha'Sharum*lar taba rengi cüppeler giyer ve *khaffit*statülerini gösteren gece peçeleri ile sarıklar takarlar.

Kha'ting: Jardir'in *dama'ting* olmayan akrabaları.*Kha'ting*lere özel eğitim verilir ve Kurtarıcı'nın kanından geldiklerine inanılır. *Ddama'ting*lere olduğu gibi, bir *kha'ting*'e vurmanın cezası da ya ölüm ya da vuran uzvun kesilmesidir.

Khevat: Jardir'i gençliğinde eğiten Kaji *dama*. Ashan'ın babası.

Kurtarıcı'nın Mızrakları: Ahmann Jardir'in seçkin özel korumaları; çoğunlukla kendi eski Labirent birliğindeki *Sharum*lardan oluşmaktadır.

Maji: Jardir'in ikinci Majah oğlu; Majahların*Damaji* tahtı için Aleverak'ın vârisiyle savaşacak olan bir *nie'dama*.

Manvah: Inevera'nın annesi. Kasaad'ın eşi. Başarılı bir sepet örücüsü.

Mehnding kabilesi: Majah'tan sonra en büyük ve güçlü kabile olan Mehndingler kendilerini tamamen menzilli silahların yapımına adamışlardır. *Sharak*'ta kullanılan mancınık, sapan ve akrepleri yapar, cephane için gereken taşları taş ocağından çıkarıp hazırlar ve akrep sürgülerini üretirler.

Melan: Qeva'nın *dama'ting* kızı. Kenevah'ın torunu. Inevera'nın eski rakibi. Asavi'nin âşığı.

Mızrak Tahtı: Sharum Ka'nın, eski Sharum Kaların mızraklarından yapılan tahtı.

Nie: (1) Yaratıcı Olmayan'ın adı, Everam'ın dişi zıddı ve gecenin ve iblis türünün tanrıçası. (2) Hiçbir şey, hiçlik, boşluk, yokluk.

Nie'dama: *Dama* eğitimi için seçilen *nie'Sharum*.

Nie'dama'ting: *Dama'ting* eğitimi alan ama henüz peçesini alamayacak kadar küçük olan Krasialı kız. *Hannu Pash*'ı tamamlayana kadar*khaffit*lerden bile aşağıda olan *nie'Sharum*ların aksine, *nie'dama'ting*lere hem kadınlar hem de erkekler büyük saygı gösterirler.

Nie Ka: Kelime anlamı "hiçlerin ilki"; *dal'Sharum*eğitim subaylarının vekili olarak diğer çocuklara komuta eden, *nie'Sharum* sınıfının temsilcisi çocuk için kullanılan bir terim.

Nie'nin Uçurumu: Nüve olarak da bilinir.*Alagai*'ın güneşten gizlendiği yedi katlı yeraltı dünyası. Her katta farklı bir tür iblis yaşamaktadır.

Nie'Sharum: Kelime anlamı "savaşçı olmayanlar" demektir; değerlendirilmek ve*dal'Sharum*, *dama* ya da *khaffit* olarak seçilmek üzere eğitim alanına giden çocuklara uygun görülen kelime.

Nie'ting: Kısır kadınlar. Krasia toplumundaki en düşük sınıf.

Oot: "Dikkat" ya da "iblis yaklaşıyor" anlamına gelen Dal'sharum sözü.

Omara: Abban'ın dul kalmış Kaji annesi; en küçük oğlu Abban'ın doğumuna kadar ardı ardına hep kız çocukları doğurduğu için lanetlenmiş olduğu düşünülürdü.

Par'chin: "Cesur yabancı"; Arlen Bales'e özel bir unvan.

Push'ting: Kelime anlamı "sahte kadın"; Krasia dilinde kadınları tamamen dışlayan eşcinsel erkeklere uygun görülen hakaret. Erkekler kadınları hamile bırakıp kabileye katkıda sağladıkları sürece eşcinsellik Krasia'da hoş görülür.

Qasha: Jardir'in Sharach *dama'ting* eşi.

Qeran: Jardir'in *Hannu Pash*'ı sırasında Kaji*dal'Sharum* eğitim subaylarından biri. Daha sonra sakat kalınca, yüz *kha'Sharum*'unu eğitmesi için Abban ona sahip çıkar.

Qezan: Jama kabilesinin *damaji*'si.

Savas: Jardir'in Mehnding *dama* oğlu.

Shalivah: Ormancı Çukuru'ndaki Shamavah'ın lokantasında çalışan Krasialı kız. Kawal'ın torunu, Rojer onun babasını öldürüp

kendi hayatını kurtardığı için kendini suçlu hissederek onun üzerine titriyor.

Shamavah: Abban'ın Jiwah Ka'sı. Thesa dilini akıcı bir şekilde konuşabilmektedir ve Abban'ın Çukur Diyarı'ndaki operasyonlarını denetlemekle görevlendirilmiştir.

Shanjat: Jardir'le birlikte eğitim alan Kaji*kai'Sharum*. Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın lideri ve Jardir'in ortanca kız kardeşi Hoshvah'la evli. Shanvah'ın babası.

Shanvah: Jardir'in *sharum'ting* yeğeni. Shanjat ve Hoshvah'ın kızı.

Sharach: Krasia'nın bir ara iki düzineden daha az savaşçısı kalan en ufak kabilesi. Jardir onları yok olmaktan kurtarmıştır.

Sharaj: *Hannu Pash*'taki küçük çocukların kışlası, birçok açıdan askeri yatılı okula benzer.*Sharaj*lar eğitim alanlarının etrafında yer alırlar ve her kabile için bir tane bulunmaktadır. Kabilenin adı önek olarak kullanılır, onu kesme işareti izler, böylece Kaji kabilesinin *sharaj*'ı Kaji'sharaj olur. Çoğulu *sharaji*.

Sharak Borusu: *Alagai'sharak*'m başlangıcını ve bitişini bildiren merasim borusu.

Sharak Ka: Kelime anlamı "İlk Savaş"; Sharak Sun'un tamamlanmasıyla Kurtarıcı'nın iblislere karşı başlatacağı büyük savaş.

Sharak Sun: Kelime anlamı "Günışığı Savaşı"; Kaji bilinen dünyayı bu savaş sırasında fethederek Sharak Ka'da onu birleştirir. Sharak Ka'yı kazanmak istiyorsa, Jardir'in de aynı şeyi yapması gerektiğine inanılmaktadır.

Shar'Dama Ka: Kelime anlamı "İlk Savaşçı Din Adamı"; Krasia dilinde insanoğlunu *alagai*'dan kurtaracak Kurtarıcı için kullanılan bir tamlama.

Sharik Hora: Kelime anlamı "kahramanların kemikleri"; ölen savaşçıların kemiklerinden yapılan, Krasia'daki büyük tapınağın adı. Kemiklerinin cilalanıp tapınağa eklenmesi bir savaşçının edinebileceği en büyük onurdur.

Sharukin: Kelime anlamı "savaşçı duruşları";*sharusahk* için alıştırması yapılan hareket serisi.

Sharum: Savaşçı. *Sharum*lar cüppeler giyerler; genellikle bu cüppelerin içine zırh görevi gören pişirilmiş kil tabakaları yerleştirilir.

Sharum Ka: Kelime anlamı "'İlk Savaşçı"; Krasia'da *alagai'sharak*'ın seküler lideri için kullanılan bir unvan. Sharum Ka, Andrah tarafından görevlendirilir ve bütün kabilelerin*kai'Sharum*ları akşam karanlığından gündoğumuna kadar sadece ona hesap verir. Sharum Ka'nın kendi sarayı vardır ve Mızrak Tahtı'nda oturur. *Dal'Sharum*lar gibi siyah giyer, ama sarığı ve gece peçesi beyazdır.

Sharum'ting: Kadın savaşçı. Ormancı Wonda, Evejah bağlılarının tanıdığı ilk kadın savaşçıdır.

Sharusahk: Krasialılara özgü silahsız dövüş sanatı. Kasta ve kabileye bağlı olarak farklı*sharusahk* okulları vardır, ama hepsi şaşırtmak, sakat bırakmak ve öldürmek amacıyla tasarlanmış acımasız ve etkili hareketlerden oluşmaktadır.

Shevali: Jardir'in Sharik Hora'daki eğitimi sırasında Jardir ve Ashan'ın arkadaşı; Dama Shevali, Damaji Ashan'ın danışmanıdır.

Shusten: Abban'ın *dal'Sharum* oğlu. *Khaffit*babasından nefret edecek şekilde yetiştirilmiştir.

Sikvah: Hasik'in Jardir'in kız kardeşi Hanya'dan doğan kızı ve Amanvah'ın kişisel hizmetkârı. Rojer'e ikinci gelin olarak sunulur.

Soli: Inevera'nın *dal'Sharum* kardeşi. *Push'ting*. Cashiv'in âşığı.

Sunian: Anoch Sun'dan gelen kalıntılar. Ayrıca oranın halkının adı.

Taç görüşü: Kaji Tacı'ndan gelen yüksek görüş gücü.

Thalaja: Jardir'in ikinci Kaji eşi.

Tikka: Büyükanne (resmi olmayan kullanım)

'Ting: "Kadın" anlamına gelen sonek.

Umshala: Jardir'in *dama'ting* eşlerinden biri.

Vah: Kelime anlamı "kız" ya da "kızı". Bir kız çocuğu annesi ya da babasının adını aldığında sonek olarak kullanılır, tıpkı Amanvah'da olduğu gibi ya da tam isimde önek olarak kullanılır, örneğin: Amanvah vah Alımann am'Jardir am'Kaji.

Yalnız yol: Krasia dilinde ölüm. Bütün savaşçılar yalnız yolda Cennet'e yürümelidirler; bu yolun üzerinde onların ruhlarını test eden ve yalnızca layık olanların son mahkeme için Everam'ın karşısına çıkmasını garanti altına alan ayartılar bulunur. Yoldan sapan ruhlar kaybolur.

Yeşil topraklı: Yeşil topraklardan biri.

Yeşil topraklar: Thesa'nın (Krasia çölünün kuzeyindeki toprakların) Krasia dilindeki adı.

Zahven: "Rakip", "ezeli düşman" ya da "akran" anlamına gelen eski Krasiaca kelime.